Tom CLANCY

Fără șovăire

Tom
CLANCY

Fără şovăire

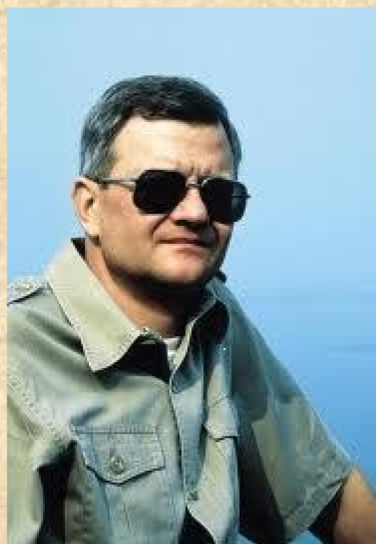
V.1.0
V.1.0

Traducere: GEORGE SALOMIE

ISBN:
973-576-133-5

TOM CLANCY – *Without Remorse*
RAO International
1997

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii înşăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii'80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

„Se întoarse pentru a lua o Coca-Cola, dar trupul i se încordă brusc. Se auzi o respiraţie gâfâită şi Kelly simţi prin toţi porii acea senzaţie atât de cunoscută şi nedorită, ca o descărcare electrică străbătându-i corpul. Vestitoarea pericolului.

— Kelly! ţipă Pam.

Privirea ei rămase fixată spre uşa din stânga spate a maşinii. Mâna lui Kelly plecase deja în căutarea revolverului, dar era prea târziu, iar o parte a fiinţei lui ştia asta. Mintea îi protestă din cauza erorii grosolane, fatale, dar el nu avu nici o explicaţie şi nici timpul de a cântări lucrurile, pentru că, înainte de a ajunge la pistol, în străfulgerarea unui fascicul de lumină, ceva îl plesni în cap, aruncându-l în întuneric.”

*

*   *

„Un roman nou de Tom Clancy e aidoma unei vizite pe care ţi-o face cel mai bun prieten.”

Clive Cussler.

Mulţumiri celor fără de care această carte ar fi rămas doar un proiect: Bill, Darrell şi Pat, pentru consultaţii „tehnice”; C.J. Craig, Curt, Gerry şi Steve, pentru sfaturile preţioase; Russell, pentru informaţiile neaşteptate.

Şi pentru ajutorul nepreţuit: lui G. R. Şi Wayne, pentru culegerea informaţiilor; lui Shelly, pentru sistematizarea materialului; lui Craig, Curt, Gerry, Steve P., Steve R. Şi Victor, pentru efortul de a mă ajuta să înţeleg.

Gândeşte-te de unde încep cel mai adesea gloria şi decăderea oamenilor. Şi spune-le că mândria ta sunt prietenii pe care îi ai.

William Butler Yeats.

În veşnica amintire a lui Kyle Haydock,
5 iulie 1983-1 august 1991.

Arma virumque cano...
Publius Vergilius Maro.

Fereşte-te de mânia celui răbdător.
John Dryden.

PROLOG
Locuri de întâlnire

NOIEMBRIE

Camille fusese fie cel mai puternic uragan, fie cea mai devastatoare tornadă din toate timpurile. Indiscutabil, platforma de foraj suferise din plin de pe urma existenţei sale, aprecia Kelly, în timp ce-şi fixa tuburile de oxigen pentru ultima scufundare în golf. Superstructura fusese transformată într-un morman de fiare, iar toate cele patru picioare subţiri se contorsionaseră, ansamblul semănând cu un gigantic robot de jucărie dezarticulat. O macara ridicase deja tot ce se putea lua în condiţii de siguranţă, depozitând captura pe barja care deservea baza de scufundare a companiei. Nu rămăsese decât scheletul de oţel al platformei, care ar fi putut deveni curând locul ideal pentru partidele de pescuit ale localnicilor, îşi spuse Kelly, în timp ce cobora în şalupa care-l ducea spre locul de scufundare. Alţi doi scafandri vor lucra cu el, Kelly fiind şeful echipei. Puseseră la punct ultimele detalii ale viitoarei scufundări, pe când o şalupa de pază se rotea la nesfârşit în jurul platformei, pentru a îndepărta bărcile pescarilor locali. Era o prostie din partea lor să vină acolo.

— Pescuitul nu avea să meargă prea grozav în următoarele ore – dar evenimentele ca acesta erau bucuria curioşilor. Şi chiar promitea să fie un spectacol, îşi spuse Kelly cu un surâs larg şi, ajungând în partea din spate a şalupei, îşi făcu vânt în apă.

Dedesubt era întuneric. Ca de obicei, regăsi tenebrele, dar şi senzaţia de bine. Lumina soarelui unduia pe suprafaţa ondulată, dând naştere unor schimbătoare perdele de lumină care se estompau printre picioarele platformei. Vizibilitatea era bună. Încărcăturile de C4 erau deja la locurile lor, câte un paralelipiped de treizeci de centimetri cu o lăţime de şapte centimetri, aplicate etanş pe armătura de oţel, amorsate pentru o explozie în interior. Fără să se grăbească, Kelly verifică fiecare încărcătură,

începând cu cele din primul rând, la trei metri deasupra fundului. Mişcările îi erau iuţi şi precise pentru că nici el şi nici ceilalţi n-aveau chef să-şi piardă prea mult timp acolo. Cei doi din spatele lui derulau fitilul şi-l legau strâns în jurul paralelipipedelor. Aceştia erau localnici cu experienţă în scufundări şi cu o pregătire aproape la fel de bună ca a lui Kelly. Activitatea era însoţită permanent de un control reciproc între Kelly şi ceilalţi doi, pentru că prevederea şi perfecţiunea sunt caracteristice pentru asemenea oameni. În treizeci de minute îşi terminară treaba la nivelul cel mai de jos şi urcară încetişor până la rândul cel mai de sus, aflat doar la trei metri sub suprafaţa apei, unde repetară întreaga operaţiune, cu atenţie şi fără grabă. Când ai de-a face cu explozibili, nu te grăbeşti şi nu-ţi asumi riscuri.

Colonelul Robin Zacharias se concentra asupra loviturii pe care trebuia s-o dea. Imediat după următoarea colină era amplasamentul unei baterii SA-2. Deja fuseseră lansate de acolo trei proiectile, în căutarea bombardierelor pe care el trebuia să le protejeze. În scaunul din spate al operatorului de pe Thunderchief F-105 G era Jack Tait, partenerul lui, locotenent-colonel şi expert în domeniul distrugerii apărării antiaeriene. Ei doi făcuseră parte dintr-un colectiv care crease strategia pe care acum o puneau în aplicare. Pilota el însuşi bombardierul Wild Weasel, expunându-se pericolului, încercând să lanseze proiectilul şi apoi să se plaseze sub el, aruncându-se din înălţimile cerului spre bateria de lansatoare. Era un joc mortal, urât, nu între vânător şi pradă, ci între vânător şi vânător – unul mic, în mişcare şi delicat, celălalt masiv, imobil şi fortificat. Această subunitate de artilerie lovise de câteva ori avioanele din escadrila lui. Comandantul bazei era expert în mânuirea radarului, ştiind exact când trebuia să-l pornească şi când să-l oprească. Nu conta cine era, dar micul ticălos reuşise să doboare în ultima săptămână două aparate Weasel din escadrila lui Robin, ceea ce îl determinase pe colonel să-şi asume personal misiunea de faţă, atunci când primise ordinul de a ataca din nou regiunea respectivă. Era specialitatea lui: diagnosticarea, penetrarea şi distrugerea apărărilor antiaeriene – un joc rapid, desfăşurat într-un spaţiu tridimensional larg, în care premiul câştigătorului era supravieţuirea.

Zburau la altitudine joasă, nedepăşind niciodată o sută cincizeci de metri, cu Zacharias controlând permanent manşa semiautomată, în timp ce privirea îi trecea peste vârfurile

dealurilor carstice, iar urechile înregistrau cuvintele celui aflat pe scaunul din spate:

— Robin, este în stânga noastră la 270°, îi comunică Jack. Încă baleiază, dar până acum nu ne-a localizat. Urcă încetişor în spirală.

Nu ne transformăm într-o păsărică care se înalţă spre cer, se decise Zacharias. *Ceilalţi încercaseră chestia asta ultima dată, dar individul reuşise să-i păcălească.* Eroarea îl costase un maior, un căpitan şi un avion... Al Wallace, un tip originar din Salt Lake City... prieteni de ani de zile... fir-ar al dracului! Îşi alungă gândul din minte, fără să-i pese de blasfemia de joasă speţă.

— Hai să-i oferim altceva, propuse Zacharias, trăgând înapoi de manşă.

Avionul ţâşni în sus, în zona baleiată de radarul bazei, rotindu-se încetişor în aşteptare. Comandantul bazei fusese probabil şcolit de către ruşi. Nu ştiau cu exactitate câte avioane distrusese individul – doar că erau mai multe decât ar fi trebuit – iar tipul, desigur, era mândru de realizările lui, deşi orgoliul poate fi fatal în activitatea asta.

— Proiectil... două, două proiectile zdravene, Robin, îl avertiză Tait din spate.

— Doar două? întrebă pilotul.

— Poate că trebuie să plătească pentru ele, sugeră Tait cu un zâmbet îngheţat. Le am la 270°. E timpul să dau drumul la nişte vrăjitorii în pilotaj.

— Ceva în genul ăsta? se interesă Zacharias, virând spre stânga pentru a avea proiectilele în câmpul vizual, îndreptându-se spre ele şi apoi strecurându-se printre ele într-o coborâre în spirală.

Planul îi reuşise, plonjase în spatele crestei. Ajunsese la o altitudine alarmant de joasă, iar proiectilele Guideline SA-2 treceau periculoase şi silenţioase la peste o mie de metri deasupra lor..

— Cred că a sosit timpul, spuse Tait.

— Se pare că ai dreptate, aprobă Zacharias, virând strâns spre stânga şi încărcând magazia de muniţii.

F-105 G trecu razant deasupra colinei, aruncându-se din nou în jos, în timp ce privirea pilotului era aţintită pe următoarea culme, la o depărtare cam de zece kilometri sau cincizeci de secunde de zbor.

— Radarul lor funcţionează în continuare, îl avertiză Tait. Ştie că ne îndreptăm spre ei.

— Dar nu mai are decât un proiectil. *Doar dacă echipa lui de încărcători nu lucrează în draci astăzi Ce să-i faci, nu poţi să fii sigur de toate.*

— O lumină apare intermitent la 280°.

Era prea departe pentru a fi realmente o chestie serioasă, dar avea meritul de a-l avertiza asupra drumului pe care nu trebuia să-l aleagă.

— Ajungem la platou.

Cei de jos poate reuşeau să prindă avionul pe radar dar, la fel de bine, puteau să-l rateze. În mod normal, Thunderchief era doar un scurt impuls mişcător în învălmăşeala de semne de pe ecran, pe care operatorul radar îşi dădea osteneala s-o înţeleagă. Thunderchief se deplasa la altitudine joasă, mai repede decât orice crease natura sau omul vreodată, iar modelul de camuflaj de pe suprafeţele superioare era eficient. Probabil că privirile lor măturau cerul, căutându-l. Intrau acum într-o zonă de bruiaj, element care intrase în calcul în planul pregătit pentru celălalt Weasel, deoarece tactica adoptată de americani în mod obişnuit consta într-o abordare la o altitudine medie şi o coborâre într-un picaj brusc. Încercaseră chestia asta de două ori şi rataseră, astfel încât Zacharias era decis să schimbe tactica. Altitudine joasă, o încărcătură de proiectile trimisă pe amplasament, apoi celălalt Weasel va termina treaba. Misiunea lui era doar să distrugă punctul de comandă şi să-l lichideze pe comandant. Thunderchief zig-zaga la stânga şi la dreapta, în sus şi în jos, pentru a nu le da celor de jos posibilitatea unor proiectile bine ţintite. Da, trebuie să te gândeşti şi la armele automate.

— Am reperat steaua! anunţă Robin.

Manualul pentru lansatoarele SA-6, scris în limba rusă, furniza poziţia tipică de amplasare: cele şase lansatoare formau un cerc în mijlocul căruia se afla punctul central de control. Cu toate razele de conexiune, poziţia tipică furnizată de manual semăna cu Steaua lui David, ceea ce lui Zacharias i se părea aproape o blasfemie, deşi ideea doar îi fulgerase prin minte, în timp ce încadra în vizorul de bombardament punctul de comandă al bazei.

— Selectez bombardarea, comunică el cu voce tare, confirmându-şi acţiunea pe care o făcea.

În ultimele zece secunde ţinuse practic nemişcat avionul.

— Se apropie… declanşează… acum!

Patru din containerele cu un aspect evident neaerodinamic fură expulzate din ejectorul de bombe, fărâmându-se în

atmosferă, împroşcând pe întreaga zonă cantităţi mari de muniţii. Avionul ajunsese mult în spatele amplasamentului, înainte ca bombiţele să percuteze solul. Jos nu se zărea nici o mişcare, nimeni nu încercase să fugă din crăpăturile şanţurilor. Zacharias rămase la altitudine joasă, pilotând cu grijă aparatul Thunderchief într-un viraj strâns la stânga, vrând să se asigure că distrusese definitiv baza de amplasare. Norul imens de fum din centrul stelei se zărea de la mai mult de cinci kilometri.

Asta-i pentru Al, decise el. Nu un strigăt de victorie, doar un simplu gând, în timp ce, stabilind aparatul la altitudinea optimă, ochi un culoar acceptabil de zbor pentru a părăsi zona. Forţa de şoc putea să-şi facă apariţia acum, bateria SAM era scoasă din funcţiune. Totul era în regulă.

Alese un mic defileu care se deschidea în culmea dealului, acceleră până sub Mach-1 şi trecu prin spărtură, revenind la nivelul dorit după ce pericolul rămăsese în spate. Şi acum, întoarcerea acasă.

Dârele. Roşii care erupseră din trecătoare îl luară prin surprindere. Chestia asta nu trebuia să fie acolo. Nici o deviere a traiectoriilor proiectilelor; veneau drept spre el. Se înălţă brusc, o mişcare la care se aştepta şi mitraliorul, iar avionul trecu drept prin fluviul de foc. Fu lovit violent şi, pe durata unei secunde, succesul se transformă în eşec.

— Robin! o voce gâlgâi prin interfon, dar zgomotul de fond era dat de tânguirea alarmelor şi Zacharias realiză într-o fracţiune de secundă că avionul lui era sortit pieirii.

Situaţia se înrăutăţi mai repede decât ar fi putut el reacţiona. După ce flăcările îi cotropiră motoarele, aparatul Thunderchief începu să se înşurubeze în loc, intrând în vrie, iar el îşi dădu seama că nu mai avea cum să-l controleze. Reacţia îi fu dictată de rutină, comanda pentru ejectare – dar un alt suspin de pe scaunul din spate îl făcu să se întoarcă în timp ce smucea manşa, deşi ştia că gestul era cu totul nefolositor. O ultimă imagine a lui Jack Tait şi a sângelui care se scurgea pe sub scaun, ca o dâră pâcloasă, dar în timpul ăsta propria coloană părea că îi era smulsă, simţind o durere pe care nu o cunoscuse vreodată.

— În regulă, decise Kelly, lansând racheta de semnalizare.

O altă ambarcaţiune începu să descarce mici încărcături de explozibil în apă pentru a îndepărta peştele din zonă. Se uită la ceas şi aşteptă cinci minute, apoi privirea i se îndreptă spre tipul

care răspundea de securitatea acţiunii.

— Zona este curată.

— Foc în gaură, ordonă Kelly, repetând comanda de trei ori.

Apăsă pe maneta detonatorului. Rezultatele fură la înălţimea aşteptărilor. Apa din jurul picioarelor se transformă într-o arteziană spumoasă, în timp ce picioarele platformelor erau secţionate de la suprafaţa apei şi de lângă baza suprastructurii. Prăbuşirea fu surprinzător de lentă.

Întreaga structură alunecă într-o singură direcţie. O imensă pleoscăitură când platforma lovi apa şi, pentru un moment, senzaţia absurdă că masa compactă de oţel ar putea pluti. Dar numai pentru o clipă. Întregul eşafodaj de bare uşoare de oţel îi dispăru din faţa ochilor, găsindu-şi locul pe fundul mării.

Kelly desfăcu cablurile de la generator şi le aruncă pe bord.

— Cu două săptămâni mai devreme. Bănuiesc că într-adevăr îţi doreai bonificaţia aia, comentă administratorul.

Fost pilot de bombardiere, admira treaba făcută bine şi repede. În fond, petrolul nu avea cum să dispară.

— Dutch avea dreptate în privinţa ta.

— Amiralul este un tip de treabă. Ne-a ajutat foarte mult pe Tish şi pe mine.

— Ei, am zburat împreună doi ani. Al dracului de bun trăgător. Mă bucur să ştiu că toate lucrurile alea frumoase pe care mi le-a spus despre tine sunt adevărate.

Administratorului îi făcea plăcere să lucreze cu persoane a căror experienţă era asemănătoare cu a lui. Reuşise să uite teroarea pe care ţi-o transmiteau bătăliile.

— Ce-i chestia asta? Chiar voiam să te întreb.

Degetul i se îndreptă spre tatuajul de pe braţul lui Kelly, o focă roşie, rezemându-se pe înotătoarele din spate şi rânjind cu neobrăzare.

— O chestie pe care şi-au făcut-o toţi în unitatea mea, îi spuse Kelly cu o dezinvoltură forţată.

— Ce unitate era asta?

— Nu pot să spun.

Kelly zâmbi pentru a îndulci refuzul.

— Fac pariu că este ceva legat de felul cum a reuşit Sonny să scape... dar e în regulă. Un fost ofiţer naval trebuie să respecte regulile. Ei bine, domnule Kelly, cecul va intra în contul dumitale până la sfârşitul zilei. Am să trimit o radiogramă, să fi aşteptat de soţie.

Tish Kelly adresa priviri complice femeilor din magazinul Stork, având aerul că le spunea: „Şi eu sunt ca voi.” încă nu se împliniseră trei luni, iar ea putea să îmbrace orice dorea – mă rog, aproape orice. Era prea devreme pentru a cumpăra ceva special, dar avea timp liber berechet şi voia să descopere care era gama ofertelor. Îi mulţumi vânzătorului, decizându-se să-l aducă pe John chiar în aceeaşi seară aici şi să-l sfătuiască ce cadou să-i facă, pentru că John adora chestia asta. Venise timpul să-l aştepte la dana de acostare. Plymouth-ul break care îi adusese din Maryland era parcat chiar lângă magazin, iar ea învăţase să se descurce în reţeaua stradală a oraşului de pe coastă. Faţă de ploaia rece şi autumnală de acasă, era o vacanţă binevenită să te afli aici, pe litoralul Golfului, unde vara este aproape eternă, neîncetând niciodată mai mult de câteva zile. Îşi pilotă maşina pe stradă, îndepărtându-se spre sud, unde se afla dichisita dană a companiei petroliere. Chiar şi luminile semafoarelor se aprindeau în favoarea ei. Una se schimbă în verde într-o manieră atât de lină, încât piciorul ei nici nu apucă să se apropie de frână.

Şoferul camionului se încruntă la schimbarea culorii semaforului pe galben. Era în întârziere, apăsase prea mult pe acceleraţie, dar se apropia de capătul lungului drum de o mie de kilometri din Oklahoma. Apăsă pe ambreiaj şi frână cu un uşor oftat care se transformă brusc într-un horcăit surprins, când ambele pedale se înfundară în podea cu aceeaşi viteză. Drumul în faţa lui era liber şi o ţinu drept înainte trecând în treptele inferioare pentru a micşora viteza şi apăsând frenetic pe claxon. *Dumnezeule, Dumnezeule, te rog fă să nu...*

Nu îl văzu îndreptându-se spre ea. Privirea ei era aţintită înainte. Breakul ţâşni direct în mijlocul intersecţiei, iar imaginea care se gravă, parcă cu încetinitorul, în memoria şoferului era aceea a profilului unei tinere femei dispărând sub capota camionului său, urmată de teribila coliziune şi scrâşnetul tremurat al fiarelor, când roţile din faţă ale trailerului săltară uşor, zdrobind autoturismul.

Cea mai îngrozitoare chestie era lipsa totală de reacţie. Helen era prietena ei. Helen era pe moarte şi Pam realiza că ar fi trebuit să aibă o reacţie emoţională, dar nu putea. Viaţa se scurgea din trupul nemişcat, dar asta nu-i oprea pe Billy şi Rick să continue, la fel de zgomotos, treaba pe care o făceau. Suflul respiraţiei se strecura printre buzele înţepenite, un sunet care

prevestea că viaţa femeii se împuţina tot mai repede, dar călătoria spre celălalt tărâm avea un preţ care trebuia plătit înainte, iar Rick, Billy, Burt şi Henry erau încasatorii. Încercă să se amăgească spunându-şi că se afla în altă parte, dar îngrozitoarele horcăieli nu dădeau posibilitatea ochilor şi minţii ei să evadeze din realitate. Helen se comportase nesăbuit. Încercase să fugă, dar ei nu puteau s-o lase să scape. Tuturor fetelor li se spusese de nenumărate ori chestia asta, iar acum erau martorele unui altfel de explicaţie. Henry le avertizase că era o lecţie pe care ele n-ar trebui să o uite vreodată. Pam simţi un fulger de durere în locul unde, odată, coastele îi fuseseră rupte, reamintindu-i lecţia învăţată. Ştia că nu era nimic de făcut, în timp ce ochii lui Helen nu se dezlipeau de pe chipul ei. Dorea ca privirea să-i fie mesagera compasiunii. Nu îndrăznea să facă mai mult decât atât şi, deodată, sunetele pe care le scotea Helen se stinseră definitiv. Acum putea să-şi închidă şi ea pleoapele şi să se întrebe când îi va veni rândul.

Servanţii tunurilor se bucurau de spectacol. Îl legaseră fedeleş pe pilotul american, chiar lângă fortificaţiile lagărului, dându-i prilejul să admire tunurile care-i dărâmaseră avionul. Ceea ce făcuse prizonierul lor fusese mai puţin amuzant, iar ei îşi manifestaseră supărarea prin pumni şi cizme. Recuperaseră şi celălalt corp şi îl aşezaseră lângă prizonier, bucurându-se de durerea care i se citea acestuia pe chip, în timp ce privea trupul fără viaţă al camaradului de luptă. Sosise şi ofiţerul de contrainformaţii de la Hanoi şi acum verifica numele individului pe o listă pe care o scosese din buzunar, aplecându-se, ca să fie sigur că nu citise greşit. Trebuie să fi fost cineva cu totul special, se gândeau ostaşii, înregistrând modul în care reacţionase ofiţerul şi graba lui de a telefona. După ce prizonierul păru că îşi revenise din starea de soc, ofiţerul de contrainformaţii înmuie un pămătuf în sângele americanului mort şi îi mânji faţa celui în viaţă. Apoi făcu câteva fotografii. Chestia asta îi cam zăpăci pe servanţii tunurilor. Era ca şi cum s-ar fi ferit ca prizonierul în viaţă să arate precum cadavrul de lângă el. Cât se poate de ciudat.

Nu era primul cadavru pe care trebuia să-l identifice, dar Kelly crezuse că acest aspect al vieţii lui era un capitol încheiat. Cei din jurul lui îl îmbărbătau, dar tăria de a nu te prăbuşi nu era acelaşi lucru cu supravieţuirea şi nu exista consolare pentru un

asemenea moment. Ieşi din camera de gardă, urmărit de privirile doctorilor şi asistentelor. Fusese chemat un preot, pentru o ultimă slujbă, o scurtă predică pe care ştia că nimeni nu o asculta. Un ofiţer de poliţie îi explicase că nu fusese vina şoferului. Frâna cedase. Defecţiune mecanică. Într-adevăr, nu era vina nimănui. O întâmplare printre multe altele. Toate cuvintele pe care le mai spusese şi în alte ocazii asemănătoare, încercând să explice celui lovit de soartă din ce cauză universul lui se prăbuşise dintr-o dată. Ofiţerul remarcase că acest domn Kelly făcea parte dintre cei duri şi, din cauza asta, era cu mult mai vulnerabil. Soţia şi copilul din pântecele ei, pe care el ar fi trebuit să-i protejeze de orice neplăcere, muriseră într-un accident. Nimeni nu putea fi învinuit. Şoferul camionului, familist şi el, era în spital sub efectul sedativelor, după ce se repezise în mormanul de fiare, sperând s-o găsească încă în viaţă. Cei pentru care lucrase Kelly erau lângă el acum, încercând să-l ajute în formalităţile care trebuiau îndeplinite. Nu era nimic altceva de făcut pentru bărbatul care ar fi acceptat mai degrabă iadul decât momentul de faţă; deoarece infernul îi era cunoscut. Dar iadul nu era unul singur, iar caznele pe care le avea de îndurat erau departe de a se fi sfârşit.

1
Enfant perdu

MAI

Niciodată nu va şti de ce oprise. Kelly opri Scout-ul la marginea dâmbului într-un gest reflex. Braţul ei nu era ridicat pentru a face autostopul. Stătea nemişcată la marginea drumului, urmărind maşinile care treceau în viteză şi pulverizau în urma lor pietrişul şoselei amestecat într-un nor de fum. Poziţia era a unei autostopiste: sprijin ferm pe un picior, celălalt rămânând uşor îndoit, îmbrăcămintea îi era evident uzată şi un sac de voiaj îi atârna neglijent peste umăr. Părul ei roşcat, care cădea pe umeri, flutura în curentul produs de vâjâiala maşinilor. Pe faţa ei nu se citea nimic, dar Kelly nu realizase chestia asta decât în momentul în care talpa lui apăsase pe pedala frânei, oprind la colţul stânci solitare de pe dâmb. Se întreba dacă trebuia să se reîntoarcă în trafic; apoi se gândi că, oricum, făcuse pasul, deşi habar n-avea spre ce. Privirea ei urmări maşina şi, aşa cum observă el în oglinda retrovizoare, tânăra ridică nepăsător din umeri şi se îndreptă spre el. Geamul din dreapta era deja coborât, iar în câteva clipe tânăra ajunse lângă maşină.

— Unde mergi? întrebă ea.

Kelly o privi surprins. Credea că prima întrebare – *Vrei să, te iau?* – trebuia s-o pună el. Ezită o secundă sau două, privind-o. Douăzeci şi unu de ani, aprecie el, gândindu-se că era bătrân pentru anii ei. Faţa ei nu era murdară. Dar nici curată, probabil din cauza vântului şi a prafului de pe şosea. Purta o cămaşă de bumbac bărbătească, pe care fierul de călcat nu trecuse de luni de zile, iar părul îi era încâlcit. Dar cel mai mult îl surprins seră ochii ei. De un gri-verde seducător, privea prin şi peste Kelly în... ce? Era o privire pe care o văzuse destul de des înainte, numai la bărbaţii dezamăgiţi de viaţă. O privire pe care o avusese şi el, îşi reaminti Kelly şi nici atunci nu ştiuse ce vedeau ochii lui. Nu realiza că nici privirea lui de acum nu era prea diferită de cea a fetei.

— Mă întorc la ambarcaţiunea mea, răspunse în final, neştiind ce altceva să mai spună.

Dintr-odată, privirea ei se schimbă.

— Ai o ambarcaţiune? întrebă ea.

Ochii i se măriră, ca cei ai unui copil în faţa unei minunăţii şi un zâmbet porni din ei, iluminându-i toată faţa, ca şi cum el i-ar fi găsit răspunsul la o chestiune importantă. Kelly remarcă strungăreaţă dintre dinţii din faţă, care îi făcea şi mai agreabil zâmbetul.

— Un iaht de croazieră de treisprezece metri, cu motoare Diesel.

Îşi flutură mâna către spatele Scoutului, în care stivuise câteva cutii de carton pline cu alimente.

— Vrei să vii şi tu? întrebă brusc, fără să se gândească.

— Sigur!

Fără nici o ezitare, deschise larg portiera şi aruncă sacul de voiaj pe podea, în faţa scaunului.

Intrarea înapoi în trafic era o treabă periculoasă. Având un motor cu putere redusă, Scout-ul nu fusese construit pentru a circula pe autostradă, obligându-l pe Kelly să conducă foarte concentrat. Maşina nu era suficient de rapidă pentru altă bandă decât cea din dreapta şi, fiindcă toţi se îmbulzeau prin intersecţii, Kelly trebuia să fie tot timpul în stare de alertă, pentru că Scout-ul nu era atât de sprinten ca să-i poată evita pe idioţii care se îndreptau spre ocean sau spre locurile pe care le alegeau, când aveau câte o vacantă de trei zile.

Vrei să vii şi tu? întrebase el, iar ea îi răspunse: *Sigur.* Kelly privea cu ochi răi traficul, enervat că nu putea să-şi răspundă la întrebare, dar fuseseră o mulţime de întrebări în ultimele şase luni la care nu ştiuse să răspundă. Îi ordonă minţii să se liniştească şi să se concentreze asupra traficului, deşi întrebările se vânzoleau într-un zgomot de fond destul de enervant. De fapt, rareori mintea omului se supune propriilor comenzi.

Memorial Day[1], îşi reaminti el. Maşinile din jur erau pline cu oamenii care se grăbeau acasă de la lucru sau cu cei care deja îşi îmbarcaseră familiile pentru weekend. Feţe de copii zgâindu-se pe geamurile din spate. Din când în când, câte o mână de copil fluturând spre el, dar Kelly se prefăcea că nu observă. Era greu

---

[1] Memorial Day (sau Decoration Day) – 30 mai, zi în care se comemorează amintirea celor căzuţi în războiul civil (1861-1865) (n. tr.).

să nu ai pe cineva aproape, mai ales când puteai să-ţi reaminteşti că existase o asemenea persoană.

Kelly îşi trecu mâna peste obraz, simţindu-i textura ca de şmirghel. Chiar şi mâna îi era murdară. Nu era de mirare că vânzătorii de la magazin îl priviseră de sus. *A început să nu-ţi mai pese de nimic, Kelly!*

Ei şi, pe cine dracu' interesează chestia asta?

Îşi întoarse privirea spre tovarăşa de drum, realizând că nici nu-i ştia numele. Uimitor! O lua pe iahtul lui şi nu-i ştia numele. Privirea ei era îndreptată înainte, iar trăsăturile erau deconectate. Era subţire – probabil suplă ar fi cuvântul potrivit – iar culoarea părului se afla la jumătatea drumului între blond şi castaniu. Jeanşii erau ponosiţi, destul de roşi şi îşi începuseră existenţa într-unul din acele magazine în care plăteşti mai mult pentru pantalonii prespălaţi – sau cum naiba le zicea. Kelly habar n-avea şi îi păsa prea puţin. Încă un lucru de care să nu-i pese.

Dumnezeule, cum este posibil ca viaţa să ţi se transforme într-o harababură? Un gând care-i revenea în minte. Ştia răspunsul, dar nici aşa nu era o explicaţie completă. Diferite segmente ale organismului numit John Terrence Kelly cunoşteau diferite părţi ale întregii poveşti, dar, dintr-un motiv oarecare, nu reuşiseră niciodată să se îmbine, lăsând fragmentele separate ale celui care fusese odată un tip dur, deştept, decis, să se împotmolească fără greş în confuzie şi disperare! Da, era o cugetare plină de entuziasm.

Îşi reaminti timpurile de altădată. Retrăia toate acele situaţii din care supravieţuise, uluit acum de reuşitele de atunci. Şi, poate, cel mai mare chin era faptul că nu reuşea să înţeleagă care era cauza dereglării. Sigur, ştia foarte bine ce se întâmplase, dar toate aceste lucruri fuseseră în afara lui şi, nu se ştie cum, capacitatea lui de înţelegere dispăruse, lăsându-l să supravieţuiască derutat şi fără nici un ţel. Parcă ar fi trecut pe pilot automat. Ştia asta, dar nu ştia ce avea. De gând să-i rezerve soarta.

Ea, oricine ar fi fost, nu încercase să facă conversaţie şi îi era totuna, îşi spuse Kelly, deşi simţea că exista totuşi ceva pe care ar fi trebuit să-l ştie. Intuirea pericolului îl luă prin surprindere. Era ceva instinctual, iar el totdeauna avusese încredere în instinctul lui, în fiorul rece de avertizare, care i se scurgea de pe gât în antebraţe. Aruncă o privire împrejur, dar nu zări nici un pericol la orizont, în afara maşinilor ale căror motoare prea puternice nu erau totdeauna strunite de cei mai dibaci şoferi.

Ochii lui măturară şoseaua, dar nu descoperiră nimic. Totuşi, avertismentul nu dispăruse, iar Kelly se trezi supraveghind oglinda retrovizoare fără nici un motiv valabil, în timp ce mâna stângă cotrobăia printre propriile picioare, găsind mânerul Coltului automat pe care-l ascunsese sub scaun. Mâna i se încleştă pe armă, chiar înainte de a realiza gestul.

Pentru ce dracu' faci chestia asta? Kelly îşi retrase mâna şi clătină din cap cu un rânjet necăjit. Dar continuă să verifice oglinda – era doar supravegherea normală a traficului, îşi repetă ca o scuză în următoarele douăzeci de minute.

Portul era un furnicar în plină activitate. Bineînţeles, weekendul de trei zile! Maşinile se deplasau prea iute pentru mica şi prost pavata parcare, fiecare şofer încercând să scape din tipica harababură de vineri, la crearea căreia, desigur, contribuise şi el. Cerul curat şi vizibilitatea bună îl ajutară pe Kelly să se apropie de pupa lui *Springer* şi, după un drum întortocheat, ajunse din nou la dana pe care o părăsise cu şase ore înainte. Era o uşurare să poţi ridica geamurile şi să încui portierele. Aventura lui pe autostradă se terminase şi începea să fie îmbiat de liniştea pe care ţi-o transmitea apa nemişcată.

Springer era un iaht cu motoare Diesel, lung de treisprezece metri, făcut la comandă, însă asemănător ca linie şi amenajări interioare cu un Pacemaker Coho. Nu era chiar cel mai drăguţ iaht, dar avea două cabine destul de mari, iar salonul de ia mijlocul navei putea fi transformat cu uşurinţă într-o altă cabină. Motoarele erau mari, dar nu extrem de puternice, deoarece Kelly le prefera aşa, uşor manevrabile, în locul unora mici, supraturate. Avea un radar marin de o calitate deosebită, tot felul de aparatură de comunicaţii, pe care putea s-o utilizeze în mod legal şi echipamentele pe care le folosesc de obicei pescarii marini. Coca din fibră de sticlă era imaculată şi nu găseai o dâră de rugină pe balustradele cromate, deşi lipsea pelicula strălucitoare de lac, atât de apreciată de marea majoritate a proprietarilor de iahturi; Kelly nu folosea lacul pentru că, socotea el, la întreţinerea lui pierdeai o groază de timp.

Kelly şi musafira lui coborâră din maşină. Deschise uşa din spate a Sooutului şi începu să care cutiile cu provizii. Tânăra doamnă, remarcă el, avea bunul simţ de a sta deoparte.

— Hei, Kelly! se auzi o voce de pe puntea de navigaţie.

— Ed, care era buba?

— Aparatul de măsură era stricat. Periile generatorului erau cam uzate; le-am înlocuit, dar totuşi cred că era aparatul de

măsură. L-am înlocuit şi pe el.

Ed Murdock, mecanicul-şef al portului, privi în jos, o observă pe tânără şi începu să coboare pe scară. Se poticni la ultima treaptă şi fu gata să cadă grămadă, având surpriza întipărită pe faţă. O evaluă scurt şi aprobator.

— Altceva? îl readuse la realitate Kelly.

— Nu te înghesui cu mulţumirile. Motoarele sunt calde, continuă Murdock, întorcându-se cu spatele. O să găseşti totul pe nota de plată.

— În regulă. Mulţumesc, Ed.

— A, Chip mi-a zis să-ţi spun că un alt tip a făcut o ofertă, în cazul în care ai vrea să vinzi.

Kelly îl întrerupse:

— Nici vorbă, Ed.

— E o bijuterie, Kelly, aprecie Murdock, strângându-şi sculele şi depărtându-se zâmbitor, mulţumit de dublul înţeles al propoziţiei lansate.

Lui Kelly îi trebuiră câteva secunde ca să prindă poanta, îi trezi un zâmbet amuzai, în timp ce descărca ultimele provizii în salon.

— Ce am de făcut? întrebă tânăra.

Stătea în faţa lui şi lui Kelly i se părea că era cuprinsă de un uşor tremur, deşi încerca să-l ascundă.

— Ia un loc la balcon, mormăi Kelly „arătând spre puntea de navigaţie care nu era acoperită. O să-mi ia câteva minute până o să dau drumul la toate.

— În regulă.

Îi adresă un zâmbet în stare să topească şi un bloc de gheaţă, ca şi cum ar fi intuit de ce ar avea nevoie.

Kelly se deplasă de la pupa spre cabina lui, bucuros că cel puţin reuşise să-şi păstreze iahtul îngrijit. Şi în cabina şefului de echipaj domnea curăţenia, iar Kelly se pomeni privindu-se în oglindă şi întrebându-se:

— O.K, acum ce naiba ai de gând să faci?

Nu-i trebuia un răspuns imediat, dar o decenţă elementară îl îndemnă să se spele. Peste două minute intră în salon. Verifică toate cutiile cu provizii, apoi urcă pe puntea superioară.

— Hm, am uitat să te întreb ceva, începu el.

— Pam, rosti ea, întinzând mâna. Pe tine cum te cheamă?

— Kelly, răspunse el, rămânând în expectativă.

— Unde mergem, domnule Kelly?

— Doar Kelly, o corectă el, preferind o atitudine mai rezervată.

— O.K., Kelly, spre ce zări?

— Sunt proprietarul unei mici insule de aproximativ treizeci…

— Eşti proprietarul unei *insule*?

Privirea ei era mai mult decât uimită.

— Da, exact.

De fapt, era doar o arendare şi fusese un eveniment destul de îndepărtat, iar Kelly nu-l găsea câtuşi de puţin remarcabil.

— Să mergem! propuse ea cu entuziasm, privind în spate, spre ţărm.

Kelly hohoti zgomotos:

— O.K, să-i dăm drumul!

Mângâie uşor tabloul de comandă al filtrelor santinei. *Springer* avea motoare Diesel, nu prea trebuia să-şi facă probleme în privinţa poluării cu fum. Chiar şi sub delăsarea care pusese stăpânire pe el în ultima vreme, Kelly rămânea un om al mării, iar viaţa lui pe apă urmărea o rutină strictă, ceea ce însemna păstrarea tuturor regulilor de protecţie care fuseseră scrise cu sângele altora mai puţin precauţi. După scurgerea celor două minute obligatorii, apăsă pe butonul de pornire al motorului babord, apoi pe al celui din tribord. Cele două motoare Diesel Detroit porniră imediat, scoţând un zgomot rotund, care le readucea la viaţă, în timp ce Kelly verifica instrumentele de măsură. Totul părea în regulă.

Coborî de pe puntea de navigaţie pentru a mola parâmele, apoi se întoarse şi dădu încet înainte manetele telegrafului, scoţând iahtul din bazinul de staţionare, verificând mareea şi vântul – amândouă erau destul de slabe.

— Şi uitându-se la ambarcaţiunile pe care le întâlneau. Kelly mări cu un punct viteza motorului din babord în timp ce învârtea timona, permiţându-i lui *Springer* să se strecoare mai repede prin canal. Mări şi turaţia motorului tribord, aducând iahtul la o rezonabilă viteză de cinci noduri, în timp ce depăşea şirurile de iahturi cu vele sau motor. Pam admira şi ea ambarcaţiunile, mai mult pupele lor, iar ochii îi zăboviră câteva secunde pe parcarea de pe ţărm, înainte ca privirea să i se îndrepte din nou înainte, corpul ei devenind dintr-o dată mai relaxat.

— Te pricepi cât de cât la navigaţie? întrebă Kelly.

— Nu prea mult, admise ea şi, pentru prima oară, Kelly îi remarcă accentul.

— De unde eşti?

— Texas. Dar tu?

— Indianapolis, dar e ceva timp de atunci.

— Ce este asta? întrebă ea.

Mâna ei îi atinse tatuajul de pe antebraţ.

— O amintire dintr-unul din locurile în care am fost, răspunse el. Nu era unul dintre cele mai frumoase.

— O, acolo...

Se părea că înţelesese.

— Da, ăla era locul, aprobă Kelly cu o mişcare a capului.

Ieşiseră din bazin şi el mări din nou viteza cu câteva puncte.

— Ce-ai făcut acolo?

— Nimic din ceea ce ar trebui să ştie o doamnă, rosti Kelly, privind împrejur dintr-o poziţie uşor ghemuită.

— Ce te face să crezi că sunt o doamnă? îl întrebă ea.

Îl luă prin surprindere, dar începuse să se obişnuiască.

Descoperise că o conversaţie cu o tânără, indiferent de subiect, era benefică pentru el. Pentru prima oră răspunse cu un surâs zâmbetului ei:

— Ei, n-ar fi fost prea frumos din partea mea să presupun că nu eşti.

— Mă întrebam cât va dura până vei zâmbi.

Ai un zâmbet foarte plăcut, era înţelesul ascuns al cuvintelor ei.

Dar tu cum te-ai chinuit în ultimele şase luni? Întrebarea lui îi rămăsese mută pe vârful buzelor. Dar râse, în fond făcând haz de el însuşi. Şi ăsta era unul din lucrurile de care avea nevoie.

— Iartă-mă. Cred că nu sunt o companie plăcută.

Se întoarse s-o privească şi îi zări. Ochii plini de înţelegere. Era doar o privire calmă, omenească şi foarte feminină, dar care îl tulbură pe Kelly. Presimţea că ceva se va întâmpla între ei şi nu avea chef să-şi asculte gândurile care-i spuneau că acel „ceva" era aşteptat cu înfrigurare de luni de zile. Nu era nevoie să fie spus cu voce tare, în nici un caz de el. Singurătatea era destul de rea chiar şi fără să-ţi mai îneci nefericirea în ea. Mâna ei se ridică din nou, evident pentru a-i atinge tatuajul, dar semnificaţia gestului avea o altă dimensiune. Uluitor cât de caldă era atingerea ei, chiar şi sub soarele torid al după-amiezii.

Poate că era un mijloc de a-i arăta cât de seacă devenise viaţa lui.

Dar trebuia să se ocupe cu pilotarea iahtului. În faţa lor, la vreo o mie de metri, era un cargou. Motoarele iahtului erau la turaţia maximă de croazieră, iar regulatoarele de asietă de pe carenă se cuplaseră automat, aducând iahtul la un unghi de glisare propice, în timp ce viteza ajungea la optsprezece noduri. Navigară pe o mare ca oglinda până ajunseră în siajul cargoului.

Springer intră în ruliu, sus şi jos, mai mult de un metru la prova, în timp ce Kelly punea bandă stânga pentru a ieşi din siaj. Pe măsură ce se apropia de el, cargoul dădea senzaţia că se înalţă din ape ca o stâncă.

— Mă pot schimba undeva?

— Cabina mea este la pupa. Te poţi muta în ea.

— Serios? chicoti ea. De ce aş face asta?

— Ce?

Iar îl luase prin surprindere.

Pam coborî cu sacul de voiaj în spate, ţinându-se grijulie de balustradă. Nu se putea spune că era foarte îmbrăcată. Când reapăru, câteva minute mai târziu, era şi mai sumar echipată – un şort, un tricou ca un fel de miniponcho, nimic în picioare şi, evident, mult mai relaxată. Avea picioare desăvârşite, îşi zise Kelly, zvelte şi foarte feminine. Kelly era uşor surprins de albeaţa lor. Tricoul atârna pe ea, iar marginile îi erau deşirate. Poate că slăbise de curând sau îl cumpărase în mod voit mult mai larg. Indiferent care ar fi fost explicaţia, sânii erau lăsaţi la vedere cu multă generozitate. Kelly îşi surprinse privirea întârziind pe pieptul ei şi se mustră pentru ocheada aruncată. Dar şi Pam avea o mare parte de vină. Îi înşfăcase braţul, lipindu-se de el. Acum, privirea lui se putea strecura pe sub tricou, cât de jos ar fi vrut.

— Îţi place ce vezi? îl întrebă ea.

Creierul şi gura lui Kelly se blocară. Scoase câteva sunete nefericite şi, înainte de a se decide să spună ceva, ea începu să râdă. Dar nu de el. Îşi flutură mâna spre echipajul cargoului, răspunzându-i-se cu aceleaşi semne de simpatie. Era un cargou italian, iar cei câţiva marinari care se rezemau de parapetul bordului îi trimiteau bezele. Ea le răspunse în acelaşi mod.

Kelly simţi o undă de gelozie.

Roti din nou timona spre babord, aducând vasul peste valul de provă al cargoului şi, când îi depăşi puntea de comandă, declanşă sirena, salutându-i. Era în spiritul legilor marinăreşti, deşi rareori ambarcaţiunile de agrement respectau aceste reglementări. Ofiţerul de cart de pe covertă îşi fixase binoclul pe ei – bineînţeles, pe Pam. Se întoarse şi răcni un ordin în timonerie. Peste o clipă, din enormul „fluier” al cargoului ieşi un sunet lung şi profund, speriind-o pe Pam, cate fu gata să cadă de pe scaun.

Kelly râse, iar ea îl urmă imediat, aruncându-şi braţele strâns în jurul mâinii lui. Îi simţi degetul urmărind conturul tatuajului:

— Nu pare a fi...

Kelly dădu din cap:
— Ştiu. Mulţi se aşteaptă să fie pictată sau ceva în genul ăsta.
— De ce…?
— L-am făcut? Toţi din unitate l-au făcut. Chiar şi ofiţerii. Cred că era ceva care trebuia să fie făcut. De fapt, e destul de tâmpit.
— Eu cred că e drăguţ.
— Ei, tu eşti foarte drăguţă.
— Ştii să spui lucruri frumoase.
Se mişcă uşor, frecându-şi un sân de braţul lui.
Kelly fixă o viteză de croazieră constantă de optsprezece noduri pentru a ieşi din apele portului Baltimore. Cargoul italian era singura ambarcaţiune la orizont, iar marea era calmă, cu valuri mici, de treizeci de centimetri, înaintau pe principalul şenal navigabil pentru a ieşi în Chesapeake Bay.
— Ţi-e sete? întrebă ea, în timp ce cârmeau spre sud.
— Mda. E un frigider în bucătărioară, este în…
— L-am văzut. Ce vrei?
— Adu două din ce-ţi pică în mână.
— O.K., rosti ea scurt.
Când ea se ridică, Kelly simţi plăcutul fior care îi străbătu braţul, urcând spre umăr.
— Ce-i asta? se interesă ea când reveni.
Kelly se întoarse şi tresări. Îi fusese atât de bine cu fata strâns lipită de el, încât numai la evoluţia vremii nu se mai gândise.
„Asta” era o furtună, o aglomerare la înălţime de nori cumulonimbus, lăţindu-se pe zece-cincisprezece kilometri pătraţi.
— Se pare că o să ne plouă, răspunse el, luând o sticlă de bere din mâna ei.
— Când eram puştoaică, asta se numea tornadă.
— Ei, în nici un caz aici, replică Kelly, în timp ce privirea verifica dacă pe punte totul fusese amarat cum trebuie.
Ştia că în cabinele de dedesubt toate erau la locul lor, pentru că aşa era de obicei şi la bine şi la rău. Apoi dădu drumul la staţia radio. Imediat prinse un buletin meteo care se încheia cu obişnuitele avertismente.
— Este un iaht mic? se interesă Pam.
— Din punct de vedere tehnic, da, dar să nu-ţi fie teamă. Mă pricep la treaba asta. La viaţa mea am fost şi ajutor de nostrom pe un vas.
— Ai fost ce?
— Adjunctul şefului de echipaj. Termen marinăresc. Şi, să ştii,

Springer este destul de ţeapăn. Dacă ţi-e frică, vezi că sub scaunul pe care stai sunt nişte veste de salvare.

— Ţie ţi-e teamă? întrebă ea.

Kelly zâmbi şi negă cu o mişcare a capului.

— E-n regulă.

Pam îşi reluă vechea poziţie, cu sânii atingând braţul lui Kelly, cu capul rezemat de umărul lui şi cu o privire visătoare, parcă anticipând ceva care va veni, indiferent dacă va fi sau nu furtună.

Kelly nu era neliniştit – cel puţin, nu din cauza furtunii – dar nu se formaliza nici de celelalte lucruri. După ce trecură de Bodkin Pont, îşi continuară drumul spre est, perpendicular pe şenalul navigabil. Nu întoarse spre sud până nu trecu de nişte ape pe care le ştia că erau destul de puţin adânci, putând fi periculoase pentru navigaţie. La fiecare câteva minute îşi întorcea privirea spre furtuna ce urma să vină şi care se îndrepta spre ei cu peste treizeci de kilometri la oră. Soarele aproape că dispăruse complet sub negreala norilor. O furtună care se mişcă iute este, de cele mai multe ori, violentă, dar noul drum pe care-l alesese Kelly, spre sud, îi dădea posibilitatea să scape de o confruntare directă cu stihiile naturii. Kelly sorbi ultimele picături de bere, hotărând că o sticlă era suficientă. Vizibilitatea se va înrăutăţi destul de repede. Scoase o hartă îmbrăcată într-o folie de plastic şi o fixă pe masă, în dreapta tabloului de comandă; marcă poziţia cu un creion, verificând apoi curbele batimetrice pe hartă, ca nu cumva drumul ales să-l ducă în ape puţin adânci – *Springer* călca un metru şi jumătate şi, pentru Kelly, tot ce era sub doi metri şi jumătate însemna pericol. Satisfăcut, îşi stabili cap-compasul, permiţându-şi să se relaxeze din nou. Pregătirea şi experienţa erau amortizoarele pentru pericol şi automulţumire.

— E pe aproape, remarcă Pam cu o uşoară undă de nelinişte în glas, ghemuindu-se în el.

— Dacă vrei, poţi să te duci jos, în cabină, îi propuse Kelly. O să fie o vântoasă cu ploaie. *Springer* o să meargă ca prin gropi.

— Dar nu e periculos?

— Nu, dacă nu fac eu vreo tâmpenie. Am să încerc să n-o fac, îi promise el.

— Pot să rămân aici, să văd cum arată? murmură ea, încăpăţânându-se să nu-şi părăsească poziţia, deşi Kelly nu realiza din ce cauză.

— Ai să te cam uzi, o avertiză el din nou.

— N-are nimic.

Un zâmbet luminos şi fata se lipi şi mai strâns de braţul lui.

Kelly mai reduse viteza cu câteva puncte, asigurându-i iahtului o înaintare lină. Nu avea nici un motiv să se grăbească. Reducând viteza, nu mai era nevoie ca instrumentele de control să fie supravegheate încontinuu. Îşi trecu o mână peste umerii fetei; capul ei se lipi automat de umărul lui şi, în ciuda furtunii care se apropia, totul părea perfect pe lume. Aşa-i spunea sufletul. Mintea, însă, îi transmitea cu totul altceva, iar cele două coordonate păreau ireconciliabile. Mintea îi reamintea că fata de lângă el era... ce? Habar n-avea. Sufletul îi spunea să nu-şi mai facă griji degeaba. Avea nevoie de ea. Dar Kelly nu era bărbatul care să se lase condus de simţăminte, iar rezultatul conflictului era privirea încruntată pe care o arunca orizontului.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Pam.

Kelly începu să spună ceva, dar apoi se opri, reamintindu-şi că se aflau pe iahtul lui, doar el şi o tânără drăguţă. Îşi lăsă de această dată sentimentele să câştige runda.

— Sunt un pic tulburat, dar totul este în regulă din punctul meu de vedere.

— Pot să-ţi spun că...

Kelly clătină din cap:

— Nu-ţi face griji. Orice-ar fi, poate aştepta. Relaxează-te şi bucură-te de călătorie.

Prima pală de vânt se făcu simţită aproape imediat, deviind drumul vasului spre babord cu câteva grade. Kelly roti cârma pentru a compensa devierea. Nici ploaia nu mai întârzie. Primii stropi de avertisment fură repede urmaţi de o perdea compactă care se prăvăli peste Chesapeake Bay. În mai puţin de un minut, vizibilitatea scăzu la aproape o sută de metri, iar cerul ajunse să aibă întunecimea unui amurg târziu. Kelly se asigură că luminile de navigaţie erau aprinse. Valurile începuseră să plesnească vasul din ce în ce mai violent, mânate de cei cincizeci de kilometri pe oră ai vântului. Kelly se gândi că ar putea naviga mai departe, dar era într-un loc bun de ancorat şi, pentru a găsi un altul, va trebui să navigheze vreo cinci ore. Se mai uită o dată pe hartă şi porni radarul pentru a-şi verifica poziţia. Adâncimea de trei metri şi jumătate a apei, precum şi un fund nisipos, codificat pe hartă HRD, însemnau condiţii bune pentru ancoraj. Îl aduse pe *Springer* cu prova în vânt şi micşoră viteza, lăsându-le elicelor doar forţa necesară pentru a face faţă vântului.

— Treci la timonă, îi ordonă lui Pam.

— Dar nu ştiu ce să fac.

— Nu-i nimic. Doar o ţii strâns şi o roteşti în direcţia în care-ţi spun. Trebuie să mă duc la prova, să pregătesc ancorele. De acord?

— Fii atent! îi strigă ea, încercând să acopere vijelia de afară.

Valurile aveau acum peste un metru şi jumătate înălţime, iar prova vasului ţâşnea în sus şi în jos prin apă. Kelly îi strânse uşor mâna lui Pam şi se îndreptă spre prova.

Bineînţeles, trebuia să fie precaut, dar avea încălţăminte cu talpă antiderapantă şi ştia foarte bine ce avea de făcut. Înaintă ţinându-se strâns de balustrada de protecţie şi într-un minut ajunse la puntea prova. Două ancore erau înlănţuite pe punte, un Danforth şi un CQR sparge-val, amândouă uşor supradimensionate. Aruncă Danforthul în apă şi îi făcu semn lui Pam să rotească uşor cârma spre babord. După ce vasul se deplasă încă vreo douăzeci de metri spre sud, aruncă şi CQR-ul peste bord. Imediat, amândouă lanţurile se întinseră la lungimea necesară şi, după ce se asigură că totul era amarat, Kelly se reîntoarse pe puntea de navigaţie.

Pam păru neliniştită până când îl văzu aşezându-se pe banca din timonerie – acum totul mustea de apă şi hainele lor erau fleaşcă. Kelly aduse manetele la zero, lăsând vântul să-l împingă înapoi pe *Springer* încă vreo treizeci de metri. Între timp, ambele ancore se înfipseseră bine în fundul mării. Kelly le privi încruntat. Ar fi trebuit să le arunce separat, în fiecare bord. De fapt, doar o ancoră era necesară. A doua reprezenta asigurarea. O ultimă privire satisfăcută şi Kelly opri motoarele.

— Aş fi putut să-i fac faţă furtunii, dar n-avea rost, explică el.

— Deci, înnoptăm aici?

— Exact. Poţi să cobori în cabina ta şi...

— Vrei să plec?

— Nu... Vreau să spun, dacă nu-ţi place aici...

Mâna ei îi mângâie faţa. De-abia îi desluşi cuvintele prin ploaie şi vânt.

— Îmi place aici.

Părea foarte sigură de ceea ce spunea.

Peste o clipă, Kelly se întrebă de ce îi trebuia atâta timp. Toate semnele apăruseră unul după altul. O altă scurtă controversă între sentiment şi raţiune şi, din nou, ultima pierdu. Nu avea de ce să-i fie teamă, era doar o persoană la fel de singură ca şi el. Este atât de uşor să uiţi. Singurătatea nu-ţi spune ce ai pierdut, doar că-ţi lipseşte ceva. Este nevoie de o întâmplare ca asta ca să defineşti acea goliciune. Pielea îi era catifelată, brobonită de

ploaie, dar caldă. Totul era atât de diferit faţă de pasiunile plătite pe care le încercase de două ori în ultima lună, de fiecare dată plecând dezgustat de sine însuşi.

De data asta era ceva diferit. Era real. Raţiunea i se zbătea neputincioasă, avertizându-l pentru ultima oară să fie precaut, să-şi reamintească că o luase pe fată de pe marginea drumului, că n-o cunoştea decât de câteva ore. Sufletul îi spunea să nu-i pese. Martoră mută la lupta care se dădea în el, Pam se decise să grăbească deznodământul: îşi scoase tricoul. Raţiunea fu învinsă definitiv.

— Îmi place cum arată, şopti Kelly.

Mâna lui se îndreptă spre ei, atingându-i delicat. Pam îşi spânzură tricoul pe cârmă; îşi apăsă faţa de a lui, mâinile ei atrăgându-l spre ea, preluând iniţiativa într-un mod foarte feminin. Pasiunea ei nu era încărcată de erotism. Un ceva special o făcea diferită. Kelly nu ştia ce era acel ceva, dar acum nu era momentul pentru explicaţii.

Amândoi se ridicară în picioare. Pam era gata să alunece, dar Kelly o prinse şi, îngenunchind, o ajută să-şi scoată şortul. Apoi fu rândul ei să-i descheie nasturii cămăşii, după ce îi pusese palmele pe piept. Cămaşa nu se grăbi să-i zboare de pe tors, deoarece nici unul nu dorea ca mâinile lui să se mişte, dar, în cele din urmă, treaba fu făcută: câte un braţ pe rând, venind apoi rândul jeanşilor. Kelly îşi aruncă pantofii şi restul hainelor. Rămaseră în picioare, îmbrăţişaţi, clătinându-se în raliul vasului, bătuţi de ploaie şi vânt. Pam îl luă de mână şi îl trase din faţa tabloului de comandă, obligându-l să se întindă pe spate, pe punte. Imediat, fu deasupra lui. Kelly încercă o schimbare a poziţiei, dar ea 11 ţinu ferm, aplecându-se spre el, în timp ce coapsele i se mişcau ritmic. Kelly era la fel de nepregătit pentru acest moment cum fusese şi pentru tot ce i se întâmplase în restul după-amiezii, iar geamătul lui acoperi o clipă furtuna. Când deschise ochii, faţa ei era aproape lipită de a lui, iar zâmbetul ei părea al unui înger de pe o icoană.

— Îmi pare rău, Pam, eu...

Un râs uşor îi opri scuzele:

— Totdeauna eşti la fel de grozav?

Trecu destul de mult timp, braţele lui Kelly, înfăşurate în jurul trupului zvelt, rămânând aşa până când se potoli furtuna. Lui Kelly îi era teamă să se ridice, îi era teamă de posibilitatea ca totul să se fi petrecut doar în imaginaţia lui. Apoi vântul deveni mai pişcător şi ei coborâră în cabină. Kelly găsi nişte prosoape şi

se şterseră unul pe celălalt. El încercă să-i zâmbească, dar crisparea era din nou prezentă, chiar mai puternică faţă de bucuria ultimei ore şi fu rândul lui Pam să fie surprinsă. Se aşeză lângă el pe podeaua salonului, iar când îi împinse încetişor faţa pe sâni, lacrimile lui începură să şiroiască pe piept. Ea nu puse nici o întrebare. Era destul de deşteaptă pentru a nu face o asemenea greşeală. Îl ţinu strâns în braţe, până când plânsul i se potoli şi respiraţia îi reveni la normal.

— Îmi pare rău, se scuză el după o vreme.

Kelly încercă să se mişte, dar ea nu îl lăsă.

— Nu trebuie să-mi explici. Dar vreau să te ajut, spuse ea, ştiind că deja îl ajutase.

Îl descifrase aproape din primul moment în maşină: un bărbat puternic, marcat de o mare suferinţă. Atât de diferit faţă de cei pe care îi cunoscuse. Când, în sfârşit, el începu să vorbească, îi simţi respiraţia mângâindu-i sânii.

— Au trecut aproape şapte luni. Eram în Mississippi pentru o lucrare. Ea era gravidă, de-abia aflasem. S-a dus la magazin şi... a fost un camion, un trailer imens. Au cedat frânele.

Nu putea să spună mai mult şi nici nu trebuia.

— Cum o chema?

— Tish-Patricia.

— De când eraţi...

— Un an şi jumătate Şi, deodată, s-a dus. Niciodată nu m-am aşteptat la aşa ceva. Vreau să spun, cândva, am fost băgat în chestii periculoase, dar s-au terminat; şi apoi, eu eram cel implicat, nu ea. Niciodată nu m-am gândit...

Vocea i se stinse din nou. Pam îl privi în lumina palidă a salonului, remarcând tăieturile pe care nu le văzuse până acum, întrebându-se care era povestea lor. Nu avea importanţă. Îşi lăsă obrazul pe creştetul capului. *Ar fi putut să fie tată acum. Ar fi putut fi multe altele.*

— Nu te-ai destăinuit nimănui până acum, nu?

— Nu.

— De ce acum?

— Nu ştiu, murmură el.

— Mulţumesc.

Kelly o privi surprins.

— Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată un bărbat.

— Nu înţeleg.

— O, ba da, înţelegi, replică Pam. Şi Tish înţelege. M-ai lăsat

să-i iau locul. Sau poate că ea m-a lăsat. Te-a iubit, John. Probabil că te-a iubit foarte mult. Şi încă te iubeşte. Mulţumesc că m-ai lăsat să te ajut.

El începu din nou să plângă, iar Pam îi trase iarăşi capul lângă pieptul ei, legănându-l ca pe un bebeluş. Cam după zece minute, deşi nici unul nu se uitase la ceas, plânsul încetă. Recunoştinţa din sărutul lui se transformă repede într-o pasiune renăscută. Pam se întoarse pe spate, lăsându-l pe el să preia iniţiativa, aşa cum avea nevoie ca să-şi demonstreze că era din nou bărbat în putere. Plăcerile li se îngemănară, bucuria ei fiind asemănătoare celei pe care i-o produsese lui, iar de data asta strigătele ei acoperiră furtuna. Ceva mai târziu, el adormi lipit de trupul ei, iar ea îi sărută obrazul bărbos. Atunci începu şi ea să plângă, minunându-se de ceea ce îi adusese ziua, după teroarea în care începuse.

2
Întâlniri întâmplătoare

Ga de obicei, Kelly se trezi foarte devreme, cu treizeci de minute înainte de răsăritul soarelui, în cârâiala pescăruşilor, iar privirea i se bucură de prima geană de lumină care se zbătea undeva departe, la orizont. La început, privi nedumerit braţul subţire care i se odihnea pe piept, dar alte senzaţii şi amintiri avură grijă să-l limpezească în câteva secunde. Se extrase încetişor de sub braţul molatic şi trase pătura peste ea, protejând-o de răcoarea dimineţii. Era timpul să se ocupe de treburile navei.

Kelly băgă în priză filtrul de cafea, îşi puse un slip şi urcă pe puntea de navigaţie. Se bucură, constatând că în seara precedentă nu uitase să fixeze luminile care semnalizau că nava era la ancoră. Cerul se curăţase, iar aerul era rece, după răpăiala din seara precedentă. Se îndreptă către prova, aruncând o privire nemulţumită spre una din ancore care, dintr-un motiv necunoscut, alunecase pe lanţ. Deşi graparea nu avusese nici o urmare nefericită, Kelly îşi reproşă lipsa de atenţie din seara precedentă. Apa era oglindă, ca o peliculă de ulei şi adia o briză blândă. Strălucirea roz-portocalie a primelor raze se furişa printre arborii răzleţi de pe ţărmul estic. Una peste alta, părea a fi una dintre cele mai reuşite dimineţi de care-şi amintea. Apoi se gândi că schimbarea nu avea nimic de-a face cu vremea.

— Fir-ar să fie, murmură el spre întunericul care încă nu se risipise definitiv.

Trupul îi era ţeapăn şi făcu câteva exerciţii pentru a-şi dezmorţi muşchii noduroşi, începând să realizeze cât de bine se simţea fără obişnuita mahmureală matinală.

Aproape că nu-i venea să creadă că dormise atât de mult. Nouă ore de somn? se minună el. Nu era de mirare că se simţea atât de bine. Următoarea secvenţă a rutinei matinale consta în înlăturarea apei de pe puntea din fibră de sticlă, cu ajutorul unei perii de curăţat.

Îşi întoarse urechea spre zumzetul îndepărtat al unor motoare Diesel. Ochii i se îndreptară spre vest, încercând să descopere de unde venea zgomotul, dar privirea i se lovi de perdeaua de pâclă

adusă de briză, împiedicându-l să localizeze sursa zumzăitului. Se întoarse la tabloul de comandă, scoase binoclul şi, în timp ce-l regla, un fascicul luminos puternic îl izbi din plin în lentile. Luminile, deşi se stinseră imediat, aproape că îl orbiseră. Un megafon bubui din apropiere:

— Îmi pare rău, Kelly. Nu ştiam că eşti tu.

Peste două minute, forma familiară a şalupei de treisprezece metri a Pazei de Coastă se lipi încet de *Springer.* Kelly se agită la babord, aranjând apărătoarele de cauciuc.

— Vrei să mă omori sau ce? se interesă el pe un ton de conversaţie.

— Îmi pare rău.

Timonierul-şef clasa întâi Manuel Oreza „Navlositorul” se mişcă nonşalant printre mitraliere. Făcu un gest spre apărătoarele de cauciuc.

— Vrei să mă jigneşti?

— Ai o comportare nepotrivită pentru un om al mării, comentă Kelly, îndreptându-se spre vizitator.

— Deja i-am şi povestit puştiului despre chestia asta, îl asigură Oreza. Bună dimineaţa, Kelly.

La capătul mâinii întinse, degetele lui strângeau o ceaşcă din care aburea cafeaua. Kelly o luă şi începu să râdă:

— Scuzele sunt acceptate, domnule.

Oreza făcea o cafea trăsnet.

— Am avut o noapte lungă. Echipajul e format din puştani şi suntem cu toţii obosiţi, îi explică el pe un ton plictisit.

Timonierul-şef se apropia de douăzeci şi opt de ani şi era decanul de vârstă al echipajului de pe vasul pe care-l comanda.

— Ceva necazuri? se interesă Kelly.

Oreza dădu din cap, privind spre orizont.

— Câteva. Un prăpădit a închiriat un iaht şi acum, după ploicică de aseară, lipseşte la raport, iar noi ne învârtim ca bezmeticii în căutarea lui.

— Vânt de şaizeci de kilometri la oră. Destul de puternic, Navlositorule, comentă Kelly. S-a mişcat destul de repede.

— Da, desigur, deja am salvat şase vase, doar unul mai lipseşte. Ai văzut ceva neobişnuit noaptea trecută?

— Nu. Am ieşit din Baltimore în jur de… cred că era ora şase. Două ore şi jumătate ca să ajung aici. Am ancorat imediat după ce a început furtuna. Vizibilitatea era destul de proastă, aşa că noi n-am văzut mare lucru prin jur.

— „Noi?” ricană Oreza, întinzându-se.

Se îndreptă spre timonă şi pescui tricoul care se usca la soare, aruncându-l spre Kelly. Pe chip nu i se citea nimic, doar o palidă luminiţă de interes sclipea în fundul ochilor. Spera ca prietenul lui să fi găsit pe cineva. Viaţa nu-l prea răsfăţase.

Kelly îi înapoie ceaşca cu o expresie la fel de nepăsătoare.

— Un cargou a ieşit în urma noastră, continuă el. Sub pavilion italian, cu magazia aproape pe jumătate plină; cred că se deplasa cu vreo cincisprezece noduri. A mai ieşit şi altcineva?

— Mda.

Oreza dădu din cap, iar din ton răzbătea o nuanţă de iritare profesională.

— Mă cam nelinişteşte chestia asta. Nenorocitele astea de vase comerciale bagă viteză maximă şi nici nu le pasă de ce este în jur.

— Ei, la naiba, dacă te apuci de navigaţie, trebuie să ştii la ce riscuri te expui. Pe de altă parte, dacă foloseşti o ancoră plutitoare pe timp de furtună, s-ar putea să intri în conflict cu cine ştie ce regulamente sindicale. Poate tipul pe care-l cauţi e deja la fund, continuă el pe un ton sumbru. N-ar fi prima oară, chiar şi într-un bazin portuar atât de civilizat ca Chesapeake.

— S-ar putea, mormăi Oreza, supraveghind orizontul.

Se încruntă, cântărind neîncrezător sugestia, prea obosit pentru a mai ţine-cont de ea..

— Oricum, dacă zăreşti un iaht micuţ, cu o velă dungată portocaliu cu alb, nu uita să mă anunţi.

— Bineînţeles.

După ce se uită spre prova, privirea lui Oreza se întoarse spre Kelly:

— Două ancore pentru vânticelul de aseară? Două şi, pe deasupra, nici bine lăsate. Credeam că eşti mai priceput.

— Nu uita că vorbeşti cu adjunctul nostromului, îi reaminti Kelly. De când îşi permite un contabil să facă pe deşteptul cu un adevărat om al mării?

Era doar o glumă. Kelly ştia că Navlositorul era expert în vase mici. De fapt, erau la fel de pricepuţi şi amândoi erau conştienţi de chestia asta.

Întorcându-se spre şalupa lui, un zâmbet se lăţi pe faţa lui Oreza. După ce sări la bordul şalupei, făcu un semn spre tricoul din mâna lui Kelly:

— Nu uita să-l pui pe tine, marinarule! Se pare că este exact măsura ta.

— Râzând cu gura până la urechi, Oreza dispăru în cabina de

comandă, înainte ca John Kelly să poată replica. Se părea că era şi un civil în timonerie, ceea ce îl surprinse pe Kelly. Peste o clipă, motoarele şalupei începură să mormăie din nou şi vasul se depărtă spre nord-vest.

— Bună dimineaţa, spuse Pam. Ce-a fost aici?

Kelly se întoarse. Era la fel de îmbrăcată ca în momentul în care o acoperise cu pledul, dar Kelly se hotărâse să nu mai fie surprins de conduita ei decât dacă s-ar fi comportat normal. Părul îi era încâlcit, iar privirea tulbure, ca şi cum n-ar fi dormit deloc bine.

— Paza de Coastă. Căutau un vapor dispărut. Cum ai dormit?

— Acceptabil.

Se apropie de el. Avea o privire blândă, aproape visătoare, care părea ciudată la o oră atât de matinală, dar nu putea să existe ceva mai seducător pentru un marinar trezit de-a binelea.

— Bună dimineaţa.

O sărutare. O îmbrăţişare. Pam îşi ridică mâinile şi execută o piruetă. Kelly îi prinse talia subţire şi o ridică.

— Ce vrei la micul dejun? o întrebă el.

— Nu mănânc dimineaţa, răspunse Pam, strecurându-se din braţele lui.

— Aha! zâmbi Kelly. În regulă.

După o oră, ea se răzgândi. Kelly îi pregăti ouă cu şuncă pe plita bucătărioarei, iar Pam le înfulecă atât de iute, încât el se grăbi cu o nouă porţie, în ciuda protestelor ei. La o inspecţie mai atentă, fata nu era doar subţire, ci slabă de-a binelea. Era subnutrită, o constatare care dădea naştere la o altă întrebare mută. Dar, oricare ar fi fost cauza, el putea s-o remedieze. După ce înfulecase patru ouă, opt bucăţi de şuncă şi cinci felii de pâine prăjită – aproape dublul a ceea ce înghiţea Kelly de obicei dimineaţa – era timpul ca ziua să înceapă aşa cum trebuia. Îi arătă cum să se descurce în bucătărioară, iar el se duse să scoată ancorele.

Se reîntâlniră când ceasul se apropia de opt. Promitea să fie o duminică însorită şi fierbinte. Kelly îşi pusese ochelarii de soare şi se relaxa în şezlong, sorbind câte o înghiţitură din halbă. Navigau spre vest, urmărind marginea principalului şenal navigabil, pentru a nu fi în drumul sutelor de bărci pescăreşti care vor apărea din diversele porturi pentru a da la guvizi.

— Ce sunt chestiile acelea? întrebă Pam, arătând spre flotoarele care săltau jucăuşe în babordul lor.

— Flotoare pentru prins crabi. De fapt, sunt ataşate de un fel de cuşti. Crabii intră în ele şi nu mai pot ieşi. Flotoarele se pun pentru localizarea lor.

Kelly îi întinse binoclul, făcându-i semn să se uite la şalanda care stătea în derivă la vreo cinci kilometri spre est.

— Se pun capcane pentru sărmanele animale?

Kelly râse:

— Pam, dar şunca pe care ai mâncat-o la micul dejun? Porcul nu s-a sinucis, nu-i aşa?

Îi aruncă o privire ghiduşă.

— Ei bine, nu.

— Nu te ambala prea tare. Un crab nu este decât un imens păianjen acvatic, numai că e foarte gustos.

Kelly schimbă drumul spre tribord, pentru a ocoli o baliză tronconică roşie.

— Pare o chestie cumplită.

— Cam aşa e şi viaţa.

Cuvintele îi scăpară prea rapid şi lui Kelly îi păru rău. Răspunsul lui Pam păru că vine din adâncul sufletului, la fel ca şi vorbele lui.

— Da, ştiu.

Kelly îşi impuse să nu-şi întoarcă privirea spre ea. Răspunsul ei fusese prea încărcat de emoţie pentru a nu-i reaminti că poate şi ea avusese parte de momente dificile. Totuşi, clipa trecuse. Ea se întoarse din nou în comodul scaun de pe punte, lipindu-se de el şi făcând ca totul să reintre în normal. Pentru ultima oară, simţurile lui Kelly îl avertizară că ceva nu era deloc în regulă. Dar, dacă nu erau demoni pe pământ, unde să-i cauţi?

— Mai bine ai coborî.

— De ce?

— Soarele o să ardă cam tare azi. Vezi că la şef, în dulăpiorul cu medicamente, găseşti câteva flacoane cu loţiuni împotriva prăjelii.

— Şef?

— În baie.

— De ce totul e diferit pe vas?

Kelly râse:

— Pentru că pe nave marinarii sunt propriii lor stăpâni. Gata, şterge-o! Unge-te bine, altfel nici n-apuci prânzul şi o să arăţi ca un cartof prăjit.

Pam se strâmbă la el:

— Am să fac şi un duş. De acord?

— O idee minunată, îi răspunse Kelly fără s-o privească. N-are rost să mai sperii peştii.

— Ticălosule!

Îl plesni uşor peste braţ şi coborî pe scară.

— A dispărut pur şi simplu, parcă a înghiţit-o apa, mormăi Oreza.

Se aplecase deasupra hărţii de pe masa de lucru din sediul Pazei de Coastă de la Thomas Point.

— Ar fi trebuit să asigurăm o acoperire aeriană, elicopter sau ceva de genul ăsta, remarcă civilul.

— N-aveam nici o şansă, în nici un caz noaptea trecută. La dracu', doar pescăruşii puteau să zboare ieri.

— Unde ar putea fi?

— Mă depăşeşte, poate furtuna i-a venit de hac. Spuneai că a luat-o spre nord. Am verificat toate posturile, iar Max le-a luat la rând pe cele de pe ţărmul vestic. Eşti sigur că descrierea vasului este corectă?

— Sigur? La dracu', am făcut totul pentru ei, doar că nu le-am cumpărat şi vasul.

Irascibilitatea civilului îşi găsea justificarea în veghea neîntreruptă de douăzeci şi opt de ore, susţinută doar cu cafea şi amplificată de răul de mare din timpul patrulării, spre amuzamentul echipajului format doar din subofiţeri, îşi simţea stomacul ca şi cum ar fi fost burduşit cu şpan de otel.

— Poate că s-a scufundat, conchise civilul pe un ton morocănos, deşi varianta asta i se părea de necrezut.

— Soluţia asta v-ar rezolva problema?

Un bombănit al civilului răspunse tonului glumeţ al întrebării, iar timonierul-şef clasa întâi Manuel Oreza înfruntă şi căutătura severă de avertisment a comandantului bazei, un ofiţer adjutant cu părul cărunt, Paul English.

— Ştii, continuă civilul pe un ton foarte obosit, nu cred că problema asta va fi rezolvată, dar e obligaţia mea să încerc.

— Domnule, toţi am avut o noapte lungă. Echipajul meu este stors şi, dacă n-aveţi un motiv valabil de a rămâne treaz, vă sugerez să vă găsiţi un pat şi să trageţi un somn.

Zâmbetul obosit al civilului încercă să îndulcească duritatea cuvintelor pe care le rostise mai înainte.

— Subofiţer Oreza, deştept cum eşti, meritai să fii ofiţer.

— Dacă sunt atât de deştept, cum s-a făcut că noaptea trecută l-am ratat pe prietenul nostru?

— Ce-i cu tipul pe care l-am întâlnit azi?

— Kelly? Fost nostrom în Marina Militară, un tip de ispravă.

— Cam tânăr pentru un nostrom, nu-i aşa? întrebă English, privind o fotografie nu prea reuşită, deşi era făcută cu ajutorul blitzului. English venise de puţin timp la bază.

— A părăsit Marina cu o Navy Cross[2], le explică Oreza.

Civilul îşi ridică privirea spre el:

— Doar nu crezi că...

— Nici cea mai mică şansă.

Civilul clătină din cap. Se opri un moment, apoi se îndreptă spre camera în care erau priciurile. Nu vor ieşi din nou pe mare înainte de apusul soarelui, iar el trebuia să se odihnească.

— Cum se prezintă treaba? întrebă English după plecarea civilului.

— Tipul e pe cai mari, domnule căpitan.

Fiind comandantul bazei, lui English trebuia să i te adresezi folosind gradul, mai ales după ce îl lăsase pe Navlositor să piloteze vasul cum voia.

— E al dracului de sigur că nu doarme prea mult.

— O să-l avem câtva timp aici, fâţâindu-se încolo şi încoace şi vreau să te ocupi personal de el.

Oreza bătu cu un creion în hartă.

— Susţin în continuare că e locul ideal pentru un post de supraveghere şi ştiu că putem să avem încredere în omul nostru.

— Tipul nu e de acord.

— Tipul n-are nici o legătură cu marea, domnule English. Nu mă deranjează când cineva îmi ordonă ce trebuie să fac, dar tipul nu e destul de priceput ca să-mi spună cum să fac treaba.

Oreza încercui cu creionul o poziţie pe hartă.

— Nu-mi place chestia asta.

— Nu trebuie să-ţi placă, îl asigură bărbatul mai înalt.

Trase afară lama briceagului şi secţionă punga de hârtie groasă, extrăgând un săculeţ de plastic cu o pudră albă.

— Câteva ore de muncă şi ne alegem cu trei sute de mii. E ceva în neregulă sau am uitat ceva?

— Şi ăsta e doar începutul, completă al treilea bărbat.

— Ce facem cu vasul? se interesă bărbatul care-şi făcea griji.

Privirea tipului înalt părăsi săculeţul cu pudră albă,

---

[2] „Crucea Navală” – medalia de recompensă a unor fapte excepţionale ale marinarilor (n.tr.).

îndreptându-se spre cel care pusese întrebarea.

— Vrei să scăpăm de el?

— Da.

— Ei bine, putem să-l ascundem... deşi cea mai deşteaptă chestie ar fi să-l scufundăm. Da aşa să facem.

— Şi Angelo?

Privirile celor trei se îndreptară spre locul unde zăcea un al patrulea bărbat, inconştient şi sângerând.

— Cred că trebuie să scăpăm şi de el, decise cel înalt, fără prea multă emoţie în glas. Locul ăsta mi se pare foarte bun.

— În cel mult două săptămâni nu mai rămâne mare lucru din el. Mişună tot felul de creaturi pe-aici.

Al treilea bărbat făcu un gest vag spre zona mlăştinoasă.

— Vezi cât de uşor este? Gata cu vasul, gata cu Angelo, nici urmă de risc şi ne-am pricopsit cu trei sute de mii. Vreau să spun, ce altceva îţi mai poţi dori în plus, Eddie?

— Prietenilor lui n-o să le placă treaba asta.

Comentariul venea mai mult din spirit de contrazicere, decât dintr-o convingere morală.

— Care prieteni? întrebă Tony fără să-l privească. Ducea o viaţă de şobolan, de acord? Câţi prieteni are un şobolan?

Eddie se înclină în faţa logicii argumentului şi se îndreptă spre trupul inconştient al lui Angelo. Sângele încă se scurgea din răni, iar pieptul i se mişca încet, în încercarea de-a respira. Eddie ştia foarte bine că sosise momentul final; încercase cât putuse să amâne inevitabilul. Scoase din buzunar un pistolet mic, de calibrul 22, îl îndesă în ceafa lui Angelo şi apăsă pe trăgaci o dată. Un spasm străbătu trupul, urmat de relaxarea definitivă. Eddie puse pistolul jos şi târî trupul afară, lăsându-i pe Henry şi pe amicul lui să se ocupe de treaba care era, într-adevăr, importantă. Aduseră o bucată de plasă pescărească pe care el o înfăşură bine în jurul corpului, rostogolindu-l apoi în apă, pe la pupa micuţei lor şalupe. Fiind o natură prudentă, Eddie cercetă minuţios împrejurimile, dar era greu de crezut că te puteai pomeni aici cu alţi vizitatori. Tractă corpul câteva sute de metri, până găsi un loc propice; opri motorul, lăsând vasul în derivă, în timp ce trăgea câteva blocuri de ciment de pe punte, legându-le strâns de plasa de pescuit. Şase erau suficiente pentru a-l scufunda pe Angelo la adâncimea de trei metri a fundului. Apa era destul de limpede şi asta îl nelinişti un pic pe Eddie, până când văzu crabii. În mai puţin de două săptămâni, n-o să mai fie nici urmă de Angelo. Era o îmbunătăţire substanţială adusă

modului lor obişnuit de a rezolva o treabă, o chestie de ţinut minte pentru viitor. O să fie dificil să scape de micuţa şalupă. Va trebui să găsească un loc cu apă mai adâncă, dar avea toată ziua la dispoziţie ca să se gândească la chestia asta.

Kelly modifică uşor cursul vasului spre tribord pentru a ieşi din drumul unor ambarcaţiuni sportive, care se fâţâiau de colo-colo. Acum insula se distingea clar, la vreo opt kilometri în faţă. Nu prea aveai la ce privi, doar o ridicătură la orizont, nici urmă de vreun copac, dar era a lui şi pe ea se simţea ca acasă. Singurul necaz era recepţia proastă a posturilor de televiziune.

Istoria lui Battery Island se pierdea în negura timpului şi era destul de tulbure. Numele ei actual, mai mult ironic decât adecvat, apăruse pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, când câţiva soldaţi îndrăzneţi din garda naţională amplasaseră acolo o mică baterie de tunuri, supraveghind astfel un punct de trecere din Chesapeake Bay, în ideea de a-i împiedica pe britanicii care navigau spre Washington D.C. Să pedepsească noua naţiune care avusese îndrăzneala să se măsoare cu cea mai renumită flotă a lumii. Comandantul unui escadron britanic observase baloanele inofensive de fum care veneau dinspre insulă şi, mai mult din amuzament decât din răutate, îşi lăsase unul din vasele de război să trimită câteva salve din tunurile de mare calibru de pe puntea inferioară. Cetăţenilor servanţi ai tunurilor de pe insulă le-au fost suficiente salvele de avertisment şi s-au bulucit în bărcile cu rame, grăbindu-se spre uscat. Cam în acelaşi timp, un pluton de desant alcătuit din infanterişti şi marinari britanici s-au învălmăşit într-o barcă şi au vâslit până la ţărmul insulei, pentru a duce la bun sfârşit treaba începută de proiectile, ceea ce însemna „zdrobirea adversarului”. După această scurtă diversiune, britanicii au continuat să navigheze fără grabă până la râul Patuxent, de unde armata lor s-a deplasat la Washington şi înapoi, forţând-o între timp pe Dolly Madison să părăsească Casa Albă. Campania britanică s-a îndreptat apoi spre Baltimore, aici însă rezultatul fiind sensibil diferit.

Battery Island, al cărei proprietar fusese un guvern şovăitor, devenise o stânjenitoare notă de subsol a unui război inutil. Nebeneficiind de serviciile unui paznic care să supravegheze amplasamentele fortificaţiilor, buruienile au năpădit insula şi lucrurile au continuat în acelaşi mod aproape o sută de ani.

Anul 1917 i-a adus Americii primul război adevărat şi marina

americană, confruntată pe neaşteptate cu ameninţarea submarinelor, a avut nevoie de un loc ferit unde să-şi testeze tunurile. Battery Island părea locul ideal, doar la câteva ore de navigat de Norfolk şi astfel, timp de câteva luni în toamna acelui an, tunurile de calibrul 30 şi 35 de pe cuirasate au bubuit, scuipându-şi proiectilele, sfărâmând şi îngropând sub ape aproape o treime din insulă şi deranjând tabieturile păsărilor migratoare – până când, în sfârşit, acestea au realizat că nici măcar un singur foc de armă nu fusese tras pentru a le vâna. Singura noutate demnă de semnalat era scufundarea a peste o sută de cargouri construite în anii primului război mondial, la vreo zece kilometri sud, pe care buruienile s-au pornit să crească repede şi în voie, făcându-le să semene cu nişte insuliţe.

Un nou război, cu arme de ultimă oră, a readus la viaţă insula adormită. Cea mai importantă bază aeronavală avea nevoie de un perimetru pentru testarea armamentului. Coincidenţa fericită a existenţei epavelor din primul război mondial în apropierea lui Battery Island a transformat locul într-un poligon ideal de bombardament. Imediat au fost construite trei buncăre masive din ciment pentru a servi ca posturi de observaţie, de unde ofiţerii puteau urmări cum bombardierele TBF şi SB2C îşi trimiteau proiectilele asupra ţintelor care semănau cu nişte insule în formă de navă, pulverizând destule dintre ele, până când o bombă, lansată cu întârziere, a plesnit din plin un buncăr, din fericire gol. Amplasamentul buncărului distrus a fost curăţat, ca reflex al unui bun-simţ gospodăresc, iar insula a fost transformată într-o bază de prim ajutor, de unde o vedetă rapidă de salvare putea interveni în cazul unui accident aviatic. Pentru asta, a trebuit să fie construit un chei de beton şi un hangar pentru ambarcaţiuni, iar cele două buncăre rămase au fost reamenajate. Una peste alta, insula servise economiei locale, dacă nu chiar şi celei federale, până la apariţia elicopterelor care le-au luat pâinea de la gură vedetelor de salvare.

Insula îşi trăise momentele de glorie. Şi astfel a rămas uitată pe registrul cu proprietăţi federale nedorite, până când Kelly a reuşit s-o ia în concesiune.

În timp ce se apropiau de insulă, Pam se întoarse pe spate pe pătură, ascunzându-se de soarele torid sub o peliculă groasă de cremă pentru plajă. Neavând costum de baie, rămăsese în sutien şi chiloţi. Kelly nu părea tulburat, dar această ciudăţenie îl deranja uşor, dintr-un motiv care nu rezista nici unei analize logice. În orice caz, treaba lui era să piloteze vasul.

Contemplarea mai amănunţită a corpului ei putea aştepta, îşi spunea el aproape în fiecare minut, când ochii i se întorceau spre ea, ca să se asigure că nu dispăruse.

Roti cârma câteva grade spre dreapta, pentru a ocoli un pescador şi mai aruncă o privire spre Pam. Îşi dăduse jos de pe umeri bretelele sutienului pentru ca şi acele părţi ale corpului să i se bronzeze. Kelly era de acord.

Zgomotul îi făcu pe amândoi să tresară – şuierături scurte şi rapide ale sirenei unui vas de pescuit. Kelly aruncă o privire circulară, reîntorcându-şi atenţia la vasul care stătea în derivă în babordul lui, la vreo două sute de metri. Era singura navă, destul de apropiată, care putea să aibă necazuri, părând a fi şi sursa zgomotului. Un tip de pe puntea de navigaţie îi făcea semne. Kelly viră spre babord pentru a se apropia. Manevră fără grabă, aducându-l pe *Sprinter* lângă cealaltă navă. Nu ştia cine era tipul, dar nu prea părea priceput în ale marinăriei, aşa că, atunci când îl opri pe. *Sprinter,* la vreo şase metri de celălalt, mâna lui nu părăsi maneta de viteză.

— Care-i problema? se interesă Kelly prin portavoce.

— Am rămas fără elice, răcni bărbatul oacheş. Ce facem?

Vâsliţi, îi stătu pe limbă lui Kelly să spună, dar n-ar fi fost un răspuns prea amical. Manevră vasul, apropiindu-se cât mai mult, pentru a aprecia mai bine situaţia. Era un vas de pescuit de dimensiuni medii, un Hatteras destul de nou. Bărbatul de pe punte avea în jur de cincizeci de ani, un metru optzeci înălţime şi o încâlceală de păr negru pe torsul gol. Se zărea şi o femeie, destul de abătută şi ea.

— Chiar n-a mai rămas nimic din ea? întrebă Kelly când ajunse lângă celălalt vas.

— Cred c-am lovit un banc de nisip, îi explică bărbatul. Cam la un kilometru în direcţia asta, continuă el, arătând spre o zonă pe care Kelly o evita cu sfinţenie.

— Mai mult ca sigur că e un banc pe acolo, confirmă Kelly. Pot să te remorchez dacă vrei. Ai o parâmă suficient de bună?

— Da, răspunse prompt bărbatul.

Se deplasă spre prova, Tinde avea dulapul cu parâma şi scule. Femeia părea în continuare stânjenită.

Kelly manevră cu prudenţă, observându-l pe celălalt „căpitan” şi mulţumindu-se cu o ironie mută la acordarea gradului. „Căpitanul” habar n-avea să citească o hartă, nu ştia cum se procedează pentru a semnaliza altor vase că este în pericol, nici chiar cum să anunţe Paza de Coastă. Tot ce reuşise să facă

fusese să cumpere un iaht Hatteras şi, deşi ăsta era un semn de judecată judicioasă, Kelly bănuia că era mai mult reflexul unui om de afaceri. Dar „căpitanul” reuşi să-l surprindă pe Kelly. Mânuia cu îndemânare parâma de remorcaj şi o aruncă pe babordul lui *Springer.*

Kelly se apropie şi mai mult, iar apoi se duse la pupa pentru a lua parâma, asigurând-o strâns pe tachetul lat de pe osatura pupei. Pam se ridicase şi-l urmărea cu interes. Kelly se întoarse în fugă pe puntea de navigaţie şi împinse cu un punct maneta de viteză.

— Dă drumul la staţia radio, îi ceru el proprietarului pescadorului. Lasă cârma la zero până îţi spun eu ce să faci. De acord?

— Am înţeles.

— Sper, mormăi Kelly în barbă, mărind încet viteza până când parâma se întinse complet.

— Ce-a păţit? întrebă Pam.

— Oamenii mai uită că există şi un fund sub apă. Dacă îl loveşti destul de tare, apar fel de fel de stricăciuni.

Făcu o pauză.

— Poate vrei să mai pui ceva pe tine.

Pam chicoti şi o şterse pe scară. Cu prudenţă, Kelly mări viteza până la aproape patru noduri, după care începu să vireze spre sud. Bodogănea întruna, spunându-şi că nu era prima oară când făcea un remorcaj şi, dacă o ţinea tot aşa, va trebui să facă rost de nişte dispoziţii de plată pentru a factura serviciile prestate.

Kelly aduse foarte încet *Springer*-ul paralel cu cheiul, urmărind în permanenţă vasul pe care-l remorca. Aruncă iute cauciucurile de protecţie, apoi sări pe chei şi, înainte de a se îndrepta spre Hatteras, legă la babale cele două parâme de asigurare ale *Springer*-ului. Proprietarul Hatterasului molase deja parâma de ancoraj şi i-o aruncă lui Kelly, repezindu-se să aranjeze cauciucurile de protecţie. Să tragi iahtul de parâmă câţiva metri era un spectacol al muşchilor în acţiune, care putea s-o impresioneze pe Pam. În cinci minute, Hatteras-ul era lipit de chei şi Kelly repetă mişcarea cu *Springer.*

— Chestia asta e a dumitale?

— Sigur, răspunse Kelly. Fiţi bineveniţi pe bancul meu de nisip.

— Sam Rosen, se prezentă bărbatul, întinzând mâna.

Îşi trăsese un tricou pe el şi strângerea fusese puternică; Kelly observă că mâinile aveau o catifelare aproape feminină.

— John Kelly.

— Soţia mea, Sarah.

Kelly râse:

— Probabil că dumneavoastră sunteţi secundul cu navigaţia.

Sarah era scundă, supraponderală, iar ochii ei căprui pendulau între amuzament şi jenă.

— Cineva trebuie să vă mulţumească pentru ajutor, se decise ea, cu un accent new yorkez în glas.

— E legea mării, doamnă. Ce s-a întâmplat?

— Harta arată o adâncime de doi metri în locul în care ne-am lovit. Vasul ăsta calcă sub un metru jumate, iar refluxul a fost acum cinci ore, se răsti femeia.

Nu-şi vărsa enervarea pe Kelly, dar el era cea mai apropiată ţintă, iar. Bărbatul ei îşi primise porţia de muştruluială.

— Bancul ăsta de nisip s-a înălţat după furtuna din iarna trecută, dar oricum, hărţile indică o adâncime mai mică. În plus, e un fund mâlos.

Pam îşi făcu apariţia, îmbrăcată aproape respectabil, iar Kelly îşi dădu seama că nu-i ştia numele de familie.

— Salut, mă cheamă Pam...

— Vreţi să vă răcoriţi puţin? Avem toată ziua la dispoziţie pentru a rezolva problema.

Fură cu toţii de acord şi Kelly îi conduse spre casă.

— Ce dracu' e asta? se miră Sam Rosen.

„Asta” era unul din buncărele construite în 1943, de o sută de metri pătraţi, cu un tavan gros de un metru. Toată structura era din beton armat şi era la fel de zdravănă pe cât dădea impresia. Lângă el se afla un alt buncăr mai mititel.

— Locul aparţine Marinei Militare, le spuse Kelly, dar l-am închiriat.

— Ţi-au construit şi un doc frumos, comentă Rosen.

— Nu-i rău deloc, acceptă Kelly. Te superi dacă te întreb cu ce te ocupi?

— Sunt chirurg, îi răspunse Rosen.

— Da?

Asta era explicaţia pentru mâinile gingaşe.

— Profesor de chirurgie, îl corectă Sarah. Dar nu se pricepe deloc să conducă un vas.

— Blestematele alea de hărţi sunt de vină, mormăi profesorul, în timp ce Kelly îi conducea înăuntru.

— Oameni buni, ce a fost a fost, o gustare şi o bere ne vor ajuta să ne gândim în linişte.

Kelly era surprins, parcă îl luase gura pe dinainte. Apoi urechile prinseră o bufnitură înfundată venind peste apă, de undeva din sud. Era chiar ciudat cum se propagase sunetul pe apă.

— Ce-a fost asta? se interesă Sam Rosen, care avea şi el auzul fin.

— Probabil vreun puştan la vânătoare de şobolani cu un calibru 22, se pronunţă Kelly. În afară de asta, zona este totuşi deosebit de liniştită. Toamna este ceva mai zgomotoasă pe aici – raţe şi gâşte.

— Am observat ferestrele mascate. Vânezi?

— M-am lăsat, îi răspunse Kelly.

Rosen îl privi cu înţelegere, iar Kelly se hotărî să-i mai acorde un punct favorabil.

— Cât ai stat?

— Destul de mult. Cum ţi-ai dat seama?

— La sfârşitul perioadei în care am fost doctor intern, am şters-o la Iwo şi Okinawa pe o navă-spital.

— Hm, vremea kamikazilor?

— Da, ne-am distrat de minune. Cu ce te ocupai?

— Stăteam pe burtă, îi răspunse Kelly rânjind.

— Chiar ai alură de scafandru autohton, îl măsură Rosen. A trebuit să repar vreo câţiva dintre ei.

— Ceva în genul ăsta, dar mai plictisitor.

Kelly formă combinaţia de numere a încuietorii şi împinse uşa din oţel masiv.

Interiorul buncărului îi surprinse pe vizitatori. Când Kelly intrase în posesia locului, buncărul era împărţit prin nişte ziduri de beton în trei încăperi mari, goale; acum semăna cu o casă, cu tapet pe pereţi şi covoare pe jos. Chiar şi tavanul fusese zugrăvit. Deschiderile înguste pe post de ferestre erau singurele amintiri ale vremurilor trecute. Totul era aranjat cu grijă, dar se cunoştea că lipseşte o mână de femeie. Familia Rosen observă că bărbatul făcea onorurile casei, conducându-i spre „bucătărioară” şi scoţând băuturile din răcitorul de un model destul de vechi, în timp ce Pam se uita uimită în jur.

— Plăcut şi răcoros, remarcă Sarah. Dar fac pariu că iarna e cam umed.

— Nu-i chiar aşa de rău.

Kelly le arătă radiatorul lipit de perete.

— Centrală proprie pentru încălzit. Buncărul a fost construit după indicaţiile guvernamentale. Totul funcţionează… şi costă

prea mult.

— Cum ai făcut rost de locul ăsta? întrebă Sam.

— Un prieten m-a ajutat să-l închiriez. Excedent al fondului de proprietăţi guvernamentale.

— Trebuie să fie un prieten deosebit, comentă Sarah, privind cu admiraţie răcitorul zidit în perete.

— Da, e un tip special.

Viceamiralul Winslow Holland Maxwell, din Marina Militară a Statelor Unite ale Americii, îşi avea biroul în aşa-numitul E-Ring al Pentagonului. Ferestrele încăperii îi ofereau o perspectivă bună a Washingtonului, dar şi a demonstranţilor, îşi spuse el cu amărăciune. *Ucigaşi de copii!* scria pe o pancartă. Flutura şi un steag nord-vietnamez. În acea dimineaţă de duminică, sloganurile scandate afară ajungeau distorsionat înăuntru prin sticla groasă a ferestrei. Percepea cadenţa, dar nu şi cuvintele, iar fostul pilot de bombardiere nu putea să se hotărască care din ele îl enervau mai tare.

— Nu-ţi face bine, Dutch.

— Crezi că nu ştiu? mormăi Maxwell.

— Una din ideile pe care le apărăm este şi această libertate de a spune ce vrei, comentă contraamiralul Casimir Podulski, nefiind deloc convins de justeţea enunţului.

Era puţin cam prea mult pentru el. Băiatul îi murise deasupra Hanoiului, pilotând un bombardier A-4. Datorită originii tânărului aviator, evenimentul ţinuse capul de afiş al ziarelor, iar în săptămâna care urmase decesului primiseră unsprezece telefoane anonime, unele rezumându-se la un hohot de râs, altele chestionând-o pe nefericita mamă despre locul unde va fi expediat sicriul.

— Toţi aceşti tineri drăguţi, liniştiţi, sensibili…

— Care-i explicaţia unei dispoziţii atât de minunate, Cas?

— Chestia asta care merge direct în seiful din perete, Dutch.

Podulski îi întinse un dosar voluminos. Marginile îi erau tivite cu o bandă vărgată alb-roşie, iar pe copertă era scris numele codificat BOXWOOD GREEN.

— Chiar ne lasă să ne jucăm cu el?

Tonul îi trăda surpriza.

— Am stat aproape până la trei şi jumătate, dar am reuşit. Bineînţeles, numai câţiva dintre noi au dreptul să-l vadă. Am primit autorizaţia pentru efectuarea unui studiu complet de fezabilitate.

Amiralul Podulski se aşeză mai bine în fotoliul din piele şi îşi aprinse o ţigară. Moartea fiului său îl marcase, trăsăturile i se ascuţiseră, dar ochii de un albastru cristalin erau la fel de iuţi ca-ntotdeauna.

— O să ne lase să ne mişcăm în voie şi să punem la punct planificarea?

Timp de câteva luni, Maxwell şi Podulski îşi concentraseră eforturile pentru finalizarea scopului propus, deşi nu se aşteptau să primească aprobarea oficială pentru a continua.

— Cine o să ne bănuiască vreodată? întrebă cu o privire ironică amiralul născut din părinţi polonezi. Ei vor ca noi să păstrăm toată treaba în afara registrelor.

— Chiar şi Jim Greer? întrebă Dutch.

— Cel mai bun tip de la contrainformaţii pe care-l ştiu, dacă nu ai tu pe altcineva.

— Săptămâna trecută am auzit că tocmai a început să lucreze la CIA, îl avertiză Maxwell.

— În regulă. Avem nevoie de un spion bun, iar la ultima verificare Jim încă purta uniforma Marinei.

— Dacă dăm drumul la povestea asta, o să ne facem duşmani cu duiumul.

Podulski făcu un semn spre fereastră şi zgomotul de afară. Anii parcă nici nu trecuseră peste el din 1944 şi de la USS *Essex.*

— Faţă de cei treizeci de metri pe care îi avem sub noi, ce mai contează câţiva în plus?

— De când ai vasul? întrebă Kelly, în timp ce sorbea din a doua sticlă de bere.

Prânzul fusese modest: hrană rece şi pâine, stropite cu bere.

— L-am cumpărat anul trecut în octombrie, dar n-am navigat decât două luni, recunoscu doctorul. Însă am urmat nişte cursuri de navigaţie şi am ieşit primul în grupa mea.

Era genul de om care termină primul în aproape orice domeniu, îşi spuse Kelly.

— Te descurci bine la manevratul parâmelor, îl complimentă Kelly, mai mult pentru a-l face să se simtă bine.

— Chirurgii se descurcă bine şi la făcutul nodurilor.

— Şi dumneavoastră sunteţi doctor, doamnă? se întoarse Kelly spre Sarah.

— Farmacolog. În plus, ţin cursuri la Hopkins.

— De cât timp locuiţi aici, tu şi soţia ta? întrebă Sam, iar conversaţia se împotmoli într-o pauză jenantă.

— O, abia ne-am cunoscut, îl lămuri Pam fără fasoane.

Normal, cel mai stânjenit fu Kelly. Cei doi doctori acceptaseră cu dezinvoltură situaţia, dar Kelly îşi făcea griji, gândindu-se că ar putea crede că profita de tânăra femeie. Gândurile căpătară o tentă tot mai dramatică până când se lămuri că nimănui din jur nu părea să-i pese.

— Hai să vedem cum arată elicea, spuse Kelly. Vino!

Rosen îl urmă afară. Soarele începea să devină nemilos şi era preferabil să rezolve repede treaba. Al doilea buncăr adăpostea atelierul lui Kelly. După ce alese câteva chei fixe, împinse afară compresorul portabil de aer. Peste două minute era lângă Hatteras-ul doctorului, potrivindu-şi cele două centuri de siguranţă în jurul taliei.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Rosen.

Kelly clătină din cap, în timp ce-şi scotea cămaşa.

— Nu prea ai la ce. Dacă mă lasă compresorul, o să ştim destul de repede, zâmbi el. Şi oricum, nu mă scufund mai mult de un metru şaptezeci.

— N-am făcut niciodată chestia asta.

Privirea chirurgului se fixă pe torsul lui Kelly, remarcând cele trei tăieturi distincte pe care un chirurg talentat le-ar fi putut face mai puţin vizibile. Apoi îşi reaminti că pe câmpul de luptă chirurgul nu prea avea timp să se ocupe şi de aspectul estetic al operaţiei.

— Le-am căpătat ici şi colo, îl lămuri Kelly, în timp ce se îndrepta spre scara de frânghie.

— Te cred, îşi şopti Rosen în barbă.

Peste patru minute, după ceasul lui Rosen, Kelly ieşi din apă şi urcă pe scară.

— Am găsit buba.

Aruncă rămăşiţele elicelor pe cimentul cheiului.

— Dumnezeule! Ce-am putut lovi?

Kelly se aşeză pentru a-şi desface centurile. De abia se abţine să nu râdă.

— Apă, domnule doctor, doar apă.

— Poftim?

— I-ai făcut o revizie vasului înainte de a-l cumpăra?

— Sigur, compania de asigurări m-a obligat să fac asta. Am angajat cel mai bun specialist, m-a costat o sută de dolari.

— Zău? Ce nereguli ţi-a semnalat?

Kelly se ridică în picioare şi opri compresorul.

— Mai nimic. Mi-a spus că e ceva în neregulă la ţevărie şi am

adus un instalator să le verifice, dar totul era în ordine. Cred că trebuia să-mi vândă ceva pentru banii pe care îi primise, nu-i aşa?

— Ţevi?

— Aşa mi-a spus la telefon. Am pe undeva şi raportul scris, dar m-a informat telefonic.

— Zincuri, râse Kelly. Nu ţevi![3]

— Cum?

Rosen era furios pentru că nu prinsese poanta.

— Electroliza ţi-a distrus elicele. Reacţia galvanică. Metalul este corodat de apa sărată. Când ai trecut peste el, bancul de nisip doar le-a atins, dar ele erau deja măcinate. Nu ţi-au povestit despre asta la lecţiile de navigaţie?

— Ba da, dar…

— Dar… tocmai ai învăţat ceva, domnule doctor Rosen..

Kelly ridică resturile elicei. Metalul avea consistenţa pufoasă a unui produs de patiserie.

— Gândeşte-te că astea sunt din bronz.

— La dracu'!

Chirurgul rupse o bucăţică din elice, moale ca un pişcot.

— Cel care a efectuat revizia ţi-a spus să schimbi anozii de zinc de pe suportul arborelui elicei. Au rolul de a absorbi energia galvanică. Îi schimbi la doi ani, protejând astfel elicele şi carena, prin control de la distanţă. Nu prea mă pricep să-ţi explic ştiinţific, dar ştiu care sunt efectele, înţelegi? Şi cârma trebuie schimbată, însă nu e urgent. Dar, fără discuţie, ai nevoie de două elice noi.

Rosen privi lung apa şi răbufni:

— Idiot mai sunt!

Kelly îşi permise un râset încurajator.

— Domnule doctor, dacă asta este cea mai mare greşeală pe care ai făcut-o în ultimul an, eşti un tip norocos.

— Deci, ce fac acum?

— Am să dau un telefon ca să-ţi comand două elice, îl sun pe un tip pe care îl cunosc în Insulele Solomon iar el o să trimită urgent pe cineva aici, poate chiar mâine.

Kelly îl linişti cu un gest.

— Nu-i chiar o nenorocire! Vreau să-ţi văd şi hărţile.

Bineînţeles, după ce le verifică data apariţiei, se lămuri că

---

[3] Cuvinte care se pronunţă asemănător: *zinc* (zinc) şi *smk* (ţeavă) (n. tr.).

erau vechi de cinci ani.
— Ai nevoie de unele noi în fiecare an, domnule doctor.
— La dracu'! replică Rosen.
— Ţi-am vândut un pont? se interesă Kelly cu un zâmbet nevinovat. N-o lua prea în tragic. Ai beneficiat de cel mai bun mod de a învăţa o lecţie. Nici nu doare prea tare. Ai băgat la cap şi de-acum ştii!
În sfârşit, doctorul se relaxă şi el, un zâmbet înflorindu-i pe buze:
— Cred că ai dreptate, dar Sarah n-o să mă lase să uit prea uşor.
— Dă vina pe hărţi, îi sugeră Kelly.
— Mă susţii?
Kelly îi surâse larg:
— Bărbaţii trebuie să ţină aproape în astfel de situaţii.
— Cred că începe să-mi placă de dumneata, domnule Kelly.

— Unde pastele mă-sii s-a dus? întrebă Billy.
— De unde dracu' să ştiu? răspunse Rick, la fel de nervos, gândindu-se la reacţia lui Henry când se va întoarce.
Privirile celor doi se fixară pe femeia din încăpere.
— Era prietena ta, ricană Billy.
Doris era îngrozită, dorind doar să poată fugi din cameră, dar ştia că nu avea nici o şansă. Mâinile îi tremurau, în timp ce Billy urca cele trei trepte; ea se feri, dar nu reuşi să scape de palma care o aruncă la podea.
— Căţea! Să faci bine şi să-mi spui tot ce ştii.
— Nu ştiu nimic, gemu ea de jos, simţind arsura de pe obraz.
Privirea i se îndreptă spre Rick, cerşind compasiune, dar pe chipul lui nu se citea nici o umbră de înţelegere.
— Trebuie să ştii ceva şi ai face bine să-mi spui chiar acum, insistă Billy.
Se aplecă să-i descheie nasturii şortului, apoi îşi scoase cureaua de la pantalon.
— Adu-le şi pe celelalte, îi ceru el lui Rick.
Doris se ridică, fără să mai aştepte ordinul. Era goală de la bust în jos, plângând în tăcere, cu trupul străbătut de sughiţurile durerii care avea să vină neîntârziat, fiindu-i frică până şi să se ghemuiască şi ştiind că n-avea unde să fugă. Nu exista ascunzătoare pentru ea. Celelalte fete păşiră încetişor înăuntru, fără să se uite spre ea. Ştiuse că Pam avea s-o şteargă, dar asta era tot şi, în timp ce auzea cureaua vâjâind prin. Aer, unica ei

satisfacţie era că nu putea mărturisi nimic care i-ar fi dăunat prietenei ei. În timp ce durerea o ardea, Pam reuşise să scape.

3
Captivitate

După ce-şi cără costumul de scafandru în magazia de scule, Kelly scoase un cărucior pe două roţi, împingându-l pe chei pentru a-l umple cu proviziile aduse. Rosen insistă să-l ajute. Noile sale elice aveau să vină în ziua următoare, dar chirurgul nu părea prea grăbit să se îndrepte spre alte zări.

— Deci, continuă Kelly, predai chirurgia?

— Da, de opt ani.

Rosen ridica cutiile pe cărucior.

— Nu prea semeni a chirurg.

Rosen primi complimentul cu un zâmbet binevoitor:

— Nu suntem toţi violonişti. Tata era zugrav.

— Al meu pompier.

Kelly începu să împingă căruciorul spre buncăr.

— Că veni vorba de chirurgi... spuse Rosen, îndreptându-şi mâna spre pieptul lui Kelly. Ai avut noroc de unii talentaţi. Chestia asta pare să fi fost destul de păcătoasă.

Kelly aproape că se opri.

— Mda, nu eram deloc precaut pe vremea aceea. Nu e chiar atât de rea pe cât pare, doar mi-a atins uşor plămânul.

— Mi-am dat seama, mormăi Rosen. Încă cinci centimetri şi era direct în inimă. Nici o problemă, nu-i aşa?

Kelly mută cutiile în cămară.

— E plăcut să conversezi cu cineva de meserie, domnule doctor, zâmbi el, deşi un fior îngheţat. Îl făcuse să retrăiască momentul în care plesnitura glonţului îl rotise ca pe un titirez. Cum ţi-am spus, sunt mult prea neglijent.

— Cât ai stat acolo?

— În total? Cam optsprezece, luni. Depinde dacă pui la socoteală şi timpul pe care l-am petrecut în spital.

— Am văzut o Navy Cross agăţată pe perete. Pentru asta ai căpătat-o?

Kelly clătină din cap.

— Nu, pentru altceva. A trebuit să mă duc în nord, să recuperez pe cineva. Un pilot de pe un A-6. N-am fost rănit, dar m-am îmbolnăvit rău de tot. Aveam tot felul de zgârieturi de la

ghimpi, mărăcini, ştii cum e în junglă. Îţi vine să crezi că s-au infectat ca dracu de la apa râului? Am zăcut trei săptămâni în spital. A fost mai rău decât dacă m-ar fi nimerit un glonţ.

— Nu era chiar raiul pe pământ, nu? întrebă Rosen, în timp ce se întorceau pentru ultimele pachete.

— Se spune că acolo există vreo sută de tipuri diferite de şerpi. Nouăzeci şi nouă sunt veninoşi.

— Şi ultimul?

— Asta te înghite dintr-o îmbucătură. Nu, nu prea mi-a plăcut acolo. Dar asta aveam de făcut şi l-am recuperat pe pilot, iar amiralul mi-a dat gradul de secund şi mi-a făcut rost de o medalie. Vino să-mi vizitezi odorul!

Kelly îi făcu semn să se urce pe punte. Turul vasului le luă doar cinci minute, doctorul înregistrând toate detaliile. Facilităţile necesare, nimic făcut să epateze. Proprietarul era profesionist în ale marinăriei, iar hărţile pe care le folosea erau noi. Kelly scoase două sticle de bere din congelator.

— Cum a fost la Okinawa? zâmbi Kelly, amândoi cântărindu-se reciproc din priviri, fiecare acceptându-l cu plăcere pe celălalt.

Rosen ridică din umeri, mormăind cu o grimasă elocventă:

— Dur. Am avut o grămadă de treabă, iar luptătorii kamikaze se pare că erau convinşi că o cruce roşie pe o navă este o ţintă a dracului de bună.

— Lucrai în timp ce ei veneau în picaj pe voi?

— Răniţii nu pot aştepta, Kelly.

Kelly sorbi ultimele picături din sticlă.

— Stai să-mi termin treaba. Stai să recuperez lucrurile lui Pam şi ne întoarcem la răcoarea pe care ne-o oferă aerul condiţionat.

Se duse la prova şi luă sacul de voiaj al lui Pam. Rosen era deja pe chei şi Kelly i-l aruncă. Doctorul nu fu atent, rată priza, iar sacul ateriză pe beton. Conţinutul i se răspândi pe chei şi, deşi era la şapte-opt metri, Kelly observă imediat obiectul care nu era în regulă, chiar înainte ca privirea doctorului să se întoarcă spre el.

Era un flacon mare, maroniu, din plastic, provenind evident de la o farmacie, deşi nu avea nici o etichetă pe el. Capacul i se deşurubase şi câteva pilule se risipiseră pe chei.

Unele lucruri sunt clare imediat. Kelly păşi fără grabă pe chei. Rosen recuperă pilulele risipite şi le băgă în flacon, iar apoi îi înşurubă capacul din plastic alb. I-l întinse lui Kelly:

— Ştiu că nu sunt ale tale, John.

— Ce sunt, Sam?

Tonul îi era cu desăvârşire neutru.

— Se comercializează sub numele de Qualude sau Methaqualone. E un barbituric, un sedativ. O pilulă pentru somn. O folosim pentru a ne trimite bolnavii în ţara viselor. Destul de puternic. De fapt, un pic cam prea puternic. Destul de mulţi consideră că ar trebui retras de pe piaţă. N-are marcă. Nu există reţetă.

Dintr-o dată, Kelly se simţi obosit şi bătrân. Şi trădat, într-un fel.

Mda.

— Nu ştiai?

— Sam, abia ne-am cunoscut, nici măcar n-au trecut douăzeci şi patru de ore. Nu ştiu nimic despre ea.

Rosen se întoarse, lăsându-şi privirea să se plimbe un moment pe linia orizontului.

— O.K., de acum redevin doctor, de acord? Ai luat vreodată droguri?

— Nu. Urăsc blestemăţiile alea. Oamenii mor din cauza lor.

Izbucnirea de furie a lui Kelly fu spontană şi violentă, dar nu era îndreptată împotriva lui Sam. Profesorul reacţionă calm. Era rândul lui să arate că este un profesionist.

— Linişteşte-te! Sunt oameni care devin dependenţi de droguri. N-are importanţă cum. Iar enervarea nu ajută la nimic. Inspiră adânc şi dă aerul afară încet.

Kelly îl ascultă şi reuşi să zâmbească, gândindu-se la ciudăţenia momentului.

— Vorbeşti ca tata.

— Pompierii sunt deştepţi.

Făcu o pauză.

— O.K, s-ar putea ca prietena ta să aibă o problemă. Dar pare să fie o fată drăguţă, iar tu eşti un bărbat adevărat. Deci, încercăm să rezolvăm problema sau nu?

— Cred că depinde de ea, răspunse Kelly pe un ton amar.

Se simţea trădat. Începuse din nou să iubească şi acum pricepea că era posibil să-şi fi dăruit inima drogurilor sau, mai bine zis, să se îndrăgostească de o drogată. Nu era exclus ca totul să se rezume doar la un timp irosit iremediabil.

Vocea lui Rosen se înăspri:

— De acord, depinde de ea, dar s-ar putea ca şi tu să ai un rol, unul mic şi, dacă te comporţi ca un idiot, nu cred că o vei ajuta prea mult.

Kelly fu tulburat de rigoarea argumentării.

— Bănuiesc că eşti un doctor destul de bun.

— Al dracului de bun, zâmbi Rosen. Drogurile nu sunt specialitatea mea, dar Sarah e foarte pricepută. Poate că ăsta e norocul vostru. John, nu e o fată rea. Ceva o nelinişteşte. Dacă n-ai remarcat, îţi spun eu că e într-o stare tensionată.

— Bine, dar...

Subconştientul lui Kelly îl avertiză din nou. *Ai văzut?*

— Dar ochii tăi n-au văzut decât că arată bine. Şi eu am avut douăzeci de ani, John. Hai, s-ar părea că avem o mică treabă de făcut.

Se opri şi-l fixă pe Kelly.

— Cred că-mi ascunzi ceva. Ce e?

— Mi-am pierdut nevasta acum câteva luni.

Kelly îi rezumă povestea în câteva cuvinte.

— Şi te-ai gândit că poate ea...

— Mda, cred că da. Stupid, nu-i aşa?

Kelly se întrebă de ce-şi deschidea sufletul? De ce să n-o lase pe Pam să facă ce dorea? Dar ăsta nu era un răspuns. Dacă ar proceda aşa, n-ar folosi-o decât ca să-şi satisfacă poftele, aruncând-o, când i-ar veni cheful, ca pe un trandafir fără petale. Din toate încercările la care-l supusese viaţa în ultimul an, Kelly ştia că nu putea să-i facă una ca asta, nu putea fi unul dintre bărbaţii aceia. Surprinse privirea lui Rosen fixată asupra lui.

Rosen clătină din cap gânditor.

— Toţi suntem vulnerabili. Tu ai de partea ta pregătirea şi experienţa, ca să-ţi rezolvi problemele. Ea nu le are. Hai, avem treabă.

Mâinile mari şi catifelate ale lui Rosen începură să împingă căruciorul spre buncăr. Aerul rece dinăuntru îi surprinse ca o rafală tăioasă care te trezeşte din amorţire. Pam se străduia să poarte o conversaţie cu Sarah, dar fără prea mare succes. Poate că Sarah nu se mai gândea la stânjenitoarea situaţie mondenă, dar minţile doctorilor sunt mai tot timpul la lucru, iar ea începuse să-şi privească interlocutoarea cu un ochi profesional. Când Sam păşi în încăpere, Sarah îi aruncă o privire pe care Kelly nu reuşi s-o înţeleagă.

— Deci, am plecat de acasă când aveam şaisprezece ani, îşi continuă Pam relatarea pe un ton plictisit, care spunea mai mult despre ea decât ar fi bănuit ea însăşi.

Privirea i se întoarse spre uşă, fixându-se pe sacul de voiaj din mâna lui Kelly. Lui i se păru că era prima oară când sesiza o nuanţă atât de amară în vocea ei.

— O, minunat. Trebuie să iau ceva din sac.

Se grăbi spre el şi-i luă sacul din mână, iuţind apoi paşii spre dormitorul principal. Kelly şi Rosen o urmăriră cu privirile, apoi Sam îi întinse soţiei lui flaconul de plastic. Ea nu-i aruncă decât o privire.

— Nu ştiam, mormăi Kelly, simţind nevoia să se apere. Nu am văzut-o luând pilule.

Îşi scotoci memoria, încercând să-şi amintească momentele în care nu fuseseră împreună, apreciind că existaseră două sau trei ocazii în care ea ar fi putut lua pilulele, înţelegând, în sfârşit, explicaţia privirii ei visătoare.

— Sarah? o chestionă Sam.

— Trei sute de miligrame. Nu pare un caz serios, dar are nevoie de asistenţă.

Pam se reîntoarse după câteva secunde, spunându-i lui Kelly că uitase ceva pe vas. Mâinile nu-i tremurau, fiindcă le împreunase strâns pentru a le potoli. Era atât de clar, atunci când ştiai ce trebuia să cauţi. Încercă să se controleze şi aproape că reuşi, dar na era o actriţă.

— Asta cauţi? întrebă Kelly.

Ţinea sticla în palmă. Recompensa la întrebarea tăioasă fu ca un cuţit în inimă.

Câteva secunde, Pam nu răspunse. Ochii îi rămăseseră fixaţi pe flaconul maroniu şi primul lucru pe care îl observă Kelly fu expresia ei, pofticioasă şi impetuoasă, ca şi cum gândurile ei deja înhăţaseră flaconul, scoţând una sau două pilule, anticipând starea pe care i-o dădeau porcăriile alea, nepăsându-i şi neremarcând că mai erau şi alţii în încăpere. Apoi ruşinea o copleşi când îşi dădu seama că imaginea, pe care încerca să şi-o construiască, începea să pălească în ochii celorlalţi. Însă, cel mai rău din toate, după ce privirea îi oscilase între Sam şi Sarah, ochii i se fixară din nou pe Kelly, pendulând între mâna şi faţa lui. La început, pofta se înfruntă cu ruşinea, ultima ieşind învingătoare, dar când ochii li se întâlniră, expresia de pe chipul ei se schimbă din cea a copilului prins cu o năzbâtie în ceva cu totul aparte, realizând că sentimentele care puteau să evolueze spre dragoste se transformaseră, în intervalul câtorva bătăi ale inimii, în dispreţ şi dezgust, într-o clipă, respiraţia i se alteră, devenind mai rapidă, iar apoi neregulată şi când începură suspinele, înţelese că dezgustul cel mai mare era în mintea ei, pentru că şi un drogat poate privi în adâncul sufletului, deşi când introspecţia se face prin privirile altora cercul se strânge şi mai neîndurător în

jurul tău.

— Îmi pare... rău... Kelly... Nu ţi-am spus... încercă ea să îngaime, prăbuşindu-se de durere.

Pam se ofilea în faţa privirilor lor, parcă intuind că şansa pe care o avusese era pe cale să se evapore şi că, în spatele acestor nori care se destrămau, nu era decât disperarea. Printre suspine, se întoarse cu spatele, incapabilă să-l privească pe bărbatul pe care începuse să-l iubească.

Sosise timpul ca John Terrence Kelly să ia o decizie. Putea reacţiona ca un om care fusese trădat sau putea să-i ofere o compasiune similară celei pe care i-o arătase în seara precedentă. Elementul care înclină cumpăna gândurilor fu privirea ei, ruşinea evidentă care-i marca trăsăturile. Nu putea sta aşa, doar privind-o nepăsător. Trebuia să facă ceva, altfel imaginea, de care era atât de mândru, a propriului său eu se va ofili la fel de neîndoielnic şi de iute ca a ei.

Ochii lui Kelly se umplură şi ei de lacrimi. Se duse spre ea, luând-o în braţe, strângând-o să nu cadă, alintând-o ca pe un copil, sprijinindu-i capul pe pieptul lui, deoarece sosise vremea să fie cel puternic, să uite pentru o vreme orice gânduri ar fi avut; chiar şi acea parte rebelă a minţii lui refuza acum să-i repete *ţi-am spus eu?* Pentru că persoana pe care o îmbrăţişa era necăjită şi nu era momentul avertismentelor lucide. Rămaseră îmbrăţişaţi câteva clipe sub privirile celor doi, în care uşoara jenă se îmbina cu detaşarea profesională.

— Am tot încercat, şopti ea. Cât am putut, dar eram atât de speriată.

— E în regulă, o linişti Kelly, neînţelegându-i prea bine vorbele. Ai fost lângă mine când am avut nevoie, acum e rândul meu să-ţi fiu aproape.

— Dar...

Suspinele începură din nou şi reuşi să continue de-abia după un minut.

— Să nu mă judeci greşit.

Kelly zâmbi stângaci, ignorând al doilea avertisment:

— N-ai tu de unde să ştii ce gândesc eu, Pammy. E în regulă. Serios.

Se concentrase atât de intens asupra tinerei pe care o ţinea în braţe, încât nu văzu că Sarah Rosen era lângă el.

— Pam, ce zici de o scurtă plimbare?

Pam aprobă în tăcere şi Sarah o luă de braţ, lăsându-i pe cei doi.

— Eşti un adevărat bărbat, spuse Rosen, bucuros că nu se înşelase în aprecierea caracterului celuilalt. Kelly, care e cei mai apropiat oraş în care găsim o farmacie?

— Cred că Solomons. N-ar trebui s-o ducem la spital?

— S-o lăsăm pe Sarah să dea câteva telefoane, dar am impresia că nu este necesar.

Kelly se uită cu repulsie la flaconul pe care-l avea în mână…

— Am să arunc pe fundul mării porcăriile astea.

— Nu! se opuse repede Rosen. Le iau eu. Flacoanele au stanţate pe ele numărul lotului din care provin. Poliţia poate identifica locul de unde au fost expediate. O să le ţin pe vasul meu, sub cheie.

— Şi ce facem acum?

— Mai aşteptăm puţin.

Sarah şi Pam se întoarseră după vreo douăzeci de minute, ţinându-se de mână, ca mama şi fiica. Privirea lui Pam era mai sigură acum, deşi ochii îi erau încă plânşi.

— Băieţi, avem un câştigător printre noi, le zâmbi Sarah. Încearcă de o lună să renunţe la droguri singură, fără nici un ajutor.

— Sarah spune că nu-i prea greu, şopti Pam.

— O să facem noi să fie şi mai uşor, o asigură Sarah.

Îi întinse o listă lui Sam.

— Găseşte o farmacie. John, porneşte motoarele! Acum!

— Ce se întâmplă? se interesă Kelly după treizeci de minute, timp în care navigaseră vreo opt kilometri.

Solomons se distingea deja – o linie de un verde întunecat la orizont, în nord-vest.

— Tratamentul este destul de simplu, vorbesc serios, îi administrăm barbiturice pentru a o face să renunţe la ele.

— Îi daţi droguri în speranţa că peste un timp nu le va mai lua?

— Mda, aprobă Rosen cu o mişcare a capului. Aşa se procedează. Trupul are nevoie de timp pentru a elimina tot materialul rezidual care există în ţesuturi. Organismul devine dependent de droguri şi, dacă încerci să renunţi la ele prea repede, pot apărea reacţii adverse, convulsii şi multe altele. S-au înregistrat şi decese.

— Poftim? se alarmă Kelly. Nu ştiu nimic despre chestiile astea, Sam.

— De ce ar trebui să ştii? Asta este meseria noastră. Sarah consideră că este un caz fără probleme. Relaxează-te, John. I se

dă – Rosen scoase lista din buzunar – mda, chiar mă gândeam, fenobarbital pentru a atenua simptomele de renunţare treptată. Fii atent, ştii să conduci un vas, am dreptate?

— Da, acceptă Kelly, întorcându-se şi ştiind care era continuarea.

— Atunci, lasă-ne şi pe noi să ne facem datoria. Bine?

Echipajul patrulei constată, cu destulă neplăcere, că somnul civilului fusese destul de scurt. Înainte ca ei să se întremeze cât de cât, tipul era în picioare, sorbind din cafea în camera de lucru, consultând hărţile şi folosindu-şi mâna ca pe un compas pentru a trasa pe ele drumurile pe care memoria i le reamintea din patrularea precedentă.

— Cât de rapid este un iaht? îl întrebă el pe plictisitul şi iritatul timonier-sef clasa întâi Manuel Oreza.

— Vreţi să spuneţi, cel pe care-l căutăm? Nu foarte; cu un vânt acceptabil şi mare liniştită, cam cinci noduri, poate un pic mai mult, în cazul în care comandantul e priceput şi cu experienţă. Viteza navei e dată de o regulă simplă: de 1,3 ori pătratul lungimii vasului la linia de plutire.

Spera să-l zăpăcească pe civil cu exemplificarea asta din navigaţia pe înţelesul tuturor.

— A fost vânt noaptea trecută, se încăpăţână civilul.

— Un vas mic nu înaintează mai repede pe o mare agitată, ci mai încet. Asta pentru că pierde o groază de timp, săltând şi coborând pe valuri în loc să înainteze.

— Atunci, cum de ţi-a scăpat?

— Nu mi-a scăpat, aţi înţeles?

Lui Oreza nu-i era clar cine era tipul sau cât de înaltă îi era poziţia, dar ştia că un ofiţer adevărat n-ar fi pus problema aşa – de altfel, un ofiţer adevărat nici nu l-ar fi tratat într-un asemenea mod; un ofiţer adevărat ar fi ascultat şi ar fi înţeles. Subofiţerul inspiră adânc, dorindu-şi să apară imediat un ofiţer care să dea toate explicaţiile. Civilii îi ascultă pe ofiţeri, fapt care spunea destul de mult despre inteligenţa civililor.

— Domnule, ţineţi minte că mi-aţi cerut să rămân în spatele lui? Iar eu v-am spus că o să-l pierdem în vacarmul furtunii... şi l-am pierdut. Radarele astea vechi pe care le avem un fac nici cât o ceapă degerată pe furtună; în nici un caz n-aveau cum să prindă o mică ţintă jucăuşă cum e iahtul.

— Mi-ai mai spus asta.

Şi am să ţi-o repet până o să-ţi intre în cap, ar fi vrut să

adauge Oreza, dar recepţionase avertismentul din privirea domnului English. Navlositorul respiră adânc, fixându-şi ochii pe hartă.

— Deci, unde crezi că s-ar ascunde?

— La dracu', golful nu e chiar atât de larg, aşa că rămân de cercetat doar cele două ţărmuri. Cele mai multe dintre gospodării au cheiuri proprii şi mai sunt şi o mulţime de mici estuare. Dacă ar fi după mine, aş începe cu estuarele. E o ascunzătoare mai bună decât un chei, nu-i aşa?

— Înţeleg că-mi spui că l-am pierdut, comentă sumbru civilul.

— Cu siguranţă, aprobă Oreza.

— Trei luni de muncă se duc pe râpă dintr-o dată!

— Îmi pare rău, domnule.

Oreza făcu o pauză.

— Sunt şanse mai mari să se fi deplasat spre est şi nu spre vest, de acord? Mai bine o ştergi înaintea vântului decât să te arunci în el. Asta-i partea bună. Problema este că un vas mic ca ăsta poţi să-l tragi pe mal şi să-l sui pe un trailer. La dracu', acum ar putea fi deja în Massachusetts.

Civilul îşi ridică privirea de pe hartă:

— Ah, exact ce doream să aud!

— Domnule, vreţi să vă mint?

— Trei luni!

Nu poate să renunţe, îşi ziseră Oreza şi English în acelaşi timp. Trebuie să înveţi cum să faci asta. Uneori marea îţi răpeşte ceva, iar tu faci pe dracu-n patru ca să-l cauţi şi de cele mai multe ori îl găseşti, dar nu întotdeauna, iar când reuşeşti vine şi vremea să laşi apa să-şi ceară preţul. Era legea nescrisă a mării, indiferent că-ţi place sau nu.

— Cred că te poţi baza pe ajutorul unui elicopter. Marina Militară are o aerobază la Pax River.

Ofiţerul adjutant English îi arătă cu degetul pe hartă. Ideea era să-l expedieze pe tip din baza lor, un obiectiv pentru care nici un efort n-ar fi fost prea mare, ţinând cont cât de tare le bramburise activitatea lui English şi oamenilor lui.

— Vreţi să scăpaţi de mine? întrebă bărbatul cu un zâmbet nefericit.

— Se poate, domnule? protestă English.

Păcat, îşi zise ofiţerul adjutant, tipul nu era totalmente tâmpit.

Kelly se întoarse puţin după ora şapte şi îşi legă vasul la chei. Îl lăsase pe Sam să ducă medicamentele, în timp ce el, după ce

acoperise tabloul de bord, îşi pregătea vasul pentru noapte. Întoarcerea de la Solomons fusese destul de liniştită. Sam Rosen se pricepea să explice, iar Kelly ştia ce întrebări să pună. Aflase cam tot ce era nevoie pe drumul spre Solomons, iar pe cea mai mare parte a traseului de întoarcere rămăsese doar cu gândurile lui, întrebându-se ce ar trebui să facă şi cum ar trebui să reacţioneze. Erau întrebări ale căror răspunsuri nu veneau uşor, deşi sperase că munca de rutină de la navă îl va ajuta. Verificarea parâmelor de asigurare îi luă chiar mai mult timp ca de obicei. Repetă operaţiunea şi la vasul doctorului şi apoi se îndreptă spre casă.

Avionul Lockheed DE-130 E Hercules zbura mult deasupra perdelei de nori, deplasându-se cu eleganţă şi forţă, aşa cum făcuse de-a lungul celor 2354 ore de zbor de când părăsise Uzinele Lockheed din Marietta, Georgia, cu câţiva ani înainte. Totul anunţa o zi plăcută pentru zbor. În cabina spaţioasă din faţă cei patru membri ai echipajului erau atenţi la diversele instrumente, după cum le erau sarcinile de lucru. Cele patru motoare zumzăiau în ritmul obişnuit, transmiţând avionului o vibraţie constantă, care se propaga prin confortabilele scaune înalte, creând cerculeţe în cafeaua din ceşti. Într-un cuvânt, atmosfera era perfect normală. Dar oricine ar fi văzut exteriorul avionului ar fi avut o altă părere. Avionul aparţinea celei de-a 99 Escadrile de Recunoaştere Strategică.

Pe fiecare aripă a Herculesului, în spatele motoarelor exterioare, era găzduit încă un aparat Model-147 SE teleghidat. Iniţial concepute pentru a fi ţinte de mare viteză, pentru Firebee îi, acum purtau numele de cod „Buffalo Hunter”. În partea din spate a DE-130 E, în zona magaziilor, se găseau avioanele miniaturale care în prealabil fuseseră programate pentru o misiune atât de secretă, încât nici unul din membrii echipajului nu avea nici cea mai vagă idee. Nici nu trebuiau să aibă. În fond, activitatea consta în programarea avioanelor teleghidate cu sarcina pe care o aveau de îndeplinit şi coordonarea cu momentul în care trebuia realizată. Mecanicul-şef, un sergent de treizeci de ani, lucra la unul din avioane ale cărui nume codificat era Cody-193. Locul îi permitea să arunce o privire printr-un hublou micuţ, ca să se asigure că totul era în regulă cu „pasărea” lui, ceea ce şi făcu, cu toate că nu avea nici un motiv serios. Numai că sergentul îşi iubea „păsările”, precum un copil jucăria favorită. Lucrase aproape zece ani la programarea

teleghidatelor, iar pe „pasărea” la care se uita acum o făcuse să zboare de şaizeci şi unu de ori. Era un record pentru zona respectivă.

Cody-193 avea o obârşie distinsă. Constructorii lui, Teledyne-Ryan din San Diego, California, construiseră *Spirit of St. Louis* pe care burase Charles Lindbergh, deşi compania nu reuşise să profite pe deplin de pe urma acestei secvenţe din istoria aviaţiei. Zbătându-se printre contracte neînsemnate, izbutise în final să obţină o stabilitate financiară prin construirea acestor avioane-ţintă. Bombardierele aveau nevoie de ţinte pentru a-şi exersa tirul. Teleghidatul Firebee îşi începuse existenţa ca un avion miniatural cu reacţie, a cărui misiune era să sucombe glorios sub proiectilele expediate de un pilot de vânătoare – numai că sergentului nu-i convenise niciodată acest mod de a privi lucrurile. El trebuia să supravegheze avionul teleghidat şi aprecie că treaba pe care o avea de făcut consta în a ie da os lecţie acestor „vulturi” ţanţoşi, pilotându-şi „pasărea” de o asemenea manieră încât proiectilele lor să se risipească în aer. De fapt, piloţii bombardierelor îl cam înjurau, deşi, conform tipicului din Air Force, ar fi trebuit să-i cumpere câte o sticlă de băutură pentru fiecare ratare. Apoi, după câţiva ani, cineva observase că, dacă oamenii noştri nimereau destul de greu un Firebee teleghidat, acelaşi lucru ar fi putut fi valabil şi pentru alţii, care ar fi tras într-un avion pentru motive mult mai serioase decât concursul Wilhelm Tell. De asemenea, schimbarea facilita extrem de mult munca echipajelor de pe avioanele de recunoaştere la altitudine joasă.

Motoarele lui Cody-103 se învârteau la turaţie maximă, mărind viteza avionului-mamă cu câteva noduri. Sergentul îl mai privi o dată şi se întoarse la instrumentele de control. Şaizeci şi unu de mici paraşute erau pictate în stânga avionului, chiar pe partea din faţă şi, cu puţin noroc, în câteva zile o va picta şi pe cea de-a şaizeci şi doua. Deşi nu ştia cu exactitate natura misiunii, depăşirea recordului era un motiv suficient ca să pregătească cu cea mai mare grijă jucăria favorită pentru jocul care urma să înceapă.

— Ai grijă, puiule, îi şopti sergentul, în timp ce avionul se desprindea de pe suport.

Cody-193 era de capul lui.

Sarah le pregătise o cină uşoară. Efluviile aromelor îl învăluiseră pe Kelly chiar înainte de a fi deschis uşa buncărului.

Păşind înăuntru, îl zări pe Rosen stând în salon.

— Unde-i Pam?

— I-am dat nişte medicamente, îi răspunse Sam. Ar trebui să doarmă acum.

— Doarme, confirmă Sarah, străbătând camera spre bucătărie. Tocmai am fost şi am aruncat o privire. Sărăcuţa este epuizată, are lipsă de somn de mai multă vreme. Începe să recupereze.

— Dar dacă ia somnifere...

— John, corpul nostru reacţionează straniu la stimuli, îi explică Sam. Îi elimină, sau încearcă s-o facă, devenind în acelaşi timp dependent de ei. Somnul va fi esenţial pentru ea în următoarea perioadă.

— Mai e ceva, interveni Sarah. E foarte speriată de ceva, dar nu vrea să spună care e motivul...

Făcu o pauză, apoi se decise să continue.

— S-a abuzat de ea,John. N-am întrebat-o despre ce este vorba – fiecare lucru la timpul lui – dar cineva i-a făcut într-adevăr zile fripte.

— Cum?

De pe sofa, Kelly îşi îndreptă privirea spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Că a fost agresată sexual, răspunse Sarah pe un ton calm, profesional, care nu-i trăda sentimentele.

— Vrei să spui că a fost violată? întrebă Kelly pe o voce joasă, în timp ce muşchii i se încordau.

Sarah dădu din cap, incapabilă acum să-şi ascundă repulsia:

— Mai mult ca sigur. Probabil de mai multe ori. Sunt semne ale abuzurilor fizice pe spatele şi pe fesele ei.

— Nu mi-am dat seama.

— Nu eşti doctor, replică Sarah. Cum v-aţi cunoscut?

Kelly îi povesti, amintindu-şi privirea lui Pam şi ştiind acum care era explicaţia. De ce nu-şi dăduse seama atunci? De ce nu remarcase o mulţime de alte lucruri? Kelly era furios.

— Deci, ea încerca să scape... Mă întreb dacă acelaşi bărbat a obişnuit-o cu barbituricele? rosti Sarah privindu-i. Un tip drăguţ, oricine ar fi.

— A obligat-o cineva să ia droguri? mârâi Kelly. De ce?

— Kelly, te rog, nu mă înţelege greşit... dar s-ar putea să fie o prostituată. Drogurile ar fi unul din mijloacele prin care peştii îşi controlează fetele.

Lui Sarah Rosen nu-i făcea nici cea mai mică plăcere să-i spună asta, dar Kelly trebuia să afle.

— E tânără, drăguţă, a fugit dintr-o familie dezmembrată. Abuzul fizic, subnutrirea, toate se potrivesc ca piesele unui *puzzle.*

Privirea lui Kelly ţintui podeaua.

— Dar ea nu e ca una din fetele alea. Nu înţeleg.

Deşi, acum când gândurile îi zburau înapoi, mintea începea să i se limpezească. Modul în care se lipise de el, profesionalismul cu care îl ajutase s-o pătrundă. Cât însemna abilitatea meseriaşei şi cât sentimentele adevărate? Era o întrebare pe care n-avea nici un chef să şi-o pună. Care era adevăratul drum pe care trebuia să-l urmeze? Să-şi asculte mintea? Sau inima? Unde-l vor duce cele două?

— Se luptă din răsputeri, John. Are curaj. E pe drumuri de vreo patru ani, făcând Dumnezeu ştie ce, dar nu se dă bătută. Numai că nu poate lupta singură. Are nevoie de tine. Acum, trebuie să-ţi pun o întrebare.

Sarah îl privi pătrunzător.

— Vei fi alături de ea pentru a o ajuta?

Kelly îşi ridică privirea: în albastrul de gheaţă al ochilor, sentimentele nu puteau fi descifrate.

— Sunteţi cu tot sufletul alături de ea, nu-i aşa?

Sarah sorbi din băutura pe care şi-o preparase. Era o femeie scundă, cu picioare scurte şi supraponderală. Părul ei negru nu văzuse de luni de zile un coafor. Totul o desemna ca pe tipul de femeie care, la volanul unei maşini, atrage automat animozitatea şoferilor. Dar ştia să vorbească şi Kelly era demult convins de inteligenţa ei.

— Ai cea mai mică idee cât de repede a prins răul ăsta? Acum zece ani, abuzul de droguri era atât de rar, încât aproape că nu mă îngrijora deloc. Sigur, ştiam la ce să mă aştept, citeam articolele de la Lexington şi, uneori, aveam câte un pacient consumator de heroină. Nu foarte mulţi. Oamenii credeau că era o problemă a celor de culoare. Nimeni nu era interesat nici cât negru sub unghie. Acum plătim pentru greşeala aceea. Dacă n-ai remarcat până acum, îţi spun eu, totul s-a schimbat şi, practic, parcă s-a întâmplat peste noapte. În afara proiectului la care lucrez, restul timpului îl dedic puştilor care au probleme cu drogurile. Nu am fost pregătită pentru asta. Sunt cercetător, expertă în interacţiunile adverse, în structurile Chimice, în conceperea unor noi medicamente cu acţiune deosebită – dar acum trebuie să-mi petrec aproape tot timpul în clinică, încercând să-i ţin în viaţă pe puştanii care sunt la vârsta la care

ar fi trebuit să înveţe cum să bea o bere, în loc să-şi îndoape trupul cu tot rahatul ăsta chimic care ar fi trebuit să fie păstrat în vecii vecilor în laboratoare.

— Iar situaţia se înrăutăţeşte, adăugă Sam cu tristeţe în glas.

Sarah dădu uşor din cap:

— O, da. Pe zi ce trece, cocaina câştigă teren. Pam are nevoie de tine, John, repetă ea, aplecându-se spre el.

Atâta forţă se degaja din ea, încât lui Kelly i se păru că zăreşte nimbul de energie care o înconjura.

— Trebuie să fii neapărat lângă ea, băiete! Să fii lângă ea! Cineva i-a făcut viaţa infernală, dar ea luptă. E un om adevărat.

— Da, am înţeles, murmură umil Kelly.

Îşi ridică privirea şi zâmbi; decizia fusese luată.

— În cazul în care sunteţi neliniştiţi, să ştiţi că mă hotărâsem mai demult.

— Bravo, aprobă Sarah cu o mişcare scurtă a capului. Priorităţile sunt: odihnă, mâncare bună şi timp, pentru ca organismul să elimine barbituricele. O vom trata cu fenobarbital, pentru a preîntâmpina reacţiile de respingere, deşi nu mă aştept la asta. Am examinat-o în timp ce voi doi eraţi plecaţi. Problema ei fizică nu este dată de consumul de droguri, ci de epuizare şi subnutriţie. Ar trebui să aibă cel puţin cinci kilograme în plus. Va suporta destul de bine renunţarea la droguri, dacă vom şti s-o ajutăm.

— Când spuneţi „vom” sunt şi eu inclus? întrebă Kelly.

— În mare parte.

Îşi îndreptă privirea spre uşa deschisă a dormitorului şi suspină dintr-o dată, relaxându-se.

— Ei, ţinând seama de condiţia ei generală, fenobarbitalul o va face să doarmă tot restul nopţii. Mâine începem s-o hrănim şi s-o punem la exerciţii. Acum, decise Sarah, ar fi cazul să mâncăm şi noi ceva.

Conversaţia din timpul mesei se învârti în jurul altor subiecte, iar Kelly se pomeni ţinând un lung discurs despre batimeria fundului din Chesapeake Bay, urmat de descrierea locurilor bune de pescuit pe care le ştia.

Hotărâseră de comun acord ca familia Rosen să rămână până luni seara. Timpul trecuse pe neobservate şi se făcuse ora zece când se ridicaseră de la masă. După ce spălă vasele, Kelly se strecură în dormitor, ascultând respiraţia liniştită a lui Pam.

Lung doar de patru metri şi cântărind numai o mie cinci sute

de kilograme – din care jumătate era combustibil – Buffalo Hunter făcu un unghi spre sol, în timp ce accelera, ajungând la o viteză iniţială de croazieră mai mare de opt sute de kilometri pe oră. Deja computerul lui de navigaţie, construit de Lear-Siegler, monitoriza timpul şi înălţimea zborului într-un mod destul de limitat, de altfel. Avionul telecomandat fusese programat să meargă pe un traseu şi la o înălţime anume, prestabilite într-un mod destul de riguros pentru nişte sisteme care erau, după ultimele standarde, absurd de primitive. Oricum, Cody-193 avea alura sportivă a unei fiare dezlănţuite. Din profil semăna remarcabil cu un rechin albastru, cu un bot proeminent, iar dispozitivul de admisie a aerului, care ţinea loc de gură, era adeseori pictat cu şiruri de dinţi agresivi. Pentru cel de faţă se experimentase o nouă schemă de camuflaj – un alb curat dedesubt şi un amestec de maro şi verde deasupra – al cărui efect trebuia să ducă la o localizare şi mai dificilă a avionului de pe sol şi din aer. Avionul „furişabil” – un termen neinventat încă. Foi de RAM – material care absoarbe undele radar – fuseseră integrate în aripi, iar dispozitivul de admisie a aerului era protejat pentru a se atenua returul undelor radar de la paletele motorului, care se învârteau nebuneşte.

Cody-193 trecu graniţa dintre Laos şi Vietnamul de Nord la 11,41:38, ora locală. Încă în coborâre, se stabiliză la aproape o sută cincizeci de metri de nivelul solului, virând spre nord-est, înaintând puţin mai încet în atmosfera mai compactă din vecinătatea pământului. Altitudinea joasă la care zbura şi dimensiunile mici făceau ca rapidul avion teleghidat să fie o ţintă dificilă, dar în nici un caz imposibilă, fiind reperat de bateria de tunuri din apropierea frontierei, a compactei şi sofisticatei reţele de apărare antiaeriană a nord-vietnamezilor. Avionul se îndreptă direct spre amplasamentul recent al unei perechi de lansatoare de 37 mm ai căror artilerişti reuşiră, destul de repede, să încarce tunurile şi să expedieze în neant vreo douăzeci de proiectile, trei dintre ele trecând al naibii de aproape de micuţa formă care-şi vedea de zbor. Cody-193 habar n-avea de agitaţia din jur şi nici nu încerca să se strecoare printre proiectile sau să scape din zonă. Fără creier, fără ochi, îşi continuă traiectoria impusă, semănând cu un tren de jucărie care se învârte în jurul bradului de Crăciun, în timp ce noul proprietar îşi savurează micul dejun în bucătărie. Cu ajutorul unui traductor radar amplasat în vârful eleronului vertical al avionului, un sistem de radiolocaţie de la distanţă, EC-121 Warning Star, urmărea fiecare mişcare a lui

Cody-193.

— Ţine-o aşa, puiule, îl încurajă încetişor maiorul, cu privirea fixată pe ecran.

Ştia detaliile misiunii, cât de importantă era şi motivul pentru care era strict secretă. Lângă el se afla o mică secţiune dintr-o hartă topografică. Avionul viră spre nord, la locul stabilit, coborând până la o sută de metri în momentul în care ajunse în dreptul unei anumite văi, urmărind cursul unui pârâu. Tipul care-l programase îşi cunoştea meseria, aprecie maiorul.

Cody-193 consumase o treime din combustibil şi epuiza într-un ritm rapid şi restul, zburând la altitudine joasă deasupra crestelor dealurilor pe care nu le vedea, din dreapta şi din stânga lui. Programatorii îşi făcuseră, cu brio treaba, deşi existase şi un moment de alarmă, când o pală de vânt îl împinsese spre dreapta şi, înainte ca pilotul automat să poată corecta traiectoria, Cody-193 ratase doar cu vreo douăzeci de metri un copac deosebit de înalt. Cei doi militari care se aflau pe culmea dealului traseră câteva rafale, dar gloanţele îl ocoliră din nou. Unul dintre ei o luă la picior în josul dealului, spre telefon, dar camaradul lui îi strigă să se oprească, în timp ce Cody-193 îşi continua orbeşte cursa înainte. Până să dea un telefon, avionul inamic ar fi dispărut şi oricum, ei îşi făcuseră datoria, descărcând armele în el. Se întrebă, cu o uşoară nelinişte, unde or fi poposit gloanţele lor, dar era prea târziu pentru asemenea întrebări.

Colonelul Robin Zacharias din Forţele Aeriene ale Statelor Unite păşea peste mizeria care, în alte împrejurări şi timpuri, s-ar fi numit teren de paradă, numai că aici nu se mai ţineau parade. Era prizonier de peste şase luni, întâmpinând fiecare zi ca pe o nouă înfruntare, trăind într-o mizerie mai neagră şi mai adâncă decât şi-ar fi imaginat vreodată. Fusese doborât în a optzeci şi noua misiune.

— Când existau perspective ca, peste puţin timp, să se întoarcă acasă – o misiune care se derulase cu succes, dar al cărei final nefericit se datorase doar neşansei. Din păcate, camaradul lui murise. Şi, probabil, el fusese cel norocos, îşi spunea colonelul, în timp ce patrula prin ţarc, însoţit de doi bărbaţi înarmaţi, micuţi şi cu figuri neprietenoase. Îi legaseră braţele la spate şi avea gleznele împiedicate – ca cele ale cailor nărăvaşi – deoarece, cu toate armele lor, le era frică de el; în plus, erau şi soldaţii care-l supravegheau din foişoarele de gardă. *Probabil că le par într-adevăr înfricoşător micilor ticăloşi,* îşi

spuse pilotul.

Zacharias nu se simţea în stare de a fi periculos. Spatele încă îl mai durea, după ejectarea din avion. Se prăbuşise pe sol destul de betegit, iar efortul pe care-l făcuse pentru a scăpa de capturare fusese mai mult simbolic, o deplasare de aproape o sută de metri reuşită în cinci minute, ducându-l drept în braţele puşcaşilor care-i doborâseră avionul.

Nefericirea acolo începuse. Trambalat ostentativ prin diferite sate, bătut cu pietre şi scuipat, ajungând în cele din urmă în acest loc. De fapt, n-avea nici cea mai vagă idee unde se afla. Probabil destul de aproape de mare, aprecia colonelul. Dar grupul statuar din Salt Lake City, aflat la doar câteva străzi de casa copilăriei lui, îi reaminti că pescăruşii nu vieţuiau numai în preajma mării. În lunile precedente suferise tot felul de abuzuri fizice care, în mod ciudat, se răriseră în ultimele săptămâni. Poate obosiseră să-l mai lovească, îşi făcu curaj Zacharias. Şi, poate, există pentru fiecare un Moş Crăciun, îşi spuse el, cu privirea fixată pe mizeria prin care înainta. Era şi o mică alinare în faptul că se afla acolo. Mai erau şi alţi prizonieri, dar toate încercările de a intra în legătură cu ei eşuaseră. Celula lui nu avea ferestre. Zărise două chipuri, nici unul cunoscut. În ambele ocazii, încercările lui de a li se adresa fuseseră curmate cu violenţă de către gărzi. Într-o clipă, ploaia paturilor de puşcă îl aruncase la pământ. Nici unul din bărbaţii pe care îi văzuse nu scosese vreo vorbă. Amândoi erau cam de vârsta lui şi, bănuia, cam de acelaşi grad, dar asta era tot ce ştia despre ei... Cel mai înfricoşător lucru, pentru un om care nu se speria uşor, era faptul că ceea ce i se întâmpla acum nu era deloc conform asigurărilor pe care le primise la tot felul de instructaje. Nu, în nici un caz nu era Hotelul Hilton din Hanoi, locul favorit de reuniune al tuturor mărimilor. În afara acestei certitudini, nu ştia practic nimic, iar necunoscutul poate fi cel mai înfricoşător lucru, în special pentru un om care se obişnuise de peste douăzeci de ani să fie stăpânul absolut al propriului destin. Singura lui consolare, aprecia el, era faptul că situaţia nu putea fi mai rea... Dar se înşela.

— Bună dimineaţa, domnule colonel Zacharias, îi ură o voce din partea cealaltă a ţarcului.

Îşi ridică privirea, îndreptând-o spre bărbatul mai înalt decât el, de rasă albă, care purta o uniformă destul de diferită de cea a gărzilor. Se îndreptă zâmbitor spre prizonier.

— O cu totul altă ambianţă faţă de Omaha, nu-i aşa?

Atunci auzi zgomotul, o tânguire subţire şi ascuţită,

apropiindu-se dinspre sud-vest. Se întoarse din instinct.

— Un aviator trebuie întotdeauna să descopere un avion, indiferent unde ar putea fi. Apăru într-o clipă, înainte ca gărzile să poată reacţiona.

Buffalo Hunter, îl recunoscu Zacharias, rămânând în picioare, rotindu-şi privirea pentru a-i urmări trecerea, cu capul dat pe spate, observând dreptunghiul negru al obiectivului aparatului de fotografiat, rugându-se în gând ca instrumentul să funcţioneze. Când gărzile îşi reveniră din zăpăceală, un pat de armă plesnit în gleznă îl trimise pe colonel la pământ. Înghiţindu-şi înjurătura, încercă să-şi aline durerea, când o pereche de cizme poposiră în restrânsul său câmp vizual.

— Nu te bucura prea tare, îl temperă celălalt bărbat. Se îndreaptă spre Hanoi într-o misiune de rutină, pentru a număra vasele. Ei, prietene, e timpul să facem cunoştinţă…

Cody-193 îşi continua drumul spre nord-est, cu o viteză şi la o altitudine aproape constantă, din momentul intrării în centura de apărare antiaeriană care înconjura principalul port nord-vietnamez. Aparatele de fotografiat, de la bordul lui Buffalo Hunter înregistraseră mai multe baterii triplu-A, puncte de observaţie şi o mulţime de oameni cu AK-uri 47, fiecare trimiţând cel puţin un proiectil spre avion. Singura apărare pe care o avea Cody-193 era dată de gabaritul său mic. Şi astfel îşi continuă netulburat zborul pe traseul prestabilit, în timp ce aparatele de fotografiat operau într-un ritm susţinut, înregistrând imaginile pe un film de şase centimetri. Singurele imagini pe care nu le putea înregistra erau cele ale rachetelor sol-aer: Cody-193 zbura prea jos pentru ele.

— Hai, puiule, hai, îl încurajă maiorul, aflat la peste două sute de kilometri depărtare.

Motoarele în patru timpi ale lui Warning Star se străduiau să menţină altitudinea necesară pentru ca el să poată urmări înaintarea avionului teleghidat. Ochii îi erau fixaţi pe sticla ecranului, urmărind pâlpâiala radiolocatorului. Alţi supraveghetori monitorizau deplasarea celuilalt avion teleghidat, care pătrunsese şi el pe teritoriul ţării inamice. Comunicau permanent cu RED CROWN, nava care coordona, de pe mare, operaţiunile aeriene.

— Virează spre est, puiule, acum!

Respectând riguros planificarea, Cody-193 se întoarse brusc spre dreapta, zburând cu o idee mai jos şi huruind deasupra docurilor Hanoiului cu o viteză de opt sute de kilometri, urmărit

de zeci de proiectile lansate în urma lui. Docherii şi marinarii de pe diferite vase urmăreau masa de oţel care le zbura deasupra capetelor, curioşi şi iritaţi, chiar şi cu un pic de frică.

— Da! se bucură maiorul, destul de zgomotos, făcându-l pe sergentul supraveghetor din stânga lui să-l privească mustrător.

Activitatea trebuia să se desfăşoare în linişte aici. Maiorul deschise microfonul, comunicând cu RED CROWN:

— Cody unu-nouă-trei e în regulă.

— Am înţeles, repet, în regulă pentru Cody unu-nouă-trei.

Era o utilizare nepotrivită a cuvintelor de cod „în regulă” care, în mod obişnuit, indică un avion aproape în pană de combustibil, dar, fiind un termen folosit în mod curent, putea servi ca pistă falsă într-un mod mai mult decât adecvat. Subofiţerul de la celălalt capăt al firului dădu deşteptarea pentru echipajul unui elicopter de recunoaştere.

Conform planului, Cody-193 părăsi linia coastei, rămânând încă vreo câţiva kilometri la aceeaşi altitudine joasă, înainte de a se îndrepta spre înălţarea finală, având mai puţin de cincizeci de kilograme de combustibil, în momentul în care, ajungând la punctul prestabilit, începu să descrie cercuri largi. Alt radiolocator intră în acţiune, acordat cu radarele de căutare ale navelor de control. Una dintre ele, distrugătorul *Henry B. Wilson,* recepţionă ţinta aşteptată, la timpul şi locul prestabilite. Tehnicienii de pe vas care se ocupau de radare folosiră ocazia pentru un exerciţiu practic de interceptare, dar, după câteva secunde, trebuiră să oprească radarele de iluminare: îi enervau pe piloţii elicopterelor.

Rotindu-se la o mie şapte sute de metri, Cody-193 rămase fără combustibil, evoluând ca un planor. Când viteza scăzu la limita cerută, bolţurile capacului de pe puntea superioară explodară, eliberând o paraşută. Elicopterul marinei era deja pe poziţie, iar paraşuta albă reprezenta o ţintă uşoară. Avionul cântărea acum mai puţin de şapte sute cincizeci de kilograme, greutatea cam a opt bărbaţi solizi. Vântul şi vizibilitatea cooperau perfect în acea zi. Paraşuta fu agăţată de la prima încercare şi imediat elicopterul făcu cale întoarsă, îndreptându-se spre portavionul USS *Constellation,* unde micuţul Cody-193 fu coborât uşor pe o platformă de lansare, încheindu-şi a şaizeci şi doua misiune de luptă. Înainte ca elicopterul să-şi găsească locul pe puntea de apuntare, un tehnician desfăcuse deja capacul compartimentului foto şi înşfăcase caseta masivă din lăcaşul ei. Coborî grăbit şi i-o dădu tehnicianului din sofisticatul laborator foto al navei. Filmul

fu developat în şase minute şi, încă umed, fu transmis mai departe, de data asta unui ofiţer de contrainformaţii. Filmul fu derulat de la un capăt la altul pe o placă de sticlă sub care erau nişte lămpi fluorescente.

— E bine, locotenente? întrebă un Căpitan, evident nerăbdător.

— Imediat, domnule, aşteptaţi un…

Rulând filmul, îşi îndreptă arătătorul spre poziţia a treia.

— Aici este primul nostru punct de referinţă… iată-l şi pe numărul doi, îşi păstrează traiectoria… iată-l, aici este IP… în fundul văii, după deal, acolo, domnule. Avem două-trei cadre reuşite, soarele era cum trebuie, vizibilitate bună – ştiţi de unde le vine numele de Buffalo Hunter puişorilor ăştia? Este…

— Stai să văd!

Căpitanul îl dădu la o parte fără menajamente, într-unul din cadre apărea un american cu doi gardieni şi încă un bărbat – dar el era interesat de persoana americanului.

— Aici, domnule.

Locotenentul îi întinse o lupă.

— Putem să obţinem o mărire destul de bună şi, dacă ne acordaţi timp suficient, o să reuşim să facem tot ce dorim cu negativul. Aşa cum v-am spus, aparatele astea de fotografiat pot sesiza diferenţa dintre un bărbat şi o femeie.

— Mda…

Faţa apărea neagră, ceea ce însemna că era un bărbat alb. Dar…

— La dracu', nu mă pot pronunţa.

— Domnule căpitan, e treaba noastră, de acord?

Locotenentul era de la contrainformaţii, căpitanul nu.

— Lăsaţi-ne să ne facem treaba, domnule!

— E unul de-ai noştri.

— Bineînţeles că da, domnule, dar tipul de lângă el nu e. Lăsaţi-mă să duc cadrele astea la laborator, să scoată nişte fotografii mărite. Cei de la Aviaţie vor şi ei să arunce o privire, mai ales pe imaginile din port.

— Ei pot aştepta.

— Nu, domnule şi au nevoie imediat de film, îi reaminti locotenentul.

Luă o foarfecă şi tăie bucata care-i interesa. Restul filmului îi fu înmânat unui maistru principal, în timp ce locotenentul şi căpitanul se întoarseră în laboratorul foto. Două luni de muncă fuseseră învestite în zborul Cody-193 şi căpitanul tremura de

nerăbdare să capete informaţia care, o ştia, se afla pe acele cadre.

— Peste o oră o avea. Peste încă o oră, era la bordul unui avion spre Danang. Încă o oră şi era în alt avion spre baza aeronavală Cubi Point din Filipine, escortat de un avion uşor până la baza aeriană Clark şi de un KE-135 care-şi continua zborul direct până în California. În ciuda schimbărilor de fus orar şi a altor inconveniente, pe parcursul următoarelor douăzeci de ore de zbor căpitanul dormi pe apucate, mulţumit că găsise răspunsul la un mister a cărui descifrare putea să ducă la schimbarea politicii guvernului.

4
O rază de lumină

Kelly dormise aproape opt ore şi, trezindu-se din nou în cârâiala pescăruşilor, descoperise că Pam nu mai era lângă el. Ieşi din cabină şi o zări pe chei, cu privirea pierdută deasupra apei, încă istovită, lipsită de posibilitatea de a beneficia de odihna de care avea nevoie. Era una din dimineţile obişnuite ale golfului, calmă, fără vânt, cu oglinda apei sfâşiată ici şi colo de inelele tremurate pe care le făceau peştii albaştri plecaţi la vânătoare de insecte. O ambianţă ca asta părea perfectă pentru începerea unei zile, la ea contribuind uşoara briză din vest, care-i răcorea faţa şi liniştea stranie care îţi dădea posibilitatea să auzi motorul unui vas cu mult înainte ca nava să poată fi zărită. Era momentul ideal pentru a fi singur în mijlocul naturii, dar Kelly ştia că Pam avea nevoie de el. Aproape fără zgomot, se îndreptă spre ea şi îi atinse uşor talia cu ambele mâini:

— Bună dimineaţa.

Răspunsul ei întârzie destul de mult, dar Kelly rămase lângă ea, sprijinind-o cu blândeţe, doar atât cât să-i simtă palmele. Era îmbrăcată cu una din cămăşile lui, iar el dorea ca gestul să-i fie doar protector, fără nici cea mai mică intenţie erotică. Îi era teamă s-o îmbrăţişeze. Pam fusese supusă la tot felul de abuzuri fizice şi nimeni nu putea şti unde se afla, în mintea ei, invizibila linie de demarcaţie care separa o îmbrăţişare normală de un abuz fizic.

— Deci, acum ştii, rosti ea cu o voce firavă, incapabilă să se întoarcă cu faţa spre el.

— Da, răspunse Kelly, la fel de încet.

— Ce părere ai?

Vocea ei era un tremur dureros.

— Nu sunt sigur că înţeleg la ce te referi.

Kelly îi simţi primii fiori ai tremuratului şi trebui să-şi stăpânească dorinţa de a o ţine strâns în braţe.

— Despre mine.

— Despre tine?

Îşi permise să se apropie mai mult de ea, lăsându-şi braţele să-i cuprindă talia, fără a o strânge.

— Cred că eşti frumoasă şi mă bucur cu adevărat că ne-am întâlnit.

— Iau droguri.

— Doctorii mi-au spus că faci eforturi să renunţi. Asta e suficient pentru mine.

— E mai rău decât atât, am făcut nişte lucruri…

Kelly o opri scurt:

— Nu mă interesează deloc, Pam. Şi eu am făcut destule prostii. Iar ce-ai făcut tu pentru mine a fost minunat. M-ai făcut să-i port din nou de grijă cuiva, deşi credeam că n-o să se mai întâmple vreodată.

Kelly o strânse şi mai tare în braţe.

— Ce-ai făcut înainte de întâlnirea noastră nu are nici o importanţă. Nu eşti singură, Pam. Sunt aici pentru a te ajuta, bineînţeles, dacă vrei şi tu.

— Când o să afli… îl avertiză ea.

— Îmi asum riscul. Cred că deja am aflat partea cea mai importantă. Te iubesc, Pam.

Cuvintele îl surprinseră chiar şi pe Kelly. Îi fusese teamă să-şi exprime gândurile până şi în gând. Totul era lipsit de logică, dar din nou sentimentele câştigară în faţa raţiunii, iar raţiunea, ca niciodată, îşi dădu consimţământul.

— Cum poţi să spui asta? întrebă Pam.

Cu blândeţe, Kelly o întoarse spre el şi îi zâmbi:

— Să fiu al dracului dacă ştiu. Poate că din cauza părului tău încâlcit sau a nasului smiorcăit.

Îi atinse uşor pieptul.

— Nu, cred că din cauza inimii tale. Trecutul n-are nici o importanţă, ai un suflet minunat.

— O spui serios, nu-i aşa? întrebă ea, neridicându-şi privirea spre el.

Trecu un lung moment, iar apoi Pam îl privi zâmbitoare: era un nou început luminos. Razele portocalii-gălbui ale soarelui care se înălţa se jucau pe chipul fetei, dând strălucire părului ei.

Kelly îi şterse lacrimile de pe faţă şi umezeala obrajilor îi alungă şi ultimele îndoieli pe care le-ar mai fi avut.

— Trebuie să-ţi găsim nişte haine. O doamnă nu se îmbracă aşa.

— Cine spune că sunt o doamnă?

— Eu.

— Mi-e atât de teamă.

Kelly o strânse la piept.

— E normal să-ţi fie teamă. Şi mie mi-a fost. Important este să ştii că vei reuşi.

Palmele lui îi frecară spatele, în sus şi în jos. Deşi gestul se dorea protector, Kelly simţea cum se trezeşte în el dorinţa sexuală, până când realiză că mângâierile lui treceau peste rănile pe care alţi bărbaţi i le făcuseră cu bice, frânghii, curele sau alte odioase obiecte de tortură. Privirea i se îndreptă deasupra apei şi era mai bine că ea nu putea să-i vadă chipul.

— Probabil că ţi-e foame, spuse el, îndepărtându-se uşor de ea şi ţinând-o de mână.

Ea dădu din cap:

— Sunt moartă de foame.

— Atunci, hai să-ţi pregătim ceva.

Cu mână ei strânsă într-a lui, Kelly o conduse spre buncăr. Îi plăcea până şi faptul că putea s-o atingă. Se întâlniră cu Sam şi Sarah care veneau din celălalt capăt al insulei, după plimbarea şi exerciţiile de dimineaţă.

— Ce fac porumbeii noştri? întrebă Sarah cu un zâmbet strălucitor, deoarece deja văzuse răspunsul, observându-i de la peste două sute de metri.

— Mi-e foame, replică Pam.

— Şi vom pune şi două ciocane astăzi, adăugă Kelly, făcând cu ochiul.

— Poftim?

— Elice, o lămuri Kelly. Pentru vasul lui Sam.

— Ciocane?

— Limbaj marinăresc, crede-mă.

Îi zâmbi, dar ea nu era prea sigură dacă trebuia să creadă sau nu.

— Ne-a luat destul timp, observă Tony, sorbind cafeaua dintr-un pahar de carton.

— Unde-i a mea? se interesă Eddie, iritat de lipsa de somn.

— Mi-ai spus să pun nenorocitul ăla de reşou afară, îţi aminteşti? Du-te şi ia-ţi!

— Crezi că-mi place să stau aici în fumul şi rahatul ăsta? Poţi să mori de la mizeria asta de monoxid, replică Eddie Morello nervos.

Tony era şi el obosit. Prea obosit pentru a se ciondăni cu acest gură-spartă.

— Gata, omule, ibricul de cafea e afară şi tot acolo sunt şi paharele.

Eddie mârâi şi ieşi din încăpere. Henry, al treilea bărbat, ambalase marfa şi n-avea chef să intre în discuţie.

Totul se rezolvase chiar un pic mai bine decât plănuise. Ei îi acceptaseră chiar şi povestea despre Angelo, eliminând astfel un partener potenţial şi rezolvând o problemă. Drogurile prelucrate, care fuseseră cântărite şi ambalate în săculeţi de plastic pentru a fi vândute intermediarilor, valorau pe puţin trei sute de mii de dolari. Treaba nu se derulase chiar după plan. Aşteptatele „câteva ore” de muncă se transformaseră într-un maraton pe toată durata nopţii, când cei trei descoperiseră că munca pe care alţii o făceau de obicei nu era atât de uşoară pe cât părea. Cele trei sticle de whisky pe care le cumpăraseră nu le fuseseră de prea mare ajutor. Una peste alta, un profit de trei sute de mii de dolari pentru şaisprezece ore de muncă nu era rău deloc. Şi ăsta era abia începutul. Tucker le dăduse posibilitatea de a simţi doar aroma câştigului.

Eddie era încă neliniştit de repercusiunile dispariţiei lui Angelo. Dar nu mai era cale de întoarcere după ce-l omorâseră şi va fi obligat să confirme povestea lui Tony.

Se uită cu o grimasă prin gaura unui fost hublou, spre insula care se profila la nord de epava pe care se aflau. Razele soarelui se reflectau prin hublourile a ceea ce fusese un vas de pescuit puternic şi aspectuos. N-ar fi frumos să ai unul din astea? Lui Eddie Morello îi plăcea să pescuiască şi, poate, cândva îşi va putea aduce şi copiii la o partidă de pescuit. Ar fi o bună acoperire pentru activitatea lor, nu-i aşa? Sau poate să prindă crabi. Gândul îi trezi un hohot tăcut de râs, urmat de o scurtă înfiorare. Câtă siguranţă îi oferea legătura cu aceşti indivizi? Ei – de fapt el – tocmai îl uciseseră pe Angelo Vorano, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă. Dar Angelo nu făcea parte din echipă, pe când Tony Piaggi, da. El le asigura legitimitatea, reprezenta legătura lor cu strada şi asta îl făcea să rămână teafăr – pentru o vreme. Atâta timp cât Eddie era deştept şi se mişca iute.

— Ce cabină crezi că a fost asta? îl întrebă Tucker pe Piaggi, doar pentru a face conversaţie.

— Ce vrei să spui?

— Epava asta a fost şi ea un vas la vremea ei, iar locul unde stăm seamănă cu o cabină sau ceva de genul ăsta, comentă el, sigilând şi ultimul plic şi plasându-l în răcitorul pentru bere. Niciodată nu m-am gândit la chestia asta...

Ceea ce era perfect adevărat.

— Cabina căpitanului? S-ar putea? întrebă Tony.

Orice subiect era bun pentru a umple timpul, pentru că era sătul până-n gât de ocupaţia căreia îi dedicaseră toată noaptea.

— S-ar putea. E aproape de punte.

Bărbatul rămăsese în picioare, întinzându-şi membrele şi întrebându-se de ce trebuia ca tocmai el să ducă la bun sfârşit toată munca grea. Răspunsul veni destul de uşor. Tony era un tip care reuşise. Ceea ce ar fi dorit şi Eddie. Nu va fi niciodată, ca de altfel nici Angelo, reflectă Henry Tucker cu un zâmbet ascuns. Niciodată nu avusese încredere în Angelo, dar acum nu mai reprezenta o problemă. Un punct important la tipii ăştia: se pare că-şi respectă cuvântul – şi vor continua să şi-l ţină, atâta timp cât el va fi legătura lor cu sursa de materie primă, nici un moment mai mult. Tucker nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa asta. Fusese frumos din partea lui Angelo să-l pună în legătură cu Tony şi Eddie, iar moartea lui Angelo avusese asupra lui Henry exact acelaşi efect pe care trecerea lui în nefiinţă ar fi avut-o asupra celorlalţi doi: nici unul. Fiecare om poate fi folosit la ceva, îşi spuse Tucker, închizând răcitorul. Iar crabii trebuie să mănânce şi ei.

Cu puţin noroc, nu va mai fi ucis nimeni... pentru o vreme. Tucker nu era impresionat de crimă, dar îi displăceau complicaţiile care s-ar fi putut ivi. O afacere bună trebuia să fie condusă cu discernământ, fără valuri şi să aducă bani tuturor – mulţumindu-l pe fiecare, chiar şi pe consumatorul de la capătul reţelei. Bineînţeles, marfa asta îi va face fericiţi. Era heroină de calitate din Asia, prelucrată ştiinţific şi a cărei tărie fusese diminuată rezonabil cu elemente netoxice – dându-le consumatorilor plăcerea saltului în cele mai înalte sfere, urmată de revenirea calmă, blândă, spre realitatea din care încercau să scape. Un fel de vârtej pe care şi-ar dori să-l încerce din nou – se vor întoarce la cei de la care au procurat drogul, care vor mări un pic, de fiecare dată, preţul acestui excelent produs. Deja îi stabiliseră şi numele sub care va fi comercializat – „Dulceaţă asiatică”.

Desigur, apariţia în comerţul stradal a unui produs individualizat printr-un nume putea fi periculoasă. Îi oferea poliţiei posibilitatea unei piste, un nume care putea fi urmărit, restrângea cercul întrebărilor, dar ăsta era riscul de a avea o marfă de primă mână şi din cauza asta îşi alesese asociaţii în funcţie de experienţa, siguranţa şi legăturile lor. De asemenea, când îşi fixase baza de prelucrare, se gândise în primul rând la

condiţiile de securitate. De jur împrejur, o vizibilitate de aproape opt kilometri şi un vas rapid care să le asigure fuga. Mda, ca să fim drepţi, pericolul exista, dar viaţa însăşi e o aventură şi, pentru a ieşi învingător, trebuie să pui în balanţă riscul şi câştigul. Recompensa lui Henry Tucker pentru mai puţin de o zi de muncă era o sută de mii de dolari neimpozabili şi, pentru a obţine facilităţile pe care i le puteau oferi legăturile lui Piaggi, ştia acum că le trezise interesul. În curând vor deveni şi ei la fel de ambiţioşi pe cât fusese el.

Vasul de la Solomons sosise de câteva minute, aducând elicele. Doctorii nu-i ceruseră lui Kelly să-i găsească o ocupaţie lui Pam, dar activitatea făcea parte din cel mai sigur tratament pentru problemele ei. Kelly împinse compresorul portabil înapoi pe chei şi îl porni, explicându-i lui Pam cum să regleze fluxul de aer, supraveghind permanent instrumentul de măsură. Apoi se duse după cheile fixe de care avea nevoie şi le puse lângă compresor.

— Când ridic un deget mi-o dai pe asta, la două degete pe cealaltă, iar la trei degete pe ultima, e în regulă?

— Perfect, răspunse Pam, impresionată de profesionalismul lui Kelly.

Ceilalţi ştiau că juca un pic de teatru, dar nu comentară în nici un fel.

Kelly coborî pe scară în apă şi începu prin a verifica filetele arborilor portelice, găsindu-le într-o stare acceptabilă. Scoase mâna din apă cu un deget în sus şi fu recompensat cu cheia adecvată, pe care o folosi pentru a scoate bucşele de susţinere, una câte una. Întreaga operaţie îi luă doar cincisprezece minute – atât elicele noi, strălucitoare, cât şi noii anozi protectori fiind acum la locurile lor. Verifică şi axele cârmelor, decizând că erau în regulă pentru restul anului, cu condiţia ca Sam să le mai verifice din când în când. Ca de obicei, era o uşurare să ieşi din apă şi să poţi respira aerul curat, care nu avea gustul de cauciuc.

— Cât îţi datorez? întrebă Rosen.

— Pentru ce?

Kelly îşi scoase echipamentul şi opri compresorul.

— Totdeauna plătesc munca prestată de cineva, rosti chirurgul, pe un ton uşor glumeţ.

Kelly izbucni în râs:

— Să-ţi spun ceva, dacă vreodată o să am nevoie de o operaţie la coloană, poţi să mi-o faci pe gratis. Cum numiţi voi,

doctorii, o chestie ca asta?

— Amabilitate profesională, dar tu nu eşti medic, obiectă Rosen.

— Nici tu nu eşti scufundător. De altfel, nici marinar nu eşti încă, dar vom aranja astăzi chestia asta, Sam.

— Am fost primul la cursul de mecanică, se mândri Sam.

— Domnule doctor, când primeam puştani de pe băncile şcolii, aveam o vorbă: „Bravo, copile, dar acum eşti în Flotă!” Lasă-mă să aranjez echipamentul şi vom vedea cât de bine te descurci în manevrarea vasului.

— Fac pariu că sunt un pescar mai bun ca tine, se ambiţionă Rosen.

— Următoarea chestie va fi care poate să facă pipi mai departe, o asigură ironic Sarah pe Pam.

— Facem şi asta.

Kelly râse în timp ce se îndrepta spre buncăr.

Reapăru după zece minute, spălat şi îmbrăcat într-un tricou şi în pantaloni scurţi. Se urcă pe puntea de navigaţie, urmărindu-l pe Rosen cum îşi pregătea vasul pentru plecare. Strădaniile doctorului îl impresionară pe Kelly, mai ales modul cum manevra parâmele.

— Data viitoare să laşi ventilatoarele să lucreze ceva mai mult, înainte de a porni motoarele, îl sfătui Kelly după ce Rosen le pusese în funcţiune.

— Dar asta are Diesele.

— Numărul unu, nu-i spui „asta”, ci „ea”, în regulă? Numărul doi, e bine să te obişnuieşti aşa. Următoarea barcă pe care-o vei avea s-ar putea să nu aibă motoare Diesel. Siguranţă, domnule doctor. Toate vacanţele ţi le petreci pe mare?

— Ei bine, da.

— La operaţii ai aceleaşi gesturi de rutină de fiecare, dată, nu? insistă Kelly. Chiar şi atunci când nu trebuie să le faci?

Rosen aprobă gânditor:

— Te-am înţeles.

— Fă manevra de ieşire, îi sugeră Kelly.

Rosen se execută, destul de bine, după opinia lui. Kelly fu de altă părere:

— Mai puţin din cârmă şi mai mult din elice. Nu vei beneficia totdeauna de o briză care să te ajute să te desprinzi de chei. Elicele împing apa, cârmele doar o direcţionează un pic. Totdeauna te poţi baza pe motoare, mai ales la viteză mică. Şi sunt momente când cârma nu mai este guvernabilă. Învaţă să

manevrezi fără să te foloseşti de ea.

— Da, domnule căpitan, mormăi Rosen.

Parcă revenise la vremea când era stagiar, dar, între timp, Rosen se obişnuise ca alţii să acţioneze în viteză la ordinele lui. Patruzeci şi opt de ani era o vârstă un pic cam mărişoară pentru a fi student, îşi zise el.

— Tu eşti căpitanul, eu sunt doar pilotul. Apele astea le cunosc ca pe buzunarul meu, Sam.

Kelly se întoarse, aruncându-şi privirea spre chei.

— Nu râdeţi, doamnelor, vă vine şi vouă rândul. Fiţi atente!

Apoi i se adresă lui Sam:

— Te descurci foarte bine.

Peste cincisprezece minute, în deriva leneşă a fluxului, îşi aruncaseră lansetele la apă, sub soarele fierbinte al zilei de vacanţă. Kelly, nefiind prea interesat de pescuit, îşi asumase cartul pe puntea de navigaţie, în timp ce Sam o şcolea pe Pam cum să pună momeala în cârlig. Entuziasmul ei îi surprinsese pe toţi. Sarah se îngrijise s-o dea cu cremă din creştet până-n tălpi, deşi poate cicatricelor ei le-ar fi priit un pic de soare. Pe puntea de navigaţie, pierdut în gânduri, Kelly se întrebă ce fel de bărbat putea fi acela care molestează o femeie? Aruncă o privire chiorâşă întinderii de apă pe care, ici şi colo, vasele săltau leneşe. Câţi indivizi de genul ăluia s-or afla în calea privirii lui?

Pregătirea vasului fusese o treabă destul de uşoară. Stocaseră pe el o cantitate mare de substanţe chimice, pe care ar fi trebuit s-o completeze periodic, dar Eddie şi Tony aveau această posibilitate printr-o firmă de produse chimice al cărui proprietar avea legături ocazionale cu organizaţia lor.

— Vreau să văd ce se întâmplă, ceru Tony după ce se îndepărtaseră.

Nu fusese atât de uşor pe cât îşi imaginase să târăşti vasul lung de şase metri prin zonele mlăştinoase ale mareei, dar Eddie îşi reamintise destul de bine locul şi apa era încă limpede.

— Sfinte Iisuse, murmură Tony.

— Va fi un an bun pentru crabi, comentă Eddie, bucuros că Tony fusese impresionat.

O revanşă destul de potrivită, aprecie Eddie, deşi priveliştea nu era dintre cele mai plăcute. O mulţime de crabi mişunau pe cadavru şi alte exemplare îşi făceau apariţia, atrase de mirosul putreziciunii, care se propaga prin apă la fel de eficient ca şi în aer: forma proprie de publicitate a naturii. Pe pământ, Eddie ştia,

ar fi fost şobolanii şi corbii.

— Cât timp va dura? Două săptămâni, poate trei şi gata, nici urmă de Angelo.

— Ce-ar fi dacă cineva...

— Nici o şansă, răspunse Tucker, fără a catadicsi să privească. Velierele nu se aventurează în ape atât de puţin adânci, iar pe cele cu motor nu le interesează zona. Se pare că, la vreo opt sute de metri în sus, e un canal larg şi frumos, unde pescuitul merge strună. Cred că nici pescuitorii de crabi nu agreează locul ăsta.

Piaggi nu reuşi să-şi mute privirea, deşi spectacolul îl făcuse să vomite o dată. Cleştii crabilor albaştri din Chesapeake Bay curăţau carnea de pe trup – deja muiată de căldura apei şi de bacterii – rupând-o bucăţică cu bucăţică, adunând fiecare fărâmă cu cleştii mai mici pentru a le introduce în gurile lor stranii de creaturi extraterestre. Se întrebă dacă, în viermuiala aceea, mai existau fata sau ochii care să privească spre lumea lăsată în spate, dar crabii o acoperiseră, iar ochii se pare că fuseseră primii care dispăruseră. Bineînţeles, cel mai înfricoşător lucru era că, dacă cineva putea să-şi găsească un asemenea sfârşit, aceeaşi soartă putea s-o aibă şi un altul şi, chiar dacă Angelo nu era decât un cadavru când ajunsese aici, Piaggi era sigur că îşi meritase soarta. Într-un fel, era păcat că acestui sfârşit groaznic nu i se putea face publicitate, dar şi asta făcea parte din afacere. Numai aşa puteai să-i ţii departe pe caralii. E greu să dovedeşti că este vorba de crimă când nu există cadavrul, iar ei găsiseră aici, din întâmplare, o modalitate de a camufla un şir de asasinate. Singura problemă era de a aduce corpurile aici.

— Şi, bineînţeles, fără ca alţii să afle de noua metodă organizatorică, pentru că oamenii vorbesc, aşa cum ciripise şi Angelo, îşi spuse Tony Piaggi. Un punct bun pentru Henry, că aflase de limbarniţa lui.

— Ce ziceţi de nişte crab pane când ne întoarcem în oraş? întrebă Eddie Morello râzând, mai mult pentru a-i face din nou greaţă lui Tony.

— Să plecăm dracului de aici, replică Piaggi liniştit, întinzându-se în scaun.

Tucker porni motorul, manevrând vasul prin zona mlăştinoasă acoperită de apele fluxului şi croindu-şi drum spre golf.

Lui Piaggi îi trebuiră câteva minute pentru ca imaginea să-i dispară din minte şi speră că va putea uita oroarea scenei, neamintindu-şi decât că găsiseră o metodă eficientă pentru a

scăpa *de* cei nedoriţi. La urma urmei, s-ar putea s-o folosească din nou. Poate că, peste câteva ore, întâmplarea o să i se pară amuzantă, îşi făcu curaj Tony, aruncând o privire spre răcitor. Sub cele cincisprezece cutii de bere National Bohemian era un strat de gheaţă, iar sub el douăzeci de săculeţi sigilaţi cu heroină. În cazul, puţin probabil, că cineva i-ar soma să se oprească, era la fel de improbabil ca percheziţia să depăşească cutiile de bere – adevăratul carburant pentru navigatorii golfului. Tucker manevră vasul spre nord, iar ceilalţi îşi scoaseră undiţele, ca şi cum erau în căutarea unui loc bun pentru a agăţa câţiva guvizi în Chesapeake Bay.

— Pescuim în marşarier, spuse Morello după câtva timp şi începu să râdă cu poftă, iar Piaggi i se alătură.

— Aruncă-mi o bere! comandă Tony printre hohotele de râs.

În fond, era un tip de succes şi merita să fie respectat.

— Idioţi, îi gratulă Kelly printre dinţi.

Iahtul de şase metri înainta prea repede şi prea aproape de bărcile pescăreşti. Precis că va agăţa la elice câteva gute, iar valurile pe care le va forma vor fi resimţite din plin de Hatteras. O lipsă totală de maniere marinăreşti, un lucru pe care Kelly îl remarca întotdeauna imediat. Nu trebuia decât să cumperi un vas şi aveai dreptul să-l scoţi pe mare imediat. Fără teste, fără nimic. Kelly găsi binoclul lui Rosen şi-l centră pe vasul care venea destul de aproape de ei: trei tâmpiţi, unul ridicând o cutie cu bere într-un salut dispreţuitor.

— Cară-te, idiotule, mormăi Kelly în barbă.

Nepricopsiţii de pe vas beau bere şi probabil că-şi făcuseră pe jumătate plinul, deşi nu era încă ora unsprezece. Îi privi cu atenţie, cu o uşoară senzaţie de mulţumire că nu se apropiaseră mai mult de cincizeci de metri. Citi numele vasului: *Henry's Eighth.* Kelly şi-l întipări în memorie, era bine de ştiut pentru alte ocazii, să nu te apropii de el.

— Am prins unul! se bucură Sarah.

— Atenţie, un val mărişor ne vine din tribord.

Sosi peste un minut, producându-i masivului Hatteras un balans de douăzeci de grade stânga-dreapta de la verticală.

— Asta este, începu Kelly, întorcându-se spre ceilalţi trei, ceea ce numesc eu lipsă de maniere marinăreşti.

— Încă-l mai am în cârlig, îi avertiză Sarah.

Aduse peştele deasupra punţii, cu dibăcia unui vechi pescar.

— E şi destul de mare, observă Kelly.

Sam luă minciogul şi-l scoase peste bord. Peste o clipă, era din nou cu el pe punte: un peşte de şase-şapte kilograme se zbătea înăuntru. Puse minciogul în găleata umplută cu apa în care peştele îşi va aştepta sfârşitul. Lui Kelly i se părea ceva destul de crud, dar nu era decât un peşte, iar el văzuse lucruri mult mai teribile ca ăsta.

Pam începu să ţipe bucuroasă când guta i se întinse. Sarah îşi puse lanseta în suport şi începu s-o supravegheze. Kelly le privea. Prietenia dintre Pam şi Sarah părea la fel de specială ca şi cea dintre el şi tânără. Putea lua locul mamei, care o lipsise de afecţiune, sau de orice altceva şi-ar fi dorit Pam. Fără să întoarcă privirea, Pam se conforma sfaturilor şi directivelor noii sale prietene. Kelly le urmărea surâzător, iar Sam, observându-l, începu şi el să zâmbească. Pam era novice în treaba asta, scăpase de două ori guta în timp ce plimba peştele dintr-o parte în alta. Din nou Sam făcu onorurile cu minciogul, scoţând pe punte de data asta un peşte albastru de vreo patru kilograme.

— Aruncaţi-l în baltă, îi sfătui Kelly. Carnea lui n-are nici un gust.

Sarah îl privi uimită:

— Să arunce primul ei peşte? Ce eşti tu, nazist? Ai vreo lămâie pe-aici, John?

— Mda, de ce?

— Ca să-ţi arăt ce poţi face cu peştele ăsta, iată de ce.

Îi şopti ceva lui Pam, care izbucni în râs. Peştele poposi în aceeaşi găleată, iar Kelly se întrebă cum vor convieţui cei doi.

Memorial Day, îşi spuse Maxwell coborând din maşina oficială la Cimitirul Naţional Arlington. Pentru mulţi, era doar momentul cursei de cinci sute de mile de la Indianapolis, o zi liberă sau tradiţionalul start în sezonul estival pe mare – mărturie stătea lipsa relativă de trafic auto din Washington. Dar nu pentru el şi amicii săi. Asta era ziua lor, momentul în care-şi reaminteau de camarazii căzuţi la datorie, în timp ce alţii se ocupau de lucruri mai mult sau mai puţin personale. Amiralul Podulski coborî o dată cu el şi amândoi porniră fără grabă. Fiul lui Casimir, sublocotenentul Stamslas Podulski, nu era înmormântat aici şi, probabil, nu va fi niciodată. Avionul său, un A-4, fusese spulberat de pe cer de o rachetă sol-aer, o lovitură în plin, după cum aflaseră din rapoarte. Tânărul pilot nu sesizase pericolul decât, probabil, în ultima clipă, când vocea lui lansase un ultim epitet plin de dezgust, prin canalul de „protecţie”. Poate că una din

bombele pe care o căra îşi făcuse datoria, din simpatie. În orice caz, micuţul bombardier fusese dizolvat într-un nor unsuros, galben-negru, nelăsând mai nimic în urmă; de altfel, adversarului puţin îi păsa de rămăşiţele pământeşti ale celor căzuţi. Şi astfel, fiului unui bărbat neînfricat i se refuzase dreptul de a fi înmormântat lângă camarazii lui. Acesta nu era însă un subiect de conversaţie pentru Cas. Lui Podulski nu-i plăcea să-şi etaleze sentimentele.

Contraamiralul James Greer era la locul lui, aşa cum fusese în ultimii doi ani, la cincizeci de metri de aleea pavată, aranjând florile lângă steagul care flutura la capul pietrei de mormânt a fiului său.

— James? rosti blând Maxwell.

Bărbatul mai tânăr se întoarse şi salută, încercând, fără să reuşească deplin, un zâmbet de gratitudine pentru prietenia pe care ei i-o arătau într-o zi ca asta. Toţi trei purtau uniformele albastre ale Marinei Militare, pentru că transmiteau o senzaţie specială de solemnitate. Galoanele aurii de pe mâneci. Străluceau în soare. Fără un cuvânt, cei trei bărbaţi se aliniară în faţa mormântului lui Robert White Greer, locotenent în infanteria marină a Statelor Unite. Salutară scurt, fiecare reamintindu-şi-l pe ţâncul pe care-l ţinuseră pe genunchi, puştanul care hălăduise pe bicicletă prin baza navală Norfolk sau prin cea aeronavală Jacksonville împreună cu fiii lui Cas şi Dutch. Băiatul care crescuse puternic şi mândru, aşteptând pe chei vasele comandate de către tatăl său, când se întorceau în port. Visând de mic copil să calce pe urmele tatălui – dar având propria lui personalitate – şi rămânând fără noroc în momentul acela, la o sută de kilometri sud-vest de Danang. Era blestemul profesiei lor – fiecare o ştia, dar niciodată n-ar fi declarat aşa ceva – care se contopise şi cu destinele lor, parţial din respectul pentru ceea ce reprezentau taţii lor, parţial din dragostea de ţară, pe care şi-o transmiteau unul altuia, dar cel mai mult din iubirea pentru semenii lor. Aşa cum cei trei bărbaţi care stăteau în fata mormântului îşi asumaseră riscuri în activitatea lor, la fel procedaseră şi Bobby Greer şi Stas Podulski. Doar că norocul nu le surâsese la doi dintre cei trei băieţi.

Greer şi Podulski îşi spuneau în acest moment că totul contează, că libertatea are un preţ pe care unii oameni trebuie să-l plătească pentru că, altfel, n-ar mai fi drapelul, constituţia şi nici această sărbătoare a cărei semnificaţie alţi oameni au dreptul s-o ignore. Dar, în ambele cazuri, aceste cuvinte nespuse

aduseseră tristeţe. Căsnicia lui Greer se sfârşise, ca o consecinţă a durerii provocată de moartea lui Bobby. Nevasta lui Podulski nu va mai fi niciodată aceeaşi. Deşi fiecare mai avea şi alţi copii, golul creat de pierderea unuia era ca o prăpastie peste care niciodată nu va fi construit un pod şi, atât cât îşi puteau mărturisi fiecare, preţul era cel just pentru că cel care pune în cumpăna raţiunii moartea unui copil nu merită să fie privit în nici un caz ca un bărbat, iar sentimentele adevărate erau întărite de acelaşi spirit umanitar care-i obligase la o viaţă de sacrificiu. În cea mai mare parte, acesta era adevărul, deşi fiecare îşi avea propriile opinii despre război, numite într-un mod foarte politicos „dubii”, dar pe care, atunci când erau doar între ei, le botezau cu totul altfel.

— Vă aduceţi aminte când Bobby s-a aruncat în piscină ca s-o prindă pe micuţa lui Mike Goodwin şi i-a salvat viaţa? întrebă Podulski! Tocmai am primit câteva rânduri de la Mike. Micuţa Amy a născut două gemene săptămâna trecută. S-a măritat în Houston cu un inginer care lucrează pentru NASA.

— Nici nu ştiam că s-a măritat. Câţi ani are? se interesă James.

— Oh, trebuie să aibă douăzeci... douăzeci şi cinci? Vă aduceţi aminte de pistruii ei, cum se înmulţeau în soarele de la Jax?

— Micuţa Amy, murmură Greer. Cât de repede cresc.

Poate că nu s-ar fi înecat în acea zi toridă de iulie, dar şi asta era încă o amintire despre fiul lui. *O viaţă salvată, poate trei?* Era ceva, nu-i aşa? îşi spuse Greer.

Cei trei bărbaţi părăsiră mormântul fără o vorbă, îndreptându-se încetişor spre alee. Acolo trebuiră să se oprească. O procesiune urca încetişor panta – soldaţii din al treilea regiment de infanterie, „Vechea Gardă”, îşi îndeplineau sumbra îndatorire, conducând un alt camarad pe ultimul drum. Amiralii se aliniară din nou, salutând steagul care drapa coşciugul. Tânărul locotenent care comanda procesiunea procedă la fel. Observase că unul din amirali purta panglica bleu-pal a Medaliei de Onoare, iar severitatea gestului său se îngemăna cu respectul profund.

— Ei, încă unul care a plecat dintre noi, mormăi Greer cu o uşoară acreală în glas, după ce procesiunea trecuse pe lângă ei. Doamne, Dumnezeule, de ce îi îngropăm pe copiii ăştia?

— „Plată şi preţ, sarcină şi povară, întâlnire şi vitregie a sorţii, sprijin şi prietenie, se opun oricărui vrăjmaş”, cită Cas. A trecut atâta timp de atunci, nu-i aşa? Dar, când a venit vremea să punem mărunţişul pe masă, unde erau ticăloşii?

— Noi suntem mărunţişul, Cas, a replicat Dutch Maxwell. Iar

asta este masa.

Oamenii obişnuiţi poate că ar fi plâns, dar ei nu erau oameni obişnuiţi. Privirile lor poposiră pe spaţiul presărat cu pietre albe. Acolo fusese odată peluza din faţa locuinţei lui Robert E. Lee – casa mai exista încă în vârful dealului – iar plasarea cimitirului aici fusese gestul plin de cruzime al unui guvern care se simţise trădat de către ofiţer. Şi totuşi, Lee pusese casa părintească la dispoziţia acelor oameni pe care îi iubise cel mai mult. Asta era cea mai blândă ironie a acestei zile, îşi spuse Maxwell.

— James, cum merg lucrurile latine?

— E loc şi de mai bine, Dutch. Am primit ordin să curăţ locul. Am nevoie de o mătură destul de mare.

— Ti s-a prezentat un rezumat al lui BOXWOOD GREEN?

— Nu.

Greer se întoarse spre ei şi, pentru prima oară în acea zi, un zâmbet i se strecură pe chip. Nu era mult, dar era ceva, îşi spuseră ceilalţi doi.

— Ar fi trebuit să primesc?

— Probabil că vom avea nevoie de ajutorul tău.

— Dar nu oficial?

— Doar ştii ce s-a întâmplat cu KINGPIN, spuse Casimir Podulski.

— Au fost al dracului de norocoşi că au reuşit să scape, fu de acord Greer. La chestia asta nu trebuie să aibă acces nimeni, nu-i aşa?

— Bineînţeles că aşa vom face.

— Anunţaţi-mă ce vă trebuie. Am să vă fac rost de tot ce pot găsi. Cas, tu te vei ocupa de activitatea „3”?

— Aşa e.

Orice denumire cu un „3” în coadă aparţinea departamentului de operaţiuni şi planificare, iar Podulski avea talent pentru aşa ceva. Ochii îi sclipiră la fel de strălucitor ca şi aripile aurii de pe mânecile uniformei în soarele dimineţii.

— Bine, acceptă Greer. Ce face micuţul Dutch?

— Zboară pe Delta. E copilot, dar va fi căpitan la timpul cuvenit şi, cam peste o lună, voi deveni bunic.

— Serios? Felicitări, prietene.

— Nu-i reproşez că a părăsit armata. Am făcut-o mai demult, dar am renunţat.

— Cum îl chema pe luptătorul din SEALS care s-a dus după el?

— Kelly. Şi el s-a lăsat, răspunse Maxwell.

— Ar fi trebuit să-i obţii medalia, Dutch, interveni Podulski. Am

văzut citarea de pe ordinul de zi. Au scăpat ca prin urechile acului.

— L-am promovat pe post de nostrom. Nu puteam să-i fac rost de medalie. Nu pentru că a salvat fiul unui amiral, Cas. Ştii cum e politica.

— Mda.

Podulski îşi îndreptă privirea spre vârful dealului. Procesiunea funerară se oprise şi sicriul fusese dat jos de pe afetul de tun. O tânără văduvă urmărea ultimele clipe pe pământ ale celui care îi fusese soţ.

— Da, ştiu cum e politica.

Intrând în bazinul portuar, Tucker reduse viteza navei. Folosirea elicei din bordul de giraţie îi uşură manevra. Opri motorul, înşfăcă parâmele şi le legă strâns la babalele de pe mal. Tony şi Eddie ridicaseră răcitorul pentru bere, în timp ce Tucker, după ce aranjase echipamentul răvăşit, îl acoperise cu câteva prelate, grăbindu-se acum să-şi ajungă tovarăşii care se aflau deja în parcare.

— Ei, a fost destul de uşor, comentă Tony.

Răcitorul se afla în portbagajul breakului său Ford Country Squire.

— Cine crezi că a câştigat cursa de astăzi? întrebă Eddie.

Neglijaseră să-şi ia cu ei un radio în călătorie.

— Am pus pariu pe Foyt, cu handicap, ca să fie mai interesant.

— Nu pe Andretti? se miră Tucker.

— E macaronar de-al meu, dar n-are baftă. Iar pariurile nu sunt chestiuni de sentiment, ci afaceri, îl lămuri Piaggi.

Angelo era doar o amintire acum, iar maniera în care scăpaseră de cadavru era, la urma urmei, destul de amuzantă, deşi se întrebă dacă va mai mânca vreodată crab pane.

— Ei, ştiţi unde mă găsiţi, le spuse Tucker.

— O să-ţi primeşti banii, îl asigură Eddie. La sfârşitul săptămânii, în locul obişnuit.

Făcu o pauză.

— Ce facem dacă cererea devine mai mare?

— Mă descurc, îl asigură Tucker. Pot să vă fac rost de cantitatea pe care o doriţi.

— Ce dracu’ de sursă ai? întrebă Eddie, privindu-l curios.

— Şi Angelo vroia răspuns la întrebarea asta, îţi aminteşti? Domnilor, dacă v-aş spune, n-aţi mai avea nevoie de mine, nu-i aşa?

Tony Piaggi zâmbi:

— Nu ai încredere în noi?

— Cum să nu! îi răspunse Tucker la fel de zâmbitor. Am încredere în voi să vindeţi marfa şi să împărţiţi banii cu mine.

Piaggi dădu din cap satisfăcut:

— Îmi plac partenerii deştepţi. Comportă-te mereu aşa. E mai bine pentru toţi. Ai o bancă?

— Încă nu, nu m-am gândit prea mult la chestia asta, minţi Tucker.

— Ar trebui să începi, Henry. Te putem ajuta să deschizi un cont la o bancă în străinătate. Siguranţă absolută, cont cifrat, toate facilităţile. Poţi să ai un om de încredere care să verifice. Ţine minte, dacă nu eşti prevăzător, caraliii pot urmări traseul banilor până la sursă. Am pierdut o mulţime de prieteni pentru că au uitat chestia asta.

— Nu-mi asum riscuri, Tony.

Piaggi dădu din cap:

— Gândeşte-te bine. Trebuie să fi precaut într-o afacere ca asta. Poliţiştii au început să fie deştepţi.

— Nu destul de deştepţi, îi asigură Tucker.

De altfel, nici partenerii lui nu erau, după cum se va vedea, dar fiecare lucru la timpul lui.

5
Obligaţii

Un căpitan aduse în cea mai mare viteză coletul la cartierul general al serviciului de contrainformaţii al Marinei Militare din Suitland, Maryland. Echipei de experţi foto-interpretatori a serviciului i se alăturaseră şi specialişti din cadrul Grupului 1127 al Forţelor Aeriene (acţiune de teren) de la Fort Belvoir. Pentru o analiză completă le trebuiră douăzeci de ore, dar clişeele obţinute de Buffalo Hunter erau neobişnuit de bune şi americanul care fusese fotografiat reacţionase exact cum se aşteptase de la el: privise în sus, urmărind trecerea avionului de recunoaştere.

— Sărmanul, plăteşte cu vârf şi îndesat, comentă un şef din Marină către colegul din Aviaţie.

Aparatul de fotografiat prinsese, chiar în spatele americanului, un soldat nord-vietnamez cu arma ridicată spre cer.

— Mi-ar plăcea să te întâlnesc pe o alee întunecată, labagiu nenorocit!

— Ce părere ai?

Sergentul-major de aviaţie împinse o fotografie dintr-un set pe care-l foloseau la identificări.

— Seamănă destul de bine, pot să pariez.

Amândoi specialiştii în contrainformaţii regretau că aveau destul de puţine dosare în colecţia lor pentru o comparare eficientă cu fotografiile luate de Buffalo Hunter. Oricine ar fi fost cel pe care-l ghiciseră, îl nimeriseră la fix. Se potrivea perfect. Nu ştiau însă că erau în posesia unui set de fotografii ale unui mort.

Kelly nu o trezi, bucuros că reuşise să doarmă fără ajutorul medicamentelor. După ce se îmbrăcă, ieşi din cabină şi, într-o alergare uşoară, înconjură de două ori insula – circumferinţa era puţin mai mare de un kilometru – un exerciţiu binevenit în atmosfera dimineţii. Sam şi Sarah, matinali şi ei, dădură peste el în timp ce se răcorea pe chei.

— Să ştii că este evidentă şi schimbarea produsă în tine, remarcă Sarah. Cum s-a comportat Pam noaptea trecută?

Întrebarea îl irită pe Kelly; urmă o scurtă pauză, iar apoi un:

— *Poftim?*

— Ah, la naiba, Sarah…

Sam îşi întoarse privirea, aproape izbucnind în râs. Sarah se roşi toată.

— Aseară m-a convins să nu-i dau medicamente pentru la noapte, explică Sarah. Era puţin nervoasă, dar dorea să încerce şi am lăsat-o… Asta am vrut să spun, John. Scuză-mă!

Cum să-i explici cum se scursese noaptea? La început îi fusese teamă s-o atingă, teamă ca să nu pară că s-ar lipi de ea, dar ea interpretase gestul ca un semn că el n-o mai plăcea şi apoi… toate se rezolvaseră de la sine.

— Are nişte idei al naibii de copilăreşti, începu Kelly, dar se opri.

Pam putea să i le împărtăşească lui Sarah, dar nu era corect din partea lui să se amestece.

— A dormit bine, Sarah. Ziua de ieri a epuizat-o.

— Nu-mi amintesc să fi avut un pacient mai conştiincios.

Un deget ferm poposi pe pieptul lui Kelly.

— Ai fost de mare ajutor, tinere.

Kelly îşi întoarse privirea, neştiind ce-ar trebui să spună. *A fost plăcerea mea?* O părticică din mintea lui încă era convinsă că profita de ea. Nimerise întâmplător peste o tânără necăjită şi… o exploata? Nu, nu era adevărat. Viaţa lui intra pe un făgaş care putea fi numit normal – probabil. Erau ca doi convalescenţi, fiecare ajutându-l pe celălalt să-şi vindece rănile.

— Este… este liniştită că… Vreau să spun, trecutul ei. Sincer, e un subiect care aproape că nu mă interesează. Aveţi dreptate, e o fată de mare caracter. La dracu', într-un fel şi eu am un trecut destul de amestecat. Prieteni, nici eu nu sunt călugăr.

— Las-o să-ţi povestească, îl sfătui Sam. Are nevoie de asta. Înainte de a pune bazele relaţiei voastre, trebuie să vă clarificaţi toate problemele.

— Eşti sigur că nu o să te şocheze? S-ar putea să afli lucruri abjecte, remarcă Sarah, privindu-l drept în ochi.

— Mai urâte decât războiul?

Kelly clătină din cap. Apoi schimbă subiectul.

— *Ce* facem cu leacurile?

Întrebarea îi deconectă pe toţi, iar Sarah îşi luă din nou tonul profesional:

— A trecut de momentul critic. Dacă ar fi fost să aibă o reacţie serioasă la abstinenţă, s-ar fi întâmplat deja. S-ar putea să mai aibă perioade de agitaţie, generate, de exemplu, de un stres extern. În cazul ăsta, ai fenobarbitalul şi, deşi ea nu-l acceptă, eu

totuşi ţi-am scris instrucţiunile de folosire. Personalitatea ei este mult mai puternică decât îşi imaginează. Eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama când are o criză. Dacă este cazul, oblig-o – dă, *oblig-o* – să ia o pilulă.

Ideea de a o forţa să facă ceva îl înfurie pe Kelly.

— Uite ce e, nu pot...

— Gura, John. Doar nu ţi-am cerut să i-o bagi pe gât. Dacă o să-i spui că într-adevăr are nevoie de medicamente o să te asculte, nu-i aşa?

— Cât va dura?

— Încă o săptămână, poate zece zile, aprecie Sarah după un moment de gândire.

— Şi după aia?

— Abia atunci vă puteţi face planuri pentru viitorul vostru, îi răspunse Sarah.

Sam îl privi uşor jenat:

— Vreau să-i facem un examen medical complet, Kelly. Când ţi-ai programat întoarcerea în Baltimore?

— Peste două săptămâni, poate mai devreme. De ce?

Sarah se decise să rezolve ea problema.

— Aici n-am cum să-i fac un examen cum trebuie. N-a fost de multă vreme la doctor şi aş fi mai liniştită dacă i se vor face nişte investigaţii complexe. Sam, ce părere ai?

— M-am gândit la Madge North.

— Perfect, aprobă Sarah... Kelly, ştii, nu e nici o nenorocire dacă ţi se face şi ţie un examen complet.

— Arăt eu a om bolnav?

Kelly îşi ridică braţele, luând o poză de culturist, pentru ca ceilalţi să-i poată admira trupul splendid.

— Las-o naibii, se răsti Sarah. Când vine ea, eşti şi tu acolo. Vreau să fiu sigură că amândoi sunteţi sănătoşi. Ai priceput?

— Da, doamnă.

— Încă un lucru şi vreau să-l înţelegi exact, continuă Sarah. Trebuie s-o vadă un psihiatru.

— De ce?

— John, viaţa nu e un film. În existenţa de zi cu zi oamenii nu-şi amână rezolvarea problemelor pentru un galop în amurg, înţelegi? A fost agresată sexual. A fost obligată să consume droguri. În momentul ăsta nu are o părere prea bună despre ea. Cei în situaţia ei se învinuiesc pentru că au ajuns victime. O terapie adecvată poate rezolva problema asta. Ceea ce faci tu este important, dar are nevoie şi de un ajutor specializat. De

acord?

Kelly dădu din cap:

— De acord.

— Bravo!

Sarah îşi ridică privirea spre el.

— Îmi placi. Ştii să asculţi.

— Am altă posibilitate, doamnă? se miră Kelly zâmbind.

Sarah râse:

— Nu, nu prea ai.

— Totdeauna este atât de insistentă, o scuză Sam. Şi-a greşit meseria, ar fi trebuit să fie infirmieră. Se presupune că doctorii sunt mai civilizaţi. Infirmierele sunt cele care ne pun în mişcare.

Sarah îl plesni în glumă.

— Bine că mi-ai spus, de-acum înainte o să le evit, zâmbi Kelly şi părăsiră împreună cheiul.

Pam se sculă după ora zece şi după un somn fără barbiturice, dar trezirea îi fuse însoţită de o înfiorătoare durere de cap, pe care Kelly i-o tratã cu aspirină.

— Dă-i un tylenol, îl sfătui Sarah. Stomacul îl suportă mai uşor.

Doctoriţa făcu un adevărat spectacol, controlând-o din nou pe Pam, în timp ce Sam îşi strângea echipamentul. În final, Sarah se declară mulţumită:

— Până la viitoarea noastră întâlnire vreau să pui pe tine două-trei kilograme.

— Dar…

— Iar John te va aduce la noi pentru o investigaţie completă… peste două săptămâni, ce zici?

— Da, doamnă.

Kelly dădu din nou din cap resemnat.

— Dar…

— Pam, s-au aliat contra mea. Trebuie să fac şi eu un control, spuse Kelly pe un ton supus.

— De ce trebuie să plecaţi atât de devreme?

Sarah răspunse:

— De fapt, ar fi trebuit să plecăm de noaptea trecută, dar ce naiba…

Îl privi pe Kelly.

— Dacă nu apari cum am stabilit, te sun şi dai de dracu’.

— Iisuse, Sarah, eşti pisăloagă.

— Kelly, ţine minte vorbele lui Sam, îl avertiză Sarah.

Kelly o conduse pe chei în timp ce vasul lui Sam îi aştepta cu

motoarele pornite. Femeile se îmbrăţişară, iar Kelly, deşi încercase să scape doar cu o strângere de mână, fu şi el sărutat. Sam sări pe chei spre a-şi lua la revedere.

— Hărţi noi, îi reaminti Kelly.

— Da, domnule căpitan.

— Îţi dau parâmele.

Rosen era nerăbdător să-i arate că profitase de pe urma lecţiei. Dădu înapoi, manevrând doar elicea din tribord şi reuşind să întoarcă Hatterasul într-un rondou strâns. Chirurgul se dovedea a fi un elev silitor. Peste câteva clipe, Sam mări turaţia ambelor motoare, ieşind din golfuleţ şi îndreptându-se spre apa pe care o ştia adâncă. Pam rămase pe loc, ţinându-i mâna lui Kelly, până când vasul ajunse o pată albă la orizont.

— Am uitat să-i mulţumesc, îşi aminti Pam.

— Nu, n-ai uitat. Doar că n-ai rostit vorbele, asta e tot. Cum te simţi?

— Mi-a trecut durerea de cap.

Îl privi din nou. Avea părul năclăit şi ar fi trebuit să-l spele, dar ochii erau limpezi şi mersul elastic. Kelly simţi nevoia s-o sărute, ceea ce şi făcu.

— Ia zi, ce facem acum?

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse ea pe un ton liniştit. E timpul.

— Aşteaptă o clipă.

Kelly se duse în buncărul-magazie şi se întoarse cu două şezlonguri. Îi făcu semn să se aşeze.

— Ei, hai să aflăm cât de înspăimântătoare eşti.

Pamelei Starr Madden îi mai lipseau trei săptămâni pentru a aniversa douăzeci şi unu de ani, descoperi Kelly, aflându-i, cu aceeaşi ocazie şi numele de familie. Născută într-o familie de muncitori săraci în regiunea Panhandle, în nordul Texasului, crescuse sub mâna de fier a tatălui, care era tipul de om în stare să aducă un pastor baptist la disperare. Donald Madden înţelegea religia doar în mod formal, nu în substanţa ei; era sever pentru că nu ştia cum să iubească, bea din cauza vieţii pline de frustrări – reproşându-şi supărat chiar şi existenţa pe care o ducea – neajungând niciodată la o deplină împăcare de sine. Când copiii greşeau îi bătea, de obicei cu o curea sau cu un baston din lemn, până când apăreau mustrări de conştiinţă.

— Care, de cele mai multe ori, se făceau simţite doar după ce obosea. Cât despre Pam, nefiind vreodată un copil fericit, picătura care umpluse paharul deznădejdii venise a doua zi după

împlinirea vârstei de şaisprezece ani, când, rămânând mai târziu la serviciul religios, hotărâse să-şi încheie seara în ceea ce s-ar putea numi o întâlnire cu prietenii, gândindu-se că, în sfârşit, avea şi ea dreptul la aşa ceva. Nici măcar nu se sărutase cu băiatul acela a cărui familie era aproape la fel de restrictivă ca şi a ei. Dar asta nu avusese nici o importanţă pentru Donald Madden. Întorcându-se acasă, în acea seară de vineri, la zece şi douăzeci, pe Pam o aşteptau toate luminile aprinse, un tată înnebunit de furie şi o mamă îndobitocită de frică.

— Ce mi-a spus…

În timp ce vorbea, Pam nu-şi ridicase privirea de pe iarbă.

— Nu făcusem nici un rău. Nici măcar nu mă gândisem să fac, iar Albert era atât de inocent… cum eram şi eu… pe atunci.

Kelly o strânse uşor de mână:

— Nu trebuie să-mi povesteşti toate astea, Pam.

Dar ea avea nevoie să le spună, iar Kelly ştia asta, aşa că ascultă mai departe.

După ce primise cea mai straşnică bătaie din cei şaisprezece ani ai existenţei ei, Pamela Madden se strecurase pe fereastra dormitorului de la etajul întâi şi o luase la picior cale de peste şase kilometri, până în centrul pustiului şi prăfuitului orăşel. Înainte de apariţia zorilor, reuşise să prindă un autobuz Greyhound spre Houston, n-avea importanţă destinaţia – fusese prima maşină care trecuse pe acolo şi nici nu-i dăduse prin cap să coboare undeva, pe traseu. Atât cât îşi putuse da seama, părinţii nu semnalaseră niciodată dispariţia ei. Ca servitoare, trecuse prin diferite case din Houston, făcând şi munci mai dezonorante până când, realizând mizeria în care se afla, se hotărâse să se îndrepte spre alte zări. Cu puţinii bani pe care-i economisise, se urcase în alt autobuz, de data asta un Continental Trailways şi se oprise la New Orleans. Speriată, zveltă şi tânără, Pam nu ştia nimic despre acei bărbaţi care se aruncau ca păsările de pradă asupra fugarelor. Reperată aproape imediat de un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, Pierre Lamarck, elegant şi mieros la vorbă, Pam acceptase oferta de adăpost şi ajutor, ameţită şi de dovezile de simpatie şi de băuturile care stropiseră cina. Peste trei zile, el era primul bărbat cu care se culcase. După o săptămână, un dos de palmă peste faţă o obligase pe tânăra de şaisprezece ani la cea de-a doua aventură sexuală a ei, de data asta cu un comis-voiajor din Springfield, Illinois, căruia Pam îi amintea de propria fiică.

— Atât de mult, încât o angajase pentru întreaga seară,

plătindu-i lui Lamarck două sute cincizeci de dolari pentru experienţă. În ziua următoare Pam dăduse pe gât toate pilulele dintr-unul din flacoanele peştelui ei, nereuşind decât să aibă o greaţă înfiorătoare şi să primească o bătaie soră cu moartea pentru încercarea de nesupunere.

Kelly îi ascultă mărturisirea cu o totală lipsă de reacţie, cu privirea calmă şi respiraţia normală. În sufletul lui era o cu totul altă poveste. Se gândea la fetele pe care le avusese în Vietnam, care păreau ca nişte puştoaice şi la cele câteva contacte de după moartea lui Tish. Niciodată nu-i trecuse prin cap că acestor tinere s-ar putea să nu le placă viaţa şi munca lor. Nici măcar nu se gândise vreodată la asta acceptând reacţiile lor simulate ca pe nişte pure sentimente omeneşti – doar era un bărbat decent şi onorabil, nu-i aşa? Dar plătise pentru serviciile tinerelor ale căror existenţe, probabil, nu difereau prea mult de cea a lui Pam, iar ruşinea pe care i-o trezeau amintirile începu să-i ardă sufletul.

Pe la nouăsprezece ani Pam reuşise să scape de Lamarck şi de încă alţi trei peşti – nici nu termina bine cu unul, că altul o agăţă imediat. Proxenetului din Atlanta îi făcea plăcere să-şi biciuiască fetele în faţa amicilor, folosind, de obicei, frânghii subţiri. Cel din Chicago o iniţiase în plăcerile heroinei, cel mai bun mijloc de control pentru o fată pe care o găsea un pic prea independentă, dar ea-l părăsise a doua zi, o dovadă în plus pentru el că avusese dreptate. Pam asistase la moartea altei fete, chiar în faţa ei, dintr-o doză de drog pur, neprelucrat – jar asta o înspăimântase mai mult decât orice bătaie. Neputând să se întoarcă acasă – sunase odată, dar maică-sa îi trântise telefonul chiar înainte ca ea să scoată un cuvânt – şi neavând încredere în serviciile sociale care ar fi putut s-o ajute pe diferite filiere, se trezise în Washington D.C., o experimentată prostituată de stradă, consumatoare de droguri care o ajutau să evadeze din lumea reală. Dar nu suficient de mult. Iar asta, se gândi Kelly, probabil că fusese salvarea ei. Tabloul era completat de două avorturi, trei tratamente de boli venerice şi patru arestări, dar pentru nici una nu ajunsese la tribunal. Pam plângea acum, iar Kelly îşi apropie scaunul de al ei.

— Vezi cine sunt cu adevărat?

— Da, Pam. Ceea ce văd este o femeie foarte curajoasă.

Braţul lui o cuprinse protector de umeri.

— Scumpo, e în regulă. Viaţa a fost dură şi cu alţii. Trebuie să fii tare ca s-o schimbi, dar mai ales *ca* să poţi vorbi despre asta.

Capitolul final începuse la Washington cu o persoană care se

numea Roscoe Fleming. Între timp, Pam era puternic dependentă de barbiturice, dar încă proaspătă şi arătând bine – când cineva avea chef şi timp pentru a o dichisi – suficient pentru a stoarce un preţ bun de la amatorii de prospături. Unuia dintre aceşti bărbaţi îi venise o idee pentru o activitate suplimentară. Individul, al cărui nume era Henry, dorea să-şi extindă afacerea cu droguri şi, fiind un tip prevăzător, care se obişnuise ca alţii să-i facă treaba, pusese la punct o reţea de fete care trebuiau să transmită drogurile spre distribuitorii lui. Pe fete le cumpărase de la proxeneţi din alte oraşe, de fiecare dată pe bani gheaţă, tranzacţie care tinerelor li se păruseră de rău augur. De data asta, Pam încercase s-o şteargă imediat, dar fusese prinsă şi bătută atât de rău, încât îi rupseseră trei coaste – mai târziu reuşise să aprecieze că, spre norocul ei, această primă lecţie se rezumase doar la atât. Henry folosise ocazia pentru a o îndopa cu barbiturice care-i atenuau durerea, dar îi măreau dependenţa de droguri. Îşi desăvârşise tratamentul oferind-o oricăruia dintre asociaţii lui. Astfel, Henry reuşise acolo unde alţii eşuaseră: îi măcinase şi bruma de personalitate pe care-o mai avea.

După o perioadă de cinci luni, amestecul de bătăi, violenţe sexuale şi droguri aproape că o adusese într-o stare cataleptică, până când fusese trezită la realitate, cu patru săptămâni în urmă, când aproape călcase, sub un portal, peste trupul unui puştan de doisprezece ani, cu acul încă înfipt în braţ. Sub o aparenţă docilă, Pam se străduia să renunţe la drog. Prietenii lui Henry nu avuseseră reclamaţii. Li se părea că era mai bună la pat, iar pentru Pam cea nouă mândriile lor de masculi nu găseau justificare decât în performanţele lor, în loc să remarce ieşirea din amorţire a conştiinţei ei. Îşi aşteptase şansa, pândind momentul unei plecări mai îndelungate a lui. Henry, deoarece ceilalţi erau cam delăsători în lipsa lui. În urmă cu cinci zile îşi împachetase nimicul pe care-l avea şi o luase la sănătoasa. Fără nici un ban – Henry nu le lăsa niciodată să aibă bani – făcuse autostopul, ieşind din oraş.

— Povesteşte-mi de Henry, îi ceru Kelly cu blândeţe, după ce ea îşi terminase povestea.

— În jur de treizeci de ani, negru, cam de înălţimea ta.

— Au mai scăpat şi alte fete?

Pam îi răspunse pe un ton îngheţat:

— Ştiu doar că una a încercat. Era prin noiembrie... A ucis-o. Crezuse că o să se ducă la poliţie şi... – îşi ridică privirea – ne-a obligat să asistăm. A fost îngrozitor.

Kelly o întrebă calm:

— Atunci de ce ai încercat, Pam?

— Preferam să mor decât s-o mai duc aşa, îi răspunse ea în şoaptă. Voiam să mor. Puştiul ăla... înţelegi ce se întâmplă? Te opreşti. Totul se opreşte... Iar eu îi ajutam. I-am ajutat să-l omoare.

— Cum ai reuşit să scapi?

— În noaptea anterioară... m-am... regulat cu toţi... mă plăceau, m-au lăsat să... n-au mai fost cu ochii pe mine... înţelegi?

— Ai făcut ce trebuia pentru a scăpa, o linişti Kelly.

Se străduise din răsputeri să-şi menţină tonul calm.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

— N-am să-ţi port pică dacă mă duci înapoi şi mă laşi. În voia sorţii. Poate că tata avea dreptate, când mi-a prorocit atunci…

— Pam, îţi aminteşti când mergeai la biserică?

— Da.

— Ţii minte parabola care se încheia cu „mergi înainte şi nu mai păcătui”? Tu crezi că eu n-am călcat greşit? Că nu mi-a fost niciodată ruşine? Că nu mi-a fost frică? Nu eşti singură, Pam. Ai idee cât de curajoasă ai fost, împărtăşindu-ţi toată povestea ta?

Acum vocea ei era total lipsită de emoţie:

— Aveai dreptul s-o ştii.

— Şi am aflat, iar asta nu schimbă nimic. Ba da, e ceva. Eşti chiar mai curajoasă decât mi te imaginam, iubito.

— Eşti sigur? Ce va fi în viitor?

— Singura mea nelinişte despre viitor este legată de cei pe care i-ai părăsit, îi răspunse Kelly.

— Dacă mă vor găsi…

Vocea îi tremura din nou de emoţie. De frică.

— De fiecare dată când ne vom întoarce în oraş, s-ar putea să mă vadă.

— Vom fi prevăzători, încercă el s-o liniştească.

— Niciodată nu mă voi simţi în siguranţă. Niciodată.

— Mda, ai dreptate. Nu sunt decât două căi pentru a rezolva chestia asta. Să fugi tot timpul din faţa lor şi să te ascunzi, sau să ajuţi poliţia să-i prindă.

Pam scutură energic din cap:

— Fata pe care au ucis-o... Ştiau... Ştiau că fusese la poliţie... Din cauza asta n-am încredere în poliţişti... De fapt, tu nici nu-ţi dai seama cât de îngrozitori sunt oamenii ăştia.

Sarah avusese dreptate şi în altă privinţă, observă Kelly. Pam

îşi pusese tricoul fără spate, pe care-l purtase în prima zi, iar soarele nu o bronzase uniform. Erau unele zone care nu se înnegriseră la fel de tare ca celelalte. Ecouri ale bătăilor şi rănilor sângerânde pe care alţii i le făcuseră pentru a se distra. Totul începuse cu Pierre Lamarck sau, mai exact, cu Donald Madden, bărbaţi meschini şi laşi care nu-şi puteau rezolva relaţiile cu femeile decât prin forţă.

Bărbaţi? se întrebă Kelly.

În nici un caz.

Îi ceru să-l aştepte un moment şi se îndreptă cu paşi mari spre buncărul-magazie. Reapăru cu opt cutii goale de bere pe care le aşeză pe sol, la vreo zece metri de scaunele lor.

— Astupă-ţi urechile, îi ceru Kelly.

— De ce?

— Te rog, insistă el.

După ce ea îşi astupă urechile, mâna dreaptă a lui Kelly se mişcă scurt, scoţând de sub cămaşă un Colt automat de calibrul 45. Prinse revolverul cu ambele mâini, deplasându-l de stânga la dreapta. Una după alta, la un interval cam de o jumătate de secundă, cutiile se răsturnară ori se înălţară câteva zeci de centimetri, în pocniturile repetate ale armei. Înainte ca ultima să atingă din nou pământul, din zboru-i efemer, Kelly aruncă încărcătorul gol şi introduse altul, tulburând din nou liniştea a şapte cutii. Verifică ţeava, să nu fi rămas vreun glonţ pe ea, trase percutorul şi îndesă arma sub centură, aşezându-se apoi lângă ea.

— O tânără fără nici un ajutor poate fi speriată destul de uşor. Eu mă sperii ceva mai greu. Pam, dacă cineva vreodată numai s-ar gândi să-ţi facă un rău, va trebui mai întâi să stea de vorbă cu mine.

Privirea ei se mută de la cutii la Kelly, căruia precizia tirului părea că-i dăduse o stare de automulţumire. Demonstraţia fusese o deconectare folositoare. În timpul scurtelor rafale, pentru el fiecare cutie avusese un nume sau un chip. Totuşi, ea nu părea convinsă. Încă mai era nevoie de timp. Se aşeză din nou lângă Pam.

— O.K, mi-ai spus povestea ta, de acord?

— Da.

— Tot mai crezi că m-ar putea influenţa?

— Nu. Mi-ai spus că n-are importanţă... Te cred.

— Pam, nu toţi bărbaţii de pe lumea asta sunt ca aceia pe care i-ai cunoscut – de fapt, sunt destul de puţini. N-ai avut noroc,

asta e. Nu-ţi face probleme! Oamenii păţesc accidente sau se îmbolnăvesc. În Vietnam am văzut oameni murind doar din cauză neşansei. Aproape că era s-o păţesc şi eu. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu ei. Doar ghinionul de a se afla într-un loc nepotrivit, de a fi făcut la stânga în loc de dreapta, de a fi privit unde nu trebuia. Sarah vrea să fii examinată de anumiţi doctori, cărora să le povesteşti tot. Cred că are dreptate. Te vom pune pe picioare.

— Şi după aia? întrebă Pamela Madden.

Kelly respiră adânc, dar era prea târziu ca să se mai oprească acum:

— Pam, vrei... să rămâi cu mine?

Avu o reacţie ca şi cum ar fi pălmuit-o. Pe Kelly îl buimăci atitudinea ei.

— Nu se poate, îmi propui doar pentru că...

Kelly o cuprinse în braţe, ridicând-o de pe scaun:

— Ascultă-mă cu atenţie! Ai fost bolnavă. Acum te simţi mai bine. Soarta te-a lovit cum a vrut ea, dar n-ai dat înapoi. Am încredere în tine. Timpul e cel mai bun medicament. Da, timpul le va rezolva pe toate. Şi, când totul se va sfârşi, vei fi o persoană minunată.

Îşi desprinse braţele şi se trase cu un pas înapoi. Era furios, nu numai pentru ce i se întâmplase ei, dar şi pentru faptul că încerca să-i impună voinţa lui.

— Iartă-mă! N-ar fi trebuit să-ţi spun asta. Te rog, Pam... ai puţină încredere în tine.

— E greu. Am făcut nişte lucruri îngrozitoare.

Sarah avea dreptate. Pam avea nevoie de un ajutor specializat. Îi era ciudă pentru că nu ştia exact ce-ar trebui să-i spună.

Următoarele câteva zile se scurseră într-o rutină surprinzător de monotonă. Deşi avea destule calităţi, Pam era cu totul nepricepută în ale bucătăriei, chiar plânsese de supărare, dar Kelly, cu un zâmbet şi o vorbă bună, se străduise să mănânce tot ce pregătise ea. Învăţase repede şi vineri reuşise un hamburger aproape gustos. Kelly era tot timpul în preajma ei, încurajând-o, străduindu-se să nu-şi impună punctul de vedere şi reuşind de cele mai multe ori. O vorbă blândă, o mângâiere uşoară şi zâmbetul erau armele lui. Destul de repede îşi luase şi ea obiceiul de a se scula în zori. Kelly începuse s-o obişnuiască cu exerciţiile de înviorare: Mersese destul de greu! Deşi era o fiinţă

sănătoasă, în ultimii ani nu alergase mai mult de câteva sute de metri. Porniseră cu plimbări în jurul insulei, la început doar două tururi, ajungând la cinci spre sfârşitul săptămânii. După-amiezile făcea plajă, purtând, la fel ca în cea mai mare parte a timpului, doar chiloţi şi sutien. Începuse să se bronzeze şi părea că nu dă nici o importanţă cicatricelor subţiri şi albicioase de pe spate, care-l făceau pe Kelly să clocotească de furie. Începuse să acorde mai multă importanţă felului cum arată – îşi spăla părul cel puţin o dată pe zi, perindu-l până căpăta o strălucire mătăsoasă, iar Kelly era întotdeauna lângă ea, comentând şi aprobând. Treptat, renunţase la fenobarbitalul lăsat de Sarah. Probabil că o dată său de două ori se luptase din greu, dar reuşise să se adapteze la un stil de viaţă normal. Zâmbetele îi deveniseră mai încrezătoare şi, de vreo două ori, Kelly o surprinsese admirându-se în oglindă, cu o privire din care dispăruse tristeţea.

— Destul de drăguţ, nu-i aşa? întrebă el sâmbătă seara, după ce ea ieşise de la duş.

— Se poate, acceptă ea.

Kelly luă un pieptene şi începu să i-l treacă prin părul ud.

— Soarele i-a dat strălucire.

— A durat ceva până am scăpat de toată murdăria, spuse ea, relaxându-se sub mângâierea lui.

Kelly era încurcat, n-ar fi vrut să fie prea insistent.

— Dar ai scăpat de ea, Pammy, nu-i aşa?

— Da… cred că da, poate, răspunse ea, privindu-se în oglindă.

— Cât de greu ţi-a fost să spui asta, iubito?

— Destul de greu.

Un zâmbet, unul adevărat, cald şi convingător.

Kelly puse pieptenele la loc şi o sărută la baza gâtului, lăsând-o să se admire în oglindă. Luă din nou pieptenele, continuând munca pe care o începuse. I se părea că este o chestie cu totul nepotrivită pentru un bărbat, dar o făcea cu mare plăcere.

— Gata, am descurcat toată încâlceală.

— Cred că ar trebui să cumperi un uscător de păr.

— Niciodată n-am avut nevoie, mormăi Kelly.

Pam se întoarse spre el şi îi prinse mâinile:

— Vei avea, dacă încă mai vrei.

El rămase tăcut vreo zece secunde, iar când începu să vorbească, cuvintele ieşiră precipitat pentru că, de data asta, lui îi era teamă:

— Eşti sigură?

— Încă mai vrei să...

— Da!

Era greu s-o ridice în braţe, cu pielea şi părul încă umede, dar un bărbat trebuia să-şi simtă femeia aproape într-un moment ca ăsta. Pam eră în plină transformare. Coastele nu i se mai vedeau atât de evident. Regimul alimentar regulat şi sănătos o făcuse să se mai împlinească, însă cea mai evidentă transformare se petrecuse în sufletul ei. Kelly se întreba ce miracol avusese loc, temându-se să creadă că şi el contribuise, deşi ştia că acesta era adevărul. Peste câteva clipe o lăsă jos, cercetându-i lumina jucăuşă din ochi, mândru că şi datorită lui, privirea ei devenise voioasă.

— Am şi eu cicatrice, o avertiză Kelly, privind-o candid.

— Le-am văzut pe cele mai multe, îl asigură ea.

Mâinile ei începură să-i mângâie torsul bronzat sub încâlceala de păr negru, atingând cicatricele căpătate în luptele de pe tărâmul acela îndepărtat. La ea sufletul era rănit, dar, într-un fel, aşa era şi-al lui şi fiecare va ajuta la vindecarea celuilalt. Pam era convinsă acum.

— Viitorul nu-i mai apărea ca un loc întunecat în care te puteai ascunde ca să uiţi. Acum era un loc al speranţei.

6
Ambuscada

Restul se dovedi uşor. Făcură o excursie fulger la Solomons, unde Pam reuşi să cumpere câteva lucruri. La un salon de coafură îşi aranjă părul. Spre sfârşitul celei de-a doua săptămâni începuse să alerge şi să se întremeze un pic Deja când purta sutienul costumului de baie, oasele pieptului nu mai erau atât de evidente. Muşchii picioarelor i se întăriseră; moliciunea lăsase locul încordării, aşa cum trebuia să fie la o tânără de vârsta ei. Încă mai avea coşmaruri. Kelly se trezise în timpul nopţii de două ori, găsind-o tremurând, transpirată şi scoţând nişte sunete care, deşi niciodată nu se transformaseră în cuvinte, erau lesne de înţeles. În ambele ocazii mângâierile lui o liniştiseră, dar nu şi pe el. Aproape chiar de la început o iniţiase în tainele navigaţiei şi, cu toate defectele educaţiei ei, se dovedise destul de ageră. Prinsese repede unele lucruri pe care cei mai mulţi dintre barcagii nu le învaţă niciodată. Înotaseră de câteva ori, Kelly mirându-se că ea învăţase să înoate în inima Texasului.

Dar, mai ales, o iubea. Dorea s-o aibă aproape, să-i audă glasul, să-i simtă mirosul. Când n-o vedea câteva minute era neliniştit, temându-se ca nu cumva să dispară. Dar ea era totdeauna acolo, atrăgându-i privirea, zâmbindu-i voioasă... de cele mai multe ori. Uneori îi observa pe chip o cu totul altă expresie – care-i permitea să se întoarcă în întunericul trecutului sau să privească spre un viitor diferit de cel pe care îl plănuise el. Şi-ar fi dorit să intre în mintea ei, să îndepărteze gândurile rele, ştiind că va trebui să aibă încredere în alţii pentru treaba asta. În momentele acelea, ca de altfel cam în aproape tot timpul când erau împreună, îşi găsea o scuză, trecându-i uşor palma peste umeri, doar atât cât ea să ştie că era acolo.

La zece zile după plecarea lui Sam şi Sarah, avură o mică ceremonie. O lăsă să scoată vasul în larg, să lege flaconul de fenobarbital de o piatră şi să îl arunce peste bord. Plescăitul acela păru a fi finalul potrivit pentru una din problemele ei. Kelly stătea în spatele ei, îmbrăţişând-o strâns de talie, privind navele care alunecau în apele golfului şi plănuind un viitor plin de promisiuni.

— Ai avut dreptate, spuse ea, apăsându-i palmele.
— Se întâmplă uneori, replică Kelly cu un zâmbet rezervat, dar următoarea propoziţie a ei îl lăsă fără grai.
— Sunt şi altele, John, alte femei pe care Henry… Cum ar fi Helen, cea pe care a ucis-o.
— Ce vrei să spui?
— Trebuie să mă întorc. Trebuie să le ajut… înainte ca Henry… înainte să mai omoare vreuna dintre ele.
— E periculos, Pammy, o avertiză Kelly încetişor.
— Ştiu… dar ce se va întâmplă cu ele?
Kelly înţelese că ea începuse să recupereze – simptomul era clar. Devenise din nou o persoană normală, iar oamenilor normali nu le este indiferentă soarta celorlalţi.
— Nu pot să mă ascund veşnic, nu-i aşa?
Kelly îi simţea frica, dar cuvintele erau ale unei luptătoare şi o strânse un pic mai tare în braţe.
— Nu, ai dreptate, nu poţi. Asta e problema. Este prea greu să te ascunzi.
— Eşti sigur că putem avea… încredere în omul tău de la poliţie? întrebă ea.
— Da, mă cunoaşte. Este un locotenent căruia i-am făcut un serviciu acum un an. Un pistol se rătăcise şi l-am ajutat să-l găsească. Aşa că mi-e dator. Mai mult, am sfârşit prin a le antrena scufundătorii şi mi-am făcut câţiva prieteni.
Kelly tăcu câteva clipe.
— Nu trebuie s-o faci, Pam. Dacă vrei să nu te amesteci, n-am nici o obiecţie. Nu trebuie să te întorci vreodată la Baltimore, cu excepţia acelor controale medicale.
— Tot ce-am suportat din partea lor îndură şi altele. Dacă nu fac ceva, nu voi scăpa de obsesia asta, nu-i aşa?
În mintea lui Kelly vorbele lui Pam se amestecau cu propriile coşmaruri. Nu poţi fugi pur şi simplu de anumite lucruri. Ştia. Încercase. Grozăviile prin care trecuse Pam erau, într-un fel, chiar mai oribile decât cele pe care le suportase el şi, dacă relaţia lor va continua, aceste duhuri rele trebuiau liniştite definitiv.
— Stai să dau un telefon.

— Locotenentul Allen, rosti bărbatul în receptor.
În ziua aceea, aerul condiţionat nu funcţiona prea bine în Western District, iar biroul lui era plin de hârţogăraia încă nerezolvată.

— Frank? Sunt John Kelly, auzi detectivul şi începu să zâmbească.

— Cum e viaţa în mijlocul golfului, amice?

Ce mi-ar mai plăcea să fiu şi eu acolo.

— Linişte şi lenevealã. Tu ce faci?

— Tânjesc, răspunse Allen, lăsându-se pe spate în scaunul care pivota.

Un bărbat solid şi, ca mulţi dintre poliţiştii generaţiei lui, un veteran al celui de-al doilea război mondial – în cazul lui, artilerist în infanteria marină – Allen promovase de la patrularea pe străzile de lângă East Monument la Brigada de Omucideri. Activitatea nu era atât de solicitantă pe cât credeau mulţi, deşi era marcaţi de sentimentul apăsător pe care ţi-l lasă orice curmare bruscă de viaţă. Allen sesizase imediat schimbarea din tonul lui Kelly.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Ei bine, să te întâlneşti cu cineva care ar vrea să-ţi vorbească.

— Şi ce-i cu asta? se miră poliţistul, în timp ce pescuia în buzunarul cămăşii după o ţigară şi un chibrit.

— E o treabă serioasă, Frank. Informaţii despre o crimă.

Ochii poliţistului se îngustară un pic, în timp ce rotiţele creierului intrau în funcţiune:

— Când şi unde?

— Încă nu ştiu şi nu-mi place să vorbim despre asta la telefon.

— Cât de serioasă e treaba?

— Rămâne doar între noi, da?

Allen dădu din cap, privind pe fereastră.

— În regulă, dă-l drumul.

— Furnizori de droguri.

Un declic se declanşă în mintea lui Allen. Kelly spusese că informatorul era „cineva”, nu un „bărbat”. Însemna că persoana era o femeie. Allen auzise zvonuri despre o reţea de droguri care folosea femei pe post de plasatoare. Doar simple zvonuri. Nu era domeniul lui. De afacere se ocupau Emmet Ryan şi Tom Douglas, de la centru, iar Allen nici n-ar fi trebuit să ştie atât de mult despre toată afacerea.

— În momentul ăsta sunt cel puţin trei organizaţii care îşi plasează drogurile pe piaţă. Toţi nişte duri, comentă Allen pe un ton calm. Spune-mi mai mult.

— Cunoştinţa mea nu vrea să se implice prea tare. Doar să-ţi dea unele informaţii, asta-i tot, Frank. Dacă lucrurile merg mai

departe, vom reevalua atunci. Dacă povestea e adevărată, tipii ăştia sunt nişte fiare.

Allen se gândi la ce-i spusese Kelly. Niciodată nu scormonise în trecutul lui, dar ştia suficient de multe. Kelly era un scufundător profesionist, ajutor de nostrom, care luptase în apele tulburi ale Mekongului, sprijinind regimentul 9 infanterie; o momeală, dar una foarte competentă, o momeală prevăzătoare, ale cărei servicii fuseseră călduros recomandate de către cineva de la Pentagon şi care îi antrenase la sânge pe scufundătorii poliţiei, primind, cu acea ocazie, un cec bine garnisit, îşi reaminti Allen. „Cunoştinţa” trebuia să fie femeie. Kelly nu s-ar preocupa niciodată să supravegheze atât de aproape un bărbat. Bărbaţilor nici nu le trece prin minte să-şi facă asemenea griji pentru soarta altor bărbaţi. Chiar şi pentru atât, părea foarte interesant.

— Nu mă tragi în piept, nu-i aşa? trebui el să întrebe.

— Doar mă cunoşti, omule, îl asigură Kelly. Condiţiile mele sunt următoarele: va fi o întâlnire discretă, doar pentru o simplă informare. De acord?

— Ştii, oricui altcuiva i-aş fi spus să vină imediat aici şi aşa ar fi făcut, dar merg pe mâna ta. M-ai ajutat la limpezirea cazului Gooding. Ai aflat că am pus mâna pe el? Închisoare pe viaţă. Îţi sunt dator pentru asta. O.K., facem cum zici. E bine?

— Mulţumesc. Care ţi-e programul?

— Săptămâna asta lucrez în tura de după-masă.

Trecuse puţin de ora patru, iar Allen tocmai îşi începuse serviciul. Nu ştia că John Kelly mai sunase de trei ori în cursul zilei, fără să lase un mesaj.

— Termin cam pe la miezul nopţii, unu, cam aşa. Depinde de ce noapte avem, explică el. Unele sunt mai agitate.

— Mâine noapte. Te iau din faţa intrării. Vom lua un mic supeu împreună.

Allen strâmbă din nas. Părea o scenă dintr-un film cu James Bond, o absurditate gen agentul secret. Dar îl ştia pe Kelly ca fiind un tip serios, chiar dacă habar n-avea de tipicul activităţii poliţiei.

— Te aştept, bătrâne.

— Mulţumesc, Frank. Salut.

Linia deveni mută, iar Allen se întoarse la hârţoagele lui, făcând o scurtă notă pe calendarul de birou.

— Ţi-e frică? întrebă Kelly.

— Puţin, admise ea.

— E normal, zâmbi el. Dar ai auzit ce i-am spus. Nu ştie nimic despre tine. Şi, dacă vrei, poţi să renunţi. Am să fiu înarmat. Şi e doar o discuţie. Îi spui ce ai de zis şi plecăm. O facem într-o zi – de fapt, o noapte, iar eu voi fi tot timpul lângă tine.

— Tot timpul?

— Iubito, nu şi când mergi la toaletă. Acolo va trebui să-ţi porţi singură de grijă.

Pam se relaxă şi îi zâmbi:

— Trebuie să pregătesc cina.

Dispăru în bucătărie.

Kelly ieşi din încăpere. Ceva îl îndemna să-şi mai exerseze tirul, deşi o făcuse suficient. Se îndreptă spre buncărul-magazie şi luă o armă de calibrul 45 din rastel. Mai întâi apăsă pe ştiftul şi resortul care-l acţiona: rotind bucşa, eliberă resortul. Kelly demontă patul armei şi scoase ţeava. Ridică ţeava în lumină şi, aşa cum se aştepta, era murdară de la gloanţele trase. Curăţă fiecare suprafaţă – folosind cârpe, detergent solubil şi o periuţă de dinţi – până când nu mai rămase nici un fir de murdărie pe suprafaţa metalică. Apoi unse arma cu puţin ulei. Nu prea mult, pentru ca murdăria şi pilitura de fier să nu se poată fixa, dereglând linia de tragere a revolverului tocmai când nu te aştepţi, Terminând curăţatul, reasamblă Coltul cu mişcări iuţi şi sigure – putea s-o facă şi cu ochii închişi. Răceala metalului îi dădea un sentiment de siguranţă şi manevră de câteva ori manşonul ţevii pentru a fi sigur că-l montase corect. O ultimă privire, pentru a avea o confirmare deplină.

Kelly luă dintr-un sertar un cartuş şi încă două încărcătoare pline. Băgă un încărcător în revolver, armându-l pentru a introduce primul glonţ pe ţeavă. Înainte de a scoate magazia şi de a introduce alt cartuş în loc, coborî prevăzător cocoşul. Cu opt cartuşe în revolver şi cu un încărcător de rezervă, dispunea de cincisprezece gloanţe pentru a face faţă primejdiei. N-ar fi fost de ajuns pentru o raită prin junglele vietnameze, dar se gândi că era mai mult decât suficient pentru cotloanele întunecate ale oraşului. Putea să nimerească un tip în cap cu un singur foc, de la zece metri, noapte sau zi. Niciodată nu se zăpăcea în focul luptei şi n-ar fi fost prima oară când ucidea. Oricare erau pericolele, Kelly era pregătit să le înfrunte. Mai ales că nu pleca la vânătoare de vietnamezi. Va acţiona noaptea, iar întunericul era prietenul lui. Nu erau mulţi cei de care ar fi trebuit să se păzească, iar dacă ceilalţi nu vor afla de existenta lui – şi nu vor afla – n-avea de ce să-i fie teamă de o ambuscadă. Trebuia doar

să fie precaut – iar asta era foarte uşor.

La cină aveau pui, un fel de mâncare pe care Pam se pricepea să-l facă. Kelly aproape că scosese o sticlă de vin, dar se răzgândi. De ce s-o tenteze cu băutură? Mai bine ar renunţa şi el. N-ar fi o mare pierdere, iar sacrificiul ar întări relaţia lor. Conversaţia ocoli subiectele serioase. El deja alungase din minte posibilele pericole. Nu era cazul să se lase hărţuit de ele. Prea multă imaginaţie amplifică problemele, în loc să le rezolve.

— Chiar crezi că avem nevoie de perdele noi? întrebă el.

— Nu se potrivesc prea bine cu mobila.

— Pe un vas? mârâi el.

— Ştii, e destul de monoton acolo.

— Monoton, repetă el, curăţind masa. Următoarea chestie pe care o s-o spui e că toţi bărbaţii sunt la fel...

Kelly se opri brusc. Era prima oară când discuţia aluneca pe panta asta.

— Iartă-mă!

Pam îi aruncă un zâmbet maliţios:

— Ei bine, într-un fel, toţi semănaţi. Şi nu mai fi atât de stresat când îmi pomeneşti de anumite lucruri, de acord?

Kelly se relaxă.

— În regulă. Dacă aşa simţi tu... bine.

— Mm!

Ea zâmbi şi îi acceptă sărutul.

Mâinile lui Kelly îi mângâiau spatele, neîntâlnind bretelele sutienului sub tricoul de bumbac.

— Mă întrebam cât o să dureze până ai să bagi de seamă, chicoti ea.

— Din cauza lumânărilor, explică el.

— Sunt frumoase, dar cam mirositoare.

Şi avea dreptate. Buncărul nu era bine ventilat. Încă ceva care trebuia reparat. Gândurile lui Kelly se mutară undeva, într-un viitor foarte ocupat, în timp ce mâinile găsiră un loc mai plăcut.

— M-am îngrăşat destul?

— O fi de vină imaginaţia mea sau...?

— Ei, poate, dar nu prea mult, admise Pam, apăsându-i mâinile pe trupul ei.

— Trebuie să cumpărăm ceva de îmbrăcat pentru tine, decise el, privind-o mulţumit.

O lăsase la cârmă să aleagă drumul adecvat, după ce depăşiseră farul de pe Sharp Island, mult la est de canalul

navigabil care era destul de ocupat în ziua aceea.

— O idee excelentă, se bucură ea. Dar nu ştiu nici un magazin mai bun.

Supraveghea cârma ca un timonier versat.

— E uşor de găsit. Nu trebuie decât să dăm peste o parcare aglomerată.

— Poftim?

— Lincolnuri şi Cadillacuri, scumpo. Totdeauna găseşti haine de calitate. Nu dai greş niciodată.

Ea izbucni în râs, spre satisfacţia lui Kelly. Era încântat de autocontrolul de care dădea dovadă, deşi mai era un lung drum de străbătut...

— Unde vom înnopta?

— La bord, răspunse Kelly. E mai sigur.

Pam acceptă cu o mişcare uşoară a capului, dar el se simţi obligat să-i explice:

— Acum arăţi cu totul altfel, iar despre mine n-au nici cea mai vagă idee. Nu-mi cunosc nici vasul, nici maşina. Frank Allen nu-ţi ştie numele şi nici măcar că eşti femeie. Asta s-ar numi securitate operaţională. Trebuie să fim în siguranţă.

— Sunt sigură că ai dreptate, îi răspunse Pam cu un zâmbet.

Încrederea de pe faţa ei îi încălzi sufletul, umplându-l de bucurie.

— La noapte va ploua, proroci Kelly, făcând un semn spre norii îndepărtaţi. Şi asta este bine. Mai reduce din vizibilitate. Ne rezolvăm o groază de probleme în zilele ploioase. Când eşti ud, nu-ţi mai pasă să fii şi precaut.

— Chiar te pricepi la treburile astea, nu?

— Le-am învăţat într-o şcoală extrem de dură, scumpo, îi răspunse el cu un zâmbet viril.

Peste trei ore intrară în port. Kelly îşi supralicită vigilenţa, verificând parcarea, notând că Scout-ul lui era la locul obişnuit. O expedie în cabina de sub punte, în timp ce el lega parâmele, lăsând-o acolo până când se întoarse cu maşina chiar lângă chei. Pam, după cum fusese instruită, se duse direct la maşină, fără să privească în jur şi părăsiră imediat portul. Era încă lumină şi ieşiră rapid în oraş, oprindu-se la un complex de magazine din Timonium, unde Pam, după o răscoleală de două ore – interminabile, în opinia lui Kelly – îşi alese trei compleuri drăguţe, pe care el le plăti cu bani gheaţă. Îl îmbrăcă pe cel care îi plăcea lui cel mai mult, o fustă şi o bluză discrete, care se asortau perfect cu haina sport pe care o purta el. Ca niciodată, Kelly se

îmbrăcase şi el la valoarea banilor pe care-i câştiga, simţindu-se confortabil.

Cinară în aceeaşi zonă, într-un restaurant cu etaj, la o masă dintr-un colţ întunecat. Kelly n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume, dar avea nevoie de o mâncare adevărată şi, deşi se descurca cu preparatul puilor, Pam mai avea încă mult până să pătrundă în tainele bucătăriei.

— Arăţi minunat, vreau să spun, relaxată, zâmbi el, sorbind din cafeaua care încheia masa.

— Niciodată n-am crezut că am să mă simt atât de bine. Adică, n-au trecut decât... nici măcar trei săptămâni.

— Ai dreptate. Mâine mergem s-o vedem pe Sarah şi pe prietenul ei. În câteva luni totul va fi altfel, Pam.

Îi luă mâna, sperând că va veni şi ziua când îi va pune un inel de aur pe deget.

— Cred asta. Sincer cred.

— Bravo.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Cina se terminase şi mai erau câteva ore până la întâlnirea conspirativă cu locotenentul Allen.

— Să facem o tură prin jur?

Kelly lăsă banii pe masă şi o conduse la maşină.

Se întunecase. Soarele abia apusese şi începuse să plouă. Kelly se îndreptă spre sud, străbătând oraşul pe York Road, bine hrănit şi mulţumit de sine, simţindu-se încrezător şi pregătit pentru activitatea nocturnă. Intrând în Towson, zări şinele de tramvai pustii, care anunţau apropierea oraşului cu pericolele pe care le presupunea. Dintr-o dată, simţurile i se treziră din lâncezeală. Ochii îi pendulau din stânga în dreapta, măturând străzile şi trotuarele, supraveghind cele trei oglinzi ale maşinii la fiecare cinci secunde. Când se urcase în maşină, îşi pusese Coltul de calibrul 45 la locul obişnuit, un toc aflat chiar sub scaunul din faţă, la care putea ajunge mai repede decât la cel pe care-l purta sub curea – în plus, era şi mult mai confortabil aşa.

— Pam? rosti el, supraveghind traficul şi asigurându-se că uşile erau încuiate – o măsură de siguranţă care părea excesivă, ţinând cont că tot timpul era în stare de alertă.

— Da?

— Cât de mult crezi în mine?

— Am încredere în tine, John.

— Unde ai... lucrat?

— Ce vrei să spui?

— E întuneric şi plouă şi aş vrea să văd cam despre ce e vorba acolo.

Fără s-o privească, simţea tensiunea care pusese stăpânire pe ea.

— Voi fi prevăzător. Dacă observi ceva care te nelinişteşte, o şterg imediat, crede-mă!

— Mi-e frică, murmură Pam, dar se opri.

Avea sau nu încredere în bărbatul de lângă ea? O salvase. Trebuia să aibă încredere în el – iar el avea dreptul să afle ce făcuse ea. Trebuia să-i arate cu ce se ocupase. Întrebă în şoaptă:

— Îmi promiţi că vei fi precaut?

— Crede-mă, Pam, o asigură el. Cum ai văzut ceva care te-ar speria, am plecat.

— În regulă.

Părea de necrezut, îşi spuse Kelly după cincizeci de minute. Lucruri cate sunt dintotdeauna acolo, dar pe care niciodată nu le vezi. De câte ori trecuse prin această parte a oraşului, niciodată nu se oprise din goana maşinii, neremarcând vreodată ceva. Iar ani de zile supravieţuirea lui depinsese de capacitatea de a înregistra totul, fiecare ramură ruptă, fiecare neaşteptat ciripit de pasăre, fiecare urmă de pas! Totuşi, trecuse cu maşina prin această zonă de o sută de ori şi niciodată nu remarcase ce se întâmplă, deoarece era un alt fel de junglă, în care se desfăşura un joc diferit. Parte din mintea lui îşi spunea cu nepăsare: *Ei, la ce te puteai aştepta?* Cealaltă parte aprecia că pericolul existase dintotdeauna acolo, iar el nu-l băgase în seamă, dar avertismentul nu fusese suficient de tare şi de limpede pe cât ar fi trebuit să fie.

Ambianţa era perfectă. Întuneric, un cer noros, fără lumină. Singura iluminaţie era dată de rarele becuri de pe stradă, care creau globuri de lumină solitare de-a lungul trotuarelor ale căror zone pustii alternau cu cele aglomerate. Rafalele de ploaie cădeau intermitent. Unele destul de puternice, cele mai multe doar moderate, suficient pentru a reduce vizibilitatea şi a-i face pe trecători să meargă cu capetele plecate, destul pentru a domoli curiozitatea naturală a oamenilor. Asta îi convenea de minune lui Kelly, care se tot învârtea în jurul aceloraşi intersecţii, notând schimbările care surveneau într-un anumit loc între trecerile succesive. Remarcase că nici măcar nu funcţionau toate becurile. Să fi fost de vină lenea lucrătorilor publici sau era aportul creativ al „afaceriştilor” locali? Probabil puţin din amândouă, îşi zise el. Mai mult ca sigur că o bancnotă de

douăzeci de dolari îi hotărâse pe tipii care se ocupau cu schimbatul becurilor s-o lase mai moale cu montatul sau să nu le înşurubeze până la capăt, în orice caz, rămânea luna. Străzile erau întunecate, dar întunericul fusese dintotdeauna prietenul de încredere al lui Kelly.

Cartierul era atât de... trist! Vitrinele jalnice ale unor foste băcănii – falimentatate probabil de apariţia supermagazinelor care, la rândul lor, fuseseră devastate în luptele stradale din'68 – deschiseseră o breşă în zona comercială a cartierului, dar una lăsată de izbelişte. Pe asfaltul crăpat al trotuarelor tronau tot felul de mizerii. Unde erau oamenii care locuiau aici? Cine erau? Cu ce se ocupau? Care le erau visele? Desigur, nu toţi puteau fi criminali. Se ascundeau noaptea? Şi, dacă era aşa, ce făceau în timpul zilei? Era un lucru pe care Kelly îl învăţase în Asia: lasă-i inamicului câteva ore de linişte pe zi şi îşi va întări măsurile de protecţie, apoi va înainta, pentru că ziua avea douăzeci şi patru de ore, iar el şi le-ar dori pe toate pentru sufletul şi activitatea lui. Nu, nu trebuie să-i dai nimic adversarului, nici un moment de răgaz, nici un loc în care să se aciuiască, nimic pe care să se poată baza. Aşa se pierde un război şi aici era, într-adevăr, un război. Iar învingătoare nu erau forţele binelui.

Concluzia la care ajunse îl tulbură. Tot ce-i trecea prin faţa ochilor nu purta decât un nume: război pierdut.

Plasatorii formau un grup diferit. Kelly îi remarcase în timp ce patrula pe lângă locurile unde-şi desfăşurau activitatea. Erau degajaţi şi încrezători, proprietari ai străzilor la ora aceea. Probabil că exista o competiţie între ei, un dezgustător proces darwinian care-i scotea la iveală pe învingătorii fiecărui segment de trotuar sau pe cei care aveau drepturi teritoriale în faţa vreunei ferestre sparte.

— Dar, ca toate disputele de acest fel, lucrurile căpătau un soi de stabilitate, permiţând derularea afacerilor pentru că, la urma urmei, scopul întrecerii era pur comercial.

Făcu la dreapta pe o stradă nouă. Gândul îi trezi un mârâit însoţit de un zâmbet caustic Stradă nouă? Nu, străzile astea erau cele vechi, atât de vechi încât lumea „bună” le abandonase demult, părăsind oraşul pentru locuri mai pline de verdeaţă, permiţând altor oameni, mai săraci decât ei, să se mute aici, iar aceştia, la rândul lor, plecaseră şi ei după o vreme, ciclul continuând timp de câteva generaţii până când ceva se stricase iremediabil, creând ceea ce vedea el acum. Îi trebui o oră ca să realizeze că mai existau şi „oameni” acolo, nu doar trotuare pline

de mizerii şi criminali. Văzu o femeie târând un copil de mână, părăsind o staţie de autobuz. Se întrebă de unde se întorceau la ora asta. O vizită la o mătuşă? O bibliotecă publică? Un loc ale cărui atracţii justificau neplăcutul drum între staţie şi casă, sub privirile şi ameninţările unor oameni a căror doar simplă prezenţă îi putea dăuna micuţului?

Spatele lui Kelly se încordase, iar ochii îi erau ca două fantei Nu era prima oară când vedea asta. Chiar şi în Vietnam, o ţară în care războiul începuse înainte ca puştiul să se nască, erau părinţi şi copii şi, chiar pe timp de război, exista o nevoie disperată de ceva care să aducă un aer de normalitate. Copiii aveau nevoie să se joace, să fie iubiţi şi răsfăţaţi, protejaţi de aspectele mai dure ale realităţii, totul depinzând de curajul şi posibilitatea pe care le aveau părinţii lor pentru a le asigura o viaţă liniştită. Şi aici situaţia era cam la fel. Acolo erau peste tot victime, mai mult sau mai puţin inocente, iar copiii erau cele mai nevinovate dintre toate. Acelaşi lucru îl văzu şi aici, la vreo cincizeci de metri depărtare, când tânăra mamă, care traversa strada ţinând copilul strâns de mână, se îndreptă spre colţul în care un plasator de droguri era în plină tranzacţie. Kelly frână uşor, pentru a nu-i grăbi trecerea, sperând ca grija şi dragostea pe care mama le arăta în acea seară târzie să i se întipărească în suflet copilului. Plasatorii o remarcaseră? Meritau oamenii obişnuiţi măcar o privire din partea lor? Sub ce înfăţişare se ascundeau? Consumatori potenţiali? Infractori? Victime? Iar copilul? Le pasă de el? Probabil că nu.

— Rahat, îşi şopti el în barbă, prea detaşat pentru a-şi exterioriza mânia.

— Poftim? întrebă Pam.

Stătea înfundată în scaun, retrasă de lângă fereastră.

— Nimic. Scuză-mă.

Kelly clătină din cap şi continuă să observe. Începea să-i placă. Era o misiune de recunoaştere. Explorarea înseamnă cunoaştere, iar Kelly avusese dintotdeauna o pasiune pentru învăţat. Aici era ceva cu totul nou. Sigur, era ceva rău, distructiv, urât, dar în acelaşi timp diferit, conferindu-i atractivitate. Mâinile începură să-i freamăte pe volan.

Şi consumatorii erau diverşi. Unii în mod evident erau localnici – hainele ponosite şi decolorate le stăteau mărturie. Câţiva păreau mai împătimiţi în consumul de droguri şi Kelly se întrebă care ar fi explicaţia. Oare cei care arătau încă omeneşte erau doar proaspeţii sclavi ai patimei? Iar cei care se împleticeau erau

veteranii autodistrugerii, îndreptându-se irevocabil spre propriul sfârşit? Cum putea un om normal să-i privească fără să fie îngrozit de efectul distrugător al dozelor repetate? Care era resortul care-i îndemna pe oameni la aşa ceva? Frământat de gânduri, Kelly aproape că opri maşina. Era ceva care depăşea experienţa lui de viaţă.

Apoi erau ceilalţi, cei în maşinile lor respectabile, atât de curate, venind probabil din suburbiile oraşului, unde criteriile care guvernează nivelul de trai sunt riguros respectate. Trecu pe lângă o maşină oprită, fixându-şi privirea asupra celui de la volan. Purta chiar şi cravată! Cu un nod lejer la gulerul descheiat al cămăşii, expresie a nervozităţii care-l stăpânea într-un cartier ca ăsta, cu o mână coborând geamul, cu cealaltă cramponată pe volan, fără îndoială, cu piciorul drept pe pedala de acceleraţie, gata s-o şteargă în cazul unui eventual pericol. Probabil că era cu nervii la pământ, îşi spuse Kelly, urmărindu-l în oglindă. Putea să nu-i priască aici, dar trebuise să vină oricum. Gata, târgul se realizase! Banii fură strecuraţi prin fereastra deschisă, primindu-se ceva în locul lor, iar maşina demară în trombă printre mormanele de gunoi. Dintr-un capriciu, Kelly urmări Buickul câteva sute de metri, luând-o la dreapta după el, apoi la stânga, pe artera principală, unde maşina rămase, pe banda din centru, îndepărtându-se din această zonă a oraşului, pe cât de rapid îi dicta prudenţa, fără să trezească interesul poliţistului care patrula cu chitanţierul de amenzi în mână.

Mda, poliţia, pufni dispreţuitor Kelly, renunţând la urmărire. *Unde dracu' erau?* Legea fusese încălcată cu aceeaşi dezinvoltură de parcă ar fi fost vorba de o petrecere într-un bloc care degenerase în scandal, iar poliţiştii erau invizibili. Dădu din cap, întorcându-se din nou în zona „comercială”. Diferenţa faţă de cartierul lui din Indianapolis, în urmă cu nici zece ani, era mare. Cum de se schimbaseră lucrurile atât de repede? Cum de ratase el momentul? Viaţa în marină şi cea de pe insulă îl izolaseră complet. Era un provincial inocent, turist în propria sa ţară.

Privi spre Pam. Părea în regulă, deşi un pic cam încordată. Oamenii ăştia erau periculoşi, dar nu pentru ei doi. Fusese prevăzător să nu se expună, conducând la fel ca ceilalţi, şerpuind la întâmplare pe cele câteva străzi ale zonei „comerciale”, îşi spuse Kelly. Căutând să descifreze tipicul activităţii, rămăsese tot timpul în alertă. Ar fi remarcat orice privire mai insistentă. În plus, Coltul de calibrul 45 se odihnea între picioarele lui. Oricât

de formidabili ar putea fi aceşti gangsteri, nu puteau fi comparaţi cu nord-vietnamezii pe care-i înfruntase. Fuseseră luptători de excepţie, dar se dovedise mai bun ca ei.

Pericolul făcea parte din viaţa acestor străzi, dar era mai mic decât cel căruia îi supravieţuise el.

La vreo cincizeci de metri era un plasator purtând o cămaşă de mătase neagră sau maro. Datorită iluminării defectuoase, era greu de precizat culoarea, dar cămaşa era sigur de mătase, după cum reflecta lumina. Kelly ar fi pariat că era de mătase naturală. Viermilor ăstora le făcea plăcere să se îmbrace ţipător. Nu le era suficient că încălcau legea, nu-i aşa? O, nu, trebuiau să le arate oamenilor cât de neobrăzaţi şi îndrăzneţi sunt.

E o tâmpenie, îşi spuse Kelly. *E o idioţenie să atragi atenţia asupra ta într-un asemenea mod. Când te ocupi de treburi primejdioase îţi disimulezi identitatea, chiar şi simpla prezenţă, lăsându-ţi totdeauna cel puţin o cale de fugă.*

— E de necrezut că se comportă aşa, mormăi Kelly printre dinţi.

— Poftim? îşi întoarse Pam capul.

— Sunt atât de tâmpiţi, spuse Kelly, arătând un semn spre plasatorul din colţul străzii. Chiar dacă poliţiştii nu mişcă un deget, ce se întâmplă dacă cineva se decide să facă ceva – vreau să spun, are asupra lui o grămadă de bani, nu-i aşa?

— Probabil că o mie, poate chiar două, răspunse Pam.

— Dacă încearcă cineva să-l prade?

— Se întâmplă, dar e înarmat şi dacă cineva...

— Ah, tipul care stă sub portal?

— El e adevăratul intermediar. Nu ştiai asta? Tipul în, cămaşă de mătase e doar „locotenentul” lui. El este cel care face... cum îi spui?

— Tranzacţia, răspunse Kelly pe un ton sec, reproşându-şi că nu-l remarcase pe adevăratul intermediar, simţind că prudenţa suferise din cauza orgoliului de vechi combatant. *Nu e o deprindere bună,* îşi zise în gând.

Pam dădu din cap:

— Aşa e. Priveşte-l... priveşte-l acum.

Kelly fu martor la o tranzacţie completă. Cineva dintr-o maşină – alt vizitator din suburbii, aprecie Kelly – întinse banii (o presupunere, Kelly n-avea cum să vadă exact, dar în nici un caz nu putea fi vorba de o carte de credit). „Locotenentul” scoase ceva din cămaşă şi îi pasă şoferului. În timp ce maşina demara în trombă, tipul în cămaşă strălucitoare traversă spre portalul de

vizavi şi, în întunericul greu de pătruns pentru privirea lui Kelly, un nou schimb avu loc.

— Am înţeles. „Locotenentul” ţine drogurile şi face schimbul, dar banii îi dă şefului. Câştigul rămâne la şef; tipul are un pistol pentru a face faţă neprevăzutului. Nu sunt chiar atât de tâmpiţi pe cât i-am crezut.

— Sunt destul de şmecheri...

Kelly dădu din cap, dojenindu-se pentru că făcuse cel puţin două greşeli. În fond, pentru asta erau necesare misiunile de recunoaştere.

Îşi propuse să nu mai fie chiar atât de relaxat. Acum ştia de existenţa celor doi infractori, unul înarmat şi bine disimulat în întunecimea portalului. Se înfipse mai bine în spătarul scaunului, supraveghind pericolul potenţial, încercând să descifreze rutina activităţii. Aşa-zisul „locotenent” nu era decât un tip tocmit pe bani, un pion, putând fi sacrificat fără nici o problemă, trăind din firimituri sau comisioane. Tipul celălalt, pe care privirea doar îl întrezărea, era adevăratul duşman. Iată cum aceeaşi schemă se repetă. Zâmbi, reamintindu-şi de acel ofiţer, coordonatorul politic regional din armata nord-vietnameză. Acţiunea avusese un nume de cod, ERMINE COAT. Patru zile îl pândiseră pe ticălos, după ce-l identificaseră fără nici un dubiu, la început pentru a fi siguri că era vorba de persoana care-i interesa, apoi pentru a-i desluşi obiceiurile, plănuind cea mai bună cale pentru a-l lichida. Kelly nu va uita niciodată privirea bărbatului, când glonţul îi străpunsese pieptul. Apoi goana lui de vreo cinci kilometri, în timp ce nord-vietnamezii se buluciseră în direcţia opusă, datorită încărcăturii de explozibil pe care el o folosise ca pistă falsă.

Ce ar fi dacă omul din întuneric ar fi ţinta lui? Cum ar trebui să procedeze? Era un interesant exerciţiu mintal. Senzaţia era surprinzător de plăcută. Se simţea ca un vultur, supraveghind, înregistrând – mai mult decât atât, ca o pasăre de pradă, sătulă acum, dar grijulie să nu-şi piardă viitoarea hrană.

Zâmbi, ignorând avertismentele pe care experienţa lui de combatant începuse să i le transmită.

Hm. Nu mai văzuse maşina asta până acum. Era una rapidă, un Plymouth Roadrunner, roşie ca o acadea, cam la jumătatea distanţei până la următoarea intersecţie. Era ceva în neregulă în felul...

— Kelly...

Pam se crispase în scaun.

— Ce se întâmplă?

Mâna atinse pistolul, mişcându-l uşor în toc, făcându-i plăcere să pipăie uzatele plăsele de lemn. Dar faptul că-l căutase, că simţise imediat nevoia să-l atingă, era un mesaj pe care mintea lui nu putea să-l ignore. Acel ceva din subconştientul lui în stare de alertă începu să fie mai insistent, iar instinctul de luptător îşi făcu tot mai simţită prezenţa. Chiar şi asta îi trezi un val de mândrie. *Era atât de reconfortant,* reflectă el într-o fracţiune de secundă, *să ştii că vechile deprinderi sunt acolo când ai nevoie de ele.*

— Ştiu maşina asta, este...

Vocea lui Kelly era calmă:

— E în regulă, Pam. Plecăm imediat de aici. Ai dreptate, e timpul s-o ştergem.

Măriviteza, trăgând uşor de volan la stânga pentru a depăşi Roadrunner-ul. Se gândi să-i spună lui Pam să se lase-n jos, dar chiar nu era nevoie. În mai puţin de un minut nu va mai fi nici urmă de el aici şi... *la dracu'!*

Era unul din clienţii înstăriţi, într-o Karmann-Ghia neagră, care tocmai încheiase tranzacţia şi, dorind s-o şteargă cât mai repede din zonă, ţâşni scurt din spatele Roadrunnerului, oprind la fel de brusc pentru că intrase într-o triplare. Pentru a evita coliziunea, Kelly apăsă frâna până la podea – asta-i mai trebuia acum, o buşitură! Dar neşansa Seu să oprească aproape paralel cu Roadrunner-ul al cărui şofer se hotărâse tocmai atunci să coboare din maşină. În loc să ocolească maşina prin faţă, o luase prin spate şi, la mai puţin de un metru, în faţa ochilor îi apăru chipul speriat al lui Pam. Privirea lui Kelly îl însoţi, ştiind că individul era un pericol potenţial şi îi zări sclipirea din ochi. O recunoscuse pe Pam.

— În regulă, m-am lămurit, acceptă Kelly cu un calm straniu.

Trase de volan în stânga şi apăsă pe acceleraţie, depăşind micuţa maşină sport şi pe şoferul ei invizibil. Peste câteva clipe era la intersecţia cu artera principală şi, după o oprire aproape insesizabilă, cât să prindă un loc ca să se strecoare, viră brusc la stânga, părăsind cartierul.

— M-a văzut!

Cuvintele se precipitară într-un ţipăt.

— E în regulă, Pam, o asigură Kelly, supraveghind drumul în oglindă. Părăsim zona. Eşti cu mine şi în siguranţă.

Idiotule! Se înjură în gând *Roagă-te să nu te urmărească. Maşina aia e de trei ori mai puternică ca a ta şi..*

— O.K!

Nişte faruri joase, puternice, efectuară acelaşi viraj pe care-l făcuse şi Kelly cu douăzeci de secunde în urmă. Le văzu măturând strada de la stânga la dreapta. Maşina acceleră puternic, derapând pe asfaltul umed. Nu era un Karmann-Ghia.

Acum eşti în pericol, îl avertizară calm simţurile. *Încă nu ştim cât de mare e, dar e timpul să te trezeşti.*

Am recepţionat!

Mâinile i se încleştară pe volan. Pistolul putea să aştepte. Începu să evalueze situaţia, nu prea bună, din păcate. Scout-ul nu era făcut pentru lucruri de genul ăsta. Nu era o maşină sport, puternică. Motorul nu avea decât patru cilindri anemici. Plymouth-ul Roadrunner avea opt, fiecare din ei mai puternic decât cei pe care-i solicita Kelly acum. Mai mult decât atât, Roadrunner-ul avea un demaraj excelent şi se înscria perfect în curbe, în timp ce Scout-ul de-abia se târa pe pământul bătătorit cu un teribil douăzeci şi cinci la oră. Asta nu era bine.

Privirea lui Kelly pendula între oglinda laterală şi cea din faţă. Distanţa între maşini nu era prea mare şi Roadrunner-ul o acoperea rapid.

Să vedem care ne-ar fi atuurile, începu el să le enumere în gând. *Maşina nu e complet nefolositoare, e o micuţă destul de vicioasă. Solidele şi înaltele bare de protecţie puteau fi folosite ca nişte berbeci Pentru jigodii, Plymouth-ul poate reprezenta un simbol al condiţiei sociale, dar micuţa asta a lui putea fi – chiar era – o armă, iar el era expert în folosirea lor.* Teama îi dispăru complet din minte.

— Pam, şopti Kelly cât putu de blând, vrei să te întinzi pe podea, scumpo?

— Sunt după...?

Încercă să se întoarcă, cu vocea plină de teamă, dar mâna dreaptă a lui Kelly o împinse spre podea.

— Da, se pare că ne urmăresc. Acum mă laşi pe mine să mă ocup, da?

În fundul sufletului, Kelly se simţea mândru de calmul şi încrederea pe care le afişa. Da, primejdia exista, dar pentru el nu era o necunoscută, la capitolul ăsta ştia mai mult decât tipii din Roadrunner. Dacă ei îşi doreau o lecţie despre ce înseamnă cu adevărat pericolul, atunci picaseră în momentul şi la locul potrivit.

Mâinile lui Kelly ciupiră de volan la stânga – o frână scurtă, urmată de un viraj brusc la dreapta. Scout-ul nu se înscria în curbe la fel de bine ca Roadrunner-ul, dar strada era suficient de

lată – iar el, fiind în faţă, putuse să-şi aleagă momentul şi locul virajului. Era greu de crezut că ar putea să-şi piardă urmăritorii pe drum, dar ştia unde se afla secţia de poliţie. Tot schepsisul era să-i conducă spre ea. Acolo ar scăpa de ei. S-ar putea să-şi folosească armele sau să-i lovească maşina, dar, dacă se va întâmpla, avea revolverul, o grenadă şi un calup de dinamită în torpedo. S-ar putea să fie înarmaţi, dar, în nici un caz, nu erau antrenaţi cum era el. Să-i lase să se apropie? Câţi erau? Doi? Poate trei? Ar fi trebuit să verifice, îşi spuse Kelly, amintindu-şi că, totuşi, totul se derulase prea repede.

Privirea lui Kelly se fixă în oglindă. Peste o clipă, norocul îi surâse. Farurile unei alte maşini, care aştepta la intersecţie, măturară interiorul Roadrunnerului. Erau trei. Se întrebă ce arme ar putea să aibă. În cel mai rău caz o puşcă cu două ţevi. Însă culmea ghinionului ar fi o puşcă cu repetiţie – dar tâlharii străzilor nu erau soldaţi, iar presupunerea părea fantezistă.

Probabil că nu, dar hai să nu mai facem nici o presupunere, îl temperă mintea lui.

La un schimb de focuri de la distanţă mică, Coltul lui de calibrul 45 era la fel de mortal ca şi o puşcă. Îşi binecuvântă şedinţele de tir săptămânale şi viră la stânga. *Dacă nu e altă soluţie, lasă-i să se apropie şi atrage-i într-o ambuscadă rapidă.* Ambuscadele nu prezentau nici un secret pentru Kelly. *Atrage-i şi termină-i!*

Roadrunner-ul era la vreo zece metri în spate, iar cel de la volan părea indecis în privinţa următoarei mişcări.

Ai ajuns la momentul cel mai dificil, nu-i aşa? Se întrebă Kelly în locul urmăritorului său. *Poţi să te apropii cât de mult doreşti, dar cel pe care-l urmăreşti e protejat de o tonă de metal. Ce faci acum? Încerci să-l acroşezi?*

Nu, celălalt şofer nu era chiar ultimul tâmpit. În mijlocul bărci de protecţie a Seoutului se lăfăia un solid cârlig de remorcare şi, dacă Roadrunner-ul ar fi optat pentru o lovitură de berbec, cârligul i-ar fi perforat radiatorul. Cu atât mai rău.

Roadrunner-ul făcu scurt la dreapta. Kelly îi văzu farurile în oglindă, în timp ce şoferul celălalt accelera puternic, dar cel din faţă conducea jocul. Kelly trase dreapta de volan pentru a-l bloca. Se lămuri imediat că şoferul Roadrunnerului n-avea chef să rişte un acroşaj. Auzit scrâşnetul frânelor Roadrunnerului, în încercarea de evitare a coliziunii. *Nu vrem să ne zgâriem vopseaua roşie, nu-i aşa? Încep să apară şi veştile bune.* Apoi Roadrunner-ul încercă să se strecoare prin stânga, dar Kelly era

pe fază. Părea o înfruntare între două veliere, ale căror trasee şerpuiau în funcţie de mişcările pânzelor, îşi dădu el seama.

— Kelly, ce se întâmplă? întrebă Pam, aproape ţipând fiecare cuvânt.

— Se întâmplă că nu sunt prea deştepţi.

— E maşina lui Billy, îi place s-o alerge.

— Billy, da? Billy îşi iubeşte maşina un pic prea mult. Dacă vrei să loveşti pe cineva, nu trebuie să-ţi pese de nimic.

Doar pentru a-i necăji, Kelly apăsă brusc pe frână. Botul Roadrunnerului aproape că se lipi de cârligul de remorcare al Scoutului. Kelly acceleră din nou, urmărind reacţia Roadrunnerului. *Da, vrea să ţină aproape, dar se sperie destul de uşor, iar chestia asta nu-i place. Probabil că e o mică jigodie îngâmfată.*

Mă voi baza pe chestia asta.

Kelly se decise să scape de ei fără mare tămbălău. N-avea nici un rost să complice lucrurile. Oricum, ştia că trebuia să manevreze cu multă prudenţă şi inteligenţă. Cu ochii minţii, începuse deja să măsoare distanţele şi să calculeze unghiurile.

Kelly apăsă un pic prea tare pe acceleraţie în timp ce intra într-o curbă. Aproape că ieşi în decor, o manevră exact cum şi-o dorise, cu o redresare de mântuială, ca să-i dea impresia lui Billy – indiscutabil, mândru de propriul talent în ale şoferiei – că avea de a face cu un ageamiu. Cauciucurile late şi manevrabilitatea mai bună în viraje îi permiseră Roadrunnerului să se infiltreze pe partea dreaptă, până aproape la jumătatea Scoutului. O ciocnire intenţionată i-ar fi fost fatală Scoutului. Roadrunner-ul era în avantaj sau, cel puţin, aşa credea şoferul ei.

Kelly nu putu vira la dreapta imediat. Billy îi blocase această posibilitate. Aşa că făcu brusc la stânga, croindu-şi drum într-o zonă în curs de dezafectare. Se părea că pe acolo se va construi o şosea. Casele fuseseră demolate, iar subsolurile erau pline de mizerii pe care ploaia le transformase în noroi.

Kelly aruncă o privire spre Roadrunner. *Oho!* Geamul din dreapta spate începea să fie coborât. Era al dracului de sigur că asta prevestea apariţia unei arme. *Să-i lase să se apropie puţin,* îşi propuse Kelly. Instantaneu, îşi dădu seama că manevra asta l-ar putea ajuta. Să-i lase să-i admire chipul holbându-se la Roadrunner, cu gura deschisă şi trăsăturile deformate de frică. Piciorul i se înfipse în frână şi viră strâns la dreapta. Scout-ul se hurducă pe asfaltul pe jumătate distrus al curbei, părând în mod evident o manevră dictată de panică. Zdruncinăturile erau

însoţite de strigătele lui Pam.

Roadrunner-ul era mai puternic, avea cauciucuri mai bune, iar şoferul avea reflexe excelente – Kelly înregistrase toate acestea şi se baza pe ele. Manevra lui Kelly fu urmată aproape concomitent, ca o copie perfectă, de cea a Roadrunnerului, care se zgâlţâi prin gropile asfaltului, urmărind Scout-ul prin ceea ce fusese până de curând un cvartal de case, îndreptându-se spre capcana pe care i-o pregătise Kelly. După aproape douăzeci de minute, Roadrunner-ul nimeri drept în ea, parcurgând vreo treizeci de metri.

Kelly deja trecuse iute într-a întâia. Noroiul avea vreo zece centimetri şi ăsta era locul în care Scout-ul s-ar fi putut împotmoli, dar norocul fu de partea lui Kelly. Scoase maşina din viteză, simţind cauciucurile afundându-se câţiva centimetri în suprafaţa vâscoasă, apoi înaltele şi solidele roţi ale Scoutului începură să tragă din nou. *Da!* Depăşind acest moment, privirea fui Kelly se îndreptă spre maşina care-l urmărea.

Farurile îi spuseră povestea. Roadrunner-ul, cu o suspensie joasă, ideală pentru virajele pe asfalt, derapă vijelios spre stânga, în momentul în care cauciucurile pătrunseră pe suprafaţa gelatinoasă, dar, când încetini viteza, roţile nu reuşiră decât să-şi adâncească găurile în fleşcăiala în care intraseră. Luminile farurilor începură să descrească, în timp ce maşina îşi săpa cu înverşunare propria groapă. De sub capotă începură să iasă firişoare de abur din apa care clocotea în radiator.

Raliul se încheiase.

Trei bărbaţi ieşiră din maşină, contemplând cu vădită nemulţumire pantofii lustruiţi care se afundaseră în noroi şi nevenindu-le să creadă că mândrul lor automobil semăna cu o scroafă sastisită de viaţă, în mocirla în care se împotmolise. Orice planuri năstruşnice ar fi avut, o ploicică bună şi puţin noroi le veniră de hac. *Mă bucur că încă nu mi-am pierdut deprinderile,* îşi spuse Kelly.

Privirile celor trei se îndreptară spre locul unde se oprise el, la vreo treizeci de metri de ei.

— Hei, proştilor! le strigă Kelly prin ploaia uşoară. Ne mai vedem, tâmpiţilor!

Demară încet, cu privirea aţintită asupra lor. Asta-l ajutase să câştige cursa. Spiritul de prevedere, o gândire bună şi experienţa. Desigur şi curajul, îi străfulgeră prin minte. În fine, un fel de curaj, îşi redimensionă Kelly aprecierea. Pilotă înapoi Scout-ul pe asfalt şi, trecând într-o viteză superioară, părăsi zona

în plesniturile pe care le făceau bucăţile de noroi aruncate de roţi.

— Pam, poţi să te ridici acum. Am scăpat de ei pentru o vreme.

Pam se săltă în scaun, aruncând o privire în spate spre Billy şi Roadrunner-ul lui. Văzându-i atât de aproape, faţa i se albi din nou.

— Cum ai reuşit?

— I-am lăsat să mă hărţuiască într-un loc pe care-l alesesem eu, îi spuse Kelly. E o maşină bună pentru a goni pe şosele, dar nu prin mocirlă.

Pam îi zâmbi, arătând un curaj de care era departe în acel moment, dar completând povestea, aşa cum i-ar fi plăcut lui Kelly să o spună unui prieten. El se uită la ceas. Mai aveau încă o oră şi ceva până la schimbarea turei la secţia de poliţie. Billy şi prietenii lui vor rămâne imobilizaţi acolo un timp îndelungat. Mişcarea deşteaptă consta în găsirea unui loc liniştit în care puteau să aştepte. În plus, Pam părea că are nevoie şi de momente mai tihnite. Mai conduse câtăva vreme, apoi, găsind o zonă în care strada părea destul de calmă, se opri.

— Cum te simţi? o întrebă.

— A fost îngrozitor, răspunse ea printre suspine.

— Dacă vrei, putem să ne întoarcem imediat pe vas şi...

— Nu! Billy m-a violat... şi a ucis-o pe Helen. Dacă nu-l oprim, mai mulţi oameni pe care-i cunosc vor păţi acelaşi lucru.

Cuvintele fuseseră rostite pentru a-l convinge nu numai pe el, dar şi pe ea. Kelly ştia asta. Era o reacţie pe care o văzuse şi altădată. Era curaj, dar amestecat cu frică. Era combinaţia care-i făcea pe oameni să-şi îndeplinească misiunile, fiind în acelaşi timp motivul pentru care fuseseră aleşi pentru asemenea fapte. Ea trăise în întuneric, dar descoperise lumina şi trebuia să povestească şi altora despre strălucirea ei.

— În regulă, dar, după ce vorbim cu Frank, nu mai ai ce căuta în Dodge City.

— Dar mă simt perfect, protestă Pam, minţind, ştiind că el îşi dăduse seama şi fiindu-i ruşine pentru că nu dorea să-i tulbure iubirea, plină de înţelegere, cu stările prin care trecea ea acum.

Într-adevăr, te comporţi minunat, ar fi vrut el s-o liniştească, dar era genul de încurajare pentru care ea încă nu era pregătită. Se mulţumi s-o întrebe:

— Câte fete mai sunt acolo?

— Doris, Xantha, Paula, Maria şi Roberta... toate la fel ca mine,

John. Şi Helen… când au omorât-o, ne-au obligat să privim.

— Ei, cu puţin noroc, poate reuşim ceva, iubito.

Îi trecu braţul peste umeri şi, după o vreme, tremuratul încetă.

— Mi-e sete, spuse ea.

— E un răcitor. Portabil pe bancheta din spate.

Pam zâmbi:

— Ai dreptate.

Se întoarse pentru a lua o Coca-Cola, dar trupul i se încordă brusc. O respiraţie gâfâită şi Kelly simţi prin toţi porii acea cunoscută senzaţie nedorită, ca o descărcare electrică uriaşă care-i străbătea trupul. Vestitoarea pericolului.

— *Kelly*! ţipă Pam.

Privirea ei rămăsese fixată spre uşa din stânga spate a maşinii. Mâna lui Kelly deja plecase în căutarea revolverului, răsucindu-se în timpul mişcării, dar era prea târziu şi o parte din el ştia asta. Mintea îi protestă din cauza erorii grosolane, fatale, dar el nu avu nici o explicaţie şi nici timpul de a rumega lucrurile pentru că, înainte de a ajunge la pistol, în străfulgerarea unui fascicul de lumină, ceva îl plesni în cap, aruncându-l în întuneric.

7
Recuperarea

Scout-ul fu găsit de o patrulă care-şi făcea rondul obişnuit. Chuck Monroe, de şaisprezece luni în poliţie, destul de vechi pentru a patrula singur într-o maşină cu radio, îşi făcuse un obicei de a trece prin această parte a cartierului, după ce inspecta străzile care îi erau arondate. Nu prea reuşise mare lucru împotriva traficanţilor de droguri – asta era treaba Brigăzii de Narcotice – dar putea să le arate pisica, o expresie pe care o învăţase în infanteria marină. Douăzeci şi cinci de ani, proaspăt însurat, suficient de tânăr pentru a fi încă entuziast, dar şi furios pe ceea ce se întâmplă în oraşul lui, chiar şi în cartierul în care copilărise – poliţistul remarcase Scout-ul, socotind că era o maşină cam nepotrivită pentru acea zonă. Se hotărâse să arunce o privire şi să-i noteze numărul de înmatriculare, când realiză, stupefiat, că portiera din stânga era găurită de cel puţin două proiectile. Ofiţerul Monroe opri maşina, dădu drumul girofarului şi făcu primul apel – pericol posibil, vă rog, rămâneţi în aşteptare.

Coborî din maşină, trecând în mâna stângă bastonul de poliţist, lăsând dreapta să mângâie crosa revolverului. Apoi începu să se apropie de maşină. Ca poliţist bine antrenat, Chuck Monroe se deplasă încet şi cu grijă, măturând cu privirea tot ce-i apărea în faţă.

— Ah, rahat!

Se întoarse imediat la maşină şi deschise staţia radio. Apelurile se succedară rapid: primul pentru a cere sprijinul altor patrule, al doilea pentru o ambulanţă, al treilea pentru a transmite numărul de înmatriculare la dispeceratul secţiei. Apoi, înşfăcând trusa de prim-ajutor, se întoarse la Scout. Portiera era încuiată, dar, geamul fiind spart, îşi băgă mâna înăuntru pentru a debloca uşa. Priveliştii care i se înfăţişă îl înmărmuri:

Capul şi mâna stângă rămăseseră pe volan, în timp ce dreapta atârna în poală. Tot interiorul era stropit de sânge. Spre uimirea ofiţerului, bărbatul încă respira. Fără nici o îndoială, fusese o puşcă cu două ţevi; împroşcase cu aşchii metalice şi de sticlă trupul din Scout, lovind victima în cap, în gât şi în partea superioară a spatelui. Erau mai multe găuri din care sângele încă

picura. Rana era la fel de oribilă ca oricare alta pe care o văzuse. În patrulările pe străzi sau în luptele la care luase parte ca infanterist marin, dar omul era încă în viaţă. Chestia asta părea aproape de necrezut, dar suficientă pentru a-l decide pe Monroe să nu mai deschidă trusa de prim-ajutor. Peste câteva minute va sosi o ambulanţă, iar Monroe se gândi că orice acţiune a lui putea să-i înrăutăţească starea rănitului, în loc să-i fie de ajutor. Monroe rămase cu trusa de prim-ajutor sub braţul drept, privind victima cu frustrarea pe care orice om de acţiune o are în momentul în care este obligat să aştepte. Cel puţin, nenorocitul era inconştient.

Cine era bărbatul? Monroe se uită la trupul prăbuşit şi hotărî că putea să-i extragă portofelul. Poliţistul îşi mută trusa de prim-ajutor în mâna stângă, în timp ce dreapta se întindea spre buzunarul hainei. Cum era de aşteptat, nimic în buzunar, dar atingerea declanşă o reacţie. Trupul se mişcă puţin şi asta nu era bine. Întinse mâna pentru a sprijini corpul, dar capul se deplasă şi el, iar Monroe ştiu că asta chiar nu era bine deloc. Totuşi, într-un gest automat, dar total neindicat, mâna lui atinse craniul bărbatului. Palma i se frecă de ceva şi un strigăt de durere se auzi pe toată strada, înainte ca trupul să recadă în nesimţire.

— La dracu'!

Monroe îşi privi degetele pline de sânge şi, într-un gest necontrolat şi le şterse de pantalonul albastru al uniformei. Chiar atunci auzi tânguirea ambulanţei de la brigada de pompieri apropiindu-se dinspre est şi le mulţumi în gând specialiştilor care vor veni şi-l vor elibera de această povară.

După câteva minute, ambulanţa apăru la colţul străzii. Vehiculul mare, pătrăţos, vopsit în alb şi roşu se opri chiar în spatele maşinii de patrulare şi cele două persoane care erau în ambulanţă coborâră, îndreptându-se imediat spre poliţist.

— Ce avem aici…

În mod ciudat, nu părea o întrebare. Celui mai în vârstă dintre infirmieri nu prea aveai ce să-i explici. În această zonă a oraşului şi la această oră a nopţii, nu putea fi vorba de un accident de circulaţie. Putea fi „o rană prin străpungere" în uscatul limbaj al profesiei sale.

— Iisuse!

Celălalt membru al echipei se întorsese deja la ambulanţă, când îşi făcu apariţia încă o maşină de poliţie.

— Ce-i aici? întrebă sergentul.

— Puşcă cu două ţevi, s-a tras din apropiere, dar tipul încă

trăieşte, raportă Monroe.

— Nu-mi plac rănile de la gât, comunică sec primul infirmier.

— Bandaj cervical? se interesă celălalt infirmier, căutând trusa cu echipament medical.

— Mda, dar dacă o să mişte din cap… la dracu'!

Mâinile primului infirmier se plasară pe capul victimei, încercând să-l ţină nemişcat.

— Numele? întrebă sergentul.

— N-are portofel. Şi n-am apucat să arunc o privire împrejur.

— I-ai anunţat pe cei de la Omucideri?

Monroe dădu din cap:

— I-am chemat, trebuie să apară.

Sergentul îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre interiorul maşinii pentru a-i ajuta pe infirmieri. Doar sânge peste tot şi nimic altceva. Ba nu, un fel de răcitor pe bancheta din spate.

— Mai ai ceva de raportat? îl întrebă pe Monroe.

— Zona era pustie când am ajuns aici, acum cincisprezece minute.

Amândoi poliţiştii se retraseră de lângă maşină pentru a nu-i deranja pe infirmieri.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu, domnule sergent.

— Vezi ce găseşti pe trotuare.

— Am înţeles.

Monroe începu să exploreze zona din vecinătatea maşinii.

— Mă întreb ce-o fi chestia asta, spuse sergentul cu voce tare, neadresându-i-se cuiva anume…

Privind la trupul prăbuşit în balta de sânge, următorul lui gând fu că s-ar putea ca. Întrebarea să-i rămână fără răspuns. Erau multe crime comise în acea zonă, care niciodată nu fuseseră complet rezolvate. Iar ăsta era un lucru care-i displăcea sergentului. Privi spre cei doi infirmieri.

— Care e situaţia, Mike?

— La naiba, aproape că îşi dă duhul. O împuşcătură în plin, îi răspunse bărbatul, aplicând bandajul cervical. Un mănunchi de schije în gât, unele chiar lângă şira spinării. Nu-mi place deloc asta.

— Unde-l duceţi? întrebă sergentul.

— La Universitar e plin, răspunse infirmierul mai tânăr. Un accident de autobuz pe şoseaua de centură. Trebuie să-l ducem la Hopkins.

— Asta înseamnă zece minute în plus, la dracu', înjură Mike. Phil, condu tu şi comunică-le că avem un rănit grav, să ne aştepte un neurochirurg.

— S-a făcut.

Amândoi ridicară trupul inert, aşezându-l pe targă. Corpul avu o convulsie şi doi poliţişti – alte trei maşini de patrulare tocmai sosiseră – îi ajutară, în timp ce infirmierii îi fixau curelele de siguranţă.

— Prietene, eşti rău atins, dar o să te ducem ca vântul până la spital, i se adresă Phil trupului inert, ale cărui şanse de a fi suficient de conştient pentru a înţelege cuvintele erau destul de vagi. Poţi să împingi, Mike.

Urcară targa în partea din spate a ambulanţei. Mike Eaton, infirmierul-şef, pregătise deja un flacon pentru o perfuzie de sânge şi glucoză. Era al dracului de dificil să-i găseşti vena – trupul era aşezat cu faţa-n jos – dar tocmai reuşise în momentul în care ambulanţa se puse în mişcare. Pe durata celor cincisprezece minute ale drumului până la Spitalul John Hopkins, Eaton îi verifică periodic pulsul periculos de mic şi completă câteva din formularele preliminare.

Cine eşti? întrebă Eaton în gând. O formă fizică bună, remarcă el, douăzeci şi şase-şapte de ani. Puţin probabil să fie consumator de droguri. Tipul părea a fi un dur, dar nu în acest moment. Aducea mai mult cu un copil mare, adormit, cu gura deschisă, sorbind oxigenul din masca de plastic, o respiraţie superficială şi prea înceată, care-l nelinişte a pe Eaton!

— Bagă viteză, îi ceru el lui Phil Marconi.

— Apa bălteşte pe şosele, Mike, merg cât pot de tare.

— Las-o moartă, Phil, lumea ştie că voi, macaronarii, conduceţi nebuneşte.

— Dar nu bem ca irlandezii tăi, râse Phil. Tocmai i-am sunat, au găsit un tăietor de gâturi care ne aşteaptă.

O noapte liniştită la Hopkins, s-au pregătit pentru noi.

— Perfect, răspunse calm Eaton.

Se uitară la cel care fusese împuşcat. Adeseori, în spatele ambulanţei, atmosfera părea uşor fantomatică – erai rupt de lume, iar Eaton se simţea mai liniştit acolo, mai departe de piuitul sirenei electronice care te călca pe nervi. Sângele se scurgea de pe targă pe podeaua vehiculului; picăturile se mişcau pe suprafaţa metalică de parcă ar fi avut o viaţă proprie. Era ceva cu care nu te puteai obişnui niciodată.

— Două minute, îi comunică Marconi peste umăr.

Eaton se mută lângă uşa din spate a ambulanţei, pregătit s-o deschidă. Simţi când ambulanţa luă virajul şi, după o scurtă oprire, dădu cu spatele, oprindu-se din nou. Uşile fură deschise larg, înainte ca Eaton să facă vreun gest.

— Hei, îi întâmpină doctorul de gardă. În regulă, prieteni, îl ducem în blocul operator trei.

Doi sanitari vânjoşi traseră targa afară, în timp ce Eaton, după ce scoase flaconul pentru perfuzie din cârligul de susţinere, îi însoţea, mergând paralel cu ei.

— Probleme la Spitalul Universitar? întrebă doctorul rezident.

— Un accident de autobuz, răspunse Marconi, ajungând lângă el.

— Oricum, suntem mai bine dotaţi aici. Iisuse! În ce a intrat ăsta?

Doctorul se aplecă din mers, încercând să aprecieze natura rănii.

— Cred că are o sută de schije în el.

— Aşteaptă până vezi gâtul, îl avertiză Eaton.

— La dracu’, mormăi doctorul.

Targa fu împinsă până într-o spaţioasă sală de operaţie şi pilotată spre una din ieşirile libere. Cei cinci bărbaţi mutară rănitul de pe targă pe masa de operaţie, iar echipa medicală se puse pe treabă. Erau aşteptaţi de un doctor însoţit de două infirmiere. Medicul de gardă, Cliff Severa, după ce se asigură că ţeasta rănitului era bine înconjurată de saci cu nisip, scoase cu mişcări delicate bandajul cervical. Nu avu nevoie decât de o privire.

— Posibil să fie atinsă coloana, anunţă el imediat. Dar, pentru început, să completăm sângele pierdut.

Câteva ordine se succedară rapid. În timp ce asistentele aduceau alte două flacoane pentru perfuzie, Severa îl descălţă pe rănit şi îi trecu peste talpa piciorului stâng un instrument metalic ascuţit. Piciorul se mişcă. În regulă, pentru moment nu se semnala nici o atingere nervoasă, încă o serie de lovituri uşoare în ambele picioare, urmate de reacţii. Remarcabil. În timp ce el verifica reflexele, o asistentă preleva sânge pentru bateria uzuală de analize. Severa nici nu-i privea pe membrii bine pregătiţi ai echipei sale, fiecare îndeplinindu-şi îndatoririle care-i reveneau. Ceea ce părea a fi o activitate efervescentă, dar haotică, semăna mai mult cu ţesătura de mişcări a unei echipe de fotbal aflată în apărare, rod al unei practici îndelungate.

— Unde naiba e chirurgul? întrebă Severa.

— Chiar aici, îi răspunse o voce.

Privirea lui Severa se mută spre direcţia de unde venise glasul.

— Ah, domnule profesor Rosen.

Saluturile se rezumară la atât. Sam Rosen nu era într-o dispoziţie prea bună, aşa cum remarcă imediat medicul de gardă. Ziua de lucru a profesorului ajunsese deja la douăzeci de ore. Ceea ce ar fi trebuit să fie o intervenţie care să nu dureze mai mult de şase ore se transformase într-un maraton al efortului, pentru salvarea vieţii unei femei în vârstă – care se rostogolise pe treptele unei scări – strădanie care eşuase cu nici o oră în urmă. Ar fi trebuit s-o salveze, îşi spunea Sam, încă neputându-şi explica unde se greşise. Era mai degrabă mulţumit decât supărat pentru această prelungire a unei zile al naibii de obositoare. Poate că de data asta va reuşi să-l salveze pe pacient.

— Despre ce este vorba? întrebă profesorul pe un ton poruncitor.

— Rană provocată de o puşcă cu două ţevi, câteva schije foarte aproape de cord, domnule.

— În regulă.

Rosen se aplecă, cu mâinile la spate.

— De unde sunt aşchiile astea de sticlă?

— Era într-o maşină, răspunse Eaton din celălalt colţ al camerei.

— Trebuie să scăpăm de ele şi este nevoie să-i radeţi ţeasta, decise Rosen, neridicându-şi privirea de pe trupul inert. Ce tensiune are?

— Tensiunea arterială 6 cu 4, raportă o asistentă practicantă. Pulsul este o sută patruzeci şi foarte slab.

— Vom fi ocupaţi, nu glumă, remarcă Rosen. Tipul este foarte şocat.

Făcu o pauză.

— Condiţia generală a pacientului pare bună, la fel şi tonusul muscular. Puneţi-l pe perfuzii.

Concomitent cu ordinul lui, două unităţi pentru perfuzii fură puse în funcţiune. Asistentele erau deosebit de capabile, iar el le mulţumi cu o înclinare uşoară a capului.

— Ce-ţi face băiatul, Margaret? o întrebă pe cea mai în vârstă dintre ele.

— Din septembrie începe cursurile la Carnegie, îi răspunse ea, în timp ce regla picurătorul flaconului cu sânge şi glucoză.

— Margaret, acum curăţă-i gâtul. Trebuie să mă lămuresc ce e

acolo.

— Da, domnule doctor.

Asistenta, după ce alese un forceps, luă un tampon mare de vată pe care îl înmuie în apă distilată, ştergând apoi uşor gâtul rănitului, îndepărtând sângele şi lăsând rănile curate. Se părea că rănile nu erau atât de rele pe cât arătau, aprecie ea imediat. În timp ce continua să cureţe trupul cu tamponul de vată, Rosen se retrase într-un colţ, pentru a îmbrăca un echipament steril. Când se întoarse lângă masa de operaţie, Margaret Wilson deja deschisese trusa cu instrumente sterilizate pe care o adusese.

— Excelent, Margaret, aprecie Rosen în timp ce-şi punea ochelarii. Pentru ce specialitate a optat fiul tău?

— Inginerie.

— Bună alegere. Pensă.

Asistenta Wilson îi puse o pensă în mână.

— Totdeauna se va găsi de lucru pentru un tânăr inginer deştept.

Rosen făcu o incizie mică, rotundă, în umărul pacientului, într-o zonă destul de depărtată de organele vitale. Scormoni în rană cu mişcări delicate care, datorită mâinilor sale mari, păreau comice, găsind doar un glonţ pe care-l extrase.

— Cred că e un cartuş numărul şapte. Se pare că l-au confundat cu un porumbel. Astea-s veştile bune, le spuse el asistentelor.

Ştiind calibrul glonţului şi penetrarea posibilă, se aplecă din nou pentru a cerceta gâtul victimei.

— Hm, cum stăm cu tensiunea?

— Să verific, spuse asistenta care se afla în celălalt capăt al mesei. 8 cu 5. Urcă.

— Mulţumesc. Cine a pus în funcţiune primul flacon de perfuzie?

— Eu, anunţă Eaton.

— O treabă excelentă, pompierule, îi făcu Rosen cu ochiul. Câteodată mă gândesc că voi salvaţi mai multe vieţi decât noi. E al dracului de sigur că pe asta ai salvat-o.

— Mulţumesc, domnule doctor!

Eaton nu-l cunoştea bine pe Rosen, dar reputaţia doctorului nu-i era necunoscută. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un infirmier de la pompieri să primească o asemenea apreciere de la un profesor.

— Cum se prezintă… vreau să spun, cum e rana de la gât?

Rosen se aplecă din nou asupra trupului, examinându-l.

— Ce părere ai, domnule? îl întrebă pe medicul de gardă.

— Pozitiv. Reflexul Babinski în regulă. Nu sunt prea multe semne care să indice o deteriorare periferică, răspunse Severn.

— S-ar putea să nu fie atât de rău pe cât pare, dar să curăţăm rapid rana, înainte ca aşchiile să migreze. Două ore? îl întrebă pe Severn.

Rosen ştia că Severn se descurca mai bine decât el în acest gen de plăgi.

— Mai curând trei.

— Oricum, am să trag un pui de somn.

Rosen se uită la ceas.

— Intră pe mâna mea la... şase?

— Vreţi să vă ocupaţi personal de el?

— De ce nu? Tot sunt aici. Cazul nu e complicat, e nevoie doar de o intervenţie superficială.

Rosen îşi spuse că avea şi el dreptul la un caz mai simplu o dată pe lună. Ca profesor plin, era extrem de solicitat la intervenţii mult mai dificile.

— Nici o problemă din partea mea, domnule.

— Ştim cine-i pacientul?

— Nu, domnule, răspunse Marconi. Poliţia ar trebui să apară peste câteva minute.

— În regulă.

Rosen se ridică, îndreptându-se de şale.

— Ştii, Margaret, cei de vârsta noastră n-ar trebui să lucreze la asemenea ore.

— Îmi convin turele astea decalate, îi răspunse asistenta Wilson. Mă întreb ce o mai fi şi asta? spuse ea după un moment.

— Hm?

Rosen se apropie din nou de masa de operaţie, în timp ce restul echipei îşi continua activitatea.

— Un tatuaj pe braţ, îi semnală ea.

Asistenta Wilson rămase surprinsă de reacţia profesorului Rosen..

Pentru Kelly, trecerea de la somn spre trezie fusese întotdeauna lină, dar nu şi de data asta. Primul lui gând coerent îi transmise o senzaţie de surpriză căreia nu-i găsea explicaţia. Apoi apăru durerea, dar nu atât senzaţia în sine, ci un fel de avertisment nedefinit că va suferi şi încă destul de mult. Când îşi dădu seama că poate să deschidă ochii, Tăcu acest lucru, pomenindu-se că privirea i se plimba pe linoleumul gri al unei

podele. Câteva picături răzleţe dintr-un lichid reflectau strălucirea tuburilor fluorescente de pe tavan. În ochi parcă avea nisip şi, abia atunci, înţelese că adevărata durere era în braţe.

Trăiesc.

De ce mă surprinde gândul ăsta?

Desluşea zgomotul confuz al oamenilor care se mişcau în apropiere, conversaţiile şoptite, clinchetele îndepărtate. Vâjâiala curentului de aer şi-o explica prin existenţa aerului condiţionat; probabil că unul din aparate era destul de aproape de el, iar freamătul înfrigurat al pielii de pe spate era cea mai bună dovadă. Ceva îi spunea că ar trebui să se mişte, înţepeneala asta îl făcea vulnerabil; dar, chiar după ce reuşi să le ordone picioarelor să se deplaseze, nu se întâmplă nimic. Apoi durerea începu să-şi facă simţită prezenţa. Ca unda circulară pe care o face o piatră în apa lacului, pornea de undeva din umăr, cucerind noi zone. Îi trebui un moment până să-şi dea seama cam despre ce era vorba. Cea mai la îndemână presupunere era că se prăjise ca nesimţitul la soare, deoarece toată partea stângă a braţului, de la gât până la cot, parcă fusese pârlită. Ştia că omitea ceva, probabil ceva important.

Unde dracu' mă aflu?

I se părea că simţea vibraţiile nedefinite ale... ale cui? Motoarele vasului? Nu, era ceva diferit şi, după câteva secunde, realiză că era hurducăiala unui autobuz care pleca de la stop. Nu era un vas, ci un oraş. Ce caut eu aici, în oraş?

O umbră trecu prin faţa lui. Deschise ochii, desluşind doar jumătatea de jos a unei siluete, acoperită în întregime cu un veşmânt verde deschis. Mâinile se agitau cu un fel de cleme. Privirea lui Kelly nu reuşi să descopere dacă silueta era a unui bărbat sau a unei femei, înainte ca ea să se îndepărteze, iar lui nu-i trecu prin cap să spună ceva, alunecând din nou în somn.

— Rana din umăr era mare, dar superficială, i se adresă Rosen doctoriţei specialistă în neurochirurgie, care-l asistase la operaţie.

— A pierdut destul sânge. Patru flacoane, comentă ea.

— Aşa sunt rănile prin împuşcare. Singura periculoasă a fost cea de la coloană. Mi-a trebuit ceva timp până să mă hotărăsc cum să procedez pentru a nu afecta nimic înjur.

— Două sute treizeci de schije, dar – înălţând o radiografie spre lumină, continuă – se pare că le-ai scos pe toate. Băiatul ăsta tocmai s-a căpătuit cu o frumoasă colecţie de pistrui, zâmbi

ea.

— Mi-a luat destul timp, spuse Sam cu un glas obosit, ştiind că ar fi trebuit să lase pe altcineva, deşi, în fond, se oferise voluntar.

— Îl cunoşti pe pacient, nu-i aşa? întrebă Sandy O'Toole, ieşind din camera de reanimare.

— Mda.

— Iese de sub anestezie, dar mai durează.

Îi întinse fişa pe care erau notate analizele postoperatorii.

— Arată bine, domnule doctor.

Profesorul Rosen dădu din cap şi continuă să-i explice doctoriţei:

— O formă fizică bună. Pompierul a făcut o treabă excelentă, menţinându-i tensiunea arterială. Aproape că i se scursese tot sângele, dar rănile arătau mai rău decât erau în realitate. Sandy?

Ea se întoarse:

— Da, domnule doctor.

— Băiatul ăsta este prietenul meu. Te-ar deranja foarte tare dacă te-aş ruga să-i acorzi...

— O atenţie deosebită?

— Tu eşti cea mai bună, Sandy.

— Ar trebui să mai ştiu ceva? se interesă ea, apreciind complimentul.

— E un om de treabă, Sandy, răspunse Sam pe un ton care venea din suflet. Îi place şi lui Sarah.

— Pare să fie un tip deosebit.

Sandy se îndreptă spre reanimare, întrebându-se dacă nu cumva profesorul se juca din nou de-a mediatorul.

— Ce să le spun poliţiştilor?

— Să aştepte patru ore minimum. Vreau să fiu de faţă.

Rosen aruncă o privire recipientului în care era cafea şi se decise să nu mai bea. Încă un strop şi ar putea face o ocluzie intestinală de la atâta acid.

— Cine-i tânărul?

— Nu-l cunosc prea bine, dar am avut un necaz cu vasul în golf şi el m-a ajutat. Ne-am petrecut weekendul acela în locuinţa lui.

Sam se opri. Nici nu ştia mai mult, doar o grămadă de supoziţii şi deducţii care, de fapt, îl speriau foarte tare. El îşi făcuse datoria. Deşi nu-i salvase viaţa lui Kelly – probabil că meritul revenea norocului şi pompierului – realizase o intervenţie de mare dibăcie, care reuşise s-o enerveze pe doctoriţa Ann Pretlow, cea care-l asistase, nepermiţându-i decât să privească.

— Am nevoie de un pui de somn. N-am un program prea încărcat azi. Poţi să supraveghezi evoluţia doamnei Baker?

— Desigur.

— Să mă trezească cineva peste trei ore, mai spuse Rosen, îndreptându-se spre biroul lui, unde-l aştepta un pat confortabil.

— Un bronz frumos, observă Billy cu un zâmbet cinic. Mă întreb unde l-o fi căpătat?

Amuzamentul era general.

— Ce facem cu ea?

Şi el îşi pusese aceeaşi întrebare. Tocmai descoperise o modalitate de a scăpa de cadavre, mult mai curată în felul ei şi, de departe, mai sigură decât cele folosite în mod obişnuit. Dar asta implica o călătorie lungă cu vasul, iar el n-avea timp de griji suplimentare. Dar nici nu dorea ca altul să folosească această metodă specială. Era prea bună ca să fie împărtăşită şi altcuiva. Cel care ar afla-o ar putea trăncăni. Asta eră una din problemele lui.

— Găseşte un loc, decise el după un moment de gândire. N-are prea mare importanţă dacă o vor găsi.

Aruncă o privire în jurul camerei, înregistrând expresiile de pe chipuri. Lecţia fusese învăţată. Nimeni nu va mai încerca să facă aşa ceva, în nici un caz prea curând. Nici nu trebuia să mai spună ceva.

— La noapte? E mai bine noaptea.

— Perfect. Nu-i nici o grabă.

Era o lecţie pentru ele, chiar mai utilă, să rămână acolo toată ziua şi s-o privească, zăcând în mijlocul camerei. Lui nu-i făcea cine ştie ce plăcere, dar lumea trebuia să înveţe şi, chiar dacă era prea târziu pentru una din ele, celelalte puteau trage învăţăminte din greşelile ei. Mai ales când lecţia era clară şi aspră. Pe asta nici chiar drogurile n-o potoliseră.

— Ce-ai făcut cu tipul? îl întrebă el pe Billy.

Acelaşi zâmbet arogant înflori pe chipul tipului. Era expresia lui favorită.

— L-am spulberat. Ambele ţevi, de la trei metri. N-o să-l mai vedem prin preajmă.

— În regulă, mormăi Henry, părăsind încăperea.

Treburile nu sufereau amânare, iar banii trebuiau adunaţi. Deja problema asta neînsemnată îi ieşise din minte. Era păcat, îşi zise el în drumul spre maşină, că nu pot fi toate rezolvate la fel de uşor.

Corpul rămăsese în cameră. Doris şi celelalte erau în aceeaşi încăpere, incapabile să-şi mute privirea de pe ceea ce fusese cândva o prietenă, învăţând lecţia aşa cum dorise Henry.

Avu o senzaţie vagă că este deplasat. Podeaua se mişca sub el. Kelly urmărea cum liniile dintre îmbinările linoleumului se succedau, ca imaginile genericului unui film, până fu condus într-o altă cameră, mai mică. De data asta, încercă să mişte capul şi chiar reuşi să-l ridice câţiva centimetri, suficient pentru a remarca picioarele unei femei. Pantalonul din bumbac verde se oprea deasupra gleznelor care erau, indiscutabil, ale unei femei. Se auzi o huruială şi orizontul lui se deplasă în jos. După un moment, realiză că se află într-un pat-platformă, atârnat între două centuri de oţel inoxidabil. Nu-şi dădea seama cum îi era fixat trupul de pat, dar în momentul în care platforma se roti, simţi presiunea cingătorilor care-l susţineau, o senzaţie care nu-l deranja, dar era prezentă. Atunci zări şi chipul femeii. De vârstă lui, poate cu un an sau doi mal tânără, cu un păr castaniu înghesuit sub boneta verde şi ochi de culoare deschisă, care-i zâmbeau prieteneşte:

— Salut, se auzi vocea din spatele măştii. Sunt asistenta care te îngrijeşte.

— Unde mă aflu? întrebă Kelly cu o voce hârâită.

— Spitalul John Hopkins.

— Ce...

— Cineva te-a împuşcat.

Se apropie şi îi atinse mâna.

Blândeţea mângâierii trezi o reacţie în trupul saturat cu medicamente. Timp de un minut sau două, Kelly nu-şi putu defini senzaţia. Era ca un nor de fum, se învârtea, risipindu-se şi învârtoşându-se din nou, creând o imagine tulbure în faţa ochilor. Ca într-un *puzzle,* piesele care lipseau începură să se strecoare la locurile lor şi, deşi subconştientul îl avertiza că finalul va fi oribil, mintea se grăbea să asambleze cât mai repede imaginea.

Dar asistenta fu cea care grăbi finalul.

Sandy O'Toole nu-şi scosese masca de tifon dintr-un motiv anume. O femeie atrăgătoare, ca multe alte asistente, ştia că pacienţilor le făcea plăcere că o frumuseţe cum era ea le acorda un interes special. Acum, când pacientul John Kelly părea că îşi revenise cât de cât, desfăcu şireturile măştii şi, scoţând-o, îi oferi un strălucitor zâmbet feminin, o primă rază de lumină pentru el în ultimele ore. Înaltă, cu o carură atletică şi strungăreaţă,

Sandra O'Toole plăcea bărbaţilor. Habar n-avea de ce strungăreaţă ei era considerată sexy – în fond, era doar locul în care se puteau aduna resturi de mâncare – dar, atâta timp cât îşi făcea efectul, era doar o modalitate în plus pentru ca pacienţii ei să se simtă mai bine. Aşa că îi zâmbi, la fel ca în alte dăţi. Rezultatul fu cu totul neaşteptat.

Pacientul parcă văzuse o fantomă, devenise palid, dar nu era albul zăpezii sau al pânzei de în curate, ci unul marmorean, bolnăvicios, dând chipului o textură spongioasă, ca a unui material plastic expandat. Primul ei gând fu că se întâmplă ceva extrem de grav, o hemoragie internă masivă, sau chiar o tromboză cerebrală. Respiraţia lui era extrem de slabă, de-abia reuşea să i-o prindă, iar mâinile i le simţea vlăguite. Privirea lui o urmărise tot timpul şi, după un moment, O'Toole realiză că, într-un fel neştiut, ea îi declanşase reacţia. Prima pornire a lui O'Toole fu să-i ia mâna şi să-i spună că totul era în regulă, deşi înţelesese imediat că nu era adevărat.

— Oh, Dumnezeule... Dumnezeule... Pam.

Pe chipul cu trăsături virile nu se citea decât o neagră disperare.

— Pam era cu mine, îi spuse Kelly lui Rosen peste câteva minute. Ştii ce s-a întâmplat cu ea?

— John, poliţia trebuie să apară dintr-un minut în altul. Nu ştiu nimic mai mult. Poate au dus-o la alt spital.

Încerca să-l încurajeze. Dar ştia că era o minciună şi se detesta pentru că trebuise să i-o spună. Făcu un adevărat spectacol în a-l cerceta pe Kelly – Sandy s-ar fi descurcat la fel de bine – înainte de a-i examina spatele.

— Totul va fi în regulă. Cum îţi simţi umărul?

— Mă cam doare, Sam, îi răspunse Kelly, încă ameţit. Ce s-a întâmplat?

— S-a tras cu o puşcă cu două ţevi, ai fost atins destul de serios, dar... geamul era ridicat?

— Da, confirmă Kelly, amintindu-şi ploaia din acea noapte.

— Asta e una din chestiile care te-au salvat. Muşchii umărului sunt destul de traumatizaţi şi ai pierdut o grămadă de sânge, dar nu vor rămâne decât nişte cicatrice, nici vorbă de o infirmitate permanentă. M-am ocupat personal.

Kelly îl privi:

— Mulţumesc, Sam. Durerea e suportabilă... a fost mai rău ultima dată când...

— Linişteşte-te, John, îi ceru Rosen pe un ton blând, examinându-i gâtul cu multă atenţie.

Trebuia să vorbească cu radiologii pentru un nou set de radiografii, să fie sigur că nu mai existau aşchii, mai ales în zona coloanei vertebrale.

— Vei simţi deştul de repede efectul tratamentului. Să nu faci pe eroul. Aici nu acordăm puncte pentru chestii din astea. S-a înţeles?

— Te rog, verifică în celelalte spitale, poate o găseşti pe Pam, îi ceru Kelly.

O voce din care speranţa încă nu dispăruse, deşi el ştia foarte bine la ce se putea aştepta.

Doi poliţişti în uniformă aşteptau de mai multă vreme ca John Kelly să-şi revină din anestezie. Puţin mai devreme, Rosen îi permisese celui mai vârstnic să intre în rezerva în care se afla Kelly. La cererea doctorului, interogatoriul fu scurt. După ce avură confirmarea identităţii pacientului, îl întrebară de Pam; deja Rosen le furnizase o descriere fizică a tinerei, dar nu-i ştiau numele şi aşteptau să-l afle de la Kelly. Poliţiştii înregistrară şi* faptul că pacientul stabilise o întâlnire cu locotenentul Allen şi-l părăsiră după câteva minute, când Kelly începuse să dea semne de extenuare. Rosen îi avertizase că, oricum, înlănţuirea de şocuri dată de împuşcare, operaţie şi tratamentul post operatoriu ar putea afecta coerenţa gândirii pacientului.

— Deci, cine este tânăra? întrebă poliţistul mai în vârstă.

— Nici nu-i ştiam numele de familie până acum câteva minute, răspunse Rosen.

Se aflau în biroul lui şi îi invitase pe poliţişti să ia loc. Lipsa somnului îl adusese într-o stare de buimăceală şi abia reuşea să se concentreze în discuţia cu poliţiştii.

— Când i-am cunoscut, ea consuma droguri – bănuiesc că trăiau împreună. Noi am ajutat-o să renunţe.

— Care „noi”?

— Soţia mea, Sarah. E farmacolog aici. Dacă vreţi, puteţi vorbi cu ea.

— O să vorbim, îl asigură poliţistul. Ce ne puteţi spune despre domnul Kelly?

— Veteran din Vietnam, în infanteria marină.

— Domnule, aveţi vreo bănuială că putea consuma droguri?

— Nici vorbă, răspunse Rosen pe un ton uşor ridicat. O condiţie fizică atât de bună ca a lui nu e compatibilă cu drogurile

şi am văzut ce reacţie a avut când am descoperit că Pam se droga. A trebuit să-l calmez. Indiscutabil, nu este un consumator de droguri. Sunt doctor, aş fi remarcat chestia asta.

Poliţistul nu era prea impresionat de declaraţia lui Sam, dar o acceptă fără comentarii. Se gândea că detectivii se vor distra de minune cu acest caz. Ceea ce păruse să fie o tâlhărie oarecare se întregea acum cu cel puţin o răpire. Minunate vesti.

— Ce căuta în zona aceea a oraşului?

— Nu ştiu, oftă Sam. Cine-i locotenentul Allen?

— Brigada Omucideri, districtul vestic, îi explică poliţistul.

— Mă întreb care era motivul întâlnirii lor.

— Asta o vom afla de la locotenentul Allen, domnule.

— A fost un jaf?

— Probabil. Oricum, aşa se pare. I-am găsit portofelul la următoarea intersecţie – nici urmă de bani sau cărţi de credit, doar permisul de conducere. În maşină am găsit un revolver. I-a scăpat jefuitorului. Apropo, deţinerea de arme e un delict, remarcă poliţistul.

Alt poliţist pătrunse în încăpere:

— I-am verificat din nou numele. Ştiam că mi-e familiar. L-a ajutat pe Allen. Îţi aduci aminte, anul trecut, cazul Gooding?

Poliţistul mai vârstnic îşi ridică privirea de pe blocnotes:

— A, da! E tipul care a găsit pistolul?

— Corect, iar în final ne-a antrenat scufundătorii.

— Nici asta nu explică ce dracu’ căuta acolo, oftă poliţistul.

— Ai dreptate, admise partenerul lui. Oricum, ştiind despre cine e vorba, nu cred că venise pentru jocuri de noroc.

Poliţistul vârstnic clătină din cap.

— Era o tânără cu el în maşină. A dispărut.

— Avem şi o răpire? Ce ştim despre ea?

— Doar numele: Pamela Madden. În jur de douăzeci de ani, în plin tratament de dezintoxicare de droguri, dispărută. Nu s-au găsit tuburile cartuşelor. Nu există martori. Probabil că tânăra a dispărut, dar descrierea pe care o avem e valabilă pentru mii şi mii de fete din oraş.

Una peste alta, nu era un caz atipic. Adeseori îşi începeau ancheta ştiind extrem de puţine lucruri. Oricum, cei doi poliţişti desţeleniseră terenul, lăsându-le detectivilor plăcerea de a intra în detalii.

— Nu era din regiunea noastră. Avea un accent din Texas, ceva în genul ăsta.

— Altceva? întrebă poliţistul cel vârstnic. Haideţi, domnule doctor, tot ce vă aduceţi aminte, de acord?

Sam făcu o grimasă:

— A fost victima unor abuzuri sexuale. S-ar putea să fie o femeie de stradă. Soţia mea spunea – la dracu', doar le-am văzut şi eu, avea cicatrice pe spate. A fost biciuită, avea câteva cicatrice de la nişte bătăi straşnice, chestii de genul ăsta. Da, cred că fusese prostituată.

— Domnul Kelly are obiceiuri şi cunoştinţe ciudate, nu-i aşa? remarcă poliţistul în timp ce nota declaraţiile lui Sam.

— Din ce-aţi discutat cu partenerul dumneavoastră, am înţeles că i-a ajutat şi pe poliţişti, e adevărat?

Profesorul Rosen se enervase.

— Mai aveţi şi alte întrebări? Trebuie să fac o contravizită.

— Domnule doctor, suntem în faţa unei încercări de asasinat, probabil premergătoare jafului şi poate o răpire. Toate sunt delicte grave. Ca şi activitatea dumneavoastră şi a noastră are un tipic al ei. Când va fi Kelly în stare să răspundă la întrebări?

— Probabil că mâine, deşi starea de extenuare nu va dispărea decât peste două-trei zile.

— De acord pentru mâine dimineaţă la zece, domnule?

— Da.

Poliţiştii se ridicară:

— Un coleg de-al nostru va veni mâine, domnule.

Privirea lui Rosen le urmări paşii spre ieşire. Destul de ciudat, era pentru prima oară când se vedea implicat într-o investigaţie a poliţiei. În activitatea lui se întâlnise mai mult cu accidentele de circulaţie şi de muncă. Îi era imposibil să se gândească la Kelly ca la un infractor, deşi cam ăsta părea să fi fost substratul întrebărilor lor. Doctoriţa Pretlow intră în cameră:

— Am rezultatele analizelor de sânge ale lui Kelly.

Îi întinse foile lui Rosen.

— Blenoragie. Ar trebui să fie mai atent. Îi prescriu penicilină. E alergic la ceva?

— Nu.

Rosen închise ochii şi înjură. Ce dracu' s-ar mai putea întâmplă astăzi?

— Nu e nici o dramă, domnule. E într-o fază incipientă. Când se va simţi mai bine, îi voi pune pe cei de la asistenţa socială să-i vorbească despre...

— Nu, nu vei face aşa ceva, mârâi Rosen.

— Dar...

— Fata de la care s-a pricopsit probabil că e moartă, iar noi n-avem dreptul să-i întinăm amintirea pe care i-o va păstra.

Era prima oară când Sam se înclina în faţa faptelor – şi asta făcea şi mai a dracului situaţia – declarând că Pam era moartă. N-avea probe pe care să-şi bazeze supoziţia, dar intuiţia îl avertiza că nu exista altă posibilitate.

— Domnule doctor, legea cere…

Era deja prea mult. Rosen era pe punctul de a exploda.

— E vorba de un om cumsecade. L-am urmărit îndrăgostindu-se de o fată care probabil că a fost ucisă, iar amintirea pe care i-o va păstra nu va fi murdărită de faptul că i-a transmis o boală venerică. E clar, doamnă doctor? Pacientul nu trebuie să ştie decât că este vorba de un tratament pentru o infecţie postoperatorie. Completează fişa în mod corespunzător.

— Nu, domnule doctor, n-am să fac asta.

Profesorul Rosen luă fişa, completând-o cu prescripţiile adecvate:

— S-a făcut!

Îşi ridică privirea.

— Doamnă Pretlow, ai toate datele pentru a fi un chirurg excelent. Încearcă însă să ţii minte că pacienţii care beneficiază de serviciile noastre sunt fiinţe umane, cu bucuriile şi durerile lor. Dacă vei proceda aşa, cred că, o dată cu trecerea timpului, meseria asta îţi va părea într-un fel mai uşoară. De asemenea, te va ajuta să devii un medic mai bun.”.

De ce se montase doctorul Rosen atât de tare? se întrebă Ann Pretlow părăsind încăperea..

8
Camuflarea

Totul se datorase hazardului. 20 iunie era o zi fierbinte şi anostă. Un fotograf de la *Baltimore Sun* îşi înlocuise anticul Honeywell Pentax cu un aparat nou, un Nikon şi, în timp ce încă mai suspina după cel vechi, se bucura, exploatând facilităţile de tot felul pe care i le punea la dispoziţie proaspătul cadou. Nikonul era un model nou, iar compania care-l comercializa, dorind ca aparatul să fie grabnic acceptat de selecta comunitate a fotografilor profesionişti, oferise câte un aparat şi un set complet de obiective la douăzeci de fotografi de la diverse ziare de pe tot cuprinsul ţării. Bob Preis primise unul, datorită Premiului Pulitzer câştigat cu trei ani în urmă. Acum, tolănit în maşina sa, pe Druid Lake Drive, urmărea cu o ureche distrată apelurile radio pe frecvenţa poliţiei, sperând să se întâmple ceva interesant, dar totul decurgea normal. Se juca cu noul său aparat, exersându-şi abilitatea în schimbarea obiectivelor. Nikonul era o sculă minunată şi, ca un infanterist care îşi demontează arma şi o curăţă în cea mai de nepătruns întunecime, Preis schimba obiectivele într-o deplină rutină a mişcărilor, forţându-şi privirea să mături împrejurimile, un mijloc eficient pentru a împiedica ochii să-i urmărească mâinile ale căror gesturi trebuiau să devină la fel de automate şi naturale ca şi cum ar fi fost vorba de trasul fermoarului la pantaloni.

Îi atraseră atenţia ciorile. O fântână arteziană fusese amplasată în apropierea mijlocului lacului al cărui contur era neregulat. Nici vorbă de o realizare arhitectonică de excepţie, ci doar de un cilindru compact din ciment, înălţându-se doi metri deasupra apei, din care izbucneau jeturi răzleţe, mai mult sau mai puţin verticale, deşi în ziua respectivă rafalele de vânt spulberau picăturile în toate direcţiile. Ciorile se învârteau în jurul apei, încercând din când în când să plonjeze spre baza fântânii, renunţând, speriate de cascada stropilor incolori. Ce putea să le atragă pe ciori acolo? Mâinile scormoniră în cutie, după obiectivul de 200 mm şi, montându-l în aparat, imaginea îi apăru clară în faţa ochitor.

— Sfinte Iisuse!

Preis trase în grabă zece fotografii. Apoi contactă redacţia prin staţia radio, cerându-le să anunţe imediat poliţia. Schimbă din nou obiectivul, alegând de data asta unul de 300 mm, cel mai puternic pe care-l avea. După ce termină filmul, îl înlocui cu unul color. Rezemă aparatul pe rama geamului vechiului său Chevrolet şi începu să tragă poză după poză. Văzu cum cioara trece prin perdeaua de apă şi se aşeză pe...

— O, Dumnezeule, nu...

Pentru că era un trup acolo, cel al unei tinere femei, alb ca alabastrul şi, prin lentila obiectivului, corbul îi părea foarte aproape, învârtindu-se circumspect în jurul leşului, ochii lui negri şi nemiloşi inspectând corpul care, pentru el, nu reprezenta decât o masă bogată şi variată. Preis puse aparatul pe banchetă şi porni maşina. Reuşi să încalce de două ori legea circulaţiei, dar opri cât putu de aproape de fântână şi, fiind într-unul din rarele momente în care profesionalismul era subjugat de pornirile umanitare, apăsă frenetic pe claxon, sperând să gonească pasărea. Cioara îşi ridică repede capul şi, apreciind că sursa zgomotului nu reprezenta un pericol imediat, se întoarse să-şi aleagă prima bucăţică în care să-şi înfigă colţii. Inspiraţia îl ajută pe Preis: soluţia aleasă la întâmplare se dovedi eficientă. Semnaliză cu farurile, aprinzându-le şi stingându-le, o chestie destul de neaşteptată pentru pasărea care-şi luă zborul. Era mai prudent aşa; s-ar fi putut să fie o bufniţă, iar mâncarea tot nu dispărea de acolo. Cioara va aştepta ca pericolul să se îndepărteze şi se va întoarce la masă.

— Care-i treaba? întrebă un poliţist, trăgând maşina lângă a lui.

— Un corp în fântână. Priveşte.

Îl întinse aparatul.

— Dumnezeule, mormăi poliţistul, înapoindu-i-l, după un lung moment de linişte.

Făcu un apel prin staţia radio, în timp ce Preis continua să fotografieze. Începură să apară maşinile poliţiei, una câte una, la fel ca ciorile, până ajunseră la opt, toate parcate în zona care oferea cea mai bună vizibilitate asupra fântânii. După zece minute sosi şi o maşină de pompieri – având la bord un funcţionar de la domeniul public – remorcând o barcă pe care o lansară imediat la apă. Îşi făcu apariţia şi echipa medicului legist, într-un microbuz-laborator. Era timpul ca poliţiştii să se deplaseze la fântână. Preis îşi oferi serviciile – oricum, era mai bun decât fotograful pe care-l folosea poliţia – dar fu refuzat

categoric, aşa că rămase să înregistreze evenimentul de pe malul lacului. Treaba asta nu-i va aduce un nou Pulitzer. Deşi ar fi putut, aprecie el. Dar preţul pentru premiu implica imortalizarea momentului în care – în mijlocul unuia din marile oraşe americane – o cioară şi-ar fi înfipt ciocul în trupul fără viaţă al unei tinere. Iar asta nu merita coşmarurile. Deja prea multe îl bântuiseră până acum.

Mulţimea începuse să se adune în jur. Poliţiştii, strânşi în mici grupuri, îşi pigmentau cu un umor macabru comentariile asupra evenimentului. Sosise. Şi un car de televiziune, de la studioul amplasat pe Television Hill, chiar la nord de parcul în care se găsea grădina zoologică a oraşului. Bob Preis îşi ducea adeseori copiii s-o viziteze, iar lor le plăceau în mod special leul, care avea numele destul de banal de Leo, urşii polari şi toate celelalte animale de pradă care se găseau la adăpostul barelor de oţel şi al zidurilor de piatră. Spre deosebire de unii oameni, îşi spuse el, privindu-i pe poliţişti cum ridicau trupul şi-l introduceau într-un sac de plastic. Cel puţin chinurile ei luaseră sfârşit. Preis puse un film nou, pentru a înregistra secvenţele în care cadavrul era cărat la duba Parchetului.

Apăruse şi un reporter de la *Sun.* Punea întrebări de zor, în timp ce Preis se întorcea la laboratorul său din Calvert Street pentru a se lămuri cât de bun era noul său aparat.

— John, au găsit-o, îl anunţă Rosen.

— Moartă?

Kelly nu-şi putu ridica privirea. Tonul lui Sam îi dezvăluise deja care era adevărata veste. Nu era o surpriză, dar nimănui nu-i este prea uşor să renunţe la speranţă.

Sam dădu din cap.

— Da.

— Cum?

— Încă nu ştiu. Poliţia m-a sunat acum câteva minute şi… iată-mă.

— Mulţumesc, prietene.

Sam îşi spuse că vocea lui Kelly părea complet lipsită de viaţă.

— Îmi pare rău, John… Eu… doar ştii ce simţeam pentru ea.

— Da, ştiu. Nu e vina ta, Sam.

— N-ai mâncat.

Rosen făcu un gest spre tava de pe noptieră.

— Nu mi-e foame.

— Dacă vrei să revii la ce ai fost, e nevoie să-ţi recapeţi vlaga.

— Pentru ce? întrebă Kelly, cu privirea în podea.

Rosen se apropie de pat şi îi luă mâna. Nu prea erau multe de spus. Chirurgul n-avea curaj să-l privească pe Kelly în ochi. Petrecuseră destul timp împreună şi ştia că prietenul lui se socotea vinovat, iar el nu avea suficiente date pentru a-i vorbi, cel puţin nu încă. Moartea era tovarăşul de drum al lui Sam Rosen, doctor în medicină, profesor la facultate. Neurochirurgii tratează leziunile importante ale celei mai delicate zone ale anatomiei umane, însă rezolvarea celor cu care sunt adeseori confruntaţi este, în mod frecvent, mai presus de puterea şi posibilităţile omeneşti. Dar, oricât de tare ai fi, moartea neaşteptată a unei persoane pe care o cunoşti te face să suferi.

— Te pot ajuta cumva? întrebă el după un minut sau două.

— Nu acum, Sam. Mulţumesc.

— Poate un preot.

— Nu, nu acum.

— N-a fost vina ta, John.

— Dar a cui? A avut încredere în mine, Sam. Am ratat totul.

— Poliţiştii vor să te interogheze din nou. Le-am spus să vină mâine dimineaţă.

Kelly trecuse prin al doilea interogatoriu în cursul dimineţii. Le spusese destul de mult din ceea ce ştia. Numele ei, oraşul în care se născuse, cum se cunoscuseră. Da, avuseseră relaţii intime. Da, fusese o prostituată, o fugară. Da, corpul ei păstra semnele bătăilor primite. Da, le spusese destul, dar nu totul. Fusese incapabil să le furnizeze toate informaţiile deoarece, dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să recunoască în faţa celorlalţi dimensiunile eşecului său. Evitase să răspundă la unele întrebări, văitându-se de durere – o senzaţie reală, deşi el o exagerase. Simţise că poliţiştii nu-l prea agreau, dar nu-l deranja chestia asta. De fapt, pentru moment nici propriile impresii despre persoana lui nu erau prea favorabile.

— E în regulă.

— Pot... ar trebui să-ţi schimb medicaţia. Am încercat s-o luăm uşurel, nu-mi place să forţez lucrurile, dar, John... te vor ajuta să te relaxezi.

— Să bagi mai multe calmante în mine?

Kelly îşi ridică capul şi expresia de pe chipul lui era ceva ce Rosen nu şi-ar fi dorit să mai vadă vreodată.

— Chiar crezi că are vreo importanţă, Sam?

Rosen îşi întoarse capul, nedorind să întâlnească privirea care-l urmărea atentă.

— Gata, ai terminat cu patul ăsta. În câteva minute te mutăm într-unul normal, într-o rezervă.

— De acord.

Chirurgul ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu găsi cuvintele potrivite. Părăsi încăperea în tăcere.

Sandy O'Toole, ajutată de doi infirmieri, îl mutară cu multă grijă într-un pat normal de spital. Sandy îi aranjă o pernă mai înaltă sub cap, pentru a-i proteja umărul rănit.

— Am aflat, spuse ea.

O deranja faptul că bărbatul nu-şi exterioriza durerea. Era un tip dur, dar nu prost. Poate că era dintre aceia care-şi plâng amarul singuri, dar era sigură că încă n-o făcuse. Iar ea ştia că plânsul era necesar. Lacrimile curăţă toată amăreala din suflet – o otravă care, dacă nu o înlături, poate fi mai ucigătoare decât una adevărată. Asistenta se opri lângă patul lui.

— Sunt văduvă.

— Vietnam?

— Da. Tim era căpitan în regimentul unu cavalerie.

— Îmi pare rău, murmură Kelly, fără să întoarcă capul. M-au salvat odată.

— E greu. Ştiu.

— În noiembrie am pierdut-o pe Tish şi acum...

— Sarah mi-a povestit. Domnule Kelly...

— John, o întrerupse el blând.

Ceva în sufletul lui îl împiedica să fie grosolan cu ea.

— Mulţumesc, John. Pe mine mă cheamă Sandy. Neşansa nu poate schimba un om, continuă ea pe un ton sincer, dar uşor ezitant.

— Nu e vorba de noroc. Mă avertizase că e un loc periculos, dar n-am ţinut cont şi am dus-o acolo, pentru că doream să mă conving.

— Încercând s-o protejezi, ai fost şi tu la un pas de moarte.

— N-am protejat-o, Sandy, am ucis-o.

Ochii larg deschişi ai lui Kelly fixau tavanul.

— Am fost nepăsător şi tâmpit şi am omorât-o.

— Alţii au ucis-o, cei care au încercat să te omoare şi pe tine. Eşti o victimă.

— Nu victimă. Doar un tâmpit.

Vom discuta despre asta mai târziu, îşi zise asistenta O'Toole.

— John, ce fel de fată era?

— Ghinionistă.

Kelly făcu un efort s-o privească în faţă, dar amintirile îl

copleşiră şi mai tare. Îi rezumă asistentei în câteva fraze viaţa celei care fusese Pamela Starr Madden.

— Deci, după toţi acei bărbaţi care au brutalizat-o şi s-au folosit de ea, tu ai reuşit să-i oferi ceva ce nu mai primise de la nimeni.

O'Toole făcu o pauză, aşteptând un răspuns care nu venea.

— I-ai oferit dragostea ta, nu-i aşa?

— Da.

Trupul lui Kelly se încordă pentru o clipă.

— Da, am iubit-o.

— Hai, dă-i drumul! îi ceru asistenta. Trebuie!

La început, el închise ochii. Apoi clătină din cap.

— Nu pot.

Va fi un pacient dificil, îşi spuse ea. Cultul bărbăţiei rămânea un mister. Îl văzuse la bărbatul ei, care, după un stagiu ca locotenent în Vietnam şi o permisie acasă, se întorsese în focul luptei, de data asta pe post de comandant de companie. Nu-i surâsese perspectiva întoarcerii în Vietnam, nu tânjise după ea, dar nici nu se codise când trebuise să plece. Făcea parte din meseria lui, încercase el să-i explice în noaptea nunţii, cu două luni înainte de plecare. O meserie prostească, nefolositoare, care o costase un soţ şi, îi era teamă, poate chiar viaţa ei. Cui îi păsa cu adevărat de ceea ce se întâmplă la celălalt capăt al pământului? Şi totuşi, fusese important pentru Tim. Oricare ar fi fost numele acestei forţe, pentru ea nu era decât vanitate, iar adevăratul ei înţeles era grimasa de durere pe care o vedea pe faţa pacientului. O'Toole ar fi ştiut mai mult despre durere, dacă ar fi fost în stare să-şi lase gândul să zboare mai departe.

— Asta chiar că a fost o tâmpenie.

— E un punct de vedere, acceptă Tucker. Dar nu pot să-mi las fetele să mă părăsească când au chef, nu-i aşa?

— N-ai auzit că pot fi şi îngropate?

— Oricine poate să facă asta.

Bărbatul zâmbi în întuneric, urmărind filmul. Se aflau pe rândul din spate într-un cinematograf din centru, un imobil din anii'30 care se dărăpăna de la o zi la alta, iar reţetele filmelor care rulau de la 9 dimineaţa erau suficiente doar pentru întreţinerea curentă. Era însă locul ideal pentru o întâlnire conspirativă cu un informator special, aşa cum va fi descrisă acţiunea în raportul poliţistului.

— E o neglijenţă că nu l-aţi omorât şi pe tip.

— Crezi că va reprezenta o problemă? se interesă Tucker.

— Nu. Doar n-a văzut nimic, nu?

— Omule, tu trebuie să-mi spui.

— N-am putut să-mi bag nasul mai mult în cazul ăsta, doar ţi-am spus.

Bărbatul făcu o pauză, luând o mână de floricele şi rumegându-şi enervarea o dată cu ele.

— Este cunoscut în departament, a luptat în marină, a fost scafandru, locuieşte undeva lângă ţărmul estic al golfului, un fel de haimana mai înstărită trândăvind pe o insulă, după cât am reuşit să aflu. Primul interogatoriu n-a scos nimic la iveală. Ryan şi Douglas se ocupă de caz acum, dar se pare că nu au o bază de la care să pornească.

— O poveste asemănătoare mi-a spus şi ea când... i-am „vorbit”. A agăţat-o şi se pare că s-au distrat de minune împreună, dar, când ea a rămas fără droguri, l-a convins s-o aducă în oraş, ca să facă rost. Deci, nici o nenorocire?

— Probabil că nu, dar să nu scăpăm situaţia de sub control, în regulă?

— Vrei să-l lichidez în spital? îşi susură Tucker întrebarea. Cred că pot aranja asta.

— Nu! Nu fi tâmpit, chestia este înregistrată ca un jaf oarecare. Orice element în plus îi va da o altă dimensiune. N-avem nevoie de asta. Lasă-l în pace. Nu ştie nimic.

— Deci, timpul nu reprezintă o problemă?

Tucker dorea să fie sigur în privinţa asta.

— Nu. Dar încearcă să ţii minte că nu se poate deschide o anchetă pentru crimă, dacă nu există cadavrul.

— De acord, însă trebuie să le arăt oamenilor că nu e cazul să mişte-n front.

— Din ce-am auzit că i-ai făcut ei...

— Atât cât să nu mişte-n front, repetă Tucker. A fost un fel de exemplu. O faci cum trebuie şi scapi de probleme pentru o vreme. Dar asta nu-i treaba ta. Ce te deranjează?

Altă mână de floricele îl ajută să se alinieze la logica momentului:

— Ce ai pentru mine?

Tucker zâmbi în întuneric:

— Domnului Piaggi a început să-i placă să facă afaceri cu mine.

Un mormăit în întuneric.

— N-aş avea încredere în el.

— Devine complicat, nu-i aşa?

Tucker făcu o pauză.

— Dar am nevoie de legăturile lui. Suntem aproape de o mare lovitură.

— Cât de aproape?

— Curând, îl temperă Tucker. Cred că pasul următor va fi aprovizionarea cu marfă a nordului. De fapt, astăzi Tony este acolo, stabilind contacte cu nişte tipi.

— Să lăsăm viitorul, ce facem acum? M-ar interesa o marfă de primă calitate.

— Trei tipi c-o tonă de canabis e suficient? întrebă Tucker.

— Sunt informaţi de existenţa ta?

— Nu, doar eu de-a lor.

În fond, ăsta era clenciul – organizaţia lui funcţiona impecabil. Doar câţiva oameni îl cunoşteau şi aceia ştiau foarte bine la ce se puteau aştepta dacă trăncăneau. Pentru a întări disciplina, trebuie să fii fără menajamente.

— Luaţi-l încetişor, recomandă Rosen în faţa uşii rezervei. E în plin proces de recuperare după o traumă majoră, fiind sub medicaţie complexă. Încă nu este în stare să susţină o conversaţie coerentă.

— Domnule doctor şi eu trebuie să-mi fac treaba.

Cazul fusese preluat acum de un alt poliţist, detectivul sergent Tom Douglas. Avea vreo patruzeci de ani şi părea la fel de obosit şi dezamăgit ca şi Kelly, aprecie Rosen.

— Sunt de acord. Dar a fost grav rănit, plus şocul când a aflat ce i s-a întâmplat prietenei lui.

— Cu cât obţinem mai repede informaţii, cu atât cresc şansele de a pune mâna pe ticăloşii ăia. Domnule, meseria dumneavoastră este dedicată vieţii, a mea aparţine morţii.

— Dacă vreţi să ţineţi cont de opinia unui doctor, să ştiţi că, în momentul de faţă, nu vă poate fi de mare ajutor. A trecut prin prea multe încercări. Din punct de vedere clinic este într-o stare depresivă cu implicaţii în procesul de recuperare fizică.

— Încercaţi să-mi sugeraţi că aţi vrea să asistaţi la întrevedere? întrebă Douglas.

Asta ne mai trebuie acum – Sherlock Holmes amator să ne supravegheze! Dar era o bătălie pe care nu putea s-o câştige şi nici măcar n-avea chef să lupte.

— Aş fi mai liniştit dacă aş putea asista. Nu-l bruscaţi, repetă Sam, deschizând uşa.

— Domnule Kelly, îmi pare rău, îl asigură detectivul după ce se prezentă.

Douglas îşi deschise carneţelul. Datorită vâlvei pe care o stârnise, cazul fusese pasat de la eşalonul inferior la departamentul lui. Fotografia color de pe prima pagină a ziarului *Evening Star* părea aproape pornografică, iar primarul intervenise personal, solicitând rezolvarea urgentă a cazului. Acesta era motivul pentru care se pricopsise cu ancheta, iar acum se întreba cât timp va mai rămâne treaz interesul primarului. *Nu prea mult,* aprecie detectivul. Singurele preocupări care rămân mai mult de o săptămână în mintea politicienilor sunt legate de captarea a noi alegători şi de păstrarea celor vechi. I se încredinţase un caz extrem de delicat, iar acum se afla în faţa celui mai neplăcut moment.

— Cu două nopţi în urmă eraţi în compania unei tinere pe nume Pamela Madden.

— Da, răspunse Kelly, închizând ochii.

Asistenta O'Toole intră, aducându-i doza matinală de antibiotice.

— Domnule Kelly, ieri după-amiază a fost descoperit cadavrul unei tinere ale cărei semnalmente se potrivesc cu cele ale domnişoarei Madden.

Douglas băgă mâna în buzunarul hainei.

— Nu! ţipă Rosen, sărind de pe scaun.

— Ea este? întrebă Douglas, apropiind fotografia de faţa lui Kelly, sperând că tonul folosit atenuase din şocul impactului.

— Fir-ar a dracului!

Chirurgul îl răsuci pe poliţist, împingându-l în perete, în timpul mişcării, poza căzu pe pieptul lui Kelly.

Doar o groază nemărginită i se citi în ochii larg deschişi. Trupul îi zvâcni înainte, încercând să rupă cingătorile care-l încorsetau. Căzu pe spate, alb ca varul. Privirile celor din încăpere se întoarseră spre asistentă, dar ea nu avea ochi decât pentru pacient.

— Domnule doctor, eu... încercă Douglas să se justifice.

— Pleacă dracului din spitalul meu, aproape că urlă Rosen. Un şoc ca ăsta putea să-l ucidă. De ce nu mi-ai spus...

— Trebuia s-o identifice.

— Puteam s-o fac eu!

O'Toole, cu doza de antibiotice în mână, urmărea cu o ureche distrată cearta celor doi adulţi, care se hârâiau ca nişte puştani pe terenul de joacă, dar singura ei grijă era John Kelly. Încercase

să îndepărteze fotografia, iar privirea îi urmări ca hipnotizată imaginea oribilă, până când mâna lui Kelly recuperă poza, aducând-o în faţa ochilor larg deschişi. Tulburată de expresia de pe chipul lui, Sandy se retrase instinctiv, dar Kelly reuşi să se stăpânească.

— Nu-i nimic, Sam. Şi el trebuie să-şi facă meseria.

Privirea lui Kelly poposi pentru ultima oară pe fotografie. Apoi ochii i se închiseră, iar el îi întinsese asistentei fotografia.

Pentru toţi părea o reintrare în normal, dar nu şi pentru asistenta O'Toole. Îl urmări pe Kelly înghiţind medicamentul amar şi părăsi încăperea. Se îndreptă spre oficiul asistentelor, retrăind momentul pe care doar privirea ei îl înregistrase. Paloarea de nedescris a chipului lui Kelly – fusese aproape convinsă că fusese un şoc – agitaţia din spatele ei, în timp ce se îndrepta spre pacient – şi apoi... ce? Ceva cu totul diferit: pentru o clipă trăsăturile lui Kelly se metamorfozaseră, parcă s-ar fi deschis o uşă spre altceva, oferindu-i o privelişte pe care nu şi-o imaginase vreodată. Ceva ancestral, de o mare sălbăticie şi urâţenie. Privirea lui se concentrase asupra unui lucru pe care ea nu putuse să-l vadă. Nu şocul îi albise chipul, ci ura. Pentru o clipă, pumnii încleştaţi dăduseră senzaţia unor pietre care vibrau. Şi deodată, o altă transformare a chipului. Ura oarbă şi ucigătoare lăsase locul detaşării, iar ochii ei prinseseră cea mai înfricoşătoare privire pe care o văzuse vreodată. Apoi uşa se trântise la loc. Ochii lui Kelly se închiseseră şi, când îi redeschise, chipul lui arbora o seninătate anormală. O'Toole aprecia că secvenţa completă nu durase mai mult de patru secunde, timp în care Rosen şi Douglas îşi continuaseră gâlceava lângă perete. Oroarea lăsase locul urii, urmată de un licăr de înţelegere pentru ca, în final, totul să se topească într-o falsă seninătate, dar acea fulgerare, între momentul de înţelegere şi disimularea finală, o îngrozise cel mai tare.

Ce desluşise pe chipul acestui bărbat? Răspunsul nu-i venise imediat. Da, ceea ce văzuse era moartea. Controlată. Planificată. Disciplinată.

Da, chiar moartea, trăind în mintea acestui om.

— Domnule Kelly, nu este unul din lucrurile pe care le fac cu plăcere, îl asigură Douglas, în timp ce-şi aranja haina.

Un schimb de priviri jenate între detectiv şi chirurg.

— John, te simţi bine?

Rosen se îndreptă spre pat şi îi luă repede pulsul, surprins să-l

găsească aproape normal.

— Da...

Kelly dădu din cap şi-l privi pe detectiv.

— Da, este ea... Pam.

— Îmi pare rău, crede-mă, îl consolă Douglas pe un ton din care răzbătea sinceritatea, dar nu există nici o cale mai blândă pentru aşa ceva. Niciodată nu există. Ceea ce s-a întâmplat este un capitol încheiat, iar acum este datoria noastră să-i găsim pe criminali. Pentru asta, avem nevoie de ajutorul tău.

— De acord, acceptă Kelly pe un ton neutru. Unde-i Frank? De ce n-a venit el?

— Nu se poate ocupa de acest caz, răspunse sergentul Douglas, aruncându-i o privire chirurgului. Un profesionist nu-şi permite să se ocupe de o investigaţie criminală în care este implicat personal.

Nu prea era adevărat – de fapt, nu era deloc adevărat – dar suna convingător.

— I-ai văzut pe cei care...

Kelly clătină din cap şi, fixându-şi privirea pe pat, răspunse printr-un murmur:

— Nu. Mă uitam în cealaltă parte. Mi-a spus ceva, dar n-am înţeles. Eu mă răsucisem spre dreapta, apoi m-am răzgândit şi începusem să mă întorc spre stânga. N-am reuşit să termin mişcarea.

— Ce făceai în timpul ăsta?

— Observam. Ascultă, doar ai vorbit cu locotenentul Allen, nu-i aşa?

— Adevărat, admise Douglas.

— Pam fusese martoră la o crimă. O adusesem în oraş pentru a-i spune lui Frank ce ştia.

— Continuă.

— Avusese legături cu nişte indivizi care se ocupă de comerţul cu droguri. A fost de faţă când au ucis o fată. I-am spus că ar trebui să facă ceva în privinţa asta. Iar eu eram curios să văd cam despre ce este vorba, continuă Kelly pe un ton monoton, încă sufocat de vinovăţia lui, în timp ce mintea îi repeta aceeaşi imagine.

— Nume?

— Nu-mi amintesc nici unul, răspunse Kelly.

— Hai, dă-i drumul, îi ceru Douglas, aplecându-se spre el. Imposibil ca ea să nu-ţi fi spus câteva nume.

— N-am fost prea curios. Mi-am imaginat că asta e treaba

voastră, vreau să spun a lui Frank. Trebuia să-l întâlnim în noaptea aceea. Tot ce ştiu este că există o bandă care se ocupă de comerţul cu droguri şi se foloseşte de femei.

— Asta-i tot ce ştii?

Kelly îl privi drept în ochi.

— Da. Nu e de prea mare ajutor, nu-i aşa?

Douglas aşteptă câteva clipe înainte de a continua.

Oricum o întorcea, nu găsea nici o pistă folositoare, dar îi venise din nou rândul la turnat minciuni şi se hotărî s-o facă, amestecându-le cu ceva adevăr, ca să fie digerate mai uşor.

— Există doi hoţi care-şi fac de cap prin partea vestică a oraşului. Doi negri de înălţime medie, cam asta e tot ce avem ca semnalmente. Puşca aia cu două ţevi este tipică pentru modul lor de operare. S-au specializat în atacarea celor care vin să-şi cumpere doza de droguri, căutându-i mai ales pe cei înstăriţi. Probabil că o mare parte din jafurile lor nici n-au fost semnalate. Avem unele indicii care-i implică în două asasinate. Acesta ar putea fi al treilea.

— Asta-i tot? întrebă Rosen.

— Jaful şi crima sunt delicte majore, domnule doctor.

— Dar Kelly n-a fost jefuit.

— E un mod de a privi lucrurile, acceptă Douglas, întorcându-se din nou la martorul lui. Domnule Kelly, trebuie să fi văzut ceva. Ce naiba căutai în zona aceea? Domnişoara Madden încerca să cumpere ceva...?

— Nu!

— Gata, s-a terminat. A murit. Poţi să-mi spui. Trebuie să ştiu, insistă Douglas.

— Vă repet, fusese în legătură cu banda aia iar eu, oricât de neverosimil ar părea, chiar nu ştiu nimic despre droguri...

Dar voi afla!

Rămas singur în rezervă, pradă gândurilor, Kelly îşi lăsă privirea să vagabondeze pe tavan, măturând suprafaţa albă ca a unui ecran de cinematograf.

Pentru început, poliţia greşea. Nu ştia de unde îi venea o asemenea certitudine, dar o avea şi asta îi era suficient. *Nu erau hoţi, tipii care băgaseră groaza în Pam.*

Ceea ce se întâmplase se potrivea cu ce aflase de la Pam. Nu era prima oară când ei procedau aşa. Îşi permisese luxul de a se lăsa reperat – de două ori. Era într-adevăr vinovat, dar asta era o poveste încheiată acum şi nu mai putea s-o schimbe. Orice

greşeli ar fi făcut, erau iremediabile. Cei care o asasinaseră pe Pam erau liberi şi, fiind la a doua crimă, n-or să se oprească aici. Dar nu astea erau gândurile care preocupau cu adevărat mintea celui al cărui chip era ascuns în spatele măştii de tifon.

În regulă, decise el. *O.K. Indivizii ăştia încă n-au avut de-a face cu un tip ca mine. Trebuie să-mi recapăt vlaga,* îşi spuse nostromul John Terence Kelly.

Rănile erau grave, dar o să supravieţuiască. Ştia fiecare etapă a procesului. Recuperarea va fi dureroasă, dar va face tot ce i se va cere, suficient ca ei să fie mândri de pacientul lor, îşi spuse Kelly, dezvelindu-se un pic de sub pled. De abia după aceea va începe cu adevărat greul. Alergări, haltere, înot. Apoi antrenamentul cu armele. Iar în final, pregătirea mintală – deşi, îşi dădea seama, asta deja începuse.

O, nu! Nici chiar în cele mai sumbre coşmaruri n-au avut de-a face cu unul ca mine.

În minte îi străfulgeră porecla pe care o căpătase în Vietnam.

Şarpele.

Kelly apăsă pe butonul de apel de lângă pernă. Asistenta O'Toole apăru peste două minute.

— Mi-e foame, o anunţă el.

— Sper că niciodată nu va mai trebui să fac aşa ceva, îi repetă Douglas locotenentului.

— Cum a mers?

— Ei, profesorul ăla s-ar putea să înainteze o plângere. Sper că am reuşit să-l liniştesc, dar, cu tipii ca el, nu ştii niciodată cum stai.

— Kelly ştie ceva?

— Nimic ce ne-ar fi de folos, răspunse Douglas. E încă prea şocat, pentru a fi coerent, dar n-a văzut pe nimeni, n-a... la dracu', dacă ar fi remarcat ceva, probabil că ar fi reacţionat într-un fel oarecare. I-am arătat şi fotografia de la morgă, încercând să-l scot puţin din amorţeală. Am crezut că va face infarct. Doctorul parcă înnebunise. Nu prea sunt mândru de chestia asta, Em. Astfel de fotografii n-ar trebui arătate nimănui.

— Include-ne şi pe noi, Tom, include-ne şi pe noi.

Locotenentul Emmet Ryan îşi ridică privirea de pe maldărul de fotografii, jumătate făcute în locul unde descoperiseră cadavrul, celelalte la morgă. Deşi petrecuse destui ani în poliţie, imaginile pe care le vedea i se păreau oribile, mai ales că nu era vorba de o crimă pasională sau a unui nebun. Nu, execuţia avusese un

scop precis, fiind realizată cu mult sânge-rece.

— Am vorbit cu Frank. Kelly e un tip de treabă, l-a ajutat să rezolve cazul Gooding, Nu e amestecat în nici o chestie tulbure. Toţi doctorii susţin că în nici un caz nu e consumator de droguri.

— Ce ai aflat despre fată?

Douglas nu trebuia să spună mai mult, amândoi ştiau că trecutul fetei le-ar putea furniza pista de care aveau nevoie. Of, dacă Kelly i-ar fi sunat pe ei, în loc de Allen, care habar n-avea de investigaţiile lor. Dar n-o făcuse şi o potenţială sursă de informaţii, poate cea mai bună, fusese asasinată.

— Am primit confirmarea că amprentele Pamelei Madden sunt în fişier. Au săltat-o în Chicago, Atlanta şi New Orleans pentru prostituţie. Dar de fiecare dată a scăpat de proces şi n-a făcut nici măcar o zi de puşcărie. Judecătorii s-au mulţumit să-i dea drumul. Delict fără victimă, am dreptate?

Sergentul îşi înghiţi înjurătura adresată idioţilor care umpleau din belşug scaunele judecătoreşti.

— Sigur, Em, nici vorbă de victime. Deci, faţă de acum şase luni, nu ne-am apropiat nici cu un pas de indivizii ăştia? Avem nevoie de mai mulţi oameni, izbucni Douglas, reiterând evidenţa.

— Pentru a-l vâna pe asasinul unei prostituate? întrebă locotenentul. Primarului nu i-a plăcut poza din ziar, dar deja a aflat care era ocupaţia fetei şi, după o săptămână, lucrurile vor intra în normal. Crezi că dăm lovitura într-o săptămână, Tom?

— Poate că ar trebui să-l informezi.

— Nu.

Ryan clătină din cap.

— Va trăncăni. Ai cunoscut politicieni care să nu vorbească? Tipii şi-au infiltrat un om de-al lor şi în clădirea asta. Vrei forţe noi care să te ajute? Spune-mi, unde-i găsim pe cei în care să avem încredere?

— Ştiu, Em, recunoscu Douglas. Dar aşa nu avansăm deloc.

— Poate că băieţii de la Narcotice vor da de un indiciu.

— Vezi să nu, îl persiflă Douglas.

— Kelly ne-ar putea ajuta?

— Nu. Prostănacul se uita în altă parte în momentul atacului.

— Atunci vezi-ţi de treabă, ai grijă ca totul să fie în regulă şi las-o aşa. De la judiciar încă n-a apărut nimic. Poate scot ei ceva la iveală.

— Da, domnule, mormăi Douglas.

Cum se întâmplă adeseori în cursul unei anchete, trebuia să temporizezi, aşteptând greşelile celeilalte părţi. Tipii ăia nu prea

făceau multe, dar, mai devreme sau mai târziu, toţi o zbârceau, îşi spuseră amândoi poliţiştii. Din păcate, se părea că erorile celorlalţi nu veneau niciodată suficient de repede.

Locotenentul Ryan îşi întoarse privirea spre fotografii.

— S-au distrat de minune cu ea. La fel ca şi cu cealaltă.

— Mă bucur că mănânci.

Kelly îşi ridică privirea de pe farfuria pe care aproape o golise.

— Poliţistul avea dreptate, Sam. S-a terminat. Trebuie să mă pun pe picioare şi să mă ocup de ceva, nu?

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. La naiba, pot să mă întorc în armată sau altceva.

— Trebuie să-ţi învingi durerea, John, spuse Sam, aşezându-se lângă patul lui Kelly.

— Ştiu cum s-o fac. Am mai făcut-o şi altădată, îţi aminteşti?

Se uită spre Sam.

— Ce le-ai spus poliţiştilor despre mine?

— Cum ne-am întâlnit, chestii de genul ăsta. De ce?

— Din cauza ocupaţiei pe care am avut-o în armată. E o treabă secretă, Sam. Unitatea căreia îi aparţineam nu exista în mod oficial. Treburile pe care le făceam nu s-au întâmplat niciodată, înţelegi ce vreau să spun?

— Nu m-au întrebat. De fapt, nici nu mi-ai spus vreodată, răspunse chirurgul, derutat mai mult de uşurarea care se citea pe faţa pacientului.

— Le-am fost recomandat de un amic din Marină, mai mult pentru ale antrena scafandrii. Ei nu ştiu decât ce mi s-a permis să le spun. Nu era exact ceea ce am făcut în realitate, dar suna bine.

— În regulă..

— Nici nu ţi-am mulţumit pentru grija pe care mi-ai purtat-o.

Rosen se ridică şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se fulgerat după câţiva paşi.

— Crezi că poţi să mă prosteşti?

— Nu cred, Sam, răspunse Kelly circumspect.

— John, mi-am petrecut toată nenorocita asta de viaţă folosindu-mi mâinile pentru a salva vieţile oamenilor. Stai deoparte şi nu te amesteca prea mult pentru că, dacă o faci, s-ar putea să-ţi pierzi stăpânirea de sine şi să fii obligat la gesturi necugetate. Eu n-am lovit pe nimeni în viaţa mea. Mă înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Ce ai de gând să faci?

— N-ar trebui să ştii, Sam.

— Vreau să te ajut, crede-mă, replică Rosen cu o mirare sinceră în glas. Şi mie îmi plăcea Pam.

— Ştiu, Sam.

— Şi-atunci, ce să fac? întrebă chirurgul.

Îi era teamă ca John să nu-i ceară ceva care nu era în puterile lui; îi era chiar şi mai teamă că ar putea accepta.

— Fă-mă sănătos.

9
Muncind din greu

Pe chip i se citea o anumită înverşunare, îşi spuse Sandy. Ciudat, pentru că fusese un pacient ascultător. Nu le făcuse zile fripte. Nu se văitase. Făcuse exact ce i se ceruse. Există un strop de sadism în doctorii care se ocupă de terapia intensivă. Este necesar să fie, deoarece sarcina lor este de a-i obliga în permanenţă pe pacienţi la un efort suplimentar – la fel cum ar proceda şi un antrenor de atletism cu elevii lui – în fond, scopul final fiind doar de a-i ajuta. Chiar şi aşa, un bun terapeut trebuie să-şi forţeze pacientul, să-l încurajeze pe cel slab şi să-l cuminţească pe cel puternic, să răsfeţe şi să ironizeze, totul în numele sănătăţii; asta însemna ca satisfacţia să-ţi izvorască din caznele şi durerile altora, iar O'Toole nu era capabilă de aşa ceva. Dar ea remarcase că lui Kelly nu-i păsa de toate acestea. Executase cuminte tot ce i se ceruse şi, când terapeutul îi solicitase un efort suplimentar, reacţionase prompt, din ce în ce mai bine, până când doctorul, în loc să fie mulţumit de rezultatele pacientului, începuse să se îngrijoreze.

— Poţi s-o laşi mai moale acum, îi recomandă el.

— De ce? se miră Kelly, răsuflând din greu.

— Ai pulsul o sută nouăzeci. Şi e aşa de peste cinci minute.

— Care-i recordul?

— Zero, îi răspunse terapeutul fără să zâmbească.

Fu recompensat cu un hohot de râs şi Kelly începu să scadă tempoul pe bicicleta medicinală, oprindu-se din pedalat după două minute.

— Am venit să-l recuperez, anunţă O'Toole.

— Foarte bine, ia-l, înainte să-mi strice ceva.

Kelly coborî de pe bicicletă şi-şi şterse faţa, bucuros că ea nu adusese un cărucior sau vreun alt echipament care l-ar fi pus într-o situaţie jenantă.

— Cărui fapt îi datorez această onoare, doamnă?

— Misiunea mea îmi cere să fiu cu ochii pe tine, replică Sandy. Încerci să ne arăţi cât de puternic eşti?

Clipa de destindere zburase şi Kelly redeveni serios.

— Doamnă O'Toole, mi se cere să alung din minte toate

preocupările, nu-i aşa? Exerciţiile fizice mă ajută să reuşesc. Nu pot să alerg cu braţul în eşarfă. Nu pot să mă caţăr pe spaliere şi să ridic haltere. Dar pot pedala pe o bicicletă. De acord?

— Oricând la dispoziţia dumneavoastră. De acord, răspunse Sandy, arătându-i uşa.

În agitaţia zgomotoasă de pe coridor, continuă:

— Îmi pare foarte rău pentru prietena ta.

— Mulţumesc, doamnă.

Îşi întoarse capul, încă ameţit de efort, păşind pe coridorul aglomerat.

— În armată aveam un anumit ritual. Gornistul, stegarul, plutonul prezentând armele pentru onor. E o chestie care le pică bine bărbaţilor. Te face să crezi că fiecare lucru îşi are importanţa lui. Sufletul ţi-e încă îndurerat, dar e un mod civilizat de a-ţi lua la revedere. Reuşiserăm să ne obişnuim cu asta. Dar povestea ta e diferită, la fel ca şi a mea. Cum te-ai descurcat? Te-ai dedicat mai mult muncii?

— Am terminat un curs de specializare. Sunt asistentă practicantă. Învăţ. Port de grijă pacienţilor.

Asta era viaţa ei acum.

— Ei bine, mie nu trebuie să-mi porţi de grijă, în regulă? Îmi cunosc limitele.

— Care sunt?

— E cale lungă până la ele, începu Kelly, dar zâmbetul care-i înflorise pe chip i se stinse la fel de brusc. Cum mă descurc?

— Foarte bine.

Amândoi ştiau că lucrurile nu decurseseră prea lin. Donald Madden venise la Baltimore pentru a ridica trupul fetei lui de la morgă, lăsându-şi nevasta acasă, refuzând orice întâlnire, cu toate rugăminţile lui Rosen. N-avea chef să discute cu un preacurvar – îi comunicase lui Sam la telefon – o remarcă pe care Sandy o aflase, cu toate că doctorii n-o comentaseră. Chirurgul o pusese la curent cu biografia lui Pam, iar episodul cu Donald Madden nu era decât un final dureros la o viaţă scurtă şi tristă, ceva ce pacientul n-avea nevoie să afle. Kelly se interesase de aranjamentele pentru înmormântare, dar Sam şi Sandy îl asiguraseră că în nici un caz nu putea părăsi spitalul. Kelly acceptase în tăcere, surprinzând-o pe asistentă.

Umărul lui stâng era încă imobilizat şi Sandy era convinsă că-l durea. Atât ea, cât şi ceilalţi remarcaseră uşoarele tresăriri când îi administrau analgezicele, dar Kelly nu era tipul căruia să-i placă să fie căinat. Chiar şi acum, de-abia respirând după

ucigătoarele treizeci de minute pe bicicletă, se străduia să meargă cât putea de repede, comportându-se ca un adevărat atlet.

— Pentru ce faci tot circul ăsta? întrebă ea.

— Nu ştiu. Trebuie să fie un motiv pentru orice? Aşa sunt eu, Sandy.

— Bine, paşii tăi sunt mai lungi decât ai mei. Ia-o mai încet.

— Sigur.

Kelly încetini când ajunseră la lift.

— Câte fete sunt… vreau să spun ca Pam?

— Prea multe.

Nu putea să aproximeze numărul. Erau destule, aşa încât constituiau o categorie de pacienţi, suficiente, pentru că le vedeai peste tot.

— Cine le ajută?

Asistenta apăsă pe butonul liftului.

— Nimeni. Au fost puse la punct unele programe pentru ajutorarea drogaţilor, dar problemele reale sunt legate de mediul de trai şi de ceea ce implică el – e un termen la modă acum, „tulburări de comportament”.

Există programe de reeducare pentru hoţi sau pentru cei care îşi exercită violenţa asupra copiilor, dar nu şi pentru fetele astea. Nimeni nu mişcă un deget. Singurii care par interesaţi să facă ceva sunt cei din asociaţiile de caritate ale bisericii. Dacă cei în drept ar recunoaşte că este vorba de o boală, atunci lumea ar privi cu alţi ochi problema.

— Dar este o boală?

— John, nu sunt doctor, ci doar asistentă practicantă şi nu e un aspect care intră în sfera mea de activitate. Mă ocup de recuperarea postoperatorie a pacienţilor. Sigur, fiind unul din subiectele discuţiilor noastre, ştiu şi eu câte ceva. Surprinzător de multe dintre aceste fete mor din cauza drogurilor. Din supradoză, accidental sau cu de-a sila, cine poate şti? Ajung aici fie din cauza unei întâlniri nefericite, fie datorită violenţei proxeneţilor, multe dintre ele cu boli cronice, într-o stare medicală precară şi nemaiputând fi salvate. O leziune majoră pe fondul unei hepatite sau pneumonii este o combinaţie mortală. Dar crezi că îi pasă cuiva?

Privirea lui O’Toole se îndreptă spre ascensorul care sosea.

— Tinerii n-ar trebui să moară în modul ăsta.

— Mda.

Kelly îi făcu semn să intre în lift prima.

— Întâi pacientul, obiectă ea.

— Ba doamna, insistă el. Aşa am fost educat.

Cine-i acest bărbat? se întrebă Sandy. Bineînţeles, reuşea să aibă grijă de toţi. Pacienţii, dar profesorul îi ordonase – ei, nici chiar aşa, se temperă ea, dar o sugestie de la doctorul Rosen era mai mult decât un ordin, datorită respectului pe care i-l purta ca prieten şi sfătuitor – să-i acorde un interes special lui Kelly. Nu era vorba de peţit, cum bănuise la început. Suferinţa lui încă nu se vindecase – la fel şi a ei, deşi n-ar fi recunoscut în ruptul capului. Un bărbat atât de ciudat. În multe privinţe semăna cu Tim, dar era mult mai circumspect. Un amestec neobişnuit de blândeţe şi duritate. Nu uitase scena la care asistase cu o săptămână în urmă, dar se părea că totul se consumase atunci. O trata cu respect şi cu zâmbetul pe buze, neîncercând niciodată să flirteze cu ea, aşa cum făceau mulţi pacienţi (pe care ea pretindea că-i punea la punct). Era atât de ghinionist, dar părând că ştie ce vrea. Efortul plin de dârzenie în procesul de recuperare… Duritatea lui aparentă… Cum se potriveau astea cu neaşteptat de bunele sale maniere?

— Când plec de aici? se interesă Kelly pe un ton destul de vioi.

— Peste o săptămână, îi răspunse O'Toole, ieşind din ascensor. De mâine o să ai braţul liber.

— Adevărat? Sam nu mi-a spus. Voi putea să-l folosesc?

— O să te cam doară la mişcare, îl avertiză ea.

— La naiba, Sandy, parcă acum nu mă doare, ricană Kelly. Dacă-l folosesc, poate mă mai lasă durerea.

— Întinde-te, îi ordonă asistenta.

Înainte ca el să poată protesta, ea îi băgă termometrul în gură. Apoi îi luă pulsul şi tensiunea. Cifrele pe care le scrise pe foaia de observaţie erau 37. 6, apoi 65 şi 105/60. Ultimele două erau destul de surprinzătoare, aprecie ea. Orice s-ar fi spus despre pacient, un lucru era cert – îşi revenea extrem de repede. Se întrebă ce ascundea această grabă.

Încă o săptămână, îşi spuse Kelly după plecarea ei. *Trebuie să-mi forţez blestematul ăsta de braţ.*

— Ia să vedem ce ne aduci, ceru Maxwell.

— Veşti bune, dar şi rele, răspunse Greer. Cele bune sunt că, în privinţa forţelor armate terestre, apărarea nord-vietnamezilor este practic inexistentă. Am identificat trei batalioane. Două sunt pregătite să se îndrepte spre sud. Al treilea, care abia s-a întors de la Eye Corps, îşi linge rănile şi e în plin proces de

reconstrucţie. Au destul de puţin armament greu. Trupele mecanizate de care dispun sunt relativ departe.

— Şi veştile rele? întrebă amiralul Podulski.

— Parcă nu le ştiţi! Coasta e înţesată de baterii triplu-A care, când îşi lansează proiectilele, înnegresc cerul. Sunt şi baterii SA-2 aici, aici... probabil şi aici. E destul de periculos, dacă încercăm cu avioane rapide, Cas. Elicoptere? Sigur, unul sau două s-ar putea strecura, dar un pod aerian ar depinde numai de noroc. De altfel, am mai analizat situaţia, când am dat undă verde planului KINGPIN, îţi aminteşti?

— E doar la cincizeci de kilometri de plajă.

— Cincisprezece sau douăzeci de minute cu elicopterul zburând în linie dreaptă, o treabă pe care n-au cum s-o reuşească, Cas. Am analizat până la saturaţie nenorocitele astea de hărţi. Cea mai bună rută pe care am identificat-o – e domeniul tău, Cas, dar mă descurc şi eu – este de douăzeci şi cinci de minute şi n-aş recomanda-o pentru un zbor de zi.

— Putem folosi proiectile 52 ca să croim un coridor printre ei, sugeră Podulski.

Nu dăduse niciodată dovadă de o prea mare subtilitate.

— Credeam că e o treabă care să nu facă valuri, remarcă Greer. Însă vestea cu adevărat rea este că nimeni nu-i prea entuziasmat de o asemenea misiune. KINGPIN a fost un eşec.

— Nu din vina noastră, obiectă Podulski.

— Ştiu, Cas, îl temperă Greer.

Podulski îşi susţinea totdeauna cauza cu patos.

— Trebuie să meargă, mormăi Cas.

Cei trei bărbaţi se întoarseră din nou la fotogramele de recunoaştere. Lira o colecţie bună, două luate din satelit, două de aparatele Blackbird SR-72 şi trei, de la mică înălţime şi cu o incidenţă oblică, de teleghidatele Buffalo Hunter. Lagărul avea vreo două sute de metri pătraţi, fiind de fapt un pătrat perfect, o copie fidelă a celor descrise în manualele de securitate tactică, atât de preţuite de ţările comuniste. În fiecare colţ, câte un turn de pază, toate de aceeaşi înălţime: zece metri. Fiecare turn avea un acoperiş de tablă pentru a proteja de ploaie mitralierele RPD – un model rusesc scos din uz – pe care le foloseau nord-vietnamezii. În interiorul sârmei ghimpate se aflau două barăci mai mari şi două mai mici. Ei credeau că una din barăcile mari adăposteau douăzeci de ofiţeri americani, toţi de la rangul de locotenent-colonel în sus – aceasta fiind cauza pentru care lagărul avea un caracter special.

Primele care îi atraseră atenţia lui Greer fură fotografiile realizate de Buffalo Hunter. Una fusese suficient de bună pentru identificarea unei persoane, colonelul Robin Zacharias din Forţele Aeriene ale Statelor Unite. Avionul său, un Wild Weasel F-105G, fusese doborât cu nouă luni în urmă, iar nord-vietnamezii anunţaseră decesul lui şi al copilotului. Fusese publicată chiar şi o fotografie a cadavrului. Acest lagăr al cărui nume de cod, SENDER GREEN, era ştiut de mai puţin de cincizeci de persoane, era diferit de mult mai cunoscutul Hanoi Hilton, care fusese vizitat de către cetăţenii americani şi unde fuseseră concentraţi aproape toţi ofiţerii americani de prim rang, până la raidul ratat al Operaţiunii KINGPIN asupra lagărului de la Song Tay. Departe de lume, amplasat într-unul din locurile cele mai neaşteptate, neştiut de nimeni, SENDER GREEN era un loc sinistru. Oricare ar fi fost soarta războiului, America îşi dorea piloţii înapoi. Locul acela sugera, chiar prin existenţa lui, că unii dintre ei nu vor ajunge niciodată acasă. Un studiu statistic al pierderilor suferite de americani scosese în evidenţă un aspect ciudat. În rapoartele nord-vietnameze, procentul deceselor ofiţerilor cu grade superioare era mult mai mare decât al celor cu grade mici. Se ştia că inamicul avea surse bune de contrainformaţii – multe dintre ele chiar în cadrul mişcării americane, „pentru pace” – şi că întocmiseră dosare pentru ofiţerii americani superiori: cine sunt, ce ştiu, ce activitate au mai avut. Era posibil ca aceşti ofiţeri să fie sechestraţi într-un loc special, cunoştinţele pe care le aveau urmând să fie folosite de nord-vietnamezi ca momeală în târguiala cu sponsorii ruşi. Competenţa prizonierilor în problemele zonelor de interes strategic special putea fi moneda de schimb pentru continuarea ajutorului din partea naţiunii-sponsor, care începuse să-şi piardă interesul în acest război interminabil. Prea multe jocuri erau în curs de desfăşurare.

— La naiba, şuieră Maxwell.

Pe cele trei fotografii luate din avionul teleghidat se desluşea un bărbat, în fiecare din ele privind drept spre cameră. În ultima fotografie apărea şi un gardian, plesnindu-l cu patul armei în spate. Chipul apărea clar: era Zacharias.

— Tipul ăsta e rus, spuse Casimir Podulski, bătând cu degetul în fotografie. Numai ei au uniforme ca asta.

Ştiau la ce se gândea Cas. Era fiul unui fost ambasador al Poloniei la Washington şi moştenise titlul de conte, ca vlăstar al unei familii ale cărei rădăcini se trăgeau de pe vremea regelui Jan Sobieski. Familia îi fusese aproape decimată de nazişti, ca şi

restul nobilimii poloneze, de membrii rămaşi în viaţă având grijă ruşii în Codrii Katinului, unde-şi găsiseră moartea cei doi fraţi ai lui, după ce-şi dovediseră vitejia în scurtele şi inutilele lupte de pe ambele fronturi, în 1941, a doua zi (lupă ce primise licenţa la Universitatea Princeton, Podulski se alăturase Forţelor Navale Americane ca pilot, adoptat de o ţară nouă şi îmbrăţişând o meserie nouă „pe amândouă servindu-te cu mândrie şi talent. Şi ură. O ură mult mai puternică acum, datorită iminentei lui pensionări. Greer cunoştea motivul pensionării forţate a lui Cas: artrita îi transformase mâinile, surprinzător de delicate; în nişte cioturi noduroase. Deşi se străduia să ascundă efectele bolii, ştia că nu va rezista următorului control medical. Cas întâmpina pensionarea doar cu amintirea fiului mort la datorie şi cu o soţie dependentă de un tratament antidepresic, după o carieră pe care, probabil, o considera ratată, în ciuda medaliilor şi a rangului obţinut.

— Trebuie să găsim o cale, spuse Podulski. Dacă nu, niciodată nu-i vom mai revedea pe aceşti oameni. Dutch, ştii cine poate fi acolo? Pete Francis, Hank Osborne.

— Pete a fost sub ordinele mele pe *Enterprise,* dădu din cap Maxwell.

Amândoi se uitară la Greer.

— Sunt de acord cu voi referitor la natura lagărului. Am avut îndoieli Zacharias, Francis şi Osborne sunt genul de oameni care i-ar interesa.

Zacharias făcuse un stagiu în Omaha, ca membru al unei echipe complexe care se ocupa de selectarea ţintelor pentru armele strategice, iar cunoştinţele lui despre cele mai Secrete planuri de război ale Americii erau enciclopedice. Ceilalţi doi ofiţeri navali deţineau şi ei informaţii importante şi, deşi erau curajoşi, devotaţi, maeştri în arta disimulării şi încăpăţânaţi ca nişte catâri, totuşi nu erau decât făpturi omeneşti, iar oamenii îşi au limitele lor, pe când duşmanul avea timpul de partea lui.

— Ei, dacă vreţi, aş încerca să prezint proiectul unor tipi, dar n-am mari speranţe.

— Dacă n-am încerca, n-am fi demni de încrederea pe care ne-o arată oamenii noştri.

Podulski îşi trânti pumnul pe tăblia biroului. Cas îşi făcuse şi el planuri. Descoperirea acestui lagăr şi recuperarea prizonierilor demonstrau foarte clar că nord-vietnamezii minţeau în mod public. Aceasta ar tulbura tratativele pentru pace, suficient ca să-l oblige pe Nixon să adopte planul operaţiunii care fusese pusă la

punct de o echipă complexă a Pentagonului: invazia nordului. Ar putea fi vârful operaţiunilor militare americane, un asalt combinat al diferitelor forţe armate, fără precedent pentru îndrăzneala, anvergura şi pericolele potenţiale: un desant aerian direct în Hanoi, o divizie a marinei lovind pe ambele maluri ale Haifongului, totul completat cu atacuri ale aviaţiei – sprijinite de cea mai bună tehnologie americană, într-o încercare masivă, devastatoare, de a zdrobi nordul, prin capturarea liderilor lui politici. Acest plan, al cărui nume codificat se schimba în fiecare lună – pentru cea în curs fiind CERTAIN CORNET – reprezenta şansa răzbunării pentru toţi profesioniştii care urmăriseră timp de şase ani cum ţara lor bâjbâise în indecizie şi în ruşinoasa irosire a vieţilor fiilor Americii.

— Crezi că eu nu ştiu? Osborne a lucrat sub ordinele mele la Suitland. Am venit cu preotul, când a adus nenorocita aia de telegramă! Cred că n-aţi uitat că sunt de partea voastră?

Spre deosebire de Cas şi Dutch, Greer ştia că CERTAIN CORNET nu va depăşi niciodată stadiul de proiect. Nu putea fi pus în aplicare, fără informarea Congresului, iar din Congres prea multe informaţii se scurgeau. Rămânea o posibilitate pentru 1966 sau’67, chiar şi în’68. Dar acum, o asemenea operaţiune era de neconceput. Însă le rămânea SENDER GREEN, iar misiunea era posibilă, chiar dacă la mustaţă.

— Linişteşte-te, Cas, interveni Maxwell.

— Da, domnule.

Greer îşi mută privirea spre harta în relief:

— Ştiţi, ura vă întunecă mintea.

— Ce vrei să spui? întrebă Maxwell.

Greer urmări cu degetul o linie roşie care, plecând de la un oraş de pe coastă, trecea prin apropierea intrării lagărului. Pe fotografiile aeriene părea a fi un drum sănătos, asfaltat.

— Forţele de şoc sunt aici, aici şi aici. Drumul este aici, urmărind, în cea mai mare parte a lui, râul înspre amonte. Toată zona este împresurată cu baterii anterioare care se pot deplasa pe drum dar, ştiţi şi voi, triplu-A nu prezintă nici un pericol pentru un echipament adecvat.

— Seamănă cu o invazie, observă Podulski.

— Şi trimiterea a două companii aeropurtate n-ar fi?

— James, totdeauna am spus că eşti deştept, zâmbi Maxwell. Ştii, este exact locul unde a fost doborât băiatul meu. Apoi scafandrul s-a dus şi l-a recuperat cam pe-aici, continuă amiralul, ciocănind în hartă.

— A, ştie cineva bine cum arată zona? se bucură Greer. Ne-ar fi de ajutor. Unde-l găsim?

— Bună, Sarah.

Kelly îi făcu semn să ia loc. Părea mai în vârstă, aprecie el.

— Vin a treia oară, John. La vizitele anterioare dormeai.

— Ca în cea mai mare parte a timpului. E în regulă, o asigură el. Sam a trecut azi de câteva ori pe aici...

Avea o senzaţie neplăcută. Cel mai dificil este să-ţi priveşti prietenii în ochi, îşi spuse el.

— Ei, am fost ocupaţi în laborator. Trebuie să-ţi spun cât de rău îmi pare că v-am cerut să veniţi în oraş. Ar fi trebuit să vă trimit în altă parte. Nu era necesar s-o vadă Madge. E un tip pe care-l ştiu în Annapolis, un doctor foarte capabil...

Cuvintele i se opriră în gât.

Prea multă vinovăţie, se gândi Kelly.

— Sarah, nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta, spuse el, când ea încetă să vorbească. Ai fost prietena lui Pam. Dacă mama ei ar fi fost ca tine, poate...

Era ca şi cum nu-l auzea:

— Ar fi trebuit să vă fixez o altă dată. Dacă perioada ar fi fost alta...

În privinţa asta avea dreptate, aprecie Kelly. Variabilele! Ce ar fi dacă...? Ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi ales o altă intersecţie pentru a parcă? Ce ar fi fost dacă Billy nu l-ar fi zărit?' *Dacă nu m-aş fi mişcat deloc şi l-aş fi lăsat pe ticălos să-şi vadă de drum?* O altă zi, o altă săptămână? O serie de „dacă”. Tot ce se întâmplă este guvernat de zeci de mici aspecte întâmplătoare care se potrivesc exact, la timpul şi locul cuvenite, într-o secvenţă adecvată şi, dacă rezultatele sunt bune, sunt acceptate cu seninătate, asupra celor rele revărsându-se mânia. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ales un alt drum după ce-şi cumpărase proviziile şi s-ar fi întors spre vas? Dacă n-ar fi zărit-o pe Pam pe marginea drumului şi n-ar fi luat-o în maşină? Dacă n-ar fi descoperit pilulele pe care le lua? Dacă nu i-ar fi păsat sau dacă l-ar fi deranjat comportarea ei, abandonând-o? Ar fi ea în viaţă acum? Dacă tatăl ei ar fi fost puţin mai înţelegător, ea n-ar fi fugit niciodată de acasă, iar întâlnirea lor n-ar mai fi avut loc. Asta era bine sau rău?

Şi, dacă toate erau adevărate, atunci ce importanţă aveau? Fusese totul un accident al hazardului? Problema era că nu puteai să ştii. Poate că, dacă el ar fi fost Dumnezeu,

supraveghind totul din cer, atunci lucrurile s-ar fi însăilat după un alt şablon, dar, aflându-te în mijlocul lor, erai în plină harababură, îşi spuse Kelly. Dă ce-i mai bun din tine şi încearcă să înveţi din greşelile pe care le-ai făcut, pregătit pentru noul eveniment pe care ţi-l aduce hazardul. Dar avea vreun rost? Ei, la dracu', avea ceva pe lumea asta vreun rost? Era o întrebare mult prea complicată pentru un fost nostrom care zăcea pe un pat de spital.

— Sarah, n-ai nici cea mai mică vină. I-aţi oferit maximum de ajutor. Cum ai putea să schimbi asta?

— La naiba, Kelly, o salvasem!

— Ştiu. Şi eu am adus-o aici, iar cel care s-a comportat prosteşte am fost eu, nu tu. Sarah, toţi mă asigură că n-a fost vina mea, dar apari tu şi-ţi asumi responsabilitatea pentru tot ce s-a întâmplat. Poate fi o situaţie zăpăcitoare, cu excepţia unui lucru...

— N-a fost doar o întâmplare, nu-i aşa? întrebă Sarah.

— Nu, n-a fost.

— Am dat de el, anunţă Oreza, cu binoclul fixat pe punctul îndepărtat. Exact cum ai spus.

— Vino la tăticu', şuieră poliţistul în întuneric.

Era doar o coincidenţă fericită, îşi spuse poliţistul. Tipii în chestiune erau proprietarii unei ferme în Dochester County unde, printre rândurile de porumb, cultivau marijuana. Simplu ca bună ziua şi eficient. O fermă înseamnă hambare, acareturi şi... izolare. Fiind băieţi deştepţi, n-aveau chef să-şi transporte marfa cu furgoneta pe podul de peste golf – pe care, în timpul verii, traficul se întrerupea când nu te aşteptai. În plus, cu nici o lună înainte, unul dintre încasatorii de la intrarea pe pod, cu o privire vulturească, ajutase poliţia la o captură mai importantă. Tipii erau destul de prevăzători, putând deveni un pericol potenţial pentru prietenul lui. Chestia asta trebuia să înceteze.

Deci, tipii folosiseră un vas. Pronia cerească îşi aplecase privirea asupra Pazei de Coastă, oferindu-i şansa să participe la capturarea unei cantităţi de droguri şi să-şi ridice o statuie în propriii ochi. N-aveau cum să iasă scântei, după ce se folosise de ei pentru a grăbi asasinarea lui Angelo Vorano, îşi spuse locotenentul Charon, zâmbind în timonerie.

— Îl umflăm acum? întrebă Oreza.

— Da. Tipii cărora le livrează marfa sunt sub controlul nostru. Nu sufli o vorbă la nimeni, adăugă el. Nu vrem să-i

compromitem.

— S-a făcut.

Timonierul-şef apăsă pe regulatoare şi viră cârma spre tribord.

— Băieţi, scularea! îşi anunţă el echipajul.

Pupa vasului de cincisprezece metri vibra din toate încheieturile. Mormăitul puternic al motoarelor îl asurzea pe timonier. Cârma de oţel îi juca în mâini, în timp ce punea vasul pe noul drum. Partea amuzantă era că pentru ceilalţi va fi o surpriză. Deşi Paza de Coastă era principala forţă de ordine de pe cuprinsul apelor teritoriale, în general activitatea ei se rezuma la căutarea şi salvarea navelor, aceasta fiind prima captură de droguri la care participa. Droguri, un cuvânt la auzul căruia Oreza vedea negru în faţa ochilor. De-a lungul ultimilor ani îi găsise pe câţiva din subordonaţii lui fumând marijuana şi furia lui era şi acum un subiect de conversaţie pentru cei pe care-i prinsese.

Ţinta era uşor de văzut acum – o şalupă pescărească de *zece* metri, de genul celor care împânzeau apele golfului, având, probabil, un vechi motor de Chevrolet, care nu-i va asigura o viteză suficientă pentru a depăşi cuterul lui Oreza. Este minunat să ai o deghizare reuşită, dar nu e prea inteligent să-ţi joci viaţa şi libertatea pe o carte, oricât de bună ar fi ea, îşi spuse Oreza cu un zâmbet larg.

— Totul trebuie să pară normal, recomandă încetişor poliţistul.

— Aruncaţi o privire, domnule, îl invită timonierul-şef.

Membrii echipajului erau la locurile lor, cu armele ascunse în tocuri. Cuterul îşi continua drumul, aproape în linie dreaptă, spre Thomas Point şi, chiar dacă ceilalţi i-ar fi observat – deşi nimeni nu era la pupa vasului urmărit – ar fi presupus că se întorceau direct spre dana de acostare. Ajunseseră la aproape cinci sute de metri de cealaltă ambarcaţiune. Oreza împinse regulatoarele pe poziţia „Stop”, lăsând cuterul să-şi continue înaintarea în virtutea inerţiei.

— Uite-l pe domnul English, semnală un membru al echipajului.

Cealaltă şalupă de la Thomas Point urma un drum paralel cu ei, îndreptându-se spre farul care se afla în incinta portului Pazei de Coastă.

— Nu sunt prea deştepţi, aprecie Oreza.

— Păi, dacă ar fi, ar mai încălca legea?

— Ai dreptate, domnule.

Erau la mai puţin de trei sute de metri şi un cap se întoarse spre pupa, cu privirea oprindu-i-se pe micul cuter de un alb

strălucitor. Erau trei oameni pe puntea vasului, iar cel care-i zărise se îndreptă spre timonier ca să-i comunice noutatea. Situaţia era aproape comică. Oreza îşi imagina dialogul lor: „Atenţie, e o şalupă a Pazei de Coastă chiar în pupa noastră.” „Stai liniştit, poate e un schimb de tură cu cei de la tribord.” „Uf,’ uf, nu-mi place chestia asta.” „Relaxează-te, ce dracu’!” „Nu-mi place chiar deloc.” „Calmează-te, n-au aprins reflectoarele, iar portul lor e exact în faţa noastră, pentru numele lui Dumnezeu.”

E timpul, îşi zâmbi Oreza în barbă.

Rânji când timonierul întoarse capul şi din gura larg deschisă ieşiră exact aceleaşi cuvinte. Un puştan din echipaj citise cuvintele pe buzele tipului şi începu să râdă.

— Cred că şi-au dat seama că sunt în pom, domnule căpitan.

— Pune reflectoarele pe ei, ordonă Oreza şi, în acelaşi moment, spre neplăcerea lui, începură să clipească şi luminile de avertizare de pe dig.

— La naiba!

Vasul urmărit se întoarse spre sud, dar era evident că nu avea nici o şansă în faţa cuterului Pazei de Coastă, care executase şi el aceeaşi manevră.

— Băieţi, ar fi trebuit să vă folosiţi banii pentru a cumpăra unul mai puternic, ricană Oreza, ştiind că şi infractorii învaţă din propriile greşeli, iar achiziţionarea unui cuter ca acela al Pazei de Coastă n-ar fi reprezentat nici o problemă pentru ei.

De data asta era uşor. Da şi urmărirea ratată de acum o săptămână ar fi fost simplă, dacă prostănacul ăla de caraliu nu s-ar fi amestecat, dar treburile uşoare nu durează veşnic.

Şalupa pescărească opri motorul, prinsă în cursă între cele două cutere. Ofiţerul English rămăsese în derivă la câteva sute de metri, în timp ce Oreza se apropia pentru abordaj.

— Salut, răcni Oreza prin portavoce. Suntem Paza de Coastă a Statelor Unite şi, fiind în exerciţiul funcţiunii, vrem să urcăm la bord pentru o inspecţie de rutină. Vă rog, rămâneţi pe locurile pe care vă aflaţi.

Parcă-i vedeai pe suporterii deznădăjduiţi care rataseră meciul echipei favorite. Bănuiau că, orice ar fi făcut, tot nu puteau schimba nimic. Ştiau că rezistenţa ar fi fost inutilă şi rămaseră nemişcaţi, înghiţindu-şi amarul şi acceptându-şi soarta. Oreza se întrebă cât va dura starea aceea de prestaţie. Cât va mai trece până când tâmpenia îl va împinge pe unul dintre ei să pună mâna pe o armă?

Doi dintre marinarii lui săriră pe puntea celuilalt vas, în timp

ce alţi doi stăteau în aşteptare la pupa. Domnul English îşi adusese vasul mai aproape. Îl manevrase cu uşurinţă – remarcase Oreza – aşa cum trebuia s-o facă un şef şi-şi scosese echipajul pe punte, gata să intervină în cazul în care celor răi le-ar fi trecut nişte idei nebuneşti prin cap.

Cei trei bărbaţi stăteau nemişcaţi, cu privirea fixată în tabla punţii, rugându-se să nu fie decât o inspecţie de rutină, în vreme ce oamenii lui Oreza pătrundeau în cabina de la prova. Nici nu trecuse un minut şi erau din nou afară. Unul dintre ei îşi atinse cozorocul şepcii – semnalând că erau probleme – apoi se bătuse uşor pe burtă. Da, erau droguri la bord. Cinci atingeri – oho, o cantitate mare.

— Avem o captură, domnule, anunţă Oreza calm.

Locotenentul Mark Charon de la Brigada Narcotice a poliţiei oraşului Baltimore se rezemă de uşa magaziei – sau cum nalba i-or fi spunând marinarii chestiei ăsteia – şi zâmbi. Era îmbrăcat sport şi, cu vesta galbenă de scafandru, putea fi uşor confundat cu unul din băieţii lui Oreza.

— Te ocupi în continuare. Ce vei scrie în raport?

— Inspecţie de rutină şi, la naiba, i-am găsit cu droguri la bord, răspunse Oreza pe un ton care mima surpriza.

— Perfect adevărat, domnule Oreza.

— Mulţumesc, domnule.

— A fost plăcerea mea, domnule comandant.

Le explicase mai devreme lui Oreza şi English care va fi procedura. Pentru a-şi proteja informatorii, meritul arestării va reveni celor de la Paza de Coastă, ceea ce nu avea cum să le displacă prea mult celor doi. Oreza şi-ar fi pictat pe catarg – sau cum i-or fi spus chestiei de care era prins radarul – un simbol al victoriei, un fir de marijuana cu cinci frunze, iar membrii echipajului ar fi avut cu ce să se laude. Poate că ar fi trăit şi aventura de a depune mărturie în faţa unui juriu federal – deşi nu, nenorociţii ăştia se vor dovedi extrem de cooperanţi, negociind din răsputeri o pedeapsă minimă. Îi vor anunţa pe cei de afară că, probabil, fuseseră vânduţi de tipii cărora le livrau marfa. Cu puţin noroc, s-ar putea să dispară şi indivizii ăia şi asta chiar i-ar uşura treaba. Ar reprezenta o breşă în ecostructura drogului – alt cuvânt sofisticat, din multele pe care Charon se străduia să le folosească. Cel puţin un potenţial rival în această ecostructură ieşise definitiv din joc. Locotenentul va fi recompensat de căpitan cu o strângere de mână, iar Paza de Coastă a Statelor Unite şi procuratura îi vor trimite scrisori pline

de figuri de stil, toată lumea felicitându-l pentru modul discret şi eficient în care condusese acţiunea, reuşind să nu-şi compromită informatorii. Unul dintre cei mai buni oameni ai noştri, va repeta căpitanul. Cum reuşeşti să ai informatori atât de buni? Domnule căpitan, doar ştii cum merge treaba, trebuie să-mi protejez oamenii. Sigur, Mark, înţeleg. Fă ce vrei, dar să vii cu rezultate bune.

Îmi voi da toată străduinţa, domnule, îşi spuse Charon, urmărind soarele care apunea. Nici măcar nu aruncă o privire spre puntea celuilalt vas. Oamenii lui Oreza le puseseră cătuşe infractorilor şi le citeau drepturile constituţionale amuzându-se, ca şi cum ar fi fost un joc. Dar asta şi era, la fel ca şi pentru Charon.

Unde dracu' sunt blestematele alea de elicoptere? Se întrebă Kelly.

Misiunea asta nenorocită debutase cu stângul. Pickett, partenerul lui obişnuit, se pricopsise cu o dizenterie violentă, mult prea rea pentru a-l putea însoţi, iar Kelly plecase singur. Nu era cel mai potrivit lucru, Dar misiunea era prea importantă, trebuiau să inspecteze toate cătunele şi „orăşelele". Trebui să plece singur, înaintând cu multă prudenţă prin apa mirositoare a acestui... pe hartă figura ca râu, dar, nefiind suficient de lat, denumirea i se părea pretenţioasă lui Kelly.

Şi, bineînţeles, ăsta era „orăşelul" în care poposiseră bestiile.

PLASTIC FLOWER, ricană el, continuând să privească şi să asculte. *Cine dracu' alesese un nume ca ăsta?*

PLASTIC FLOWER era numele de cod al unui pluton de comando nord-vietnamez în ale cărui acţiuni intra şi propaganda politică sau cum naiba îi spuneau. Şi numele echipei lui fusese adeseori schimbat, fără să se folosească vreodată cuvinte complementare. Indiscutabil, tipii ăştia nu semănau cu agenţii electorali pe care îi văzuse în ziua alegerilor la Indianapolis. Nu se putea spune aşa ceva despre indivizii ăştia şcoliţi în Hanoi cum să zdrobească inimi şi minţi.

Conducătorul „orăşelului", şef, primar, sau ce naiba o fi fost, dăduse dovadă de un curaj prostesc. Acum ispăşea pentru asta, urmărit de la depărtare de privirea nostromului J.T. Kelly. Plutonul apăruse pe la unu şi jumătate şi, într-un mod foarte ordonat, aproape civilizat, intrase în fiecare cocioabă, trezindu-i pe toţi ţăranii şi mânându-i în piaţa centrală unde fuseseră aruncaţi în mijlocul gunoaielor – eroul fără voie, soţia lui şi cei

trei copii, toţi cu mâinile strâns legate la spate. Maiorul nord-vietnamez, şeful lui PLASTIC FLOWER, îi invită pe toţi să se aşeze – pe un ton atât de răspicat şi politicos, încât vocea lui străbătuse până la postul de observaţie al lui Kelly, la aproape două sute de metri. „Orăşelul” avea nevoie de o lecţie pentru încăpăţânarea prostească de a rezista mişcării populare de eliberare. Nu erau oameni răi, ci doar prost sfătuiţi, iar el spera că o simplă lecţie le va arăta suficient de clar că drumul pe care apucaseră era greşit.

Începură cu soţia şefului. Le luă douăzeci de minute.

Trebuie să fac ceva! îşi spuse Kelly.

Ai unsprezece adversari în faţă, idiotule. Chiar dacă maiorul nu era decât o bestie sadică, cei zece oameni pe care îi avea în subordine nu fuseseră aleşi doar pentru devotamentul lor politic. Păreau soldaţi de meserie, cu experienţă, pe care te puteai baza. Kelly nu reuşea să-şi imagineze cum era posibil ca un bărbat să se dedice unor asemenea orori. Dar asta le era ocupaţia, iar Kelly nu-şi putea permite să ignore situaţia.

Unde dracu’ se împotmolise echipa lui de şoc? Trecuseră patruzeci de minute de când îi informase, iar baza de sprijin era la mai puţin de douăzeci de minute de zbor cu elicopterul. Aveau nevoie de acest maior. Şi membrii comandoului nord-vietnamez le-ar fi fost de folos, dar pe maior îl voiau nevătămat. Ştia unde erau ascunşi liderii politici locali, cei cărora Marina nu reuşise să le vină de hac în superbul raid efectuat cu şase săptămâni în urmă. Misiunea asta era, probabil, o reacţie la raidul acela, un răspuns deliberat – „orăşelul” fiind atât de aproape de baza americană – pentru a-i avertiza: încă n-aţi pus mâna pe noi şi nu veţi reuşi niciodată.

Şi probabil că aveau dreptate, îşi spuse Kelly, dar problema n-avea nici o relevanţă pentru misiunea din noaptea aceea.

Fata cea mai mare avea în jur de cincisprezece ani. Vârstă micuţelor şi extrem de fragilelor vietnameze era o chestie greu de precizat. Rezistase douăzeci şi cinci de minute şi încă mai trăia. Gemetele ei străbăteau terenul deschis, ajungând până la apa în care se ascunsese Kelly.

Mâinile lui strângeau atât de tare patul carabinei CAR-15, încât îi fu teamă să nu-l zdrobească.

Cei zece soldaţi care-l însoţeau pe maior se aşezară aşa cum trebuia. Doi dintre ei rămâneau lângă el, înlocuindu-i la intervale regulate pe cei care asigurau paza perimetrului, aşa încât toţi să se bucure de festivitatea serii. Unul dintre ei o lichidă pe fată cu

un cuţit. Următoarea fiică avea în jur de doisprezece ani.

Kelly îşi ciuli urechile, rugându-se să audă mormăitul motoarelor aparatului Huey. Erau alte zgomote. Fâşâitul proiectilelor de 155 care erau lansate spre est de la baza navală. Câteva şuierară pe deasupra capului. Nu suficient de puternic pentru a acoperi ţipetele disperate ale fetiţei, dar ei erau unsprezece, pe când el era singur şi, chiar dacă ar fi fost şi Pickett, cota de 2 la 11 era total defavorabilă pentru a-şi încerca şansa. Kelly avea o carabină CAR-15 cu patru încărcătoare, dintre care două fixate pe armă, fiecare cu câte treizeci de gloanţe. Mai avea patru grenade brizante, două fumigene şi două petarde de semnalizare. Radioul era cea mai mortală armă a lui, dar raportase de două ori până acum şi, de fiecare dată, i se confirmase primirea mesajului şi i se ordonase să aştepte pe poziţie.

Celor de la bază le era uşor să dea asemenea ordine, nu-i aşa?

Doisprezece ani, nu mai mult. Prea mică pentru aşa ceva. De fapt, nu exista o limită de vârstă pentru ororile astea, îşi spuse el, ştiind că, de unul singur, niciodată nu va reuşi să schimbe ceva, iar moartea lui, pe lângă cele ale membrilor acestei familii, nu va folosi nimănui.

Cum puteau să facă aşa ceva? Doar erau bărbaţi, soldaţi, luptători profesionişti ca şi el. Există oare ceva atât de important, încât să te lepezi de orice pornire umanitară? Ceea ce vedea era de necrezut. N-ar fi trebuit să se întâmple. Dar se întâmplă. Se auzea în continuare bubuitul îndepărtat al artileriei, ale cărei proiectile măcinau o presupusă cale de aprovizionare. Un şuvoi neîntrerupt de avioane, dând naştere unui arc de foc, lovind în dreapta şi în stânga, nimerind probabil în pădurile în care nu întâlneai picior de duşman, pentru că astea păreau să le fie ţintele favorite. Nu aici, unde era inamicul, dar la ce-ar fi folosit? Aceşti ţărani îşi jucaseră vieţile şi familiile pe un cal necâştigător, iar maiorul poate că se gândea că se arătase mărinimos, eliminând doar o familie, într-o manieră extrem de demonstrativă, în loc să-i lichideze pe toţi în rafalele mitralierelor. Mai ales că morţii nu vorbeau, iar aici se năştea o poveste pe care o dorea să circule din gură-n gură.” teroarea era ceva care ar fi folosit şi o făceau bine.

Timpul se scurgea şi încet şi repede, iar după ce gemetele fetiţei de doisprezece ani încetară, îi zvârliseră cadavrul lângă foc. A treia şi ultima fiică avea opt ani, aprecie el cu ajutorul binoclului. Bestiile arogante înălţaseră un foc sănătos. Nimeni nu

trebuia să rateze spectacolul, nu-i aşa?

Opt ani, un biet copil, un gât firav din care şi ţipătul de-abia ieşea. Urmări schimbarea gărzii. Alţi doi soldaţi se mutară, de la paza perimetrului în piaţa centrală. Fiecare după posibilităţi: Kelly îşi petrecuse perioada de recuperare amuzându-se în Taiwan, soldaţii din grupul de comando se distrau la spectacolul de lângă foc. Santinela cea mai apropiată de Kelly nu avusese această şansă şi, probabil, nici nu va beneficia de ea. Şeful satului nu avea suficiente fiice sau, poate, santinelă nu era în graţiile maiorului. Oricare ar fi fost motivul real, n-avea şi el părticica lui din bucuria generală şi asta îi dădea un sentiment de frustrare. Ochii soldatului se dezlipiră de locul acţiunii, urmărindu-i pe camarazii care participau la o petrecere interzisă lui în acea seară. Poate data viitoare... dar, cel puţin, putea privi... ceea ce şi făcu, neglijându-şi îndatoririle pentru prima oară în acea noapte, observă Kelly.

Înainte să-şi dea seama, Kelly străbătu jumătatea distanţei până la soldat, târându-se în tăcere, cât putea de repede, ajutat de terenul mlăştinos prin care înainta. Cu trupul lipit de pământ... aproape... tot mai aproape, condus de tânguitul care se scurgea de lângă foc.

Ar fi trebuit s-o faci mai devreme, Johnnie, băiatule!

Nu era posibil!

La dracu', parcă acum este!

Destinul îi veni în ajutor prin zumzetul unui Huey, probabil că nu era doar unul, undeva spre sud-est. Kelly îl auzi primul şi se ridică încetişor în spatele gărzii, strângând cuţitul în mână. Ceilalţi încă nu-l auziră, nici când îşi înfipse cuţitul în ceafa soldatului, exact unde măduva spinării se uneşte cu baza craniului – osul medular, cum aflase la o lecţie. Îl răsuci ca pe o şurubelniţă, în timp ce mâna cealaltă astupa gura soldatului. Trupul deveni dintr-o dată flasc şi Kelly îl lăsă încetişor pe pământ, nu din cine ştie ce porniri umanitare, ci doar pentru a limita zgomotul.

Dar zgomot era din belşug. Elicopterele ajunseseră destul de aproape. Privirea maiorului mătură cerul, întorcându-se spre sud-est, recunoscând primejdia. Răcni un ordin către oamenii săi, cerându-le să se adune, apoi se întoarse şi, după ce unul din soldaţi îl înşfacă pe copil şi-l aruncă în afara drumului, îi trase fetiţei un glonţ în cap.

În câteva secunde plutonul era în formaţie de marş. Maiorul îi numără rapid cu un gest de rutină şi, neieşindu-i unul la

socoteală, ochii i se îndreptară în direcţia lui Kelly, dar timpul petrecut lângă foc îi diminuase acuitatea privirii şi nu desluşi decât o siluetă în mişcare.

— Unu, doi, trei, numără în şoaptă Kelly după ce trase şplintul unei grenade.

Niciodată nu puteai fi sigur când explodau bătrânelele astea. Focoasele lor ardeau exact cinci secunde, iar la „trei” grenada zbură din mâna lui. Lucirea metalului se asorta cu portocaliul focului. O aruncare aproape perfectă, iar grenada ateriză exact în mijlocul soldaţilor. Gura lui Kelly deja muşcase pământul când grenada îşi încheie aterizarea. Auzi şuieratul alarmei cu o clipă prea târziu pentru a mai fi de vreun ajutor cuiva.

Grenada ucisese sau rănise şapte soldaţi. Kelly ţâşni în picioare cu carabina în mâini şi-i lichidă, trăgând în cap, pe unul dintre cei care scăpaseră neatinşi. Ochii nu-i zăboviră nici o clipă pe gheizerul de sânge pentru că în profesiunea asta nu-ţi permiţi momente de contemplare. Maiorul trăia încă, prăbuşit pe pământ, încercând să-şi scoată pistolul, dar Kelly îi trimise cinci gloanţe în piept. Moartea lui transforma noaptea într-un succes. Acum tot ce-i rămânea de făcut lui Kelly era să supravieţuiască. Comisese un act nebunesc, dar inamicul reprezenta cauţiunea pentru salvarea lui.

Kelly alergă spre dreapta, ţinând carabina în ambele mâini. Mai erau cel puţin doi soldaţi nord-vietnamezi înarmaţi, fojgăind în întuneric, suficient de nervoşi şi derutaţi de schimbarea de program survenită. Rachetele luminoase ale primului elicopter fură întâmpinate de înjurăturile lui Kelly pentru că acum întunericul era cel mai bun prieten al lui. Zărindu-l pe unul din soldaţii nord-vietnamezi, goli încărcătorul în silueta care fugea. Schimbase încărcătorul şi, înconjurând zona, sperase să-l găsească şi pe celălalt fugar, dar privirea îi zăbovi pe locul execuţiei. Sătenii o zbugheau în toate direcţiile, unii fiind, probabil, răniţi de schijele grenadei, dar nu-şi mai permitea şi luxul acestei griji. Ochii i se pironiseră pe victimă – mai rău, privirea îi rămăsese prea mult pe flăcările rugului şi, când întoarse capul, imaginile îi dansau în faţa ochilor, portocaliul focului alternând cu paloarea albăstruie a cadavrelor, ca într-un coşmar nocturn. Se auzea mormăitul unui Huey, căutându-şi un loc de aterizare cât mai apropiat de „orăşel”, un zgomot suficient de puternic pentru a acoperi gemetele victimelor. Kelly se ascunse în spatele unei cocioabe, scrutând întunericul, încercând să-şi obişnuiască ochii – plini încă de lumina rugului – cu

tenebrele fojgăitoare. Undeva în preajma lui trebuia să fie şi ultimul soldat nord-vietnamez care, în încercarea de a scăpa, nu se va îndrepta spre posibilul loc de aterizare a elicopterului. Într-o mişcare extrem de lentă, Kelly continuă să înainteze. Între cocioaba în spatele căreia se ascundea şi următoarea era un spaţiu liber de vreo zece metri, ca un cordon de lumină în strălucirea focului. Aruncă o privire precautǎ după colţul zidului, înaintea alergării, apoi ţâşni ca din puşcă, ţinându-şi capul între umeri. Văzu o umbră mişcătoare în faţa ochilor, dar, când se întoarse s-o desluşească mai bine, se împiedică de ceva şi se prăvăli pe pământ.

Nori de praf se ridicară în jurul lui, dar nu reuşi să descopere imediat sursa zgomotului. Kelly se rostogoli spre stânga pentru a evita gloanţele, ajungând în apropierea focului. Se ridică pe jumătate şi încercă să se îndrepte, simţind în spate peretele unei cocioabe, cu privirea măturând frenetic locul în căutarea fulgerărilor armei. Acolo! Îşi fixă ţinta şi trase, iar descărcarea carabinei coincise cu cele două gloanţe de calibrul 7,62 care-l loviră în piept. Impactul îl aruncă la pământ, iar alte două gloanţe îi făcură ţăndări carabina.

Când deschise din nou ochii, era întins pe spate şi liniştea domnea în „orăşel”. Prima încercare de a se mişca nu-i aduse decât durere. Apoi ţeava unei puşti îl apăsă pe piept.

— Domnule locotenent, aici! Domnule doctor!

Privirea îi captă şi alte imagini în timp ce-l cărau mai aproape de foc. Capul lui Kelly atârna fără vlagă într-o parte, urmărindu-i pe soldaţii care împânzeau „orăşelul”, doi dintre ei examinând trupurile nord-vietnamezilor şi luându-le armele.

— Bestia asta e în viaţă, spuse unul dintre ei.

— A, da?

Celălalt păşi peste trupul fetiţei de opt ani, înfipse ţeava puştii în trupul nord-vietnamezului şi trase.

— Pastele mă-sii, Harry!

— Încetaţi cu rahatul ăsta! răcni locotenentul.

— Priviţi ce-au făcut, domnule! zbieră Harry, aplecându-se pentru a vomita.

— Ce probleme ai? îl întrebă medicul pe Kelly, care nu era în stare să răspundă. Ah, ce porcărie! constată el puţin mai târziu. Domnule locotenent, trebuie să fie tipul care ne-a chemat.

Un alt chip îşi făcu apariţia, probabil locotenentul care comanda echipa de şoc, iar tresa imensă de pe umăr era a diviziei unu cavalerie.

— Domnule locotenent, totul pare în regulă, mai verificăm o dată perimetrul, anunţă o voce mai bătrânicioasă.

— Au murit toţi?

— Afirmativ, domnule.

— Cine dracu’ eşti tu? se miră locotenentul, lăsându-şi din nou privirea asupra trupului întins. Nebunii ăştia din marină.

— Marina militară, îl puse la punct Kelly, împroşcând puţin sânge.

— Poftim? întrebă asistenta O’Toole.

Ochii lui Kelly se deschiseră larg. Îşi trecu repede braţul drept peste piept, în timp ce-şi rotea capul, supraveghind încăperea. Sandy O’Toole era într-un colţ, citind o carte la lumina unui bec slab.

— Ce faci aici?

— Îţi ascultam coşmarul, răspunse ea. A doua oară. Ştii, chiar ar trebui să...

— Da, ştiu.

10
Patologie

— Ţi-am pus pistolul în portbagaj, îi spuse sergentul Douglas. Neîncărcat. Ţine-l aşa, de acum înainte.

— Cum merge investigaţia?

— Avem nişte ponturi, minţi dezinvolt Douglas.

Iar asta spunea totul, îşi zise Kelly. Ziarele fuseseră informate că Pam era fişată ca prostituată în dosarele poliţiei, iar cazul îşi pierduse caracterul de urgenţă.

Sam îi adusese Scout-ul la intrarea de pe Wolfe Street. Caroseria fusese reparată şi portiera din stânga avea un geam nou. Kelly se ridică din cărucior, lăsându-şi privirea să cerceteze pe îndelete Scout-ul. Rama portierei şi stâlpul alăturat deviaseră rafala armei, salvându-i viaţa. Agresorul ţintise prost, după o pândă discretă şi eficientă, ajutată şi de faptul că lui nu-i trecuse prin cap să mai privească şi în oglinzile retrovizoare, îşi spuse Kelly, ascunzându-şi deznădejdea. Cum reuşise să uite asta? Se întrebă pentru a mia oară. Un lucru atât de simplu; pe fiecare nou recrut în echipa sa îl pisase la nesfârşit: supraveghează-ţi întotdeauna spatele pentru că s-ar putea să fii urmărit. O chestie simplă de ţinut minte, nu-i aşa?

Dar asta era deja istorie, iar cele întâmplate nu mai puteau fi schimbate.

— Te întorci pe insulă? îl întrebă Rosen.

Kelly dădu din cap:

— Da, am multă treabă şi trebuie să revin în formă.

— Vreau să te văd din nou aici, să zicem peste două săptămâni, pentru un control.

— Da, voi reveni, promise Kelly.

Îi mulţumi lui Sandy O’Toole pentru grija pe care i-o purtase, fiind recompensat cu un zâmbet. Aproape că deveniseră prieteni în cele optsprezece zile care se scurseseră. Aproape? Poate că ea îl considera deja prieten, îşi spuse Kelly, întrebându-se dacă era cuvântul cel potrivit. Intră în maşină şi-şi puse centura de siguranţă. Despărţirile nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Dădu din cap şi zâmbi în timp ce demara, făcând la dreapta pe Mulberry Street, singur pentru prima oară de când ajunsese la

spital.

În sfârşit. Lângă el, pe scaunul pasagerului, unde o văzuse ultima oară pe Pam în viaţă, era un plic mare pe care Sam Rosen, cu scrisu-i colţuros, notase: „Analizele pacientului/Facturi.”

— Dumnezeule, murmură Kelly, îndreptându-se spre vest.

Nici nu era atent la circulaţie. Panorama oraşului se transformase definitiv pentru John Kelly. Străzile erau un amestec curios de activitate şi trândăveală, iar el le mătura cu privirea, conform unei obişnuinţe pe care îşi permisese s-o uite, fixându-i pe cei a căror inactivitate părea să disimuleze alte scopuri. E nevoie de timp, îşi spuse el, pentru a alege griul de neghină. Puţini trecători, dar nici nu erau astea străzile care să te îmbie la promenadă. Ochii lui Kelly se rotiră de la stânga la dreapta, urmărind privirile celorlalţi şoferi, aţintite drept înainte, ignorând ce se petrecea în jurul lor, aşa cum procedase şi el înainte, aşteptând nerăbdători la luminile roşii ale semafoarelor pe care, cu toată graba lor, le rataseră, cu piciorul pe acceleraţie, demarând în trombă când se făcea verde. Sperând că pot lăsa totul în urmă, că problemele de aici vor rămâne veşnic nemişcate, necuprinzând şi zonele în care locuiau oamenii de treabă. Într-un sens, era imaginea răsturnată a celei din Vietnam, nu-i aşa? Acolo, lucrurile rele rodeau inima locuitorilor, iar dorinţa unanimă era de a le împiedica înaintarea. Kelly realiză că se întorcea acasă pentru a asista la forme asemănătoare de alienare şi eşec, într-un loc diferit, iar el era la fel de vinovat şi nesăbuit ca toţi ceilalţi.

Scout-ul făcu la stânga, îndreptându-se spre sud pe lângă un alt spital, o clădire mare şi albă. Cartier comercial, bănci şi birouri, tribunal, primărie, o zonă sănătoasă a oraşului, populată în timpul zilei de oameni de treabă, părăsită de ei de-a valma la vremea înserării, pentru a-şi regăsi siguranţa doar în maşinile pe care le porneau în grabă. Poliţişti din belşug deoarece, fără oamenii aceştia şi afacerile lor, oraşul ar sucomba cu siguranţă. Sau ceva în genul ăsta. Poate că nici nu era o problemă de viaţă şi de moarte, ci doar una de viteză.

Ceva mai mult de doi kilometru Doar atât? Verifică pe hartă. În orice caz, o distanţă periculos de mică între aceşti oameni şi locurile de care se temeau. Oprind la o intersecţie, privirea i se pierdu pe şosea, pentru că străzile, aidoma cordoanelor de protecţie pentru incendii, nu ofereau decât o perspectivă îngustă şi interminabilă. Lumina semaforului se schimbă şi el plecă mai

departe.

După douăzeci de minute îl găsi pe *Springer* la locul lui. Îşi strânse lucrurile şi urcă la bord. Peste zece minute motoarele zbârnâiau, instalaţia de aer condiţionat fusese pornită, iar el revenise în mica sa oază de civilizaţie, gata de plecare. O pauză de calmante; avea chef de o bere şi de o uşoară relaxare – doar o întoarcere simbolică la realitate – dar, în cele din urmă, renunţă la alcool. Îşi simţea umărul stâng al naibii de rigid, cu toate că timp de o săptămână urmase un program special de exerciţii pentru a-şi debloca articulaţiile. Se învârti în jurul careului, rotindu-şi braţele în cercuri largi şi chircindu-se la pulsaţiile dureroase ale umărului. După un timp, ieşi pe punte pentru a mola parâmele. Murdock îl urmărea din uşa biroului, dar nu scoase un cuvânt. Ziarele îl popularizaseră din belşug, dar nu pomeniseră de relaţia lui cu Pam, reporterii nefăcând nici o legătură între ei. Tancurile de combustibil erau pline ochi şi toate echipamentele de navigaţie păreau funcţionale, dar nu exista nici o factură de la administraţia portului pentru serviciile prestate.

Manevră neîndemânatic parâmele, umărul stâng refuzând să răspundă la comenzi. În sfârşit, parâmele fură molate şi *Springer* se desprinse de chei. După ce ieşi din micul bazin portuar, Kelly se aşeză în faţa hărţii şi, în răcoarea pe care aerul condiţionat o împrăştia în cabină, fixă un drum drept pentru ieşirea din golf. Timp de o oră, până ieşi din el, privirea nu îi părăsi apele şenalului navigabil. O băutură răcoritoare îl ajută la înghiţirea a două pastile de tylenol. Se tolăni în scaunul comandantului şi deschise plicul lăsat de Sam, în timp ce pilotul automat conducea nava spre sud.

Doar fotografiile lipseau. Văzuse una şi îi fusese de ajuns. O notă scrisă de mână – toate filele din plic erau doar fotocopii, nu originale – arăta că profesorul de patologie obţinuse copiile de la prietenul lui, medicul legist, iar rugămintea era ca Sam să aibă grijă ca documentele din dosar să nu ajungă în mâinile cui nu trebuia. Kelly nu reuşi să descifreze semnătura.

Pe prima pagină erau bifate pătrăţelele corespunzătoare la „moarte cu autori necunoscuţi” şi la „crimă”. Raportul afirma că decesul survenise ca urmare a unei strangulări manuale, cu urmele adânci şi înguste ale unei ligaturi. Profunzimea şi intensitatea semnelor ligaturii indicau că activitatea creierului încetase datorită neoxigenării, chiar înainte ca ultima gură de aer să se scurgă spre plămâni prin laringele zdrobit. Striaţiile de

pe piele sugerau că fusese folosit un şiret de pantof, iar contuziile de pe gât, care păreau să provină de la încheieturile mâinilor unui bărbat solid, demonstrau că, în timp ce o strangula, asasinul era cu faţa spre victimă. Raportul semnala, pe cinci pagini dactilografiate la un rând – toate în aridul limbaj medical – că victima fusese supusă la diferite agresiuni violente înainte de a deceda. O filă separată era rezervată violului, întreaga zonă genitală prezentând semne evidente de penetrare forţată. Autopsia pusese în evidenţă o cantitate neaşteptat de mare de spermă în vaginul ei, indicând existenţa mai multor violatori (grupele de sânge 0, A şi AB – conform raportului serologic ataşat). Tăieturile şi contuziile de pe mâini şi braţe erau denumite „clasic defensive”. Pam luptase pentru a trăi. Îi zdrobiseră maxilarul şi alte trei oase, una fiind o fractură multiplă a cubitusului. Kelly puse raportul pe masă, lăsându-şi privirea să rătăcească pe linia orizontului, înainte de a relua lectura. Mâinile nu-i tremurau şi nu sărise nici un cuvânt, dar trebuia să privească dincolo de seaca terminologie medicală.

„Sam, după cum remarci din fotografii” – erau primele cuvinte scrise de mână pe spatele paginii – „e opera unor indivizi realmente bolnavi. A fost torturată în mod deliberat, timp de câteva ore. Fii atent, e ceva care n-a fost menţionat în raport. Verifică fotografia nr. 6. Părul i-a fost pieptănat, aproape coafat şi asta s-a întâmplat, în mod sigur, după moarte. Patologistului care s-a ocupat de caz i-a scăpat chestia asta. E un tinerel (Allen lipsea din oraş când au adus-o, altfel, sunt sigur, s-ar fi ocupat el). Pare puţin ciudat, dar fotografia nu lasă nici o îndoială. E nostim cât de uşor poţi să ratezi lucrurile evidente. Probabil că era primul lui caz de genul ăsta şi se concentrase prea tare pe aspectele majore, ca să mai aibă ochi şi pentru detalii. Am înţeles că o cunoşteai pe fată. Îmi pare rău, prietene Brent.

Pagina era semnată, mai lizibil decât prima filă.

Kelly băgă pachetul în plic.

Deschise un sertar al consolei şi scoase o cutie cu gloanţe de calibrul 45; după ce umplu două încărcătoare, băgă totul înapoi în sertar. Puţine sunt lucrurile mai nefolositoare decât un revolver neîncărcat. Apoi se duse în bucătărie şi alese de pe raft cea mai mare cutie de conserve. Se reîntoarse în cabină şi se aşeză pe un scaun, în mâna stângă avea cutia şi, la fel cum făcuse aproape tot timpul în ultima săptămână, continuă exerciţiile – cutia era o halteră în mâna lui – în sus şi în jos, înainte şi înapoi, aşteptând durerea, bucurându-se de ea, în timp

ce privirea i se pierdea pe întinsul apei.

— N-o să se mai întâmple niciodată, Johnnie, băiete, rosti cu voce tare, pe un ton calm. Nu vom mai face nici o greşeală. Niciodată.

Aparatul C-141 aterizase la Baza Pope a Forţelor Aeriene de lângă Fort Bragg, Carolina de Nord, puţin după ora prânzului, încheind un zbor de rutină care-şi avea originea la peste treisprezece mii de kilometri. Aterizarea avionului de transport nu fusese prea lină. Echipajul era obosit, deşi beneficiase de pauze pentru odihnă în timpul drumului, iar „pasagerii” pe care îi avea nu necesitau o îngrijire specială. Pe zboruri ca acesta, rareori găseai pasageri. Trupele care părăseau teatrul de operaţiuni se îmbarcau, aproape invariabil, pe avioanele companiilor comerciale, unde stewardesele îi răsfăţau cu zâmbete şi băutura era la discreţie pe tot timpul lungului drum de întoarcere în lumea reală. Facilităţile astea nu erau incluse pe zborurile care aterizau la Pope. Membrii echipajelor nu prea aveau chef de glume, iar mâncarea o primeau din caserole standard livrate de Forţele Aeriene ale Statelor Unite.

Avionul încetinise intrând pe pistă şi aterizase în timp ce echipajul îşi fixa centurile de siguranţă. Pilotul, un căpitan, ştia cu ochii închişi rutina aterizării, dar, în caz că ar fi uitat, era aşteptat la capătul pistei de o maşină de teren, vopsită ţipător, pe care o urmă până la centrul de primire. Atât el, cât şi echipajul încetaseră de multă vreme să fie tulburaţi de natură misiunii. Era o treabă, una necesară şi cu asta basta. Părăsiră avionul pentru a beneficia de perioada obligatorie de odihnă, aceasta însemnând – după sumarul raport şi, eventual, semnalarea tuturor defecţiunilor apărute în ultimele treizeci de ore – o băutură la club, urmată de un duş şi un somn bun. Nici unul nu-şi întoarse privirea spre avion. O să-l revadă destul de repede.

Caracterul de rutină al misiunii reprezenta o contradicţie. În multe din războaiele precedente americanii fuseseră îngropaţi în apropierea locurilor în care-şi găsiseră moartea – martore stăteau cimitirele americane din Franţa şi din alte locuri. Regula asta nu era valabilă şi pentru Vietnam. Lumea se obişnuise greu cu ideea că nici un american nu dorea să rămână acolo, viu sau mort şi fiecare corp recuperat se întorcea acasă. După ce trecea printr-un centru de îmbălsămare de la marginea Saigonului, fiecare corp urma un proces similar aici, înainte de a fi expediat

spre oricare din oraşele care-şi trimiseseră tinerii să moară pe un tărâm atât de îndepărtat! Familiile avuseseră timp să pregătească funeraliile şi fiecare corp, identificat după nume pe un tabel care se găsea în avion, era însoţit de instrucţiuni specifice.

De corpurile care ajungeau la centrul de primire se ocupau îmbălsămătorii. Era o ocupaţie pe care armata n-o indusese în multitudinea ei de specialităţi. Un ofiţer în uniformă era întotdeauna prezent, certificând identităţile, pentru că era responsabilitatea serviciului să se asigure că fiecare familie va primi sicriul care trebuia, deşi chiar şi sicriele care părăseau acest loc erau, în majoritatea cazurilor, sigilate. Rănile din luptă, la care se adăugau ravagiile climatului tropical, nu erau ceea ce familiile ar fi dorit sau ar fi trebuit să vadă pe trupurile celor dragi. Ca urmare, nu era posibilă o identificare certă a rămăşiţelor pământeşti şi, din acest motiv, armata îşi lua rolul în serios.

Era o cameră spaţioasă, în care puteau fi îmbălsămate mai multe cadavre concomitent, deşi nu mai era aceeaşi activitate ca în trecut. Oamenii care lucrau aici mai schimbau câte o glumă, unii dintre ei chiar urmăreau buletinele meteorologice pentru acea parte a lumii, pronosticând încărcătura avionului din săptămâna următoare. Mirosul era suficient pentru a îndepărta eventualii observatori şi rareori zăreai câte un ofiţer de rang superior, ca să nu mai vorbim de oficialii civili din Departamentul Apărării, priveliştea de aici nepicându-le prea bine. Dar lumea se obişnuieşte cu mirosurile, iar cel al îmbălsămării era preferabil celorlalte miresme ale morţii. Unul din trupuri, cel al caporalului Duane Kendall, prezenta numeroase răni pe tors. Păreau a fi fost făcute la spitalul de campanie, îşi spuse îmbălsămătorul. Unele dintre tăieturi erau rezultatul muncii disperate a chirurgului – inciziile, care ar fi trezit mânia şefului serviciului într-un spital civil, aproape că nici nu se distingeau printre semnele lăsate de fragmentele unei grenade brizante. Chirurgul se străduise vreo douăzeci de minute încercând să-l salveze, aprecie îmbălsămătorul, întrebându-se de ce nu reuşise intervenţia – probabil din cauza ficatului, după locui şi dimensiunea inciziilor. Nu poţi trăi fără unul din organele vitale, oricât de bun ar fi doctorul. Mult mai interesantă pentru îmbălsămător era eticheta albă aflată pe subsuoara braţului drept, de fapt o confirmare a semnului aparent întâmplător de pe fişa care însoţea containerul înecare fusese cadavrul.

— Identificare pozitivă, confirmă îmbălsămătorul, adresându-i-se căpitanului care îşi făcea rondul prin încăpere însoţit de un sergent.

Ofiţerul confruntă datele de pe fişa containerului cu cele pe care le avea, dădu aprobator din cap şi plecă mai departe, lăsându-l pe îmbălsămător să-şi continue treaba.

Exista o rutină a operaţiilor, iar îmbălsămătorul trecu prin ea fără să se grăbească, asigurându-se că ofiţerul era în celălalt capăt al încăperii. Apoi trase de aţa uneia din cusăturile făcute de îmbălsămătorul din Saigon. Cusătura se desfăcu aproape instantaneu, permiţându-i să scoată din abdomen cele patru săculeţe de plastic cu pudră albă, pe care le aruncă în geanta lui, înainte de a închide la loc incizia din trupul lui Duane Kendall. Era al treilea şi ultimul rând de marfă recuperat în ziua respectivă. După încă o oră şi jumătate, rezervată îmbălsămării unui alt cadavru, ziua de muncă i se încheiase, îmbălsămătorul se îndreptă spre maşina lui, un Mercury Cougar şi părăsi baza militară. Se opri la un supermagazin Winn-Dixie ca să cumpere o pâine şi, întorcându-se spre maşină, dădu un telefon.

— Da? răspunse Henry Tucker, ridicând receptorul la primul apel.

Opt...

— Telefonul deveni mut.

— Bine, aprobă Tucker, punând receptorul în furcă.

Opt kilograme de la ăsta. Şapte de la celălalt; nici unul dintre ei nu ştia de existenţa celuilalt şi fiecare recupera marfa în diferite zile ale săptămânii. Acum, când îşi pusese la punct reţeaua de distribuţie, treaba se putea dezvolta rapid.

Aritmetica era destul de simplă. Fiecare kilogram însemna o mie de grame. Fiecare kilogram urma să fie diluat cu agenţi netoxici, ca lactoza, pe care prietenii lui o obţineau de la un depozit de mărfuri alimentare. După ce combinaţia se amesteca cu multă grijă, pentru ca totul să fie omogenizat, pudra era împărţită în cantităţi mai mici, din care se ambalau plicurile cu doze standard. Calitatea şi reputaţia înfloritoare a produsului îi garantau, pentru livrările angro, obţinerea de la partenerii lui albi a unui preţ uşor mai ridicat decât cel obişnuit.

Amploarea pe care o lua afacerea va deveni în curând o problemă. Tucker începuse operaţiunea la scară mică, deoarece era un om prevăzător şi numai lacomii au nevoie de mult. Dar strategia pe care o adoptase se părea că-şi trăise veacul. Stocul

lui de heroină pură era mult mai mare decât ştiau partenerii lui. Până acum, tipii se arătaseră mulţumiţi de calitatea deosebită a drogului, iar el îi informa, din când în când, despre stocul pe care-l avea, fără să sufle vreodată un cuvinţel despre metoda de transport, de care era atât de mândru. Eleganţa ei desăvârşită îl frapa şi pe el. Cele mai de încredere statistici guvernamentale – îşi nota astfel de lucruri – referitoare la importurile de heroină din Europa prin filierele „franceză" sau „siciliană" (se părea că guvernanţii nu se vor pune niciodată de acord în privinţa terminologiei) estimau că în ţară intra o tonă de droguri pe an. Importul va trebui să crească, aprecie Tucker, pentru că drogul va deveni noul viciu al Americii. Dacă el ar putea aduce cam douăzeci de kilograme săptămânal – iar modalitatea lui de transport era aptă chiar şi pentru o cantitate mai mare – ar depăşi estimarea guvernamentală şi nu i-ar mai păsa de vameşi. Când îşi formase organizaţia, Tucker acordase o atenţie specială problemelor de securitate. De la început, nici unul din membrii importanţi nu se atinsese de droguri. Dacă ar fi făcut-o şi-ar fi semnat condamnarea la moarte, iar el avusese grijă destul de repede să le dea o lecţie, în modul cel mai simplu şi elocvent. La celălalt capăt ai operaţiunii era nevoie doar de şase oameni. Doi procurau drogurile de la sursele locale, a căror securitate era garantată prin mijloacele obişnuite – mari sume de bani plătite cui trebuia. Cei patru îmbălsămători locali erau şi ei foarte bine plătiţi şi fuseseră aleşi dintre cei ale căror afaceri erau stabile şi prospere. Forţele Aeriene ale Statelor Unite asigurau transportul, reducându-i costurile şi migrenele legate de ceea ce, în mod normal, reprezenta cea mai complicată şi periculoasă fază a importului. Prudenţa îi caracteriza şi pe cei doi îmbălsămători care lucrau la centrul de primire. De câteva ori raportaseră că datorită circumstanţelor le fusese imposibil să ia heroina din trupurile care-şi aşteptau binemeritata îngropăciune. Bineînţeles, era destul de neplăcut, dar succesul în afaceri este asigurat de prudenţă, iar pierderea era suportată de consumatori, prin creşterea preţului produsului pe care-l cumpărau. În afară de asta, cei doi îmbălsămători ştiau la ce se puteau aştepta numai dacă le-ar fi trecut prin minte să şterpelească câteva kilograme de heroină pentru propriile afaceri.

Ultima fază a operaţiunii nu presupunea decât transportul cu o maşină, iar pentru treaba asta avea un om de încredere, bine plătit, un şofer extrem de prudent, care nu depăşise niciodată vreo limită de viteză. Extinderea câmpului de operaţiuni în apele

golfului fusese o lovitură de maestru, se gratulă Tucker, sorbind din bere şi urmărind jocul de base-ball la televizor. În plus, fată de toate celelalte avantaje care derivau din specificul poziţiei, reuşise să furnizeze noilor parteneri motivul care să-i convingă că drogurile erau aduse de navele care se deplasau prin Chesapeake Bay spre portul Baltimore – o mişcare pe care ei o considerau măiastră – deşi, de fapt, el personal transporta drogul de la ascunzătoarea de pe ţărm. Angelo Vorano avusese neşansa să se apropie prea mult de adevăr: Îşi cumpărase troaca aia de şalupă şi se oferise să asigure recuperarea drogurilor. Reuşise să-i convingă destul de repede pe Eddie şi Tony că Angelo era turnătorul poliţiei.

Cu un strop de noroc şi dacă americanii vor continua să moară în Vietnam, ar putea controla tot comerţul cu heroină de pe Coasta de Est. Pe de altă parte, era timpul să croiască planuri pentru ziua în care pacea va lua locul războiului. Între timp, trebuia să se gândească la modalităţile de extindere a reţelei de distribuţie. Cea pe care o avea acum – deşi se dovedise funcţională şi deşi datorită ei câştigase încrederea noilor săi parteneri – îşi avea limitele ei. Era prea mică pentru ambiţiile lui şi curând va trebui restructurată. Dar fiecare lucru la timpul lui.

— O.K., e oficial.

Douglas trânti dosarul pe birou, privindu-şi şeful.

— Care-i treaba? întrebă locotenentul Ryan.

— Pentru început, nimeni n-a văzut nimic. În al doilea rând, nimeni nu ştie pentru care proxenet lucra. În al treilea, nici măcar n-am găsit pe cineva care s-o cunoască. Taică-său mi-a trântit telefonul, după ce mi-a declarat că nu vorbise cu fiică-sa de patru ani. Prăpăditul ăla care o însoţea n-a văzut nimic nici înainte, nici după ce a fost împuşcat.

Detectivul se trânti pe scaun.

— Iar interesul primarului s-a evaporat, rosti Ryan epitaful cazului.

— Ştii, Em, nu mă deranjează să mă ocup de o investigaţie secretă, dar îmi va afecta procentul de succese. Poate ratez şi următoarea promovare.

— Mor de râs, Tom.

Douglas clătină din cap, îndreptându-şi privirea spre fereastră.

— La dracu', dar dacă au fost totuşi „Duo Dinamic”? mormăi sergentul.

Cei doi tâlhari uciseseră din nou, în urmă cu două nopţi,

victima fiind un avocat din Essex. Exista chiar şi un martor, într-o maşină la vreo cincizeci de metri, care confirmase prezenţă a doi asasini, ceea ce nu reprezenta o noutate pentru ei. Printre poliţişti circula o poantă, că asasinarea unui avocat nu trebuia în nici un caz considerată drept act criminal, dar nimănui nu-i ardea să glumească pe seama acestei investigaţii.

— Anunţă-mă când începi să crezi asta, îi răspunse Ryan pe un ton calm.

Bineînţeles că nu aveau de ce să se amăgească. Cei doi, implicaţi în celelalte cazuri, erau doar tâlhari. De câteva ori furtul fusese urmat de asasinat, de două ori asasinii chiar se plimbaseră cu maşinile victimelor, dar, în ambele cazuri, fuseseră automobile sport şi probabil că nu-şi doriseră decât o scurtă vâjâială cu o maşină frumoasă. Poliţia ştia câte ceva despre ei, dar nu mult. Dar pentru „Duo Dinamic” tâlhăria era o afacere, iar cel care o ucisese pe Pamela Madden dorise să transmită un avertisment foarte personal; sau era vorba de un ucigaş necunoscut şi complet nebun, posibilitate care le complica şi mai mult vieţile şi aşa agitate.

— Suntem în impas, nu-i aşa? întrebă Douglas. Fata îi cunoştea, le ştia numele, era un martor ocular.

— Dar habar n-avem de existenţa ei, iar din cauza tâmpitului ăla am pierdut-o definitiv, oftă Ryan.

— Ei bine, el s-a întors la dracu’ ştie ce, iar noi am revenit de unde am plecat.

Douglas înşfăcă dosarul şi se reîntoarse la birou.

Se întunecase când Kelly începuse să lege parâmele lui *Springer.* Îşi ridică privirea, urmărind elicopterul care plecase în cine ştie ce misiune de la apropiata bază navală. Misiune trebuie să fi fost, pentru că nu zăbovea din zbor pentru a se roti prin preajmă. Era o zăpuşeală umedă, care făcea aerul irespirabil. În interiorul buncărului era şi mai rău, dar după o oră aerul condiţionat începuse să funcţioneze din plin. „Casa” părea mai goală ca înainte – pentru a doua oară într-un an – camerele mai mari, fără o a doua persoană care să ajute la umplerea spaţiului. Timp de vreo cincisprezece, douăzeci de minute Kelly se mişcă fără noimă prin buncăr, ca un automat, până când se trezi holbându-se la lucrurile lui Pam. Apoi avu loc un declic mintal când îşi dădu seama că aştepta pe cineva care nu mai avea cum să fie aici. Îi luă cele câteva obiecte de îmbrăcăminte, le împături cu grijă şi le aşeză pe măsuţa de toaletă a lui Tish, care ar fi

putut deveni a lui Pam. Poate că cel mai trist era numărul mic al lucrurilor rămase în urma ei. Şuviţe de păr, tricoul, câteva piese de lenjerie intimă, cămaşa de flanelă pe care o purta noaptea şi pantofii tociţi în vârf. Atât de puţin pentru a-i reaminti de ea.

Kelly se aşeză pe marginea patului, privindu-le în tăcere. Cât durase totul? Trei săptămâni? Doar atât? Nu trebuia să verifice într-un calendar, pentru că niciodată timpul nu se măsoară aşa. Timpul este acel ceva care-ţi umple golurile din existenţă, iar cele trei săptămâni petrecute cu Pam fuseseră mai lungi decât toată perioada care se scursese de la moartea lui Tish. Dar i se părea că totul se întâmplase cu mult timp în urmă. Perioada petrecută în spital părea să se fi scurs într-o clipă, suficientă însă pentru a pune un zid între cele mai preţioase momente ale vieţii lui şi el, cel de acum. Putea să se caţere pe zid şi să arunce o privire la ceea ce fusese, dar la asta se reducea totul, acele momente nu vor mai reveni vreodată. Viaţa poate fi atât de crudă, trăind sub blestemul amintirilor, cu un veşnic memento zeflemitor al momentelor reale şi al celor care ar fi putut să fie, dacă el ar fi acţionat diferit. Cel mai rău era că zidul – între ceea ce fusese el şi ceea ce ar fi putut deveni – şi-l construise singur, la fel cum, puţin mai devreme, strânse lucrurile lui Pam pentru că nu mai erau de nici un folos. Închidea ochii şi putea s-o vadă. O şi auzea, în tăcerea care-l înconjura, dar parfumul ei dispăruse, la fel ca şi senzaţia pe care ţi-o lăsa prezenţa cuiva.

Kelly se întinse peste pat şi atinse cămaşa de flanelă – amintindu-şi trupul pe care acesta-l îmbrăcase odată, retrăind momentele în care mâinile lui mari şi puternice îi descheiau neîndemânatic nasturii, descoperind dragostea – acum, o biată cârpă din care, dacă o mototoleai, dispărea şi stropul de aer care o făcea pufoasă. Pentru prima oară de când aflase de moartea ei, Kelly începu să plângă cu suspine. Întreaga fibră a trupului lui era pătrunsă de această realitate şi, singur în fortăreaţa de beton, începu să-i strige numele, sperând că din locul acela neştiut ea l-ar putea auzi şi l-ar ierta pentru stupiditatea lui, care o dusese la moarte. Poate că acum îşi găsise o binemeritată odihnă. Kelly îl implora pe Dumnezeu ca să înţeleagă că Pam nu beneficiase vreodată de o şansă adevărată, să-i recunoască marea curăţenie sufletească şi s-o judece cu indulgenţă, dar şi ăsta eră un mister a cărui rezolvare era mult deasupra posibilităţilor lui. Însă privirea lui nu putea să treacă prin zidurile încăperii şi revenea neîncetat la vraful de îmbrăcăminte.

Bestiile, nici măcar nu-i lăsaseră şansa unei morţi decente.

Doriseră ca toată lumea să afle cum o pedepsiseră, tratând-o ca pe un gunoi, ceva din care să se înfrupte păsările de pradă. Pam Madden nu reprezentase nimic pentru ei, poate doar ocazia favorabilă de care se folosiseră cât timp trăise, iar moartea ei fusese şi ea o demonstraţie a forţei lor. La fel cum procedase şi tatăl ei, realiză Kelly. O demonstraţie: înfruntă-ne şi ai să suferi. Iar dacă va afla, cu atât mai bine, orgoliul le era satisfăcut.

Kelly se întinse pe spate în pat, epuizat de săptămânile în care odihna urma unei zile plină de eforturi. Fixă tavanul, cu lumina încă aprinsă, sperând s-o reîntâlnească în vis pe Pam, dar ultimul lui gând conştient i se îndreptă spre cu totul altceva.

Dacă el putea ucide din orgoliu, la fel puteau şi ceilalţi.

Dutch Maxwell ajunsese la birou la şase şi un sfert, după cum îi era obiceiul. Deşi, fiind coordonatorul adjunct al operaţiunilor aeronavale, nu mai făcea parte din comandamentul acţiunilor de luptă, era totuşi viceamiral, iar sarcina lui actuală consta în a avea grijă de fiecare avion al Forţelor Navale ale Statelor Unite ca de un bun personal. Acesta era motivul pentru care peste vraful zilnic al materialelor de lucru trona un rezumat al operaţiunilor aeriene din ziua precedentă în Vietnam – de fapt, era ziua în curs, dar se întâmplase ieri, datorită liniei internaţionale de schimbare a datei, o chestie care întotdeauna i se păruse a fi o exagerare, deşi odată, într-o luptă aeriană în Oceanul Pacific, se fâţâise de-o parte şi de alta a invizibilei linii.

Momentul acela îi era încă proaspăt în minte. Cu mai puţin de treizeci de ani în urmă, pilota un avion de vânătoare F4F-S Wildcat, care decolase de pe USS *Enterprise* – era un tânăr sublocotenent, cu părul tuns perie, proaspăt însurat, de un curaj nebunesc şi cu trei sute de ore de zbor la activ. Pe 4 iunie 1942, în primele ore ale după-amiezii, reperase trei bombardiere uşoare japoneze Val aflate în picaj – rătăcite de restul grupului de atac Hiryu care bombardase portavionul *Yorktown* – îndreptându-se direct spre el. Revenindu-şi din surpriză, reuşise să doboare două. Pentru al treilea avusese nevoie de mai mult timp, dar îşi reamintea fiecare lucire a soarelui pe aripile ţintei sale şi scânteierile rafalelor lansate de celălalt pilot în inutilul efort de a-l doborî. Patruzeci de minute mai târziu, după ce aterizase, îi raportase comandantului escadrilei, care-l ascultase cu gura căscată, că doborâse trei avioane inamice, acţiune confirmată de camerele foto montate în lăcaşurile mitralierelor. Peste noapte, numele scris pe ceaşca lui „oficială” de cafea se

schimbase din „Winny” – un diminutiv pe care-l detesta – în „Dutch”, gravat pe porţelan cu litere de un roşu sângeriu, o poreclă care-l însoţise tot restul carierei.

Alte patru bătălii aeriene adăugaseră încă douăsprezece liniuţe pe aripa avionului său şi, la termenele cuvenite, Dutch urcase treptele ierarhiei militare, ajungând la funcţia pe care o avea acum. Cu puţin noroc, viitorul i-ar rezerva comanda flotei. Încăperea în care lucra era în ton cu poziţia şi experienţa lui. Pe peretele din stânga masivului birou de mahon se afla placa laterală a aparatului F6F Hellcat pe care-l pilotase deasupra coastelor Japoniei şi Mării Filipinelor. Cincisprezece steaguri portocalii erau pictate pe placa de un albastru închis, pentru ca nimeni să nu uite de isprăvile pe care cel mai vârstnic aviator din marina militară le reuşise mai bine decât mulţi alţii. Vechea lui ceaşcă de pe *Enterprise* trona şi ea pe birou, nemaifiind folosită la ceva atât de banal ca băutul cafelei şi, bineînţeles, nici ca suport pentru creioane.

Deşi apropierea de apogeul carierei ar fi trebuit să-l îmbete de satisfacţie, Maxwell îşi continua netulburat activitatea zilnică care, în acel moment, consta în studierea unui raport de la Yankee Station, referitor la avioanele doborâte în ziua precedentă. În raport erau menţionate ca dispărute două avioane uşoare A-7A Corsair, colege de escadrilă pe aceeaşi navă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Maxwell pe contraamiralul Podulski.

— Am verificat, a răspuns Casimir. Erau la mare înălţime. Anders zbura în faţă, iar Robertson, un novice, era în flancul lui. S-a întâmplat ceva, dar nimeni nu poate preciza despre ce a fost vorba. Nici un apel de salvare şi erau prea sus ca să fie atinse de artileria antiaeriană.

— Paraşute?

— Nu. Podulski clătină din cap. Şeful formaţiei a văzut momentul exploziei. Doar piese şi rămăşiţe împroşcate peste tot.

— Ce misiune aveau?

Mina lui Cas fu elocventă:

— O parcare suspectă. Restul formaţiei a ajuns acolo şi a lovit ţinta – bun grupaj al bombelor, nici o reacţie din partea adversă.

— Deci, totul a fost o pierdere de vreme.

Maxwell închise ochii, întrebându-se ce putuse să li se întâmple celor două avioane, unde se greşise în stabilirea misiunii, de ce şchiopăta brusc cariera lui, de ce Forţele Navale nu mai erau ce fuseseră odată şi încotro se îndrepta întreaga

ţară.

— Nici vorbă, Dutch. „Cineva” s-a gândit că era o ţintă importantă.

— *Cas,* e o oră prea matinală pentru asemenea speculaţii, de acord?

— Da, domnule. Comisia de Apărare investighează incidentul şi probabil că va lua unele măsuri. Dacă vrei o explicaţie, mă gândesc că Robertson era novice – doar la a doua misiune de luptă – şi, probabil, părându-i-se că zăreşte ceva, a făcut o manevră greşită, dar, fiind ultimii din formaţie, nimeni n-a văzut ce sa întâmplat. Dutch, am asistat şi noi la asemenea lucruri.

Maxwell dădu din cap.

— Mai avem ceva?

— Un A-6 a fost lovit la nord de Haifong, dar băieţii au lansat un apel de salvare şi au reuşit să ajungă înapoi pe vas. Pilotul şi artileristul vor fi decoraţi, raportă Podulski. Altfel, *o zi* destul de liniştită în Marea Chinei de Sud. Cam la fel şi în Atlantic, în Mediterana de Est avem nişte semnale că sirienii devin cam neastâmpăraţi cu noile lor MIG-uri, dar asta încă nu e problema noastră. Mâine este fixată întâlnirea cu Grumman şi apoi la Congres, pentru a discuta cu bogaţii noştri politicieni despre programul F-14.

— Cum îţi plac numerele pentru noul avion de vânătoare?

— Dutch, parcă mi-aş dori să fiu din nou tânăr pentru a-l încerca, reuşi Cas să zâmbească. Dar, Iisuse, cu banii pentru un singur aparat puteam construi câteva avioane de transport.

— Progresul, Cas.

— Mda, avem prea mult din chestia asta, mârâi Podulski. Încă un lucru. M-au sunat din Pax River. S-ar părea că prietenul tău s-a întors acasă; oricum, vasul lui e tras la chei.

— Şi m-ai lăsat să aştept atât?

— N-avea sens să ne grăbim. E doar un civil, nu-i aşa? Probabil că doarme până la nouă sau zece.

Maxwell mormăi:

— Cred că e minunat să dormi atât. Va trebui să încerc şi eu o dată.

11
Născocirea

Opt kilometri ar putea fi o plimbare lungă. Indiscutabil, e o distanţă lungă dacă înoţi. Mai ales dacă eşti singur şi n-ai făcut-o de săptămâni bune. Faptul îi devenise evident lui Kelly înainte de jumătatea cursei, dar, deşi apa din estul insulei era suficient de mică, permiţându-i să calce fundul în multe locuri, nu se opri şi nu-şi îngădui să încetinească tempoul. Din când în când schimba ritmul, forţând la maximum braţul stâng şi întâmpinând cu bucurie durerea, ca pe un mesager al progresului. Temperatura apei era exact cât trebuia, aprecie el, nici prea caldă, ca să-ţi dea senzaţia de supă încălzită, dar nici prea rece, ca să-ţi sleiască trupul de energie. La aproape un kilometru de insulă ritmul slăbise, dar, storcind şi ultimele picături din acea nebănuită rezervă de energie pe care o avea fiecare, strocul îi deveni din nou fermi. Când ajunse pe fundul nămolos al marginii estice a insulei de-abia putea să se mai mişte. Muşchii îi erau cuprinşi de crampe şi trebui să facă un efort pentru a se ridica şi a păşi spre uscat. Atunci văzu elicopterul. Îl auzise o dată sau de două ori, în timp ce înota, dar nu-l zărise. Era atât de obişnuit cu elicopterele, încât zgomotele pe care le produceau i se păreau la fel de naturale ca bâzâitul insectelor. Dar unul care aterizează pe bancul tău de nisip nu e treabă pe care s-o vezi în fiecare zi. Grăbi paşii spre el, oprit de o voce care venea dinspre buncăr.

— Aici, nostromule!

Kelly se întoarse. Vocea îi era cunoscută şi, frecându-se la ochi, desluşi imaculata uniformă albă a unui ofiţer superior – lucru dovedit de tresele aurii care scânteiau în soarele dimineţii târzii.

— Domnule amiral Maxwell!

Kelly se bucura că avea companie, în special pe acest vizitator, dar era uşor stânjenit pentru că apărea înnămolit până la glezne în faţa amiralului.

— Ar fi fost mai bine dacă nu aţi fi anunţat, domnule.

— Am încercat, Kelly, îl întâmpină Maxwell, întinzându-i mâna. Am tot sunai câteva zile. Unde naiba ai fost? Plecat pentru o treabă?

Amiralul rămase surprins de brusca schimbare de pe chipul tânărului....

— Nu chiar aşa.

— De ce nu te duci să te speli? Eu am să caut o coca.

Privirea lui Maxwell se opri pe recentele cicatrici de pe spatele şi gâtul lui Kelly.

— Iisuse!

Prima lor întâlnire avusese loc în urmă cu trei ani la bordul navei USS *Kitty Hawk,* Maxwell fiind comandantul acţiunilor de luptă aeriene în Pacific, iar Kelly un nostrom-adjunct foarte bolnav. Nu era o întâmplare pe care un om cu poziţia lui Maxwell ar fi putut s-o uite. Misiunea lui Kelly constase în salvarea echipajului unui avion Nova 1-1 al cărui pilot era sublocotenentul Winslow Holland Maxwell III. Kelly se târâse timp de două zile într-o zonă mult prea periculoasă ca să permită accesul unui elicopter ele salvare şi revenise cu Dutch Junior, rănit dar în viaţă, însă el se pricopsise cu o infecţie din apa aceea împuţită. Maxwell se întrebase cum ar fi putut să-i mulţumească celui care-i salvase unicul fiu. Părea atât de tânăr pe patul de spital, semănând leit cu fiul lui, cu aceeaşi mândrie sfidătoare şi inteligenţă circumspectă. Într-o lume normală, Kelly ar fi primit Medalia de Onoare pentru misiunea solitară prin mlaştinile mizere ale râului, dar Maxwell ştia prea bine că demersul lui ar fi fost inutil. Ne pare rău, Dutch, i-ar fi răspuns tipii din CINCPAC, te-am susţine până în pânzele albe, dar ne-am pierde vremea, pentru că treaba trezeşte suspiciune, ştii foarte bine. Şi atunci, se descurcase după puterile lui.

— Povesteşte-mi despre tine.

— Kelly, domnule, John T., prim-adjunct de nostrom.

— Nu, îl întrerupsese Maxwell dând din cap. Nu, de azi înainte eşti nostrom.

Maxwell mai rămăsese trei zile pe *Kitty Hawk,* aparent pentru o inspecţie a operaţiunilor aviatice, dar în realitate pentru a-şi supraveghea fiul rănit şi pe tânărul membru al SEALS care-l salvase. Fusese lângă Kelly când acesta primise telegrama care-i anunţase decesul tatălui, un pompier pe care infarctul îl surprinsese în timpul unei intervenţii. Realizase că şi de data asta, apăruse după un eveniment grav.

Kelly se întoarse de la duş în maiou şi şort, uşor epuizat, dar cu o privire dură şi hotărâtă.

— Câţi kilometri ai înotat, John?

— Aproape zece, domnule.

— Un antrenament tare, aprecie Maxwell, luând cutia de coca din mâna gazdei. E timpul să o laşi mai încet.

— Mulţumesc, domnule.

— Ce ţi s-a întâmplat? Rana de la umăr e proaspătă.

Kelly îi rezumă povestea ca între soldaţi, pentru că, în ciuda diferenţei de vârstă şi situaţie, erau din acelaşi aluat şi, pentru a doua oară, Dutch Maxwell ascultă cu înţelegere, ca un tată adoptiv ce devenise.

— Ai primit o lovitură puternică, John, îl îmbărbătă amiralul pe un ton blând.

— Da, domnule.

Kelly nu ştiu ce ar mai trebui să spună şi, pentru un moment, îşi lăsă privirea în jos.

— N-am reuşit să vă mulţumesc pentru scrisoare... când a murit Tish. A fost frumos din partea dumneavoastră, domnule. Ce vă face fiul?

— Pilotează un 747 pentru Delta. În câteva zile voi fi bunic, răspunse amiralul cu satisfacţie, realizând apoi cât de dureroase puteau să i se pară ultimele cuvinte ale acestui tânăr singuratic.

— Minunat!

Kelly reuşi să zâmbească, fericit să audă o veste bună, ştiind că această bucurie i se datora şi lui.

— Ce vă aduce aici, domnule?

— Vreau să verificăm ceva împreună.

Maxwell îşi deschise mapa şi despături o hartă pe masa lui Kelly. Tânărul se încruntă:

— O, da, îmi aduc aminte de locul ăsta.

Privirea i se opri pe câteva simboluri scrise de mână.

— Informaţii secrete, domnule.

— Nostromule, subiectul discuţiei este foarte delicat.

Privirea lui Kelly mătură încăperea. Amiralii erau întotdeauna însoţiţi în călătorii de aghiotanţi, de obicei tineri locotenenţi eleganţi care le cară genţile. Îi conduc la cei pe care trebuie să-i întâlnească, se aferează în jurul maşinii, în general făcând genul de lucruri care nu sunt nici măcar de demnitatea unui subofiţer. Deodată îşi dădu seama că echipajul elicopterului rămăsese să caşte gura pe afară, iar viceamiralul Maxwell era singur, ceea ce era cu totul neobişnuit.

— De ce eu, domnule?

— Eşti singurul din ţară care ai bătut cu piciorul zona asta.

— Şi, dacă vom fi deştepţi, aşa va rămâne, zâmbi Kelly.

Amintirile despre acel ţinut nu erau deloc plăcute.

Privind harta, mintea îi readuse instantaneu şi a treia dimensiune a spaţiului.

— Cât de departe ai fost de râu, John?

— Cam până aici. Mâna lui Kelly oscilă deasupra hărţii. La început îl ratasem pe fiul dumneavoastră şi m-am întors, găsindu-l cam pe aici.

Nu era deloc rău, îşi spuse Maxwell, *tulburător de aproape de obiectiv.*

— Podul de pe şosea s-a dus. Ne-au trebuit şaisprezece misiuni, dar acum e în râu.

— Ştiţi ce înseamnă asta, nu-i aşa? Probabil că au croit un vad sau au încropit nişte poduri mobile. Vreţi să vă sfătuiesc cum să le distrugeţi?

— Am pierde timpul. Obiectivul este aici.

Degetul lui Maxwell ciocăni un punct marcat cu roşu.

— E mult de înotat, domnule. Ce este acolo?

— Nostromule, pe fişa de lăsare la vatră ai bifat rubrica prin care accepţi să fii în „rezerva Flotei”, îi reaminti Maxwell cu o falsă inocenţă în glas.

— Staţi aşa, domnule!

— Linişteşte-te, fiule, nu te chem sub arme…

Nu încă, îşi zise Maxwell.

— Ştiu că aveai permisiunea de a lucra cu documente strict secrete.

— Da, toţi o aveam, datorită…

— Chestia asta e deasupra strict secretului, John.

Şi Maxwell îi explică de ce, scoţând noi documente din mapă.

— Bestiile acelea…

Kelly îşi ridică privirea de pe fotografie.

— Vreţi să vă duceţi acolo şi să-i scoateţi, ceva de genul operaţiunii de la Song Tay?

— Ce ştii despre asta?

— Doar ce ştia toată lumea, răspunse Kelly. Am comentat cu oamenii din grupul meu. Părea o treabă destul de deşteaptă. Băieţii ăştia din Forţele Speciale sunt al naibii de isteţi. Dar…

— Da, dar păsărică zburase, iar ei au dat peste o colivie goală. Tipul ăsta – Maxwell bătu cu degetul în fotografie – este colonel în Forţele Aeriene, identificat fără dubii. Kelly, discuţia noastră este strict confidenţială.

— Am înţeles, domnule. Cum v-aţi gândit să realizaţi operaţiunea?

— Încă tatonăm. Tu ştii cum arată zona, iar informaţiile astea

ne-a *fi* ajutat să definitivăm un plan.

Gândurile lui Kelly se întoarseră în timp. Petrecuse cincizeci de ore de nesomn în zonă.

— Un desant aerian ar avea şanse mici. Zona este împânzită de baterii triplu-A. Atuul operaţiunii de la Song Tay constase în faptul că lagărul era rupt de lume, pe când ăsta este destul de aproape de Haifong; mai sunt şi cele două şosele, plus artileria din zonă... E o treabă dificilă, domnule.

— Nimeni n-a spus că va fi uşor.

— Dacă ajungeţi în zona asta de meandre, creasta dealului vă uşurează înaintarea şi trebuie doar să treceţi râul... aici, dar picaţi exact în bătaia artileriei antiaeriene... pe aici e şi mai rău, dacă ne luăm după însemnări.

— Se ocupau şi cei din SEALS de stabilirea misiunilor aeriene? întrebă amuzat Maxwell, dar răspunsul îl surprinse.

— Domnule, regimentul meu era tot timpul în criză de ofiţeri. Mureau în lupte. Timp de două luni eu am răspuns de planificarea operaţiunilor, dar toţi se descurcau în stabilirea cadrului unei misiuni. Erau obligaţi s-o facă pentru că, de cele mai multe ori, era cea mai periculoasă fază a misiunii. Nu mă înţelegeţi greşit, domnule, dar şi subofiţerii ştiu să gândească.

Maxwell se burzului un pic:

— N-am afirmat niciodată altceva.

— Nu toţi ofiţerii sunt de părerea dumneavoastră, domnule, zâmbi Kelly.

Privirea i se întoarse la hartă.

— Chestiile de genul ăsta trebuie gândite altfel, plecând de la final. Porneşti când ai stabilit ce aştepţi de la misiune, gândind apoi modalităţile prin care poţi să-ţi aduci oameni acolo.

— Discutăm despre asta mai târziu. Vreau să-mi povesteşti despre valea râului, îi ceru Maxwell.

Cincizeci de ore, îşi reaminti Kelly; fusese luat din Danang de un elicopter, depus pe puntea submarinului USS *Skate* care-l purtase până în surprinzător de adâncul estuar al acelui râu blestemat şi împuţit; o înaintare dificilă contra curentului, agăţat de un scuter acţionat electric – care probabil că şi azi mai era acolo, dacă nu-l agăţase vreun pescar în undiţă – rămânând sub apă până când îi cedaseră flotoarele de aer. Îşi reaminti cât de îngrozit fusese că nu va reuşi să se ascundă sub suprafaţa ondulată. Evocă momentul când devenise prea periculos să se mişte, ascunzându-se printre buruienile de pe mal, urmărind circulaţia de pe şoseaua care mergea paralel cu râul, întrebându-

se ce ar face dacă vreun puştan nord-vietnamez, descoperindu-l, s-ar repezi să-i povestească tatălui. Şi acum, acest ofiţer superior voia să afle cum ar putea să rişte cât mai puţin viaţa altor oameni în acelaşi loc, pentru că avea încredere în el, la fel de mult cum avusese şi Pam. Concluzia neaşteptată îl înfioră pe nostromul lăsat la vatră.

— Nu e un loc frumos, domnule. De fapt şi fiul dumneavoastră îl ştie destul de bine.

— Nu din perspectiva pe care ai avut-o tu, insistă Maxwell.

Perfect adevărat, acceptă Kelly. Tânărul Dutch îşi găsise o bună ascunzătoare într-o încâlceală de tufişuri şi aşteptase apariţia „Şarpelui”, în timp ce-şi îngrijea piciorul rănit, scrâşnind din dinţi de durere în tăcerea punctată de vâjâiala proiectilelor bateriei triplu-A (şi avionul A-6 al lui le primise din plin) care măturau cerul în căutarea celorlalte avioane angajate în distrugerea podului pe care bombele lui îl rataseră. *Cincizeci de ore,* îşi reaminti Kelly, fără odihnă, fără somn, doar cu frica şi încăpăţânarea de a continua misiunea.

— Cât timp aveţi la dispoziţie, domnule?

— Nu ştiu sigur. Cinstit să-ţi spun, nu sunt sigur că vom obţine undă verde pentru misiune. Când vom avea un plan, îl vom prezenta. După ce va fi aprobat, alegem oamenii, îi antrenăm şi trecem la executarea misiunii.

— Opţiuni meteorologice? se interesă Kelly.

— Operaţiunea trebuie realizată toamna, în toamna asta, altfel s-ar putea să n-o mai realizăm niciodată.

— Spuneaţi că băieţii ăştia n-au altă şansă de a scăpa de acolo dacă nu-i scoatem noi?

— După modul în care este construit şi amplasat lagărul, nici cea mai mică şansă, confirmă Maxwell.

— Domnule amiral, mă pricep destul de bine, dar nu sunt decât un subofiţer, ţineţi minte, nu?

— Eşti singurul subofiţer care a reuşit să ajungă în apropierea acelui loc.

Amiralul adună fotografiile şi hărţile, dându-i lui Kelly un set nou cu toată documentaţia.

— De trei ori ai refuzat să te prezinţi la şcoala de ofiţeri. Aş vrea să ştiu care a fost motivul, John.

— Vreţi adevărul? Ar fi însemnat să mă reîntorc în armată. Cred că mi-am forţat destul norocul.

Maxwell acceptă explicaţia, dorindu-şi ca expertul lui în topografie să fi avut gradul cuvenit pentru experienţa pe care o

avea, dar îşi reaminti de misiunile de luptă de pe *Enterprise,* în care avioanele erau pilotate de subofiţeri, dintre care cel puţin unul avea suficientă experienţă pentru a fi comandantul grupului. De asemenea, ştia că la ora actuală cei mai buni piloţi de elicoptere erau subofiţerii care-şi desăvârşeau pregătirea la Fort Rucker. Nu era însă timpul pentru cancanuri demne de popota ofiţerilor.

— O greşeală din misiunea de la Song Tay, continuă Kelly după un moment.

— Care?

— Probabil că oamenii erau supraantrenaţi. După o anumită perioadă, ţi se face lehamite. Alegi oamenii potriviţi şi îi antrenezi maximum două săptămâni. Tot ce depăşeşte nu e decât o înflorită nefolositoare.

— Nu eşti primul care o spune, îl asigură Maxwell.

— Va fi o treabă pentru SEALS?

— Încă nu ştiu exact. Kelly, ai două săptămâni, timp în care noi punem la punct celelalte aspecte ale misiunii.

— Cum intrăm în legătură, domnule?

Maxwell puse pe masă un permis de liberă trecere la Pentagon.

— Fără telefoane sau scrisori. Vom avea doar contacte directe.

Kelly se ridică şi-l însoţi spre elicopter. Când amiralul îşi făcu apariţia, echipajul porni motoarele elicopterului SH-2 Sea Sprite. Kelly îl prinse de braţ pe amiral, în timp ce rotorul începuse să se învârtească.

— Eşecul misiunii de la Song Tay este legat de o trădare?

Cuvintele îl opriseră pe Maxwell din drum.

— De ce mă întrebi?

Kelly dădu din cap.

— Tocmai mi-aţi răspuns, domnule.

— Nu suntem siguri, nostromule.

Maxwell trecu pe sub paleta care se rotea şi se sui în partea din spate a elicopterului. În timp ce aparatul se înălţa, amiralul se pomeni regretând din nou că John Kelly refuzase invitaţia de a se prezenta la şcoala de ofiţeri. Băiatul era chiar mai isteţ decât crezuse şi amiralul îşi notă să aibă o discuţie cu fostul comandant al lui Kelly, pentru o imagine cât mai exactă. De asemenea, se întrebă cum va reacţiona Kelly la chemarea oficială de a reveni sub arme. Părea ruşinos că-i înşela încrederea băiatului – Kelly ar fi putut s-o privească şi aşa, îşi spuse Maxwell, în timp ce elicopterul Sea Sprite vira spre nord-

est – dar mintea şi inima lui erau lângă cei douăzeci de oameni care credeau în SENDER GREEN; în primul rând lor trebuia să le fie loial. Pe de altă parte, poate Kelly chiar avea nevoie de ceva care să-l distragă de la necazurile personale. Amiralul se consolă cu acest gând.

Kelly urmări elicopterul dispărând în uşoara ceaţă a dimineţii târzii. Apoi se îndreptă spre buncărul-magazie. Se aşteptase ca la acea oră a zilei trupul să-l doară, însă mintea să-i fie limpede. Straniu, adevărul era cu totul altul. Exerciţiile din spital fuseseră recompensate cum nici nu îndrăznise să spere. Ţesuturile încă nu erau refăcute, dar umărul, după obişnuitul puseu dureros, acceptase surprinzător de bine antrenamentul intensiv şi acum, după normala vlăguire care urma exerciţiului, începea o altă perioadă de vitalitate. Aşa cum se aşteptase, Kelly se simţise minunat toată ziua, asta neînsemnând că nu se va culca devreme, seara anticipând o nouă zi de exerciţii susţinute, pentru care se hotărâse să cronometreze. Amiralul îi acordase două săptămâni. Era aproximativ timpul pe care şi-l stabilise pentru pregătirea fizică. Acum sosise vremea şi pentru altceva.

Bazele navale, indiferent de mărimea lor, erau asemănătoare. Existau unele lucruri pe care trebuia să le găseşti în toate. Unul dintre acestea era atelierul cu piese şi scule. Timp de şase ani Battery Island servise ca doc pentru vasele avariate şi, pentru a le repara, fuseseră aduse echipamente; scule şi diverse maşini pentru piesele noi. Colecţia de scule a lui Kelly era cam la fel de garnisită ca aceea a unui atelier de pe un distrugător, fiind alcătuită probabil în acest scop – atât Kelly, cât şi Forţele Navale îşi făceau cumpărăturile după acelaşi catalog. Porni dispozitivul de frezat South Bell şi începu să-i verifice diversele componente şi rezervoarele de ulei, pentru a fi sigur că totul va fi precum dorea.

Pe lângă maşină se înşirau numeroase scule şi aparate de măsură, iar sertarele erau pline cu bucăţi de oţel uşor fasonate, aşteptând ca o viitoare prelucrare să le transforme în ce ar avea nevoie tehnicianul. Kelly se aşeză pe un taburet, încercând să vadă cam de ce-ar putea avea nevoie, apoi se decise că. Pentru început altceva îi era necesar. Înşfăcă un pistolet automat de calibrul 45 de pe perete, îi scoase gloanţele şi îl demontă, verificându-i cu atenţie toate componentele.

— O să ai nevoie de câte două din fiecare, îşi zise Kelly.

Dar trebuia s-o ia în ordine. Strânse bine ţeava în maşina de

frezat şi, pentru început, îi dădu două găuri în partea superioară. Freza South Bell reuşi o gaură perfectă, prin acţionarea celor patru roţi manevrate manual, cu o înaintare mai mică de o zecime dintr-o rotaţie completă, cuţitele subţiri trecând prin oţelul automatului. Kelly repetă operaţiunea, perforând a doua gaură la trei centimetri de prima. Îndepărtarea spânului era o treabă uşoară şi, cu o şurubelniţă, o rezolvă imediat. Cu asta încheie partea uşoară a zilei de lucru; reuşise să se reobişnuiască cu maşina pe care n-o folosise de peste un an. O ultimă verificare îl asigură pe Kelly că modificarea nu deteriorase în nici un fel ţeava armei.

N-avea nici timpul şi nici echipamentul necesar pentru a realiza o treabă perfectă. Se descurca destul de bine cu aparatul de sudură, dar îi lipsea dispozitivul care să-i permită executarea părţilor speciale care erau necesare sculei pe care şi-o dorea. Pentru asta ar fi trebuit să se ducă la un mic atelier de turnătorie ai cărui meseriaşi ar fi putut ghici ce-şi dorea, o chestie pe care nu merita s-o rişte. Se consolă cu gândul că era destul de bine, dat fiind că perfecţiunea era, întotdeauna, aproape imposibil de atins şi oricum, de cele mai multe ori nu merita eforturile.

Pentru început, alese un masiv cilindru de oţel, ca o cutie de conserve, dar cu un diametru mai mic şi cu pereţi mai groşi. Cu ajutorul frezei mai dădu o gaură, de data asta în centrul plăcii de la bază, străpungând axial corpul „cutiei”. Cu ajutorul unui şubler controlă ca gaura să aibă un diametru de 0,5 cm. Apoi alese alte şapte bucăţi de oţel cu un diametru exterior mai mic. Şi fundurile acestor bucăţi fură străpunse de găuri după ce, în prealabil, le tăiase la dimensiuni egale, de doi centimetri. Noile găuri aveau un diametru de 0,6 centimetri, iar bucăţile de oţel găurite în mijloc parcă erau ceştile celor şapte pitici sau nişte miniaturale vase de flori cu pereţi verticali. Fiecare bucată era o „şicană”. Încercă să le introducă în „cutie”, dar erau prea groase. Kelly mormăi necăjit. Fiecare „şicană” trebuia luată la strung. Ceea ce şi făcu, luându-le din coaja exterioară până când bucăţile ajunseră la un diametru exterior exact cu un milimetru mai mic decât cel interior al „cutiei”. O operaţiune lungă şi migăloasă, care durase cincizeci de minute, timp în care Kelly bodogănise neîncetat. În final, epuizat, se recompensă cu o coca rece, înainte de a introduce şicanele în cutie. Intrau la fix, nici prea lejer, ca să zăngăne, nici prea fix, putând ieşi la o smucitură sau două. Răsturnă şicanele pe masă şi execută la strung un capac cu filet pentru cutie. Când capacul fu gata, îl înfiletă mai întâi pe

cutia goală, repetând mişcarea cu ea plină şi felicitându-se pentru cât de bine se asambla totul – înainte de a-şi da seama că uitase să dea o gaură în capac, operaţiune pe care o executã imediat cu ajutorul frezei. Ultima gaură avea un diametru doar de 0,4 centimetri, dar prin ea se vedea întreg ansamblul. În sfârşit, reuşise să facă o gaură perfectă.

Urma partea cea mai importantă. Kelly îşi pregăti pe îndelete maşina, verificând de cinci ori toate reglajele şi, după ce respiră adânc, trecu la calibrarea finală, manevrând cu fineţe freza. Era o operaţie la care asistase de câteva ori, fără s-o execute vreodată şi, deşi se descurca destul de bine cu sculele, fusese lăsat la vatră din armată ca şef de echipă şi nu ca mecanic-şef. Epuizat, scoase ţeava armei din maşina de frezat, reasamblă pistolul şi, după ce luă o cutie cu gloanţe de calibrul 22 pentru carabine, părăsi buncărul.

Kelly se simţise întotdeauna bine în compania masivului şi greului Colt automat, dar cum gloanţele de calibrul 45 erau mult mai scumpe decât cele de calibrul 22 pentru carabine, cu un an în urmă cumpărase un adaptor care permitea ca pistolul să fie folosit şi cu cele mai uşoare cartuşe. Înainte de a introduce trei gloanţe în magazia pistolului, azvârli cutia de coca la vreo patru metri. Puţin îi păsa de protecţia fonică. Ca de obicei, stătea drept, relaxat, cu mâinile pe lângă şolduri; ridică arma cu o mişcare bruscă şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, era în poziţie de tragere, cu pistolul în ambele mâini. Se opri brusc, înţelegând că din cauza cutiei pe care o montase pe ţeavă nu mai putea să ochească corect. Asta va fi o problemă. Lăsă pistolul în jos şi, ridicându-l din nou, trase primul cartuş, fără să poată ochi ţinta. Cu rezultatul aşteptat: cutia de coca scăpase neatinsă. Asta era vestea proastă; cea bună era că amortizorul de zgomot funcţionase perfect. Adeseori stilizat de către regizorii de sunet ai filmelor şi producţiilor de televiziune într-un „bing” aproape muzical, zgomotul scos de un amortizor de sunet seamănă mai degrabă cu cel pe care-l face o perie metalică trecută peste un buştean fasonat. Gazele expandate care provin din cartuş sunt captate în „capcană”, în timp ce glonţul trece printre găuri, astupându-le aproape ermetic şi forţând gazul să se dilate în spaţiile închise din interiorul amortizorului. Cu cinci „capcane” înăuntru – deşi amortizorul putea primi şase – zgomotul împuşcăturii se va transforma într-un simplu foşnet.

Toate bune, îşi spuse Kelly, dar, dacă ratai ţinta, probabil că duşmanul va auzi zgomotul făcut de manevrarea închizătorului,

acesta fiind imposibil de confundat cu ceva mai inofensiv. Ratarea unei cutii de coca la o distanţă de patru-cinci metri era o pată pe blazonul lui de pistolar. Bineînţeles, craniul uman este mai mare, dar ţinta într-adevăr vitală din el este mai mică decât o cutie. Kelly se relaxă şi încercă din nou, ridicând pistolul într-un arc rapid şi elegant. De data asta degetul îşi porni apăsarea pe trăgaci imediat ce amortizorul de zgomot începu să obtureze ţinta. Cutia se răsturnă, cu o gaură la vreo doi centimetri de fund. Sincronizarea mişcărilor nu fusese perfectă. Următorul glonţ trecu aproape prin centrul cutiei, smulgându-i lui Kelly un zâmbet. Scoase încărcătorul, băgând altul cu cinci gloanţe şi, după un minut, cutia nu mai putea fi folosită ca ţintă, cu şapte găuri în ea, dintre care şase grupate în centru.

— Încă mai eşti în mână, Johnnie, băiatule, îşi spuse Kelly, asigurând pistolul.

Dar ştia foarte bine că totul se derulase la lumina zilei, contra unei cutii din tablă roşie. Se îndreptă spre atelier şi demontă din nou pistolul. Amortizorul funcţionase bine şi nu prezenta nici o deteriorare aparentă. Îl curăţă, gresând părţile interioare cu ulei. Mai era ceva de făcut, îşi reaminti el. Muind o pensulă subţire într-o vopsea albă, trase o linie dreaptă pe ţeavă. Se făcuse ora două. Kelly îşi permise o masă frugală, înainte de a se întoarce la exerciţiile de după-masă.

— Aoleu, atât de mult?

— Te plângi? întrebă Tucker. Care-i problema, nu te descurci?

— Henry, pot distribui orice cantitate pe care mi-o livrezi, răspunse Piaggi, uşor surprins de tupeul tipului şi întrebându-se ce ar putea să urmeze.

— Vom rămâne aici trei zile, se văită Eddie Morello.

— N-ai încredere nici atât în bătrâna ta? rânji Tucker.

Deja se decisese, Eddie va fi următorul.

Oricum, Morello n-avea simţul umorului. Faţa îi devenise stacojie:

— Ascultă, Henry...

— Liniştiţi-vă, le ceru Piaggi, cu ochii pe cele opt kilograme de pudră de pe masă, înainte de a i se adresa lui Tucker. Mi-ar plăcea să aflu de unde obţii marfa.

— Sunt convins, Tony, dar am mai discutat despre asta. Crezi că te descurci?

— Ţine minte, o dată ce ai intrat în treaba asta, e destul de greu să te opreşti. Oamenii depind de tine şi dacă vrei să ieşi din

joc e ca şi cum i-ai spune ursului că nu mai ai zahăr, înţelegi?

Mintea lui Piaggi lucra febril. Avea contacte în Philadelphia şi New York, oameni tineri ca şi el, plictisiţi să dea în brânci pentru o nimica toată. Banii potenţiali ai afacerii te zăpăceau. Henry avea acces la… la ce? Se întrebă el. Începuseră doar cu două luni în urmă, cu două kilograme cărora le asiguraseră un grad de puritate pe care numai cea mai bună marfă „Sicilian White” o mai putea avea, dar la un preţ dublu faţă de al lor. Iar toate problemele legate de livrare îi cădeau pe cap lui Henry şi nu lui, ceea ce făcea afacerea de două ori mai atractivă, în sfârşit, măsurile de securitate îl impresionară cel mai puternic pe Piaggi. Henry nu era nici prost, nici un înflăcărat cu idei mari, dar creier puţin. De fapt, era un om de afaceri calm şi profesionist, cineva care putea fi un aliat şi un asociat serios, aprecie el.

— Stocul meu este destul de solid. Lasă-mi mie grija asta, macaronarule.

— În regulă, acceptă Piaggi. Avem o problemă, Henry. Mi-a trebuit ceva timp ca să adun banii pentru o chestie atât de barosană. Omule, ar fi trebuit să mă previi.

Tucker izbucni în râs.

— N-am vrut să te înspăimânt, Anthony.

— Ai încredere în solvabilitatea mea?

O înclinare a capului.

— Ştiu că eşti un tip serios.

Era o mişcare deşteaptă. Piaggi n-ar lăsa să-i scape şansa de a-şi asigura asociaţii cu o aprovizionare ritmică. O creditare pe termen lung era o chestie perfectă. Angelo Vorano poate că n-ar fi priceput chestia asta, dar prin el îl cunoscuse pe Piaggi şi asta era de-ajuns. În plus, Angelo era acum hrană pentru crabi.

— E un praf la fel de pur ca şi cele dinainte, nu? se băgă în discuţie Morello, enervându-i pe cei doi.

— Eddie, doar nu crezi că ne acordă credit pentru bani şi în acelaşi timp vrea să ne tragă în piept? se miră Piaggi.

— Domnilor, daţi-mi voie să vă spun despre ce este vorba, de acord? Am un stoc mare de marfă excelentă. De unde o am, cum o aduc, asta e treaba mea. În plus, am un teritoriu care este în exclusivitate zona mea de distribuţie, iar voi n-aveţi ce căuta acolo. Nu suntem derbedei, ci oameni de afaceri şi aşa ne vom comporta în continuare.

Tucker observă aprobările tacite ale celor doi italieni: Eddie cu o privire nătângă, dar Tony cu înţelegere şi respect. Piaggi i se adresă pe acelaşi ton.

— Ai nevoie de o reţea de distribuţie. Noi putem să ţi-o asigurăm. Ai teritoriul tău, iar noi ţi-l vom respecta.

Era timpul pentru mişcarea următoare.

— N-aş fi reuşit, dacă aş fi fost tâmpit. Băieţi, nu o să vă mai implicaţi în etapa asta a afacerii.

— Ce vrei să spui?

— Gata cu plimbările cu vaporaşul. De azi nu vă mai ocupaţi de manipularea mărfii.

Piaggi zâmbi. O făcuse de patru ori până acum şi plăcerea noutăţii dispăruse.

— Nici o problemă din partea mea. Dacă doreşti, pot să-ţi trimit oamenii să preia marfa unde-ţi convine.

— Separăm marfa de bani. Ne ocupăm de treaba asta ca de o afacere, decise Tucker. Ca o linie de credit.

— Marfa apare prima.

— De acord, Tony. Ai grijă să alegi oameni de încredere. Ideea este ca tu şi cu mine să ne separăm de droguri cât se poate de mult.

— Cei care sunt prinşi pot ciripi, interveni Morello.

Se simţea exclus din conversaţie, dar nu era suficient de inteligent pentru a prinde semnificaţia acestui fapt.

— Ai mei nu, îi asigură ferm Tucker. Oamenii mei ştiu despre ce e vorba.

— Tu ai fost, nu-i aşa? întrebă Piaggi, pricepând înţelesul ascuns al cuvintelor lui Tucker. Îmi place stilul tău, Henry. Data viitoare încearcă să fii mai precaut, de acord?

— Mi-au trebuit doi ani ca să pun afacerea asta la punct şi m-a costat o grămadă de bani. Vreau ca treaba să fie pe termen lung şi nu sunt dispus să-mi asum alte riscuri. Deci, când mă poţi plăti pentru livrarea asta?

— Am adus o sută de mii în cap.

Tony făcu un semn spre geanta din pânză de pe punte. Mica afacere crescuse cu o rapiditate surprinzătoare, pe primele trei livrări obţinându-se preturi frumoase, iar Tucker – aprecie Piaggi – era un tip în care puteai să ai încredere, atâta câtă se putea acorda celor care se ocupau cu acest gen de afaceri. Pe de altă parte, dacă Tucker şi-ar fi dorit ca afacerea să şchiopăteze, n-ar fi aşteptat atât de mult. Totuşi, cantitatea de droguri era mult prea mare pentru o afacere derulată de un singur tip.

— Sunt ai tăi, Henry. Se pare că-ţi mai datorăm... cinci sute? Am nevoie de ceva timp, în jur de o săptămână. Îmi pare rău, bătrâne, dar m-ai prins la înghesuială. Îţi ia ceva să aduni atâţia

bani gheaţă, ştii?…

— Să zicem patru, Tony. N-are rost să-i strângem cu uşa de prima dată pe prietenii tăi. Să le arătăm că avem bunăvoinţă la început, de acord?

— Ofertă promoţională specială?

Piaggi râse şi închină cu sticla de bere.

— Băiete, sunt sigur că ai ceva sânge italienesc. O.K. Vom face cum spui…

Cât de mare este stocul tău? era întrebarea mută a lui Piaggi.

— Şi acum, la treabă.

Tucker spintecă primul sac de plastic şi îi răsturnă conţinutul într-un vas de oţel pentru amestec, bucuros că era ultima oară când se deranja pentru mizeria asta. Se completase acum şi a şaptea etapă a planului său de marketing. De acum înainte, alţii se vor ocupa de bucătăria mărfii, bineînţeles, la început sub supravegherea lui, iar Henry Tucker se va comporta ca un adevărat director. Amestecând pudra în vase, se felicită pentru inteligenţa de care dăduse dovadă. Începuse afacerea exact când trebuise, asumându-şi riscuri, fără ca acestea să fie prosteşti, construind organizaţia de la temelie, făcând singur fel de fel de lucruri, chiar şi dintre cele mai murdare. Poate că strămoşii lui Piaggi începuseră la fel, îşi spuse Tucker. Se părea însă că Piaggi uitase asta, ignorând şi posibilele implicaţii. Dar asta nu era problema lui Tucker.

— Domnule colonel, n-am fost decât un aghiotant, înţelegi? De câte ori trebuie să-ţi spun asta? Mă ocupam de aceleaşi lucruri pe care le fac şi aghiotanţii generalilor voştri, toate prostiile insignifiante.

— De ce ai acceptat o asemenea funcţie?

Colonelul Nikolai Evghenievici Grişanov se gândea că era păcat ca un om să fie obligat să treacă prin aşa ceva, dar colonelul Zacharias nu era om. Era un duşman, îşi reaminti maiorul fără tragere de inimă şi trebuia să-l facă să vorbească.

— Nu e la fel şi în armata voastră? Eşti remarcat de un general, dar promovarea vine mult mai târziu.

Americanul făcu o pauză.

— Am scris şi discursuri.

Mărturisirea asta nu putea să le fie de prea mare folos, nu-i aşa?

— Asta o să-i intereseze pe politrucii noştri.

Grişanov făcu un semn cu mâna, ca pentru a alunga

momentul de frivolitate.

Era a şasea lor întâlnire. Grişanov era singurul ofiţer sovietic căruia i se permisese să-i interogheze pe americani, nord-vietnamezii jucându-şi cărţile cu multă grijă. Erau douăzeci de americani, toţi la fel, dar fiecare diferit de ceilalţi. Din dosarul pe care-l aveau, reieşea că Zacharias era pilot de avioane de vânătoare, dar şi ofiţer de contrainformaţii. Cei douăzeci de ani ai carierei îi dedicase studiului sistemului de apărare aeriană. Era licenţiat al Universităţii Berkeley, California, în electronică. Dosarul conţinea chiar şi o recent achiziţionată copie a tezei de masterat intitulată „Aspecte ale propagării microundelor şi împrăştierea lor pe un teren accidentat”, fotocopiată chiar din arhiva universităţii de către un necunoscut cu suflet caritabil care contribuise la întocmirea dosarului colonelului. Grişanov ştia că, imediat după susţinere, teza ar fi trebuit să fie înregistrată ca document secret – la fel cum s-ar fi procedat şi în Uniunea Sovietică. Era o cercetare foarte inteligentă despre ceea ce se întâmplă cu energia de joasă frecvenţă a radiolocatorului, incluzând şi o aplicaţie teoretică referitoare la modul în care un aparat de zbor se putea folosi de munţi şi de dealuri pentru a-şi masca înaintarea, fără să fie reperat de radare. După trei ani, timp în care pilotase avioane de vânătoare, Zacharias fusese mutat la baza aeriană Offutt de lângă Omaha, Nebraska. Făcând parte din echipa care se ocupa de strategia planurilor de război pentru aviaţie, lucrase la definitivarea unor profiluri de zbor care le-ar fi permis bombardierelor americane B-52 să străpungă apărarea antiaeriană sovietică, contribuind prin cunoştinţele sale teoretice la pregătirea mapamondului pentru un război nuclearo-strategic.

Grişanov nu reuşea să-l urască pe american. El însuşi pilot de vânătoare, până cu puţin timp în urmă comandant al unui regiment în PVO-Stranîi – statul-major sovietic pentru problemele de apărare antiaeriană – fiind deja propus pentru o nouă funcţie, colonelul rus era, într-un mod curios, alter ego-ul lui Zacharias. Pe timp de război, sarcina lui consta în protejarea ţării de ravagiile bombardierelor duşmane, iar pe timp de pace trebuia să croiască planuri ca pătrunderea acestor bombardiere în spaţiul aerian sovietic să fie cât mai dificilă. Acest lucru impunea caracterul dificil, dar necesar, al actualei sale misiuni. Nefiind nici ofiţer KGB, nici unul din micuţii sălbatici care le erau aliaţi, n-avea nici o plăcere să tortureze oameni – nici măcar pe americanii care plănuiau distrugerea ţării lui. Dar cei care se

pricepeau să smulgă informaţii habar n-aveau să analizeze elementele utile din ceea ce auzeau, nici măcar nu ştiau ce întrebări să pună, iar să-i dotezi cu un chestionar nu avea nici un rost; trebuia să urmăreşti ochii omului când îţi vorbea. Un tip a cărui inteligenţă era capabilă să creeze planuri de apărare antiaeriană putea minţi suficient de convingător pentru a păcăli aproape pe toată lumea.

Lui Grişanov nu-i plăcea ceea ce vedea acum. În faţa lui era un bărbat curajos, un expert în domeniul lui, care se luptase pentru a pune la punct avioanele de vânătoare Wild Weasels – Nevăstuicile – nume pe care ruşii l-ar fi putut da unei misiuni, gândindu-se la micuţele animale de pradă care-şi urmăresc vânatul până în străfundul bârlogului. Dacă nord-vietnamezii îşi făcuseră corect treaba şi rămăşiţele recuperate erau din avionul prizonierului, americanul zburase în optzeci şi nouă de asemenea misiuni – ca şi ruşii, americanii păstrau în avion o înregistrare a succeselor lor – şi era exact omul de la care trebuia să stoarcă informaţii. Momentul reprezenta o lecţie pe care ar putea-o imortaliza în scris. O asemenea mândrie dezvăluia pe cine ai capturat şi multe altele, iar o parte le ştia deja. Dar aşa erau piloţii de vânătoare, iar Grişanov ar fi fost la fel dacă l-ar fi capturat duşmanii, nereuşind să-şi ascundă isprăvile. Rusul încerca să se convingă că-l va scăpa de tortură pe american. Probabil că Zacharias ucisese mulţi vietnamezi – şi nu doar simpli ţărani, ci şi tehnicieni şcoliţi de ruşi – iar guvernul acestei ţări ar fi dorit să-l pedepsească pentru actele lui. Dar asta nu era problema lui şi n-avea de gând să permită considerentelor politice să-i influenţeze obligaţiile profesionale. El răspundea de cele mai ştiinţifice şi, indiscutabil, cele mai complexe aspecte ale apărării naţionale. Sarcina lui consta în pregătirea apărării în faţa unui atac a sute de avioane, toate având echipaje formate din profesionişti. Felul cum gândeau şi doctrina tactică pe care se bazau erau la fel de importante ca şi planurile lor. Din punctul lui de vedere, americanii puteau ucide câţi ticăloşi doreau. Dezgustătoarele astea de piticanii fasciste păreau la fel de interesate de filosofia politică a ţării sale precum canibalii de o bucătărie rafinată.

— Domnule colonel, nu te obosi, sunt bine informat.

Puse pe masă ultimul document pe care-l primise.

— L-am citit noaptea trecută. O lucrare excelentă.

Ochii rusului nu se dezlipiră de pe chipul colonelului Zacharias. Reacţia americanului fu remarcabilă. Deşi fusese şcolit să se

comporte ca un adevărat ofiţer de contrainformaţii, nici nu visase vreodată să se trezească în Vietnam, anchetat de un rus ale cărui surse americane de informaţii păreau să ajungă în cele mai nebănuite locuri. Gândurile i se citeau clar pe faţă: *Cum de-au aflat atât de multe despre mine?* Cum de reuşiseră să sondeze atât de adânc în trecutul lui? Cine ar fi putut s-o facă? Era cineva atât de priceput, de profesionist? Vietnamezii erau nişte tâmpiţi. Ca mulţi ofiţeri ruşi, Grişanov studiase teoria militară cu seriozitate şi aplicaţie. Se delectase cu o mulţime de documente secrete. Din unul dintre ele, pe care n-o să-l uite niciodată, aflase cum erau interogaţi piloţii capturaţi de către Luftwaffe, iar lecţia era una pe care încerca s-o aplice aici. Tortura îl făcuse mai puternic pe ofiţerul american, dar un simplu teanc de foi îl muiase. Pe lângă momentele de fermitate, fiecare om le avea şi pe cele de slăbiciune. Numai o persoană inteligentă putea recunoaşte nuanţele.

— Care-i explicaţia că teza n-a fost înregistrată ca document secret? întrebă Grişanov, aprinzându-şi ţigara.

— E doar fizică teoretică, răspunse Zacharias, dând din umerii săi osoşi şi revenindu-şi destul ca să poată încerca să-şi ascundă disperarea. Numai compania de telefoane s-a arătat a fi ceva mai interesată:

Grişanov ciocăni cu un deget lucrarea.

— Ei, ca să-ţi fac o mărturisire, noaptea trecută am aflat multe lucruri interesante din teza asta. Posibilităţi de a prevesti ecourile false, având ca bază hărţile, modelarea matematică a zonelor necunoscute. Poţi stabili o rută de apropiere în acest mod, manevrând de la un astfel de punct la următorul. Genial! Spune-mi, ce fel de loc e Berkeley?

— Doar o universitate în stil californian răspunse Zacharias, oprindu-se brusc.

Se lăsase momit. N-ar fi trebuit să vorbească. Fusese antrenat să tacă. Fusese pregătit pentru ce ar putea să i se întâmple, ce ar putea să facă fără să rişte, cum să evadeze şi să se deghizeze. Dar nimeni nu-l şcolise pentru aşa ceva. Şi, Dumnezeule, era obosit, speriat şi sătul să mai respecte codul moral pe care nu dădea nimeni două parale.

— Nu ştiu mare lucru despre ţara dumitale, bineînţeles, cu excepţia aspectelor profesionale. Sunt diferenţe regionale mari? Dumneata ai crescut în Utah. Ce fel de loc este?

— Zacharias, Robin G., colonel…

Grişanov îşi ridică mâinile.

— Te rog, domnule colonel, ştiu toate astea. Ştiu şi locul şi data naşterii. Nu există nici o bază aeriană lângă Salt Lake City. Toate astea le ştiu din hărţi. Probabil că niciodată nu voi vizita această parte... şi nici vreo altă parte a ţării dumitale. Acest Berkeley din California e un loc plin de verdeaţă, nu-i aşa? Am aflat mai demult că acolo e o zonă viticolă. Dar nu ştiu nimic despre Utah. E un lac mare, căruia i se spune Lacul Sărat, nu-i aşa? E sărat?

— Da, ăsta-i motivul.

— Cum poate fi sărat? Oceanul e la o mie de kilometri, iar până la el sunt lanţuri de munţi! Ştiu destul de bine Marea Caspică. Odată, am staţionat la o bază de-acolo. Nu este sărată. Dar lacul ăsta este. Ce ciudat.

Aruncă pe jos chiştocul ţigării.

Americanul ridică uşor capul.

— Nu ştiu, nu sunt geolog. Bănuiesc că e o relicvă din erele primare.

— S-ar putea. Sunt şi munţi acolo, nu-i aşa?

— Munţii Wasatch, confirmă Zacharias ca-n transă.

Făcuseră şi vietnamezii o chestie deşteaptă – modul în care-şi hrăneau prizonierii: o mâncare de care şi-un câine s-ar fi atins numai din necesitate. Se întrebă dacă era vorba de o dietă intenţionată sau era doar rezultatul nemijlocit al barbariei înconjurătoare. Prizonierii politici din Gulag mâncau mai bine. Regimul la care erau supuşi americanii le slăbea rezistenţa la boli, îi transforma în nişte umbre care nici măcar nu mai visau la evadare. Cam la fel procedaseră şi naziştii cu prizonierii sovietici, dar considerentele etice nu contau, o dată ce rezultatele îi erau folositoare lui Grişanov. Rezistenţa fizică şi morală avea nevoie de energie, iar aceşti oameni erau vlăguiţi de interogatoriile interminabile, bruma lor de curaj risipindu-se pe măsură ce le secătuiau rezervele de voinţă. O lecţie nouă, dar el era un învăţăcel destoinic. Îţi trebuia o groază de timp ca să pătrunzi minţile unor oameni destul de diferiţi de propriul tău eu, dar era un proces distractiv.

— Sunt pârtii bune de schi?

Zacharias clipi de câteva ori, ca şi cum întrebarea l-ar fi purtat în alt loc şi timp.

— Da, sunt.

— Ei, asta n-o să reuşim niciodată aici, domnule colonel. Îmi place să fac schi fond, mă menţine în formă şi mă deconectează. Am avut schiuri de lemn, dar în ultimul regiment aghiotantul mi-a

croit o pereche din oţel, din resturi de la plăcile avionului.

— Oţel?

— Oţel inoxidabil, mai greu decât aluminiul, dar mai flexibil. Le prefer. Dintr-o placă din aripa noului nostru avion de interceptare, proiectul E-266.

— Ce-i ăsta?

Zacharias habar n-avea de noile aparate MIG-25.

— Voi le numiţi acum Foxbat. Foarte rapide, concepute pentru a veni de hac bombardierelor voastre B-70.

— Dar noi am renunţat la proiectul ăsta, obiectă Zacharias.

— Da, ştiu asta. Dar datorită proiectului vostru pot şi eu să pilotez acum un avion de vânătoare remarcabil de rapid. La întoarcerea acasă mă aşteaptă comanda primului regiment format din astfel de avioane.

— Plăcile bombardierului sunt din oţel? De ce?

— Are o rezistenţă aerodinamică mai bună decât aluminiul, îi explică Grişanov. Şi poţi croi schiuri excelente din resturi.

Pe chipul lui Zacharias se citea o zăpăceală totală.

— Ei, cum crezi că ne vom descurca noi cu avioanele de vânătoare din oţel, iar voi cu bombardierele din aluminiu?

— Cred că depinde de…

Zacharias începu să vorbească, dar se opri brusc. Privirea i se ridică peste masă, la început confuză, din cauza mărturisirii pe care era pe punctul de a o face, apoi din ce în ce mai fermă.

Prea devreme, îşi zise Grişanov dezamăgit. Forţase puţin prea devreme. Americanului nu-i lipsise curajul. Suficient pentru a-şi lua avionul Wild Weasel pentru plimbări „până-n centru”, cum le plăcea americanilor să spună, de peste optzeci de ori. Suficient pentru a rezista vreme îndelungată. Dar Grişanov avea timp berechet.

12
Furnizorii

Kelly introduse o fisă în fanta telefonului şi formă numărul. Era o sâmbătă fierbinte şi strălucitoare, temperatura şi umiditatea întrecându-se în a-ţi face viaţa amară, în timp ce Kelly îşi blestema propria stupiditate. Unele lucruri sunt atât de strigător de evidente, încât nu le bagi în seamă până nu te loveşti de ele şi atunci vezi numai stele verzi.

— Alo? Vă sun pentru anunţul de maşină... exact, spuse Kelly. Chiar acum, dacă vreţi!... O.K., să zicem cincisprezece minute? Perfect, mulţumesc, doamnă. Vin imediat. La revedere.

Puse telefonul în furcă. În sfârşit, ceva care merge cum trebuie, îşi zise el ieşind din cabina telefonică. *Springer* era ancorat la unul din cheiurile pentru oaspeţi de la baza fluvială de pe Potomac. Dacă se va duce cu maşina, la întoarcere va trebui să conducă noua achiziţie şi ce va face cu cea veche? Amuzamentul situaţiei îl făcu să râdă. Destinul îşi făcu datoria şi un taxi liber trecu agale prin faţa intrării portului, permiţându-i lui Kelly să-şi ţină promisiunea făcută bătrânei.

— Essex Avenue, 4500, îi spuse el şoferului.

— Pe unde vine asta, omule?

— Bethesda.

— O să te coste ceva în plus, omule, îl avertiză şoferul, cotind spre nord.

Kelly îi întinse o bancnotă de zece dolari.

— Ai încă una dacă ajungi acolo în cincisprezece minute.

— S-a făcut.

Şoferul acceleră, aruncându-l pe Kelly înapoi pe spătarul banchetei. În cea mai mare parte a drumului, maşina se fofilă pe străzi laterale, evitând Wisconsin Avenue. La lumina roşie a unui semafor, şoferul descoperi pe hartă pe unde venea Essex Avenue şi reuşi să câştige bancnota promisă, ajungând la adresa menţionată cu zece secunde mai repede..

Era un cartier rezidenţial şi Kelly reperă rapid casa. Asta era, un VW vechi, cu o îngrozitoare culoare crem, ciupită ici şi colo de rugină. Nici nu s-ar fi putut mai bine. Kelly urcă cele patru trepte de lemn de la intrare şi ciocăni în uşă.

— Poftim?

Chipul se potrivea vocii. Probabil că avea în jur de optzeci de ani, puţintică la trup şi fragilă, dar privirea pală a ochilor verzi – ascunşi în spatele unor lentile groase – încă amintea de ceea ce fusese odată. În părul gri se mai ascundeau şi câteva fire blonde.

— Doamna Boyd? Am sunat puţin mai devreme pentru maşină.

— Cum te numeşti?

— Bill Murphy, doamnă, îi zâmbi inocent Kelly. O căldură îngrozitoare, nu?

— Teribilă, confirmă ea. Aşteaptă o clipă.

Gloria Boyd dispăru şi reveni după un moment cu cheile. Ieşi din casă şi-l conduse spre maşină. Kelly îi susţinu braţul, în timp ce coborau scările.

— Mulţumesc, tinere.

— E plăcerea mea, doamnă, îi răspunse el galant.

— Luasem maşina pentru nepoata mea. Când s-a dus la colegiu, Ken a folosit maşina, îi explică ea, aşteptându-se ca vizitatorul să ştie cine era Ken.

— Pardon?

— Soţul meu, îl lămuri Gloria fără să se întoarcă. A murit acum o lună.

— Sincere condoleanţe, doamnă.

— Era bolnav de multă vreme, şopti femeia, încă sub influenţa şocului pe care i-l cauzase pierderea celui drag, dar acceptând realitatea.

Îi întinse cheile.

— Aruncă o privire.

Kelly descuie portiera. Arăta într-adevăr ca o maşină care fusese folosită de un student şi apoi de un om în vârstă. Scaunele erau uzate, iar unul avea o tăietură adâncă în tapiţerie, probabil de la un pachet de îmbrăcăminte sau de la cărţi. Întoarse cheia în contact şi motorul porni imediat. Chiar şi rezervorul de benzină era plin. Anunţul nu minţise în privinţa kilometrajului: doar 75.000 de kilometri parcurşi. Obţinu permisiunea să facă o tură în jurul străzii. Motorul suna bine, îşi spuse el, readucând maşina în faţa proprietarei.

— De unde vine rugina? o întrebă el, dându-i cheile.

— Studia la un colegiu din Chicago, la Northwestern şi toţi nămeţii ăia de zăpadă şi sarea…

— E o scoală bună. Lăsaţi-mă să vă conduc.

Kelly îi luă braţul şi o pilotă spre locuinţă. Mirosea a casă de

om bătrân, aerul era plin de praful pe care era prea obosită ca să-l şteargă şi de miasmele râncede ale mâncării, pentru că încă gătea pentru două persoane, nu pentru una.

— Ţi-e sete?

— Da, doamnă, mulţumesc, un pahar cu apă va fi suficient.

Când ea dispăru în bucătărie, Kelly aruncă o privire împrejur. Pe perete era o fotografie înrămată: un tânăr într-o uniformă încheiată până sub bărbie, cu o centură Sam Browne, ţinând braţul unei tinere care purta o rochie de mireasă foarte strânsă pe trup, aproape cilindrică. Alte fotografii erau martorele căsniciei lui Kenneth cu Gloria Boyd. Două fiice şi un fiu, o călătorie pe ocean, o maşină veche, nepoţi, toate cele dobândite într-o viaţă plină şi folositoare.

— Poftim.

Doamna Boyd îi întinse paharul.

— Mulţumesc. Cu ce se ocupa soţul dumneavoastră?

— A lucrat la Departamentul Comerţului timp de patruzeci şi doi de ani. Trebuia să ne mutăm în Florida, dar s-a îmbolnăvit şi acum am rămas singură. Sora mea locuieşte la Fort Pierce, e văduvă şi ea, soţul ei fusese poliţist...

Cuvintele îi muriră pe buze, urmărind pisica care se strecurase în încăpere pentru a-i examina pe vizitator, întreruperea păru s-o înviorează pe doamna Boyd.

— Săptămână următoare mă mut cu ea. Deja am vândut casa, trebuie s-o eliberez joia viitoare. I-am vândut-o unui tânăr doctor drăguţ.

— Sper să vă placă acolo, doamnă. Cât vreţi pe maşină?

— Nu mai pot să conduc din cauza ochilor, am cataractă la amândoi. Oriunde merg, trebuie să fiu dusă. Nepotul meu zice că ar face o mie cinci sute de dolari.

Probabil că nepotul tău e avocat, altfel n-ar fi atât de lacom, îşi spuse Kelly.

— Ce ziceţi de o mie două sute? Plătesc cu banii jos.

— Acum?

— Da, doamnă.

— Maşina ea a ta.

Întinse mâna şi Kelly i-o strânse cu grijă.

— Aveţi actele?

Lui Kelly îi părea rău că doamna Boyd trebuia să se scoale din nou de pe scaun, să urce până la etaj, încetişor, sprijinindu-se de balustradă, în timp ce el îşi scosese portofelul şi număra douăsprezece bancnote foşnitoare.

N-ar fi trebuit să dureze mai mult de zece minute, dar până la urmă trecură treizeci. Kelly verificase în prealabil etapele necesare unui transfer de proprietate, deşi n-avea de gând să se ocupe de toată birocraţia asta. Poliţa de asigurare a maşinii se afla în acelaşi plic cu actul de proprietate, pe numele lui Kenneth W. Boyd. Kelly îi promise că îi va rezolva această problemă şi, bineînţeles, va avea grijă şi de numerele de înmatriculare. Dar, pomenindu-se cu atâţia bani, doamna Boyd deveni neliniştită, iar Kelly o ajută să completeze un formular de depunere şi o conduse la bancă, pentru ca ea să-şi lase banii într-un seif pe timpul nopţii. Apoi opri la un supermagazin pentru a cumpăra lapte şi hrană pentru pisică, înainte de-a o aduce acasă, conducând-o până în faţa uşii.

— Mulţumesc pentru maşină, doamnă Boyd, îi spuse el părăsind-o.

— Pentru ce o vei folosi?

— Afaceri, zâmbi Kelly şi plecă.

La nouă fără un sfert în seara aceea, două maşini intrară în parcarea de pe Interstate 95. Cea din faţă era un Dodge Dart, urmată de un Plymouth Roadrunner roşu. Rulând cam la cincizeci de metri una de alta, străbătură jumătate din imensa parcare şi, depăşind Maryland House, se îndreptară spre staţia de benzină din dreptul joncţiunii cu Kennedy Highway, unde, după ce ţi se făcea plinul cu benzină sau motorină, puteai bea o cafea bună şi multe altele, dar, bineînţeles, nu băuturi alcoolice. Dart-ul manevră prin parcare, oprindu-se în final în apropierea unui Oldsmobile alb, cu acoperişul din vinilin maro şi înmatriculat în Pennsylvania. Roadrunner-ul parcă pe şirul următor. O femeie coborî şi se îndreptă spre restaurantul din cărămidă, trecând, în drumul ei, prin spatele Oldsmobilului.

— Hei, păpuşico, o interpelă un bărbat.

Femeia se opri şi apoi făcu câţiva paşi spre maşina cu acoperişul din vinilin. Omul era un indoeuropean cu păr negru, lung şi frumos pieptănat şi o cămaşă albă, deschisă la guler.

— Henry m-a trimis, îi spuse ea.

— Ştiu.

Întinse mâna şi o mângâie pe faţă, iar ea rămase nemişcată.

— Păpuşo, ai adus ce trebuie?

— Da.

Îi zâmbi. Era un zâmbet fals, forţat, speriat, dar nu jenat. Doris nu mai ştia de multă vreme ce este jena.

— Ai ţâţe frumoase, constată omul fără cea mai mică emoţie în glas. Adu marfa!

Doris se întoarse la maşina ei, ca şi cum şi-ar fi dat seama că uitase ceva şi scoase o geantă mare, asemănătoare cu un sac de sport. Trecând pe lângă Oldsmobile, mâna bărbatului ieşi pe geam şi i-o înşfăcă.

Doris îşi continuă drumul spre clădire, reapărând după un minut cu o cutie de coca-cola în mână, în timp ce privirea i se fixase pe Roadrunner, sperând că-şi îndeplinise bine misiunea. Oldsmobilul avea motorul pornit, iar şoferul îi trimise o bezea, ea recompensându-l cu un zâmbet şters.

— A fost destul de uşor, aprecie Henry Tucker aflat la una din mesele din faţa restaurantului, la vreo cincizeci de metri.

— Marfă de calitate? îl întrebă celălalt bărbat pe Tony Piaggi.

Cei trei stăteau la aceiaşi masă, „bucurându-se” de fierbinţeala serii, în timp ce majoritatea consumatorilor se aflau în restaurant sub răcoarea aerului condiţionat.

— Cea mai bună. La fel ca şi eşantionul pe care vi l-am dat acum două săptămâni, îl asigură Piaggi.

— Şi dacă o agaţă pe fată? se interesă omul din Philadelphia.

— N-o să ciripească, îl linişti Tucker. Toate au văzut ce păţesc fetele rele.

În timp ce urmăreau în continuare parcarea, un bărbat coborî din Roadrunner şi urcă la volanul Dart-ului.

— Foarte bine, o felicită Rick pe Doris.

— Putem pleca acum? îl întrebă ea cu glas temător, sorbind nervoasă din cutia de răcoritoare.

— Sigur, păpuşico, ştiu ce vrei, zâmbi Rick, pornind motorul. Hai, fii drăguţă, arată-mi ceva.

— E lume, protestă Doris.

— Şi?

Fără să mai scoată un cuvânt, Doris îşi descheie nasturii cămăşii – era bărbătească – îndesând-o în şortul decolorat. Rick îi pipăia sânii şi zâmbea, în timp ce rotea volanul cu mâna stângă. *Ar fi putut să fie mai rău,* îşi spuse Doris, închizând ochii, imaginându-şi că ar fi altcineva, într-un alt loc, întrebându-se cât timp mai avea până ce viaţa ei va fi curmată şi sperând ca sfârşitul să fie aproape.

— Banii? se interesă Piaggi.

— Am chef de o ceaşcă de cafea.

Celălalt bărbat se ridică şi intră în restaurant, lăsându-şi geanta pe scaun. Piaggi o luă şi, urmat de Tucker, se îndreptă

spre maşină, un Cadillac bleu, fără să mai aştepte reîntoarcerea celuilalt.

— Nu-i numărăm? se miră Tucker la jumătatea drumului din parcare.

— Dacă ne trage în piept, ştie ce-l aşteaptă. Asta e o afacere, Henry.

— Ai dreptate, acceptă Tucker.

— Bill Murphy, se recomandă Kelly. Înţeleg că aveţi nişte apartamente libere.

Făcu un gest spre ziarul de duminică pe care-l avea în mână.

— Ce ţi-ar trebui?

— O garsonieră ar fi perfect. N-am nevoie decât de un loc în care să-mi ţin hainele, îi răspunse Kelly. Sunt tot timpul pe drumuri.

— Comis-voiajor? se interesă administratorul.

— Exact. Maşini-unelte. Sunt novice aici. Vreau să spun, e o zonă nouă.

Era un complex de locuinţe, câteva apartamente, câteva structuri din cărămidă, înalte de trei etaje, mărginite de un spaţiu verde şi construite imediat după al doilea război mondial pentru veteranii care reveneau acasă. Copacii arătau exact cum trebuia pentru acea perioadă a anului. Fuseseră plantaţi şi se înălţaseră frumos, suficient de înalţi pentru a adăposti o liotă de veveriţe şi pentru a umbri spaţiile de parcare. Kelly aruncă priviri aprobatoare, în timp ce managerul îl pilota spre locuinţa mobilată de la etajul unu.

— E foarte bine, se pronunţă Kelly.

Aruncă o privire împrejur, verificând instalaţiile de apă şi electrice din baie şi bucătărie. Mobila era evident uzată, dar arăta destul de bine. Erau şi instalaţii de aer condiţionat în ferestrele fiecărei camere.

— Am şi altele…

— Nu, e exact ce-mi doresc. Cât face?

— O sută şaptezeci şi cinci pe lună. Plata în avans.

— Electricitatea, gazul, apa?

— Le poţi plăti dumneata sau ne ocupăm noi. Unii dintre chiriaşi preferă soluţia asta. Aproximativ patruzeci şi cinci de dolari pe lună.

— E mai uşor să achiţi o factură decât mai multe. Să vedem, o sută şaptezeci şi cinci plus patruzeci şi cinci…

— Două sute douăzeci, se grăbi administratorul.

— Patru sute patruzeci, îl corectă Kelly. Pentru două luni, de acord? Pot să plătesc cu un cec, dar e emis de o bancă din alt oraş, încă nu ţi-am deschis un cont într-o bancă de aici. Cu bani gheaţă e bine?

— Întotdeauna mi-au plăcut banii peşin, îl asigură administratorul.

— Perfect.

Kelly îşi scoase portofelul şi începu să numere bancnotele. Se opri.

— Nu, şase sute şaizeci, plătesc pentru trei luni, dacă accepţi. Şi am nevoie de o chitanţă.

Amabilul administrator extrase un carneţel din buzunar şi completă urgent o chitanţă.

— Pot să am şi telefon? se interesă Kelly.

— Dacă vrei, până mâine se aranjează. Mai trebuie să laşi nişte bani.

— Te rog, dacă eşti amabil, ocupă-te de asta.

Kelly îi mai întinse câteva bancnote.

— Lucrurile îmi vor sosi mai târziu. Unde pot găsi nişte cearşafuri şi chestii de-astea?

— Majoritatea magazinelor au închis deja. Mâine ai de unde alege.

Kelly aruncă o privire pe uşa dormitorului la patul pe care trona doar o saltea. Chiar şi de la distanţă i se vedeau umflăturile.

— Ei, am dormit şi mai rău.

— Veteran?

— Marina militară, confirmă Kelly.

— La fel ca mine, replică administratorul, surprinzându-l pe Kelly. Nu te ţii de prostii, nu?

Era convins că nu era cazul, dar proprietarul dorea ca întrebarea să fie pusă, chiar dacă chiriaşul era un fost soldat. Răspunsul fu însoţit de un zâmbet inocent, liniştitor.

— Se spune că sforăi destul de tare.

Peste douăzeci de minute, Kelly luă un taxi care-l duse spre centru. Coborî la Penn Station, de unde luă primul tren spre D.C. Şi de acolo un alt taxi până la vasul lui. Până să se întunece, *Springer* cobora deja pe Potomac. Ar fi fost mult mai uşor, îşi spuse Kelly, dacă ar fi avut ajutor, îşi pierdea atâta timp fâţâindu-se fără folos. Chiar fără folos? Poate că nu. Reuşise să-şi pună ordine în gânduri, iar asta era la fel de important ca şi antrenamentul fizic. Kelly ajunse acasă puţin înainte de miezul

nopţii, după şase ore în care planurile i se ţesuseră neîntrerupt în minte.

Deşi sfârşitul săptămânii şi-l petrecuse într-o continuă mişcare, nu putea să-şi piardă vremea. Kelly îşi împachetă îmbrăcămintea – cea mai mare parte a ei fusese cumpărată în suburbiile Washingtonului. Lenjeria de corp şi mâncarea le va cumpăra din Baltimore. Automatul de calibrul 45 şi adaptorul pentru gloanţe de calibru mai mic fuseseră împachetate în hainele vechi, împreună cu două cutii cu gloanţe. N-ar trebuie să aibă nevoie de mai multe, îşi spuse Kelly. În timp ce executa încă un amortizor de zgomot, de data asta pentru un Woodsman, mai recapitulă o dată tot ce făcuse până acum. O condiţie fizică excelentă, aproape la nivelul celei pe care o avea când era militar activ, plus că în fiecare zi îşi rezervase timp pentru şedinţele de tir. Ţintea mai bine ca niciodată, îşi spuse în timp ce mâinile executau mişcările, devenite aproape rutiniere, la freză şi strung. Pe la trei dimineaţa, noul amortizor fusese montat şi testat. După treizeci de minute era la bordul lui *Springer,* îndreptându-se spre nord şi aşteptând să treacă de Annapolis pentru a-şi permite câteva ore de somn.

Era o noapte liniştită, pe cer se zăreau câţiva nori stingheri, iar el reuşea cu greu să-şi concentreze gândurile în visarea în care alunecase. Deşi nu mai era civilul leneş de până mai ieri, Kelly îşi permise totuşi o bere, prima după multă vreme, în timp ce gândurile încercau să sondeze necunoscutul. Uitase ceva? Răspunsul îl linişti, amintindu-i că cele neştiute erau imposibil de prevăzut. Dar exista şi un răspuns mai puţin liniştitor care-l atenţiona că, totuşi, mai ştia câte ceva. Billy cu puternicul lui Plymouth roşu. Un negru al cărui nume era Henry. Le cunoştea zona în care operau... Şi asta era tot.

Dar...

Dar, având şi mai puţine date, înfruntase duşmani înarmaţi şi antrenaţi, iar acum era sigur că va fi la fel de prudent ca altădată, fiind convins în adâncul sufletului că această misiune va fi o reuşită. Pe de o parte, pentru că era mult deasupra lor şi, indiscutabil, mult mai motivat. Pe de altă parte, îşi dădu seama Kelly surprins, din cauză că nu-i păsa de consecinţe, ci doar de rezultate. În minte îi reveni un pasaj din *Eneida* lui Virgiliu pe care o studiase la şcoala catolică – cuvinte care, deşi scrise cu două mii de ani în urmă, se aplicau perfect misiunii sale: *Una salus victis: nullam sperare salutem.* Singura speranţă a celui osândit este să nu spere în salvarea lui. Imensa grozăvie pe care

o transmitea versul îl făcu să zâmbească, în timp ce continua să navigheze la lumina stelelor, o lumină care străbătea o distanţă incomensurabilă, într-o călătorie care începuse cu mult înainte ca John Kelly sau chiar Virgiliu să se fi născut.

Pastilele o ajutară să se rupă de realitate, însă nu suficient. Doris nu reuşea să-şi analizeze gândurile, dar acestea îi tiuiau în minte, le simţea, desluşind în ele acel ceva care, deşi era incapabilă să-l înfrunte, continua s-o obsedeze. Acum era prea dependentă de barbiturice. Somnul îi venea greu şi nu reuşea să scape de obsesii în apăsătoarea tăcere din cameră. Dacă ar fi putut ar fi luat mai multe pilule, dar nu-i satisfăceau dorinţele, în nici un caz cele pe care şi le dorea din tot sufletul. Doar o repriză de uitare, o eliberare de frică pe termen scurt, asta era tot – iar lor le convenea de minune teama în care trăia. Ştia mai multe decât şi-ar fi imaginat ei, chiar bănuia şi ce-i rezerva viitorul, dar asta era o palidă consolare. Mai devreme sau mai târziu va fi prinsă de poliţie. Mai fusese arestată pentru fleacuri, dar, de data asta, va căpăta o condamnare pe termen lung. Poliţia va încerca s-o facă să vorbească, promiţându-i protecţie. Să le-o spună altora! Fusese martoră a momentelor în care muriseră două prietene. Prietene? Fiinţe apropiate – schimbai o vorbă cu ele, duceai aceeaşi viaţă, aşa cum era; chiar şi în această captivitate îşi permiteau mici glume, palide victorii împotriva forţelor care le dirijau existenţa. Cineva pe umărul căruia puteai să plângi. Două dintre ele muriseră şi ea asistase la agonia lor, drogată, dar incapabilă să doarmă şi să uite oroarea imensă care o paralizase în timp ce le privea, durerile lor devenind ale ei, ştiind că nu putea face nimic, realizând că ei îi ştiau chiar şi gândurile. Coşmarurile pot fi îngrozitoare, dar personajele care le populează nu ies din ele să te agreseze. Când te trezeşti, ele se risipesc în faţa realităţii. Dar nu şi din cele pe care le trăia ea. Se putea privi cu detaşare, considerându-se un robot care nu răspundea la propriile comenzi, ci numai la ale altora. Trupul ei nu se mişca decât la ordinele lor, iar ea trebuia să-şi cenzureze gândurile, nerostindu-le nici măcar în minte, fiindu-i frică că ei i le-ar putea auzi sau citi pe chip, dar acum, oricât se străduia, nu putea scăpa de ele.

Rick zăcea lângă ea, respirând uşor în întuneric. O parte din ea îl plăcea pe Rick. Era cel mai drăguţ dintre ei şi uneori îşi spunea că şi el o plăcea puţin, deoarece nu o bătea atât de crunt. Bineînţeles, nu trebuia să mişte în front, deoarece furia lui era la

fel de necruţătoare ca a lui Billy şi se străduia din răsputeri să fie ascultătoare când Rick era prin preajmă. Gânduri ascunse îi spuneau că asta era o prostie, dar realitatea în care trăia acum era condiţionată de ceilalţi. Iar ea fusese martoră la rezultatele unei adevărate rezistenţe. După o noapte deosebit de îngrozitoare, Pam o îmbărbătase, şoptindu-i dorinţa ei de a evada. Mai târziu, Doris se rugase ca evadarea lui Pam să reuşească, ca o dovadă că totdeauna mai putea fi o brumă de speranţă, dar Dumnezeu îi ignorase rugile, iar ea şi celelalte fuseseră silite să asiste la asasinarea lui Pam, înghesuite ca o turmă de animale într-un colţ al camerei, privindu-i neputincioase pe cei care-şi satisfăceau cele mai inimaginabile pofte de tortură pe trupul prietenei ei. Urmărise cum viaţa se scurgea din ea, în timp ce unul din bărbaţi se distra de minune supraveghind de aproape convulsiile disperate ale trupului lipsit de oxigen. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, reuşise să pieptene părul prietenei ei – fusese singurul ei gest de rezistenţă, din fericire neobservat de bărbaţi – şi sperase că Pam va şti cumva că exista cineva căruia îi păsase de ea. Dar ceea ce făcuse i se părea prea puţin şi lacrimile îi erau şi mai amare.

Cu ce greşise? se întreba Doris. Cât de tare îl supărase pe Dumnezeu de o lăsa să ducă o asemenea viaţă? Cum era posibil ca cineva să merite o existenţă atât de mohorâtă şi lipsită de speranţă?

— Sunt impresionat; John, spuse Rosen, privindu-l cu nişte ochi mari, Kelly îşi scoase cămaşa şi se întinse pe masa de examinare.

— Cum ai reuşit?

— Pentru umeri, zece kilometri de înot zilnic. E mai bun decât halterele, dar am făcut şi din astea, câte puţin, în fiecare seară. Şi ceva alergare, dam ce eram obişnuit să fac pe timpuri.

— Mi-aş dori să am tensiunea ta, zâmbi chirurgul, ridicând manşeta.

Avusese o operaţie grea dimineaţă, dar îşi găsise timp pentru prietenul lui.

— Fă mişcare, Sam, îi sugeră Kelly.

— N-am timp, John, răspunse doctorul – o scuză mai mult formală, îşi spuseră amândoi.

— Un doctor se pricepe mai bine.

— Adevărat, acceptă Rosen. Altfel, cum o duci?

O privire în loc de răspuns – nu zâmbitoare sau gravă, doar o

expresie neutră care îi spuse lui Rosen tot ce trebuia să ştie. Încă o încercare.

— E o vorbă din bătrâni: înainte de a pregăti revanşa, sapă două gropi.

— Doar două? întrebă Kelly cu blândeţe.

Rosen dădu din cap.

— Am citit şi eu raportul medicului legist. Vrei să vorbim despre asta?

— Ce face Sarah?

— E ocupată până peste cap cu proiectul ei. Munca o stimulează atât de mult, încât mi-a povestit şi mie. E o chestie destul de interesantă.

Chiar atunci Sandy O'Toole intră în cameră. Reacţia lui Kelly îi zăpăci pe amândoi: îşi luă cămaşa şi-şi acoperi torsul.

— Te rog!

Asistenta fu atât de uimită, încât începu să râdă, la fel şi Sam, până când realiză că John Kelly era într-adevăr pregătit pentru ce-şi pusese în minte. Privirea lui serioasă, atentă, plină de solicitudine se transforma într-una voioasă atunci când şi-o dorea. *Ca un chirurg,* îşi zise Rosen şi, oricât i s-ar fi părut de ciudat, cu fiecare întâlnire pe care o aveau, descoperea noi rezerve de energie pe chipul prietenului lui.

— Pari destul de sănătos pentru cineva care a fost împuşcat acum câteva săptămâni.

— O existenţă naturistă, doamnă. Doar o bere în treizeci şi ceva de zile.

— Doamna Lott e conştientă acum, domnule doctor Rosen, raportă asistenta. Nimic deosebit, pare să se simtă bine. Soţul ei a venit s-o viziteze. Cred că nu vom avea probleme nici cu el. Mă îngrijora.

— Mulţumesc, Sandy. Ei, John şi tu eşti sănătos. Pune-ţi tricoul înainte ca Sandy să roşească toată, continuă el făcându-i cu ochiul.

— Unde luaţi masa de prânz? se interesă Kelly.

— Ţi-aş arăta dar am o conferinţă în zece minute. Sandy?

O'Toole aruncă o privire ceasului.

— Ar cam fi timpul. Rişti să încerci din mâncarea de spital sau mergem în altă parte?

— Mă las pe mâna dumneavoastră, doamnă.

Îl conduse spre sala de mese a spitalului, unde mâncarea era dietetică, dar aveai la dispoziţie sare şi alte ingrediente. Kelly alese ceva ale cărei calităţi hrănitoare, poate chiar dătătoare de

sănătate, compensau lipsa de gust.

— La fel de ocupată? întrebă el, după ce-şi aleseseră o masă.

— La fel, îi răspunse serioasă Sandy.

— Unde locuieşti?

— Lângă Loch Raven Boulevard.

Nu se schimbase, îşi spuse Kelly. Sandy O'Toole funcţiona de fapt destul de bine, deşi singurătatea în care vieţuia nu era prea diferită de a lui. Adevărata diferenţă consta în faptul că el putea să facă ceva, pe când ea nu. Reuşise să depăşească momentele dificile, dar, deşi avea tăria de a fi cu zâmbetul pe buze, colţii durerii îşi făceau simţită prezenţa mereu. Durerea e o forţă puternică. E mai avantajos să-ţi ştii duşmanii, să-i poţi căuta şi, găsindu-i, să-i elimini. Lupta cu umbrele e mult mai dificilă.

— O căsuţă de ţară, cum au cei de-acolo?

— Nu, este un vechi bungalou sau cum s-o numi. O casă pătrăţoasă cu două etaje şi o curte de jumătate de pogon. Bine că am pomenit de asta, zâmbi ea. Mi-am rezervat sfârşitul ăsta de săptămână pentru tăierea ierbii.

Apoi îşi reaminti că lui Tim îi plăcea să taie iarba, că se hotărâse să părăsească armata la încheierea perioadei petrecută în Vietnam, să obţină licenţa în drept şi să ducă o viaţă normală, toate acestea fiindu-i răpite de către oamenii aceia micuţi de pe meleagurile acelea îndepărtate.

Kelly nu-i putea citi gândurile, dar nici n-avea nevoie. Expresia nouă de pe chip şi vocea care de-abia rostea cuvintele îi spuneau tot. Cum s-o îmbărbăteze? Era o întrebare ciudată, dacă se gândea la planurile pe care şi le făcuse pentru următoarele câteva săptămâni.

— Mi-ai fost de mare ajutor pe timpul spitalizării. Mulţumesc.

— Încercăm să ne îngrijim pacienţii, îi răspunse ea pe un ton prietenos, cu o expresie neobişnuită pe faţă.

— Un chip atât de drăguţ ca al tău ar trebui să ştie şi altceva, surâse Kelly.

— Adică?

— Să zâmbească.

— E greu, răspunse ea, redevenind serioasă.

— Ştiu. Dar te-am făcut să râzi, îi reaminti Kelly.

— M-ai luat pe neaşteptate.

— Te gândeşti la Tim, nu-i aşa?

Întrebarea şuierase ca o lovitură.

— E un subiect de discuţie interzis, nu?

Îl privi câteva secunde.

— Pur şi simplu nu înţeleg.

— Într-un fel e uşor, în altul e greu. Cel mai dificil este să înţelegi de ce le sunt necesare unor oameni aceste treburi, de ce le fac, continuă Kelly, rostindu-şi propriile gânduri. Concluzia este că, pe lumea asta, există şi oameni răi şi cineva trebuie să le vină de hac pentru că, dacă n-o faci, atunci cândva nelegiuiţii te vor strânge ei de gât. Poţi să încerci să-i ignori, dar nu merge, crede-mă. Iar câteodată eşti martor la unele lucruri pe care nu poţi să le ignori.

Kelly se lăsă pe spate, căutându-şi cuvintele.

— Sandy, la spital asişti la o mulţime de lucruri urâte, iar eu am văzut unele şi mai şi.

— Coşmarul tău?

Kelly aprobă din cap.

— Exact. În noaptea aceea de-abia am scăpat cu viaţă.

— Ce era…

— Cinstit să-ţi spun, nu e nevoie să ştii. Nici eu nu înţeleg chestia asta, de ce oamenii fac asemenea lucruri. Poate cred atât de mult în ceva, încât uită să-şi reamintească cât de important este să fii om. Poate îşi doresc nespus ceva şi nu le pasă de urmări. Poate e ceva în neregulă cu ei, cu felul cum gândesc, cum simt. Nu ştiu. Dar rezultatele acţiunilor lor fac parte din realitate. Cineva trebuie să încerce să oprească asemenea lucruri.

Chiar când ştii că degeaba încerci, ar fi trebuit să continue Kelly, dar n-avu tăria s-o spună. Cum naiba să-i explici că bărbatul ei murise pentru un eşec?

— Soţul meu era un cavaler în armură strălucitoare pe un cal alb? Asta încerci să-mi spui?

— Sandy, tu eşti cea care se îmbracă în alb, tu lupţi împotriva unui anumit duşman, dar duşmanii sunt de mai multe feluri. Şi împotriva lor trebuie mereu să lupte cineva.

— N-am înţeles niciodată de ce a trebuit să moară Tim.

Iar realitatea se rezuma la atât, îşi spuse Kelly. Nu era vorba de rezolvări politice sau sociale. Fiecare are o viaţă care ar trebui să se sfârşească normal, după un timp stabilit ie Dumnezeu, soartă sau acel ceva pe care nimeni nu-l poate controla. Văzuse tineri murind, poate şi din vina lui, fiecare viaţă însemnând ceva nu numai pentru cel căruia i-o răpeai, dar şi pentru ceilalţi şi cum ai putea să le explici altora tot ce se întâmplă? De fapt, cum ai putea să-ţi explici ţie însuţi? Dar asta era valabil pentru cel care privea din afară. Pentru cel direct implicat, era cu totul altceva.

Şi poate că ăsta era răspunsul.

— Ai muncit din greu, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Sandy, înclinând uşor capul.

— De ce n-o laşi mai uşor? Să lucrezi într-un alt departament, nu ştiu, într-o creşă, poate? E un loc care-ţi încălzeşte sufletul, am dreptate?

— Destulă, admise asistenta.

— Ai face o muncă plină de responsabilitate. Să-i îngrijeşti pe copii este o chestie de rutină, însă trebuie făcută corect, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Dar tu n-ai ales chestia asta. Lucrezi, ba nu, trudeşti, la neurochirurgie.

— Cineva trebuie să...

Asta e! îşi spuse Kelly, întrerupând-o:

— E greu – e o muncă dificilă, pe care n-o faci uşor – şi te epuizează?

— Câteodată..

— Dar nu renunţi la ea, punctă Kelly.

— Da, răspunse Sandy pe un ton mai ferm.

— Acelaşi motiv l-a călăuzit şi pe Tom.

Pentru o clipă pe faţa ei trecu o umbră de înţelegere, dar argumentul lui nu rezista în faţa durerii ei încă vii.

— Tot n-are nici un sens.

— Poate că lucrurile au sens, iar oamenii nu au, rosti Kelly.

Să găsească alte argumente era peste puterea minţii lui.

— Îmi pare rău, nu sunt decât un nostrom destul de dărâmat.

— Nici chiar aşa, îl asigură Sandy, terminând de mâncat.

— Ăsta e meritul tău. Mulţumesc.

Fu recompensat cu un nou zâmbet.

— Nu toţi pacienţii noştri se înzdrăvenesc. Într-un fel, suntem mândri de cei care reuşesc.

— Sandy, poate că noi toţi încercăm să salvăm lumea, bucăţică cu bucăţică, spuse Kelly.

Se ridică şi insistă s-o conducă înapoi la spital. Îi trebuiră cinci minute ca să-i expună dorinţa lui.

— Ştii, mi-ar plăcea să luăm masa împreună într-o seară. Nu acum, dar, mă rog...

— O să mă gândesc, cedă ea şi, deşi îşi impusese să ignore invitaţia, se întrebă ce se ascundea în spatele ei, ştiind că propunerea lui Kelly venise prea devreme pentru amândoi, cu toate că pentru ea poate sosise timpul. Ce fel de om era bărbatul

de lângă ea? îşi întrebă ea mintea şi sufletul. La ce pericole s-ar expune dacă i-ar accepta prietenia?

13
Agende de lucru

Era prima lui vizită la Pentagon. Kelly simţi o uşoară nelinişte, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să-şi pună uniforma kaki de nostrom, dar pentru el trecuse vremea hainelor militare. Alesese un costum, albastru, uşor, cu o panglică miniaturală a medaliei Navy Cross pusă pe clapa buzunarului. După ce coborî din autobuz urcă treptele, căutând cu privirea un plan al clădirii. Îl găsi şi-l memoră rapid. Peste cinci minute intra în biroul pe care-l căuta.

— Da? îl întrebă ofiţerul de serviciu.

— John Kelly, am fixat o întâlnire cu domnul amiral Maxwell.

Fu invitat să ia loc. Pe o măsuţă, lângă un serviciu de cafea, zăcea *Navy Times*, o revistă pe care n-o mai citise de când părăsise armata. Dar Kelly era în stare să-şi controleze nostalgia. Răsfoi paginile ziarului, descoperind fapte de lupte nu cu mult deosebite de cele pe care le ştia el.

— Domnule Kelly? îl atenţionă o voce.

Se ridică şi intră pe uşa deschisă. După ce o închise în urma lui, o lumină roşie începu să clipească, semnalul că nimeni nu avea voie să intre.

— Cum te simţi, John? îl întrebă Maxwell în chip de salut.

— Perfect, domnule. Mulţumesc.

Indiferent cât de civil îi plăcea să se creadă, Kelly se simţea uşor timorat în prezenţa unui ofiţer superior. Stânjeneala îi deveni şi mai mare când uşa se deschise şi doi bărbaţi păşiră înăuntru, unul în haine civile, celălalt în uniformă de contraamiral – un alt aviator, cu o medalie de onoare. Maxwell făcu prezentările.

— Am auzit o mulţime de lucruri despre dumneata, îl asigură Podulski, strângându-i mâna.

— Mulţumesc, domnule.

Kelly nu ştia ce-ar trebui să mai spună.

— Cas şi cu mine am străbătut un drum lung împreună, îi preciză Maxwell, continuând prezentarea. Eu am nimerit cincisprezece – făcu un semn spre placa de avion care atârna pe perete – Cas a lovit optsprezece.

— Toate au fost filmate, îl asigură Podulski.

— Eu n-am atins nici unul, interveni Greer, dar nici submarinul meu n-a fost lovit vreodată.

Amiralul, care purta un costum dintr-o stofă uşoară, avea o mapă cu hărţi. Extrase una dintre ele, aceeaşi foaie pe care o avea şi Kelly acasă, dar cu mai multe notaţii. Apoi veni rândul fotografiilor şi Kelly mai aruncă o privire către chipul colonelului Zacharias; de data asta, faţa apărea cumva mărită, semănând leit cu cea din fotografia de identificare pe care Greer o pusese alături.

— Am fost cam la cinci kilometri de locul ăsta, le spuse Kelly. Nimeni nu mi-a spus despre...

— Lagărul încă nu era acolo. E un amplasament nou, n-are nici doi ani, îi explică Greer.

— Mai ai şi alte fotografii, James?

— Doar câteva din SR-71, luate de deasupra, cu incidenţă oblică, nimic nou în ele. Am pe cineva care verifică fiecare cadru luat de pe locul ăsta, un băiat priceput care a făcut parte din Forţele Aeriene şi îmi raportează numai mie.

— Eşti pe cale să devii un spion adevărat, îi făcu cu ochiul Podulski.

— Au nevoie de mine acolo, replică Greer pe un ton lejer, care învăluia adevăratul sens al cuvintelor.

Kelly îi privi pe cei trei. Se tachinau ca după o masă la popotă, dar cu un limbaj mai elevat. Greer îl fixă din nou pe Kelly.

— Povesteşte-mi despre valea aceea.

— Locul perfect pentru a fi ocolit.

— Pentru început, spune-mi cum l-ai scos pe micul Dutch de acolo. Pas cu pas, îi ceru Greer.

Lui Kelly îi trebuiră cincisprezece minute pentru întreaga poveste, din clipa în care părăsise USS *Skate* până în momentul în care elicopterul îi recuperase pe el şi pe locotenentul Maxwell din estuarul râului, ducându-i pe *Kitty Hawk.* Era o poveste uşor de spus. Îl surprinseră privirile pe care amiralii le schimbau între ei.

Kelly nu era pregătit să le înţeleagă ocheadele. În mintea lui, nu-i considera pe amirali bătrâni, nici măcar ca pe nişte fiinţe în întregime umane. Ei erau *amiralii,* un fel de semizei, fiinţe fără vârstă, care luau deciziile importante şi i se înfăţişau aşa cum era obişnuit, inclusiv cel care nu purta uniformă. Nici Kelly nu se mai considera novice. Luase parte la lupte din care oamenii ies iremediabil schimbaţi. Dar şi amiralii îl priveau cu alţi ochi.

Pentru Maxwell, Podulski şi Greer, acest tânăr nu era prea diferit de ceea ce fuseseră şi ei în urmă cu treizeci de ani. Era de o evidenţă frapantă că John Kelly făcea parte din spiţa războinicilor şi, prin el, se vedeau pe ei înşişi. Privirile furişe pe care le schimbară între ei semănau, într-un fel, cu cele ale bunicului care-şi urmăreşte nepotul în prima tentativă de a păşi pe covorul din salon. Dar paşii aceştia erau mult mai mari şi mai plini de semnificaţie.

— Într-adevăr, a fost o treabă serioasă, comentă Greer când Kelly termină de povestit. Deci, zona este destul de populată?

— Şi da şi nu, domnule. Adică, nu e un orăşel sau ceva de genul ăsta, dar sunt câteva ferme cu acareturile lor. Drumul este destul de circulat. Camioane puţine, dar biciclete din belşug, căruţe, chestii din astea.

— Traficul militar este redus? întrebă Podulski.

— Domnule amiral, armata circulă numai pe drumul ăsta, ciocăni Kelly cu degetul pe hartă.

Observă semnele care indicau unităţile nord-vietnameze.

— Cum aveţi de gând să ajungeţi acolo?

— Nimic mai uşor, John. Ne gândeam la o infiltrare cu un singur elicopter, poate susţinut de o operaţiune de desant, urmată de o deplasare rapidă pe drumul ăsta.

Kelly clătină din cap.

— Prea departe. Drumul poate fi apărat foarte uşor. Domnilor, trebuie să mă înţelegeţi, Vietnamul este o naţiune cu o armată puternică. De fapt, acolo fiecare a îmbrăcat la timpul cuvenit haina militară, iar dacă-i înarmezi, li se pare că l-au prins pe Dumnezeu de picior. Sunt destui oameni înarmaţi acolo şi o să vă pară rău dacă o să încercaţi varianta asta. Nu veţi reuşi niciodată.

— Lumea chiar sprijină guvernul comunist? întrebă Podulski.

Era ceva care depăşea puterea lui de înţelegere. Dar nu şi pe a lui Kelly.

— Iisuse, domnule amiral, de ce credeţi să războiul durează atât de mult? De ce credeţi că nimeni nu ne ajută piloţii doborâţi? Oricum, dacă debarcaţi infanteria marină pe plajă, nimeni n-o să le ureze bun venit. Nu vă mai gândiţi la o deplasare rapidă pe drumul acela, domnule. Eu am fost acolo. Nu prea seamănă a drum, nici măcar cât apare în fotografie. Câţiva copaci doborâţi şi e blocat.

Kelly îşi ridică privirea.

— Elicopterele reprezintă singura soluţie.

Aprecierea lui Kelly nu păru să-i bucure pe cei trei şi nu era greu de înţeles. Zona era împânzită cu baterii antiaeriene. Să pătrunzi în ea cu elicoptere de asalt nu era o treabă uşoară. Cel puţin doi dintre cei trei bărbaţi fuseseră piloţi şi, dacă un atac la sol li se păruse promiţător, atunci problema pe care o ridica prezenţa bateriilor triplu-A trebuia să fie mai gravă decât o apreciase Kelly.

— Am putea distruge artileria antiaeriană, propuse Maxwell.

— Nu te referi la bombardierul B-52, nu-i aşa? întrebă Greer.

— *Newport News* se întoarce pe linia frontului în câteva săptămâni. John, ai văzut-o vreodată trăgând?

Kelly dădu din cap.

— Bineînţeles. Am folosit-o ca bază în două misiuni care s-au derulat aproape de ţărm. E impresionant să vezi ce pot face tunurile ei. Domnilor, problema este cât de multe lucruri trebuie să puneţi la punct pentru ca misiunea să reuşească. Cu cât lucrurile sunt mai complicate, cu atât scad şansele de izbândă.

Kelly se rezemă de spătarul canapelei, spunându-şi că truismul pe care-l lansase nu era valabil doar pentru amirali.

— Dutch, avem o şedinţă în cinci minute, avertiză Podulski fără tragere de inimă.

Întâlnirea nu i se păruse a fi un succes, dar Greer şi Maxwell nu-i împărtăşeau întru totul opinia. Învăţaseră câte ceva, iar asta era important.

— Pot să vă întreb de ce atâta mister în jurul chestiei ăsteia? se interesă Kelly.

— Ghiciseşi de la prima întâlnire.

Maxwell se uită spre Greer şi dădu din cap.

— Misiunea de la Song Tay a fost compromisă, începu Greer. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar am aflat mai târziu prin una din sursele noastre că vietnamezii ştiau – sau, cel puţin, bănuiau – că li se pregăteşte ceva. Au apreciat un pic greşit data misiunii şi am ajuns acolo chiar după ce evacuaseră prizonierii, dar nu avuseseră timp să ne pregătească o ambuscadă. Se aşteptau ca Operaţiunea KINGPIN să se deruleze doar după vreo lună.

— Dumnezeule, şuieră Kelly. Cineva de aici i-a trădat cu bună ştiinţă pe băieţi?

— Nostromule, bun-venit în adevărata lume a spionajului, îi zâmbi Greer.

— Dar *de ce?*

— Dacă-l voi întâlni vreodată pe acel domn, fii sigur că am să-l întreb.

Greer se uită la ceilalţi.

— În toată zăpăceala asta avem un punct sigur pe care-l putem folosi: să verificăm dosarele operaţiunii, cele adevărate.

— Unde sunt?

— La Baza Aeriană Eglin, unde au fost antrenaţi băieţii care au participat la KINGPIN.

— Pe cine să trimitem? întrebă Podulski.

Kelly le simţi privirile îndreptându-se spre el.

— Domnilor, nu uitaţi, sunt doar un nostrom.

— Domnule Kelly, unde ţi-ai parcat maşina?

— În oraş, domnule. Am luat autobuzul până aici.

— Vii cu mine. E o cursă locală pe care poţi s-o iei la întoarcere.

Părăsiră în tăcere clădirea. Maşina lui Greer, un Mercury, era în parcarea de lângă râu destinată vizitatorilor. Îi făcu semn lui Kelly să ia loc lângă el şi se îndreptară spre George Washington Parkway.

— Dutch mi-a arătat dosarul tău. L-am citit şi sunt impresionat, băiete.

Greer nu îi mai spuse că, pe trei teste diferite, Kelly reuşise o medie de 147 de puncte pentru coeficientul de inteligenţă.

— Toţi comandanţii pe care i-ai avut îţi ridică osanale.

— Am fost sub ordinele unor oameni de primă mână, domnule.

— Aşa se pare, iar trei dintre ei te-au propus pentru şcoala de ofiţeri, dar ai discutat deja cu Dutch chestia asta. Vreau să ştiu de ce ai refuzat bursa?

— Mă săturasem de şcoală. Iar bursa era pentru înot, domnule amiral.

— Ştiu, a fost o poveste în Indiana, dar cu notele tale excelente puteai obţine o bursă de studii. Urmaseşi cursurile unei destul de bune şcoli preparatorii.

— Şi asta tot datorită unei burse, mormăi Kelly. Nimeni din familia mea n-a ajuns la colegiu. Tata a fost marinar în timpul războiului. E şi asta o treabă care trebuie făcută…

Tatăl lui fusese foarte dezamăgit, dar nu discutase niciodată despre asta.

Greer interveni pe un ton conciliant.

— Ultima navă pe care am comandat-o era un submarin, *Daniel Webster.* Mecanicul-şef de pe navă, expertul nostru în sonare, avea un doctorat în fizică. Un profesionist, îşi ştia treaba mai bine decât mi-o ştiam eu, dar nu era un lider, se intimida din nimic. Tu nu eşti aşa, Kelly. Ai încercat, dar n-ai reuşit.

— Domnule, când eşti în mijlocul acţiunii, cineva trebuie s-o ducă la capăt.

— Nu toată lumea vede lucrurile aşa. Kelly, oamenii se împart în două, cei cărora trebuie să le spui ce să facă şi cei care descoperă ei cum să facă, zâmbi Greer.

Privirea lui Kelly trecu peste indicatorul de pe autostradă, dar nu zări nici o indicaţie referitoare la CIA. Nu se frământă din cauza asta, până nu îi apăru în faţă imensa gheretă de la intrare.

— Când erai acolo, ai intrat vreodată în contact cu oamenii Agenţiei?

Kelly dădu din cap.

— Câteodată. Noi eram – ei, doar ştiţi asta, Proiectul PHOENIX, nu? Făceam şi noi parte din el, mai bine zis, eram şi noi o bucăţică.

— Ce părere ai despre ei?

— Doi sau trei erau destul de buni. Restul... vreţi un răspuns sincer?

— Exact asta vreau, îl asigură Greer.

— Probabil că se pricep să-ţi prepare un Martini pe cinste, în shaker, nu doar amestecat, răspunse Kelly cu prudenţă.

Greer făcu haz de necaz.

— Mda, tipii de aici sunt mari amatori de filme.

Găsi un loc de parcare şi deschise larg portiera maşinii.

— Vino cu mine, nostromule.

Amiralul îl pilotă pe Kelly până la intrarea în clădire şi îi obţinu permisul special pentru vizitatorii cu însoţitor.

Kelly se simţea ca un turist pe un pământ străin şi ciudat. Normalitatea evidentă îi conferea imobilului un aspect ciudat. Deşi era o clădire obişnuită, destul de nouă, adăpostind o activitate guvernamentală, sediul CIA avea un fel de aură. Îţi dădea sentimentul că nu te aflai în lumea reală. Greer îi surprinse privirea uimită şi îi făcu cu ochiul, conducându-l spre un lift care îi duse la biroul lui de la etajul şase. Continuară discuţia doar după ce pătrunseră în încăpere, închizând în urma lor uşa de lemn.

— Care ţi-e programul, pentru săptămână viitoare?

— Flexibil. Nimic urgent, răspunse Kelly cu prudenţă.

James Greer aprobă cu seriozitate.

— Dutch mi-a povestit şi despre asta. Îmi pare foarte rău, nostromule, dar în prezent gândurile mele se îndreaptă spre cei douăzeci de oameni, toţi unul şi unul, care mai mult ca sigur că nu-şi vor mai revedea familiile, dacă nu facem ceva.

Scormoni în sertarul biroului.

— Domnule, nu înţeleg prea bine.

— Ei, pot să ţi-o spun direct sau pe ocolite. Ce să mai lungim vorba, Dutch a dat un telefon şi eşti din nou sub arme, îi explică Greer pe un ton sec. Partea cea mai plăcută este că vei lucra pentru mine pe post de consultant civil. Îţi plătim o diurnă mult mai generoasă decât solda de nostrom..

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Zbori la baza Eglin a Forţelor Aeriene, cred că până la New Orleans, iar de acolo închiriezi o maşină de la Avis. Asta – Greer îi puse în palmă un permis asemănător unei cărţi de identitate – îţi facilitează accesul la arhiva lor. Vreau să treci în revistă planurile operaţionale şi să găseşti un model pentru ce ne dorim.

Kelly aruncă o privire spre poza de pe permis. O fotografie veche de pe timpul când era în Forţele Navale. I se vedea doar capul, ca în pozele de paşaport.

— Staţi puţin, domnule. Nu am calificarea...

— De fapt, cred că o ai, dar pentru cei de acolo vei arăta ca şi cum n-ai avea-o. Nu eşti decât un consultant începător care adună informaţii pentru un raport preliminar pe care nici o persoană importantă nu-l va citi vreodată. Dacă rumeni nu ţi-a spus până acum, în păcătoasa asta de firmă jumătate din banii pe care-i cheltuim se scurg în modul ăsta, izbucni Greer, iritarea pe care o simţea faţă de Agenţie fiind uşor exagerată. Aşa vrem să pară, o treabă neînsemnată, de pură rutină.

— Vorbiţi serios?

— Dutch Maxwell e în stare să-şi sacrifice cariera pentru aceşti oameni. La fel şi eu. Dacă există o cale să-i scoatem de acolo...

— Ce se întâmplă cu tratativele de pace?

Cum să-i explic puştiului chestia asta? se întrebă Greer.

— Oficial, colonelul Zacharias este mort. Partea cealaltă a declarat asta, publicând şi o fotografie a cadavrului. Vestea i-a fost comunicată soţiei de către un ofiţer însoţit de preotul bazei şi de nevasta unui coleg din Forţele Aeriene, pentru a atenua şocul veştii. Pentru ca totul să pară după tipic, i-au lăsat o săptămână la dispoziţie să-şi facă aranjamentele şi să elibereze locuinţa de serviciu, continuă Greer. Îţi repet, în mod *oficial* colonelul Zacharias este mort. Am avut câteva discuţii discrete cu anumite persoane şi noi – cuvintele îi veneau cu greu – ţara noastră nu va accepta ca tratativele de pace să fie tulburate de o chestie ca asta. Fotografia pe care o avem, chiar cu un detaliu mărit, nu constituie o probă edificatoare într-un tribunal, după

standardele legale existente. Legea cere probe pe care n-avem cum să le obţinem, iar cei care decid destinele acestei ţări ştiu asta. Ei nu doresc întreruperea tratativelor de pace şi, dacă vieţile a douăzeci de oameni sunt necesare pentru a sfârşi războiul acesta blestemat, atunci ăsta va fi preţul. Oamenii aceia din lagăr au fost şterşi din evidenţe.

Era mai mult decât putea concepe Kelly. Câţi oameni îşi permitea America să şteargă din evidenţe în fiecare an? Şi nu toţi erau ostaşi, nu-i aşa? Unii dispăreau chiar de acasă, din oraşele americane.

— E chiar atât de rău?

Oboseala de pe chipul lui Greer era grăitoare.

— Ştii de ce mi-am asumat treaba asta? Sunt la vârsta pensionării. Mi-am făcut datoria, am fost comandant de nave, am muncit. Sunt pregătit pentru o căsuţă frumoasă, o partidă de golf de două ori pe săptămână, câte un mic consult din când în când, de acord? Nostromule, prea mulţi oameni ajung în locuri ca ăsta, iar realitatea devine pentru ei doar o amintire. Se concentrează asupra „procesului”, uitând că la celălalt capăt se află o fiinţă omenească. Din cauza asta am renunţat la ideea pensionării. Cineva trebuie să încerce să pună un strop de realitate în această birocraţie. Treaba de care ne ocupăm este un proiect „la negru”. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu, domnule, nu ştiu.

— E un termen nou, indicând ceva căruia poţi să-i pui cruce. Nu există. E o nebunie. N-ar trebui să fie aşa, dar este. Faci parte din echipă sau nu?

New Orleans... Ochii lui Kelly se îngustară preţ de cincisprezece secunde, iar apoi, cu o uşoară înclinare a capului, el rosti:

— De acord, dacă credeţi că pot fi de ajutor, domnule. Cât timp am la dispoziţie?

Greer reuşi să zâmbească şi îi puse un bilet de avion în palmă.

— Cartea de identitate este pe numele de John Clark, o să ţii minte uşor. Ai avion mâine după-amiază. Nu ţi-am făcut rezervarea pentru întoarcere, dar vreau să te văd vinerea viitoare. Aştept să vii cu rezultate bune. Ai cartea mea de vizită şi numărul meu secret. Fă-ţi bagajele, băiete.

— Da, să trăiţi.

Greer se ridică şi îl conduse spre uşă.

— Să ai chitanţe pentru tot ce decontezi. Cine lucrează pentru Unchiul Sam trebuie să primească o plată adecvată.

— N-am să uit de chitanţe, domnule, zâmbi Kelly.

— Poţi să iei autobuzul albastru care te lasă în faţa Pentagonului.

Greer se întoarse la masa de lucru, iar Kelly părăsi biroul.

Autobuzul albastru, care făcea naveta între cele două sedii, sosi la câteva momente după ce el ajunse sub copertina staţiei. Pasagerii formau, un amestec ciudat. Jumătate erau în uniformă, restul civili. Toţi tăceau ca peştii, ca şi cum, dacă ai fi schimbat o glumă sau un comentariu despre echipa Washington Senators, care se încăpăţâna să fie lanterna roşie în Liga Americană, ar fi fost o violare a secretului de stat. Zâmbi clătinând din cap, dar îşi reaminti de propriile secrete şi intenţii. Mai ales că Greer îi oferise o ocazie pe care nu contase. Kelly se înfipse în spătarul scaunului, lăsându-şi ochii să rătăcească pe fereastră, în timp ce privirile celorlalţi erau fixate drept înainte.

— Chiar sunt fericiţi, confirmă Piaggi.

— Ţi-am tot repetat chestia asta, omule. Cum să nu te simţi bine, când ai cea mai bună marfă de pe piaţă?

— Nu toată lumea e fericită. Ştiu nişte tipi care au rămas cu fundul pe două sute de pachete de marfă franţuzească, în timp ce noi am spart piaţa cu oferta promoţională specială.

Tucker îşi permise un râs sănătos. „Vechea gardă” dictase regulile jocului ani de-a rândul, stabilind un preţ de monopol pentru marfă. Oricine i-ar fi luat drept oameni de afaceri sau poate avocaţi, deoarece o mulţime de slujitori ai legii frecventau acest restaurant situat la două străzi de noul tribunal din Garmatz. Piaggi era mai bine îmbrăcat, în mătase italienească şi-şi propuse să nu uite să-l prezinte pe Henry croitorului lui. Cel puţin tipul învăţase cum să arate fercheş. Pasul următor era să fie şcolit să nu se îmbrace prea ţipător. „Respectabil” era cuvântul potrivit. Fără exagerări, doar atât cât lumea să te trateze cu deferenţă. Cei amatori de ostentaţie, cum ar fi peştii, se băgau într-un joc periculos pe care, fiind prea tâmpiţi, le era greu să-l înţeleagă.

— La următoarea livrare aduc o cantitate dublă. Prietenii tăi se pot descurca?

— Uşor. Cei mai fericiţi sunt băieţii din Philadelphia. Principalul lor furnizor a avut un mic accident.

— Mda. Am văzut în ziarul de ieri. Neglijenţă. Echipa e prea numeroasă, nu-i aşa?

— Henry, pe zi ce trece eşti tot mai iute la minte. Vezi să nu

devii prea deştept. E un sfat prietenesc, îl avertiză Piaggi, apăsând uşor pe cuvinte.

— De acord, Tony. Am vrut să spun să nu facem şi noi aceeaşi greşeală.

Piaggi se relaxă, sorbind din bere.

— E în regulă, Henry. Şi nu-mi pare rău să spun că e o plăcere să faci afaceri cu cineva care ştie să organizeze treaba. Toată lumea se întreabă de unde faci rost de marfă. Până acum i-am pus la punct. Mai târziu, dacă o să ai nevoie de fonduri mai mari...

Privirea lui Tucker fulgeră deasupra mesei.

— Nu, Tony. Nici acum, nici altădată.

— De acord, deocamdată. Pentru ce va fi mai târziu vom vedea.

Tucker dădu din cap, aparent considerând discuţia închisă, dar întrebându-se ce mişcare plănuia „partenerul” lui. Încrederea, în genul ăsta de afacere, era o calitate variabilă. Avusese încredere în Tony că o să plătească la timp. Îi oferise lui Piaggi condiţii favorabile, care fuseseră respectate, iar ouăle pe care le scotea această gâscă erau adevărata lui asigurare de viaţă. Deja ajunsese la momentul când neachitarea unei plăţi nu-i deregla operaţiunea şi, atâta timp cât va avea o aprovizionare ritmică cu heroină, legătura lor va fi tratată exact ca o afacere, ăsta fiind şi motivul care-i apropiase de la bun început. Dar în treaba asta nu exista loialitate. Henry nu se aşteptase niciodată la altceva, dar, dacă asociatul lui se va dovedi prea insistent în privinţa furnizării...

Piaggi ezită, gândindu-se că forţase prea mult şi se întrebă dacă Tucker realiză care era potenţialul operaţiunii pe care o demaraseră. Să controlezi distribuţia de pe întreaga Coastă de Est, cu o organizaţie care acţiona în deplină securitate, era un vis care devenea realitate. Bineînţeles, destul de curând va avea nevoie de capital suplimentar, iar contactele lui se şi interesau cum i-ar putea ajuta. Dar îşi dădu seama că Tucker nu sesizase nevinovăţia întrebării şi, dacă ar fi insistat, clamând buna credinţă, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Aşa că Piaggi continuă să mănânce, lăsând lucrurile să-şi urmeze cursul pentru un timp. Deşi era păcat. Tucker era doar un mic negustor foarte deştept, fără o mentalitate de mare afacerist. Poate că va reuşi să şi-o dezvolte. Henry n-avea stofă de şef, dar putea deveni o rotiţă importantă a organizaţiei.

— Vinerea viitoare e în regulă? întrebă Tucker.

— Perfect. Fii cu ochii-n patru şi cu mintea limpede.

— N-ai grijă, omule.

Avea parte de un zbor fără incidente cu un avion Piedmont 737 care decolase de pe aeroportul internaţional Friendship. Kelly avea loc la clasa turist şi stewardesa îi aduse un prânz frugal. Zborul deasupra Americii era cu totul diferit de celelalte aventuri pe care le avusese la înălţime. Îl surprinse salba neîntreruptă de piscine. Oriunde ai zbura, chiar şi deasupra molcomelor dealuri din Tennessee, imediat după ce decolai, observai scânteierea soarelui în micile pătrate umplute cu apă albastră, străjuite de parcele de iarbă verde. Ţara lui părea un fel de rai pe pământ, dar asta numai de la înălţime. Cel puţin privirea nu-i era obligată să localizeze traiectoriile proiectilelor.

Biroul firmei Avis avea o maşină pregătită, iar pe banchetă se găsea o hartă. Află că ar putea lua avionul spre Panama, Florida, dar decise că New Orleans îi convenea de minune. Kelly îşi puse cele două valize în portbagaj şi se îndreptă spre est. Era ca şi cum şi-ar fi condus vasul – deşi agitaţia de pe şosea era altceva decât atmosfera liniştită a navigaţiei –, un timp mort în care-şi punea mintea la treabă, examinând posibilităţi şi căi de abordare, măturând mecanic cu privirea traficul, pe când ochii vedeau cu totul altceva. Gândurile îi treziră, fără voia lui, un zâmbet firav, reţinut, în timp ce în minte i se înfiripa, cu prudenţă şi măsură, planul pentru următoarele săptămâni.

La patru ore după aterizare, după ce trecuse prin părţile cele mai sudice ale statelor Mississippi şi Alabama, opri maşina în faţa porţii principale a Bazei Eglin a Forţelor Aeriene. Un loc potrivit pentru antrenamentul băieţilor din misiunea KINGPIN: căldura şi umiditatea exact la fel ca în ţara pe care o invadaseră, o zăpuşeală jilavă şi familiară.

În faţa postului de pază, Kelly aşteptă apariţia sedanului albastru al Forţelor Aeriene. Maşina opri lângă el şi un ofiţer coborî.

— Domnul Clark?

— Da.

Îi întinse cartea de identitate.

Ofiţerul îl salută milităreşte, însă Kelly avu un sentiment ciudat. În mod cert, băieţii de aici erau impresionaţi de CIA. Tânărul ofiţer probabil că nu fusese niciodată în legătură cu cineva de acolo. Kelly îşi pusese şi cravata, fără tragere de inimă, în speranţa că va arăta cât mai respectabil.

— Vă rog, domnule, dacă vreţi să mă urmaţi.

Ofiţerul, căpitanul Griffin, îl conduse la imobilul rezervat ofiţerilor burlaci, unde îl aştepta o cameră la etajul unu, asemănătoare celor dintr-un motel de calitate medie, cu vedere spre plaja care era surprinzător de aproape. După ce-l ajută să-şi despacheteze lucrurile, Griffin îl duse la clubul ofiţerilor, comunicându-i că va putea beneficia de toate privilegiile acordate vizitatorilor. Nu trebuia decât să arate cheia camerei.

— N-o să profit de ospitalitate, domnule căpitan.

Kelly se simţi Obligat să cumpere prima bere.

— Ştii de ce sunt aici?

— Mă ocup de contrainformaţii, răspunse Griffin.

— KINGPIN?

Ca într-o scenă de film, înainte de a-i răspunde, ofiţerul aruncă o privire împrejur..

— Domnule. Am pregătit toate documentele de care aveţi nevoie. Am înţeles că acolo vă ocupaţi şi de problemele speciale.

— Adevărat.

— Am o întrebare, domnule, ezită căpitanul.

— Dă-i drumul, îl invită Kelly între două sorbituri.

Drumul de la New Orleans îi făcuse sete.

— Aţi aflat cine a trădat planul misiunii?

— Nu, răspunse Kelly şi într-o doară adăugă: Poate descopăr aici câte ceva.

— Sunt convins că fratele meu mai mare era în lagărul acela. Acum ar fi trebuit să fie acasă, dacă n-ar fi fost acea…

— Jigodie, sări Kelly în ajutor.

Căpitanul izbucni pe neaşteptate:

— Dacă-l identificaţi, ce va urma?

— Nu e de resortul meu, răspunse Kelly, iritat de turnura pe care o lua discuţia. Când încep?

— Ar trebui mâine dimineaţă, domnule Clark, dar toate documentele sunt în biroul meu.

— Am nevoie de o cameră liniştită, un ibric cu cafea, poate câteva sandvişuri.

— Cred că se poate aranja, domnule.

— Atunci, hai să-i dăm drumul.

Peste zece minute, Kelly îşi văzu dorinţa împlinită.

Căpitanul Griffin îi dăruise un blocnotes galben şi un mănunchi de creioane. Kelly începu cu primul set de fotograme de recunoaştere, cele luate de un RF-101 Voodoo şi, la fel ca în cazul lui SENDER GREEN, descoperirea lagărului de la Song Tay

fusese un capriciu al hazardului, o descoperire întâmplătoare a unui lucru neaşteptat într-un loc bănuit a fi o bază minoră pentru instrucţie militară. Dar pe fotografii se distingeau nişte litere în curtea lagărului, scrise cu praf sau cu ajutorul unor pietre sau al rufelor puse la uscat: un „K”, însemnând „veniţi să ne scoateţi de aici” şi alte asemenea semne care fuseseră făcute sub ochii paznicilor. Lista celor care participaseră, într-un fel sau altul, la diferitele faze ale misiunii era un adevărat pomelnic al comunităţii operaţiunilor speciale, nume pe care le cunoştea doar după reputaţie.

Configuraţia lagărului nu era mult diferită de cea a obiectivului care-l interesa acum, remarcă el, făcând notaţiile trebuincioase. Un document îl surprinse foarte tare. Era un memorandum pe care un general îl adresa unui superior, indicând că misiunea de la Song Tay, deşi avea importanţa ei, avea şi un alt scop. Generalul ar fi vrut să obţină aprobarea de a introduce trupe în Vietnamul de Nord. Asta, pretindea el, ar fi deschis calea spre numeroase posibilităţi, una din ele fiind un anumit baraj. A, da, zâmbi Kelly, generalul îşi dorea să aibă mână liberă, să introducă vreo câteva echipe în ţară pentru a practica aceleaşi jocuri pe care le făcuse OSS în spatele liniilor germane în cel de-al doilea război mondial. În concluzia raportului se arăta că factorii politici făceau ca ultimul aspect al Operaţiunii POLAR CIRCLE – unul dintre primele nume de cod a ceea ce va deveni misiunea KINGPIN – să fie extrem de sensibil. Unii ar fi putut vedea în asta o extindere a războiului. Kelly îşi ridică privirea de pe hartă, terminând a doua ceaşcă de cafea. Ce să înţeleagă din remarca despre politicieni? Se întrebă el. Inamicul poate să facă tot ce-i trece prin cap, dar ai noştri tremură tot timpul la gândul că orice ar întreprinde ar trece drept o escaladare a războiului. La naiba, doar purtau uniformă, nu-i aşa? Un soldat aflat pe câmpul de luptă trebuie tratat cu respect, aşa cum suna codul nescris, valabil pentru toate ţările. Cealaltă parte lichidase primari şi profesori cu o detaşare sălbatică. Acest război era condus după un ostentativ standard cu două feţe – o constatare care-l lăsă pe gânduri, dar Kelly o alungă din minte, întorcându-se la cel de-al doilea teanc de documente.

Formarea echipei şi elaborarea strategiei operaţiunii durase aproape o veşnicie. Totuşi, găsiseră oameni valoroşi. Colonelul Bull Simons, un alt personaj pe care-l ştia după reputaţie ca fiind unul dintre cei mai iscusiţi comandanţi pe care îi produsese vreodată armata pentru misiunile pe muchie de cuţit. Dick

Meadows, un tip mai tânăr, dar croit după acelaşi calapod. Erau animaţi doar de dorinţa de a-i produce cât mai multe pagube inamicului şi aveau talentul de a reuşi chestia asta cu forţe minime, în apariţii meteorice. Cât de mult trebuie să-şi fi dorit misiunea asta, îşi spuse Kelly... Dar trebuiseră să lupte cu lipsa de interes a celorlalţi. Kelly numără zece documente adresate autorităţilor superioare şi promiţând succesul, ca şi cum un referat ar putea. Îndeplini o asemenea dorinţă pe câmpul de luptă – înainte de a se opri, plictisit să le socotească în continuare. Multe dintre ele foloseau acelaşi limbaj, iar el bănuia că unul din funcţionarii unităţii se folosise de o scrisoare-tip, schimbând prin câteva locuri unele cuvinte. Probabil că era cineva lipsit de un vocabular bogat, adresându-i-se cu o mentalitate de sergent colonelului, folosind de fiecare dată aceleaşi cuvinte în speranţa că repetările vor trece neobservate – ceea ce se şi întâmplase. Kelly îşi petrecu trei ore prin maldărul de adrese schimbate între Eglin şi CIA, preocupări ale funcţionarilor pierde-vară care îi distrau pe băieţii în uniforme verzi, sugestii „ajutătoare" din partea indivizilor care, probabil şi în pat purtau cravată, toate solicitând răspunsuri de la oamenii de acţiune... şi astfel KINGPIN se umflase dintr-o relativ dramatică, dar minoră misiune de comando într-o supraproducţie epică de Cecil B. De Miile, al cărui scenariu poposise de câteva ori la Casa Albă, ajungând să fie cunoscut şi de membrii Consiliului Naţional de Securitate.

La două şi jumătate dimineaţa, Kelly se opri, înfrânt de următorul vraf de acte. Încuie toată hârţogăraia în seiful pus la dispoziţie şi o luă în pas vioi spre imobilul în care-şi avea camera, lăsând o notă cu rugămintea de a fi trezit la şapte dimineaţa.

Este surprinzător cât de scurt ţi-e somnul când ştii că te aşteaptă ceva important de făcut. Când telefonul sună la ora şapte, Kelly sări din pat şi, cincisprezece minute mai târziu, alerga în şort şi cu picioarele goale pe marginea plajei. Nu era singurul. Habar n-avea câţi oameni erau încartiruiţi la Eglin, dar nu difereau prea mult de el. Unii păreau a fi din cei angrenaţi în misiuni speciale, ale căror activităţi le puteai doar bănui. După umerii vânjoşi îi deosebeai de ceilalţi. Alergarea era doar o parte a programului lor de pregătire fizică. Ochii priveau şi evaluau, iar expresiile de pe chipurile lor trădau înţelegerea faptului că fiecare pricepea ce gândeau ceilalţi – *Cât de dur este tipul în realitate?* – ca un exerciţiu mintal făcut în mod automat. Kelly zâmbi, apreciind că şi el făcea parte din această comunitate,

meritând genul ăsta de respect competitiv. Un mic-dejun sănătos şi un duş îl făcură să se simtă în formă, suficient pentru a se îndrepta spre munca ce-l aştepta. Pe drumul spre birou se întrebă, surprins, de ce oare părăsise această comunitate. În fond, după ce plecase din Indianapolis fusese singura lui casă adevărată.

Şi zilele continuară la fel. În primele două îşi îngădui doar şase ore de somn în fiecare noapte, nu mai mult de treizeci de minute pentru o masă, nici o picătură de băutură după prima bere băută cu Griffin, mărind însă perioadele de exerciţiu până la câteva ore pe zi, în special, îşi spunea el, pentru a fi în formă. Adevăratul motiv era altul, dar n-avea chef să-l accepte. Îşi dorea să fie cel mai solid dintre bărbaţii care băteau plaja dis-de-dimineaţă, nu doar un oarecare din acest mic grup de elită. Kelly era din nou un membru al SEALS, chiar mai mult, era pe cale de a, redeveni *Şarpele.* În cea de-a treia sau a patra dimineaţă, schimbarea era evidentă. Prezenţa lui făcea parte integrantă din rutina matinală a celorlalţi. Anonimatul îi conferea un atu în plus, la fel ca şi cicatricele din lupte, dându-le unora posibilitatea să se întrebe despre eşecurile şi greşelile pe care le făcuse. Apoi, ei ar fi realizat că, indiferent ce se întâmplase, el încă făcea acelaşi lucru ca şi ei, neştiind că abandonase – *plecase,* se corectă Kelly, cu o uşoară vinovăţie în gând.

Munca cu hârţoagele se dovedi surprinzător de stimulatoare. Era o modalitate cu totul nouă de a prospecta lucrurile şi rămase surprins să constate că avea talent pentru aşa ceva. Aprecie că planul operaţional avea în el o limpezime pe care timpul şi desele repetări o atenuau, la fel cum se ofileşte o fată frumoasă ţinută sub cheie de un tată sever. Era ca un joc de şah, jucătorii construind în fiecare dimineaţă macheta miniaturală a lagărului de la Song Tay, dărâmând-o în aceeaşi zi, câteodată de câteva ori pe zi, de teamă că va fi înregistrată de sateliţii sovietici de recunoaştere. Mai mult ca sigur, acest zbucium inutil le apăruse soldaţilor ca o dovadă a neputinţei. Iar totul durase extrem de mult, soldaţii antrenându-se în timp ce ofiţerii se agitau fără rost, cumpănind informaţiile primite – până când... prizonierii fuseseră mutaţi.

— La dracu’, mormăi Kelly în barbă.

Pregătirea durase nepermis de mult... ceea ce însemna că, dacă era vorba de trădare, cel care o comisese va fi descoperit extrem de greu. Concluzia la care ajunse, urmată de o întrebare, fu notată pe o foaie.

Operaţiunea în sine fusese plănuită cu meticulozitate, totul făcut ca la carte, un plan iniţial şi un număr de variante, toţi membrii echipei fiind atât de bine pregătiţi şi antrenaţi, încât fiecare putea juca orice rol cu ochii închişi. Picaseră neinvitaţi în mijlocul lagărului, cu un splendid elicopter Sikorsky, pentru ca echipa de şoc să fie cât mai aproape de obiectiv. Folosiseră pistoalele automate pentru a-i secera pe gardienii din turnurile de pază, la fel de iute cum ar cădea arborii tineri sub ferăstrău. Fără fineţuri, fără strecurări prudente, fără tot rahatul pe care-l vezi în filme, doar o brutală forţă de impact. Resturile rămase după acţiunea-fulger probau că gărzile fuseseră sacrificate în câteva clipe. Cum or fi jubilat soldaţii în primele minute ale operaţiunii, care se derulă mai lin decât în simulările lor, că apoi să fie cuprinşi de o frustrare amară, care te împietrea, când începuseră să se succeadă apelurile radio „Obiect lipsă". „Obiect" era cuvântul obişnuit din cod pentru prizonierii americani – şi nimeni nu era acasă în noaptea aceea. Soldaţii asaltaseră şi eliberaseră un lagăr fără prizonieri. Nu era greu de imaginat tăcerea care domnea în elicoptere pe drumul de întoarcere în Thailanda, goliciunea searbădă a eşecului după o misiune pe care o realizaseră perfect.

Totuşi, se puteau trage multe învăţăminte de aici. Kelly nota încontinuu, făcând scurtă la mână şi folosind creioane din belşug. KINGPIN, indiferent de alte implicaţii, reprezenta o lecţie de o valoare inestimabilă. Avea multe părţi bune, care puteau fi copiate fără ruşine. De fapt, timpul reprezentase singurul factor negativ. Misiunea beneficiind de oameni de o asemenea calitate, ar fi trebuit să fie executată mult mai devreme. Dorinţa ca totul să iasă perfect nu se născuse la nivelul operaţional, ci mai sus, venind de la persoane mai în vârstă, care habar nu mai aveau ce înseamnă entuziasmul şi inteligenţa tinereţii. Iar una dintre consecinţe fusese eşecul misiunii, nu din cauza lui Bull Simons sau Dick Meadows şi nici datorită Beretelor Verzi, care-şi riscaseră vieţile pentru nişte oameni necunoscuţi, ci a altora cărora le fusese frică să-şi joace carierele şi posturile călduţe – bineînţeles, aspecte mult mai importante decât sângele vărsat pe câmpul de luptă. Song Tay era întreaga poveste a Vietnamului, narată în cele câteva minute în care o echipă superb antrenată eşuase în misiunea ei, trădată atât de lentoarea procesului, cât şi de unele persoane – prost sfătuite sau trădătoare – ascunse în birocraţia federală.

SENDER GREEN va fi diferit, îşi promise Kelly. Doar şi pentru

motivul că va fi condus ca un joc confidenţial. Dacă riscul adevărat al operaţiunii fusese neglijenţa, atunci de ce să n-o eliminăm?

— Domnule căpitan, mi-ai fost de mare ajutor, spuse Kelly.

— Domnule Clark, aţi găsit ce vă trebuia? întrebă Griffin.

— Da, domnule Griffin, răspunse Kelly, adresându-se tânărului ofiţer aşa cum stipula regulamentul naval. Analiza pe care ai realizat-o pentru lagărul secundar este remarcabilă. Deşi nimeni nu ţi-a spus, s-ar putea să fi dus la salvarea câtorva vieţi. Vreau să-ţi mărturisesc ceva: când eram în jungla vietnameză, mi-aş fi dorit să fi avut un expert în contrainformaţii de talia dumitale.

— Nu pot zbura, domnule. Trebuie să fac şi eu ceva folositor, replică Griffin, stânjenit de laudă.

— Şi zău că faci.

Kelly îi întinse teancul de foi scrise. În faţa lui, hârtiile fură introduse într-un plic care fu sigilat cu ceară roşie.

— Îmi trimiţi pachetul la adresa asta.

— Da, domnule. Aveţi dreptul la nişte zile de vacanţă. Aţi reuşit să dormiţi cât de cât? îl întrebă căpitanul Griffin.

— Ei, cred că, înainte de a bate drumul înapoi, am să mă reoxigenez în New Orleans.

— Nu e o alegere rea, domnule.

Griffin îl însoţi pe Kelly până la maşină.

Obţinerea celeilalte informaţii fusese năucitor de uşoară, îşi spuse Kelly, ieşind din incinta CIA. Printre alte facilităţi, camera lui fusese dotată şi cu anuarul telefonic al New Orleansului în care, spre uimirea lui, găsise numele persoanei pe care se hotărâse s-o caute, încă de când era în biroul lui Greer din sediul CIA.

Era un transport hotărâtor pentru reputaţia lui, aprecie Tucker, urmărindu-i pe Rick şi pe Billy, care terminau de încărcat marfa. O parte din ea îşi va croi drum spre New York. Până acum nu fusese decât un traficant oarecare, un outsider ambiţios. Furnizase suficientă heroină pentru ca acţiunile lui şi ale partenerilor săi să trezească atenţia. Faptul că avea parteneri se dovedise benefic, atrăgând interesul anumitor cercuri şi facilitându-i accesul în lumea lor. Dar acum era ceva diferit. Sosise vremea pentru mişcarea care-l vă propulsa în elită. Va fi considerat ca un serios om de afaceri deoarece transportul actual va acoperi nevoile pieţii din Baltimore şi Philadelphia... să

zicem, pentru o lună, estimă el. Poate pentru o perioadă mai scurtă, dacă reţeaua lor de distribuţie era atât de eficace pe cât pretindeau ei. Resturile vor contribui la satisfacerea nevoilor crescânde ale Washingtonului, care trebuia ajutat după ce suferise o lovitură importantă. După atâta timp pierdut în paşi mărunţi, sosise vremea unuia de uriaş. Billy dăduse drumul la radio pentru a prinde ştirile sportive, dar nimerise peste un buletin meteo.

— Îmi pare bine că plecăm acum. Se anunţă furtună.

Tucker aruncă o privire afară. Era un cer senin, nepătat de nori.

— N-avem de ce să fim neliniştiţi, decise el.

Îndrăgea New Orleansul, un oraş care păstra tradiţia europeană, amestecând farmecul Lumii Vechi cu matricea americană. Cu o istorie bogată, fostă proprietate franceză şi apoi spaniolă, nu-şi renegase niciodată tradiţiile, cramponându-se chiar de un cod legislativ care părea aproape de neînţeles celorlalte patruzeci şi nouă de state, adeseori zăpăcind şi autorităţile federale. Aşa era şi jargonul local, în care se amestecau multe cuvinte franţuzeşti, mai bine zis un soi de franţuzisme. Strămoşii lui Pierre Lamarck fuseseră acadieni, iar unele dintre rudele lui mai îndepărtate încă mai locuiau în zonele mlăştinoase de la vărsarea Mississippiului. Dar pe Pierre Lamarck nu-l interesau nici obiceiurile excentrice care îi înveseleau pe turişti, nici istoria plină de tradiţii, el folosindu-le doar ca un punct de referinţă, un fel de semnătură personală pentru a se distinge de semenii lui. Era o profesie solicitantă care se baza pe fler şi pe eleganţă şi care, fără să fie bătătoare la ochi, trebuia să aibă o anumită strălucire. Retuşurile la stilul personal erau date de un costum din în alb cu vestă, o cămaşă cu mâneci lungi tot albă şi o cravată de un roşu plin, toate întregindu-i imaginea pe care şi-o dorea de om de afaceri respectabil, chiar dacă uşor ostentativ. Totul se asorta cu automobilul propriu, un Cadillac alb. Se abţinea să folosească excesele ornamentale, atât de dragi altor proxeneţi, în fond doar nişte ţevi de eşapament inutile. Un texan oarecare chiar îşi dotase Lincolnul cu nişte coarne de viţel în chip de claxoane, dar astea erau mofturi ale sărăntocilor albi din sudul Alabamei, iar tipul nu ştia cum să se poarte cu fetele pe care le păstorea.

De fapt, chestia asta reprezenta marele lui talent, îşi spuse Lamarck cu satisfacţie, deschizând portiera maşinii în faţa noii

sale achiziţii, o puştoaică de cincisprezece ani pe care pusese mâna de puţină vreme, posesoare a unei priviri inocente şi a unor mişcări de felină, care o îndreptăţeau să fie una din valoroasele şi excitantele membre ale echipei sale formată din opt fete. Neobişnuita amabilitate a proxenetului era o recompensă pentru serviciul special pe care ea i-l făcuse ceva mai devreme. Maşina elegantă porni la prima cheie şi, la şapte şi jumătate, Pierre Lamarck îşi începea o nouă noapte de muncă, pentru că viaţa de noapte a oraşului demara devreme şi se termina târziu. În oraş era o convenţie a unor furnizori, iar el ştia că venirile şi plecările lor vor aduce un nou aflux de bani în afacerea lui. Erau promisiuni pentru o noapte fierbinte şi lucrativă.

El trebuie să fie, îşi spuse Kelly, aflat la volanul maşinii închiriate, la o distanţă de câteva case. Cine altcineva ar purta un costum cu vestă şi ar fi însoţit de o puştoaică într-un mini strâns pe trup? Cu siguranţă că nu un agent de asigurări. Chiar şi de la distanţa asta bijuteriile fetei păreau a fi imitaţii, cu o strălucire bună doar pentru a-ţi lua ochii. Rezemat comod de spătarul scaunului, Kelly băgă în viteză şi porni în urmărire. Câte Cadillacuri albe or fi prin zonă? Se întrebă el, trecând podul peste Mississippi, la trei maşini în spatele celui urmărit, cu privirea fixată pe ţintă, însă atent şi la traficul din jur. La un semafor riscase o contravenţie dar altfel urmărirea era simplă. Cadillacul opri în faţa treptelor de la intrarea unui hotel, iar Kelly o urmări pe fată coborând din maşină şi pătrunzând printre uşile batante, cu un mers din care, de sub aspectul comercial, ieşea la iveală resemnarea. Nu dorea să-i vadă chipul de aproape, speriat de amintirile pe care i le-ar putea trezi. Nu era o noapte propice pentru sentimente. De ajuns că se implicase emoţional în misiunea pe care i-o încredinţase Greer. Cum se achitase de ea, va vedea mai târziu. În seara asta va trebui să lupte, îşi spuse Kelly, dar o va face cu succes. În fond, pentru astă venise aici.

Cadillacul se puse în mişcare şi, câteva intersecţii mai încolo, opri într-o parcare lângă un bar jigărit, situat destul de aproape de hotelurile frumoase şi de zona comercială, aşa încât cineva putea să dea o tură rapidă pe acolo, fără să-i fie teamă că se va îndepărta prea mult de siguranţa şi confortul civilizaţiei. Fluxul constant al taxiurilor îl anunţa că acest aspect al realităţii locale avea o bază sigură, instituţională. Identifică barul în chestiune şi găsi un loc de parcare la vreo trei intersecţii distanţă.

Avusese două motive pentru a parcă atât de departe de obiectiv. Plimbarea pe Decatur Street îl va familiariza cu teritoriul şi îi va permite să-şi aleagă locul de acţiune. Cu siguranţă că va fi o noapte lungă. Câteva fete sumar îmbrăcate îi surâseră mecanic, ca schimbările automate ale luminilor semafoarelor, dar el merse mai departe, măturând cu privirea ambele trotuare, în timp ce un gând ascuns îi susura în urechi, întrebându-l cum i s-ar fi părut altădată o asemenea comportare. O altă voce, cea a realităţii, îi alungă gândul din minte. Era îmbrăcat sport, exact ceea ce ar purta un om obişnuit în atmosfera asta grea, plină de o căldură umedă, ceva în tonuri negre, anonime, atârnând pe el şi dându-i un aspect neglijent, îmbrăcămintea vestea că ar avea bani, dar nu prea mulţi, iar mersul îi avertiza pe oameni că nu era persoana cu care să te joci. Un bărbat cu o anumită stare, dorindu-şi o noapte discretă în lumea plăcerii.

Intră la numărul 18, în barul Wild Cats. Impresia iniţială fu de fum de ţigară şi de zgomot. O formaţie mică, dar entuziastă, se agita în ritmuri de rock la celălalt capăt al barului. Era şi un ring de dans cam de trei metri pătraţi, iar câţiva oameni de vârstă lui şi mai tineri se bâţâiau în ritmul muzicii. Iată-l şi pe Pierre Lamarck, aşezat la măsuţa din colţ, împreună cu doi cunoscuţi, cel puţin aşa păreau după cum se comportau. Kelly se îndreptă spre toaleta barului, atât datorită unei necesităţi stringente, cât şi pentru a panorama mai bine localul. Mai exista şi o intrare laterală, dar nu mai apropiată de masa lui Lamarck decât aceea prin care intraseră amândoi. Cel mai scurt drum spre Cadillacul alb ducea pe lângă bar şi acest lucru îl decise pe Kelly să se aşeze acolo. Îşi comandă o bere şi-şi întoarse privirea spre muzicanţi.

La nouă şi zece, două tinere se îndreptară spre Lamarck. Una i se aşeză în poală, iar cealaltă îl muşcă uşor de ureche. Ceilalţi doi bărbaţi urmăreau scena cu un interes moderat, în timp ce ambele tinere îi întindeau câte ceva lui Lamarck. Kelly nu reuşi să desluşească exact despre ce era vorba, deoarece privirea îi era îndreptată spre orchestră, evitând cu bună ştiinţă să se uite prea des în direcţia lui Lamarck. Peştele rezolvă problema imediat: aşa cum era de aşteptat, erau câteva bancnote şi Lamarck le rulă ostentativ pe teancul pe care-l scosese din buzunar.

Bani obţinuţi din plăceri carnale, îşi spuse tulburat Kelly, un aspect definitoriu al imaginii publice a proxenetului. Cele două fete plecară însă imediat; lângă Lamarck apăru o altă fată – era

începutul unui aflux care, deşi variabil, părea fără de sfârşit. Kelly observase că tovarăşii de masă ai lui Lamarck se delectau cu acelaşi soi de trafic, sorbindu-şi băuturile, glumind şi pipăind-o pe chelneriţa care-i servea, dându-i apoi bacşişuri grase în chip de scuze. Din când în când, Kelly îşi schimba locul. Îşi scosese haina şi îşi suflecase mânecile cămăşii, în ideea unei variaţii a imaginii care se va impregna în ochii patronului, limitându-se la două beri de care trase cât putu de mult. Atmosfera era anostă, dar el făcea abstracţie de caracterul neplăcut al serii, înregistrând tot ce se întâmplă. Unde se ducea fiecare. Cine venea şi cine pleca. Cine rămânea. Cui părea să-i placă locul. Reuşise destul de repede să discearnă felurite tipuri de activităţi, iar pe indivizii care le practicau îi botezase cu nume imaginare. Însă supravegherea lui Lamarck era obiectivul principal. Acesta nu-şi scosese haina şi rămăsese tot timpul pe acelaşi scaun, cu spatele la zid. Tonul conversaţiei co ceilalţi doi era amabil, dar nu prietenesc. Glumele erau forţate. Gesturile prea afectate, lipsind acea familiaritate agreabilă pe care o observi la oamenii a căror tovărăşie nu e determinată de problema banilor, ci de alte motive. Singurătatea peştilor, îşi zise Kelly şi, deşi nu păreau să nu-şi fi găsit un mod propriu de coabitare, aceea nu era prietenie, ci doar un fel de asociere. Kelly îşi alungă din minte considerentele filosofice. Dacă Lamarck nu-şi va scoate haina, exista o singură explicaţie: purta armă.

Puţin după miezul nopţii, Kelly îşi puse din nou sacoul şi mai dădu o tură la toaletă. După ce recuperă pistolul pe care-l ascunsese într-o nişă, îl îndesă sub centura pantalonului. Două beri în patru ore! Probabil că ficatul îşi făcuse datoria şi eliminase alcoolul din organism, dar, chiar dacă n-ar fi aşa, două beri n-ar avea prea mare efect asupra unui tip voinic ca el. Era o presupunere importantă şi spera să nu fie fatală.

Sincronizarea era perfectă. Spălându-şi mâinile pentru a cincea oară, Kelly observă în oglindă cum se deschide uşa. Văzu doar ceafa unui bărbat, dar de sub părul negru apărea un costum alb şi Kelly aşteptă liniştit până când auzi jetul urinei. Bărbatul se răsuci şi privirile li se întâlniră în oglindă.

— Scuză-mă, spuse Pierre Lamarck.

Kelly se îndepărtă de spălător, ştergându-şi mâinile cu un şervet de hârtie.

— Îmi plac doamnele, comunică el pe un ton liniştit.

— Poftim?

Nu mai puţin de şase pahare de băutură, iar ficatul nu-i fusese

la înălţime, dar asta nu-l împiedică pe Lamarck să se admire în oglinda murdară.

— Cele care au venit la masa matale. Se pare că lucrează pentru tine, nu?

— Ai dreptate, omule.

Lamarck scoase un pieptene din plastic negru, aranjându-şi cu grijă părul.

— De ce întrebi?

— S-ar putea să am nevoie de câteva, îl lămuri jenat Kelly.

— Câteva? Omule, eşti sigur că te-ai descurca? îl întrebă Lamarck cu un zâmbet subţire.

— Sunt cu câţiva prieteni în oraş. E ziua unuia şi…

— O petrecere, îl întrerupse proxenetul cu un zâmbet larg.

— Exact.

Kelly încercase să pară timid, dar nu reuşise decât să dea o impresie de stângăcie. Eroarea lucrase în favoarea lui.

— Ei, de ce nu spui aşa? De câte ai nevoie, vere?

— Trei, poate patru. Am putea continua discuţia afară? Mi-ar prinde bine un pic de aer proaspăt.

— Bineînţeles. Doar să mă spăl pe mâini, de acord?

— Te aştept în faţa uşii de la intrare.

Strada era liniştită. Oricât de agitat ar fi New Orleans, era doar mijlocul săptămânii, iar trotuarele, deşi nu erau pustii, nici nu gemeau de lume. Kelly aşteptă, lăsându-şi privirile să cerceteze zona, până când simţi o mână prietenească pe spate.

— N-ai de ce să fii stânjenit. Tuturor ne place să ne distrăm puţin, mai ales când suntem departe de casă, nu-i aşa?

— Plătesc gras, îl asigură Kelly cu un glas uşor tremurat.

Lamarck zâmbi subţire – zâmbetul omului de lume care încearcă să-l liniştească pe fermierul de la coada vădi.

— E obligatoriu pentru doamnele mele. Crezi că mai ai nevoie şi de altceva?

— Poate ceva acolo, care să ajute la bunul mers al petrecerii…

— Îţi pot asigura şi asta, îi spuse Lamarck, în timp ce se apropiau de o alee.

— Cred că ne-am mai întâlnit cu câţiva ani în urmă. Chiar mi-o reamintesc pe fată, o chema.. Pam? Da, Pam. Zveltă, păr roşcat…

— O, da, era o bucăţică bună. Numai lucrează pentru mine, îl lămuri Lamarck pe un ton lejer. Dar am o grămadă. Le păstrez pentru tipii care le preferă tinere şi proaspete…

— Sunt sigur.

Kelly îşi duse mâna la spate.

— Toate iau… vreau să spun, toate folosesc chestia aia care te face…

— Pudra fericirii, omule. Astfel, toate sunt bine dispuse şi asta e esenţial pentru o petrecere. O doamnă de companie trebuie să aibă o dispoziţie adecvată.

Spre bucuria lui Kelly, Lamarck se opri la intrarea aleii, aruncând o privire furişă, poate neliniştit din cauza poliţiştilor. Kelly desluşi în spatele lui un coridor – căruia i se zărea şi ieşirea din celălalt capăt – slab luminat, aproape în întuneric, cu pereţi goi de cărămidă, populat doar de nişte pisici vagaboande mişunând printre cutiile de conserve goale.

— Să vedem ce iese. Să zicem, patru fete pentru restul nopţii şi ceva care să ajute la demararea petrecerii… cinci sute cred că ajung. Fetele mele nu sunt ieftine, dar o să te convingi că merită banii.

— Mâinile sus, îl somă Kelly, apropiind ţeava armei de pieptul proxenetului.

Prima reacţie a lui Lamarck se rezumă la o fanfaronadă plină de neîncredere.

— Omule, faci o mare prostie.

Kelly îi răspunse pe un ton sec.

— Să contrazici un pistol e o tâmpenie şi mai mare. Întoarce-te şi ia-o pe alee; dacă eşti ascultător, s-ar putea să te întorci la bar să-ţi bei cafeaua.

— Cred că ai o nevoie disperată de bani, dacă încerci o tâmpenie ca asta, ricană proxenetul, aruncând o momeală.

— Crezi că merită să mori pentru teancul ăla de bani? îl întrebă Kelly cu detaşare.

Lamarck îşi cântări şansele şi se întoarse, păşind pe aleea întunecată.

— Stai! îi ordonă Kelly după vreo cincizeci de metri, aflându-se încă în spatele barului.

Cu mâna stângă îl prinse pe Lamarck de gât şi îi împinse fata în cărămizi. Măsură aleea în sus şi în jos de câteva ori. Centru moment, era un loc liniştit şi sigur.

— Dă-mi pistolul, cu mare grijă.

— Nu port…

Declicul cocoşului i se păru surprinzător de tare, foarte aproape de urechea lui.

— Am eu moacă de idiot?

— În regulă, în regulă, acceptă Lamarck, din a cărui voce

dispăruse orice urmă de blândeţe. Să nu ne pierdem capul. E vorba doar de bani.

— În sfârşit, eşti deştept, aprobă Kelly.

Lamarck extrase din toc un mic pistol automat. Kelly îşi vârî arătătorul mâinii drepte prin gaura trăgaciului, n-avea rost să-şi lase amprentele pe armă. Şi-aşa îşi asumase destule riscuri şi, oricât de prudent fusese, acţiunea căpătase un caracter deosebit de periculos. Strecură uşurel arma în buzunarul jachetei.

— Acum, teancul.

— Imediat, omule.

Lamarck era pe cale să piardă jocul. Era şi bine şi rău, aprecie Kelly. Bine, deoarece îi făcea plăcere să vadă înfrângerea celuilalt. Rău, pentru că un om panicat putea să facă prostii. În loc să se relaxeze, Kelly devenise şt mai tensionat.

— Mulţumesc, domnule Lamarck.

Kelly folosi un ton politicos pentru a-l calma pe celălalt.

Un freamăt al trupului şi Lamarck îşi întoarse capul cu câţiva centimetri, semn că subconştientul începuse să lucreze prin cele şase pahare de băutură ale serii.

— Stai puţin, spui că o cunoşti pe Pam.

— Exact, încuviinţă Kelly.

— Atunci, de ce...

Se răsuci un pic mai mult, încercând să desluşească faţa ascunsă în întuneric şi zărind doar ochii scânteietori din umbra albă a chipului.

— Eşti unul dintre cei care i-au distrus viaţa.

— Hei, omule, ea a venit la mine, protestă el revoltat.

— Şi tu ai pus-o să ia droguri ca să facă frumos la petreceri? îl întrebă glasul fără chip.

Lamarck abia îşi mai amintea cum arată tipul.

— Asta e afacerea, ai întâlnit-o, te-ai culcat cu ea, e bună meseriaşă, nu-i aşa?

— Era, accentuă Kelly.

— Ar fi trebuit s-o şcolesc şi acum ţi-ai dori-o în loc să... Ce-ai spus?

— A murit, murmură Kelly, băgând mâna în buzunar.

Cineva a ucis-o.

— Şi? N-am făcut-o eu.

Lui Lamarck i se părea că era supus unui examen final, un test pe care nu-l înţelegea, bazat pe nişte reguli pe care nu le ştia.

— Da, ştiu asta, mormăi Kelly, înşurubând amortizorul în pistol.

Lamarck observă mişcarea şi ochii i se măriră în întuneric. Vocea i se transformă într-un scârţâit strident.

— Atunci, de ce faci asta? îl întrebă, prea zăpăcit pentru a mai implora, paralizat de absurditatea ultimelor câteva minute, de trecerea vieţii sale de la normalitatea pe care i-o oferise spelunca la sfârşitul neaşteptat, doar la cincizeci de metri de barul zilelor sale lipit de zidul nesfârşit de cărămidă – iar răspunsul nu era de găsit. Într-un fel, răspunsul la întrebare i se părea mai important decât să încerce să fugă, o încercare pe care o ştia inutilă.

Kelly se gândi o secundă sau două. I-ar fi putut povesti multe lucruri, dar, în timp ce înălţa pistolul pentru lovitura finală, se decise să-i spună adevărul:

— Doar ca antrenament.

14
Lecţii învăţate

Gel mai matinal zbor de la New Orleans spre Washington era prea scurt pentru a putea să urmăreşti un film, iar Kelly deja luase micul dejun. Instalat comod lângă un hublou, se mulţumi cu un pahar de suc, bucurându-se că avionul era ocupat doar pe o treime. Aşa cum proceda după fiecare misiune de luptă, trecu în revistă toate detaliile serii precedente. Era un obicei pe care-l căpătase pe vremea când era angajat în SEALS. După fiecare exerciţiu de antrenament, foştii lor comandanţi le punctau diferitele aspecte ale şedinţelor de pregătire. Pentru momentul actual, cel mai potrivit nume se părea „Critica execuţiei”.

Prima greşeală fusese rezultatul a ceea ce dorise şi a ceea ce uitase. Dorind să nu piardă nici un detaliu al morţii lui Lamarck, se apropiase nepermis de mult, uitând că adeseori craniile explodează în urma împuşcăturilor. Sărise din faţa gheizerului de sânge, ca un copil speriat de o viespe, dar nu reuşise să scape nepătat. Vestea bună era că fusese singura lui greşeală, iar inspiraţia de a se îmbrăca în culori închise atenuase pericolul. Rănile lui Lamarck fuseseră imediate şi iremediabil fatale. Proxenetul se prăbuşise pe asfalt, la fel de inert ca o păpuşă de cârpă. În micul săculeţ de pânză – cusut de el – care găzduia amortizorul de zgomot, îşi găsiră locul şi cele două tuburi ale cartuşelor, privându-i pe poliţiştii care vor ancheta cazul de aceste dovezi valoroase. Pânda lui se încheiase cu succes – fusese doar o faţă anonimă într-un bar mare şi suprapopulat.

Alegerea locului pentru eliminarea lui Lamarck, deşi făcută în grabă, se dovedise inspirată. Îşi reaminti momentele care urmaseră: drumul înapoi pe alee, strecurarea printre ceilalţi pietoni de pe trotuar, mersul fără grabă până la maşină şi reîntoarcerea la motel. Acolo îşi schimbase hainele, îndesând pantalonii, cămaşa şi, pentru mai multă siguranţă, maioul într-unul din sacii de plastic folosiţi la spălătorie. Luă sacul, traversă strada şi-l depozită într-un cos de haine murdare dintr-un supermarket Dumpster. Dacă hainele vor fi găsite, se va presupune că era îmbrăcămintea de lucru a unui măcelar împuţit. Nu se întâlnise cu Lamarck în faţa altora. Singurul loc

luminat în care-şi vorbiseră era toaleta bărbaţilor, iar acolo şansa – dar şi modul inteligent în care plănuise lucrurile – îi surâseseră. Trotuarul pe care făcuseră cei câţiva paşi fusese mult prea întunecat şi lipsit de trecători. Poate doar vreun observator ocazional, care l-ar fi ştiut pe Lamarck, ar fi putut furniza poliţiei o imagine vagă a lui Kelly, dar aproape nimic altceva, iar ăsta era un risc rezonabil, care putea fi asumat, îşi spuse el, privind în jos către dealurile împădurite din nordul Alabamei. Faptul că-i umflase cei o mie patru sute şaptezeci de dolari câştigaţi din plăcerile erotice putea conferi cazului eticheta de jaf banal. În fond, banii erau bani, iar dacă nu i-ar fi luat, asta i-ar fi făcut pe poliţişti să se gândească la existenţa unui alt motiv, în afara faptului că asasinatul s-ar fi putut datora unei reglări de conturi, lucru uşor de înţeles având în vedere ocupaţia lui Lamarck. Kelly aprecie că aspectul faptic al evenimentului – nu accepta să-l considere asasinat – fusese realizat cu toată acurateţea de care era capabil.

Sub aspect psihologic? Era următoarea întrebare. Mai mult decât orice altceva, Kelly îşi testase stăpânirea de sine, eliminarea lui Pierre Lamarck fiind de fapt un soi de experiment de luptă şi, trăgând linie, se declarase mai mult decât mulţumit de reacţiile pe care le avusese. Trecuseră câţiva ani de când nu mai era în focul luptei şi într-un fel se aşteptase să fie cuprins de o anumită tulburare după lichidarea lui Lamarck. Avusese astfel de stări şi înainte, dar – deşi se îndepărtase de trupul lui Lamarck cu paşi pe care neliniştea îi grăbea – se întorsese la motel cu acelaşi aplomb care-i marcase multe din misiunile vietnameze. Trupul şi mintea îi reacţionaseră prompt la lucruri pe care le credea uitate, dar îi reveniseră năvalnic. Ca un regizor care, urmărindu-şi propriul film, retrăieşte momentele creaţiei şi el putea cataloga senzaţiile familiare care îi reveniseră: acuitatea crescută a simţurilor, ca şi cum pielea i-ar fi fost frecată cu şmirghel, expunându-i fiecare nerv; vederea, mirosul, pe toate le simţea amplificate. *Am trăit atât de intens acel moment,* îşi spuse uşor uimit. O tristeţe vagă îi întovărăşea gândul; trăirea i se datorase sfârşitului vieţii unui om, dar Lamarck îşi pierduse de multă vreme dreptul de a trăi. În orice lume a dreptăţii, o persoană – pur şi simplu, Kelly nu accepta să-l considere bărbat – care exploatează tinere fără apărare nu merită privilegiul de a respira acelaşi aer cu celelalte fiinţe omeneşti. Poate că o luase pe căi greşite pentru că maică-sa nu-l iubise, iar taică-său îl bătuse. Poate pentru că avusese o copilărie mizeră, crescând în

sărăcie şi nefrecventând o şcoală acceptabilă. Dar acestea erau aspecte valabile pentru psihiatri sau asistenţii sociali. Lamarck acţionase suficient de normal pentru a fi unul din membrii comunităţii în care-şi ducea traiul. Singura întrebare pe care şi-o punea Kelly era dacă Lamarck îşi alesese singur acel mod de viaţă. Răspunsul era destul de clar, iar unul dintre preceptele după care Kelly se călăuzea de multă vreme spunea că toţi cei care se comportă nechibzuit trebuie să se gândească la posibilele consecinţe ale acţiunilor lor. Fiecare din fetele pe care le exploatau s-ar fi putut să aibă părinţi, fraţi, chiar un iubit, iar starea în care ajunsese tânăra le aducea numai suferinţă. Ştiind toate acestea şi asumându-şi riscul, Lamarck îşi jucase cu bună ştiinţă viaţa, ca într-o partidă de zaruri. *Iar jocul înseamnă că uneori poţi să şi pierzi,* îşi spuse Kelly. Iar dacă celălalt nu-şi cântărise şansele cu destulă acurateţe, asta nu era problema lui Kelly, nu-i aşa?

Nu, mai răspunse o dată, adresându-se pământului aflat la câteva mii de metri sub el.

Cum îl marcase evenimentul? Cumpăni câtăva vreme întrebarea, lăsându-se pe spătarul scaunului şi închizând ochii, ca şi cum ar fi aţipit. O voce liniştită, poate cea a conştiinţei, îi susura că ar fi trebuit să simtă ceva, iar el iscodea în căutarea unei emoţii adevărate. După câteva minute de gândire, răspunsul era tot negativ. Nu exista nici un regret, nici durere şi nici remuşcare. Pentru el Lamarck nu însemnase nimic şi, probabil, nimeni nu-i va simţi lipsa. Totuşi, fetele – Kelly numărase cinci în bar – vor rămâne fără peşte, dar, poate că măcar una dintre ele va profita de ocazie pentru a-şi schimba viaţa. Puţin probabil, dar totuşi posibil. Latura realistă a personalităţii lui Kelly îi spunea că nu va putea aranja toate problemele lumii, cea idealistă insista asupra inabilităţii lui pentru o asemenea rezolvare, dar asta nu-l împiedica să corecteze imperfecţiunile individuale.

Dar gândurile o luaseră razna de la întrebarea iniţială: ce sentimente trezise în el eliminarea lui Lamarck? Singurul răspuns pe care-l putea găsi era: nimic. Orgoliul profesional pentru reuşita într-o întreprindere dificilă diferea de satisfacţia pe care ţi-o oferă natura sarcinii asumate. Lichidându-l pe Pierre Lamarck, îndepărtase ceva dăunător de pe suprafaţa planetei. Nu se îmbogăţise deloc – luarea banilor fusese o mişcare tactică, o manevră de camuflaj, în nici un caz un obiectiv în sine. Nu o răzbunase pe Pam. Fusese ca şi cum ai călca pe o insectă

dăunătoare – o faci şi mergi mai departe. Nu încerca să se amăgească cu un alt motiv şi nici conştiinţa nu-l tulbura, iar asta îi era suficient pentru momentul actual. Micul lui experiment fusese un succes. După toată pregătirea mintală şi fizică, îşi probase că era la înălţimea misiunii care-l aştepta. Gândurile lui Kelly se concentrau asupra viitoarei misiuni. Lichidase oameni mai buni decât Pierre Lamarck şi acum aştepta cu încredere momentul când va ucide oameni mai răi decât peştele din New Orleans.

De data asta, spre satisfacţia lui Greer, ei se duseră să-l viziteze. În ansamblu, ospitalitatea oferită de CIA era mai de soi. James Greer aranjase ca ei să-şi parcheze maşinile în zona rezervată persoanelor foarte importante – cea de la Pentagon depindea întotdeauna de noroc şi era dificil de folosit – şi găsise o sală de întâlnire în care nimeni să nu-i deranjeze. Cas Podulski îşi alesese cu grijă un scaun în fundul sălii, aproape de aparatul de aer condiţionat, pentru ca fumul ţigărilor să nu-i deranjeze pe ceilalţi.

— Dutch, ai avut dreptate în privinţa puştiului, spuse Greer, extrăgând copiile xerox ale notiţelor lui Kelly, care sosiseră în urmă cu două zile.

— Cineva ar fi trebuit să-i pună arma la tâmplă şi să-l someze să se prezinte la Şcoala de Ofiţeri. Ar fi devenit locotenent aşa cum am fost şi noi.

Podulski îi făcu cu ochiul din celălalt capăt al încăperii.

— Nu e de mirare că s-a lăsat păgubaş, comentă el cu o uşoară amărăciune.

— M-aş gândi de două ori înainte de a-i pune pistolul la tâmplă, zâmbi Greer. Săptămână trecută am stat o noapte întreagă ca să parcurg teancul ăsta de note. Tipul e o fiară pe câmpul de luptă.

— Fiară? se miră Maxwell pe un ton uşor dezaprobator. James, vrei să spui entuziast.

Poate ceva între, îşi zise Greer.

— Parcă e în priză. Cei trei comandanţi pe care i-a avut l-au susţinut în toate misiunile, cu excepţia uneia.

— PLASTIC FLOWER? Misiunea în care l-a lichidat pe maior?

— Corect. Locotenentul lui s-a înfuriat, dar, dacă este adevărat la ce a fost martor, nu i se pot reproşa modul în care a judecat situaţia şi graba cu care s-a pus pe treabă.

— Citesc printre rânduri, James. Mă îndoiesc că ăsta ar fi un

impediment, aprecie Cas, ridicându-şi privirea de pe hârtii. Cel care a pilotat un avion de vânătoare rămâne toată viaţa un adevărat pilot. Fiţi atenţi, chiar şi gramatica lui e excelentă!

În ciuda accentului, Podulski învăţase cu asiduitate limba pe care o adoptase.

— Şcoala superioară catolică, le reaminti Greer. Am recitit şi evaluarea pe care o făcuseră cei de aici pentru KINGPIN. Analiza realizată de Kelly a trecut prin fiecare aspect major, cu excepţia celor câtorva pete negre, cum le spune el.

— Cine a întocmit evaluarea CIA? întrebă Maxwell.

— Robert Ritter. E un specialist european pe care l-am adus aici. Un tip competent, cam sec în comentarii, dar se pricepe la munca de teren.

— Agent operaţional? se interesă Maxwell.

— Da, aprobă Greer. A avut rezultate bune pe vremea când lucra la Budapesta.

— De ce au ales pentru supervizarea Operaţiunii KINGPIN un tip specializat în Europa de Est? întrebă Podulski.

— Cas, cred că ştii răspunsul, zâmbi Maxwell.

— Dacă declanşăm BOXWOQD GREEN, avem nevoie de un tip care să fie sub controlul nostru. Trebuie să-l avem. Nu mă mai ţin puterile să mă ocup de toate. Sunteţi de acord?

Privirea lui Greer făcu înconjurul mesei, înregistrând aprobările şovăitoare.

Podulski mai aruncă o privire pe documentele pe care le avea în faţă, înainta de a exprima gândul care-i chinuia şi pe ceilalţi doi.

— Putem avea încredere în el?

— Nu el a trădat KINGPIN, Cas. Jim Angleton se ocupă de treaba asta. A fost ideea lui să-l cooptăm pe Ritter. Prieteni, sunt de puţină vreme aici. Ritter se descurcă mai bine ca mine în hăţişurile birocraţiei. Eu sunt analist, pe când el este operator. Şi foarte devotat. Aproape că era să-şi piardă slujba protejând un tip – avea un agent infiltrat în GRU şi sosise vremea să-l scoată din joc. Tipilor de decizie din conducere nu le convenea momentul, datorită tratativelor de pace care erau în plină desfăşurare şi i-au comunicat hotărârea lor. Ritter a trecut peste decizia lor şi l-a scos pe tip. S-a dovedit că agentul avea unele informaţii foarte utile, iar asta i-a salvat cariera lui Ritter.

Greer nu le mai spuse că asta nu-i adusese cine ştie ce avantaje nulităţii care conducea departamentul, nici că CIA n-ar pierde nimic dacă individul i-ar părăsi.

— Poate că Ritter e doar un fanfaron, remarcă Maxwell.

— I-a fost loial agentului său. Uneori, tipii de aici uită chestia asta, spuse Greer.

Amiralul Podulski interveni:

— Se pare că e omul care ne trebuie.

— Fă-i un instructaj, îi ceru Maxwell. Dar avertizează-l că, dacă găsesc vreodată civili mişunând prin clădire şi băgându-şi nasul prin planurile noastre, eu personal voi conduce maşina până la Pax River, voi pregăti un A-4 şi cu mâna mea îi voi expedia un proiectil cu napalm în casă.

— Ar trebui să mă laşi pe mine să fac asta, zâmbi Cas. Întotdeauna lucrurile mi-au scăpat mai uşor din mână. În plus, am şi şase sute de ore în Scooter.

Greer se întrebă cât din spusele lui Podulski era doar glumă.

— Ce facem cu Kelly? întrebă Maxwell.

— Acum pentru CIA el este Clark. Dacă dorim să-l folosim, ne-ar servi mai bine ca civil. N-a reuşit să ajungă şef, dar unui civil nu-i pasă de rang.

— Aşa să fie, acceptă Maxwell.

Se gândea că era convenabil să ai un ofiţer naval lucrând pentru CIA în civil, dar respectând disciplina militară.

— Da, să trăiţi. Unde fixăm tabăra de antrenament?

— Baza Forţelor Navale de la Quantico, răspunse Maxwell. Generalul Young e un vechi prieten. Aviator. Iute la minte.

— Marty şi cu mine am dat împreună testul de pilotaj, interveni Podulski. Din ceea ce spune Kelly, se pare că nu sunt necesare trupe numeroase. Întotdeauna m-am gândit că în KINGPIN au fost implicaţi prea mulţi oameni. Ştii, dacă reuşim asta, va trebui să-i obţinem o medalie lui Kelly.

— Fiecare lucru la timpul lui, Cas, îl temperă Maxwell şi, ridicându-se de pe scaun, îşi îndreptă privirea spre Greer. Ne anunţi dacă Angleton descoperă ceva?

— Nici o problemă, le promise Greer. Dacă un ticălos s-a infiltrat în organizaţie, îl descoperă el. Am fost împreună la pescuit. E în stare să scoată şi un păstrăv de sub piatra pârâului.

După plecarea celor doi, Greer îşi fixă o întâlnire după-amiază cu Robert Ritter. Asta însemna să-l amâne pe Kelly, dar Ritter era mai important acum şi, deşi lucrurile începeau să se precipite, nu era chiar sfârşitul lumii.

Constructorii civili nu prea înţelegeau despre ce era vorba, dar, fiindcă îşi primeau plata, nici nu-şi băteau capul. Plata era

singurul lucru care-i interesa, pentru a-şi hrăni familiile şi pentru a plăti ratele caselor. Clădirile pe care le ridicaseră aveau ceva spartan: cutii goale de ciment, fără nici o facilitate, construite după standarde ciudate, neavând nimic american în ele, cu excepţia materialelor de construcţii. Formele şi aspectul lor păreau luate din ghidul constructorilor din altă ţară. Un muncitor remarcase că toate dimensiunile erau în sistemul metric, deşi pe planuri era notat standardul american, aşa cum trebuia pentru toate planurile de construcţie din Statele Unite. Munca în sine era destul de simplă – locul fusese deja curăţat când sosiseră primii dintre ei. Unii dintre constructori erau foşti militari, cei mai mulţi din armata terestră, dar câţiva şi din infanteria marină, iar faptul că se aflau în această bază, care se întindea pe dealurile împădurite din nordul Virginiei, le producea o bucurie cenzurată de stânjeneală. Dimineaţa, când maşinile îi cărau spre şantier, îi urmăreau pe tinerii rare se pregăteau să devină ofiţeri, alergând pe drumurile din jur. Chiar în dimineaţa aceea, un fost caporal din regimentul unu infanterie marină urmărea alergarea puştilor tunşi zero. Care dintre ei vor obţine gradul râvnit? Câţi vor fi trimişi „acolo"? Citi vor reveni mai devreme acasă sigilaţi în sicrie din oţel? Bineînţeles, n-aveai cum să prevezi sau să controlezi viitorul. Şi el îşi făcuse datoria, chiar în iadul acela şi se întorsese fără o zgârietură, o chestie remarcabilă pentru cineva căruia îi vâjâiseră zi şi noapte pe la urechi gloanţele inamice. Chiar faptul că supravieţuise era uimitor.

Acoperişurile erau gata. În curând va veni vremea de a părăsi acest şantier, după trei săptămâni bine plătite. Şapte zile pe săptămână. Ore suplimentare din belşug, în fiecare zi de când venise aici. Cineva îşi dorise ca în acest loc construcţiile să fie ridicate rapid. Erau şi câteva ciudăţenii. Marcarea, de exemplu. Acoperită cu un asfalt negru şi parcelată pentru o sută de locuri. Unul dintre ei chiar îi trasase liniile de demarcaţie. Pentru o clădire fără utilităţi? Dar culmea ciudăţeniei era tocmai ceea ce făcea el, o treabă pe care şeful de echipă i-o pasase pentru că-l simpatiza. Instalaţii pentru terenul de sport. Tot felul de aparate care se roteau, pendulau, basculau. Un excelent teren de gimnastică într-o junglă miniaturală. O imensă ladă cu nisip în care un camion îşi vărsase jumătate din încărcătură. Genul de lucruri prin care o să se zbenguie şi fiul lui – acum în vârstă de doi ani – când o să vină vremea, în grădiniţa şcolii din Fairfax. Oricum, era o treabă de constructor; totul trebuia asamblat, iar fostul infanterist, secondat de doi colegi, puricară planurile şi

construiră tot echipamentul, ca nişte taţi care se îngrijesc să le facă fiilor nişte jucării în curtea casei. N-aveau de ce să-ţi pună întrebări, cum fac sindicaliştii din construcţii când prind un contract guvernamental. În plus, el nici nu reuşea să înţeleagă ce urmăreau flăcăii ăştia din Forţele Navale. Se ghidau după un plan pe care nici unul dintre constructori nu-l înţelesese, dar cui îi păsa dacă-şi primeau banii pe orele suplimentare, iar cu plata pe trei zile mai achitai una din ratele lunare la casă? O muncă ca asta putea fi nebunească, dar aducea bani. Singurul lucru care nu-i plăcuse fusese timpul pierdut cu naveta la şantier. În timp ce ambala ultimul aparat de gimnastică în jungla miniaturală, se gândea că poate la Fort Belvoir va avea de făcut o chestie la fel de trăsnită. I-ar lua cam douăzeci de minute cu maşina de acasă până la Fort. Dar armata de uscat era ceva mai raţională decât băieţii ăştia din infanteria marină. Aşa era normal.

— Deci, ce noutăţi avem? întrebă Peter Henderson.

Luau cina într-un restaurant din apropierea Senatului, ca doi bărbaţi tineri care se cunoşteau din Noua Anglie. Unul licenţiat la Harvard, iar acum asistentul unui senator, celălalt la Brown, în prezent făcând parte din echipa Casei Albe.

— Nimic nou, Peter, îi răspunse Wally Hicks resemnat. Tratativele de pace sunt în impas. Noi le omorâm oamenii, iar ei îi ucid pe ai noştri. Ştii, am început să cred că pacea este destul de îndepărtată.

— Nu se poate, Wally, trebuie, îl întrerupse Henderson, turnându-şi din nou bere în pahar.

— Iar dacă nu... începu Hicks posomorât.

În 1962 amândoi erau în ultimul an la Academia Andover, prieteni apropiaţi şi colegi de cameră, bucurându-se de aceleaşi note în clasă şi de prietenia aceloraşi fete. Majoratul lor politic survenise într-o seară, când îl urmăriseră pe preşedinte la televizorul alb-negru din sala de mese adresându-se ţării într-un discurs televizat. Atunci aflaseră că în Cuba erau rachete, un lucru pe care ziarele îl semnalaseră neîntrerupt în ultimele zile, dar ei erau copiii generaţiei TV şi îşi primeau porţia de realitate contemporană în linii orizontale printr-un tub de sticlă. Pentru amândoi fusese o intrare copleşitoare în lumea reală, într-un fel chiar întârziată, pentru care costisitoarea şcoală pe care o frecventau ar fi trebuit să-i pregătească mai devreme. Dar erau anii în care tineretul american trăia în nepăsare şi lenevie, familiile înstărite izolându-şi odraslele de lumea reală pe baza

principiului că banii puteau rezolva orice, fără să-i înveţe că era nevoie de judecată pentru a-i folosi cum trebuie.

Pe neaşteptate, un gând tulburător se strecurase în minţile amândurora: s-ar putea, ca totul să se termine în orice moment. Rumoarea din sală era o mărturie în plus că gândurile lor erau împărtăşite şi de alţii. Erau înconjuraţi de „ţinte". Boston la sud-est, baza aeriană Westover la sud-vest, alte două baze, Pease şi Loring, pe o rază mai mică de o sută cincizeci de kilometri. Baza navală Portsmouth care găzduia submarine nucleare. Dacă rachetele vor fi lansate, ei nu vor supravieţui; suflul exploziei sau pulberile radioactive îi vor termina. Şi nici măcar nu se culcaseră cu vreo fată. Alţi băieţi îşi clamau victoriile – poate unele dintre ele erau chiar adevărate – dar Peter şi Wally nu se minţeau unul pe celălalt, erau încă virgini, cu toate eforturile lor repetate şi notabile. Cum era posibil ca lumea să nu ţină cont de nevoile lor personale? Nu făceau şi ei parte din elită? Nu erau importante vieţile lor?

Fusese o noapte albă în marţea aceea din octombrie, Henderson şi Hicks conversând în şoaptă, încercând să se adapteze noului univers care se transformase singur, fără nici un avertisment, dintr-o lume a confortului într-una a pericolului. Era clar că trebuiau să găsească o cale pentru a schimba lucrurile. După absolvire, fiecare o luase pe drumul lui. Distanţa dintre Brown şi Harvard se parcurgea repede cu maşina şi prietenia lor continuase să crească, ca şi interesul în ţelul comun. Amândoi erau licenţiaţi în ştiinţe politice, deoarece ăsta era modul adecvat pentru a pătrunde în miezul evenimentelor care guvernau lumea. Amândoi obţinuseră şi câte un masterat, dar, faptul cel mai notabil, fuseseră remarcaţi de către oameni importanţi – părinţii lor le dăduseră o mână de ajutor, plasându-i în servicii guvernamentale care le asigurau o amânare la nesfârşit a încorporării. Un telefon dat persoanei adecvate fusese suficient ca să-i scutească să îmbrace haina militară.

Şi astfel acum, amândoi tinerii îşi consolidaseră cu succes poziţiile în posturi-cheie, asistenţi ai unor persoane importante. Visurile din tinereţe, conform cărora pe la treizeci de ani vor avea roluri importante pe scena politică a ţării, se zdrobiseră de zidul nud al realităţii, dar de fapt erau mai aproape de scopul propus decât reuşeau să aprecieze. Transmiţând informaţii şefilor lor, hotărând care erau materialele prioritare pentru birourile stăpânilor, aveau un efect hotărâtor în procesul decizional; în plus, li se permitea accesul la o bancă de date

bogată, diversă şi oarecum specială. Ca o consecinţă, în multe privinţe amândoi erau mai bine documentaţi decât şefii lor. Iar asta, apreciau Hicks şi Henderson, se datora faptului că adeseori ei „înţelegeau” mai bine evenimentele decât şefii lor. Totul era atât de clar. Războiul este o calamitate şi trebuie evitat sau, dacă acest lucru nu este posibil, încheiat cât mai repede, conflictele armate ducând la pierderi de vieţi omeneşti, iar asta era adevărata tragedie; dacă războiul ar putea fi evitat, oamenii ar învăţa să-şi rezolve diferendele pe cale paşnică. Era atât de evident, încât celor doi nu le venea să creadă că existau oameni care nu sesizau limpezimea de cristal a adevărului pe care ei îl descoperiseră încă din ultimii ani de şcoală.

O singură deosebire exista între cei doi. Ca membru al echipei de la Casa Albă, Hicks lucra în interiorul sistemului. Dar nu avea secrete faţă de fostul coleg de clasă, amândoi beneficiind de permisele speciale care le asigurau accesul la documente secrete – în plus, era binevenit un permanent control din partea unei minţi de toată încrederea.

Hicks nu ştia că Henderson era cu un pas înaintea lui. Henderson se decisese în Zilele Mâniei, care urmaseră atacului cambodgian, că dacă nu va reuşi să schimbe din interior politica guvernului, va trebui să obţină ajutor din exterior – găsise o agenţie care-l putea sprijini în blocarea acelor acţiuni ale guvernului care puneau în pericol întreg mapamondul. Erau şi alţii, răspândiţi pe tot globul, care-i împărtăşeau aversiunea faţă de război, oameni care înţeleseseră că nu poţi forţa un popor să accepte o guvernare pe care n-o vrea. Primul contact avusese loc la Harvard, cu un prieten din mişcarea pacifistă. Acum comunicase cu o altă persoană. Ar fi trebuit să-i povestească despre aceasta prietenului său, îşi spuse Henderson, dar momentul nu era cel mai propice. S-ar putea ca Wally să nu înţeleagă încă.

— Aşa trebuie să fie şi aşa vă fi, susţinu Henderson, făcându-i semn chelneriţei să le mai aducă un rând. Războiul se va sfârşi. Vom pleca de acolo. Vietnamul va avea forma de guvernare pe care şi-o doreşte. Vom pierde un război, dar va fi spre binele ţării. Vom trage învăţăminte din asta. Vom afla care sunt limitele puterii noastre. Vom învăţa să trăim şi să-i lăsăm şi pe alţii să trăiască şi astfel îi vom da păcii o şansă.

Kelly se trezi puţin după ora cinci. Evenimentele zilei precedente îl obosiseră mai mult decât se aşteptase şi, de când

se ştia, călătoriile îl moleşeau. Dar acum nu mai era obosit. Unsprezece ore de somn în ultimele douăzeci şi patru de ore îl readuseseră pe linia de plutire, perfect odihnit şi în formă. Privindu-se în oglindă, îşi văzu faţa înnegrită de o barbă de două zile Perfect. Apoi îşi alese hainele. Întunecate, lălâi şi vechi. Îşi luă balotul şi coborî la spălătorie; apa fierbinte şi detergentul din belşug decolorară ţesăturile, nuanţele amestecându-se între ele, transformând o îmbrăcăminte deja uzată într-una jalnică. Nişte şosete vechi şi o pereche de tenişi completau echipamentul, deşi ambele erau mai folositoare decât sugera felul cum arătau. Cămaşa îi era prea largă şi lungă, ceea ce îi convenea perfect. O perucă, pe post de ultim accesoriu, din păr negru, gros, de tip asiatic, nu prea lung. O ţinu sub apa fierbinte a duşului, pieptănând-o apoi într-o manieră neglijentă. Aproape perfect, îşi spuse Kelly. Veşmintelor le mai trebuia doar un damf pătrunzător.

Natura îl ajută din nou. Se pornise o furtună, vântul vuia învârtejind frunzele, iar rafalele de ploaie îl însoţiră până la Volkswagen. După zece minute parcă lângă un magazin cu băuturi din cartier şi cumpără o sticlă de vin ieftin şi o pungă. Deşurubă capacul sticlei şi vărsă jumătate din conţinut într-o gură de canal. Era timpul să plece.

Totul arată altfel acum, îşi spuse Kelly. Nu mai era zona pe care s-o poţi străbate liniştit, indiferent la pericolele care te înconjurau. Acum era spaţiul unui pericol trăit. Conduse încet maşina prin spatele locului în care reuşise să atragă Roadrunner-ul lui Billy, măturând cu privirea asfaltul în căutarea urmelor de pneuri – nu mai erau. Clătină din cap. Era o amintire a trecutului, iar pe el îl preocupa doar viitorul.

În Vietnam nu-l părăsise superstiţia liniei de demarcaţie, a zonei în care treci dintr-un loc deschis, sau de pe un teren cultivat, direct în junglă, acea fâşie însemnând sfârşitul siguranţei şi începutul pericolului, pentru că duşmanul se ascundea în hăţişurile în care trebuia să intri. Era o chestie pur mintală; o barieră mai mult imaginară decât reală, dar, aruncând o privire zonei în care se afla acum, Kelly retrăi aceeaşi senzaţie. Doar că de data asta nu era în compania a cinci sau zece camarazi, toţi îmbrăcaţi în haine de camuflaj şi înaintând în pas alert. Acum era singur, forţând bariera la volanul unei maşini ciupite de rugină. Acceleră şi, ca prin farmec, ajunse în junglă, din nou în război.

Găsi un loc de parcare printre maşini la fel de hârbuite ca a

lui, se dădu repede jos şi o luă la fugă pe alee printre gunoaie şi aparate dezmembrate, la fel cum altădată s-ar fi năpustit dintr-un elicopter LZ pe care inamicul l-ar fi putut zări apropiindu-se. Simţurile îi erau treze acum. O uşoară sudoare îi brobonea corpul, dar asta era bine. Îşi dorise să miroasă a transpiraţie. Trase o duşcă de poşircă din sticlă, îşi clăti bine gura cu ea şi o lăsă să i se scurgă pe faţă, gât şi haine. Se aplecă scurt, luă o mână de murdărie de pe jos frecându-şi palmele şi braţele şi tamponându-şi uşor faţa. După o clipă de gândire, Kelly îşi trecu mâna prin părul perucii şi, străbătând aleea, se metamorfoză într-un beţivan, unul din necăjiţii străzii care se găseau din belşug prin zonă, chiar mai mulţi decât furnizorii de droguri! Îşi potrivi mersul, luând-o agale cu paşi voit împleticiţi, în timp ce ochii iscodeau după o ascunzătoare bună. O găsi destul de uşor. Unele din case erau abandonate, iar problema se reducea la alegerea celei care-i oferea cea mai bună perspectivă. Îi trebui o jumătate de oră. Dădu peste ce-i trebuia la colţul unei străzi – o casă ale cărei ferestre de la etaj erau largi şi boltite. Intră pe uşa din spate. Fu cât pe ce să facă infarct când dădu cu ochii de doi şobolani care ţopăiau în ruina care fusese, cu câţiva ani înainte, o bucătărie. *Şobolani nenorociţi!* Teama era o reacţie prostească, dar îi era silă de ochii lor mici şi negri, de pielea leproasă şi de ghearele trandafirii.

— Rahat! şuieră el.

De ce nu se gândise la asta? Nu exista om care să n-aibă repulsie la ceva: păianjeni, şerpi, clădiri înalte. Pentru Kelly erau şobolanii. Se îndreptă spre uşa de la intrarea din faţă, păstrând grijuliu o distanţă între el şi rozătoare. Şobolanii abia îl priviră, îndepărtându-se, nepăsându-le de teama lui. *Drace*! îi auziră ei şoapta, în timp ce-şi continuau masa.

Era nervos. Îşi croi drum pe scările fără balustradă şi găsi dormitorul cu ferestre largi, furios pentru momentul de laşitate prostească. Doar avea arma perfectă pentru a scăpa de şobolani. Ce vor face acum, se vor aduna într-un batalion de şobolani şi vor declanşa un atac? Întrebarea îi trezi un surâs stânjenit în camera întunecată. Kelly se apropie de fereastră, încercând să evalueze imaginea pe care i-o oferea prezentul său câmp vizual. Geamurile erau murdare şi sparte. Lipseau mai multe panouri de sticlă, dar fiecare fereastră avea un pervaz pe care putea să se aşeze, iar amplasamentul casei, la colţul a două străzi, îi oferea o bună perspectivă în cele patru puncte cardinale, drumurile din această parte a oraşului fiind croite după axele nord-sud şi est-

vest. Străzile erau destul de slab luminate, neexistând pericolul să fie zărit de cei de jos. Cu veşmintele-i ponosite şi întunecate, într-o cameră nelocuită şi dărăpănată, Kelly era invizibil. Scoase un binoclu mic şi se puse pe treabă.

Primul obiectiv era cunoaşterea cartierului. Rafalele de ploaie încetaseră, lăsând o umezeală în aer, iar globuleţele de apă erau punctate de insectele care se precipitau în lumina lampadarelor pentru a-şi împlini destinul. Deşi în aer se simţea o undă de răcoare, era destul de cald şi Kelly transpira uşor. Primul regret era că ar fi trebuit să-şi aducă apă de băut. Ei, va ţine seama data viitoare, dar acum va rezista câteva ore. Guma de mestecat îi va atenua senzaţia de sete. Zgomotele străzii erau curioase, în junglă auzea zumzetul insectelor, glasurile păsărilor şi fâlfâitul liliecilor. Aici predominau zgomotul maşinilor, apropiat şi depărtat, scrâşnetul ocazional al frânelor, hămăiala sau mârâiala câinilor, zăngănitul cutiilor de gunoi – le desluşea pe toate, analizându-le, în timp ce supraveghea strada prin binoclu, gândindu-se la ce va face în următoarele ore.

Vineri seara era începutul weekendului şi oamenii îşi făceau cumpărăturile. Părea o zonă în care afacerile mergeau din plin. Identificase un probabil furnizor la vreo cincizeci de metri. Tânăr, de douăzeci şi ceva de ani. Un sfert de oră de observaţie îi fu suficient pentru a-şi întipări pe retină fizionomiile celor doi – distribuitorul şi asistentul lui, „locotenentul”. Se mişcau cu lejeritatea pe care ţi-o dau experienţa şi siguranţa de a fi proprietarii locului, iar Kelly se întrebă dacă se luptaseră să cucerească sau să-şi apere zona de activitate. Probabil şi una şi alta. Tocmai realizau un schimb care părea profitabil, ceilalţi fiind probabil clienţi de-ai casei, îşi spuse Kelly, urmărindu-i pe cei doi apropiindu-se de o maşină, glumind cu şoferul şi cu tipul de lângă el; apoi, după ce schimbul se efectuase îşi strânseră mâinile şi însoţiră plecarea maşinii cu gesturi largi. Cei doi erau cam de aceeaşi statură, iar Kelly îi boteză Archie şi Jughead.

Iisuse, cât de inocent eram, îşi spuse Kelly, lăsându-şi privirea să inspecteze cealaltă stradă. Îşi reaminti de vremea când era în regimentul trei şi de tâmpitul pe care-l prinseseră fumând marijuana – chiar înainte de plecarea într-o misiune. Făceau parte din aceeaşi echipă; mai mult, era chiar omul lui Kelly şi, deşi provenea şi el din şcoala celor din SEALS, n-avea nici o scuză. În confruntarea pe care o avuseseră, tipul încercase să-i explice că o misiune ca aceea în care urmau să plece, „alarmă totală”, putea însemna decimarea echipei.

„Hei, omule, e în regulă. Ştiu ce fac” nu fusese un răspuns prea inteligent şi, treizeci de secunde mai târziu, un alt membru al echipei se străduia să-l smulgă pe Kelly de pe cel care devenise instantaneu un fost membru al echipei. Tipul plecase a doua zi şi nu mai apăruse niciodată.

Şi, după cât ştia Kelly, ăsta fusese singurul caz de consum de droguri din întreaga unitate. Sigur, în permisii mai uitau şi ei numărul berilor băute, iar când Kelly împreună cu alţi doi îşi petrecuseră perioada de recuperare în Taiwan din cauza excesului de băutură, perioada aceea nu diferise prea mult de vârtejul unui uragan. Kelly credea în mod sincer că băutura era ceva diferit. Pe de altă parte, ei nu plecaseră niciodată băuţi în misiune. Nu era doar o chestie de bun-simţ, dar şi una de morală a unităţii. Kelly nu cunoştea vreo unitate într-adevăr de elită care să fi avut probleme cu drogurile. Problema – auzise că, într-adevăr, ar fi una foarte serioasă – apărea mai ales în REMF-uri şi în detaşamentele speciale formate din tineri a căror prezenţă în Vietnam se datora unui entuziasm mult mai moderat decât al lui şi ai căror ofiţeri nu reuşiseră să stăpânească problema, fie datorită propriilor eşecuri, fie din cauza unor sentimente asemănătoare celor ale soldaţilor.

Oricare ar fi fost cauza, faptul că John Kelly începuse să analizeze problema drogurilor era şi logic, dar şi absurd. N-avea rost să se mai gândească la acest lucru. Drogurile erau un subiect pe care-l aprofundase târziu, dar acum îl avea în faţa ochilor.

În josul străzii se fâţâia un plasator care nu-şi dorea sau n-avea nevoie de un „locotenent”. Purta o cămaşă în dungi şi avea propria sa clientelă. Kelly îl boteză cu un nume din benzile desenate, Charlie Brown. În următoarele cinci ore identificase şi clasase trei alte operaţiuni care se derulau în câmpul lui vizual. Apoi începuse selecţia. Se părea că lui Archie şi Jughead le mergea cel mai bine afacerea, dar erau în bătaia privirii altor doi. Charlie Brown avea singur la dispoziţie vreo cincizeci de metri de trotuar, dar, la vreo câţiva paşi, era o staţie de autobuz. Dagwood îşi stabilise locul chiar vizavi de Wizard. Amândoi aveau locotenenţi care se îngrijeau de toate detaliile. Big Bob era chiar mai solid decât Kelly, iar „locotenentul” lui era şi mai ţeapăn. Putea fi o încercare a bărbăţiei. Dar Kelly nu căuta astfel de încercări... nu încă.

Am nevoie de o hartă bună a zonei, pe care s-o memorez. O voi împărţi pe arii mici, îşi zise Kelly. *Trebuie să trasez pe ea*

liniile de autobuz, sediile poliţiei Să învăţ orele poliţiştilor, drumurile pe care patrulează. Ar fi suficient să cunosc zona asta pe o rază de câteva sute de metri, dar s-o ştiu ca pe buzunarul meu. Nici măcar nu pot parcă de două ori în acelaşi loc.

Poţi vâna într-o anumită zonă doar o singură dată. Asta înseamnă să fii prevăzător în alegerea pe care o faci cu deplasări pe stradă doar pe timpul nopţii. O armă... nu un pistol... un cuţit sănătos, câţiva metri de sfoară sau cablu. Mănuşi din cele folosite la spălatul vaselor. Altceva de îmbrăcat, poate o jachetă, ceva cu buzunare – dar nu interioare. O sticlă cu apă. Ceva de mâncat, batoane de ciocolată, ca să-mi întreţină energia. Mai multă gumă de mestecat. Kelly şi le notă în minte, permiţându-şi o uşoară relaxare. Se uită la ceas: trei şi jumătate.

Afară, lucrurile începeau să se domolească. Wizard şi asistentul lui părăsiseră bucata de trotuar, dispărând după colţ. Dagwood procedase la fel, urcându-se în maşină, în timp ce „locotenentul” lui trecuse la volan. La următorul tur de orizont dispăruse şi Charlie. Rămăseseră doar. Archie şi Jughead la sud şi Big Bob la vest, amândouă echipele având doar vânzări sporadice, cele mai multe dintre ele unor clienţi înstăriţi. Kelly îşi continuă pânda încă o oră, până când Archie şi Jug, mulţumiţi de cum le mersese treaba, dispărură într-o clipă, mult prea repede pentru Kelly, care nu sesizase exact cum o făcuseră. Încă un lucru de verificat. Când se ridică de pe pervaz era înţepenit. Şi asta era de ţinut minte. Ar fi trebuit să se mai mişte, nu să stea tot timpul în acelaşi loc. Ochii, obişnuiţi cu întunericul, urmăreau scările în timp ce cobora, străduindu-se să facă mai puţin zgomot, pentru că în casa vecină lumea încă nu se culcase. Din fericire, şobolanii dispăruseră şi ei. Se opri la uşa din spate, aruncă o privire pe alee şi, găsind-o goală, părăsi casa cu un pas împleticit de beţiv! Peste zece minute ajunse în apropierea maşinii sale. Lira la vreo cincizeci de metri, când îşi dădu seama că făcuse o greşeală: parcase lângă un lampadar de pe stradă. Era o greşeală care nu se va repeta, îşi reproşă el, apropiindu-se cu paşi mici şi împleticiţi până la doi metri de maşină. După ce inspectă ambele sensuri ale străzii, se aruncă în maşină, porni motorul şi plecă. Nu aprinse farurile decât după o sută de metri, luând-o la stânga şi reintrând în larga arteră pustie, părăsind jungla – care i se păruse destul de reală – şi îndepărtându-se spre nordul oraşului, unde-şi avea apartamentul.

În confortul şi securitatea pe care i le oferea maşina, trecu în revistă tot ce văzuse în ultimele nouă ore. Toţi furnizorii erau

fumători şi îşi aprindeau ţigările cu brichete ale căror flame strălucitoare puteau să le perturbe, pentru câteva clipe, imaginea pe care o aveau în faţă. Cu cât noaptea îşi intrase în drepturi, afacerile se domoliseră, iar ei deveniseră mai neglijenţi. Doar erau oameni. Obosiseră. Unii rămăseseră pe poziţie un timp mai îndelungat decât ceilalţi. Tot ce văzuse îi era folositor şi important. Caracteristicile operaţionale, în special diferenţele dintre ele, erau factorii generatori ai vulnerabilităţii lor.

Fusese o noapte pe cinste, îşi spuse Kelly, trecând prin dreptul arenei de base-ball, făcând la. Stânga pe Loch Raven Boulevard şi simţindu-se în sfârşit relaxat. Chiar se gândise la un strop de vin, dar nu era cazul să alunece spre obiceiuri rele. Îşi scoase peruca, ştergându-şi ţeasta transpirată. Dumnezeule, ce însetat era.

Zece minute mai târziu, după ce-şi parcase maşina în locul obişnuit, se îndreptă liniştit spre apartament. Privi pofticios duşul, dorindu-şi să fie curat după atâta timp petrecut în praf şi mizerie... înconjurat de şobolani. Se înfioră scârbit la amintirea şobolanilor. *Şobolani nenorociţi,* îşi spuse el, umplându-şi un pahar mare cu gheaţă şi completând apoi cu apă de la robinet. Paharul fu urmat de multe altele în timp ce se dezbrăca cu o singură mână. Aerul condiţionat îi dădea o senzaţie minunată şi rămase în faţa aparatului, lăsând răcoarea să-i pătrundă trupul. În tot acest timp nu simţise nevoia de a urina. Neapărat data viitoare va trebui să ia o sticlă cu apă. Scoase din frigider un pachet de mezeluri, făcu două sandvişuri şi le însoţi cu încă o jumătate de litru de apă.

Am nevoie în draci de un duş, îşi spuse Kelly. Dar nu-şi permitea să facă. Va trebui să-şi obişnuiască trupul cu o crustă de murdărie mirositoare. Va trebui să se simtă bine cu ea. Să aibă grijă de ea, pentru că reprezenta o parte din securitatea lui personală. Neîngrijirea şi mirosul făceau parte din deghizarea lui. Putoarea şi îmbrăcămintea mizeră trebuiau să-i facă pe oameni să strâmbe din nas la vederea lui, să-i evite compania. De acum înainte nu va mai fi o persoană. Va trebui să fie o creatură a străzii, una pe care s-o eviţi. Invizibilă. Barba îi era şi mai neagră acum, observă el în oglindă înainte de a se îndrepta spre dormitor, iar ultima decizie a nopţii fu aceea de a se culca pe podea. Nu-şi permitea să murdărească cearşafurile curate.

15
Lecţii aplicate

În dimineaţa aceea, iadul se declanşase la unsprezece fix, deşi colonelul Zacharias n-avea nici o posibilitate de a şti ora exactă. Soarele tropical părea să rămână tot timpul deasupra capului, trimiţându-şi razele nemiloase în jos. Nici măcar în celula fără ferestre n-aveai scăpare, cum nu puteai evita nici insectele cărora arşiţa părea să le priască. Se întrebă cum ar fi posibil să-ţi meargă bine aici, când totul se reducea la traume fizice şi psihice, dându-i o imagine mult mai exactă a iadului decât tot ce învăţase prin şcolile tinereţii. Zacharias fusese antrenat pentru cazul unei posibile capturări. Urmase un curs, în care aflase tot ce trebuia să ştie despre supravieţuire, disimulare, rezistenţă şi evadare. Era un lucru obligatoriu pentru piloţii armatei, activitatea fiind în mod deliberat cea mai detestată de militari, deoarece instructorii din infanteria marină băgau groaza în destul de răsfăţaţii ofiţeri ai Forţelor Aeriene şi Navale, învăţându-i şi punându-i să exerseze nişte lucruri care, în oricare alt Context, ar fi constituit fapte care te trimiteau direct la Curtea Marţială, iar de acolo, pentru o perioadă lungă, la Leavenworth sau Portsmouth. Pentru Zacharias, ca şi pentru mulţi alţii, experienţa fusese una pe care nu ţi-ai dori s-o repeţi vreodată. Dar nici situaţia actuală nu şi-o alesese de bună voie, nu-i aşa? În fond, era o repetare a cursului de supravieţuire.

Prizonieratul fusese un subiect pe care-l tratase cu o anumită detaşare. Totuşi, nu era ceva care putea fi ignorat cu desăvârşire, după ce ai auzit şuieratul disperat şi plin de groază al apelurilor radio de salvare, după ce ai văzut paraşutele încercând o acţiune de recuperare şi ai sperat că un elicopter gigant Jolly Green va părăsi baza din Laos şi se va năpusti în ajutor, sau poate un „Big Mutha” – cum le spuneau scafandrii elicopterelor de salvare – al Forţelor Navale se va înălţa de pe mare, venind să-i scoată din iad. Zacharias fusese martor la asemenea încercări, cel mai adesea nereuşite. Auzise strigătele-panicate şi chinuite ale aviatorilor în momentele premergătoare capturării. „Scoateţi-mă de aici”, gemuse un maior înainte ca vocea să-i fie acoperită de o alta, iar radioul să transmită cuvinte

pline de ură, pe care nici unul din ei n-ar fi avut cum să le înţeleagă, dar totuşi le pricepuseră, cu amărăciune şi o mânie ucigaşă. Echipele de pe Jolly sau cele de pe elicopterele Forţelor Navale îşi dăduseră toată silinţa şi, deşi Zacharias era mormon şi nu se atinsese de alcool în viaţa lui, le cumpărase băutură, suficientă pentru a îmbăta un pluton de infanterişti marini, în semn de gratitudine şi respect pentru curajul lor, pentru că aşa îţi exprimai admiraţia în comunitatea războinicilor.

Dar, ca şi ceilalţi ai acestei comunităţi, niciodată nu se gândise în mod serios că ar putea fi capturat. Moartea era singura şansă pe care o întrevedea. Zacharias fusese King Weasel. Contribuise la crearea acestei ramuri a profesiei sale. Bazându-se pe inteligenţă şi pe talentul de pilot, crease o doctrină pe care o validase în aer. Îşi pilotase aparatul F-105 împotriva celei mai sofisticate reţele antiaeriene construită vreodată, concentrându-şi atenţia asupra armelor extrem de periculoase, folosindu-şi inteligenţa şi antrenamentul pentru a se duela cu ele, schimbând tactica după necesităţi, talentul lui contra celui al disponibilităţilor lor tehnice, râzând de ele, înfruntându-le, învingându-le în ceea ce devenise cea mai amuzantă luptă la care participase vreodată o fiinţă omenească, un joc de şah tridimensional, el pilotându-şi avionul Thud-1 cu două locuri, ei manevrând radarele ruseşti şi lansatoarele de rachete. O Întâlnire între mangustă şi cobră, o vendetă foarte personală, derulându-se în fiecare zi, miza fiind viaţa lui, iar el, mândru de talentul lui, se gândise că va învinge sau, în cel mai rău caz, că îşi va găsi sfârşitul sub forma unui nor galben-negru, un final adecvat pentru aviatori: imediat, dramatic şi etern.

Niciodată nu se considerase un om deosebit de curajos. Îşi avea credinţa lui. Dacă moartea îi va veni în aer, îşi dorea să ajungă în faţa Creatorului, să stea umil la picioarele lui, mândru de viaţa pe care o dusese, pentru că Robin Zacharias era un om cu frica lui Dumnezeu şi nu păşise niciodată alături de calea cea dreaptă. Un prieten devotat camarazilor lui, un lider conştiincios, îngrijindu-se de nevoile oamenilor pe care-i păstorea, un familist desăvârşit ai cărui copii erau puternici, inteligenţi şi mândri; mai presus de toate, avea o poziţie superioară în biserica lui, căreia îi ceda o zecime din salariu, după cum era regula la cei de o credinţă cu el. Din cauza tuturor acestor motive, nu se temuse niciodată de moarte, întotdeauna privise cu încredere acel ceva de după moarte. Viaţa era nesigură, iar ceea ce trăia el acum era cea mai incertă existenţă, dar credinţa îi era chiar mai puternică

decât i-o permiteau limitele fizice ale trupului. Era un fapt al cărui deplin înţeles îi scăpa, făcându-l foarte circumspect. Credinţa lui, îşi spuse colonelul, ar trebui să fie atât de puternică, încât să-l facă să treacă peste toate încercările. Era. Ar trebui să fie. *Era*, repetă, pe litere, ca un copil care învaţă alfabetul. Dar lecţiile le primise în săli de clasă confortabile, de la ferestrele cărora se zăreau Munţii Wasatch, predate de profesori cu cămăşi albe şi cravate, cu un teanc de cărţi lângă ei, vorbindu-le cu încrederea pe care le-o inoculaseră biserica lor şi membrii ei.

Aici e diferit. Zacharias auzi şoapta vocii care se încăpăţâna să-i repete acelaşi lucru şi încercă s-o ignore, străduindu-se din toate puterile să n-o creadă, pentru că acceptarea ar intra în contradicţie cu preceptele credinţei sale, iar contradicţia era singurul lucru pe care mintea sa nu şi-l putea permite. Joseph Smith murise în numele credinţei sale, ucis în Illinois. Alţii avuseseră aceeaşi soartă. Istoria iudaismului şi a creştinătăţii era plină cu nume de martiri – eroi, pentru Robin Zacharias, acesta fiind cuvântul pe care-l foloseau în profesiunea lui – care suportaseră tortura secole de-a rândul şi muriseră cu numele lui Dumnezeu pe buze.

Dar ei n-au suferit ca tine, un timp atât de îndelungat, se auzi din nou susurul vocii. Câteva ore... Minutele infernale ale arderii pe rug... Poate o zi sau două, legat de cruce. Un lucru era evident: îţi poţi anticipa sfârşitul şi, dacă ştii ce va urma după moarte, e o uşurare. Dar, ca să anticipezi viaţa de apoi, trebuie să ştii unde ţi se află sfârşitul...

Robin Zacharias era singur în celulă. Dar în lagăr mai erau şi alţii. Existaseră schimburi fugare de priviri, însă nu putuse comunica cu nimeni. Încercase codul ştiut pe ţevile din celulă, dar nu primise niciodată vreun răspuns. Oriunde se afla, probabil că distanţa era destul de mare sau clădirea era astfel împărţită încât încercările lui n-aveau nici o şansă; sau poate că auzul îi slăbise. Nu-şi putea împărtăşi nimănui gândurile şi nici rugăciunile nu mai aveau vreo influenţă asupra unei inteligenţe ca a lui. Îi era teamă să se roage pentru eliberare – un gând pe care nici măcar nu şi-l permitea, pentru că astfel ar fi recunoscut o anumită tulburare a credinţei, iar asta era de neconceput, dar o parte din el ştia că refuzul de a se ruga pentru libertate era acceptarea prin omisiune a unui fapt: dacă s-ar fi rugat, iar eliberarea ar fi întârziat să se producă şi-ar fi pierdut credinţa şi, o dată cu ea, sufletul. Aşa începuse disperarea pentru Robin Zacharias, nu gândindu-se la ea, ci din lipsa dorinţei de a-l

implora pe Dumnezeu pentru ceva care ar putea să nu se întâmple.

Nu putea şti ce-l aşteaptă. O dietă la limita subzistenţei, izolarea, colţii insidioşi ai fricii de durere, pentru că nici măcar credinţa nu poate alunga durerea şi nu există om să nu se teamă de suferinţă. O povară copleşitoare cărată pe umeri, oricât de puternici ar fi aceştia, după o vreme îţi suge toată vlaga din tine. Căderea fizică era uşor de înţeles, dar, stăpânit de mândria şi tăria de caracter pe care i le dădea credinţa, nu luase în considerare faptul că starea fizică influenţează psihicul. Îşi interpretase oboseala care-i măcina mintea ca pe o slăbiciune datorată unei stări care n-ar fi trebuit să apară şi se învinovăţea doar pentru faptul de a fi o fiinţă omenească.

Dacă s-ar fi putut sfătui cu un alt confrate întru credinţă, totul s-ar fi limpezit, dar asta nu era posibil, iar refuzul portiţei de scăpare nu era decât o acceptare a slăbiciunii sale. Zacharias se zbătea din ce în ce mai tare în capcana pe care şi-o crease, silit şi pilotat de către oameni care doreau să-l distrugă, trupeşte şi sufleteşte.

Acesta fu momentul în care lucrurile se înrăutăţiră. Uşa celulei se deschise. Vietnamezii îmbrăcaţi în uniforme kaki îl priviră ca şi cum ar fi fost un gunoi. Zacharias ştia pentru ce veniseră. Încercă să-i întâmpine cu un moral ridicat. Doi îl înşfăcară de braţe, iar un al treilea îi urmă cu o carabină. Se îndreptară spre o cameră mai mare, dar nici nu trecuse de uşa deschisă şi simţi lovitura puternică a patului armei în spate, exact în zona care încă-l durea, chiar şi după cele nouă luni scurse de la ejectarea plină de chin şi gemu de durere. Vietnamezii nici măcar nu se bucurară de suferinţa lui. Nu-i puseră întrebări. Era aproape imposibil să recunoşti un tipar în agresiunea lor, totul se reducea la un atac instantaneu şi concentrat, iar Zacharias realiză că rezistenţa i se spulberase şi, deşi dorea să scape de captivitate, considera că de acum moartea va purta numele de sinucidere, ştiind însă că nu va fi capabil s-o facă.

N-avea importanţă. În fulgerarea câtorva secunde îi fuseseră anihilate şi ultimele fărâme de voinţă şi încredere în sine, iar el se prăbuşi pe cimentul pardoselii, simţind din ce în ce mai tare durerea pe care i-o provocau palmele şi şuturile primite, care sporeau ca cifrele dintr-un registru contabil. Îşi simţea muşchii paralizaţi şi nu reuşea să-şi mişte mădularele mai mult de câţiva centimetri. Nu-şi dorea decât ca totul să se termine, ştiind că asta nu se va întâmplă vreodată. Nu le auzea decât vocile,

hârâite ca ale unor şacali, forţe ale răului care-l chinuiau pentru că era un om al credinţei, iar mâinile şi picioarele lor îl loveau la nesfârşit...

Un ţipăt îşi croi drum prin agonia în care se afla. Încă un şut fără forţă, în virtutea inerţiei, îi percută pieptul şi văzu cizmele retrăgându-se. Le observă cu coada ochiului feţele slugarnice, toate întoarse spre uşa de unde venise strigătul. Un urlet final şi călăii părăsiră în grabă încăperea. Două mâini puternice îl ridicară şi-l sprijiniră de zid, iar chipul salvatorului îi apăru în faţă. Era Grişanov.

— Dumnezeule, murmură rusul, iar pe chipul lui, în locul paloarei obişnuite, apăruse roşeaţa mâniei.

Se răsuci şi răcni ceva într-o vietnameză pocită.

O canistră apăru imediat şi conţinutul ei se revărsă pe faţa americanului. Încă un răcnet şi Zacharias auzi uşa închizându-se.

— Bea, Robin, bea asta.

O ploscă mică de metal se lipi de buzele americanului.

Zacharias sorbi o înghiţitură atât de hulpav, încât lichidul îi ajunsese în stomac înainte ca el să simtă gustul acid al votcii. Îşi ridică tulburat braţul, încercând să îndepărteze plosca:

— Nu pot, murmură americanul... nu pot să beau, nu pot...

— Robin, e un medicament. Nu ne ţinem acum de şotii. Religia ta nu te opreşte de la aşa ceva, prietene, ai nevoie de băutura asta. E tot ce pot face pentru tine, adăugă Grişanov pe un ton plin de frustrare. Trebuie, Robin.

Poate că este un medicament, îşi spuse Zacharias. Unele medicamente au alcool în compoziţie, iar biserica nu pune oprelişti, nu-i aşa? Nu reuşi să-şi amintească şi, fără să-şi dea seama, mai sorbi o înghiţitură. Nu ştia nici că fluxul de adrenalină pe care i-l pompase bătaia în organism începuse să se dilueze, iar băutura îi va accentua relaxarea naturală a trupului.

— Nu prea mult, Robin.

Grişanov luă plosca şi începu să-i îngrijească rănile, îndreptându-i picioarele şi folosind o cârpă umezită pentru a-i curăţa fata.

— Animale, mormăi rusul. Bestii sângeroase şi mirositoare. Pentru asta am să-l strâng de gât pe maiorul Vinh, o să-i rup gâtul ăla osos de maimuţă.

Colonelul rus se aşeză pe podea lângă colegul lui american, adresându-i-se din inimă.

— Robin, suntem duşmani, dar în primul rând suntem oameni. Chiar şi războiul are regulile sale. Tu îţi serveşti patria. Eu o

servesc pe a mea. Aceşti… aceşti oameni nu înţeleg că fără onoare nu există decât barbarie.

Ridică din nou plosca.

— Mai trage un gât. Nu pot să obţin altceva pentru a-ţi calma durerea. Îmi pare rău, prietene, dar nu pot.

Şi Zacharias mai bău o duşcă, încă zăpăcit, dezorientat şi mai confuz ca niciodată.

— Bravo, îl complimentă Grişanov. Nu ţi-am spus-o niciodată, dar eşti un bărbat curajos, prietene, ca să rezişti acestor mici animale aşa cum o faci.

— Trebuie, şopti Zacharias.

— Bineînţeles că trebuie, îl asigură Grişanov, ştergându-i faţa, la fel de tandru ca unuia din copiii lui. Şi eu aş face la fel.

Făcu o pauză.

— Dumnezeule, ce-ar fi să zbori din nou!

— Da, domnule colonel, aş dori…

— Spune-mi Kolea, îl întrerupse Grişanov. Doar ne cunoaştem de atâta timp.

— Kolea?

— Nikolai este numele meu de botez. Kolea e un diminutiv, înţelegi?

Zacharias îşi sprijini capul de zid, închizând ochii şi imaginându-şi că s-ar afla la manşa avionului.

— Da, Kolea. Mi-ar plăcea să zbor din nou.

— Cred că avioanele pe care le-am pilotat noi doi nu sunt prea diferite, continuă Kolea stând lângă el, cuprinzându-i umerii tumefiaţi şi dureroşi cu un braţ frăţesc şi ştiind că era primul gest de căldură umană pe care americanul îl primea după aproape un an de captivitate. Preferinţa mea este un MIG-17. E depăşit acum, dar, Dumnezeule, ce plăcere simţi când îl pilotezi. Doar atingi manşa cu vârful degetelor şi aproape pe negândite avionul face ce doreşti.

— F-86 era la fel, îl întrerupse Zacharias. Dar şi el a fost scos din uz.

Rusul îi făcu cu ochiul.

— E ca prima dragoste, nu-i aşa? Ca prima fată de care te-ai îndrăgostit când erai copil, cea care te-a făcut să gândeşti ca un bărbat. Dar, pentru oamenii ca noi, primul avion reprezintă ceva mai mult. N-are căldura unei femei, dar e mai uşor de manevrat.

Robin încercă să râdă, dar se înecă. Grişanov îi mai oferi o duşcă de băutură.

— Uşor, prietene. Spune-mi, care e favoritul tău?

Americanul se strâmbă, simţind căldura băuturii în stomac.

— Am zburat cam pe toate. Singurele pe care le-am ratat sunt F-94 şi F-89. Din câte am auzit, n-am pierdut mare lucru. F-104 era amuzant, ca o maşină sport, dar nu prea avea vlagă în el. Nu, probabil că F-86 H e favoritul meu, mai ales în privinţa manevrabilităţii:

— Şi Thud-ul? se interesă Grişanov, folosind argoul piloţilor americani.

Robin icni într-o tuse scurtă.

— Ai nevoie de tot Utahul ca să faci un tur, deşi al naibii să fiu dacă nu decolează ca o săgeată de pe punte. Am avut unul pe care l-am dus la o sută optzeci de kilometri peste linia roşie.

— Aş spune că ăsta nu mai e avion de vânătoare, ci o bombă în zbor.

Grişanov studiase cu insistenţă argoul piloţilor americani.

— Ai dreptate. Te scoate din necaz cât ai bate din palme. Nu te-aş sfătui să te iei la luptă cu unul din astea. N-ai voie să ratezi prima lovitură.

— Dacă discutăm despre bombe, ţi-o spun ca între piloţi, lansările pe care le-aţi făcut pe locul ăsta părăginit sunt excelente.

— Încercăm, Kolea, ne dăm toată silinţa, răspunse Zacharias cu o voce împleticită.

Rusului nu-i venea să creadă că alcoolul îşi făcuse efectul atât de repede. Până acum douăzeci de minute, americanul nu pusese în viaţa lui un strop de băutură în gură. Extraordinar cum putea un om să-şi aleagă o existenţă fără băutură.

— Şi felul în care le-ai depistat amplasamentele rachetelor. Ştii, v-am urmărit operaţiunile. Suntem duşmani, Robin, continuă Kolea, dar în primul rând suntem piloţi. Curajul şi talentul la care am fost martor aici sunt deasupra celor pe care le-am văzut vreodată. Cred că acasă eşti un profesionist al jocurilor de noroc, nu?

— Jocuri de noroc?

Robin clătină din cap.

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Dar ce-ai reuşit să faci cu Thud-ul tău…

— Nu e un joc de noroc, ci un risc calculat. Îţi stabileşti un plan. Ştii ce ai de făcut şi nu te abaţi o iotă, dar mai trebuie şi un pic de intuiţie ca să apreciezi gândurile celorlalţi.

Grişanov îşi promise să nu uite să umple plosca şi la întâlnirea următoare. Durase câteva luni, dar, în sfârşit, spărsese gheaţa.

Păcat că sălbaticii ăştia micuţi nu realizau că, lovind un om, îi zgândări mândria şi îi fortifici curajul. Din înălţimea aroganţei lor, care era considerabilă, priveau lumea printr-o lentilă mică, precum le era statura şi îngustă ca şi cultura lor. Păreau incapabili să înveţe o lecţie. Grişanov îşi dorise asemenea lecţii. Şi le primise. Pentru cea mai stranie dintre ele profesor îi fusese un ofiţer nazist din Luftwaffe. Grişanov era nemulţumit şi de faptul că vietnamezii nu-i permiteau decât lui – nu şi altora – să se ocupe de aceste interogatorii speciale. Va trimite, cât de curând, o informare Moscovei despre această situaţie. Dacă Moscova va reuşi să se impună, vor stoarce maximum de informaţii din lagărul ăsta. Flerul de care dăduseră dovadă sălbaticii ăştia în alegerea amplasamentului mergea mână în mână cu incredibila prostie de a nu fructifica din plin posibilităţile pe care le oferea lagărul. Nu era o plăcere să trăieşti în ţara asta fierbinte şi umedă, tiranizat de roiuri de insecte, înconjurat de piticanii arogante, alunecoase şi răutăcioase ca nişte şerpi. Dar aici găseau informaţiile de care aveau nevoie. Oricât de dezagreabilă părea a fi misiunea lui actuală, descoperise o sintagmă care o definea perfect într-un roman american contemporan, din cele pe care le citea pentru a-şi cizela deja impresionantele disponibilităţi lingvistice şi turnura frazei, făcând-o pe aceasta din urmă să fie foarte americănească. Ceea ce făcea el acum era „doar o muncă”. Era un mod de a privi lumea pe care îl înţelegea perfect. Păcat că americanul de lângă el avea o altă concepţie despre viaţă, îşi spuse Kolea, înregistrând fiecare cuvânt din autobiografia dezlânată a pilotului de pe Weasel.

Chipul din oglindă începuse să-i pară străin, iar asta era bine. E straniu cât de puternice sunt deprinderile. Deja umpluse chiuveta cu apă fierbinte, lăsându-şi mâinile să se bălăcească în ea, când îşi reaminti brusc că hotărâse să nu se spele şi să nu se radă. Singura concesie era spălatul dinţilor. Rolul n-avea nevoie de un exces de naturalism, sticla de vin fiind suficientă pentru deghizare. *Ce poşircă infectă,* se strâmbă Kelly. *Greţos de dulce şi cu o culoare ciudată.* Kelly nu era un expert enolog, dar ştia prea bine că un vin decent n-avea cum să aibă culoarea urinei. Trebuia să părăsească baia. Nu suporta să se privească prea mult în oglindă.

Se întări cu o hrană sănătoasă, alimente energizante care nu-i balonau stomacul. Apoi veni rândul exerciţiilor. Apartamentul

fiind situat la parter, putea să alerge prin cameră fără să-i fie teamă că le ţopăie în cap vecinilor. Departe de a fi o alergare adevărată, era totuşi suficientă. Urmară flotările. În sfârşit, umărul stâng era refăcut complet şi crampele din muşchii braţelor nu mai difereau în intensitate. În încheiere, exerciţii pentru sporirea vitezei de reacţie a mâinilor, necesară la evidentele aplicaţii utilitare.

În ziua precedentă părăsise apartamentul pe lumină, asumându-şi riscul de a fi văzut – într-o stare jalnică – şi intrând într-un magazin pentru săraci, unde găsise o sahariană cu buzunare încăpătoare. Era o măsură foarte largă şi atât de uzată, încât nu trebui să plătească nici un ban. Kelly realizase că, deşi era dificil să-şi disimuleze condiţia fizică, hainele astea mizere, atârnând pe el, reuşeau de minune deghizarea. Profitase de ocazie şi îi observase pe ceilalţi clienţi din magazin. Răsuflă uşurat, deoarece ţinuta lui de camuflaj nu făcea notă discordantă. Deşi nu se putea spune că era ultima căzătură de pe stradă, se înscria cu siguranţă în jumătatea de jos a scării sociale, iar vânzătorul, care nu-i ceruse un ban pe sahariană, probabil că o făcuse atât pentru a-l vedea cât mai repede plecat, cât şi pentru a-şi exprima compasiunea faţă de situaţia lui precară. Nu era ăsta un punct câştigat? Cât şi-ar fi dorit, când era în Vietnam, să arate ca un ţăran oarecare şi să-i aştepte, cu un atu în plus, pe cei răi să-şi facă apariţia!

Noaptea care trecuse fusese rezervată continuării operaţiunii de recunoaştere. Nimeni nu-i aruncase o privire, în drumul lui pe străzi; nu era decât un beţiv murdar, urât mirositor, nefiind interesant nici măcar pentru hoţi, iar teama lui că cineva ar descoperi ce se ascundea sub deghizare se spulberase. Mai petrecuse alte cinci ore în ascunzătoare, supraveghind străzile de la largile ferestre ale etajului doi al casei părăsite. Descifrase rutina patrulelor de poliţie, iar zgomotul autobuzelor avea o regularitate pe care n-o apreciase prima oară.

Terminând exerciţiile, îşi demontă pistolul şi-l curăţă, deşi nu-l folosise de când plecase din New Orleans. Procedă la fel şi cu amortizorul de zgomot. Le montă la loc, verificându-le cu atenţie. Amortizorul beneficia de o uşoară îmbunătăţire: o linie subţire, albă, trasă de sus în jos, servind drept reper, în cazul folosirii în întuneric. Nu făcea banii la un tir de la distanţă, dar chestia asta nici nu intra în planurile lui. Terminând cu pistolul, introduse un glonţ în cameră şi eliberă trăgaciul, apoi asigură încărcătorul cu ajutorul clamei. Cumpărase dintr-un magazin care comercializa

lucruri din stocul armatei un cuţit de luptă Ka-Bar, pe care îl aveau în dotare infanteriştii marini şi noaptea trecută, în timp ce supraveghea străzile, îi ascuţise lama de optsprezece centimetri, tip Bowie, pe o gresie.

E o chestie destul de ciudată, dar oamenii se tem tot mai mult de armele albe decât de gloanţe. Era o prostie, dar era folositoare; îşi îndesă pistolul şi cuţitul la spate, sub centură, bine protejate de lălâia cămaşă neagră şi de sahariană. Într-unul din buzunarele saharianei băgase o sticluţă de whisky umplută cu apă de la robinet. Patru napolitane îşi găsiseră locul în celălalt buzunar. În jurul încheieturii mâinii răsucise un cablu electric, iar în buzunarul pantalonului îndesase o pereche de mănuşi de cauciuc Playtex. Erau galbene, o culoare destul de ţipătoare, dar nu reuşise să găsească altceva. Îi veneau ca turnate, aproape că nici nu le simţea, iar mobilitatea degetelor nu suferea deloc, aşa că se decisese să le cumpere. În maşină mai avea o pereche de mănuşi din bumbac, pe care le folosea când conducea. După ce cumpărase maşina, îi făcuse o toaletă ca la carte, ştergând toate suprafeţele, indiferent că erau. De metal, plastic sau sticlă şi sperând că înlăturase orice urmă de amprentă. Kelly binecuvântase toate filmele poliţiste pe care le văzuse, rugându-se să fie la fel de „exagerat” în fiecare pas pe care-l va face.

Ce-ar mai trebui? se întrebă el. N-avea nici un act de identitate. Câţiva dolari într-un portofel achiziţionat tot la magazinul pentru săraci. Se gândise să-şi ia mai mulţi bani, dar n-avea nici un rost. Apă. Mâncare. Arme. Cablul electric. Va lăsa binoclul acasă în seara asta. Deşi util, era greu de ascuns. Ar trebui să facă rost de unul la fel de puternic, dar mai mic. Era gata. Deschise televizorul, căutând un buletin meteorologic – cer înnorat, posibile averse, ceva mai puţin de optsprezece grade. Îşi făcu două ceşti de nes şi le bău, aşteptând ca noaptea să-şi între în drepturi.

Părea ciudat, dar părăsirea apartamentului era unul dintre cele mai dificile momente ale exerciţiului. După ce stinse toate luminile în casă şi aruncă o privire pe fereastră, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, ieşi din casă. Se mai opri la uşa imobilului, privind şi ascultând, înainte de a se îndrepta grăbit spre Volkswagen. Descuie uşa maşinii şi se urcă la volan. Imediat îşi puse mănuşile de bumbac şi numai după aceea închise uşa şi porni motorul. După două minute trecea prin dreptul locului unde-şi parcase Scout-ul, mirat de faptul că nu erau şi alte maşini în jur. Optase pentru un singur post la radioul de bord,

muzică modernă, ritmuri blânde de rock şi balade, un zgomot familiar, care-i întovărăşea drumul spre partea de sus a oraşului.

Era uşor surprins de starea de tensiune care-l cuprinsese. Înainte de a ajunge acolo, nervii i se vor linişti, dar drumul, ca şi zborul pe un Huey într-o misiune de comando, reprezenta timpul în care sondai necunoscutul; trebui să-şi ordone să se stăpânească, să arboreze o mină impasibilă, în timp ce simţea prin mănuşi uşoara broboneală a transpiraţiei. Respectă cu stricteţe toate regulile circulaţiei, atent la luminile semafoarelor, nepăsându-i de maşinile care-l depăşeau grăbite. Câteodată, douăzeci de minute ţi se păreau năucitor de lungi. De data aceasta alesese un traseu uşor diferit pentru a pătrunde în zonă. În noaptea precedentă cercetase cu atenţie parcarea pe o rază de vreo sută de metri de obiectivul lui – în minte, distanţele deja se adaptaseră, o sută de metri echivalând cu un kilometru din jungla reală, un artificiu care-i smulse un zâmbet scurt în timp ce-şi parcă maşina în spatele unui Chevrolet model 1957. Ca şi în serile precedente, părăsi maşina în grabă, împleticindu-se pe o alee şi sperând că întunericul şi deghizarea îl vor proteja. După douăzeci de minute, nu era decât unul din beţivanii care de-abia se mai ţineau pe picioare.

— Hei, elegantule, îl strigă o voce tânără.

Erau trei adolescenţi aparent maturizaţi, stând pe un grilaj şi bând bere. Kelly trecu pe cealaltă parte a aleii, încercând să-i evite, dar nu reuşi. Unul dintre ei sări de pe grilaj şi se îndreptă spre el.

— Ce cauţi pe aici, boschetarule? îl întrebă puştanul cu aroganţa specifică tinerilor trecuţi prin multe. Iisuse, dar puţi, nu glumă! Mămica ta nu te-a învăţat să te speli?

Kelly nici măcar nu întoarse capul, văzându-şi de drum. Incidentul nu făcea parte din plan. Se deplasa cu capul plecat, cu trupul uşor răsucit spre cel care acum păşea lângă el, cu un mers care ar fi trebuit să-l neliniştească pe boschetarul bătrân care îşi trecuse sticla de vin dintr-o mână în cealaltă.

— Trebuie să beau, omule, mârâi tânărul, întinzându-se după sticlă.

Kelly nu cedă, pentru că un adevărat beţivan de pe stradă n-ar fi făcut-o. Tânărul îl îmbrânci, lipindu-l de grilajul din stânga lui, dar asta fu tot. Se întoarse râzând la prietenii lui, în timp ce boschetarul se aplecă şi plecă mai departe.

— Şi nu care cumva să te întorci, omule, mai auzi Kelly când ajunse în apropierea intersecţiei.

Nici n-avea de gând. În următoarele zece minute mai trecu prin două baraje de tineri, singura atenţie pe care i-o acordară rezumându-se la câte un hohot de râs. Uşa din spate a ascunzătorii sale era aşa cum o lăsase, întredeschisă şi, din fericire, fără urmă de şobolani. Încă uşor ghemuit, Kelly se opri pentru un moment cu urechile ciulite, dar, neauzind vreun zgomot, se îndreptă de spate, permiţându-şi o uşoară relaxare.

— Şarpele către Chicago, murmură el, reamintindu-şi vechile parole. Pătrundere realizată perfect. La punctul de observaţie.

Urcă scările şubrede pentru a treia şi ultima oară. Se îndreptă spre locul obişnuit, în colţul sud-estic al camerei, se aşeză şi începu se observe.

Remarcă imediat că Archie şi Jughead erau şi ei la locul ştiut, la vreo sută de metri, stând de vorbă cu un motociclist. Era ora zece şi douăsprezece minute. Kelly sorbi o gură de apă şi ronţăi o napolitană, retrăgându-se uşor de lângă fereastră şi încercând să depisteze eventualele schimbări în tipicul activităţii lor, dar, după o jumătate de oră de observaţie, nu găsi nimic nou. Şi Big Bob se afla pe poziţia obişnuită, la fel şi „locotenentul" lui – căruia Kelly îi spunea acum Little Bob. Nici Charlie Brown nu lipsea în seara aceea, la fel ca şi Dagwood, primul lucrând tot singur, al doilea însoţit de un locotenent pe care Kelly nu se mai obosise să-l boteze în vreun fel. Doar Wizard încă nu-i onorase cu prezenţa. Apăru mai târziu, puţin după ora 23, însoţit de asociatul lui, căruia Kelly îi spunea Toto, deoarece avea obiceiul să se foiască de colo-colo, la fel cum se agita căţeluşul în coşuleţul pe care vrăjitoarea cea rea îl căra în spatele bicicletei.

— Ţi-ai adus şi căţelul, şopti Kelly amuzat.

După cum se aşteptase, noaptea de duminică nu era atât de favorabilă afacerilor ca precedentele două seri, dar Archie şi Jug păreau mai ocupaţi decât ceilalţi. Probabil că explicaţia consta în faptul că păreau să-şi rezerve serviciile unor clienţi mai înstăriţi. Deşi toţi distribuitorii serveau de-a valma, atât clienţii locali, cât şi pe cei din alte părţi, în faţa lui Arch şi Jug se opreau cel mai frecvent maşinile somptuoase, strălucind de curăţenie. În mintea lui Kelly, limuzinele n-aveau cum să aparţină acestei zone a oraşului. Putea fi o presupunere hazardată, dar neimportantă pentru misiune. Singurul lucru într-adevăr important era descoperirea pe care o făcuse noaptea trecută în timp ce străbătea zona şi pe care şi-o confirmase astăzi. Acum, totul se reducea la aşteptare.

Kelly se aşeză confortabil, simţindu-se relaxat acum, când tot

ce avea de făcut îi era clar în minte. Îşi plimbă privirea pe stradă concentrându-se la maxim, urmărind, ascultând, notând toate mişcările, minutele scurgându-se unul după altul. La douăzeci de minute după miezul nopţii, o maşină a poliţiei trecu prin intersecţie. Probabil că va reveni la câteva minute după ora două. Huruitul motoarelor autobuzelor se auzea din plin şi urechile lui Kelly recunoscură scârţâitul frânelor – care trebuiau reglate – ale maşinii de pe linia 110. Mai mult ca sigur că pe traseul lui 110 scârţâielile şi piuiturile prelungi ale frânelor îi călcau pe nervi pe toţi cei care încercau să doarmă. Circulaţia se domoli binişor după ora două. Pentru distribuitori era timpul conversaţiilor şi al mai multor ţigări fumate. Big Bob trecu strada ca să-i spună două cuvinte lui Wizard, iar relaţiile lor păreau destul de cordiale, spre surprinderea lui Kelly. Era prima oară când observa o asemenea scenă. Poate că tipul rămăsese în pană de mărunţiş şi venise să schimbe o bancnotă de o sută. Maşina poliţiei tei făcu rondul conform programului. Kelly termină a treia napolitană şi adună ambalajele. O ultimă privire în jur. Nu exista nici o probă a trecerii lui pe acolo. Pe suprafeţele pe care le atinsese erau puţine şanse să mai fie găsite urme de amprente. Prea multă mizerie şi praf, iar el fusese destul de prevăzător să nu atingă sticla ferestrelor.

În regulă.

Coborî scările şi se îndreptă spre uşa din spate. Aleea din faţa imobilului era paralelă cu strada. Kelly străbătu aleea şi, la capătul ei, trecu pe cealaltă parte a străzii, într-o împleticeală uşoară, fără exagerări.

Misterul primei nopţi i se desluşise ca printr-o pasă magică. Archie şi Jughead se evaporaseră în două-trei secunde. Nu-şi dezlipise privirea de ei mai mult de atât. Nu se suiseră într-o maşină şi nici n-avuseseră timp să se deplaseze până la capătul imobilului. În noaptea următoare, Kelly înţelese care era explicaţia. Constructorii acestui cvartal de clădiri fuseseră băieţi deştepţi. Multe dintre imobile; care se legau unul de celălalt, aveau la nivelul parterului un pasaj boltit ca un tunel – pentru a permite accesul cât mai uşor pe alee.

Acesta reprezenta şi un minunat drum de scăpare pentru Archie şi Jug şi nicicând în derularea afacerilor nu se depărtaseră de el mai mult de cinci metri. Dar la fel de adevărat era că niciodată nu aruncaseră măcar o privire spre pasaj.

Kelly îşi găsi un post de observaţie într-un intrând al clădirii, suficient de nare pentru a adăposti un Ford Model T. Culese de

pe jos două cutii de bere goale şi, după ce le legă cu o bucată de cablu, le aşeză de-a curmezişul intrării în pasaj, asigurându-se că orice venire din spate îi va fi semnalată de zgomot.

Păşi în pasaj, înaintând în vârful picioarelor şi scoţând pistolul de la centură. Nu erau decât zece metri de parcurs, dar în tuneluri se obţine o amplificare a sunetului chiar mai mare decât cea dată de telefoane, iar privirea lui mătura cimentul pe care păşea, evitând posibilele surse de zgomot. Ocoli un teanc de ziare şi o bucată de geam spart, ajungând în apropierea celuilalt capăt al pasajului.

Priviţi de la mică distanţă, păreau aproape umani. Archie se rezemase de cărămizile maronii ale zidului, fumând o ţigară. Şi Jughead fuma, aşezat pe aripa unei maşini, aruncând priviri în josul străzii şi, la fiecare zece secunde, fumul ţigărilor le împăienjenea privirea. Kelly îi vedea, dar, chiar şi de la cinci metri, ei nu-l zăreau! Nu se putea mai bine.

— Nu mişca, îi şopti Kelly lui Archie.

Interpelatul întoarse uşor capul, mai mult plictisit decât alarmat, dar expresia i se schimbă destul de repede când dădu ochii cu pistolul care avea un cilindru gros montat pe ţeavă. Ochii îi fulgerară spre „locotenentul” lui, care încă privea în partea cealaltă, fredonând încetişor cine ştie ce melodie, aşteptând clienţii şi neştiind că s-ar putea să nu-i mai vadă vreodată.

— Hei!

Tot o şoaptă, dar suficientă pentru a acoperi zgomotele domoale ale străzii.

Jughead se răsuci, iar privirea i se fixă pe pistolul aflat lângă tâmpla patronului său. Încremeni fără să-l mai roage cineva. Pistolul, banii şi cea mai mare parte a drogurilor erau la Archie. Mai remarcă fluturarea mâinii lui Kelly, care-i făcea semn să se apropie şi, neavând altceva mai bun de făcut, se îndreptă spre ei.

— A mers treaba în noaptea asta? întrebă Kelly.

— Destul de bine, îi răspunse Archie încetişor. Ce vrei?

— Tu ce crezi? surâse Kelly.

— Eşti caraliu? întrebă Jughead destul de prosteşte, după cum îşi spuseră ceilalţi doi.

— Nu, n-am venit să arestez pe cineva.

Făcu un semn cu mâna.

— În tunel, cu faţa în jos, iute!

Kelly îi lăsă să înainteze vreo trei metri, suficient pentru a nu mai fi văzuţi de afară, dar nici prea departe de lumina lămpilor

de pe stradă. Pentru început, îi percheziţiona. Archie avea o ruginitură de revolver de calibrul 32 care poposi în buzunarul saharianei lui Kelly. Apoi derulă bucata de cablu electric de pe braţ şi le legă strâns mâinile celor doi, împingându-i unul în altul.

— Băieţi, aţi cooperat de minune.

— Omule, ai face bine să nu mai apari pe aici, îl avertiză Archie, nerealizând că nu fusese jefuit.

Jug mârâi, aprobându-i spusele cu înclinări ale capului. Răspunsul lui Kelly îi zăpăci pe amândoi.

— Acum am nevoie de ajutorul vostru.

— La ce? întrebă circumspect Archie.

— Îl caut pe unul Billy, are un Roadrunner.

— Ce? Faci mişto de mine? răbufni Archie scârbit.

— Te rog, răspunde la întrebare, continuă Kelly liniştit.

— Cară-te dracu' de-aici, se precipită Archie pe un ton plin de ură.

Kelly ridică uşor pistolul şi expedie două gloanţe în capul lui Jug. Trupul se zbătu în spasme, iar sângele ţâşni din răni, dar nu şi pe Kelly de data asta. Îl împroşcă pe Archie în faţă şi Kelly îi urmări ochii, măriţi de oroare şi surpriză, ca nişte steluţe vii în întuneric. Archie nu se aşteptase la asta. Oricum, Jughead nu păruse înclinat spre conversaţie, iar orarul misiunii devenise destul de presant.

— Am spus, te rog, nu-i aşa?

— Sfinte Iisuse, omule! îngăimă vocea, ştiind că orice cuvânt în plus ar însemna moartea.

— Billy. Un Plymouth Roadrunner roşu, îi place să se dea mare. Şi el distribuie droguri. Vreau să ştiu pe unde-şi duce veacul, continuă Kelly, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat..

— Dacă ciripesc asta...

— O să ai un nou furnizor. Eu, îl anunţă Kelly. Iar dacă-i povesteşti lui Billy despre mine, o să-ţi revezi repede prietenul, adăugă el, făcând un semn spre trupul masiv care se prăbuşise lângă Archie.

În fond, e creştineşte să-i oferi omului o rază de speranţă, îşi spuse Kelly. Chiar dacă minţeai un pic.

— Înţelegi? Billy şi prietenii lui s-au înhăitat cu cine nu trebuie, iar rolul meu este de a readuce lucrurile pe făgaşul lor. Îmi pare rău pentru prietenul tău, dar trebuie să te fac să înţelegi că treaba este serioasă.

Vocea lui Archie încerca să fie calmă, dar nu reuşea, deşi recunoştea mâna de ajutor care îi fusese întinsă.

— Înţelege, omule, n-am cum...

— Oricând pot întreba pe altcineva.

Kelly lăsă o pauză semnificativă.

— Mi-ai înţeles ultimele cuvinte?

Archie le pricepuse, sau aşa i se părea şi începu să reverse informaţiile în şuvoi, până când îi sosi vremea să i se alăture lui Jughead.

O rapidă percheziţie a buzunarelor lui Archie dădu la iveală un teanc gros de dolari şi o colecţie de pliculeţe cu droguri, toate găsindu-şi locul în buzunarele saharianei lui Kelly. Se îndepărtă fără grabă de trupurile prăbuşite şi se îndreptă spre alee, privind de câteva ori în spate pentru a fi sigur că nu călcase în bălţile de sânge. Oricum va arunca pantofii. Desfăcu cablul de pe cutii şi le puse de unde le luase. Îşi reluă împleticeala de beţiv, făcând un ocol până la maşină, repetând cu grijă rutina serilor precedente. Mulţumesc lui Dumnezeu, îşi spuse, în timp ce mergea spre nordul oraşului, în sfârşit mă aşteaptă un duş şi un bărbierit. Dar ce naiba să facă cu drogurile? Era o întrebare al cărui răspuns numai soarta îl putea da.

Maşinile începură să apară puţin după ora şase, o oră destul de normală pentru activitatea într-o bază militară. Cincisprezece bucăţi, nişte hârburi, nici una mai nouă de trei ani, toate implicate în accidente şi vândute pe nimic. Singura chestie neobişnuită era că, deşi nu mai puteau circula de multă vreme, aproape că reuşeau să dea impresia că ar fi funcţionale. Echipa de lucru era compusă din infanterişti marini supravegheaţi de un sergent artilerist care n-avea nici cea mai vagă idee la ce-ar servi maşinile. Dar nici nu era nevoie. Maşinile fuseseră aşezate aproape la întâmplare, nu aliniate riguros ca vehiculele militare, ci la fel cum le parchează oamenii obişnuiţi. Treaba durase aproape nouăzeci de minute şi, la sfârşit, echipa de lucrători părăsise şantierul. O altă echipă îşi făcu apariţia la opt dimineaţa, aducând manechine de diferite mărimi şi îmbrăcate cu haine vechi. „Copiii” fură amplasaţi în balansoare şi în bazinul cu nisip, iar „adulţii” puşi în picioare, sprijiniţi de cadrele metalice care sosiseră o dată cu manechinele. Şi a doua echipă plecă, dar avea să revină de. Două ori pe zi, pe un timp nedefinit, pentru a fâţâi de colo-colo manechinele după o schemă care, deşi părea întâmplătoare, fusese gândită şi pusă pe hârtie de cine ştie ce tâmpit de ofiţer care n-avea altceva mai bun de făcut.

În notiţele sale, Kelly comentase faptul că aspectele cele mai slabe şi, în acelaşi timp, marile consumatoare de timp ale Operaţiunii KINGPIN rezultaseră din necesitatea de a monta şi demonta lagărul miniatural în fiecare zi. Kelly fusese primul care semnalase acest fapt. Dacă vreun satelit sovietic de recunoaştere va înregistra ce se petrecea aici, nu vor descoperi decât un complex de clădiri a cărei funcţionalitate părea incertă. Vor mai desluşi pe înregistrări câţiva copii pe un teren de joacă, adulţi în diferite poziţii şi maşini parcate, toate elementele schimbându-şi locurile în fiecare zi. Permutările zilnice aveau rolul de a deruta perceperea celei mai evidente observaţii – faptul că acest complex recreaţional era o entitate complet separată, aflându-se la aproape un kilometru de o cale de acces adecvată.

16
Exerciţii

Ryan şi Douglas se retraseră câţiva paşi, lăsându-i pe cei de la judiciar să-şi facă treaba. Descoperirea fusese făcută puţin după ora cinci dimineaţa. Poliţistul Chuck Monroe, în timp ce efectua traseul de rutină al patrulării, desluşise o umbră ciuda a într-unul din pasajele dintre imobile şi o prinsese în bătaia farurilor. Forma întunecată putea fi foarte bine un beţivan pe care alcoolul îl dăduse gata şi care adormise la marginea pasajului, dar faza mare a farurilor măturase o baltă roşiatică, urcându-se apoi pe scursorile rozalii de pe zidul boltit – o chestie care părea, chiar din primul moment, destul de dubioasă. Monroe parcase maşina şi se îndreptase spre pasaj pentru a vedea despre ce era vorba. Se lămurise şi făcuse primul apel prin staţia radio a maşinii. Acum, poliţistul se rezemase de maşina sa, fumând şi trecând în revistă detaliile descoperirii pe care o făcuse, aspecte pe care oamenii obişnuiţi le-ar considera cutremurătoare, dar care se reduceau doar la o pură rutină. Nici măcar nu se deranjase să cheme o ambulanţă. Era evident că medicina nu le mai era de nici un folos celor doi bărbaţi.

— Rănile au sângerat din belşug, observă Douglas.

Era o declaraţie fără vreo semnificaţie specială, făcută doar pentru a sparge monotonia, în timp ce aparatele de fotografiat trăgeau ultimele poziţii din filmele color. Era ca şi cum două bidoane pline ochi cu vopsea roşie fuseseră deşertate pe o suprafaţă mică.

— Ora decesului? îl întrebă Ryan pe medicul legist.

— N-a trecut prea mult timp, îi răspunse bărbatul, ridicând mâna unuia din trupuri. Încă n-a apărut rigiditatea. Cert după miezul nopţii, probabil după două.

Pentru cauza morţii nu era necesară nici o întrebare, găurile din tâmplele celor doi fiind un răspuns elocvent.

— Monroe! strigă Ryan.

Tânărul poliţist veni lângă el.

— Ce ştii despre ăştia doi?

— Amândoi sunt plasatori de droguri. Cel din dreapta, mai bătrâior, este Maceo Donald, i se spune şi Ju-Ju. Pe cel din stânga

nu-l ştiu, dar lucra cu Donald.

— Bravo, băiete, ai o privire vulturească. Altceva? întrebă sergentul Douglas.

Monroe clătină din cap...

— Nu, să trăiţi. De fapt, în întreg districtul a fost o noapte destul de liniştită. În timpul serviciului meu am trecut de vreo patru ori prin zona asta şi nu m-a frapat nimic deosebit. Doar distribuitorii obişnuiţi, ocupându-se de aceleaşi afaceri pe care le practică în fiecare seară.

Critica voalată a situaţiei, pe care toţi trebuiau s-o considere normală, nu trezi nici un comentariu. În fond, era luni dimineaţă şi asta era suficient de neplăcut pentru toată lumea.

— Am terminat, îi anunţă fotograful.

Împreună cu partenerul lui se îndepărtară de cele două cadavre. Ryan începuse deja să se foiască prin jur. Deşi pasajul era destul de bine luminat, poliţistul se ajuta de o lanternă puternică, plimbându-i fasciculul luminos pe marginile căii de acces, încercând să descopere reflexiile arămii ale cartuşelor.

— Ceva tuburi goale, Tom? îl întrebă Douglas, prins şi el cu aceeaşi ocupaţie.

— Nimic. Gloanţele au fost trase din direcţia asta, eşti de acord?

— Corpurile n-au fost mişcate, se băgă în vorbă reprezentantul parchetului, adăugând: Da, fără nici un dubiu, amândoi au fost împuşcaţi din direcţia asta. Trupurile erau deja pe asfalt când s-a tras.

Douglas şi Ryan lucrau fără grabă, examinând fiecare centimetru din pasaj de câteva ori, pentru că meticulozitatea era principalul lor atu profesional şi aveau timp berechet la dispoziţie – sau cel puţin câteva ore, ceea ce însemna cam acelaşi lucru. O scenă a crimei ca aceasta era tot ce-ţi puteai dori. Fără vegetaţie în care trebuia să orbecăi după probe, doar un condor gol din cărămidă, larg de un metru şi jumătate, în care ar fi trebuit să găseşti tot ce căutai. Era un decor care-ţi economisea timp.

— Absolut nimic, Em, comunică Douglas după ce inspectă a treia oară pasajul.

— Probabil că a folosit un revolver.

Era o observaţie logică. Uşoarele gloanţe de calibrul 22, ejectate de un automat, pot străbate distanţe incredibile şi, fiind atât de mici, căutarea lor te poate scoate din minţi. Puţini erau criminalii care îşi pierdeau timpul să recupereze cartuşele trase, iar aici, fiind vorba de patru gloanţe, şansele erau şi mai mici.

— Facem pariu că este vorba de un hoţ cu o sculă ieftină? propuse Douglas.

— S-ar putea.

Amândoi se apropiară de cadavre, cercetându-le cu atenţie pentru prima oară.

— Nu sunt urme evidente de funingine şi reziduuri, remarcă sergentul uşor surprins.

— Vreuna din casele astea este locuită? îl întrebă Ryan pe Monroe.

— Nici una, domnule, răspunse Monroe, indicând cele două imobile legate prin pasaj. Dar cele mai multe dintre clădirile de vizavi sunt locuite.

— Crezi că e vreo şansă ca cineva să fi auzit împuşcăturile la o oră atât de matinală?

Tunelul amplifică sunetul mai bine decât nişte boxe de 100 de waţi, îşi spuse Ryan, *iar calibrul 22 are un ţăcănit puternic şi ascuţit.* Dar de câte ori nu avuseseră cazuri ca acesta în care nimeni nu auzise nimic? În afară de asta, după cum arăta cartierul, locuitorii lui se împărţeau în două categorii: cei care nu se amestecau pentru că puţin le păsa şi cei care ştiau că, dacă îţi bagi nasul peste tot, sporesc şansele de a primi un glonţ în scăfârlie.

— Domnule locotenent, doi poliţişti au început să bată din uşă în uşă. Încă nimic.

— Tirul n-a fost rău, Em.

Douglas îşi scoase creionul şi-l îndreptă spre găurile din fruntea cadavrului neidentificat. Erau distanţate la un centimetru, puţin deasupra nasului.

— Nici urmă de funingine sau reziduuri. Ucigaşul se afla la... să zicem un metru, un metru şi treizeci de centimetri, maximum...

Se retrase cu un pas, până la tălpile victimelor şi întinse braţul. Era gestul natural al împuşcării, întinderea braţului fiind urmată de coborârea lui spre ţintă.

— Nu prea cred. Tom, poate că sunt urme de pulbere pe care nule putem vedea. Pentru asta avem echipă medicală.

Ideea era că ambele victime aveau o carnaţie uşor negricioasă şi că iluminarea nu era prea bună. Iar poliţiştii n-aveau cum să descopere dacă pielea din jurul micuţelor orificii de intrare era totuşi impregnată cu funingine. Douglas se aplecă din nou, fixându-şi privirea pe orificiile lăsate de gloanţe.

— E plăcut să afli că cineva te apreciază, comentă

reprezentantul procuraturii, care-şi făcea propriile notări la vreo trei metri de ei.

— Em, oricum ai lua-o, tipului care i-a împuşcat nu-i tremura mâna.

Creionul se deplasă spre corpul lui Maceo Donald. Orificiile de pe frunte, grupate mai sus decât cele din ţeasta celuilalt, erau şi mai apropiate.

— E ceva neobişnuit.

Ryan mormăi în barbă şi începu să caute în hainele celor doi. Deşi el era şeful, prefera să se ocupe de treaba asta şi să-l lase pe Douglas să noteze. Nici o armă în hainele celor doi, doar portofele, cărţi de identitate – din care îl identificară şi pe necunoscut ca fiind Charles Barker, douăzeci de ani – şi ceva bani lichizi, prea puţini faţă de cât ar fi trebuit să aibă nişte tipi care învârteau afaceri ca ale lor. Nici urmă de droguri.

— Stai, e ceva aici... trei pliculeţe cu o pudră albă, spuse Ryan. Ceva mărunţiş, un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi, o brichetă ieftină, tip Zippo, din oţel cromat. Un pachet de Pall Mall şi încă un pliculeţ cu pudră albă.

— Drogurile au fost motivul, diagnostică Douglas incidentul.

Nu era o opinie chiar demnă de un profesionist, dar evidenţa nu putea fi negată.

— Monroe?

— Da, să trăiţi.

Tânărului poliţist încă nu-i ieşise din minte disciplina inoculată în infanteria marină. La aproape tot ce spunea, adăuga şi un „să trăiţi”, zâmbi Douglas.

— Prietenii noştri, Barker şi Donald, erau distribuitori cu vechi state de serviciu?

— Când mi-a fost repartizat districtul ăsta, l-am găsit pe Ju-Ju învârtindu-se pe aici, domnule. N-am auzit să fi avut vreun conflict cu cineva.

— Pe braţe nu sunt urme de luptă, remarcă Ryan, după ce întoarse cele două trupuri. Mâinile au fost legate cu un cablu electric. Sârmă de cupru izolată cu un material alb, e de provenienţă străină, nu reuşesc să descifrez ce este scris pe el... Nu sunt semne evidente că ar fi opus rezistenţă.

— Cineva i-a făcut felul lui Ju-Ju!

Comentariul îi aparţinea lui Mark Charon, care tocmai apăruse.

— Am o anchetă în curs de desfăşurare împotriva jigodiei ăsteia.

— Două orificii de ieşire în ceafa domnului Donald, continuă

Ryan, iritat de întrerupere. Cred că vom găsi gloanţele undeva pe fundul lacului ăsta de sânge, adăugă el cu un uşor cinism.

— Nu te mai gândi la balistică, mormăi Douglas.

Nu era ceva neobişnuit pentru calibrul 22. În primul rând, gloanţele erau făcute dintr-un plumb moale şi se deformau atât de uşor, încât adeseori striaţiile pe care ţeava i le imprima erau imposibil de identificat. În al doilea rând, micuţul 22 avea o putere de penetrare deosebită, mai mare chiar ca a unui 45 şi, nu de puţine ori, gloanţele se lăbărţau în vreun obiect din spatele victimei. În cazul de faţă, putea fi cimentul din pasaj.

— Ei bine, povesteşte-ne despre el, ordonă Ryan.

— Unul din distribuitorii importanţi, cu o clientelă consistentă, conduce un Cadillac roşu, adăugă Charon. Şi destul de isteţ.

— Nu mai e. Cineva i-a făcut creierii chisăliţă acum vreo şase ore.

— Din cauza drogurilor? întrebă Charon.

Douglas răspunse:

— Se pare că da. Nu există arme, droguri sau bani, aşa că n-avem de ce să ne agăţăm. Cel care a făcut-o îşi cunoaşte treaba. Pare o chestie de profesionist, Em. Nu cred că e vorba de vreun drogat pe care să-l fi ajutat norocul.

— Tom, aş spune că e în tipicul unui jaf cu sânge-rece, replică Ryan, ridicându-se de lângă cadavre. Probabil cu un revolver, dar împuşcăturile sunt prea bine grupate pentru a fi o răfuială între drogaţi. Mark, ai de ştire de vreun tâlhar cu experienţă bântuind pe străzi?

— „Duetul”, răspunse Charon. Dar ei folosesc carabina.

— Pare mai mult o reglare de conturi între bande. I-a privit drept în ochi şi…

Douglas se opri, căutându-şi cuvintele.

Nici supoziţia asta nu prea ţinea. În răfuielile mafiote nimeni nu este interesat de estetică. Băieţii din bande nu sunt trăgători de elită, iar cei mai mulţi dintre ei folosesc arme ieftine. Împreună cu Ryan investigaseră câteva crime în care erau implicaţi membrii unei bande şi de obicei victimele erau împuşcate în ceafă, de la midi distanţă, prezentând urme evidente asupra cărora analiza balistică nu lăsa nici un dubiu, sau împuşcăturile erau rezultatul freneziei criminalului, trupul victimei prezentând o duzină de găuri răspândite la voia întâmplării. Cei doi fuseseră lichidaţi de un profesionist, iar colecţia de mercenari talentaţi ai Mafiei era destul de restrânsă. Dar oare susţinuse cineva vreodată că investigarea criminală era

o ştiinţă exactă? Scena crimei era un amestec de rutină şi de neobişnuit. Pentru un jaf banal pleda faptul că victimele fuseseră deposedate de droguri şi bani, dar contraargumentul era la fel de solid – o crimă extrem de îngrijită, iar cel care trăsese fusese fie foarte norocos – de două ori – fie un expert. De obicei, reglările de conturi dintre bande nu erau deghizate în jaf sau altceva. Cel mai adesea, crimele ordonate de căpetenii se voiau a fi înştiinţări publice.

— Mark, ceva zvonuri despre o luptă între bande pentru teritorii? întrebă Douglas.

— Nu, mai bine zis, nimic organizat. Destule frecuşuri între distribuitori pentru cele mai bune vaduri comerciale, dar asta a fost dintotdeauna.

— Vezi ce poţi afla, sugeră locotenentul Ryan.

— Nici o problemă, Em. Îmi pun băieţii să se intereseze.

Nu cred că-i vom da repede de cap chestiei ăsteia – poate niciodată, îşi spuse Ryan. *Doar la televizor băieţii le rezolvă în prima jumătate de oră – între reclame.*

— Aţi terminat?

— Sunt ai tăi, îi răspunse Ryan doctorului.

Breakul de la morgă avea motorul pornit, iar soarele dimineţii începea să-şi trimită căldura. Deja muştele bâzâiau deasupra cadavrelor, atrase de mirosul sângelui. Ryan se îndreptă spre maşina lui, însoţit de Tom Douglas. Poliţiştilor tineri le revenea sarcina de a continua ancheta.

— Un pistolar priceput, chiar mai bun decât mine, comentă Douglas, în vreme ce se întorceau spre centrul oraşului.

Cu ceva timp în urmă făcuse parte din echipa de tir a departamentului.

— Ei, Tom, sunt o mulţime prin zonă cu talentul ăsta. Poate că unii dintre ei s-au pus la dispoziţia crimei organizate.

— Deci, crezi că e o treabă de profesionist?

— Până una alta, să zicem că e opera unui tip talentat, sugeră Ryan alternativa. Îl lăsăm pe Mark să amuşine prin zonă.

— Deja simt că mor de plăcere.

Kelly se trezi la zece şi treizeci, simţindu-se curat pentru prima oară în ultimele zile. Cum ajunsese în apartament, făcuse un duş, întrebându-se dacă jegul de pe el n-o să înfunde ţeava de scurgere. Acum putea chiar să se şi radă şi asta era o compensaţie pentru somnul prea scurt. Înainte de micul dejun – mai bine zis, gustarea de la ora unsprezece – se deplasase cu

maşina până la parcul din apropiere şi alergase treizeci de minute, întorcându-se apoi acasă pentru un alt duş lung şi minunat, urmat de o masă frugală. Îi mai rămăsese ceva de făcut. Toată îmbrăcămintea pe care o purtase în noaptea trecută se afla într-o pungă de hârtie maronie, din cele folosite de magazinele alimentare – pantalonii, cămaşa, lenjeria de corp, ciorapii şi pantofii. Părea o neobrăzare din partea lor să împartă aceeaşi pungă cu sahariana ale cărei buzunare se dovediseră atât de folositoare. Va trebui să facă rost de alta, probabil de mai multe. Era sigur că, de data asta, nu fusese împroşcat de sânge, dar culorile închise puneau sub semnul întrebării certitudinea, mai existând şi posibilitatea unor urme de cocaină, iar el n-avea nici un chef să rişte. Napolitana şi nesul granulat care-i rămăseseră îşi găsiră loc deasupra mormanului de haine, iar punga poposi în ghena imobilului. Kelly se gândise să le ducă undeva mai departe, dar era un risc inutil. Să-ţi cari ce ai de aruncat în altă parte părea o chestie ciudată, iar lumea putea să-şi pună întrebări. Scăpă uşor şi de tuburile goale ale cartuşelor. Le aruncă într-o gaură de canal în timpul alergării matinale. Buletinul de ştiri de la prânz anunţă descoperirea a două cadavre, fără alte detalii. Poate că vă afla mai multe din ziarul de seară. Mai avea încă ceva de făcut.

— Salut, Sam.

— Bună, John. Eşti în oraş? îl întrebă Rosen, care se afla la spital.

— Da. Te superi dacă-ţi fac o scurtă vizită? Să zicem, în jur de două?

— Cum te pot ajuta? se interesă Rosen, stând la birou.

— Mănuşi, îl lămuri Kelly, ridicând o mână. Din cele pe care le foloseşti tu, din cauciuc subţire. Costă mult?

Rosen era pe punctul de a întreba la ce i-ar folosi mănuşile, dar se gândi că era mai bine să nu ştie.

— Le primim ambalate în cutii de câte o sută de perechi.

— N-am nevoie de atâtea.

Chirurgul deschise un sertar şi extrase o duzină de pungi de hârtie şi plastic.

— Arăţi al naibii de respectabil.

Şi, într-adevăr, aşa era. Se îmbrăcase cu o cămaşă albă, impecabilă şi costum albastru, tip CIA, cum îi spunea el. Era prima oară când Rosen îl vedea purtând cravată.

— Nu mă lua în balon, domnule doctor, zâmbi Kelly. Câteodată trebuie să fii elegant. Am chiar şi o slujbă nouă.

— Ce anume?
— Un fel de consultant, făcu Kelly un gest vag. Nu pot să-ţi spun în ce domeniu, dar trebuie să fiu îmbrăcat decent.
— Te simţi bine?
— Da, minunat. Alergări şi tot tacâmul. Tu cum o duci?
— Ca de obicei. Mai mult hârţoage decât chirurgie, dar trebuie să supervizez activitatea întregului departament.
Sam făcu un gest de lehamite spre vraful de hârtii de pe birou. Conversaţia îi transmisese un sentiment de nelinişte. I se părea că prietenul lui îi ascundea ceva şi, deşi simţea că John era implicat într-o treabă nu prea curată, neavând nici un element precis, încerca să nu-l dădăcească inutil.
— Poţi să-mi faci un serviciu?
— Bineînţeles, domnule doctor.
— Maşina lui Sandy e în pană. Mă oferisem s-o duc eu acasă, dar am o întâlnire care va dura până pe la patru. Iar ea termină tura la trei.
— În sfârşit o laşi să aibă un program regulat, comentă Kelly zâmbind.
— Câteodată, când nu are cursuri.
— Dacă mă acceptă, cu plăcere.
Nu aveau de aşteptat decât douăzeci de minute şi Kelly şi le petrecu la bufet mâncând un sandviş. Sandy O’Toole îl găsi acolo, la câteva minute după ora trei.
— Ţi-a revenit pofta de mâncare? îl întrebă ea.
— Ei, chiar şi în spitale poţi mânca o salată gustoasă. Am înţeles că ţi s-a stricat maşina.
Sandy dădu din cap, iar Kelly realiză care era motivul mărinimiei lui Rosen pentru a-i permite un orar regulat. Arăta obosită, frumosul ei ten se gălbejise, iar sub ochi i se lăţeau cearcăne puhave.
— Ceva la delcou. E la service.
Kelly se ridică de pe scaun:
— Doamnă, caleaşca vă aşteaptă.
Cuvintele îi fură recompensate cu un zâmbet fugar, mai mult politicos decât amuzat.
— Niciodată nu te-am văzut atât de elegant, îl complimentă ea pe drumul spre parcare.
— Ei, n-o lua prea în serios. Dacă am chef, mă tăvălesc şi în noroi, îmbrăcat aşa cum sunt.
Dar gluma lui pică iarăşi pe alături.
— N-am vrut să…

— Relaxează-te, doamnă. Eşti după o zi grea de muncă, iar şoferul tău are un umor dubios.

— Sandy se opri şi se răsuci spre el.

— Nu-i vina ta. Am avut o săptămână infernală. Un copil accidentat de o maşină. Doctorul Rosen a făcut tot ce a fost posibil, dar rănile erau prea extinse. S-a stins alaltăieri, în timpul schimbului meu. Câteodată urăsc munca asta, oftă Sandy.

— Înţeleg, o asigură Kelly, deschizându-i portiera. Vrei să-ţi spun la ce concluzie am ajuns eu? Niciodată nu moare cine trebuie. Totdeauna momentul este greşit ales. Şi niciodată chestia asta n-are vreun sens.

— Iată un mod agreabil de a privi viaţa. Nu cumva încerci să-mi ridici moralul?

Întrebarea cu iz retoric îi trezi un zâmbet, dar nu unul din cele pe care Kelly şi-ar fi dorit să le vadă.

— Sandy, fiecare încearcă să înfrunte cât mai bine greutăţile vieţii. Toţi suntem bântuiţi de demoni şi luptăm contra lor, se lansă Kelly fără să se gândească.

— Şi tu câţi ai învins?

— Unul sau doi, îi răspunse el distant, încercând să-şi controleze cuvintele.

Surprinzător cât de dificil îi era. Sandy făcea parte dintre persoanele care atrag destăinuirile.

— Şi asta te-a făcut să te simţi mai bine, John?

— Tata a fost pompier. A murit când eu aveam trei ani şi ceva. Un incendiu într-o casă; a intrat şi a găsit doi copii leşinaţi din cauza fumului. Tata i-a scos, dar exact în momentul când ajungea afară cu ei a făcut un infarct. Medicii au afirmat că murise chiar înainte de a se prăbuşi la pământ. Asta înseamnă ceva, decise Kelly, amintindu-şi cuvintele pe care amiralul Maxwell i le adresase pe USS *Kitty Hawk:* moartea poate avea o semnificaţie, aşa cum avusese cea a tatălui său.

— Ai ucis oameni, nu-i aşa? întrebă Sandy.

— Asta e legea războiului, acceptă Kelly.

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă?

— Sincer, nu am răspunsul la întrebarea care te frământă. Dar cei pe care i-am scos din luptă n-au mai avut vreodată posibilitatea să facă rău altora.

În nici un caz cei din detaşamentul PLASTIC FLOWER. Gata cu asasinarea notabilităţilor satelor şi ale familiilor lor. Poate că o altă echipă îi preluase sarcinile... sau poate nu.

Se aflau pe Broadway şi se îndreptau spre nord, iar privirea lui

Sandy urmărea maşinile din jur.

— Cei care l-au omorât pe Tim gândesc la fel?

— Poate că da, dar e o diferenţă.

Într-o discuţie anterioară, Kelly încercase s-o convingă că soldaţii americani nu sunt asasini, însă acum mai avea oare dreptul să susţină această idee?

— Dar, dacă toţi gândesc la fel, care este explicaţia pentru tot ce se întâmplă? Doar nu este ca o epidemie în care lupţi împotriva unui rău care produce numai suferinţe. Noi nu suntem ucigaşi. Cel puţin aşa înţeleg eu munca pe care o fac, John.

— Sandy, acum treizeci de ani, un tip pe care-l chema Hitler extermina oameni ca Sam şi Sarah pentru simplul motiv că erau evrei. Trebuia să fie ucis şi a fost, al naibii de târziu, dar răul a fost lichidat. Nu e o lecţie suficient de simplă?

— Noi vrem să combatem răul în alte părţi şi uităm de marile probleme pe care le avem chiar aici? remarcă pe un ton amar Sandy.

Era un lucru evident chiar şi pe trotuarele pe lângă care treceau, pentru că Spitalul John Hopkins era amplasat într-un cartier cu o reputaţie destul de proastă.

— Mie îmi spui?

Întrebarea o temperă un pic:

— Îmi pare rău, John.

— Şi mie.

Kelly făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

— Totuşi, e o diferenţă, Sandy. Există oamenii de treabă. Presupun că cei mai mulţi dintre oameni intră în această categorie. Dar există şi cei răi. Nu poţi să-i faci să dispară, nu-i poţi transforma în oameni cumsecade pentru că celor mai mulţi dintre ei le repugnă schimbarea, iar cineva trebuie să-i protejeze pe cei buni de cei răi. Asta am făcut eu.

— Dar cum reuşeşti să nu devii unul dintre cei răi?

Nu era o întrebare uşoară şi Kelly cumpăni bine răspunsul, regretând faptul că se oferise să o conducă pe Sandy. N-avea nevoie de o asemenea discuţie şi nici nu dorea să-şi facă un proces de conştiinţă. Totul îi fusese atât de clar în ultimele zile. O dată ce ai stabilit că există un inamic, modul de a acţiona, bazându-te pe această informaţie, nu era decât un reflex rezultat din antrenament şi experienţă. Nu era ceva la care trebuia să te gândeşti. Dar să-ţi interoghezi conştiinţa era o treabă mult mai dificilă.

— N-a fost vorba niciodată de aşa ceva, dădu el în sfârşit un

răspuns care se strecură pe lângă întrebare.

Atunci realiză şi deosebirea între modurile lor de abordare a problemei. Sandy şi cei din meseria ei luptau – chiar cu bravură, riscându-şi viaţa şi sănătatea – împotriva unui rău ale cărui cauze primare nu erau întotdeauna cunoscute. Kelly şi ai lui luptau împotriva unor oameni, fiind în stare să-i hăituiască, să-i scoată din ascunzători şi să le înfrunte viclenia, chiar să-i elimine, dacă norocul le surâdea. Pentru cei din comunitatea lui Sandy exista o puritate absolută a scopului propus, dar lipsea satisfacţia. Ceilalţi îşi găseau satisfacţia în distrugerea inamicului, dar cu riscul imens de a deveni şi ei asemenea celor împotriva cărora luptaseră. Luptător şi vindecător, două războaie paralele, cu ţinte asemănătoare, dar atât de diferite în exprimare. Boli ale trupului şi racile ale umanităţii. Nu era şi ăsta un mod interesant de a privi lucrurile?

— Poate că e cam aşa: nu contează împotriva cui lupţi, important este motivul pentru care lupţi.

— Pentru ce ne războim noi în Vietnam? îl întrebă din nou Sandy, o întrebare pe care şi-o pusese de cel puţin zece ori pe zi de când primise telegrama aceea funestă. Soţul meu a murit acolo şi tot nu înţeleg pentru ce.

Kelly începu să spună ceva, dar se opri. De fapt, nu exista un răspuns. Ghinion, decizii greşite, o sincronizare păguboasă – la diferite niveluri de activitate – dădeau naştere la evenimente guvernate de hazard, în care soldaţii îşi pierdeau viaţa pe câmpul de luptă; chiar dacă te-ai fi aflat în mijlocul acţiunii, tot n-ai fi înţeles mare lucru. Mai mult ca sigur că şi soţul pe care acum îl jelea îi împuiase capul cu aceleaşi justificări. Poate că modalitatea aceasta de a pătrunde în substanţa evenimentelor nu reprezenta decât un exerciţiu de inutilitate. Poate că nici nu trebuia să aibă vreo semnificaţie. Dar, dacă acesta era adevărul, cum ai putea trăi amăgindu-te că n-ar fi aşa? Încă se gândea la acest lucru când intrară pe strada ei.

— Casei tale nu i-ar strica o văruială, spuse Kelly, bucuros că poate schimba subiectul discuţiei.

— Ştiu. Nu-mi permit să angajez zugravi, iar eu n-am timp să mă ocup.

— Sandy, o sugestie?

— Dă-i drumul.

— Trăieşte-ţi viaţa. Îmi pare rău, Tim nu mai există şi n-ai cum să întorci timpul înapoi. Şi eu am pierdut prieteni acolo. Trebuie să mergi înainte.

Oboseala de pe chipul ei îţi inspira milă. Privirea ei îl examină cu o anumită detaşare, netransmiţând nimic din gândurile şi trăirile ei, dar faptul că încercase să-şi disimuleze simţămintele îi era suficient lui Kelly.

Te-ai schimbat. Mă întreb cum şi de ce, îşi spuse Sandy. Ceva apăruse de la sine. El fusese totdeauna politicos, chiar amuzant în gentileţea aceea supralicitată, dar tristeţea pe care i-o citise în privire – asemănătoare propriei dureri încă trează – dispăruse acum, înlocuită de ceva nedefinit. Era ciudat, deoarece el ni se obosise niciodată să-şi ascundă gândurile, iar ea era convinsă că ar putea pătrunde prin toate măştile pe care le-ar schimba el. Dar iată că greşise, sau poate că nu cunoştea regulile jocului. Îl urmări coborând din maşină, ocolind-o şi venind să-i deschidă portiera.

— Doamnă.

Kelly făcu un gest larg spre casă.

— De unde atâta gentileţe? Nu cumva doctorul Rosen...?

— Sandy, îţi spun cinstit, m-a rugat doar să te aduc acasă. Îmi pare rău, arăţi îngrozitor de obosită.

Kelly o conduse spre casă.

— Nu ştiu care e motivul, dar îmi face plăcere să vorbesc cu tine, îi spuse ea, ajungând la treptele de la intrare.

— Mi-era teamă să nu te plictisesc Sigur nu te deranjez?

— Sigur, răspunse O'Toole cu un zâmbet firav.

Zâmbetul i se stinse într-o clipă.

— John, este prea devreme pentru mine.

— Şi pentru mine e la fel, Sandy. Dar nu cred că e prea devreme pentru o prietenie.

Sandy se gândi câteva clipe.

— Da, cred că ai dreptate.

— Cinăm împreună? Aminteşte-ţi, te-am mai invitat.

— Cât de des apari prin oraş?

— Destul de des. Am şi un serviciu, mă rog, trebuie să fac ceva la Washington.

— Fii mai explicit.

— Nimic important.

Sandy simţi adierea minciunii, dar probabil că nu era ceva care o va face să sufere.

— Poate săptămâna viitoare?

— Am să te sun. Nu ştiu nici un restaurant mai agreabil prin jur.

— Odihneşte-te, îi sugeră cu blândeţe Kelly.

Nu încercă s-o sărute, nici măcar s-o ia de mână. Îi adresă un zâmbet prietenesc, plin de grijă şi-şi văzu de drum. Sandy îl urmări îndepărtându-se la volanul maşinii, încercând să-şi explice ce anume se schimbase la Kelly. Nu va uita niciodată privirea lui atunci, pe patul spitalului, dar, orice ar fi fost, nu era ceva de care să-i mai fie teamă.

Kelly bodogănea în gând în timp ce conducea. Purta acum mănuşile din bumbac şi frecase toate suprafeţele pe care le-ar fi putut atinge. Nu putea să mai rişte multe conversaţii asemănătoare. În fond, ce se întâmplase? Cum naiba ar putea şti? Când te aflai în misiune era uşor, identificai inamicul sau, cel mai adesea, cineva te informa despre cum mergea treaba, cine era şi unde se afla duşmanul – în mod frecvent, informaţia era greşită, dar cel puţin ţi se dădea un punct de plecare. Iar în scurtele şedinţe de informare premergătoare misiunilor nu aflai niciodată cum ai putea să schimbi lumea sau cum să sfârşeşti războiul. Astea erau chestii pe care le citeai în ziare, repetate de reporteri cărora puţin le păsa de toate, aflate de la purtători de cuvânt care habar n-aveau ce vorbeau, sau transmise de politicieni care nu se deranjau niciodată să afle adevărul. „Infrastructură” şi „cadre” erau cuvintele cheie, dar el vâna oameni, nu infrastructură. Infrastructura era un rău din categoria celor pe care le combătea Sandy. Nu era o persoană pusă pe fapte rele, pe care s-o dobori ca pe un animal de pradă. Şi cum se aplica toată filosofia asta de doi bani la ceea ce făcea el acum? Kelly îşi spuse că va trebui să-şi controleze gândurile, s-o lase mai moale cu discuţiile existenţialiste şi să se concentreze asupra faptului că el era vânătorul, la fel cum fusese şi în alte dăţi. N-avea de gând să schimbe lumea, se mulţumea cu o curăţenie bună într-un colţişor al ei.

— Prietene, te mai doare? întrebă Grişanov.

— Cred că am câteva coaste rupte.

Zacharias zăcea într-un scaun şi respiraţia lui greoaie era mărturia durerii evidente. Rusul era uşor neliniştit. Tratamentul pe care îl suportase americanul putea duce la o pneumonie, o boală mortală la o condiţie fizică atât de precară. Gardienii se arătaseră un pic prea entuziaşti în bătaia pe care i-o administraseră. Deşi corecţia fusese cerută de Grişanov, el nu-şi dorise decât ca americanului să-i fie servită o porţie rezonabilă de suferinţă. Un prizonier mort n-avea cum să-i mai furnizeze informaţii.

— Am vorbit cu maiorul Vinh. Piticania asta sălbatică susţine că stă prost de tot cu medicamentele, mormăi Grişanov. S-ar putea chiar să fi spus adevărul. Te doare rău?

— La fiecare respiraţie, răspunse Zacharias, o sinceritate evidentă citindu-i-se în glas.

— Robin, n-am decât un singur leac împotriva durerii, se scuză Kolea, scoţând plosca.

Colonelul american clătină din cap.

— Nu pot, şopti el cu o grimasă de durere.

Grişanov i se adresă cu frustrarea celui care încearcă să-şi aducă prietenul pe calea cea dreaptă.

— Atunci eşti un prost, Robin. Durerea nu foloseşte nimănui, nici ţie, nici mie, nici Dumnezeului tău. Te rog, lasă-mă să te ajut. Te rog!

Nu pot s-o fac, îşi spuse Zacharias. Dacă ar accepta, ar însemna să-şi calce jurământul. Trupul lui era un templu şi avea obligaţia să-l păzească de asemenea ispite. Dar trupul se transforma în ruină. Gândul la o posibilă hemoragie internă îl înfricoşa. I-ar fi în stare trupul să se vindece singur? Ar trebui şi – în nişte împrejurări cât de cât normale – ar reuşi fără probleme, dar îşi cunoştea stadiul de degradare fizică, cu şira spinării încă pradă durerii, acum şi cu coastele. Durerea îi era tovarăş, iar suferinţa îi vă măcina rezistenţa în faţa valului de întrebări, obligându-l să pună în balanţă credinţa şi obligaţia de a nu ceda. Lucrurile erau mai tulburi acum. Uşurarea durerii însemna un pas spre vindecare, dându-i suficientă forţă pentru a rezista. Deci, care era calea cea dreaptă de urmat? O întrebare uşoară, dar răspunsul se rătăcise în mintea înceţoşată, în timp ce ochii nu i se dezlipeau de pe ploscă. Acolo era alinarea. Nu mult, doar un pic, nu avea nevoie decât de un strop de alinare pentru a-şi controla gândurile.

Grişanov schimbă tactica.

— Robin, schiezi?

Întrebarea îl surprinse pe Zacharias.

— Da, am învăţat în copilărie.

— Schi fond?

Americanul clătină din cap.

— Nu, prefer coborârea.

— Zăpada din Munţii Wasatch e bună pentru schi?

Robin zâmbi, invadat de amintiri.

— Foarte bună, Kolea. E o zăpadă uscată. O pudră fină, parcă ar fi nisip.

— Ah, asta e cea mai bună. Ţine.

Îi întinse plosca.

Doar o dată, îşi zise Zacharias. *Doar să-mi liniştesc durerea.* Trase o duşcă. *Mi-a alinat un pic suferinţa şi am să reuşesc să mă concentrez asupra interogatoriului.*

Grişanov îl urmări, observându-i ochii lăcrămoşi şi sperând că nu va avea un nou acces de tuse care să-i aţâţe durerea. Era o votcă de calitate, obţinută din cămara ambasadei din Hanoi, unica marfă cinstită în ţara asta şi singura pe care ambasada o avea din belşug. Cea mai bună votcă din bambus, favorita lui Kolea, cu o aromă cu totul specială, pe care americanul nu era în stare s-o simtă – dar, ca să fim corecţi şi Grişanov o pierdea după al treilea sau al patrulea pahar.

— Schiezi bine, Robin?

Zacharias simţi bulgărele de căldură răspândindu-i-se în stomac şi aducând o meritată relaxare a trupului. Suferinţa i se alinase şi el se simţea mai puternic, iar dacă rusul avea chef să converseze despre schi, s-o facă, doar nu deranja pe nimeni.

— Am schiat pe cele mai dificile pârtii, declară Robin cu mândrie. Am început de mic copil, cred că aveam vreo cinci ani când m-a luat tata prima oară pe pârtie.

— Tatăl tău a fost şi el pilot?

Americanul clătină din cap.

— Nu, avocat.

— Tata este profesor de istorie la Universitatea din Moscova. Aveam o casă la ţară şi, când eram puşti, schiam prin pădure. Iubesc tăcerea. Nu auzi decât... cum îi spuneţi voi, şfichiuirea? Cum schiurile şfichiuie zăpada. Nimic altceva. Ca o imensă cuvertură deasupra pământului; fără zgomot, doar tăcere.

— Dacă te trezeşti devreme, muntele poate fi la fel. Trebuie să-ţi alegi o zi după ce a încetat ninsoarea, fără prea mult vânt.

— Şi zborul e la fel, nu-i aşa? zâmbi Kolea. Singur în carlingă, într-o zi senină, doar câţiva norişori albicioşi.

Se aplecă spre american, fixându-l cu o privire şireată.

— Spune-mi, ai închis vreodată staţia radio, doar câteva minute, ca să te simţi complet singur?

— Ai voie să faci chestia asta? se miră Zacharias.

— Nu, dar o fac oricum, rânji Grişanov, clătinând din cap.

— Felicitări, zâmbi Robin, lăsându-se pradă amintirilor.

Îi revenise în minte o anumită după-amiază din februarie 1964 când pilotase un avion de la baza Mountain House a Forţelor Aeriene.

— Te simţi ca un Dumnezeu, nu-i aşa? Singur. Nici nu-ţi pasă de zgomotul motoarelor. Eu, cel puţin, nici nu-l mai aud după câteva minute. Ti se întâmplă şi ţie la fel?

— Mda, dar casca trebuie să-ţi vină perfect.

— Ăsta e adevăratul motiv pentru care zbor, minţi Grişanov cu seninătate. Toate celelalte mizerii, hârţoagele, orele de studiu, neplăcerile tehnice fac parte din preţul pe care-l plătim pentru această plăcere. Să fiu acolo, sus, singur, e la fel ca atunci când, copil fiind, schiam în pădure...

Ba chiar mai bine. Într-o dimineaţă clară de iarnă perspectiva pe care o ai este incredibilă.

Fi întinse din nou plosca.

— Crezi că piticii ăştia sălbatici înţeleg asta?

— Probabil că nu.

Ezită un moment. Ei, deja băuse o înghiţitură. Încă una doar n-o să-i facă rău, nu-i aşa? Zacharias mai trase o duşcă.

— Ştii ce fac, Robin? Mângâi manşa cu vârful degetelor, uite aşa!

Kolea îi demonstră mişcarea, aplecând gâtul ploştii.

— Închid ochii pentru o clipă şi, când îi deschid, lumea e diferită. Apoi, parcă nici eu nu mai sunt o fiinţă omenească. Sunt altceva, un înger, poate, îi explică el cu un zâmbet larg. Stăpânesc cerul aşa cum mi-ar plăcea să posed o femeie, dar senzaţia este mult mai puternică. Cred că senzaţiile cele mai intense le ai când eşti singur.

Tipul ăsta are o percepţie deosebită. Într-adevăr, e impregnat de trăirea pe care ţi-o dă zborul.

— Eşti cumva poet?

— Iubesc poezia. N-am talent s-o scriu, dar asta nu mă împiedică s-o citesc şi s-o memorez, simţind ce vrea poetul să transmită, îşi permise Grişanov un moment de sinceritate, în timp ce urmărea privirea tot mai visătoare a americanului. Noi doi semănăm destul de mult, prietene.

— Care-i treaba cu Ju-Ju? întrebă Tucker.

— Pare să fie un jaf. N-a fost suficient de prevăzător. Era omul tău? se interesă Charon.

— Mda, mi-a plasat destulă marfă. Cine l-a lichidat?

Se aflau în raionul central al bibliotecii publice Enoch Pratt, ascunşi printre rafturi, un loc cum nu se poate mai bun. Era greu să te apropii fără să fii zărit, iar conversaţia lor era imposibil să fie înregistrată. Deşi era un loc de tihnă, păcătuia prin prea

desele firide.

— Nu ştiu, Henry. Ryan şi Douglas erau acolo, dar nu mi se pare că ar şti mai mult. Hei, doar n-ai de gând să faci vreo prostie din cauza unui distribuitor ucis?

— Ştii foarte bine că nu, dar mă calcă pe nervi. Este pentru prima oară când pierd un om.

— Henry, ştii foarte bine că riscurile sunt mari în comerţul ăsta. Criminalul avea nevoie de bani, nici drogurile nu erau de aruncat, poate că vrea să-şi croiască rapid un drum în afacerile cu droguri. E o idee, te pomeneşti că dai peste un distribuitor necunoscut care-ţi vinde marfa. Lovitura a fost îngrijită şi se pare că sunt pricepuţi, aşa că ai putea să ajungi la o înţelegere cu ei.

— Am suficienţi distribuitori. Şi, dacă aş şterge totul cu buretele, mi-aş pierde reputaţia. Cum i-au lichidat?

— Mare clasă. Câte două gloanţe în cap la fiecare. Douglas înclină să creadă că ar fi o reglare de conturi între bande.

Tucker întoarse capul.

— Da?

Charon vorbi calm, cu spatele întors spre interlocutor:

— Henry, nu e vorba de o bandă. Nu cred că Tony ar face aşa ceva, ce părere ai?

— Probabil că nu. *Dar Eddie ar fi în stare,* îşi spuse Tucker.

— Am nevoie de ceva, continuă Charon.

— Ce?

— Să-mi dai pe tavă un distribuitor. Ce credeai, că am nevoie de un pont pentru cursa a doua la Pimlico?

— N-ai uitat că acum cei mai mulţi dintre ei lucrează pentru mine?

Fusese o idee bună – chiar excelentă – dar acum Tucker îşi consolidase controlul asupra comerţului local şi n-avea probleme cu depistarea a din ce în ce mai puţinilor operatori independenţi, eliminându-i fără grabă. Operaţiunea avusese succes, în special în cazul independenţilor cu ceva cheag. Îi eliminase în mod sistematic pe cei pe care nu era interesat să-i coopteze în reţeaua lui, iar puţinii care rămăseseră i-ar putea deveni aliaţi folositori şi nu rivali, dacă ar găsi o modalitate de a negocia cu ei.

— Henry, ca să te pot proteja, trebuie să controlez investigaţiile. Asta înseamnă ca, din când în când, să agăţ câte un rechin...

Charon puse cartea înapoi în raft. De ce naiba trebuia să-i explice individului chestiile astea?

— Când?

— Pe la începutul săptămânii viitoare, dar să fie ceva de soi. Vreau să dau lovitura.

— Am să te sun.

Tucker îşi puse şi el cartea în raft şi dispăru.

Charon mai pierdu câteva minute căutând cartea care-l interesa. O găsi împreună cu plicul de lângă ea. Locotenentul de poliţie nu se obosi să numere banii. Ştia că era atât cât trebuia.

Greer făcu prezentările.

— Domnule Clark, faceţi cunoştinţă cu generalul Martin Young şi cu Robert Ritter.

Kelly dădu mâna cu amândoi. Generalul era aviator, la fel ca Maxwell şi Podulski, care lipseau de la această întâlnire. Habar n-avea cine era Ritter, dar acesta deschise discuţia.

— O analiză excelentă. Formulările nu sunt prea academice, dar ai atins toate punctele fierbinţi.

— Domnule, n-a fost teribil de greu. Atacul terestru ar trebui să fie destul de uşor de realizat. Un lagăr ca ăsta nu e păzit de trupe de elită, iar gardienii se interesează mai mult de ceea ce se petrece înăuntru decât în afară. Să zicem că sunt câte doi oameni în fiecare turn de control. Elicopterele vor fi pregătite pentru aterizare la punct fix. Sunt suficiente câteva secunde pentru a le mişca. Pentru a se apropia cât mai mult de lagăr, elicopterele M-79 pot folosi liziera pădurii.

Kelly punctă cu degetul diferitele poziţii de pe diagramă.

— Aici sunt barăcile, există doar două uşi şi pun pariu că nu sunt patruzeci de tipi înăuntru.

— Se intră pe aici? întrebă generalul Young, bătând cu degetul în colţul sud-vestic al lagărului.

— Da, domnule. Şmecheria constă în a transporta primul grup de comando cât mai aproape de lagăr. Vremea poate fi un aliat de nădejde, iar în perioada asta a anului nu e prea complicat. Două mitraliere, câteva grenade, pistoale automate şi transformaţi cele două clădiri în site. Elicopterele pentru evacuare vor ateriza aici. Totul se termină în cinci minute de la deschiderea focului. Asta e faza terestră. Restul rămâne în seama piloţilor.

— Deci, după dumneata, punctul-cheie constă în infiltrarea pe uscat a echipei de asalt cât mai aproape de ei…

— Dacă doriţi un alt Song Tay, dublaţi efectivele, obligaţi elicopterele să facă acrobaţie şi să aterizeze în mijlocul lagărului,

pe nouă metri pătraţi... dar am înţeles că vreţi o operaţie fără tam-tam.

— Corect, admise Ritter. Nu trebuie să fie o acţiune de anvergură. N-avem nici o şansă să fie acceptată dacă o prezentăm ca pe o operaţiune majoră.

— Un efectiv redus, domnule, dar va trebui să folosiţi tactici diferite. Treaba are şi o parte bună: obiectivul este mic, nu sunt prea multe persoane de salvat şi nici prea mulţi ticăloşi cărora să le faci felul.

— Dar nici un factor de siguranţă, se îmbăţoşă generalul Young.

— Nu prea, acceptă Kelly. Douăzeci şi cinci de oameni. Elicopterele îi lasă în valea asta, trec peste deal, ajung la lagăr, neutralizează tunurile şi aruncă poarta în aer. Apoi apar mitralierele şi ciuruiesc clădirile astea în două, în timp ce echipa de şoc se ocupă de baraca de aici. „Şerpii” curăţă totul în cale şi „pomădaţii” recuperează prizonierii, o să fie un foc de artificii de toată frumuseţea.

— Domnule Clark, eşti un optimist, observă Greer, reamintindu-i în acelaşi timp lui Kelly numele de cod.

Dacă generalul Young descoperea că John Kelly fusese doar subofiţer, rămâneau fără sprijinul lui. Iar Young îi ajutase din plin până acum, sacrificându-şi bugetul anual pentru construcţii pentru a ridica macheta miniaturală a lagărului în pădurea de lângă Quantico.

— Domnule amiral, sunt lucruri pe care le-am mai făcut, răspunse Kelly.

— Cine se ocupă de personal? întrebă Ritter.

— Se aranjează, îl asigură James Greer.

Ritter se rezemă de spătar, cu privirea fixată pe fotografii şi diagrame. Îşi punea cariera la bătaie, la fel ca Greer şi ceilalţi. Dar alternativa pentru acţiune era imobilitatea. Să nu faci nimic însemna că cel puţin un bărbat curajos şi probabil alţi douăzeci nu-şi vor mai revedea vreodată casa. Totuşi, nu ăsta era motivul real, îşi spuse Ritter. Adevărul era că persoanele care hotărâseră că viaţa acelor oameni nu contează vor putea lua şi altădată aceeaşi decizie. Iar acest mod de a gândi va duce la ruinarea Agenţiei. Nu poţi recruta agenţi dacă se răspândeşte zvonul că America nu-i protejează pe cei care lucrează pentru ea. Păstrarea încrederii era mai mult decât necesară. Era şi o bună afacere pe termen lung.

— N-ar fi bine să-i dăm drumul înainte ca proiectul să facă

valuri, sugeră el. Vom obţine mai uşor undă verde dacă totul e deja pregătit. S-o prezentăm ca pe o oportunitate unică. Asta e o altă greşeală imensă pe care au făcut-o la KINGPIN. Era o acţiune gândită prea evident pentru distrugere, iar pacifiştilor nu le place deloc chestia asta. Misiunea pe care o plănuim va fi doar una de salvare. O pot prezenta în forma asta prietenilor mei din CNS. Probabil că va trece din gură în gură, dar trebuie să fim gata de start în momentul în care lansez ştirea.

— Bob, asta înseamnă că eşti de partea noastră?

Întrebă Greer. Ritter făcu o pauză lungă înainte de a răspunde:

— Da, asta înseamnă.

— Avem nevoie de un factor suplimentar de siguranţă, interveni Young, nedezlipindu-şi privirea de pe hartă şi încercând să depisteze cele mai bune locuri de aterizare pentru elicoptere.

— Aveţi dreptate, domnule, îl asigură Kelly. O iscoadă care să ajungă mai devreme şi să amuşine prin zonă.

Pe masă se mai aflau încă fotografiile lui Robin, într-una purtând uniforma de colonel al Forţelor Armate, în poziţie de drepţi, cu cascheta sub braţ şi decoraţiile pe piept, înconjurat de familie şi zâmbind încrezător aparatului de fotografiat; în cealaltă, un bărbat încovoiat, năclăit de noroi, gata să primească în spate patul unei arme.

La dracu’, îşi spuse Kelly, *ce mai contează o nouă cruciadă?*

— Cred că eu voi fi acela.

17
Complicaţii

Archie nu-i dezvăluise prea multe, dar era suficient pentru scopurile lui. Încă puţin somn, asta-i tot ce-i lipsea acum, îşi spuse Kelly.

Realizase că o urmărire cu maşina era mai dificilă decât părea în serialele de la televiziune, fiind chiar mai complicată decât debutul în asemenea treburi, pe care-l făcuse în New Orleans. Dacă ţii prea aproape, apare riscul de a fi reperat. Dacă eşti prea departe, poţi să pierzi vânatul. Dacă laşi câteva maşini între tine şi cel urmărit, eşti obligat să ignori circulaţia din jur, o chestie al naibii de periculoasă. Avea o groază de motive ca să binecuvânteze Roadrunner-ul roşu al lui Billy. Culoarea strălucitoare îl făcea uşor de reperat, iar şoferul, chiar dacă îi plăcea s-o calce până îi ieşea fum din cauciucuri, tot nu-şi permitea să-şi facă de cap şi să atragă atenţia poliţiştilor, o chestie pe care Billy nu şi-o dorea deloc, ca de altfel nici Kelly.

Kelly observase maşina lângă barul în care-l identificase pe Archie, puţin după ora şapte seara. Se părea că Billy nu concepea starea de anonimat, lucru pentru care maşina stătea mărturie. Kelly remarcase că noroiul dispăruse de pe caroserie. Era proaspăt spălată şi lustruită şi Kelly ştia, din întâlnirea anterioară, că Billy o preţuia cum se cuvine. Concluzia asta îi oferi câteva posibilităţi interesante pe care le rumegă în timp ce se ţinea scai de Roadrunner, respectând cu stricteţe o distanţă convenabilă, percepând personajul din felul în care-şi conducea maşina. Devenise evident, destul de repede, că Billy evita pe cât posibil arterele importante şi se învârtea pe străzi dosnice, ca peştele în apă. Asta îl punea pe Kelly în dezavantaj. Pe celălalt taler al balanţei era faptul că John Kelly conducea o maşină pe care nimeni n-o băga în seamă. Erau prea multe Volkswagenuri hârbuite pe străzi pentru ca una în plus să atragă atenţia.

După patruzeci de minute, mişcarea, care până atunci i se păruse haotică, căpătase un tipar. Roadrunner-ul viră scurt la dreapta şi se opri la capătul unei clădiri. Kelly îşi cântări şansele şi continuă să înainteze cu viteză redusă. Apropiindu-se, văzu cum din maşină coborî o tânără. Fata avea o poşetă în mână şi

se îndrepta spre o veche cunoştinţă a lui Kelly, Wizard, postat la câteva blocuri de obişnuitul lui vad comercial: Kelly nu observă să se fi efectuat vreun schimb. Cei doi intrară în imobil, ascunşi privirii lui, iar după vreo două minute fata ieşi. Totul se potrivea perfect cu povestea lui Pam. Mai mult chiar, îl identificase pe Wizard, îşi spuse Kelly, virând la stânga şi oprindu-se la lumina roşie a semaforului. Aflase două lucruri noi faţă de cele ştiute anterior. Observă în oglindă cum Roadrunner-ul traversa intersecţia. Fata se îndrepta în aceeaşi direcţie, dispărându-i din privire. Când lumina semaforului se schimbă pe verde, Kelly viră de două ori la dreapta, urmărind Roadrunner-ul care se îndrepta spre sud cu trei oameni la bord. Până acum nu remarcase cealaltă persoană – probabil un bărbat ghemuit pe bancheta din spate.

Întunericul se lăsa rapid, iar perioada aceasta a zilei era bună pentru John Kelly. Fără să aprindă farurile, continuă să urmărească Roadrunner-ul care în final se opri la colţul unei străzi, în faţa unei case din piatră, iar cei trei coborâră, după ce în cursul serii îşi plasaseră marfa la patru distribuitori. Lăsă să treacă vreo câteva minute, apoi îşi parcă maşina la câteva case mai departe şi se întoarse pe jos, reluându-şi rolul de beţiv. Arhitectura locală îi fu de ajutor. Toate casele de pe celălalt trotuar aveau la intrare câteva trepte mari din marmură, nişte blocuri dreptunghiulare, ideale pe post de ascunzătoare. Trebuia doar să te aşezi pe trotuar şi să-ţi sprijini spatele de ele şi deveneai invizibil. Îşi alese setul de trepte, suficient de aproape de casa în care dispăruseră cei trei, dar şi destul de ferit de bătaia luminii semaforului. O întunecime care-l ascundea perfect şi oricum, cine ar fi aruncat o privire unui beţivan? Kelly îşi îmbunătăţi partitura, optând pentru o poziţie ghemuită, demnă de un adevărat beţivan şi, din când în când, ridica sticla ascunsă în pungă, prefăcându-se că mai trage o duşcă, în timp ce privirea nu i se dezlipise de casa din piatră.

Grupele de sânge O, A şi AB, îşi reaminti el raportul medicului legist. Sperma celor care o violaseră pe Pam corespundea acestor grupe şi se întrebă în care din cele trei se încadra Billy? Îşi alesese ascunzătoarea la vreo cincizeci de metri de casă, dar strada era destul de circulată. Lumea se fâţâia de colo-colo. Vreo trei pietoni se învredniciseră să-i arunce o privire, nimic mai mult, el prefăcându-se că doarme în timp ce supraveghea casa cu coada ochiului, dar urechile ciulite înregistrau fiecare zgomot, care era un posibil vestitor de pericol...' şi orele treceau. Pe

acelaşi trotuar, la vreo douăzeci de metri în spatele lui, un distribuitor îşi vedea de treabă şi Kelly îl auzea lăudându-şi produsul şi negociindu-i preţul în discuţiile cu diverşi consumatori. Dintotdeauna, auzul lui Kelly fusese excelent – nu o dată îi salvase viaţa – iar tot ce auzea era o informaţie valoroasă pe care mintea o sorta şi o analiza în orele de aşteptare. Un câine vagabond se apropie de el, amuşinându-l întrebător, dar fără să fie pus pe rele şi Kelly nu-l goni. Un beţivan n-ar fi făcut-o – dacă ar fi fost vorba de un şobolan, situaţia s-ar fi schimbat, îşi spuse Kelly – iar rolul său se baza şi pe astfel de detalii.

Ce fel de cartier fusese ăsta? încercă el să-şi imagineze. Pe trotuarul pe care se afla el existau obişnuitele clădiri din cărămidă, lipite unele de altele. Pe celălalt trotuar situaţia era puţin diferită, predominând casele din piatră. Poate că strada fusese graniţa dintre clasa muncitoare şi una puţin mai înstărită. Poate că pentru un comerciant sau un comandant de navă casa de piatră reprezentase ce putea fi mai bun în materie de locuinţă. Poate că din ea se strecuraseră afară acordurile pianului pe ale cărui clape exersa o tânără odraslă, studentă la Conservatorul Peabody. Dar se mutaseră de aici spre zone cu mai multă verdeaţă, iar casa rămăsese goală, o stafie cenuşie, înaltă de trei caturi, amintire a unor timpuri trecute. Era surprins de lăţimea străzilor; probabil că fuseseră construite pe vremea tramvaielor cu cai. Kelly îşi alungă gândul din minte. Nu era momentul să-şi lase mintea să se împăienjenească în detalii.

Trecuseră deja patru ore când cei trei ieşiră din casă, bărbaţii în faţă, fata în urma lor. Mai scundă decât Pam şi mai bondoacă. Kelly îşi iţi capul de după trepte, socotind că sosise momentul în care putea risca un pic. Trebuia să şi-l întipărească bine pe retină pe Billy – presupunea că el era şoferul. Nu părea prea impresionant, un subţirel de vreun metru optzeci şi şaizeci şi cinci de kilograme, cu ceva strălucindu-i la încheietura mâinii – un ceas sau o brăţară; o sprinteneală bine controlată şi o evidentă aroganţă. Celălalt era mai înalt şi mai solid; un subordonat, îşi spuse Kelly, judecându-l după supuşenia în mişcări. Fata era şi mai docilă, păşind în urma lor cu privirea în pământ. Bluza îi era desfăcută neglijent şi se sui în maşină ţinând capul plecat, fără să arunce o privire spre lumea care mişuna în jur. Mişcările fetei erau lente şi nefireşti, probabil nu numai din cauza drogurilor. Exista şi altceva pe care Kelly, deşi îl percepea, nu reuşea să-l definească. O abulie, poate. Nu era vorba de indolenţă, ci de cu totul altceva. Clipi surprins, realizând

de ce senzaţia i se părea cunoscută. O observase în acel sătuc, în timpul Operaţiunii PLASTIC FLOWER, urmărindu-i pe ţăranii împinşi cu forţa spre locul de adunare. Resemnare şi un automatism al mişcărilor; erau ca nişte roboţi vii, mânaţi de maior şi de trupa lui. Cu acelaşi mers ar fi întâmpinat şi moartea. La fel păşea şi fata şi tot aşa se va îndrepta spre moarte.

Deci, totul este adevărat, îşi spuse Kelly. *În pauzele de plăceri, fetele erau folosite pe post de curieri.* Maşina se puse în mişcare printr-un demaraj în trombă, lui Billy plăcându-i să epateze prin maniera de a conduce. Ţâşni până la colţ, apoi coti la stânga, accelerând în intersecţie în scrâşnetul cauciucurilor pe asfalt şi dispăru din privirea lui Kelly. *Billy, un metru optzeci, subţire, ceas sau brăţară, arogant.* Chipul, părul, celelalte elemente se întipăriseră deja în mintea lui Kelly. O să le ţină minte! Privirea lui Kelly fotografiase şi fizionomia bărbatului fără nume. Dar acesta nu era decât un detaliu şi, deşi tipul habar n-avea, destinul i se apropia destul de rapid de punctul final.

Kelly aruncă o privire ceasului. Unu patruzeci. Cum îşi petrecuse ultimele ore? Apoi îşi aminti de povestea lui Pam. O mică petrecere? Probabil că în trupul fetei se afla sânge din grupele O, A şi AB. Dar Kelly nu era salvatorul mapamondului. Iar o acţiune acum, care poate că ar salva-o pe fată, nu era deloc recomandabilă. Se relaxă un pic aşteptând, pentru că graba ar fi putut fi remarcată; poate că cineva îl urmărise, poate că îl supraveghea şi acum. Unele din casele din jur erau luminate şi Kelly rămase stoic pe poziţie încă vreo treizeci de minute, sâcâit de sete şi de crampele din muşchi, înainte de a se ridica, îndepărtându-se împleticit spre colţul străzii. Fusese prevăzător în noaptea asta, foarte prevăzător şi foarte eficient şi era momentul să demareze spre a doua fază a operaţiunii; dar, pentru început, era nevoie de o diversiune.

Mai întâi practică o împleticeală pe alei, cu paşi greoi, iscodind în stânga şi în dreapta, pe un traseu sinuos, de şarpe, revenind apoi pe stradă şi oprindu-se o clipă pentru a-şi trage pe mâini mănuşile chirurgicale. Trecu pe lângă câţiva distribuitori însoţiţi de aghiotanţi, căutându-l pe cel pe care şi-l dorea. Împărţise zona în patru dreptunghiuri, iar traseul şerpuia pe laturi care se întindeau pe lungimea a patru blocuri, urmate de întoarceri la 90 de grade şi reveniri la punctul central aflat în apropierea locului unde-şi parcase Volkswagenul. Trebuia să fie prevăzător, ca de obicei, dar el era vânătorul, iar vânatul habar n-avea ce soartă îl aştepta şi se iluziona că ar fi stăpânul junglei. Şi animalele de

pradă au dreptul să viseze.

Se făcuse aproape ora trei când Kelly îşi găsi omul. Un eşantion al lupilor singuratici, cum îi botezase Kelly. Fără „locotenent”, probabil un novice în comerţ, învăţând abecedarul meseriei. Era la vreo patruzeci de metri de Kelly – un adolescent întârziat, numărând bancnotele din teanc, rodul activităţii nocturne. O umflătură pe coapsa stângă, indiscutabil un pistol. Deşi privirea se concentra asupra banilor, simţurile îi erau treze. Auzind paşii lui Kelly, capul i se întoarse spre direcţia zgomotului: o privire scurtă, catalogându-l pe cel care se apropia, apoi ochii reveniră la bani, continuând să-i numere, fără să-i pese de forma care mergea împleticindu-se spre el.

De dimineaţă, deşi nu avusese nici un chef, Kelly se deplasase până la vas pentru a recupera ceva de acolo. Folosise Scout-ul, nedorind ca lumea să afle că are şi o altă maşină. Apropiindu-se de Junior – de acum, fiecare trebuia să fie individualizat printr-un nume – Kelly trecu sticla de vin din mâna dreaptă în cea stângă. Cu mâna dreaptă desfăcu nasturele jachetei şi scoase şplintul armei pe care o fixase cu găici pe căptuşeala din partea stângă a hainei. Era o bucată de ţeavă metalică lungă de douăzeci de centimetri, căreia îi înşurubase un cilindru la cap, iar şplintul atârna de o bucăţică de lanţ, în timp ce se apropia de Junior, mâna scoase şi arma din găici, ţinând-o încă sub jachetă.

Privirea plictisită a distribuitorului trecu din nou peste el. Probabil că se încurcase la numărat şi acum îşi aranja bancnotele după valoarea lor. Poate că din cauza paşilor care se apropiau nu reuşea să se concentreze sau, poate, era pur şi simplu tâmpit, ceea ce părea cea mai plauzibilă explicaţie.

Kelly se împiedică, prăvălindu-se pe trotuar, cu faţa în jos, o fiinţă total inofensivă. O scurtă privire în spate în timp ce se ridica. Nici picior de pieton pe o distanţă de o sută de metri, iar luminile maşinilor erau roşii, nu albe, semn că toate se îndepărtau de locul respectiv. Când reveni la verticală, nu era nimeni împrejur, cu excepţia lui Junior, care-şi termina treaba şi se pregătea s-o şteargă spre casă sau spre cine ştie ce plăceri.

Se apropiase la vreo trei metri, dar traficantul îl ignora, tratându-l ca pe un câine vagabond. Kelly se simţi cuprins de euforia premergătoare momentului decisiv, clipa în care satisfacţia ţi-e sporită pentru că ştii sigur că nu poţi rata, iar tu eşti lângă inamicul care nici măcar nu bănuieşte că i-a sunat ceasul. Momentul în care-ţi simţi sângele zvâcnind în vine, când eşti singurul care ştie că tăcerea va fi violată, minunata

satisfacţie a certitudinii. Deşi încă nu era suficient de aproape, mâna dreaptă a lui Kelly se mişcă puţin şi el făcu un pas, dar nu spre ţintă, ci ocolind-o. Privirea lui Junior îl mai fixă o dată, pentru o clipă, fără pic de teamă, doar cu o imensă plictiseală. Bineînţeles, distribuitorul nu se clinti pentru că era obişnuit ca ceilalţi să-l ocolească. Kelly nu reprezenta decât un obiect pentru el, unul din lucrurile care zac pe stradă, la fel de interesant ca o pată de ulei pe salopetă.

În marină numeau chestia asta CMAPC, cel mai apropiat punct de contact, cea mai apropiată distanţă până la ţărm sau la o altă navă. Aici, CMAPC nu depăşea un metru. Kelly era cu piciorul în aer pentru ultimul pas şi mâna dreaptă scoase arma de sub jachetă. Apoi pivotă pe piciorul stâng, iar braţul drept se întinse ca şi cum ar fi expediat un pumn viguros, cu toată forţa celor nouăzeci şi cinci de kilograme ale lui. Ţeava armei se înfipse în pieptul traficantului, ricoşând brusc în sus. Forţa loviturii, amplificată de masa trupului, împinse camera în spate, apăsând capsa la bolţul fix de tragere şi eliberând proiectilul. Era un cartuş pentru puşcă de vânătoare, îmbrăcat în plastic verde. Un zgomot, ca atunci când o cutie cade pe parchet. *Poc!* Doar atât; în nici un caz nu semăna a împuşcătură, pentru că tot gazul eliberat de arderea prafului de puşcă se disipase în trupul lui Junior. Era un glonţ uşor, ca acelea folosite în competiţiile de tir sau la vânătoarea de porumbei în deschiderea sezonului. Dacă ar fi fost expediat de la vreo cincisprezece metri, n-ar fi produs o rană mortală, dar, descărcat de foarte aproape, putea ucide şi un elefant. Brutalului impact al loviturii îi urmă o expirare profundă, care îi forţă larg gura lui Junior într-un rictus de surpriză. Şi, într-adevăr, avea de ce să fie surprins. Ochii lui priveau prin Kelly, dar era încă în viaţă, deşi inima îi explodase ca un balon, iar plămânii i se fărâmiţaseră. Din fericire, nu exista nici un orificiu de ieşire. Faptul că glonţul intrase sub un anumit unghi făcuse ca toată energia împuşcăturii să se risipească în trup, iar forţa exploziei îl păstrase pentru o clipă în poziţie verticală. Apoi trupul se scurse spre pământ, ca un imobil demolat de o explozie. Un oftat ciudat, din rărunchi, din cauza aerului şi gazelor pe care prăbuşirea trupului le forţaseră să iasă din corp, mirosul acrişor al fumului, sânge şi alte chestii care împuţiră atmosfera, dar nu la fel de mult cum o făcuse cel a cărei viaţă tocmai se încheiase. Ochii lui Junior erau încă deschişi, privind spre Kelly, fixându-i chipul, iar gura schimonosită încerca să transmită ceva. Deodată, cazna luă sfârşit, lăsând fără răspuns întrebarea nerostită. Kelly

înşfăcă teancul, descleştându-l din mâna lui Junior şi o luă la picior pe stradă, cu toate simţurile în alertă pentru a depista posibilul pericol, deşi peste tot era linişte şi pace. La colţul străzii se apropie de o ţâşnitoare şi clăti ţeava armei pentru a îndepărta posibilele urme de sânge. Apoi se întoarse şi o luă spre locul unde-şi parcase maşina, cu aceiaşi paşi târşâiţi şi împleticiţi. După patruzeci de minute era acasă, mai bogat cu opt sute patruzeci de dolari şi mai sărac cu un glonţ.

— Ăsta cine mai e? întrebă Ryan.

— Bandanna, vorbesc serios, aşa-l cheamă, răspunse bărbatul în uniformă.

Era un poliţist cu vechi state de serviciu, alb, de treizeci şi doi de ani.

— Vindea droguri. Acum a încheiat-o.

Ochii erau încă deschişi – o chestie destul de neobişnuită – dar pentru Bandanna moartea fusese o surpriză şi încă una foarte neplăcută, iar trupul era neobişnuit de curat. Un orificiu de intrare de un centimetru jumătate cu un inel negricios împrejur, ca un covrig, gros cam de patru milimetri. Era reziduul prafului de puşcă, iar diametrul găurii dovedea fără dubii că fusese folosită o puşcă de vânătoare. În spatele pielii nu se mai afla nimic, torsul părând a fi o cutie goală. Toate organele fuseseră fie pulverizate, fie împinse în stomac de forţa gravitaţională. Pentru Emmet Ryan era pentru prima oară când vedea un asemenea cadavru, care parcă nu era un corp omenesc, ci un manechin din plastic.

— Cauza morţii, pulverizarea totală a inimii, conchise reprezentantul Parchetului cu un uşor cinism. I s-ar mai putea identifica cordul doar pe lamelă, sub microscop. Biftec în sânge, adăugă el, clătinând din cap.

— Evident o împuşcătură prin contact direct. Tipul i-a înfipt ţeava în piept şi a apăsat pe trăgaci.

— Iisuse, nici măcar n-a curs sânge, interveni Douglas.

Neexistând un orificiu de ieşire, nici sângele nu se revărsase pe trotuar şi Bandanna, privit de la distanţă, părea că doarme – doar ochii larg deschişi şi fără viaţă dezminţeau supoziţia.

— Nu există diafragmă, le explică medicul legist, arătând spre orificiul de intrare. E o gaură care merge până la inimă. Probabil vom descoperi că şi întregul sistem respirator a fost pulverizat. Ştiţi, niciodată n-am văzut ceva atât de curat. Avem nevoie de cât mai multe fotografii. Cazul ăsta are şanse să intre în

manuale.

— Bandanna avea ceva experienţă? îl întrebă Ryan pe poliţist.

— Destulă ca să se păzească.

Locotenentul se aplecă, pipăind coapsa stângă a cadavrului.

— Nici n-a încercat să scoată pistolul.

— O cunoştinţă? se miră Douglas. Cu siguranţă, cineva pe care l-a lăsat să se apropie al naibii de mult.

— O puşcă de vânătoare este greu de ascuns. La dracu', chiar şi una cu ţeava retezată e barosană. N-ai nici un pont?

Douglas se retrase de lângă cadavru, lăsându-l pe medic să-şi continue treaba.

— Mâinile sunt curate, nici un semn că s-ar fi luat la harţă. Cel care a făcut-o a reuşit să ajungă al naibii de aproape, fără ca prietenul nostru să se alarmeze deloc.

Douglas făcu o pauză.

— La dracu', o puşcă de vânătoare e zgomotoasă, nu glumă. N-a auzit nimeni nimic?

— Să zicem că ora decesului ar fi cu două-trei ceasuri în urmă, estimă medicul, ţinând cont că în trup încă nu se instalase rigiditatea.

— O oră la care străzile sunt destul de liniştite, continuă Douglas, iar o puşcă de vânătoare te scoală şi din morţi.

Ryan percheziţiona cadavrul. Şi de data asta dispăruse teancul de bani. Din spatele barierei ridicate de poliţie vreo cincisprezece curioşi căscau gura la ei. Te bucurai de spectacol acolo unde-l găseai, iar chipurile lor păreau la fel de neutre ca al medicului legist.

— Să fie „Duetul”? întrebă Ryan, fără să se adreseze cuiva anume.

— Nu, nu sunt ei, replică prompt medicul. Aici s-a tras cu o armă cu o singură ţeavă. Dacă ar fi fost folosită una cu două ţevi, an fi apărut un semn la stânga sau la dreapta orificiului de intrare, iar distribuţia reziduului ar fi fost diferită. Cu o puşcă de vânătoare, de la o distanţă atât de mică, e nevoie doar de o împuşcătură. Oricum, a fost o armă cu o ţeavă.

— Amin, completă Douglas. Cineva se crede Dumnezeu. Trei traficanţi lichidaţi în câteva zile. Dacă continuă aşa, s-ar putea ca Mark Charon să ajungă şomer.

— Tom, nu astăzi, îl temperă Ryan.

Încă un dosar, îşi spuse el. *Altă reglare de conturi, de o eficienţă maximă – dar nu e acelaşi tip care l-a ras pe Ju-Ju. E un stil de lucru diferit.*

Acelaşi ritual: duş, ras şi o alergare în Chinquapin Park pentru a-şi limpezi gândurile. Acum existau o casă şi un chip care se adăugau maşinii. Misiunea era în grafic, îşi spuse Kelly, făcând la dreapta pe Belvedere Avenue pentru a trece râul, continuând alergarea înapoi şi completând al treilea tur. Era un parc agreabil. Deşi fără prea multe facilităţi pentru joacă, copiii puteau să alerge liberi, ceea ce mulţi şi făceau, în timp ce câteva mame, probabil din cartier, urmăreau hârjoneala ţâncilor, cele mai multe fiind cufundate în lectură lângă cărucioarele cu bebeluşi adormiţi care în curând vor creste, bucurându-se de verdeaţa şi spaţiile largi ale parcului. Câţiva copii înjghebaseră o partidă de base-ball. Mingea ţâşni din mâna unui puştan de nouă ani, oprindu-se lângă Kelly. Se aplecă din fugă şi îi aruncă mingea înapoi puştiului, care îi răcni o mulţumire. Un băieţel se juca cu un disc Frisbee, dar, neştiind să-l mânuiască bine, era să-l nimerească pe Kelly. Îl evită scurt şi privirii jenate a mamei îi răspunse cu un zâmbet amical.

Aşa ar trebui să fie, oftă el. O copilărie asemănătoare celei pe care o avusese în Indianapolis. Tata la muncă. Mama casnică, pentru că e greu să ai grijă de copii dacă ai serviciu, mai ales când sunt mici; iar mamele care erau obligate sau doreau să lucreze puteau să-şi lase odraslele în grija unui om de încredere, ştiind că micuţii sunt în siguranţă şi se bucură de vacanţe, alergând prin parcuri, învăţând să bată mingea şi să joace base-ball. Dar societatea îi obligase pe mulţi să renunţe la acest mod de viaţă. Zona asta era extrem de diferită de cea în care-şi stabilise teatrul de operaţiuni, dar, dacă privilegiile de care beneficiau aceşti copii vor dispărea, adulţii în care se vor transforma nu vor fi utili societăţii şi ţării.

Gânduri periculos de triste. Concluzia logică era încercarea de a schimba lumea, dar asta nu-i stătea în putinţă lui, îşi spuse Kelly, încheind cei cinci kilometri ai alergării, transpirat şi cu obişnuita senzaţie de oboseală, deplasându-se într-un mers relaxat până la maşină. O zumzăială agreabilă în urechi, din râsetele copiilor, scâncete, incriminări nervoase de trişare a unor reguli nu prea bine înţelese de unii participanţi, dispute pe un ton ridicat în privinţa prezenţei în teren a unor jucători. Se urcă în maşină, închizând portiera în urma larmei şi a gândurilor, pentru că şi el trişa, nu-i aşa? Şi el încălca regulile, reguli importante pe care le ştia foarte bine, dar o făcea în numele dreptăţii, sau, mai bine zis, în numele a ceea ce înţelegea el prin dreptate.

Răzbunare? se întrebă Kelly, traversând strada. Vigilenţă, era cuvântul care îi veni în minte. Era mai potrivit. Venea din latinescul *vigiles,* aşa îi numeau romanii pe cei care supravegheau străzile oraşului pe timpul nopţii, mai ales pentru a face faţă posibilelor incendii, dacă-şi amintea corect cunoştinţele de latină de la Liceul St. Ignatius. Şi ei umblau înarmaţi, dar la modă atunci erau săbiile. Se întrebă dacă pe străzile Romei puteai circula liniştit, mai în siguranţă decât în acest oraş? Poate că da, probabil că da. Justiţia romană fusese neîndurătoare. Crucificarea nu era cel mai plăcut mod de a muri şi pentru unele crime, ca asasinarea propriului tată, pedeapsa stabilită de lege consta în a fi vârât într-un sac de pânză cu un câine, un cocoş şi un alt animal. Sacul era legat la gură şi aruncat în Tibru – n-apucai să mori înecat, ci sfârtecat de animalele înnebunite să scape din capcană. Poate că era descendentul direct al acestor *vigiles,* îşi spuse Kelly, veghind şi el noaptea la liniştea străzilor. Oricum, era o justificare mai agreabilă decât gândul că încalcă legea. Iar păzitorii care apăreau în manualele de istorie a Americii erau foarte diferiţi de cei popularizaţi în ziare. Înainte de organizarea unei adevărate poliţii, cetăţenii patrulau pe străzi asigurând respectarea legii, într-un mod direct şi dur. La fel încerca şi el?

Ei, nu chiar la fel, admise Kelly, parcând maşina. Şi ce conta dacă era doar o răzbunare? Zece minute mai târziu, alt sac de plastic plin cu veşminte nefolositoare luă drumul ghenei şi Kelly mai savură plăcerea unui duş înainte de a da un telefon.

— Camera de gardă a asistentelor. O'Toole la telefon.

— Sandy? Sunt John. Tot la trei ieşi?

— Telefonul tău a picat la ţanc, îşi permise ea un zâmbet, cu receptorul în mână, în spatele biroului. Blestemata aia de maşină s-a stricat din nou. Iar taxiurile te costă şi ochii din cap.

— Vrei să arunc şi eu o privire? întrebă Kelly.

— Vreau s-o văd reparată.

— Nu-ţi promit nimic, continuă el, dar ai dat peste un mecanic ieftin..

— Cât de ieftin? se interesă ea, bănuind deja răspunsul.

— Să-mi permiţi să te invit la cină. Sunt mărinimos, poţi să alegi locul.

— Da, de acord... dar...

— Dar este prea devreme pentru noi. Ştiu. Virtutea nu-ţi este în pericol, crede-mă.

Sandy nu-şi putu stăpâni râsul. Nu prea îi venea să creadă că muntele ăsta de om putea fi atât de rezervat. Avea încredere în el şi se săturase de cinele solitare, de nopţile lungi în care era singură... singură... singură. Poate că nu sosise timpul, dar avea nevoie de companie câteodată.

— Trei şi un sfert, propuse ea, la intrarea principală.

— O să-mi pun brăţara pe care o purtam în spital.

— Bravo.

Un nou hohot de râs, spre surpriza asistentei care apăruse cu o tavă plină cu medicamente.

— În regulă, am acceptat, nu-i aşa?

— Aşa e. Nu voi întârzia, promise Kelly şi puse receptorul în furcă.

I-ar prinde bine o întâlnire cu o persoană agreabilă, îşi zise el. Pentru început, poposi într-un magazin de încălţăminte unde cumpără o pereche de pantofi ieftini, negri, numărul 44. Apoi colindă prin alte patru magazine, de fiecare dată achiziţionând încălţări asemănătoare şi, deşi îşi propusese ca pantofii pe care-i cumpăra să provină de la diverşi fabricanţi, în final tot se pomeni cu două perechi la fel. Se lovi de aceeaşi problemă ca şi la cumpărarea saharienelor. Nu reuşise să descopere decât două firme care produceau astfel de veşminte şi sfârşise prin a cumpăra două jachete exact la fel, singura diferenţă fiind eticheta cu marca producătorului. Realizase că la capitolul „planificarea deghizării” socotelile de acasă nu se prea potriveau cu cele din târg, dar asta nu însemna că trebuia să se abată de la plan. Întorcându-se la apartament – din perversitate îi spunea „casă”, deşi numai un adevărat cămin nu putea fi – despachetă lucrurile şi le duse la spălătorie. Noile achiziţii, împreună cu ce mai rămăsese din îmbrăcămintea în culori închise pe care o cumpărase de la tarabe, fură aruncate în maşina de spălat, cu detergent Clorax din belşug, la un program de fierbere intensă. Acum avea în garderobă trei seturi de îmbrăcăminte şi aprecia că ar trebui să mai cumpere.

Gândul îl făcu să se încrunte. Ca mai toţi bărbaţii, Kelly detesta cumpărăturile şi fâţâiala printre tarabele de pe străzi îl enerva, mai ales acum, când îşi pusese la punct o rutină operaţională. Repetarea aceluiaşi tipar îl obosea, prin combinarea lipsei de somn cu o permanentă încordare în activitate. Deşi fiecare pas era periculos şi nu putea fi considerat doar rutină. Şi, chiar dacă începuse să se obişnuiască cu

misiunea, nu accepta să aştepte fatalist pericolele, iar rezultatul era o stare tensionată. Pe de o parte era bine, pentru că nu-şi permitea să trateze cu lejeritate nici măcar un detaliu al misiunii, dar stresul era insidios şi punea stăpânire pe tine fără grabă, pe căi greu de depistat, cum ar fi nişte uşoare dereglări ale tensiunii sau ale pulsului, ducând spre oboseală. Încă putea controla aceste efecte prin exerciţii fizice, îşi spuse Kelly, deşi somnul devenise o problemă. Una peste alta, era ca pe vremuri, când bătea jungla cu băieţii din regiment, dar acum trecuseră câţiva ani peste el, iar stresul îşi cerea birul, pentru că era singur în misiune, lipsit de tovarăşii cu care să împartă neliniştea şi să îndulcească orele de aşteptare. Somn, asta era tot ceri trebuia, îşi spuse, aruncând o privire ceasului. Deschise televizorul din dormitor, prinzând buletinul de ştiri de la amiază.

— Astăzi, în zona de vest a oraşului Baltimore a fost descoperit cadavrul unui alt traficant de droguri, anunţă reporterul.

— Ştiu, îl asigură Kelly, gata să adoarmă.

— Să vă spun despre ce este vorba, începu colonelul din infanteria marină.

Se aflau la Camp Lejeune, în Carolina de Nord, în timp ce un alt gradat ţinea acelaşi discurs la Camp Pendleton, California.

— E o treabă mai specială. Ne trebuie cincisprezece voluntari. O misiune periculoasă şi importantă. E ceva de care veţi fi mândri, când totul se va termina. Operaţiunea va dura două-trei luni. Atât am avut de spus.

La Lejeune auditoriul era format din vreo şaptezeci şi cinci de bărbaţi, bine înfipţi în scaunele incomode, toţi veterani de război, toţi făcând parte din crema unităţilor de elită. Îşi începuseră stagiul militar ca voluntari* în infanteria marină – nu exista nici un chiulangiu printre ei – şi ajunseseră să facă parte din vârfurile elitei. Minorităţile erau puţin mai slab reprezentate, dar aspectul ăsta îi interesa doar pe sociologi. Bărbaţii ăştia erau de la început şi până la sfârşit infanterişti marini şi nu ţi-i imaginai decât în uniformele lor verzi. Trupurile le erau brăzdate de cicatrice, deoarece activitatea lor era mai periculoasă şi mai solicitantă decât cea a infanteriştilor obişnuiţi. Plecau în grupuri mici în misiuni de recunoaştere şi explorare, sau pentru a ucide un inamic care reuşise de prea multe ori să scape de trupele obişnuite. Unii dintre ei erau trăgători de elită, capabili să nimerească mijlocul unei frunţi de la vreo patru sute de metri,

dacă ţinta avea bunul simţ să stea nemişcată o secundă-două, timp necesar pentru glonţ să acopere distanţa. Ei erau vânătorii. Prea puţini dintre ei aveau coşmaruri datorită ocupaţiilor lor şi erau puţine şanse să cadă victime unor sindromuri depresive pentru că-şi imaginau că erau stăpânii junglei, nu nişte animale hăituite.

Dar aceşti oameni nu erau numai infanterişti marini, ci şi bărbaţi. Mulţi aveau familii, soţii şi copii care-i aşteptau să se mai întoarcă şi pe acasă din când în când. Ceilalţi aveau iubite şi îşi făceau planuri de viitor. Pentru toţi, armata însemna cel puţin un stagiu de treisprezece luni. Mulţi dintre ei aveau la activ şi un al doilea stagiu, câţiva se puteau mândri şi cu un al treilea, dar nici unul din ultimul grup nu s-ar fi oferit voluntar. Poate că, dacă ar fi ştiut natura misiunii, mulţi dintre ei s-ar fi înscris, chemarea datoriei găsind o deosebită rezonanţă în sufletele lor, dar obligaţiile de serviciu puteau fi realizate în multe feluri, iar aceşti bărbaţi considerau că-şi făcuseră cu prisosinţă datoria. Acum se îngrijeau de pregătirea recruţilor, învăţându-i tehnicile de supravieţuire cu ajutorul cărora reuşiseră să scape din situaţii dificile, în timp ce alţii, poate la fel de buni ca ei, îşi lăsaseră oasele acolo; asta le era ocupaţia în armată, îşi spuneau ei, privindu-l calm pe colonelul care le vorbea de pe estradă, întrebându-se despre ce putea fi vorba, curioşi, dar nu atât de tare încât să-şi rişte din nou vieţile, după ce o făcuseră de atâtea ori. Câţiva dintre ei aruncau priviri iscoditoare în jur, citind pe chipurile bărbaţilor mai tineri, ghicindu-i din expresiile lor pe cei care se vor înscrie în rândul voluntarilor. Mulţi vor regreta că nu vor fi în primul rând, ştiind că niciodată nu vor afla în ce consta misiunea, aceasta dându-le un sentiment de frustrare, ca o pată pe conştiinţa lor de militari – dar în balanţă puneau chipurile copiilor şi soţiilor şi decizia era: nu… nu de data asta.

După câteva momente, bărbaţii se ridicară şi părăsiră încăperea. Vreo douăzeci şi cinci rămaseră în cameră – cei care se oferiseră ca voluntari. Dosarele lor de serviciu vor fi adunate în grabă şi evaluate, iar cincisprezece dintre ei vor fi aleşi printr-o procedură care părea întâmplătoare, dar nu era. Completaseră şi rubricile referitoare la aptitudinile speciale şi, conform unei legi nescrise, câţiva dintre cei respinşi vor dovedi că sunt soldaţi mai buni şi mai eficienţi decât unii dintre cei acceptaţi, pentru că talentele lor speciale păruseră, în momentul alegerii, mai puţin promiţătoare decât ale altora. Asta era viaţa în armată şi toţi o acceptau, fiecare întorcându-se la îndatoririle lui de zi cu zi cu un

sentiment de regret şi uşurare. Până la sfârşitul zilei, cei aleşi vor fi grupaţi şi vor afla ora la care vor părăsi tabăra, nimic mai mult. Ştiau că vor pleca cu un autobuz. Destinaţia nu putea fi prea departe... Cel puţin, nu încă.

Kelly se trezi în jur de două, făcu un duş şi se rase. Misiunea din după-amiaza aceea îi cerea să arate civilizat: cămaşă, cravată şi haină. Părului nu i-ar strica o tunsoare, dar nu mai era timp. O cămaşă albă, o cravată albastră, care se asorta perfect cu blazerul albastru – imaginea tip a comis-voiajorului care pretindea că este – şi, făcându-i un semn amical administratorului imobilului, se îndreptă spre locul unde-şi parcase Scout-ul.

Şansa îi surâse lui Kelly. Găsi un loc de parcare chiar în faţa spitalului şi păşi înăuntru, dând ochii cu o impresionantă statuie reprezentându-l pe Cristos, înaltă probabil de cinci-şase metri, care-l privea cu o blândeţe nespusă – o expresie mai potrivită pentru un spital decât pentru activitatea pe care o desfăşurase Kelly cu douăsprezece ore mai devreme. Făcu un tur prin sală, mereu cu spatele la statuie, pentru că nu dorea să-şi tulbure conştiinţa cu dubii metafizice... deocamdată.

Sandy O'Toole apăru la trei şi douăsprezece minute şi pe chipul lui Kelly înflori un zâmbet, urmărind-o cum se iveşte de după uşa de stejar. Zâmbetul îi muri pe buze când îi observă expresia feţei. În spatele ei se strecura un chirurg într-un halat verde, scund, tuciuriu, adresându-i-se pe un ton ridicat, în timp ce picioarele lui scurte încercau să ţină pasul cu Sandy. Kelly ezită, privind curios scena, iar Sandy se opri şi se răsuci spre cel din spatele ei, probabil plictisită de goana inutilă sau doar adaptându-se momentului. Doctorul era cam de înălţimea ei, poate puţin mai scund, iar fluxul vorbelor îi era atât de rapid, încât Kelly le prinse pe sărite, în timp ce Sandy îl privea în ochi cu o expresie neutră.

— Domnule doctor, am menţionat incidentul respectiv în raport, interveni ea într-un moment de acalmie al tiradei.

— N-aveai dreptul să faci asta.

Faţa fleşcăită începu să tremure, iar ochii aruncară fulgere mânioase, făcându-l pe Kelly să se apropie.

— Ba da, domnule doctor. Tratamentul pe care l-aţi prescris nu era corect. Eu sunt asistentă-şefă în tura respectivă şi în îndatoririle mele intră şi semnalarea erorilor de medicamentaţie.

— Îţi ordon să anulezi raportul. Nu asistentele îi dirijează pe

doctori.

Urmă un torent de cuvinte pe care Kelly nu le agrea, mai ales rostite în prezenţa lui Iisus. Cu fiecare clipă, furia înnegrea mai tare chipul doctorului, cuvintele erau ţipate şi personajul se apleca ameninţător spre Sandy. Dar Sandy rămase pe poziţie, refuzând să se lase intimidată, ceea ce îl înnebunea şi mai tare pe doctor.

— Scuzaţi-mă, interveni Kelly în dispută, fără să se apropie de ei, ci doar semnalându-şi prezenţa şi fiind recompensat de privirea furioasă a lui Sandy O'Toole. Nu ştiu care e subiectul disputei, dar, dacă dumneavoastră sunteţi doctor, iar doamna este asistentă, aţi putea regla diferendul într-o manieră mai profesională, sugeră el cu glas blând.

Cuvintele trecură pe lângă urechile doctorului fără ca vreunul să intre în ele. Nimeni nu-l mai tratase pe Kelly cu un dispreţ atât de suveran de pe vremea copilăriei. Se retrase câţiva paşi, dorind ca Sandy să-şi rezolve singură problema, dar vocea doctorului se înţepenise în acute, trecând acum într-o limbă pe care Kelly n-o înţelegea, amestecând ameninţările în engleză cu o bolboroseală în persană. Deşi Sandy părea calmă şi Kelly era mândru de ea, totuşi paloarea feţei i se accentuase, iar mina impasibilă părea să ascundă o teamă adevărată. Comportamentul ei relaxat îl tulburase rău pe doctorul ale cărui gesturi şi voce păreau tot mai agitate. Criza de furie culmină cu rostirea cuvintelor „curva naibii" – o sintagmă învăţată probabil de la vreun localnic; apoi se opri. Pumnul care se agita de câtăva vreme la câţiva centimetri de nasul lui Sandy se pomeni prins în menghina labei păroase a unui munte de bărbat.

— Scuzaţi-mă, i se adresă Kelly pe cel mai blând ton posibil. Aveţi pe cineva aici care se pricepe să pună în ghips o mână ruptă?

Kelly îşi încleştase degetele în jurul mânuţei delicate a chirurgului şi i-o strângea, dar nu prea tare.

Un paznic apăru în pragul uşii, atras de zgomotul disputei. Privirea doctorului se îndreptă spre el.

— N-o să ajungă suficient de repede pentru a-ţi fi de ajutor, domnule doctor. Câte oase sunt în corpul uman, domnule? întrebă Kelly.

— Douăzeci şi opt, răspunse doctorul ca un automat.

— Vrei să-ţi fac cincizeci şi şase?

Kelly mări presiunea.

Privirea doctorului se fixase în ochii lui Kelly şi scundul chirurg

desluşi o expresie care nu era nici mânioasă, nici bucuroasă; omul se uita la el ca la un obiect, adresându-i-se pe un ton politicos, care ascundea o superioritate batjocoritoare. Dar, mai presus de toate, realizase că tipul îşi va ţine promisiunea.

— Cere-ţi scuze doamnei, îl sfătui Kelly.

— Nu mă milogesc în faţa femeilor, se îmbăţoşă doctorul.

Degetele îi fură strânse puţin mai tare şi expresia de pe chip i se schimbă. Ştia că la o nouă apăsare oasele vor începe să pârâie.

— Domnule, eşti lipsit de maniere. Dar ai un strop de timp pentru a ţi le corija, zâmbi Kelly. Acum, comandă el te rog.

— Îmi pare rău, doamnă asistentă O'Toole, îngăimă doctorul, deloc convins de ceea ce spusese, dar marcat de umilinţă ca de o rană sângerândă.

Kelly îi eliberă mâna. Apoi îşi coborî privirea spre ecusonul de pe pieptul doctorului; îl citi şi îl fixă din nou cu privirea.

— Nu e aşa că te simţi mai bine, domnule doctor Khofan? Ţine minte, de acum nu mai ridici tonul la ea, cel puţin nu atunci când are dreptate, de acord? Şi nu cumva să mai încerci vreodată s-o agresezi, s-a înţeles?

N-avea rost să-i mai explice ce s-ar fi întâmplat dacă sfatul nu i-ar fi fost fi urmat: doctorul îşi masa cu aplicaţie degetele dureroase.

— Da, de acord, bolborosi doctorul, aşteptând permisiunea de a pleca.

Kelly îi luă mâna şi i-o strânse, o presiune suficientă, ca o aducere-aminte:

— Mă bucur că ai înţeles, domnule. Poţi pleca acum.

Şi doctorul Khofan o şterse, strecurându-se pe lângă paznic fără să-i arunce o privire. În schimb, paznicul se uită la Kelly, dar nu scoase o vorbă.

— De ce ai făcut asta? întrebă Sandy.

— Ce vrei să spui? se miră Kelly, întorcându-şi privirea spre ea.

— Mă descurcam şi singură, îl asigură ea, îndreptându-se spre uşă.

— Bineînţeles. Dar ce s-a întâmplat? se interesă Kelly pe un ton neutru.

— I-a prescris unui bătrân o medicamentaţie greşită. Omul are probleme cu gâtul şi este alergic la medicamentele pe care i le-a dat. De altfel, era specificat şi în fişa bolnavului, adăugă ea, cuvintele ieşindu-i şuvoi, pentru că începuse să se relaxeze.

Putea să-i facă mult rău domnului Johnston. Nu e prima oară când se întâmplă aşa ceva cu doctorul Khofan. S-ar putea ca de data asta doctorul Rosen să-i facă vânt, deşi Khofan îşi doreşte mult să rămână aici. Îi place să se grozăvească faţă de asistente şi nu ne pică deloc bine chestia asta. Dar mă descurcam.

— Data viitoare îl las să-ţi zdrobească nasul.

Kelly făcu un semn spre uşă. Dar chestia asta nu se va mai repeta: citise asta în ochii ticălosului.

— Şi după aia? întrebă Sandy.

— O vreme nu va mai profesa. Sandy, mă irită oamenii care se comportă aşa. Chiar nu-mi plac, iar agresarea femeilor este o treabă detestabilă.

— Şi le aplici câte o corecţie ca asta?

Kelly îi deschise uşa.

— Nu foarte des. De obicei, sunt sensibili la avertismentele mele. Hai să fim pragmatici; într-o bătaie şi cel care atacă şi cel care se apără primeşte lovituri. În rezolvarea pe care o propun eu, nimeni nu este lovit, rămân resentimente, probabil, dar nimeni n-a murit din asta.

Sandy n-avea chef să mai comenteze incidentul. Era uşor enervată, apreciind că reuşise să-i facă faţă doctorului care, pe lângă faptul că nu era un chirurg de mâna întâi, se dovedea neglijent în tratamentul postoperatoriu. Pacienţii lui erau oameni nevoiaşi, fără asigurări sociale, iar el se ocupa doar de cei cu probleme simple, dar asta, îşi dădea ea seama, n-avea nici o legătură cu subiectul disputei lor. Şi sărmanii sunt tot oameni şi merită aceeaşi îngrijire desăvârşită. O înfricoşase. Fusese bucuroasă de intervenţia lui Kelly, dar totuşi se simţise uşor frustrată de faptul că nu fusese lăsată să-l pună singură la punct pe doctorul Khofan. Probabil că raportul pe care i-l făcuse va fi picătura care va umple paharul nemulţumirii în faţa conducerii, iar celelalte asistente vor chicoti pe ascuns. În fond, asistentele din spital sunt ca sergenţii în armată – se ocupă de toate şi numai un doctor stupid s-ar încontra cu ele.

Dar astăzi descoperise o nouă faţetă a lui Kelly. Privirea pe care i-o observase şi pe care n-o putea uita nu era o iluzie. În timp ce-i zdrobea mâna lui Khofan, expresia de pe chipul lui fusese... de fapt, nu i se citise nimic pe faţă, nici măcar amuzament pentru umilirea lepădăturii care-şi spunea doctor, iar asta adusese o undă de teamă în sufletul lui Sandy.

— Ia zi, ce necazuri ai la maşină? întrebă Kelly, ieşind pe Broadway şi îndreptându-se spre nord.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi reparat-o.

— Da, cred că ai dreptate, acceptă Kelly cu un zâmbet.

Mă pune la încercare, îşi spuse Sandy. Întoarce lucrurile cum vrea. Cu Khofan s-a comportat ca un gangster. La început, încercase cu o voce blândă să aplaneze conflictul, dar după aceea păruse decis să-l rezolve prin forţă. Exact aşa, fără nici o emoţie. Ca şi cum ar fi strivit un gândac. Dar, dacă supoziţia ei era adevărată, ce fel de om era? Să fie din cauza temperamentului? Nu, îşi răspunse ea după o clipă de gândire, probabil că nu. E un tip mult prea controlat. Un psihopat? Era un gând care o rănea – dar nu, nici asta nu era posibil. Sam şi Sarah erau persoane foarte inteligente şi nu s-ar fi împrietenit cu un nevropat. *Atunci, ce?*

— Ei, am adus trusa de scule. Mă pricep destul de bine la motoarele Diesel. Cum merge munca, dincolo de micuţul nostru prieten?

— O zi bună, răspunse Sandy, bucuroasă că putea renunţa la gândurile care o sâcâiau. Am ieşit cu bine dintr-un caz care ne neliniştise foarte mult. O fetiţă de culoare în vârstă de trei ani care căzuse din ţarc. Domnul doctor Rosen a reuşit o intervenţie de excepţie. Peste o lună sau două n-o să se mai cunoască nimic.

— Sam e un bun camarad, aprecie Kelly. Nu doar un excelent chirurg, dar are şi clasă.

— La fel şi Sarah.

Bun camarad, exact cuvintele pe care le-ar fi rostit Tim.

— O mare doamnă, întări Kelly, virând la stânga pe North Avenue. I-a fost de mare ajutor lui Pam, începu el o destăinuire pe care o regretă imediat.

Sandy îi observă expresia îngheţată, ca şi cum cuvintele pe care le auzise fuseseră rostite de o voce străină.

Va dispărea vreodată durerea? se întrebă Kelly. Imaginea lui Pam îi apăruse clară în minte şi, pentru o clipă, infinit de scurtă şi dureroasă, se amăgi că ea era lângă el, şezând pe scaunul din dreapta. Dar nu era Pam şi nu va mai fi niciodată. Mâinile i se încleştară pe volan, încheieturile i se albiră şi el încercă să alunge amintirile din minte. Astfel de gânduri sunt ca galeriile unei mine. O curiozitate inocentă te îndeamnă să te strecori în ele, dar, când pericolul îţi apare în faţă, este prea târziu. *Ar fi mai bine să uit totul*, îşi spuse Kelly, *chiar ar fi mai bine.* Dar fără amintiri, bune şi rele, ce-ar fi viaţa şi, dacă le uiţi pe cele care au însemnat ceva, cum te mai poţi numi om? Şi ce valoare ar avea viaţa dacă n-ai respecta valoarea acestor amintiri?

Sandy îi citi zbuciumul de pe chip. Da, probabil că e vorba de o permanentă încercare de autodepăşire, nu întotdeauna controlată. *Nu eşti un psihopat. Eşti sensibil la durere, pe când nevroticii nu sunt – cel puţin, nu la cea cauzată de moartea unui prieten. Atunci, cine eşti?*

18
Interferenţe

— Fă-o din nou, îi ceru Kelly.

Zrrr!

— În regulă, ştiu care-i problema, o asigură el.

Kelly, fără haină şi cravată, cu mânecile cămăşii suflecate, se aplecase deasupra motorului Plymouth-ului Satellite. De o jumătate de oră încerca să depisteze defecţiunea şi mâinile pline de unsoare erau o dovadă că nu stătuse degeaba.

— Chiar aşa? se miră Sandy, coborând din maşină şi scoţând cheia din contact, un gest reflex, ridicol, pentru că maşina oricum nu putea fi pornită.

Mai bine ar lăsa-o în contact, să ia plasă eventualii hoţi, îşi zise ea zâmbind.

— Are ceva la întrerupătorul de pornire.

— Ce mai e şi ăsta? se miră ea, stând lângă Kelly şi privind misterul de un albăstrui uleios care era motorul automobilului.

— Contactul în care pui cheia nu rezistă la un amperaj mare şi se poate arde la pornirea motorului. E nevoie de un întrerupător intermediar, i-l arătă Kelly cu o cheie fixă. Asta activează un electromagnet care acţionează asupra altui întrerupător de un amperaj şi mai mare, care trimite electricitatea spre starter. Ai înţeles până acum?

— Cred că da... Mi-au spus că am nevoie de o baterie nouă.

— Cred că ştii că mecanicilor le place să...

— Să se amuze pe socoteala femeilor pentru că sunt atât de nepricepute la mecanică, continuă Sandy cu o grimasă.

— Ceva în genul ăsta. Oricum, va trebui să-mi plăteşti şi mie, o avertiză Kelly, căutând în trusa de scule.

— Adică?

— Mă murdăresc şi n-am să pot să te duc la restaurant. Va trebui să mâncăm aici, hotărî el şi dispăru sub maşină, aşa ferches cum era.

Reapăru peste un minut, murdar până la coate.

— Încearcă acum.

Sandy se urcă la volan şi întoarse cheia în contact. Bateria era puţin cam slabă, clar motorul porni aproape imediat.

— Las-o aşa, să se încarce bateria:

— Care era hiba?

— Un contact imperfect. N-a trebuit decât să-l strâng.

Kelly îşi privi îmbrăcămintea şi strâmbă din nas. La fel şi Sandy.

— S-o duci la un atelier. Vor pune o şaibă de siguranţă la piuliţă şi n-o să mai ai probleme.

— Nu trebuia să te...

— Doar mergi mâine la slujbă, nu? o linişti Kelly. Unde pot să mă spăl?

Sandy îl conduse în casă şi-l îndrumă spre baie. Kelly îşi spălă unsoarea de pe mâini şi se întoarse în salon.

— Unde ai învăţat să repari maşini? îl întrebă Sandy, întinzându-i un pahar cu vin.

— Tata se pricepea la mecanică. Era pompier. Învăţa să meşterească singur şi o făcea cu plăcere. Iar eu eram pe lângă el, trăgând cu coada ochiului. Mulţumesc.

Kelly închină cu paharul. Nu era băutor de vin, dar licoarea nu era rea.

— Era...?

— A murit pe vremea când eu luptam în Vietnam, un infarct chiar în timpul unei acţiuni. Şi mama s-a dus; cancer la ficat, când eram în liceu, îi explică Kelly pe un ton controlat, durerea fiindu-i acum doar o amintire. Moartea tatei a picat ca un trăsnet, eram foarte apropiaţi. Era mare fumător, asta cred că l-a dat gata. Iar eu eram în spital în momentul acela, aveam o infecţie căpătată într-o misiune. Nici n-am putut să ajung acasă. Când m-am însănătoşit nu mai avea rost, aşa că am rămas acolo.

— Chiar mă miram că nimeni nu te-a vizitat în spital, dar n-am vrut să te întreb, comentă uşor jenată Sandy, realizând cât de singur era Kelly.

— Am vreo doi unchi şi câţiva veri, dar nu ne vedem prea des.

Vălul începe să se ridice, îşi spuse Sandy. Îşi pierduse mama la o vârstă fragedă – o boală necruţătoare şi o moarte crudă. Probabil că totdeauna fusese un copil măre, dur şi mândru, însă neputincios în faţa destinului. Soarta îi răpise prin forţă toate femeile din viaţă lui: mama, soţia, iubita. *Cât de încrâncenat trebuie să fi fost,* îşi spuse ea. Asta explica multe. Când îl văzuse pe Khofan ameninţând-o, i se păruse că avea nevoie de protecţia lui. Ea era convinsă că ar fi putut regla singură incidentul, dar acum începea să-l înţeleagă puţin mai bine pe Kelly şi să nu mai fie furioasă. Nu i se băgase în suflet, nu o dezbrăcase cu ochi

libidinoşi – Sandy detesta în mod special un asemenea comportament, deşi, ciudat, astfel de maniere din partea pacienţilor n-o deranjau, fiind convinsă că şi asta era o modalitate de a le ridica moralul. Kelly se comportase ca un prieten, înţelese ea, la fel cum ar fi procedat unul din colegii ofiţeri ai lui Tim, cu un amestec de familiaritate şi respect pentru persoana ei, ea fiind în primul rând un om şi abia după aceea o femeie. Sandra Manning O'Toole zâmbi în sinea ei, plăcut impresionată de comportarea lui Kelly. Deşi înalt şi solid, bărbatul ăsta nu-i inspira temă. Părea o observaţie cam nepotrivită pentru începerea unei relaţii, dacă spre asta vor evolua lucrurile.

Un alt zgomot anunţă sosirea ziarului de seară. Kelly îl înşfăcă şi, înainte de a-l arunca pe măsuţa unde se odihnea serviciul de cafea, privirea lui mătură prima pagină a ziarului. Din ştirile acelei zile de vară se detaşa articolul referitor la asasinarea unui alt plasator de droguri. Sandy îi observă privirea care se oprise asupra articolului, parcurgându-l în fugă.

Controlul sporit pe care Henry îl avea asupra traficului local de droguri făcea ca ultimul distribuitor asasinat să fie unul dintre truditorii lui. Pe mort îl cunoştea doar după poreclă şi de-abia acum îi aflase numele adevărat, Lionel Hall, conform articolului din ziar. Nu-l întâlnise niciodată, dar Bandanna i fusese recomandat ca fiind un tip deştept, unul care merita să fii cu ochii pe el. Nu suficient de deştept, îşi spuse Tucker. Într-o afacere ca a lui, urcuşul spre succes era al naibii de abrupt, cu trepte lunecoase şi un proces de selecţie de un darwinism brutal, iar Lionel Hall se părea că nu făcuse faţă cerinţelor noii sale meserii. Păcat, dar nu era ceva de mare importanţă. Henry se ridică de pe scaun, trosnindu-şi oasele. Se sculase târziu, după ce în urmă cu două zile asigurase livrarea a exact cincisprezece kilograme de „material", noul nume pe care-l adoptase pentru marfă. Călătoria cu vasul până la punctul de ambalare şi drumul înapoi îl obosiseră destul, chiar începuseră să-i iasă pe nas, oftă Tucker, nedorind totuşi să renunţe la o schemă atât de bine gândită. Totuşi, asemenea gânduri purtau în ele sământa pericolului, iar el era conştient. De data asta se mulţumise să-şi supravegheze oamenii la treabă. Rezultatul era că alţi doi dintre ei aflaseră ceea ce nu ştiuseră până acum, dar el se plictisise să facă singur toată munca asta de lacheu. Îi avea la dispoziţie pe truditori, nişte prăpădiţi care ştiau destul de puţin, dar cărora le

era clar că prosperitatea le era asigurată doar atâta timp cât vor îndeplini ordinele. Pentru treaba asta, femeile erau mai folositoare decât bărbaţii. În minţile fertile ale bărbaţilor fermentau veleităţi şi cu cât inteligenţa era mai redusă, cu atât ambiţia era mai mare. Mai devreme sau mai târziu, unuia dintre oamenii lui i se va urca pofta de mărire la cap şi se va răscula. Prostituatele pe care le folosea erau extrem de uşor de înspăimântat şi, având-le în preajmă, parcă era mai plăcut. Tucker zâmbi.

Doris se trezi pe la cinci, cu ţeasta plesnindu-i de mahmureala pe care i-o lăsaseră barbituricele la care se adăugase un whisky dublu pe care i-l oferise cineva. Durerea îi spunea că va fi obligată să mai trăiască o zi, amestecul de alcool şi droguri neaducând rezultatul pe care îndrăznise să-l spere când, înainte de petrecere, privise paharul şi după o ezitare îl dăduse pe gât. Îşi amintea tulbure ceea ce urmase whiskyului şi drogurilor, în mintea ei amestecându-se atâtea nopţi asemănătoare, încât cu greu o mai separa pe cea care trecuse de una mai veche.

Şi ei deveniseră mult mai prevăzători. Pam le dăduse o lecţie în privinţa asta. Se ridică, privind cătuşele care-i strângeau glezna, legate cu un lanţ de un suport din zid. Dacă i-ar fi trecut prin minte, ar fi încercat să-l smulgă, o treabă căreia unei femei tinere şi în putere i-ar fi reuşit în câteva ore de eforturi susţinute. Dar evadarea însemna moarte, cu o agonie lungă şi înfiorător de dureroasă şi, deşi îşi dorea nespus să scape de această viaţă a cărei grozăvie depăşea cele mai rele coşmaruri, totuşi frica o paraliza. Se ridică în picioare, iar lanţul începu să zăngăne. Peste câteva clipe, Rick pătrunse în cameră.

— Salut, păpuşico, îi zâmbi tânărul, mai mult amuzat decât afectuos.

Se aplecă, îi desfăcu cătuşele şi îi indică direcţia băii.

— La duş, că ai nevoie!

— Unde ai învăţat despre bucătăria chinezească? întrebă Kelly.

— De la o asistentă care mi-a fost colegă anul trecut, Nancy Wu. Acum ţine nişte cursuri la Universitatea Virginia. Îţi place?

— Glumeşti?

Dacă cel mai scurt drum spre inima unui bărbat trece prin stomac, unul dintre cele mai desăvârşite complimente pe care le poate primi o femeie este rugămintea pentru o nouă porţie de

mâncare. Kelly se limitase la un pahar de vin, dar se năpustise asupra mâncării, atât cât îi permitea respectarea unor maniere decente.

— Ei, nu e chiar atât de bun, protestă Sandy, pe un ton care cerşea un compliment.

— E mult mai bun decât ceea ce reuşesc eu, dar, dacă te gândeşti la o carte de reţete, ai nevoie de cineva cu gusturi mai rafinate.

Îşi ridică plivirea din farfurie.

— Cândva am stat o săptămână în Taipei şi ce mănânc acum e la fel de gustos.

— Ce căutai acolo?

— Recuperare şi odihnă, un fel de vacanţă spre a uita de împuşcăturile zilnice.

Kelly se opri. Nu tot ce făcuseră el şi prietenii săi trebuia să ajungă la urechea unei doamne. Apoi îşi dădu seama că oricum îl luase gura pe dinainte.

— Aşa ne făcuserăm şi noi planul, Tim şi cu… mine, să ne întâlnim în Hawaii, dar…

Cuvintele îi muriră pe buze.

Kelly ar fi vrut să fie aproape de ea, să-i ţină mâna, doar pentru a o îmbărbăta, dar îi fu teamă ca gestul să nu-i fie interpretat altfel.

— Ştiu, Sandy. Ei, ce altceva ai mai învăţat să găteşti?

— Destule. Nancy a locuit cu mine câteva luni şi mă obliga să gătesc. E un profesor minunat.

— Te cred, o asigură Kelly, ştergându-şi farfuria. Care ţi-e programul?

— De obicei, mă scol la cinci şi un sfert şi plec de-acasă imediat după ora şase. Îmi place să ajung cu o jumătate de oră mai devreme de schimbarea turei, să verific starea pacienţilor şi să pregătesc totul pentru cei care vor sosi de la chirurgie. Sunt ocupată până peste cap… Şi programul tău?

— Ei, depinde de treaba pe care o am de făcut. Când împuşc.

— Împuşti? îl întrebă Sandy surprinsă.

— Explozibili. Asta-i specialitatea mea. Până să-i detonezi, se pierde o groază de timp cu găsirea locului adecvat şi cu amplasarea lor. De obicei, sunt şi câţiva ingineri care se învârtesc de colo-colo, sfătuindu-mă ce n-ar trebui să fac. Ei nu reuşesc să înţeleagă că e mult mai uşor să demolezi ceva decât să construieşti. Totuşi, am şi eu semnul meu.

— Care?

— Când lucrez sub apă. Puţin înainte de explozia reală, detonez nişte „turnuri de aer”, chicoti Kelly. Ca să se sperie peştii.

Preţ de o secundă, Sandy îl privi nelămurită.

— Ah... Ca să nu-i omori?

— Corect. E o şmecherie de-a mea.

Un alt element al personalităţii lui. Ucisese oameni în război, ameninţase un chirurg cu o vătămare serioasă, chiar în faţa ei şi a unui gardian, dar îşi lua măsurile necesare pentru a proteja peştii.

— Eşti ciudat.

Kelly acceptă cu o înclinare a capului.

— Nu ucid din plăcere. Obişnuiam să merg la vânătoare, dar am renunţat. Mai pescuiesc din când în când, dar nu cu dinamită. Oricum, faptul că amplasez destul de departe tunurile de aer atenuează la maximum efectele în zona adevăratei explozii. De ce să rămânem fără o partidă de pescuit pe bune?

Era un automatism. Doris fiind uşor mioapă şi având ochii înceţoşaţi de şuvoiul duşului, vedea semnele de pe trup ca pe nişte simple pete de murdărie, dar nu era aşa, iar apa nu le putea îndepărta. Nu dispăreau niciodată, doar migrau în alte locuri, în funcţie de toanele bărbaţilor care o plesneau. Îşi trecu palma peste ele, iar durerea le confirmă prezenţa, amintiri ale celor mai recente petreceri şi dintr-o dată, efortul de a se spăla i se păru inutil. Ştia că niciodată nu va mai fi curată. Duşul era bun ca să îndepărteze mizeria, nu-i aşa? Chiar şi Rick aproape că i-o spusese pe şleau, iar el era cel mai gentil dintre toţi. Oftă, pipăind semnul maroniu rămas de la una din loviturile pe care i le aplicase Rick, nu atât de dureros ca urmele mucurilor de ţigară stinse pe pielea ei, o chestie care era specialitatea lui Billy.

Ieşi de sub duş şi începu să se şteargă. Duşul era singura părticică a camerei care părea să beneficieze de o vagă curăţenie. Nimeni nu se obosise vreodată să spele chiuveta sau closetul, iar oglinda era crăpată.

— Mult mai bine, o primi Rick.

Mâna lui îi întinse o pilulă.

— Mulţumesc.

Şi începea o nouă zi, cu un drog care o smulgea din realitate, făcând ca viaţa să-i pară, dacă nu confortabilă, cel puţin suportabilă... cel puţin... Bineînţeles, era ajutată de prietenii ei care aveau grijă ca Doris să reziste în realitatea pe care i-o

confecţionaseră Doris înghiţi pilula cu o gură de apă, sperând *că* efectele ei se vor face repede simţite. Viaţa devenea mai uşoară, problemele nu mai erau de nerezolvat şi putea să-şi privească propriul eu cu detaşare. Înainte, distanţa asta i se păruse de neacoperit, dar nu acum. Când Rick o încălecă, privirea ei se lipi de chipul lui zâmbitor.

— Ştii că te iubesc, păpuşo, susură el, desfăcându-i picioarele.

Un zâmbet şters când îi simţi mâinile pe trup.

— Da.

— Dor, diseară avem o petrecere specială. Apare şi Henry…

Clic. Kelly aproape că auzise declicul care-i comutase gândurile în momentul când coborâse din Volkswagen, la patru cvartale de casa din piatră de pe colţ. Străpungerea „liniei de demarcaţie” devenea o pură rutină. Prima cină în tovărăşia unei alte persoane în ultimele… cinci, şase săptămâni îi crease o senzaţie de confort, dar acum era timpul să revină la problema care-l interesa.

Se adăposti într-un locşor de pe cealaltă parte a intersecţiei, ascuns şi acum în umbra protectoare a unor trepte din marmură şi aşteptă ca Roadrunner-ul să-şi facă apariţia. La fiecare câteva minute ridica sticla de vin – avea una nouă acum, cu o poşircă roşie în locul celei albe, prefăcându-se că bea, în timp ce ochii pendulau necontenit în toate direcţiile, fixându-se din când în când şi asupra ferestrelor de la etajele superioare ale clădirilor.

Unele dintre maşini îi deveniseră familiare. Recunoscu Karmann-Ghia neagră, care avusese şi ea un rol în moartea lui Pam. Şoferul, un mustăcios cam de vârsta lui, dădea târcoale străzii, încercând să-şi zărească plasatorul căruia i se arondase. Se întrebă ce probleme îl măcinau pe tip ca să plece de-acasă, riscându-şi viaţa nu doar în momentul în sine, prin pătrunderea în viermuiala asta periculoasă, dar şi pe termen lung, prin consumul de droguri. Iar banii pe care îi risipea în traficul ăsta ilicit erau încă o piatră la temelia edificiului corupţiei şi distrugerii. Îi păsa oare de urmările gestului său? Remarcase transformarea suferită de acest cartier ca urmare a comerţului cu droguri?

Întrebări fără răspuns, pe care şi Kelly se străduia din răsputeri să le ignore. În toată fauna care mişuna prin cartier se mai găseau şi oameni care se străduiau să-şi ducă existenţa în acest loc. Trăind de pe urma asistenţei sociale sau din slujbele meschine, oamenii vieţuiau aici într-un pericol constant, sperând

probabil într-o evadare spre locuri în car ar putea duce un trai normal. Pe cât puteau, îi ignorau pe traficanţi şi, încorsetaţi de o virtute meschină, nu le păsa nici de beţivanii ca John Kelly. Dar el îi înţelegea şi nu-i putea condamna. În medii ca astea, singura lor grijă, ca şi a lui, era să supravieţuiască. Conştiinţa socială era un lux pe care mulţi dintre cei de aici nu şi-l permiteau. Era nevoie de un minimum de securitate personali înainte de a-ţi face griji şi pentru alţii mai săraci decât tine – mai ales că erau greu de găsit unii mai nevoiaşi ca ei.

Sunt momente în viaţă când e o plăcere să fii bărbat, îşi spuse Henry, deschizându-se în camera de baie. Doris avea pe vino-n coace. Maria, longilină şi tâmpă, venea din Florida. Xantha, cea mai dependentă de droguri, aproape că nici nu conta, la fel ca Roberta şi Paula. Nici una nu era cu mult sărită de douăzeci de ani, două fiind chiar mai fragede. Toate o apă şi un pământ, dar fiecare diferită. Îşi tamponă delicat faţa cu after-shave. Ar trebui să-şi facă rost de o doamnă a casei, doar pentru el, o splendoare care să le trezească celorlalţi poftele şi invidia. Dar era o chestie periculoasă. Dacă ar proceda aşa, ar însemna că voia să epateze. Nu, situaţia actuală era perfectă. Părăsi încăperea înviorat şi relaxat. Doris lâncezea pe pat, somnolentă după actul sexual care fusese recompensat şi cu două pilule de drog, privindu-l cu un zâmbet visător, pe care el îl catalogase drept suficient de respectuos. Pusese suflet la pat, îşi consumase trăirile prin ţipete de plăcere la timpul cuvenit şi-l tratase din proprie iniţiativă, aşa cum îi plăcea lui. În fond, putea să-şi pregătească singur băutura şi era infinit mai plăcut să fii singur cu gândurile tale decât în compania unei curve tâmpite, o prezenţă mai mult decât obositoare. Din când în când, stăpânul trebuia să-şi recompenseze supuşii măcar simbolic, aşa că se aplecă, oferind un deget buzelor ei. Ea i-l sărută apatică, urmărindu-l cu o privire tulbure.

— Las-o să doarmă, îi ordonă Henry lui Billy pe drumul spre ieşire.

— Sigur. Oricum, diseară am o livrare.

— Da?

În fierbinţeala plăcerilor, uitase de programul din seara respectivă. Chiar şi Tucker era om.

— „Piticul” a ieşit cu o mie mai puţin noaptea trecută. N-am zis nimic. E prima oară şi mi-a spus că s-a zăpăcit la numărătoare. Pe ajutorul lui îl ţine la vreo cinci metri de el. A fost

ideea lui.

Tucker aprobă din cap. Era prima oară când „Piticul” călca pe bec; până acum nu făcuse nici un fel de fiţe şi treaba îi mergea destul de bine pe bucăţica lui de trotuar.

— Fă-l să înţeleagă că nu admitem mai mult de o greşeală.

— Da, domnule.

Billy dădu din cap, privindu-l cu devotament.

— Oricum, e o treabă care rămâne strict între noi.

Asta era problema. De fapt, mai multe probleme, îşi spuse Tucker. Pentru început, distribuitorii lucrau pe apucate şi erau puşi pe o căpătuială rapidă, nerealizând că numai regularitatea putea conferi stabilitatea afacerilor, lucru care era în interesul tuturor. Dar nenorociţii de plasatori nu-şi vor depăşi niciodată condiţia – în fond, erau nişte criminali – iar el n-avea cum să-i schimbe. Din ce în ce mai des începeau să-şi găsească moartea în bătăi pentru motive stupide sau în apărarea micuţelor lor teritorii, linii erau atât de tâmpiţi, încât consumau chiar din marfa pe care o aveau la vânzare. Henry fusese cât se poate de prevăzător încercând să se dispenseze de ei şi, în general, reuşise. Ocazional, câte unul mai încerca să-i forţeze mâna, văitându-se că a rămas în pană de bani doar ca să-l tragă în piept cu un pumn de dolari, când comerţul pe care-l făcea putea să-i aducă înzecit. În astfel de cazuri, tratamentul era unul singur şi Henry îl aplicase atât de frecvent şi de brutal, încât de multă vreme nu avusese nevoie să-l repete. Probabil că „Piticul” le spusese adevărul. Se arătase dispus să plătească fără comentarii penalizarea substanţială, iar ăsta era un punct în favoarea lui, la fel şi faptul că în ultima vreme treaba îi mersese din plin. Oricum, va trebui supravegheat cu mare atenţie câteva luni.

Tucker era plictisit de faptul că se vedea obligat să se risipească în probleme atât de mărunte ca greşeala de calcul a „Piticului”. Ştia că va trebui să-şi bată capul cu un număr sporit de mici probleme meschine, asta făcând parte din procesul natural al tranziţiei de la micul furnizor local la distribuitorul pe scară naţională. Va trebui să transfere altcuiva o parte din autoritatea sa, de exemplu, lui Billy, pentru ca acesta să aibă un grad sporit de responsabilitate. Oare era pregătit? Bună întrebare, admise Henry, părăsind imobilul. Încă indecis în privinţa răspunsului, îi întinse o bancnotă de zece dolari puştiului care-i păzise maşina. Billy avea fler în relaţiile cu femeile; una nu mişca în faţa lui. Un tânăr alb, deştept, venind din zona minieră a Kentuckyului, fără condamnări la activ. Ambiţios. Bun coechipier.

Poate că era pregătit pentru următoarea treaptă.

În sfârşit, îşi spuse Kelly. Se făcuse două şi un sfert când văzu Roadrunner-ul, după mai mult de o oră în care neliniştea lui sporise la gândul că era posibil ca maşina să nu apară deloc. Se retrase din nou în tenebre, într-o poziţie aproape verticală şi întorcând capul pentru a-şi privi în voie inamicul. Billy şi ţuţărul lui. Râdeau ca după o glumă bună. Celălalt se împletici, probabil că pierduse şirul paharelor. Când poposi pe trepte, în mână îi fulgeră un teanc de bancnote care se risipiră în jur într-o fluturare leneşă.

Oare aici îşi numără banii? se întrebă Kelly. Interesant. Cei doi bărbaţi se aplecară pentru a culege bancnotele şi Billy puse o mână grea pe umărul celuilalt, nu chiar în glumă, dar Kelly nu reuşi să-i desluşească vorbele, aflându-se la vreo cincizeci de metri de ei.

La ora asta din noapte, autobuzele veneau la patruzeci şi cinci de minute, iar traseele lor treceau la câteva cvartale depărtare. Şi orarul de patrulare al maşinii de poliţie era bine ştiut, iar rutina vieţii în cartier era uşor de intuit, în jur de opt circulaţia se subţia, iar pe la nouă şi jumătate localnicii abandonau cu desăvârşire străzile, baricadându-se cu câte trei yale în spatele uşilor, mulţumind providenţei că mai vieţuiseră o zi şi gândindu-se deja la pericolele celei de mâine, care alcătuiau teatrul de acţiune al comerţului ilicit. Aproape chiar de la început, Kelly realizase că traficul pe străzi lâncezea în jurul orei două dimineaţa şi, după o analiză riguroasă, hotărâse că ştia tot ce avea nevoie. Hazardul putea introduce elemente noi. Acestea apar întotdeauna; hazardul nu poate fi prorocit, însă te poţi pregăti să-l întâmpini. Alegerea unei alternative pentru rutele de evadare, o vigilenţă constantă şi armele – astea erau elementele apărării împotriva hazardului. Oricât te-ai strădui, întotdeauna un amănunt nesemnificativ era guvernat de şansă şi, oricât de neplăcut era acest adevăr, Kelly îl accepta ca pe un element al vieţii normale – asta neînsemnând că misiunea lui era cât de cât normală.

Se ridică obosit şi traversă strada cu obişnuitul lui pas împleticit, îndreptându-se spre casa din piatră. Uşa nu era încuiată. Trecând pe lângă ea, aruncă o ocheadă şi remarcă faptul că limba ivărului stătea pieziş. Imaginea i se întipări în mintea ocupată deja cu punerea la punct a planului de atac pentru noaptea următoare. Auzi din nou vocea lui Billy; râsul i se

filtra înăbuşit prin ferestrele de la etaj, un sunet ciudat, lipsit de muzicalitate. O voce de care îi era silă şi căreia îi rezervase un plan special. Pentru prima oară se afla în apropierea unuia din bărbaţii care o omorâseră pe Pam. Probabil chiar în preajma a doi dintre ei. Nu simţea nici un efect fizic, iar corpul îi era relaxat. Va trebui să-l lichideze ca la carte.

Ne mai vedem, băieţi, îşi promise el în tăcere. Ăsta era următorul mare pas înainte şi n-avea voie să-l rateze. Kelly depăşi casa, cu privirea fixată pe cei doi „Bob", la câteva sute de metri depărtare, perfect vizibili datorită staturilor lor şi a străzii pe care nu se zărea nici ţipenie de om.

Era un alt test – iar el trebuia să se convingă că-l poate trece. Se îndepărtă spre nord fără să traverseze strada, pentru că, dacă ar fi urmat un drum drept până la ei, s-ar fi putut să-l remarce, curiozitatea putându-li-se repede transforma în stare de alertă. Trebuia să se apropie pe nesimţite şi, schimbând unghiul drumului spre ţinte, în loc de a-l ţine constant, îşi crea posibilitatea de a se strecura printre maşinile parcate în faţa caselor. Doar o ţeastă, un mic contur întunecat, nimic periculos. La un cvartal de ei, traversă spre celălalt trotuar şi, profitând de ocazie, îşi lăsă privirea să măture strada în toate direcţiile. Făcu la stânga şi se urcă pe trotuar. Era lat de vreo patru-cinci metri, punctat cu trepte din marmură care permiteau un larg spaţiu de manevră împleticelii şerpuitoare a lui Kelly. Se opri, ducând la buze sticla din pungă, înainte de a păşi mai departe. Excelent! Încă o demonstraţie a naturii sale inofensive. Se opri din nou pentru a urina într-o gură de canal.

— Rahat! auzi vocea unui Bob, n-avea importanţă care şi nici nu se obosi să verifice.

Dezgustul transmis de cuvânt era suficient pentru a-i face pe cei doi să-şi mute privirea de la dejecţia care susura lângă ei. Dar Kelly, insensibil la reacţia lor, chiar avea nevoie să urineze.

Amândoi bărbaţii erau mai solizi decât el. Big Bob, plasatorul, avea vreun metru nouăzeci. Little Bob, „locotenentul", bătea la doi metri şi era musculos, deşi începuse să facă niţică burtă de la bere sau de la prea multe dulciuri. Dar, una peste alta, amândoi arătau formidabil, îşi spuse Kelly, reevaluându-şi rapid intenţiile. Să treacă pe lângă ei şi să-i lase în plata Domnului?

Nu.

Dar trecu de primul. Little Bob se zgâia la ceva de pe partea cealaltă a străzii, iar Big Bob se rezemase de clădire. Kelly trasă o linie imaginară printre ei şi numără trei paşi înainte de a se

întoarce, suficient de încet pentru a nu-i alerta. Mâna dreaptă cotrobăia sub noua lui sahariană, în timp ce efectua întoarcerea. Când dreapta ieşi la lumină, stânga o acoperi, amândouă încleştându-se pe crosa Coltului automat, cu trupul puţin ghemuit într-o poziţie cunoscută în lumea boxului drept „a lui Weaver”. Privirea îi coborî uşor pe amortizorul de zgomot. Braţele zvâcniră înainte, deblocându-i umerii şi manevra, executată rapid, dar nu brusc, îi aduse prima ţintă drept pe linia cătării. Ochiul uman este atras de mişcare în special noaptea. Big Bob percepu gestul, ştiind, că ceva neplăcut era pe cale să se întâmple, dar nu era sigur despre ce ar putea fi vorba. Instinctul lui de şmecheraş al străzii analiză corect situaţia şi transmise ordinul de acţiune. Prea târziu. Văzuse un pistol şi încercase să-şi trimită mâna spre propria armă, în loc să se arunce în lături, o mişcare care, poate, i-ar fi întârziat moartea.

Degetul lui Kelly apăsă pe trăgaci de două ori, două lovituri perfect grupate, distanţate doar de uşoara deviere dată de insesizabila tresărire a încheieturii mâinii. Ca un automat, fără să mişte picioarele, se răsuci la dreapta, cu pistolul îndreptat exact spre Little Bob care, urmărindu-şi şeful scurgându-se pe trotuar, reacţionase destul de prompt, încercând să-şi scoată arma din toc. Încercase, dar nu suficient de repede. Primul glonţ al lui Kelly nu fu prea reuşit, nimerise cam jos şi fără pagube prea mari. Al doilea însă se înfipse în tâmplă, împrăştiind bucăţi din ţeastă şi învârtejindu-se înăuntru ca un hamster în cuşcă. Little Bob se prăbuşi cu faţa la pământ. Kelly mai rămase doar cât să se asigure că amândoi erau morţi, apoi se întoarse pe călcâie şi o luă la picior.

Cu ăştia, şase, îşi spuse el, îndreptându-se spre colţul străzii, inima domolindu-i-se după puseul de adrenalină, în timp ce aranja pistolul la locul lui, lângă cuţit. Era două şi patruzeci şi şase când Kelly păşea pe drumul de întoarcere spre casă.

Acţiunea nu pornise cu dreptul, îşi zâmbeau în barbă infanteriştii marini. Autobuzul care-i transporta avusese o pană şi „scurtătura” pe care o alesese şoferul îi scosese exact în spatele unui ambuteiaj în traficul rutier. În fine, puţin după ora trei, ţinându-se strâns de Jeepul care-i pilota, autobuzul ajunse la destinaţia finală, baza din Quantico a Forţelor Navale. Infanteriştii marini se îndreptară spre o baracă izolată din care răsunau sforăiturile locatarilor şi-şi aleseră priciurile, pregătindu-se pentru un somn binemeritat. Oricât de interesantă, incitantă

şi periculoasă ar fost fi misiunea, începutul nu era decât încă una din nenumăratele zile în uniformă verde.

Se numea Virginia Charles şi nici noaptea ei nu se scurgea prea bine. Locuia doar la câţiva kilometri de Spitalul St. Agnes, unde lucra ca asistentă. În seara aceea rămăsese mai mult la spital; schimbul ei întârziase, iar ea nu dorise să lase nesupravegheate paturile de care răspundea. Deşi lucra de peste opt ani în acelaşi schimb, nu ştiuse că orarul autobuzului pe care-l lua în mod regulat suferise modificări şi, ratându-l, îl aşteptase pe următorul preţ de o eternitate sau, cel puţin, aşa i se păruse. Acum cobora din autobuz, două or, e mai târziu decât ora obişnuită, pierzând şi „Tonight Show” pe care-l urmărea cu religiozitate în fiecare seară. Avea patruzeci de ani, divorţase de un bărbat care o lăsase cu doi copii – unul soldat, din fericire în Germania şi nu în Vietnam, celălalt în ultima clasă de liceu – şi nu avea nimic altceva. Deşi avea un salariu modest, în baza contractului negociat de sindicat, reuşise să ofere o viaţă decentă celor doi fii, găsind chiar şi timp să le supravegheze prieteniile şi învăţătura.

Coborând din autobuz şi ajunsă de oboseală, se întrebă pentru a nu ştiu câta oară dacă n-ar fi cazul ca o parte din economiile ei să ia drumul achiziţionării unei maşini. Dar maşina trebuia asigurată, iar fiul mai tânăr şi-ar fi dorit s-o conducă şi el – cheltuiala ar fi fost mai mare şi ea ar fi avut un motiv de nelinişte în plus. Poate peste câţiva ani, când cel mic va intra şi el în armată – singura lui speranţă pentru a-şi continua studiile, o dorinţă pentru a cărei realizare ea nu va avea niciodată banii necesari.

Deşi simţea plumbul oboselii în picioare, se deplasa cu paşi repezi şi cu simţurile în alertă. Cât de mult se schimbase cartierul. Toată viaţa locuise în această zonă şi îşi reamintea străzile animate, dar pe care te simţeai în siguranţă, precum şi vecinii prietenoşi. Încă păstra în minte o seară liberă de miercuri când mersese pe jos până la Biserica New Son A.M.E. – o plimbare irepetabilă datorită programului pe care-l avea la serviciu – fără cea mai mică umbră de nelinişte. Dar se consolă la gândul banilor pe care îi va primi pentru cele două ore suplimentare, lăsându-şi privirea să măture strada în căutarea pericolului. Doar câteva sute de metri, se îmbărbătă ea. Iuţise pasul şi pufăia dintr-o ţigară, spunându-şi că trebuia să fie calmă. Fusese tâlhărită – termenul în argoul local actual era „călărită” –

de două ori în ultimul an, de fiecare dată de drogaţi care aveau nevoie de bani pentru obişnuinţele lor costisitoare şi singurul lucru bun al acestor evenimente se rezumase la o pildă utilă pentru fiii ei. De altfel, nici nu fusese păgubită de prea mulţi bani. Întotdeauna Virginia Charles avea asupra ei doar o sumă modică, suficientă pentru biletele de autobuz şi o cină la restaurantul spitalului. Demnitatea ei avusese de suferit, dar durerea i se topise în amintirea timpurilor mai frumoase pe care le trăise cartierul, acum populat de cei fără de lege. Încă un bloc, se încurajă ea, dând colţul străzii.

— Hei, coană mare, fă-te cu nişte bani, îi ceru o voce chiar în spatele ei.

Văzuse silueta din umbră şi încercase să treacă de ea, fără să întoarcă privirea, ignorând-o, în speranţa că va fi tratată la fel, dar genul ăsta le amabilitate începuse să devină rar. Continuă să înainteze cu capul între umeri, ordonându-şi să păşească mai departe şi încercând să se convingă că nu era în stilul vagabonzilor de pe stradă să atace o femeie pe la spate. O mână pusă pe umăr îi risipi convingerea.

— Dă-mi banii, curvo, continuă vocea, nici măcar nervoasă, ci doar rostind o comandă uzuală pe un ton neutru, care definea noile reguli ale străzii.

— Băiete, n-am decât câţiva dolari, se precipită Virginia Charles, strângându-şi şi mai mult umerii şi păşind mai departe, fără să întoarcă privirea, pentru că mişcarea îţi oferea siguranţă.

Apoi auzi sunetul acela de rău augur.

— Te tai, o avertiză vocea, la fel de calmă, explicându-i curvei tâmpite cât de mizerabilă este viaţa.

Sunetul o speriase. Se opri, bolborosind în şoaptă o rugăciune şi deschise geanta. Se răsuci încetişor, mai mult furioasă decât speriată. Ar fi putut să ţipe şi, doar cu puţini ani înainte, asta ar fi însemnat ceva. Ţipetele ar fi fost auzite, capetele s-ar fi iţit pe la ferestre şi bărbaţii poate că ar fi ieşit să-l vâneze pe agresor. Acum îl vedea clar; era doar un puşti, şaptesprezece sau optsprezece ani, cu o privire lipsită de viaţă, tipică drogaţilor, dar în care se desluşea aroganţa celui care stăpânea situaţia. Bine, oftă ea, dă-i banii şi hai acasă. Scormoni în geantă şi scoase o bancnotă de cinci dolari.

— Cinci dolari?

Tinerelul strâmbă din nas.

— Am nevoie de mai mult, curvo. Hai, ieşi cu ei, altfel te tai.

Privirea lui o sperie, făcând-o să-şi piardă pentru prima oară

sângele rece şi să insiste:

— E tot ce am.

— Scoate-i sau te fac bucăţi.

Kelly dăduse colţul doar la câţiva metri de maşina lui şi tocmai începea să se relaxeze. Intrase pe stradă fără să fi avut nici cel mai mic avertisment, dar, la nici cinci metri de Volkswagenul lui, erau doi oameni şi o străfulgerare reflectată de lumină îl avertiză că unul dintre ei avea cuţit.

Printre dinţi îi scăpă o înjurătură. Doar luase o decizie odată pentru totdeauna. Nu putea să salveze întreaga omenire şi nici n-avea de gând să încerce. Să împiedici comiterea unei crime pe stradă este un excelent subiect pentru un reportaj TV, dar el se pregătea să joace o partidă mult mai serioasă. Însă nu luase în considerare că un incident s-ar putea produce lângă maşina lui.

Se opri brusc, privind, în timp ce mintea lucra cu febrilitatea dictată de fluxul de adrenalină care-l străbătea. Dacă incidentul ar degenera în crimă, poliţia şi-ar face apariţia imediat, ar putea rămâne ore întregi, iar el lăsase două cadavre în urmă la cinci sute de metri – nici măcar atât, deoarece drumul lui până aici nu urmărise o linie dreaptă, ci şerpuise destul de mult. Un puştan – cu spatele la Kelly – se încleştase de braţul unei femei şi agita un cuţit. O împuşcătură de la şase metri era un fleac, chiar şi în întuneric, dar nu cu un calibru 22 care penetrează prea mult şi nu cu un inocent în spatele ţintei. Femeia purta un fel de uniformă şi era mai în vârstă, în jur de patruzeci de ani, aprecie Kelly, îndreptându-se spre ei. Apoi lucrurile luară o altă turnură. Puştiul îi crestă braţul femeii – un roşu clar în strălucirea becurilor de pe stradă.

Virginia Charles icni de durere când cuţitul muşcă din carnea braţului şi încercă să se smulgă din strânsoare, lăsând să-i cadă bancnota de cinci dolari. Cealaltă mână a puştiului i se încleştă pe gât, iar ea îi urmărea ochii care păreau să hotărască următorul loc în care se va înfige cuţitul. Apoi ochii ei zăriră mişcarea unei siluete, la vreo cinci metri, probabil un bărbat şi, pradă unei panici nebune, încercă să strige după ajutor. Strigătul muri într-un geamăt, suficient de tare ca tânărul să-l înregistreze. Ochii ei erau fixaţi pe ceva... pe ce?

Puştiul se răsuci şi zări un beţivan care se împleticea la vreo trei metri de el. Ceea ce fusese un semnal de alarmă, prompt şi automat, se stinse într-un zâmbet leneş.

Rahat! Lucrurile nu mergeau prea bine. Kelly îşi ţinea capul plecat, dar ochii nu i se dezlipeau de tânăr, simţind că nu reuşea

să controleze pe deplin evenimentul.

— Boschetarule, poate ai tu ceva lovele? se interesă puştiul, îmbătat de putere şi, pofticios, făcu un pas spre bărbatul care trebuia să aibă mai mulţi bani decât prăpădita aia de infirmieră.

Kelly nu se aşteptase la mişcarea asta, neprevăzută în schema pe care o plănuise. Încercă să scoată pistolul, dar amortizorul se agăţă în căptuşeala hainei. Tâlharul înţelese exact intenţia gestului. Încă un pas, mult mai iute şi începu să întindă mâna în care avea cuţitul. Nu mai era timp de scos pistolul. Kelly se opri, se retrase cu o jumătate de pas şi se fixă bine pe picioare, într-o poziţie verticală.

Cu toată agresivitatea sa, banditul nu era prea îndemânatic. După un prim atac nereuşit, rămase surprins de cât de uşor eschivase beţivul pentru ca, în clipa următoare, să-l vadă pătrunzând în interiorul arcului pe care-l descria cuţitul lui. O directă de dreapta îndesată îi plesni plexul solar, izgonindu-i aerul din plămâni, amorţindu-l şi atenuându-i reacţia, mişcările fiind rezultate mai mult din inerţie. Braţul în care avea cuţitul se năpusti orbeşte, în timp ce tânărul se chircea de durere. Kelly îi prinse mâna, ajutând mişcarea de extensie a braţului şi răsucindu-l, apoi păşi peste trupul prăbuşit cu faţa pe trotuar. O trosnitură sinistră anunţă dislocarea umărului şi Kelly mări presiunea, transformând braţul într-o bucată inertă de oase şi carne.

— De ce nu vă duceţi acasă, doamnă? îi propuse Kelly Virginiei Charles, întorcându-se cu spatele şi sperând că nu reuşise să-i vadă prea bine chipul.

În mod normal, nici n-ar fi avut cum, se încurajă Kelly: doar se mişcase cu viteza luminii.

Doamna Charles se aplecă pentru a ridica bancnota de cinci dolari de pe trotuar şi plecă fără să scoată un cuvânt. Kelly o urmări cum se îndepărtează, neinteresând-o ce se întâmplă în spate. Părea încă şocată şi cu mâna dreaptă îşi proteja braţul stâng rănit. Kelly era bucuros că nu trebuia s-o ajute. Era al dracului de sigur că va chema pe cineva, cel puţin o ambulanţă şi indiscutabil că ar fi trebuit s-o ajute, aşa rănită cum era, dar riscurile se acumulau mai rapid decât putea el să le facă faţă. Tâlharul începuse să geamă, durerea de la umărul smuls străpungând acum ceaţa protectoare a narcoticelor. Iar el, fără doar şi poate, îi văzuse foarte bine chipul.

Rahat, mormăi Kelly. În fond, lovise o femeie şi încercase să-l atace cu un cuţit pe Kelly – două încercări nereuşite de asasinat.

Indiscutabil, nu era la prima încercare. În seara aceea se arătase neinspirat în alegerea jocului şi a locului de desfăşurare, iar greşelile acestea se plătesc. Kelly smulse cuţitul din mâna inertă şi i-l împlântă la baza craniului, lăsându-l acolo. Peste un minut, Volkswagenul era la câteva sute de metri.

Şapte, îşi spuse Kelly, cotind spre est.

Rahat.

19
O relativă îndurare

Devenise o chestie mai de rutină decât cafeaua şi brioşa de la micul dejun, zâmbi cinic locotenentul Ryan. Încă doi traficanţi lichidaţi, fiecare împuşcat în cap cu două gloanţe de calibrul 22, dar de data asta nu fuseseră jefuiţi de bani. Nici pomeneală de cartuşe primprejur, nici un semn evident de luptă. Unul apucase să ducă mâna spre pistol, dar nu reuşise să-l scoată. Chestia asta ieşea din tipar; tipul cel puţin mirosise pericolul şi încercase să reacţioneze, ineficient însă. Urmase un apel radio de la câteva blocuri depărtare şi el cu Douglas se grăbiseră spre locul acela, lăsându-i pe mai tinerii lor colegi la locul primelor crime. Celălalt caz părea interesant, aşa susţinea poliţistul care lansase apelul.

— Hopa! se miră Douglas, coborând primul din maşină.

Rareori aveai ocazia să vezi un cuţit intrat până-n plăsele într-o ceafă, cu mânerul semănând cu clapeta unei cutii poştale.

— Ăştia nu se ţin de glume!

Crimele uzuale în această parte a oraşului, de fapt, în orice parte a oricărui oraş, erau urmările unor conflicte domestice. Oamenii ucideau membri ai familiei sau prieteni apropiaţi, ca urmare a unor dispute deosebit de banale. Anul trecut, de Ziua Recunoştinţei, un tată îşi ucisese fiul din cauza unui copan de curcan. Crima al cărei motiv fusese o bucată de crab pane era crima favorită a lui Ryan – nu din cauza ridicolului care o făcea amuzantă, ci pentru că era o exagerare monstruoasă a unui incident banal. În toate cazurile, în mod obişnuit, factorii declanşatori erau alcoolul şi viaţa lipsită de orizont care transforma obişnuitele certuri de familie în probleme extrem de importante. *N-am vrut* era scuza cel mai des auzită, urmată *de ce n-a cedat şi el un pic?* Tristeţea care se degaja din astfel de evenimente acţiona ca un acid asupra sufletului lui Ryan. Uniformitatea oamenilor n-ar trebui să se sfârşească ca nişte variaţiuni pe o singură temă. Erau mult mai preţioase, o lecţie pe care o învăţase în Normandia şi în pădurile troienite de lângă Bastogne pe vremea când era un tânăr paraşutist în regimentul 101 aeropurtat. Criminalul tipic dădea vina pe soarta care-l împinsese la un gest pe care nu-l dorise, iar asasinarea

prietenului sau a fiinţei dragi îi trezeau adeseori remuşcări şi, astfel, crima distrugea două vieţi. Dar astea erau crimele pasionale sau cele ale unor minţi rătăcite – de fapt, majoritatea crimelor se încadrau aici. Dar nu şi cea pe care o anchetau.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu braţul lui? îl întrebă pe doctor.

Urmele înţepăturilor de la injecţii erau evidente, dar ciudăţenia consta în faptul că braţul suferise o răsucire într-o rotaţie completă, iar Ryan se holbă fără să înţeleagă.

— Se pare că umărul victimei a fost dislocat. De fapt, e sfărâmat, continuă doctorul după un moment de gândire. Strânsoarea a fost teribilă, i-a zdrobit şi pumnul. Agresorul a ţinut braţul cu ambele mâini şi aproape că i l-a scos din umeri, ca şi cum ai rupe o creangă dintr-un pom.

— Karate? întrebă Douglas?

— Ceva în genul ăsta. Mişcarea asta l-a cam terminat. Iar cauza morţii o vedeţi şi voi.

— Domnule locotenent, veniţi aici, se agită un sergent. Dânsa este Virginia Charles şi locuieşte în blocul celălalt. Ea ne-a semnalat crima.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Charles? se interesă Ryan.

Un infirmier îi refăcuse bandajul pe care şi-l aplicase pe braţul rănit, iar fiul ei, licean în ultimul an la Dunbar, era lângă ea, privind victima de pe trotuar fără urmă de compasiune.

După patru minute, Ryan era burduşit cu informaţii substanţiale.

— Un beţiv, spuneţi?

— Da, asta e sticla pe care a aruncat-o, făcu ea un semn cu mâna.

Douglas o ridică cu o grijă infinită.

— Puteţi să-l descrieţi? întrebă locotenentul Ryan.

Rutina era atât de exasperant de normală, încât parcă s-ar fi aflat în oricare din bazele Marinei Militare, de la Lejeune la Okinawa. Zilnic o duzină de exerciţii, urmate de o alergare, fiecare ţinând pasul şi cadenţa fiind impusă de cel mai vârstnic dintre caporali. Simţeau o bucurie perversă când treceau pe lângă formaţiile în care se antrenau proaspeţii sublocotenenţi, absolvenţi ai „cursurilor pentru ofiţeri” şi aproape că nu-şi mai încăpeau în piele de plăcere când depăşeau plutoanele formate din fetele care doreau să ajungă ofiţeri şi participau, pe timpul verii, la un curs intensiv la Quantico. Aproape opt kilometri de alergare, trecând pe lângă toate clădirile destinate procesului

educaţional – care evocau numele unor infanterişti marini morţi la datorie – apropiindu-se de Academia FBI, întorcându-se puţin pe şoseaua principală şi părăsind-o pentru a intra în pădure, spre locul de antrenament. Rutina din fiecare dimineaţă reuşea doar să le aducă aminte că sunt infanterişti marini, iar lungimea alergării aducea un punct în plus, transformându-i din Forţă de Recunoaştere în infanterişti marini a căror normă echivala cu un barem olimpic. Fură surprinşi văzându-l pe generalul care-i aştepta, ca să nu mai vorbim de bazinul cu nisip şi setul de leagăne şi balansoare.

— Bun venit la Quantico, infanterişti marini, le ură Marty Young, după ce soldaţii se răcoriseră câteva clipe şi li se ordonase să rămână în poziţie de repaus.

Puţin mai departe, privindu-i şi ascultând, erau doi ofiţeri navali în scânteietoare uniforme albe şi doi civili.

Privirile soldaţilor se îngustară, iar misiunea lor deveni dintr-o dată foarte interesantă.

— La fel ca în fotografii, observă Cas pe un ton potolit, panoramând locul de antrenament; ştiau oare care este subiectul lecţiei?

— Ce nevoie era de locul de joacă?

— A fost ideea mea, răspunse Greer. Şi Ivan are sateliţi. Programele aeriene pentru următoarele şase săptămâni sunt plasate în Interiorul Clădirii A. Nu ştiu cât de bune sunt sistemele lor de înregistrare, dar plec de la premisa că sunt la fel de bune ca ale noastre, de acord? Îi arăţi celuilalt ce şi-ar dori să vadă sau îl ajuţi să ghicească mai uşor. Orice loc de joacă are şi o parcare.

Programul exerciţiului era deja fixat. În fiecare zi, noii veniţi vor muta maşinile la întâmplare, iar în jurul orei zece vor scoate manechinele din automobile şi le vor aranja pe lângă echipamentul pentru joacă. Între orele două şi trei, maşinile vor fi din nou deplasate şi manechinele rearanjate. Bănuiau, pe bună dreptate, că manipulanţii maşinilor şi ai manechinelor se vor distra de minune.

— Şi când totul s-a terminat, chiar devine un loc de joacă adevărat? întrebă Ritter, răspunzându-şi apoi singur: La naiba, de ce nu? Excelentă treabă, James.

— Mulţumesc, Bob.

— Pare cam mic, obiectă amiralul Maxwell.

— Dimensiunile au fost respectate cu rigurozitate, cu o marjă de plus-minus opt centimetri. Am trişat un pic, îl avertiză Ritter.

Avem un manual sovietic referitor la aceste locuri. Generalul Young a făcut o treabă de nota zece.

— Ferestrele din Clădirea C nu au geamuri, observă Casimir.

— Verifică fotografiile, Cas, îi sugeră Greer. Nu prea există geamuri. Clădirea asta are doar jaluzele, ici şi colo. Iar aici, la ferestrele din spate – arătă cu degetul spre Clădirea B – sunt gratii. Noi le-am făcut din lemn, ca să le putem îndepărta mai târziu. Pentru aranjamentele interioare am mers mai mult pe ghicite, dar avem câţiva oameni care au scăpat din prizonierat şi le-am modelat în funcţie de informaţiile primite de la ei. Nu e chiar o scamatorie.

Infanteriştii marini priveau curioşi în jur, după ce mai aflaseră câte ceva despre misiune. Cea mai mare parte a planului le era deja cunoscută şi cumpăneau cum ar putea să aplice cunoştinţele acumulate în lecţiile operaţionale de luptă de pe acest straniu teren de joacă înţesat cu manechine ai căror ochi albaştri, de păpuşă, le vor urmări antrenamentul. Grenade M-79 pentru demolarea turnurilor de gardă, grenade de fragmentare prin ferestrele barăcilor. Mitraliere care vor revărsa un şuvoi fierbinte...

„Soţiile” şi „copiii” vor asista la repetiţie şi nu vor povesti nimănui.

Locul fusese ales cu grijă, datorită asemănării cu celălalt amplasament – infanteriştii marini n-aveau nevoie să li se spună asta; aşa trebuia să fie – iar câţiva priveau spre dealul care se înălţa la vreo opt sute de metri de amplasament. De sus, aveai o perspectivă a întregii zone. După discursul de bun sosit, oamenii se împărţiră în unităţi prestabilite, depozitând armele. În locul puştilor MI6A1, aveau carabine CAR-15, mai scurte, mai uşor de manevrat şi mai utile la un atac de aproape. Lansatoarele de grenade erau M-79 standard, cu cătările vopsite cu tritiu radioactiv pentru a străluci în întuneric, iar grenadierii aveau bandulierele burduşite cu muniţie de exerciţiu, deoarece repetiţia cu arme începea imediat. Prima repetiţie se desfăşura pe timpul zilei, ca să-şi între în mână şi să-şi testeze eficienţa, dar imediat după aceea antrenamentele se vor desfăşura doar noaptea – o schimbare a programului pe care generalul neglijase să le-o comunice. În orice caz, era evident. O misiune ca asta nu se putea realiza decât noaptea. Pentru a se familiariza cu ţintele, soldaţii se deplasară până la cel mai apropiat aliniament de tragere. Ţintele – ramele unor ferestre – erau deja pregătite pentru şase dintre ei. Grenadierii se încurajară din priviri şi

expediară prima încărcătură. Unul dintre ei, spre ruşinea lui, dădu greş. Ceilalţi cinci, după ce se asigurară că în spatele ramelor ţintite de ei apăruseră nişte norişori albicioşi, începură să-l ia peste picior.

— În regulă, în regulă, doar să-mi intru în mână, se apără caporalul, plasând apoi cinci lovituri prin ţintă în patruzeci de secunde. Era cam lent – în noaptea trecută dormise pe apucate.

— Mă întreb cât de puternic trebuie să fii ca să reuşeşti o chestie ca asta? întrebă Ryan.

— E al dracului de sigur că na fost Wally Cox, îi asigură doctorul. Cuţitul a secţionat măduva spinării exact în locul de intrare în osul medular. Moartea a fost instantanee..

— Deja îl făcuse ferfeniţă pe tip. Umărul e chiar atât de rău atins pe cât pare? întrebă Douglas, retrăgându-se câţiva paşi pentru a-l lăsa pe fotograf să-şi termine treaba.

— Probabil mai rău. O să ne uităm la el, dar fac pariu că întreaga structură e distrusă. O ruptură ca asta nu mai poate fi reparată, în nici un caz integral. Cariera lui de jucător de baseball se încheiase chiar înainte de a se fi pomenit cu un cuţit în ceafă.

Alb, în jur de patruzeci de ani, păr negru, lung, nu prea înalt, murdar, îşi zise Ryan, privindu-şi însemnările.

— Puteţi să vă duceţi acasă, doamnă, îi comunică el Virginiei Charles.

— În momentul în care ea s-a îndepărtat de trotuar, victima încă trăia, interveni Douglas, oprindu-se lângă locotenent. Apoi i-a luat cuţitul şi i l-a returnat într-o manieră mai specială. Em, în ultima săptămână ne-am pricopsit cu patru asasinate, opere ale unor experţi şi cu şase cadavre.

— Patru stiluri de lucru diferite. Doi tipi legaţi, jefuiţi şi executaţi cu un revolver de calibrul 22, nici o urmă de luptă. Altul a recepţionat în plin cartuşul unei arme de vânătoare, jefuit şi el, n-a apucat nici să răsufle, darămite să se apere. Noaptea trecută alţi doi, probabil tot cu un calibru 22, n-au fost legaţi şi nici jefuiţi, ba chiar se pare că mirosiseră pericolul. Toţi erau distribuitori. Dar ăsta de acum nu e decât un vagabond. Nu ţine, Tom.

Dar mintea lui Ryan deja începuse să lucreze pe această neconcordanţă.

— Ăsta are cazier?

Sergentul în uniformă îi răspunse:

— Un drogat. O acuzaţie de scandal în loc public, de şase ori arestat pentru furt. Dumnezeu ştie ce altceva a mai făcut.

— Nu se potriveşte, mormăi Ryan. Nimic nu se leagă şi, dacă vorbim de un tip într-adevăr şmecher, cum de şi-a permis să fie văzut, de ce a lăsat-o să plece, de ce a vorbit cu ea – la dracu', pentru ce l-a lichidat pe nenorocitul ăsta? Se poate desluşi vreo schemă?

Nici vorbă de schemă. Sigur, cele două perechi de plasatori fuseseră lichidate cu un calibru 22, dar asta era arma preferată a nelegiuiţilor străzii şi doar una dintre perechi fusese jefuită; a doua nu, iar grupajul împuşcăturilor nu mai fusese atât de incredibil de precis, deşi tot câte două cartuşe le perforaseră ţestele amândurora; celălalt plasator şi el jefuit, fusese omorât de glonţul unei puşti de vânătoare.

— Atenţie, avem arma crimei şi sticla de vin şi pe amândouă sau cel puţin pe una vom găsi ceva amprente. Oricine ar fi tipul ăsta, e al dracului de sigur că n-a fost prea grijuliu.

— Un boschetar cu simţul dreptăţii, Em? pufni Douglas. Cel care l-a lichidat pe drogatul ăsta...

— Da, da, ştiu. Nu era Wally Cox.

Dar cine să fie şi cu ce dracu' se ocupa?

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru mănuşi, răsuflă uşurat Kelly, în timp ce-şi admira vânătăile de pe braţul drept. Se lăsase furat de mânie, o chestie destul de prostească. Trecând în revistă incidentul, realiză că fusese confruntat cu o situaţie dificilă. Dacă ar fi asistat pasiv la asasinarea femeii sau la vătămarea ei gravă, iar apoi s-ar fi urcat în maşină şi ar fi şters-o, în primul rând nu şi-ar fi iertat niciodată comportamentul şi în al doilea, dacă cineva i-ar fi zărit maşina parcată lângă locul incidentului, mai mult ca sigur că numele lui ar fi figurat pe lista posibililor suspecţi. Ultima parte a raţionamentului îi trezi un rânjet dezgustat. Acum chiar putea fi suspectat de crimă. Mă rog, cineva tot trebuia să fie. Cum sosise acasă, se proţăpise în faţa oglinzii, aşa deghizat cum era. Indiferent ce se întipărise în privirea femeii, nu-l văzuse pe John Kelly, ci un chip umbrit de o barbă deasă, ascuns sub o perucă lungă şi soioasă, îmbâcsit de murdărie. Gheboşeala pe care o mimase îl făcea măi scund cu nişte centimetri. Lumina de pe stradă era cam chioară, iar singura dorinţă a femeii fusese de a o şterge cât mai repede de la locul crimei. Îşi amintea că lăsase sticla de vin să-i cadă din mână pentru a para mai uşor lama cuţitului. Apoi, în viitoarea evenimentelor, uitase de ea şi n-o mai

recuperase. *Tâmpit*! mârâi enervat Kelly.

Ce-ar putea să afle poliţia? Descrierea fizică nu era un motiv de îngrijorare. Purtase mănuşi chirurgicale care nu se rupseseră, iar vânătăile de pe mâini nu sângeraseră. Mai presus de orice, nu atinsese niciodată sticla decât cu mâinile înmănuşate. Era sigur de asta pentru că era una din măsurile de siguranţă pe care le hotărâse de la început. Poliţia va şti doar că un beţiv ucisese un drogat; dar străzile erau pline de beţivani, iar el mai avea nevoie de o singură noapte. Asta însemna că va fi obligat să modifice schema operaţională şi că misiunea din noaptea aceea va fi mai periculoasă decât ar fi trebuit, dar informaţiile despre Billy erau prea bune pentru a nu profita de ele, iar ticălosul, alertat, poate că va fi suficient de deştept ca să-i treacă prin cap să-şi modifice propria rutină. Folosea diferite case pentru a număra banii pe care-i colecta sau era vorba doar de una pe care o schimba la câteva nopţi? Dacă supoziţia era exactă, orice amânare cu o zi sau două putea fi catastrofală, toată activitatea lui de recunoaştere ducându-se pe apa sâmbetei, obligându-l la un nou start într-o altă deghizare – dacă ar mai reuşi să găsească ceva la fel de eficace, ceea ce era puţin probabil în viitorul imediat. Kelly se gândea că ucisese şase oameni pentru a ajunge aici – al şaptelea era o greşeală şi nu conta... poate doar pentru femeia aceea, oricine ar fi fost. Respiră adânc. Dacă ar fi asistat nepăsător la rănirea sau chiar la asasinarea ei, cum ar mai fi fost, în stare să se privească în oglindă? Era convins că alesese cea mai bună soluţie într-o situaţie dificilă. Ghinionul face şi el parte din regula jocului. Neşansa sporise riscul, dar nu-l preocupase siguranţa personală, ci reuşita misiunii. Era momentul să lase la o parte gândurile astea. Avea şi alte responsabilităţi. Ridică receptorul şi formă un număr de telefon.

— Greer.

— Clark, anunţă Kelly.

Cel puţin, chestia asta era încă amuzantă.

— Ai întârziat, îl admonestă amiralul.

Apelul trebuia făcut înainte de prânz, iar stomacul lui Kelly se răzvrăti un pic la dojană.

— Nici o problemă, abia am venit. În curând o să avem nevoie de tine. A pornit!

Iute al naibii, îşi spuse Kelly.

— În regulă, domnule.

— Sper că eşti în formă. Dutch pretinde că da, continuă James Greer pe un ton amabil.

— Cred că o să fac faţă, domnule.

— Ai mai fost la Quantico?

— Nu, domnule.

— Adu-ţi vasul. Au un chei pentru oaspeţi şi o să stăm la taifas. Duminică dimineaţa. La zece fix. O să fim acolo, domnule Clark.

— Da, domnule comandant.

Kelly auzi zgomotul receptorului pus în furcă.

Duminică dimineaţa. Nu se aşteptase la asta. Lucrurile se precipitau şi misiunea cealaltă devenea extrem de urgentă. De când nu se mai urnise birocraţia guvernamentală atât de repede? Oricare ar fi fost motivul, Kelly era direct afectat.

— Urăsc asta, dar aşa lucrăm, se disculpă Grişanov.

— Chiar nu faceţi nici o mişcare fără radarul vostru terestru?

— Robin, au fost şi nişte discuţii ca ofiţerul care răspunde de controlul interceptării să dea ordinul de foc. Îţi dai seama, tipul ăsta e pe pământ, într-o cabină insonorizată…

Dezgustul din vocea lui era evident.

— E ca şi cum l-ai transforma pe pilot într-un simplu şofer, protestă Zacharias. Trebuie să ai încredere în piloţii tăi.

Voi face tot posibilul ca bărbatul ăsta să le poată vorbi celor din statul-major al generalului, îşi spuse Grişanov cu cinism. *Pe mine nu mă vor asculta. Dar pe el, da.* Conaţionalii săi, chiar dacă tot timpul plănuiau cum să se războiască şi să-i înfrângă pe americani, aveau un respect imens pentru ideile şi practicile lor.

— E o combinaţie de factori. Noile escadrile de vânătoare vor fi desfăşurate de-a lungul graniţei cu China. Vezi…

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiai? Ne-am războit de trei ori anul ăsta cu chinezii, pe râul Amur şi ceva mai la vest.

— Ei, nu se poate!

Ştirea părea incredibilă, iar americanul era stupefiat.

— Doar sunteţi aliaţi!

Grişanov pufni.

— Aliaţi? Prieteni? Da, probabil că din afară dăm impresia că toate ţările socialiste sunt la fel. Amice, noi şi chinezii suntem duşmani de secole. Nu citeşti istorie? De o bună perioadă îl sprijinim pe Ceang împotriva lui Mao – i-am instruit şi armata. Mao ne urăşte. Am făcut o tâmpenie când le-am furnizat reactoare, iar acum ei şi-au pus la punct armele nucleare. Ce părere ai, rachetele lor pot ajunge în ţările noastre? Au în dotare

bombardiere TU-16 – „bursuci”, cum le spuneţi voi. Crezi că pot să bată până în America?

Zacharias ştia răspunsul.

— Bineînţeles că nu.

— Dar te asigur că pot ajunge deasupra Moscovei, cu o, încărcătură de jumătate de megatonă. Ăsta e motivul pentru care regimentele noastre de MIG-uri sunt la graniţa chinezească. De-a lungul acestei axe n-avem o adâncime strategică. Robin, am avut nişte ciocniri grozave cu ticăloşii ăştia galbeni, chiar la nivel de divizie. Iarna trecută le-am dat peste cap încercarea de a ne lua o insulă. Ei au început, ne-au omorât un batalion de grăniceri şi le-au mutilat cadavrele – de ce-au făcut asta, Robin? Crezi că din cauză că grănicerii aveau părul roşu sau pentru că erau pistruiaţi? întrebă Grişanov pe un ton caustic, citând textual un articol furibund din *Steaua Roşie.*

Lucrurile căpătaseră o întorsătură ciudată. Rusul rostea adevărul, dar îi era mai greu să-l convingă pe Zacharias decât reuşise cu nenumăratele lui minciuni meşteşugite.

— Nu suntem aliaţi. Am renunţat chiar şi la transporturile de arme cu trenul pentru nord-vietnamezi – chinezii furau lăzile din vagoane.

— Şi le folosesc împotriva voastră?

— Dar împotriva cui, a indienilor? A Tibetului? Robin, oamenii ăştia nu sunt ca noi. Au o altă imagine asupra lumii. Sunt ca naziştii împotriva cărora a luptat tatăl meu, se simt superiori celorlalţi oameni… cum îi spune chestiei ăsteia?

— Rasă conducătoare, sugeră americanul.

— Ăsta e cuvântul, da. Ei cred în asta. Pentru ei, noi suntem animale; folositoare, de acord, dar ne urăsc şi îşi doresc tot ce avem noi. Ne-ar lua petrolul, pădurile, pământul.

— Cum se face că niciodată nu ni s-a suflat un cuvânt despre asta? se miră Zacharias.

— Rahat, mârâi rusul. Crezi că la noi e altfel? Când Franţa a ieşit din NATO şi le-a cerut americanilor să-şi retragă bazele de pe pământul lor, crezi că vreunul dintre noi a aflat despre ce este vorba? Eram în Germania pentru o problemă de serviciu şi nimeni nu s-a obosit să-mi spună ce se întâmplă. Robin, imaginea pe care v-aţi făcut-o despre Rusia e asemănătoare felului în care privim noi America; un colos impresionant, dar politica voastră internă e un mister pentru mine, la fel cum şi cea a ţării mele este pentru tine. Totul poate fi foarte confuz, dar, prietene, vreau să-ţi spun că noul meu regiment de MIG-uri îşi va

avea baza între China şi Moscova. O să aduc o hartă, să-ţi arăt.

Zacharias se sprijini de zid, crispându-se din cauza durerii pe care încă o simţea în spate. Era prea mult ca să poată fi crezut.

— Te mai doare, Robin?

— Mda.

— Ţine, prietene.

Grişanov îi întinse plosca, care fu acceptată fără rezerve de data asta. Îl urmări dând o duşcă lungă pe gât, înainte de a-i returna recipientul.

— Cât de performant este ăsta nou?

— MIG-ul 25? E o *rachetă,* se entuziasmă Grişanov. Probabil că rondoul la întoarcere este chiar mai larg decât al Thudului vostru, dar la capitolul viteză în linie dreaptă voi n-aveţi nici pe departe aşa ceva. Doar patru rachete, nici o altă armă. Cel mai puternic radar construit vreodată pentru un bombardier şi nici nu poate fi bruiat.

— Rază de acţiune scurtă? întrebă Zacharias.

— Aproximativ patruzeci de kilometri. Am renunţat la o bătaie mai lungă în favoarea siguranţei. Am încercat să le avem pe amândouă şi n-a ţinut.

— Şi nouă ne e greu, se încruntă americanul.

— Ştii, nu mă aştept la un război între ţările noastre. Sincer. Nu prea avem ce să vă intereseze. Resurse, spaţiu, pământ – toate astea le aveţi şi voi. Dar chinezii au nevoie de ele, iar noi împărţim o graniţă lungă cu ei. Le-am dat arme pe care le pot folosi împotriva noastră... şi sunt câtă frunză şi iarbă. Micuţi şi ai dracului, ca ăştia de aici, dar infinit mai mulţi.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi?

Grişanov mormăi printre dinţi:

— Voi fi în fruntea regimentului meu. Am să pun la punct un plan pentru apărarea patriei împotriva unui atac nuclear din partea chinezilor. Doar că nu m-am decis cum s-o fac.

— Nu e uşor. Oricum, aveţi un atu: beneficiaţi de timp şi spaţiu aerian pentru a exersa diferite scheme de apărare şi vă cunoaşteţi inamicii.

— Şi noi avem piloţi de vânătoare, dar nu se compară cu ai voştri. Ştii, chiar dacă v-am lua prin surprindere, mă îndoiesc că am putea lansa mai mult de douăzeci de bombe deasupra ţării tale. Ţintele sunt la două mii de kilometri de bazele voastre. Ştii ce înseamnă asta? Practic, nici o posibilitate de a exersa împotriva unui virtual inamic.

— Vrei să spui o echipă roşie?

— Poţi să-i spui şi albastră, Robin. Sper că înţelegi, îi făcu Grişanov cu ochiul, redevenind apoi serios. Da, ai dreptate. Numai antrenamente teoretice, fără să poţi testa exact avioanele şi surprizele apar când ţi-e lumea mai dragă. Unele avioane pe care le-am crezut potrivite pentru vânătoare nu sunt destul de rezistente într-o acţiune de luptă.

— Dar nu toate.

— Robin, n-o să-ţi cer să mă crezi. Ar fi prea mult. O ştim amândoi. Fii sincer, crezi cu adevărat că ţara ta va declara vreodată război Rusiei?

— Probabil că nu, admise Zacharias.

— Te-am întrebat eu despre planurile voastre de război? Da, desigur, sunt exerciţii teoretice extrem de interesante şi probabil că pentru mine ar fi nişte jocuri tactice fascinante, dar ţi-am cerut vreodată să mi le dezvălui?

Tonul lui era blând, ca al unui profesor răbdător.

— Nu, Kolea, ai dreptate.

— Robin, nu-mi fac probleme din cauza B-52-urilor. Mă neliniştesc bombardierele chinezilor. Ăsta-i războiul pentru care se pregăteşte ţara mea.

Privirea i se fixase pe cimentul pardoselii şi, pufăind din ţigară, continuă pe acelaşi ton blând.

— Mi-amintesc de vremea când aveam unsprezece ani. Nemţii se apropiaseră la mai puţin de o sută de kilometri de Moscova. Tata s-a alăturat regimentului lui – era format numai din profesori universitari. Jumătate din ei nu s-au mai întors. Mama şi cu mine am fugit din oraş undeva în est, într-un sătuc al cărui nume nu-l mai ţin minte – totul era confuz şi parcă nu mai exista soare, iar întunericul ne copleşise – eram îngrijorat pentru tata, fost profesor universitar, acum şofer pe un camion. Am pierdut douăzeci de milioane de oameni în război, Robin. Douăzeci de milioane. Oameni pe care-i cunoşteam. Prieteni de-ai părintelui meu – tatăl soţiei mele a murit în război. Doi dintre unchii mei au murit şi ei. Când înotam, ţinând-o pe mama de mână, prin nămeţii de zăpadă, mi-am jurat ca într-o zi să-mi apăr ţara pentru ca alţi copii să nu-şi mai lase căminele în mijlocul iernii. Unii din colegii mei de clasă au murit atunci, atât era de frig. Ăsta e motivul pentru care îmi apăr ţara. Nemţii şi-au dorit ce aveam noi, iar acum e rândul chinezilor.

Arătă abătut spre uşa celulei.

— Dacă şi ăştia mai pot fi numiţi oameni!

Chiar înainte ca Zacharias să vorbească, Kolea ştiu că-l

agăţase. Fusese în joc o muncă de luni de zile pentru acest moment, ca şi cum ai fi pregătit seducerea unei virgine, dar mult mai trist. Omul ăsta nu-şi va mai revedea vreodată căminul; După ce le sugeau toate informaţiile de care aveau nevoie, vietnamezii erau decişi să-i lichideze pe toţi prizonierii. Era o pierdere, colosală; toată concentrarea asta de talent va dispărea, iar antipatia pe care o simţea pentru presupuşii aliaţi era cât se poate de reală – şi asta de multă vreme. Chiar din momentul sosirii lui la Hanoi, când făcuse cunoştinţă cu superioritatea lor arogantă, cu incredibila lor cruzime... şi cu stupiditatea lor. Cu blândeţe şi cu mai puţin de un litru de votcă, reuşise acolo unde eşuaseră torturile şi minţile lor sadice. În loc să aducă durere, se făcuse părtaş la ea. Înlăturase brutalitatea, înlocuind-o cu gentileţea, îi respectase virtuţile lui Robin şi îi alinase suferinţa cât se pricepuse de bine, protejându-l de noi traume şi regretând amarnic că ultimele răni i se datorau lui.

Totuşi, fiecare medalie are şi un revers. Pentru a ajunge acolo unde-şi dorise, trebuise să-şi deschidă sufletul, să povestească momente adevărate din viaţa, să aducă la suprafaţă coşmarurile copilăriei lui şi să reexamineze cu ochii minţii adevăratele motive pentru care alesese profesiunea pe care o adora. Ştia că bărbatul de lângă el era sortit unei morţi solitare, necunoscute – de fapt, pentru familia şi ţara lui era deja dispărut – într-un mormânt anonim. Omul ăsta nu era unul din fasciştii lui Hitler. Era un inamic, dar unul corect, care probabil că se străduise din răsputeri să limiteze răul pe care-l producea în rândul civililor pentru că şi el avea o familie. Nici pomeneală de vreo veleitate de superioritate rasială – nici măcar nu-i ura pe nord-vietnamezi, iar asta i se părea de-a dreptul remarcabil pentru că el, Grişanov, învăţase să-i urască. Zacharias nu merita să moară, îşi spuse Grişanov, iar asta i se păru culmea ironiei.

Kolea Grişanov şi Robin Zacharias deveniseră prieteni.

— Ce zici de chestia asta? întrebă Douglas, stând pe biroul lui Ryan.

Sticla de vin era într-o pungă de plastic, iar suprafaţa ei fusese pudrată cu un praf galben, fin.

— Nici o amprentă?

În culmea uimirii, Emmet se holbă la sticlă.

— Nici măcar o pată, Em.

Cuţitul era următorul obiect. O sculă simplă, doar o lamă cu resort, pudrat şi el şi băgat în plastic.

— Sunt nişte pete.

— O amprentă parţială a degetului mare, care se potriveşte cu a victimei. Nimic altceva de care să ne agăţăm, doar câteva pete uniforme, asta e varianta laboratorului. Fie că nenorocitul s-a sinucis, împlântându-şi cuţitul în ceafă, fie că suspectul purta mănuşi.

În această perioadă a anului era îngrozitor de cald ca să ai nevoie de mănuşi. Emmet Ryan se sprijini de spătarul scaunului, chiorându-se la probele de pe birou şi apoi ridicându-şi privirea spre Tom Douglas, care se aşezase lângă ele.

— Crimele s-au comis în patru locuri diferite, cu un total de şase victime. Nici urmă de vreo probă. Cinci dintre victime – din trei incidente – erau distribuitori, două stiluri de lucru diferite. În nici unul din cazuri nu au existat martori, toate fiind comise cam în aceeaşi perioadă a nopţii, pe lungimea unei raze de cinci cvartale.

— Treabă de meseriaş, aprobă din cap locotenentul Ryan.

Închise ochii, revăzând în minte diferitele scene ale crimelor, corelându-le apoi cu datele respective. Jefuit, nejefuit, schimbarea modului de operare. Dar ultima crimă avusese un martor. *Plecaţi acasă, doamnă.* Fusese doar politicos? Ryan clătină din cap.

— Tom, viaţa adevărată nu e ca-n Agatha Christie.

— Ei, hai să ne întoarcem la flăcăul căruia îi plăceau drogurile. Ce părere ai de metoda, pe care a folosit-o prietenul nostru pentru a-l trimite pe lumea cealaltă?

— Un cuţit împlântat în ceafă. N-am mai văzut de mult timp aşa ceva. E al dracului de puternic, ticălosul, îmi amintesc de ceva asemănător prin anii'58-'59.

Ryan făcu o pauză, adunându-şi gândurile.

— Un instalator sanitar înalt, solid şi-a surprins nevasta în pat cu un tip. L-a lăsat pe ăla să plece, apoi a pus mâna pe o daltă, a înşfăcat capul femeii…

— Trebuie să fii rău de tot atins la bibilică ca să încerci chestia asta! Înţeleg, eşti furios la culme, dar de ce aşa? întrebă Douglas. E mult mai uşor să-i tai gâtul şi victima e la fel de moartă.

— Dar e o moarte mai zgomotoasă, iar sângele care împroaşcă peste tot…

Cuvintele i se stinseră pe buze, iar Ryan începu să analizeze afirmaţia pe care o făcuse.

O înjunghiere în piept nu produce prea mult zgomot. Dacă

secţionezi traheea, ai parte de cea mai îngrozitoare bolboroseală, dar, dacă nu reuşeşti, victima răcneşte ca din gură de şarpe. Apoi mai era şi sângele, din belşug, ţâşnind ca apa dintr-un aspersor, împroşcându-te pe mâini şi pe haine.

Pe de altă parte, dacă doreşti să omori pe cineva rapid, aşa cum ai răsuci un comutator, iar tu eşti un tip puternic şi victima e deja neputincioasă, baza craniului, locul de întâlnire a creierului cu măduva spinării, este zona perfectă: o moarte rapidă, în linişte şi relativ curată.

— Doi dintre plasatori au fost lichidaţi doar la o distanţă de două blocuri, iar ora decesului e aproape identică. Prietenul nostru le-a făcut felul, apoi a luat-o încoace, a dat colţul şi a picat peste doamna Charles şi agresorul ei.

Locotenentul Ryan clătină din cap.

— De ce nu şi-a văzut de drum? Traversase pe celălalt trotuar, asta a fost mişcarea cea mai deşteaptă. De ce s-a băgat în chestia asta? Un ucigaş stăpânit de etică? întrebă el. Şi dacă acelaşi tip i-a lichidat pe plasatori, care este motivul? Cu excepţia celor doi din noaptea trecută, celelalte crime seamănă a tâlhărie. Poate că în ultimul caz se ivise ceva care-l împiedicase să colecteze banii şi drogurile. O maşină, un zgomot? Dacă ni-l imaginăm în postură de tâlhar, n-are nici o legătură cu doamna Charles şi agresorul ei. Tom, asta e doar o speculaţie.

— Patru incidente diferite, nici o probă, un tip care poartă mănuşi – un beţivan cu mănuşi?

— Nu e suficient, Tom.

— Am să-i pun pe cei din Cartierul de Vest să-i treacă prin sită.

Ryan aprobă. Da, era o mişcare inteligentă.

Se făcuse miezul nopţii când părăsi apartamentul. Zona era extrem de liniştită în nopţile din cursul săptămânii. Complexul de apartamente era populat cu locatari care-şi vedeau de propriile treburi. Kelly, de când se mutase aici, nu dăduse mâna decât cu administratorul. Cu alţi câţiva schimbase saluturi amicale şi asta era tot. Nu existau copii în complex, ci doar oameni între două vârste, majoritatea familişti, dar şi doi-trei burlaci şi câteva văduve. Cei mai mulţi erau funcţionari care duceau o viaţă marcată de rutină: dimineaţa autobuzul spre locurile de muncă, seara televizorul, iar în jur de zece-unsprezece erau deja în pat. Kelly parcurse în grabă drumul până la maşină. Se sui la volanul Volkswagenului şi se îndepărtă spre Loch Raven Boulevard, trecând pe lângă biserici şi alte complexe de locuinţe, pe lângă

stadionul oraşului, prin cartierele în care clasa de mijloc se transforma într-una muncitoare, degradându-se apoi şi devenind una sub limita subzistenţei, traseul de rutină trecând pe lângă imobilele neluminate şi destinate birourilor. Dar noaptea asta era diferită.

Pentru azi îşi propusese o primă plată substanţială. Asta însemna risc, dar aşa era întotdeauna, se încurajă Kelly, încleştându-şi degetele pe apărătoarea din plastic a volanului. Nu-i plăceau mănuşile chirurgicale. Cauciucul îi încălzea mâinile şi, deşi transpiraţia nu-l deranja la condus, lipsa de confort era enervantă. Totuşi, alternativa nu era acceptabilă şi în minte îi reveniră amintiri mai puţin plăcute din Vietnam. Lipitorile – numai rostindu-le numele şi simţea fiorii ororii. Erau chiar mai rele decât şobolanii. Cel puţin şobolanii nu-ţi sug sângele.

Kelly nu se grăbea, conducând aproape la întâmplare în jurul obiectivului, în timp ce încerca să se acomodeze cu pulsul străzii. Şi avu noroc. Observă doi poliţişti interogând un beţivan. Unul dintre ei aproape că se lipise de persoana pe care o interoga, celălalt rămânând cu doi paşi în spate, o rutină care n-ar fi trebuit să te frapeze, dar pentru Kelly distanţa dintre cei doi poliţişti avea o semnificaţie specială: unul îi acoperea pe celălalt. Beţivanul era privit ca un pericol potenţial.

Pe tine te caută, Johnnie, băiete, îşi spuse Kelly şi, rotind volanul, intră pe o altă stradă.

Dar nu se putea ca poliţia să-şi schimbe întreaga rutină operaţională. Depistarea şi interogarea beţivilor era doar o sarcină în plus pentru câteva nopţi. Viaţa merge înainte şi în fiecare zi priorităţile se schimbă: se semnalau tâlhării în magazinele de băuturi, vecinii se plângeau de conflicte familiale care puteau degenera în altceva, existau chiar şi încălcări ale legilor de circulaţie. Nu, vânătoarea beţivilor va fi doar o greutate în plus pentru oamenii ăştia suprasolicitaţi. Ea reprezenta partea picantă în rutina plictisitoare a patrulărilor pe străzi, iar Kelly îşi dăduse silinţa să le descifreze tiparul rondurilor de noapte până la amănunt. Ca o consecinţă, orice pericol suplimentar avea o şansă de a fi prevăzut şi Kelly spera că porţia de ghinion pentru actuala misiune se epuizase. O singură reprezentaţie şi apoi va schimba rolul şi decorurile. Doar pentru a avea o imagine completă, iar dacă lucrurile mergeau cum trebuia, ceea ce va afla în curând îi va fi suficient.

Mulţumesc, i se adresă destinului, ajungând în apropierea casei de piatră de pe colţul străzii. Deşi era destul de devreme,

Roadrunner-ul era deja acolo; fata n-ar trebui să fie în casă. Trecu pe lângă maşină, continuând până la blocul următor, apoi făcu la dreapta şi iar la dreapta.

Văzu o maşină de patrulă a poliţiei şi aruncă o privire spre ceasul de bord. Era cu cinci minute mai devreme decât ora obişnuită de patrulare, iar în maşină se afla doar un poliţist. O altă maşină nu va apărea înainte de două ore, îşi spuse Kelly, virând pentru ultima oară la dreapta şi îndreptându-se spre casa din piatră. Opri cât putu de aproape, apoi ieşi din maşină şi se îndepărtă de casa-ţintă până la următorul bloc, unde-şi reluă deghizarea.

Pe trotuarul din faţa blocului erau doi distribuitori solitari. Păreau un pic nervoşi. Probabil că zvonul prinsese aripi, îşi spuse Kelly înghiţindu-şi un zâmbet. Unii din fraţii lor dispăruseră, iar ăsta era un motiv de îngrijorare, fi ocoli prudent pe amândoi, amuzându-se la gândul că nici nu le trecuse prin minte cât de aproape de ei păşise moartea. Cât de subţire le fusese aţa vieţilor – habar n-avuseseră. Dar asta era distracţia, îşi zise el zâmbind, întorcându-se din nou şi luând-o spre obiectiv. Făcu o pauză la colţ, aruncând priviri prudente în jur. Trecuse de ora unu şi mişcările se domoliseră, chiar şi cele ilegale, în obişnuita plictiseală care urmează oricărui sfârşit de zi lucrătoare. Activitatea de pe străzi se potolise, exact cum se aştepta din toate recunoaşterile pe care le făcuse. Nimic alarmant. Kelly se îndreptă spre sud, pe lângă casele din piatră care se înşiruiau pe o parte a străzii şi blocurile din cărămidă de pe partea cealaltă. Avu nevoie de un efort de concentrare pentru a-şi păstra ţinuta inofensivă. Unul dintre cei care o maltrataseră pe Pam se afla la o sută de metri. Probabil chiar doi dintre ei. Kelly le permise amintirilor să-i aducă din nou chipul ei, să-i audă vocea, să-i simtă rotunjimile trupului. Faţa i se transformă într-o mască îngheţată şi degetele mâinilor i se strânseră în pumnii ca de piatră, în timp ce picioarele i se împleticeau pe trotuarul larg – dar numai pentru câteva secunde. Apoi îşi alungă gândurile din minte şi respiră adânc şi încet de cinci ori.

— Tactică, murmură el printre dinţi, încetinind pasul şi fixându-şi privirea pe casa de pe colţ, la mai puţin de treizeci de metri.

Sorbi o gură de vin şi-l lăsă să i se scurgă pe cămaşă. *Şarpele către Chicago. Obiectivul e în faţa mea. Mă îndrept spre el.*

Santinela, dacă ăsta i-o fi fost rolul, se dădu de gol. În lumina becurilor de pe stradă se desluşeau, ieşind pe sub uşă, norişori

din fumul ţigării, spunându-i lui Kelly cu exactitate unde se ascundea prima ţintă. Îşi trecu sticla de vin în mâna stângă, îndoind-o pe cealaltă şi răsucind pumnul pentru a se asigura că muşchii erau decontractaţi şi gata de acţiune. Se apropie de treptele largi, se împiedică de ele şi începu să sughiţă. Apoi urcă treptele spre uşa pe care o ştia întredeschisă şi se rezemă de ea. Kelly se prăbuşi pe pardoseală, pomenindu-se la picioarele bărbatului care-l însoţise pe Billy. Sticla de vin se sparse şi Kelly, fără să-i pese de bărbatul de lângă el, se buluci peste cioburi, stropind totul în jur cu poşirca roşie de California.

— N-ai baftă, prietene, auzi o voce surprinzător de amabilă. Acum cea mai bună mişcare e s-o ştergi de-aici.

Kelly continuă să forfotească de-a buşilea pe pardoseală. Sughiţă mai tare şi-şi răsuci capul spre pantofii santinelei.

— Uşurel, că eşti obosit.

Două mâini puternice se îndreptară spre el, înşfăcându-l şi ridicându-l de pe pardoseală. Kelly îşi bălăngăni braţele, în timp ce bărbatul îl răsucea cu faţa spre uşă. De-abia ţinându-se pe picioare, se răsuci şi mai mult, lăsându-se cu toată greutatea pe trupul celuilalt. Săptămânile de antrenament şi pregătire revenirăîntr-o clipă.

Mâna stângă a lui Kelly lovi scurt faţa bărbatului. Cea dreaptă înfipse Ka-Bar-ul între coaste, iar simţurile îi erau atât de treze, încât buricele degetelor parcă se lipiseră de inima celuilalt, percepându-i bătăile din ce în ce mai slabe, în timp ce lama cu două tăişuri se afunda în ea. Kelly răsuci lama în rană, lăsând-o în trupul care părea cuprins de frisoane. Ochii negri erau larg deschişi de uimire şi genunchii se pliară. Kelly îl lăsă să alunece uşor şi, în linişte, ţinând mânerul cuţitului, îşi permise un zâmbet satisfăcut. Lucrase din greu pentru momentul ăsta, al eliberării complete de emoţii.

— Îţi aminteşti de Pam? i se adresă în şoaptă trupului care îi murea în braţe, iar întrebarea îi aduse momentul de satisfacţie.

Înainte ca ochii să se închidă pentru vecie, desluşi în ei, printre uimire şi durere, un semn de recunoaştere.

Şarpele.

Kelly aşteptă, numărând până la şaizeci, înainte de a scoate cuţitul din rană, ştergându-l apoi pe cămaşa victimei. Era un cuţit de calitate şi nu merita să fie pătat cu un sânge ca ăsta.

Kelly rămase nemişcat, respirând adânc. Lovise prima ţintă, o slugă. Obiectivul principal era la etaj. Totul decurgea conform planului. Un moment de pauză, o binemeritată linişti re a

simţurilor, premergătoare pasului următor.

Scările scârţâiau. Kelly păşi cu grijă, sprijinit de perete, cu un pas uşor şi fără grabă, cu privirea fixată pe capul scărilor pentru *ci* în spate nu mai era nimic care să-l îngrijoreze. Cuţitul se afla deja în teacă. În mâna dreaptă avea acum pistolul – la care înşurubase amortizorul de zgomot – la înălţimea şoldului, iar cu mâna stângă pipăia tapetul scorojit de pe perete.

Pe la jumătatea scării începu să audă şi alte zgomote în afara celui pe care-l făcea sângele pulsându-i în artere. O palmă, un scâncet, o tânguire. Sunete înăbuşite, parcă animalice, urmate de o chiţcăială sardonică, abia auzită, deşi Kelly ajunsese la etaj şi cotise la stânga spre sursa zgomotelor. O respiraţie greoaie, rapidă şi înăbuşită.

Ah… rahat! Dar n-avea cum să se oprească acum.

— Te rog…

O şoaptă disperată şi încheieturile degetelor lui Kelly strânse pe armă se albiră. Se deplasă încet de-a lungul coridorului de la etaj, ştergând peretele. În dormitorul principal se filtra o lumină vagă, de la becurile de pe stradă a căror strălucire reuşea să treacă prin ferestrele murdare, dar ochii lui se obişnuiseră cu întunericul şi desluşi jocul umbrelor pe pereţi.

— Care-i problema, Dor? se interesă o voce masculină, când Kelly ajunse în cadrul uşii.

Îşi îţi cu grijă capul lângă uşă. În cameră era o saltea, iar pe ea o femeie în genunchi, tremurând, cu capul plecat, în timp ce o mână brutală îi strângea sânul. Gura femeii se deschise într-o durere mută. *Aşa te purtai şi cu Pam, nu-i aşa, jigodie nenorocită!* Lacrimile picurau din ochii fetei, dar bărbatul care o încălecase rânjea satisfăcut când Kelly făcu primul pas în cameră.

Vocea lui era uşoară, relaxată, aproape amuzată:

— Pare o distracţie pe cinste. Pot participa şi eu?

Billy întoarse capul, scrutând prin întuneric în căutarea glasului şi descoperind un braţ întins, înarmat cu un pistol barosan. Capul se reîntoarse spre maldărul de haine, aruncate lângă un fel de geantă. Billy era îţi pielea goală, iar în mâna stângă avea o sculă, dar nu un pistol sau un cuţit. Armele erau mai departe, la vreo trei metri de ei, dar privirea nu putea să i le aducă mai aproape.

— Billy, nici să nu-ţi treacă prin cap, îl avertiză Kelly cu o voce amabilă.

— Cine pastele…

— Pe burtă şi cu mâinile în lături sau îţi zbor puţulica, îl avertiză Kelly pe un ton dur.

Era uluitor câtă importanţă acordă bărbaţii organului respectiv, cât de uşor se speriau când le era ameninţat penisul. De fapt, pentru o râmă ca a lui Billy, nici nu era nevoie de o ameninţare serioasă. Creierul ocupa mai mult spaţiu şi era mai uşor de atins.

— Pe burtă. Imediat!

Billy se execută prompt. Kelly o împinse pe tânără înapoi pe saltea şi scormoni în centură după o bucată de cablu electric. În câteva secunde mâinile lui Billy erau solid înfăşurate, iar cablul electric bine înnodat. În mâna stângă a lui Billy era un cleşte pe care Kelly îl luă pentru a strânge cablul, până când prizonierul gemu de durere.

Cleşte?

Iisuse!

Tânăra se holba la el, cu o privire ceţoasă şi o respiraţie greoaie, iar mişcările îi erau lente, de robot dereglat. Probabil că se afla sub influenţa drogurilor. Dar ea îi văzuse chipul, îl privea acum, îl memora.

Ce cauţi aici? Asta nu făcea parte din scenariu. Reprezintă o complicaţie. Ar trebui să... ar trebui să...

John, dacă o faci, te mai poţi socoti om?

Rahat!

Mâinile lui Kelly începură să tremure. Situaţia era într-adevăr periculoasă. Dacă o lăsa în viaţă, se pricopsea cu un martor – cineva care ar putea furniza cel puţin o descriere a lui, suficientă pentru ca poliţia să declanşeze vânătoarea, iar el să se găsească în imposibilitatea de a-şi atinge scopul. Însă sufletul lui era în mare pericol. Dacă o omora, era pierdut pe vecie. Era convins de chestia asta. Închise ochii şi clătină din cap. Totul ar fi trebuit să meargă uns.

Surprizele apar când nu te aştepţi, Johnnie, băiatule.

— Îmbracă-te, îi ordonă fetei, aruncându-i câteva piese de îmbrăcăminte. Imediat, în linişte şi rămâi acolo.

— Cine eşti? întrebă Billy, oferind o supapă furiei lui Kelly.

Traficantul simţi în ceafă apăsarea rece a ţevii pistolului.

— Doar să respiri mai tare şi-ţi împrăştii creierii pe podea, ai priceput?

Capul lui Billy se înclină a aprobare.

Acum, ce dracu' fac? se întrebă Kelly. Se uită spre fata care se chinuia să-şi tragă chiloţii. Un fascicul de lumină îi undui pe sâni,

iar Kelly, observând semnele de pe ei, simţi cum furia îi strânge stomacul.

— Grăbeşte-te, îi ceru fetei.

Ei, drăcia dracului! Kelly verifică strânsoarea cablului de pe încheieturile lui Billy, hotărând că nu strica încă o buclă peste coate – îl strânse de-i ieşiră ochii din cap, un avertisment că nu era cazul să-i treacă prin minte vreo idee de rezistentă. Îl săltă de umeri si-l ridică în picioare, Billy recompensându-l cu un geamăt înăbuşit.

— Doare un pic, nu? îl întrebă Kelly.

Îi aplică un căluş şi-l răsuci spre uşă.

— Mişcă!

Apoi se întoarse spre fată:

— Hai!

Kelly îl pilotă în jos pe trepte. Pe pardoseală erau cioburi şi picioarele desculţe ale lui Billy dansară printre ele, încercând să le evite. Pe Kelly îl surprinse reacţia fetei când descoperi cadavrul de la parter.

— Rick! ţipă ea, oprindu-se şi aplecându-se să atingă trupul.

Acum ai şi un nume, îi spuse Kelly mortului şi o trase pe tânără de lângă cadavru.

— O luăm prin spate.

Se opriră în bucătărie şi Kelly se îndreptă spre uşă pentru a arunca o privire afară. Îşi vedea maşina, iar în jur era linişte şi pace. Încă nu ieşise la liman, dar de câtăva vreme pericolul îi redevenise tovarăş de drum. Kelly îi conduse afară. Fata se uita la Billy şi el la ea, dirijând-o cu privirea. Lui Kelly nu-i venea să creadă că ea reacţionează la rugăminţile mute ale lui Billy. O luă de braţ şi o împinse mal departe.

— Domnişoară, nu-ţi face probleme din cauza lui.

Îi arătă maşina în timp. Ce-l manevra pe Billy. Un gând tulbure din străfundul minţii îşi croia drum la suprafaţă: oare încercarea ei de a-l ajuta pe Billy era un motiv suficient pentru ca el s-o…

Nu, fir-ar să fie!

După ce descuie maşina şi-l împinse pe Billy înăuntru, iar fata luă loc pe scaunul din dreapta, Kelly se sui la volan. Înainte de a porni motorul, se aplecă peste spătarul scaunului şi-i legă gleznele şi genunchii lui Billy.

— Cine eşti? întrebă fata, în timp ce maşina ieşea din parcare.

— Un prieten, îi răspunse blând Kelly. N-o să-ţi fac rău. Dacă aş fi dorit asta, te făceam să-i ţii companie lui Rick, de acord?

Răspunsul ei, abia şoptit, fu neaşteptat, lăsându-l perplex pe

Kelly.

— De ce a trebuit să-l omori? Cu mine se purta frumos.

Ce dracu'? îşi înghiţi Kelly înjurătura, privind-o curios. Obrajii îi erau roşii, parcă răzuiţi cu şmirghel, iar părul într-o dezordine totală. Privirea 1 se întoarse spre stradă. În spatele lui era o maşină de poliţie, deplasându-se pe aceeaşi direcţie, dar, după un scurt moment de panică, Kelly îşi văzu de drum şi patrula dispăru, în timp ce el vira spre nord.

Băiete, pune-ţi iute mintea la contribuţie.

Kelly avea la dispoziţie mai multe soluţii, dar numai una era realistă. *Realistă?* se întrebă, parcă neîncrezător. *Da, cum să nu.*

Nimeni nu se aşteaptă să audă sunându-i-se la uşă la trei fără un sfert dimineaţa. La început, Sandy crezu că visase, dar era cu ochii larg deschişi şi în străfundul minţii sunetul răsună din nou, la fel de clar cum îl auzise cu o secundă mai devreme, când se trezise. Chiar şi aşa, nu putea fi decât un vis, îşi spuse Sandy, scuturându-şi capul, începuse să alunece în somn când soneria se auzi din nou. Se dădu jos din pat, aruncă un halat pe ea şi coborî la parter, prea dezorientată pentru a fi speriată. O formă se desena în cadrul uşii. Aprinse lumina şi deschise uşa.

— Stinge blestemata asta de lumină!

O voce răguşită care, ciudat, îi era familiară. Tonul fusese atât de imperios, că ea se conformă fără comentarii.

— Ce-i cu tine aici?

Lângă el era o tânără care arăta îngrozitor.

— Anunţă la spital că eşti bolnavă. Azi nu te duci la muncă. O să ai grijă de ea. Doris e numele ei, îi comunică Kelly în şoaptă, dar cu fermitatea chirurgului aflat într-o operaţie dificilă.

— Stai puţin!

Sandy încercă să se adune şi să-şi pună ordine în gânduri. Kelly purta o perucă femeiască – destul de murdară. Era nebărbierit, cu nişte haine îngrozitoare şi în ochi avea o flacără pe care n-o mai văzuse până acum... Ură, mânie, o furie nedefinită, iar mâinile lui puternice tremurau.

— Ţii minte ce soartă a avut Pam? o întrebă el într-o suflare.

— Da, dar...

— Fata asta e în aceeaşi situaţie. Nu pot s-o ajut. Nu acum. Trebuie să fac altceva.

— Ce altceva, John? o întrebă Sandy pe un ton precipitat.

Dar, într-un fel, totul îi era foarte clar. Buletinul de ştiri de la televizor pe care-l urmărise în timpul cinei la aparatul alb-negru

din bucătărie, expresia din ochii lui la spital; privirea de acum, atât de asemănătoare, dar diferită prin compasiunea disperată şi încrederea pe care i-o solicitau.

— Sandy, au maltratat-o peste închipuire. Are nevoie de ajutor.

— John, şopti ea. John... îţi pui viaţa în mâinile mele?

Kelly râse în stilul lui, un icnet dispreţuitor, dar fără ironie:

— Ei, doar te-ai descurcat minunat prima oară, nu-i aşa?

O împinse pe Doris înăuntru şi se întoarse, grăbindu-se spre maşină, fără o privire în urmă.

— Mi-e rău, gemu Doris.

Sandy o conduse în viteză la primul etaj, ajungând exact la timp în camera de baie. Tânăra vomită preţ de un minut sau două, golindu-şi stomacul în closetul de porţelan alb. După ce se linişti, îşi ridică privirea în lumina crudă, reflectată de albul faianţei de pe pereţi, Sandy O'Toole descoperi chipul unei suferinţe nepământeşti.

20
Depresurizarea

Era trecut de ora patru când Kelly opri în portul turistic. Dădu înapoi Scout-ul până la traversa pupa a navei sale şi coborî pentru a deschide trapa de încărcare, după ce scrutase întunericul în căutarea posibililor spectatori care, din fericire, lipseau cu desăvârşire.

— Sări, îi ordonă el lui Billy şi acesta se execută.

Kelly îl îmbrânci la bord, apoi îl dirijă spre salonul principal. Ajuns acolo, scoase o bucată de lanţ, un articol marinăresc obişnuit şi legă încheieturile lui Billy de un suport al punţii. Zece minute mai târziu, după ce molase parâmele, se îndreptă spre Golf şi, în sfârşit, îşi permise să se relaxeze. Cu nava pe pilot automat, slăbi sârmele de la mâinile şi picioarele lui Billy.

Kelly era obosit. Mutarea lui Billy din spatele Volkswagenului în Scout fusese mai dificilă decât se aşteptase şi avusese norocul să nu-l întâlnească pe distribuitorul *de* ziare în timp ce arunca pachetele la colţurile străzilor pentru băiatul care urma să le despacheteze şi să le livreze înainte de ora şase. Se lăsă pe spate în scaunul de la comandă, sorbind din cafea, întinzându-şi oasele şi recompensându-şi corpul pentru eforturile depuse.

Kelly redusese luminile la maximum, în aşa fel încât să poată naviga fără să fie orbit de strălucirea becurilor din salon. La babord, câteva cargouri erau amarate la Dundalk Marine Terminal, dar în câmpul lui vizual era foarte puţină mişcare. Întotdeauna la o oră ca asta apa avea ceva relaxant; vântul de-abia adia, ondulând uşurel suprafaţa mării, o oglindă în care dansau becurile de pe ţărm. Luminile roşii şi verzi ale geamandurilor se aprindeau şi se stingeau, avertizând navele să evite adâncimile periculos de scăzute. *Springer* trecu pe lângă Fort Carroll, un octogon nu prea înalt din piatră cenuşie, construit de locotenentul Robert E. Lee, din regimentul de geniu al Armatei Statelor Unite; cu numai şaizeci de ani înainte era încă dotat cu tunuri ghintuite de calibrul 300 mm. Focurile portocalii ale Oţelăriilor Bethlehem de la Sparrow’s Point licăreau către nord. Remorcherele începeau să iasă din micile bazine portuare pentru a ajuta diferite nave să părăsească danele sau pentru a ie

împinge pe altele până la cheiuri, iar peste oglinda apei se auzea mârâitul îndepărtat, dar amical al motoarelor Diesel. Într-un fel, zgomotul acesta nu făcea decât să accentueze pacea care preceda răsăritul. Liniştea era copleşitor de confortabilă, exact aşa cum trebuiau să fie lucrurile când se pregătea începerea unei noi zile.

— Cine dracu' eşti? întrebă Billy, eliberat de căluş şi incapabil să suporte tăcerea.

Doar braţele le avea încă legate la spate, iar el stătea în picioare pe puntea salonului.

Kelly îşi sorbi cafeaua, lăsându-şi braţele obosite să se relaxeze şi ignorând zgomotul din spatele lui.

— Am întrebat cine dracu' eşti! ridică tonul Billy.

Se anunţa o zi toridă. Cerul era senin. Se vedeau o mulţime de stele şi nici măcar o umbră de nor. Fără „cer roşu de dimineaţă" ca să-l îngrijoreze pe Kelly, dar temperatura coborâse doar la 25°C şi ăsta era un semn rău pentru ziua ce avea să vină, cu un soare fierbinte de august care să încingă lucrurile.

— Ascultă, tâmpitule, vreau să ştiu cine dracu' eşti!

Kelly îşi schimbă un pic poziţia în scaunul încăpător de la comandă, luând încă o înghiţitură de cafea. Cursul indicat de compas era unu-doi-zero şi-l menţinea pe latura sudică a canalului navigabil, aşa cum proceda de obicei. Un remorcher puternic iluminat sosea cu o pereche de barje la remorcă, probabil dinspre Norfolk, dar era prea întuneric pentru a vedea ce fel de încărcătură aveau. Kelly verifică luminile şi văzu că erau expuse corect. Asta va face plăcere Pazei de Coastă, pe care comportarea remorcherelor locale n-o umplea întotdeauna de bucurie. Kelly se întrebă ce fel de viaţă era să mişti barje încolo şi-ncoace prin Golf. Trebuia să fie groaznic de plictisitor să faci acelaşi lucru, zi de zi, înainte şi-napoi, la nord şi la sud, cu o viteză constantă de şase noduri, văzând tot timpul aceleaşi lucruri. Sigur, era o muncă bine plătită. Un comandant şi un secund, un mecanic şi un bucătar – trebuiau să aibă un bucătar. Poate unul sau doi marinari pe punte. Kelly nu era prea sigur. Toţi cu salarii sindicale, ceea ce era destul de decent.

— Hei, uite ce-i. Nu ştiu care-i problema, dar putem s-o discutăm, da?

Manevra de apropiere era probabil destul de periculoasă. Mai ales pe vânt barjele erau nişte chestii greu manevrabile. Dar nu astăzi. Astăzi nu va fi vânt. Doar mai fierbinte ca-n iad. Kelly începu virajul spre sud imediat ce trecu de Bodkin Point şi acum

putea să vadă luminile roşii clipind pe turnurile lui Bay Bridge, la Annapolis. Prima licărire a răsăritului decora orizontul la est. Într-un fel era trist, zău. Ultimele două ore înainte de răsărit erau perioada cea mai bună a zilei, dar puţini îşi băteau capul s-o aprecieze. Încă o dovadă că oamenii nu prea ştiau niciodată ce se petrecea în jurul lor. Kelly crezu că zărise ceva, dar parbrizul din securit îi stingherea vizibilitatea, aşa că părăsi comanda şi ieşi pe puntea superioară. O privire prin binoclul marinăresc şi se întoarse la comandă pentru a lua microfonul radioului.

— Iahtul cu motor *Springer* cheamă nava patruzeci-unu a Pazei de Coastă, terminat.

— Aici Paza de Coastă, *Springer.* Vorbeşte Navlositorul. Ce faci aşa devreme, Kelly? Terminat.

— Îmi fac negoţul pe mare, Oreza. Tu ce rost ai? Terminat.

— Caut negustori de pene ca tine, ca să-i salvez. Un pic de antrenament, ce crezi? Terminat.

— Mă bucur să aud asta, Paza de Coastă. Împingi chestiile alea care seamănă cu nişte mânere spre prova – de obicei asta-i partea ascuţită a navei – şi ea merge mai repede. Iar partea ascuţită se duce încotro întorci timona – ştii tu, stânga, ca să mergi la stânga, dreapta, ca să o iei la dreapta. Terminat.

Kelly le auzi râsetele pe circuitul de ultrascurte.

— În regulă, am recepţionat, *Springer;* o s-o transmit echipajului meu. Mulţumesc pentru sfat terminat.

După opt ore lungi de patrulare, echipajul şalupei lenevea pe punte, fără să se omoare cu treaba. Oreza lăsase un marinar tânăr la timonă şi se sprijinea de batardoul timoneriei; sorbindu-şi cafeaua, în timp ce se juca cu microfonul radioului.

— Ştii, *Springer,* nu înghit aiureli de astea de la prea mulţi tipi. Terminat.

— Un marinar adevărat îi respectă pe cei mai buni ca el, Paza de Coastă. Hei, e adevărat că bărcile voastre au elice pe fund? Terminat.

— Ooo, hăhăi un proaspăt ucenic în ale marinăriei.

— Nu, *Springer.* Elicele le ţinem doar pentru antrenament şi le scoatem când mimozele din Marina Militară părăsesc şantierul. Nu ne place când pe voi, domnişoarele, vă apucă răul de mare de îndată ce le vedeţi. Terminat.

Kelly chicoti şi modifică spre babord cursul pentru a evita micul cuter.

— E plăcut să ştii că ţara noastră lasă căile navigabile pe

mâini atât de capabile, Paza de Coastă, mai ales că se apropie un weekend.

— Ai grijă, *Springer,* sau o să te calc pentru o inspecţie a siguranţei navigaţiei.

— Puneţi la lucru banii din impozite?

— Urăsc să-i văd risipiţi.

— Bine, Paza de Coastă, voiam doar să mă asigur că sunteţi treji cu toţii.

— Recepţionat şi mulţumesc foarte mult, domnule. Moţăiam un picuşor. E plăcut să ştii că avem profesionişti adevăraţi ca tine care să ne ţină treji.

— Vânt bun, Navlositorule.

— Şi ţie, Kelly. Terminat.

Frecvenţa radio reveni la paraziţii obişnuiţi.

Şi cu asta rezolvase o problemă, îşi spuse Kelly. Nu i-ar fi picat bine să se trezească cu el apropiindu-se pentru o şuetă. Nu chiar acum. Kelly asigură radioul şi coborî dedesubt. Orizontul era acum roz-portocaliu; încă vreo zece minute până când soarele îşi va face apariţia.

— Ce-a fost chestia asta? întrebă Billy.

Kelly îşi turnă încă o cană de cafea şi verifică pilotul automat. Lira suficient de cald acum şi-şi scoase tricoul. Cicatricele de pe spate, de la împuşcătura cu alice, cu greu ar fi putut fi mai evidente, chiar în lumina puţină a răsăritului pe cale de a se produce. Urmă o tăcere remarcabil de lungă, punctată de o inspiraţie adâncă.

— Tu eşti...

De data asta Kelly se întoarse, privind în jos la bărbatul gol, înlănţuit de punte.

— Aşa e.

— Te-am omorât, obiectă Billy.

Nu fusese pus la curent. Henry nu o făcuse, considerând că nu avea nici o legătură cu operaţiunea lui.

— Aşa crezi? întrebă Kelly, privind din nou înainte.

Unul din motoare se ambala ceva mai tare decât celălalt. Îşi notă în minte să verifice sistemul de răcire, după ce va termina cealaltă afacere. Altfel, nava se comporta la fel de docil ca-ntotdeauna, legănându-se uşor pe valurile de hulă, aproape invizibile, deplasându-se cu o viteză constantă de douăzeci de noduri, cu prova înclinată la aproximativ cincisprezece grade, pe un unghi de planare eficient. Pe treaptă, cum spunea Kelly. Se întinse din nou, flexându-şi muşchii, lăsându-l pe Billy să vadă

cicatricele şi ce se afla sub ele.

— Deci, despre asta-i vorba... Ne-a spus totul despre tine înainte să-i luăm maul.

Kelly măsură cu privirea panoul cu instrumente, apoi verifică harta în timp ce se apropiau de Bay Bridge. Curând va traversa pe partea estică a canalului. Verifica acum ceasul navei – pe care îl folosea drept cronometru – cel puţin o dată pe minut.

— Pam era grozavă la pat. Chiar până la urmă, continuă Billy, înţepându-şi temnicerul, umplând tăcerea cu vorbele lui răutăcioase şi găsind în ele un fel de curaj. Totuşi, nu era prea deşteaptă. Deloc.

Imediat după Bay Bridge, Kelly decuplă pilotul automat şi roti timona zece grade la babord. Deşi traficul matinal era destul de slab, Kelly privi cu grijă în jur înainte de a iniţia manevra. O pereche de lumini în mişcare, aflate chiar la orizont, anunţau apropierea unei nave comerciale* probabil la vreo mie de metri. Kelly ar fi putut porni radarul ca să verifice, dar în aceste condiţii meteorologice ar fi fost doar o. Risipă de electricitate.

— Ţi-a povestit despre semnele pasiunii? rânji Billy.

Nu văzu cum mâinile lui Kelly se încleştară pe timonă.

Semnele din jurul sinilor par să fi fost făcute cu un patent obişnuit, afirmase raportul patologic. Kelly învăţase pe de rost fiecare cuvânt al frazeologiei medicale seci, ca şi cum ar fi fost gravate cu un vârf de diamant pe o placă de oţel. Se întrebase dacă şi medicii avuseseră aceleaşi sentimente ca şi el. Probabil că da. Mânia lor se manifestase în detaşarea sporită cu care îşi dictaseră notele. Aşa sunt profesioniştii.

— A vorbit, ştii, ne-a spus totul. Cum ai luat-o în maşină, cum aţi petrecut Noi am învăţat-o meserie, nene. Ne eşti dator pentru asta. Înainte de a fugi, pariez că nu ţi-a spus, s-a regulat cu toţi, de trei-patru ori cu fiecare. Probabil că şi-a-nchipuit că-i o chestie deşteaptă, nu? Cred că nu şi-a imaginat că o să i-o tragem vreodată.

O, A, AB, îşi zise Kelly. Grupa 0 era de departe cea mai comună dintre toate şi asta însemna că s-ar putea să fi fost mai mult de trei. *Şi ce grupă ai tu, Billy?*

— O curvă. Drăguţă. Nimic de zis, dar nimic mai mult decât o prăpădită de curvă blestemată. Aşa a murit, ştiai? A murit în timp ce se regula cu un tip. A sugrumat-o şi curişorul ei simpatic pompa din greu, chiar până când faţa i-a devenit purpurie. Era amuzant de urmărit, îl asigură Billy cu un rânjet. M-am distrat cu ea de trei ori, omule. Am făcut-o să sufere al dracului de tare, m-

auzi?

Kelly îşi deschise larg gura, respirând încet şi regulat, fără să permită muşchilor să se contracteze. Briza de dimineaţa se înteţise un pic, determinând nava să se balanseze, poate cinci grade la stânga şi la dreapta verticalei, iar el îşi lăsă corpul în voia ruliului, impunându-şi să accepte mişcarea liniştitoare a mării.

— Nu ştiu care-i problema, vreau să zic, e doar o curvă moartă. Ar trebui să cădem la o înţelegere. Ştii ce tâmpit eşti? În casă erau şaptezeci de miare, javră tâmpită. Şaptezeci de miare.

Billy se opri văzând că tactica pe care o adoptase n-avea sorţi de izbândă. Totuşi, mânia te îndemna la greşeli, iar mai devreme îl tulburase pe tip. Era sigur de asta, aşa că îi dădu drumul mai departe.

— Ştii, adevărata nenorocire, cred eu, e că avea nevoie de droguri. Dac-ar fi ştiut un alt loc de unde să şi le procure nu ne-am fi întâlnit niciodată. Şi apoi şi tu ai zbârcit-o, îţi aminteşti?

Da, mi-amintesc.

— Vreau să zic, ai fost de-a dreptul tâmpit. Nu ştiai că există telefoane? Iisuse, omule. După ce maşina noastră s-a înţepenit, l-am chemat pe Burt. Ne-am urcat în maşina lui şi-am patrulat prin cartier şi când colo, dăm peste tine, uşor ca bună ziua de găsit în Jeepul ăla. Trebuie că te vrăjise rău de tot, omule.

Telefoane? Ceva atât de banal o omorâse pe Pam? se întrebă Kelly. Muşchii i se încordară. *Kelly, idiotule.* Apoi umerii îi căzură, doar pentru o secundă, când îşi dădu seama cât de total eşuase, o parte din el necunoscând lipsa de substanţă a eforturilor de răzbunare. Dar, cu sau fără substanţă, răzbunarea va fi a lui. Îşi îndreptă spatele.

— Adică, o maşină aşa de uşor de ginit, cât de tâmpit poate fi omul? întrebă Billy, depistând în sfârşit o reacţie la înţepăturile sale. Sunt cam surprins că trăieşti; hei, vreau să zic, nu a fost nimic personal. Poate că nu ştiai că lucrează pentru noi. N-o puteam lăsa liberă cu ce ştia, aşa-i? Pot să mă revanşez. Hai să facem un târg, bine?

Kelly verifică pilotul automat şi suprafaţa mării. *Springer* se deplasa pe un curs sigur şi stabil, iar în raza lui vizuală nu se afla nimic pe un drum convergent. Se ridică de pe scaun şi se aşeză pe altul, aflat doar la un metru de Billy.

— Ţi-a spus că eram în oraş ca să facem rost de droguri? Asta ţi-a spus? întrebă Kelly, privindu-l în ochi.

— Mda, aşa-i.

Billy se relaxă. Rămase cu gura căscată când Kelly începu să plângă în faţa lui. Poate că aici era şansa lui de a ieşi din încurcătură.

— Să mă bată Dumnezeu, îmi pare rău, omule, mormăi Billy cu o falsă compasiune. A fost doar ghinionul tău.

Ghinionul meu? Kelly închise ochii, doar la câţiva centimetri de faţa lui Billy. *Doamne sfinte, mă proteja pe mine. Chiar şt după ce o dădusem în bară. Nu ştia nici dacă trăiesc sau nu, dar a minţit ca să mă protejeze.* Era mai mult decât putea suporta şi Kelly pur şi simplu îşi pierdu controlul pentru câteva minute. Dar chiar şi aşa avea un rost. După un timp ochii i se uscară şi; când îşi şterse faţa, îndepărtă şi orice sentimente umane pe care le-ar fi putut avea pentru musafirul lui.

Kelly se ridică şi se întoarse la scaunul de comandă. Nu voia să-l mai privească în faţă pe micul ticălos. Ar fi putut să-şi piardă cu adevărat controlul şi nu putea să rişte aşa ceva.

— Tom, cred că până la urmă s-ar putea să ai dreptate, spuse Ryan.

Potrivit permisului de conducere – deja verificat: fără cazier, dar cu o lungă listă de infracţiuni rutiere – Richard Oliver Farmer împlinise douăzeci şi patru de ani şi nu avea şanse să îmbătrânească. Expirase în urma unei unice împunsături de cuţit în piept, prin pericard, care traversase în întregime inima. Mărimea rănii de cuţit – de obicei, o astfel de rană traumatică se închidea până la a deveni dificil de observat de către un nespecialist – indica răsucirea lamei de către atacator, atât cât îi permitea spaţiul dintre coaste. Era o rană largă, indicând o lamă lată de aproximativ cinci centimetri. Mai important, exista şi o confirmare suplimentară.

— O chestie nu prea inteligentă, anunţă medicul legist.

Ryan şi Douglas dădură amândoi aprobator din cap, privind. Domnul Farmer purtase o cămaşă de bumbac alb, închisă cu nasturi la gât. Exista şi o haină de costum, atârnată de clanţa unei uşi. Cine-l omorâse ştersese lama cuţitului de cămaşă. Aparent trei ştersături, iar una din ele lăsase o imagine clară a cuţitului, marcată de sângele victimei care avea un revolver în centură, dar nu avusese şansa să-l folosească. Altă victimă a abilităţii şi surprizei, dar în acest caz mai puţină circumspecţie. Cel mai tânăr dintre cei doi indică una din pete cu vârful creionului.

— Ştii ce este? întrebă Douglas.

Era o întrebare retorică; şi răspunse tot el imediat.

— E un Ka-Bar, cuţitul de luptă din dotarea-standard a infanteriştilor marini. Am şi eu unul.

— Simpatic tăiş, interveni medicul legist. Tăietură foarte curată, aproape chirurgicală în modul în care a trecut prin piele. Trebuie să fi spintecat inima în două jumătăţi aproape identice. O împunsătură foarte precisă, domnilor, cuţitul a pătruns perfect orizontal, aşa că nu s-a blocat în coaste. Cei mai mulţi cred că inima se află în stânga. Prietenul nostru ştie mai bine. O singură penetrare. Ştia exact ce face.

— Încă una, Em. Criminal înarmat. Prietenul nostru s-a apropiat şi l-a aranjat atât de repede...

— Da, Tom, încep să-ţi dau dreptate.

Ryan clătină din cap şi urcă la etaj pentru a se alătura celeilalte echipe de detectivi. În dormitorul din faţă era o grămadă de haine bărbăteşti, un săculeţ de pânză cu o tonă de bancnote în el, un pistol şi un cuţit. O saltea cu pete de spermă, unele încă umede. Şi o poşetă. O mulţime de probe pe care cei mai tineri trebuiau să le catalogheze. Grupe sanguine din petele de spermă. Identificări ale celor trei persoane – presupuneau că fuseseră trei – care se aflaseră acolo. Chiar şi o maşină de controlat, afară. În sfârşit, ceva ce semăna cu un asasinat normal. Amprente vor fi peste tot. Fotografii trăseseră deja o duzină de filme. Dar, pentru Ryan şi Douglas, problema era deja clasificată pe baza modului de operare neobişnuit.

— Îl ştii pe tipul ăla, Farber, de la Hopkins?

— Mda, Em, a lucrat la cazul Gooding, cu Frank Allen. Eu le-am aranjat întâlnirea. Îi umblă mintea, recunoscu Douglas. Puţin cam ciudat, dar deştept. Trebuie să fiu la tribunal în după-amiaza asta, îţi aminteşti?

— În regulă. Cred că pot să mă descurc. Îţi datorez o bere, Tom. Ţi-ai imaginat realitatea mai repede decât mine.

— Ei, mulţumesc, poate cândva o să pot şi eu să fiu locotenent.

Ryan râse, scoţând o ţigară în timp ce cobora scările.

— Ai de gând să rezişti? îl provocă Kelly cu un zâmbet.

De-abia se întorsese în salon după ce ancorase la chei.

— De ce te-aş ajuta? întrebă Billy pe un ton pe care îl credea sfidător.

— În regulă.

Kelly scoase Ka-Bar-ul şi-l apropie de un loc deosebit de

sensibil.

— Putem începe chiar acum dacă vrei.

Întregul corp se chirci, însă o parte mai mult decât celelalte.

— O.K., O.K.!

— Bine. Va trebui să-nveţi ceva din chestia asta. Nu vreau să le faci şi pe alte fete să sufere.

Kelly desfăcu lanţurile din suportul de pe punte şi-l ridică pe Billy în picioare, dar braţele acestuia erau încă împreunate, strâns legate.

— Să te ia dracu', omule! O să mă omori! Şi n-o să-ţi spun absolut nimic!

Kelly îl răsuci pe loc, ca să-l privească în ochi.

— N-o să te omor, Billy. O să părăseşti insula viu, îţi promit.

Confuzia de pe faţa lui era suficient de amuzantă, aşa încât Kelly realmente zâmbi o secundă. Apoi îşi scutură capul. Îşi spuse că păşea pe o cărare deosebit de îngustă şi riscantă, între două prăpăstii la fel de periculoase, iar la ambele extreme îl aştepta nebunia, de două tipuri diferite, dar la fel de distructive. Trebuia să se detaşeze de realitatea momentului şi totuşi să se agaţe de ea. Kelly îl ajută să coboare de pe navă şi-l conduse spre buncărul-atelier.

— Ţi-e sete?

— Vreau să mă şi piş.

Kelly îl pilotă spre un petic de iarbă.

— Dă-i drumul.

Kelly aşteptă. Lui Billy nu-i plăcea să fie în pielea goală, în faţa altui bărbat, într-o poziţie de inferioritate. Din prostie, acum nu încerca să-i vorbească lui Kelly, cel puţin nu în felul potrivit. Laş cum era, încercase mai devreme să-şi trezească bărbăţia, vorbindu-i nu atât lui Kelly, cât lui însuşi, când povestise rolul pe care-l avusese în finalul vieţii lui Pam, creându-şi o iluzie de putere când tăcerea ar fi reuşit să-l salveze. Ei, oricum, ar fi putut să strecoare îndoieli, mai ales dac-ar fi fost suficient de isteţ ca să însăileze o poveste credibilă, dar laşitatea şi prostia nu sunt străine una de alta, nu-i aşa? Kelly îl lăsă să stea nesupravegheat în timp ce forma cifrul de la intrare. Aprinzând luminile din buncăr, îl împinse pe Billy înăuntru.

Arăta şi chiar era un cilindru de oţel, patruzeci şi trei de centimetri în diametru, aşezat pe propriile lui picioare, cu roţi pivotante la capete, exact unde îl lăsase. Capacul de oţel din capăt nu era fixat şi atârna în balamaua lui.

— O să intri acolo, îi spuse Kelly.

— Du-te-n pastele mă-tii!

Din nou sfidare. Kelly folosi mânerul Ka-Barului ca să-l lovească în ceafă. Billy căzu în genunchi.

— Într-un fel sau altul, o să intri acolo – silit sau de bună voie, nu-mi pasă.

Ceea ce era o minciună, însă una eficientă. Kelly îl ridică de gât şi-i vârî capul şi umerii în deschizătură.

— Nu te mişca.

Era mult mai uşor decât se aşteptase. Luă o cheie de la locul ei de pe perete şi desfăcu lanţurile de la mâinile lui Billy. Îşi simţea prizonierul încordat, cu gândul c-ar putea avea o şansă, dar Kelly lucră repede – avea de scos doar un bulon pentru a-i elibera ambele mâini şi un ghiont cu cuţitul în locul potrivit îl avertiză pe Billy că nu era momentul să încerce să facă pe eroul. Billy era prea laş ca să accepte durerea ca preţ pentru o şansă de a scăpa.

— Înăuntru!

Un brânci îl ajută din nou şi, când picioarele fură în cadrul ramei, Kelly ridică tambuchiul şi-l fixă în buloane la locul lui. Apoi ieşi, stingând luminile. Trebuia să mănânce ceva şi să doarmă puţin. Billy putea să aştepte. Aşteptarea va face lucrurile mai uşoare.

— Alo?

Vocea ei suna foarte îngrijorată.

— Bună, Sandy, sunt John.

— John! Ce se întâmplă?

— Cum se simte?

— Doris? Doarme acum, îi răspunse Sandy. John, cine... adică, ce s-a întâmplat cu ea?

Kelly strânse receptorul în mână.

— Sandy, vreau să mă asculţi foarte atent, da? E foarte important.

— Bine. Dă-i drumul.

Sandy era în bucătărie, supraveghind un ibric de cafea, îi vedea pe copiii vecinilor jucându-se cu mingea pe un teren viran, dar normalitatea reconfortantă a jocului lor părea acum foarte îndepărtată.

— Unu, nu spui nimănui că este acolo. În nici un caz nu anunţi poliţia.

— John, e rănită grav, e dependentă de droguri şi, în plus, se pare că are probleme medicale serioase. Trebuie să...

— Sam şi Sarah, atunci. Nimeni altcineva, Sandy, ai înţeles? *Nimeni altcineva.* Sandy…

Kelly ezită. Era greu să vorbească, dar trebuia să clarifice lucrurile.

— Sandy, te-am pus în pericol. Tipii care au lucrat-o pe Doris sunt aceiaşi…

— Ştiu, John. Mi-am dat seama.

Expresia infirmierei era neutră, dar şi ea văzuse fotografia corpului Pamelei Starr Madden.

— John, mi-a spus că… ai omorât pe cineva.

— Da, Sandy, am ucis.

Sandra O'Toole nu fu surprinsă, doar uşor tulburată. Ghicise cu câteva ore înainte, dar s-o audă de la el – în felul în care o spusese! Calm, firesc. *Da, Sandy, am ucis.* Ai dus gunoiul? Da, Sandy, l-am dus.

— Sandy, oamenii ăştia sunt foarte periculoşi. Era simplu s-o abandonez pe Doris acolo, dar n-am putut, cum era să fac una ca asta? Iisuse, Sandy, ai văzut ce i-au…

— Da.

Trecuse mult timp de când lucrase la „urgenţă" şi aproape că uitase lucrurile teribile pe care oamenii şi le făceau unii altora.

— Sandy, îmi pare rău că…

— John, a trecut. O să mă descurc, bine?

Pentru o clipă, Kelly încetă să vorbească, sorbind putere din vocea ei. Poate că asta era diferenţa dintre ei. Pe el instinctul îl îndemna să lovească, să-i identifice pe cei care făceau lucruri rele şi să se ocupe de ei. Caută şi distruge. Instinctul ei era să protejeze într-un alt mod şi fostul membru al SEALS realiză că forţa ei ar putea-o copleşi pe a lui.

— Trebuie să-i asigur o îngrijire medicală corespunzătoare.

Sandy se gândi la tânăra de la etaj, în dormitorul din spate. O ajutase să se spele şi fusese îngrozită de semnele de pe corpul ei, dovezi ale unui abuz fizic inimaginabil. Dar cei mai şocanţi erau ochii ei, morţi, lipsiţi de scânteia sfidătoare pe care o văzuse la pacienţi, chiar şi când aceştia pierdeau bătălia pentru viaţă. În ciuda anilor de muncă dedicaţi îngrijirii unor pacienţi aflaţi în stări critice, nu-şi dăduse niciodată seama că o persoană putea fi în mod intenţionat distrusă, cu o răutate deliberată, sadică. Deşi Sandy ştia că acum era posibil să intre şi ea în atenţia unor astfel de oameni, dezgustul era mai mare decât teama pe care i-o inspirau.

Pentru Kelly aceste sentimente erau total inversate.

— Bine, Sandy, dar te rog, ai grijă. Promite-mi.

— Promit. O să-l chem pe doctorul Rosen.

Se opri o clipă.

— John?

— Da, Sandy.

— Ce faci tu... nu e bine, John.

Se dispreţui pentru ceea ce spusese.

— Ştiu, îi răspunse Kelly.

Sandy închise ochii, încă păstrând imaginea puştilor de afară alergând după mingea de base-ball şi apoi văzându-l cu ochii minţii pe John, ştiind expresia pe care probabil că o avea faţa lui în acele momente.

— Dar nu-mi pasă, nu îmi mai pasă. Înţeleg, John.

— Mulţumesc, şopti Kelly. Te simţi bine?

— O să mă descurc.

— O să mă întorc cât se poate de repede. Nu ştiu ce să facem cu ea...

— Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta. O să am grijă de ea. O să găsim ceva.

— Bine, Sandy... Sandy?

— Da, John?

— Mulţumesc.

Legătura se întrerupse.

Cu plăcere, zise ea în gând, punând la loc receptorul în furcă. Ce bărbat ciudat. Ucidea oameni, punând capăt vieţilor unor fiinţe umane, făcând-o cu o cumplită neîndurare pe care ea nu o văzuse – nu dorea să o vadă – dar pe care vocea lui o proclama prin tonul lipsit de emoţie. Găsise totuşi timp şi se pusese în pericol ca s-o salveze pe Doris. *Încă nu înţeleg,* îşi spuse Sandy, formând iar un număr.

Doctorul Sidney Farber arăta exact cum se aşteptase Emmet Ryan: în jur de patruzeci de ani, mărunt, bărbos, evreu, fumător de pipă. Nu se ridicase când intră detectivul, ci doar îşi invitase musafirul să ia loc, cu o fluturare de mână. Ryan îi trimisese psihiatrului înainte de prânz, prin mesager, extrase din dosarele cazurilor şi era clar că doctorul le citise. Toate erau aşezate pe birou, deschise, ordonate pe două şiruri.

— Îl cunosc pe partenerul dumitale, pe Tom Douglas, spuse Farber, pufăind din pipă.

— Da, domnule. Spunea că participarea dumneavoastră la cazul Gooding a fost foarte utilă.

— Domnul Gooding era un tip foarte bolnav. Sper că va primi tratamentul de care are nevoie.

— Cât de bolnav este cel de-acum? întrebă locotenentul Ryan.

Farber îşi ridică privirea.

— Este la fel de sănătos ca şi noi – de fapt, mai sănătos decât noi, din punct de vedere fizic. Dar nu asta-i important. Ci ceea ce ai spus dumneata. „Cel de acum.” Presupun că în toate aceste incidente este implicat un singur asasin. Explică-mi de ce.

Psihiatrul se lăsă pe spate în scaun.

— La început nu am crezut aşa. Tom şi-a dat seama înaintea mea. E vorba de tehnică.

— Corect.

— Avem de-a face cu un psihopat?

Farber clătină din cap.

— Nu. Adevăratul psihopat este o persoană incapabilă să se descurce în viaţă. Vede realitatea într-un mod toarte personal şi excentric, în general foarte diferit de modul în care o vedem noi, ceilalţi. În aproape toate cazurile, dereglarea are modalităţi de manifestare foarte deschise şi uşor de recunoscut.

— Dar Gooding...

— Domnul Gooding este ceea ce noi numim – e un termen nou – „psihopat organizat.”

— Bine, perfect, dar pentru vecinii lui nu era evident.

— Este adevărat, dar dereglarea domnului Gooding se manifesta în modul înspăimântător în care îşi omora victimele. Numai că aceste omoruri nu au aspecte rituale. Nu au fost mutilări. Nu sunt provocate de un impuls sexual – acesta este indicat de obicei de tăieturi pe gât, cum ştii şi dumneata. Nu. Tipul ăsta îndeplineşte o muncă. Nu caută nici o eliberare emoţională. Doar omoară oameni şi o face pentru un motiv care este, probabil, raţional, cel puţin pentru el.

— Atunci, care ar fi motivul?

— Evident, nu este vorba de jaf. Este altceva. E un tip foarte înfuriat, dar am mai întâlnit astfel de persoane.

— Unde? întrebă Ryan.

Farber arătă spre peretele opus. Într-o ramă de stejar se afla o bucată de catifea roşie pe care erau fixate o insignă de infanterist, una pe care scria RANGER şi aripile de paraşutist. Detectivul nu reuşi să-şi ascundă surpriza.

— Destul de tâmpit, de fapt, explică Farber cu un gest dezaprobator. Puştiul evreu care vrea să dovedească cât de dur este. Ei, zâmbi Farber, cred că le-am dovedit-o.

— Nici mie nu mi-a plăcut prea mult Europa, dar n-am văzut părţile frumoase.

— Ce unitate?

— Compania Easy, a doua din Cinci-Zero-Şase.

— Aeropurtate. Unu-Zero-Unu, este?

— Aşa-i, domnule doctor, răspunse detectivul, confirmând că şi el fusese odată tânăr şi necugetat şi amintindu-şi cât de costeliv era când sărea pe uşile avionului C47. Am sărit în Normandia şi la Eindhoven.

— Şi la Bastogne?

Ryan dădu din cap.

— Acolo n-a fost prea distractiv, dar cel puţin am mers cu camioanele.

— Ei bine, cu asta te confrunţi, domnule locotenent Ryan.

— Îmi explicaţi?

— Asta-i cheia.

Farber ridică transcrierea discuţiei cu doamna Charles.

— Deghizarea. Trebuie să fi fost o deghizare. E necesar un braţ puternic pentru a împlânta un cuţit în ceafă. Nu a fost un alcoolic. Ăştia au tot felul de probleme fizice.

— Dar asta nu se potriveşte deloc, obiectă Ryan.

— Eu cred că da, dar nu în mod evident. Dă ceasul înapoi. Eşti în armată, membru marcant al unei unităţi de elită, îţi fad timp pentru recunoaşterea obiectivului, aşa e?

— Întotdeauna, confirmă detectivul.

— Aplică asta la un oraş. Cum ai proceda? Te camuflezi. Aşa că prietenul nostru hotărăşte să se deghizeze în beţiv. Câţi din ăştia sunt pe străzi? Jegoşi, împuţiţi, dar destul de inofensivi periculoşi doar între ei. Sunt invizibili şi faci abstracţie de ei. Toată lumea procedează aşa.

— Tot n-ai...

— Dar cum apare şi dispare din zonă? Crezi că ia autobuzul – un taxi?

— Maşina.

— O deghizare o porţi şi o lepezi.

Farber ridică fotografia scenei asasinării lui Charles.

— Comite un dublu asasinat la o distanţă de două cvartale, părăseşte zona şi vine aici – de ce crezi că o face?

Şi era acolo, chiar în fotografie, un gol între două maşini.

— Fir-ar să fie!

Umilirea pe care o simţea Ryan era evidentă.

— Ce altceva mi-a scăpat, domnule doctor Farber?

— Spune-mi Sid. Nu cine ştie ce. Individul ăsta e foarte deştept, îşi schimbă mereu metodele, iar acesta este singurul caz când şi-a manifestat mânia. Asta e, nu înţelegi? Este singura crimă făcută la mânie – poate cu excepţia celei de azi-dimineaţă, dar pe aia o s-o lăsăm pentru moment deoparte. Aici vedem furie. Mai întâi îşi transformă victima într-un invalid, apoi o omoară într-un mod deosebit de dificil. De ce?

Farber făcu o pauză pentru câteva pufăituri contemplative.

— Era furios, dar care să fi fost motivul? Ar fi trebuit să fie ceva spontan. N-avea cum să se ţină de un plan, având în vedere că doamna Charles era acolo. Pentru un motiv oarecare a trebuit să facă ceva neaşteptat şi asta l-a înfuriat. De asemenea, pe ea a lăsat-o să plece – *ştiind* că l-a văzut.

— Tot nu mi-ai spus...

— E veteran de război. Într-o formă fizică excelentă. Asta înseamnă că e mai tânăr decât noi şi antrenat la sânge. Ranger, Beretă Verde, ceva de felul ăsta.

— Ce caută acolo?

— Nu ştiu. Va trebui să-l întrebi pe el. Dar te-ai pricopsit cu cineva care nu se grăbeşte. Îşi urmăreşte victimele. Alege aceeaşi perioadă a zilei – când ele sunt obosite, când circulaţia e redusă pentru a diminua şansele de a fi identificat. Nu le jefuieşte. Poate să le ia banii, dar asta nu-i acelaşi lucru. Acum povesteşte-mi despre crima de azi-dimineaţă, îi ceru Farber pe un ton amabil, dar fără echivoc.

— Ai fotografia. La etaj, într-o sacoşă, erau o grămadă de bani. Nu i-am numărat încă, dar sunt cel puţin cincizeci de mii de dolari.

— Bani din droguri?

— Aşa credem.

— Mai erau şi alte persoane? Le-a răpit?

— Se pare că mai erau doi. În mod sigur un bărbat şi probabil că şi o femeie.

Farber dădu din cap şi pufăi câteva secunde din pipă.

— Avem de ales. Fie că asta-i persoana pe care a urmărit-o tot timpul, fie că a fost doar încă un pas spre altceva.

— Deci toţi plasatorii de droguri pe care i-a omorât au fost doar un camuflaj.

— Primii doi, cei pe care i-a legat...

— I-a interogat, se strâmbă Ryan. Ar fi trebuit să ne dăm seama. Au fost singurii care au fost ucişi la adăpost. A procedat aşa ca să aibă mai mult timp.

— E uşor să înţelegi când priveşti retrospectiv, sublime Farber. Nu te simţi jenat. Crima aceea a arătat într-adevăr ca un jaf şi n-aveai nimic altceva pe care să te bazezi. Până când ai ajuns aici s-au strâns o mulţime de informaţii de examinat.

Psihiatrul se lăsă pe spate şi adresă un zâmbet tavanului. Adora s-o facă pe detectivul.

— Până la asta – bătu uşurel cu pipa în fotografiile de la scena ultimei crime – n-ai avut cine ştie ce. Asta e cea care clarifică totul. Suspectul tău se pricepe la arme. E un bun tactician. Are foarte multă răbdare. Îşi urmăreşte victimele ca un vânător care hăituieşte o căprioară. Îşi schimbă metodologia ca să deruteze, dar astăzi a făcut o greşeală. De data asta a arătat şi puţină furie, pentru că s-a folosit deliberat de cuţit. Iar faptul că a curăţat arma imediat e un gest de rutină căpătat în urma antrenamentelor.

— Dar nu-i nebun, îţi menţii afirmaţia?

— Da, mă îndoiesc că suferă de tulburări în sens clinic, dar sunt al dracului de sigur că este motivat de ceva. Oamenii de felul acesta sunt extrem de disciplinaţi, aşa cum suntem şi noi doi. Disciplina este evidentă în modul în care operează – dar şi furia apare în motivaţia acţiunilor sale. Ceva l-a determinat pe omul ăsta să se lanseze în aşa ceva.

— Cucoana.

Asta-l luă pe Farber prin surprindere.

— Exact! Foarte bine. De ce nu a eliminat-o? Este singurul martor pe care îl avem. A fost politicos cu ea. A lăsat-o să plece… Interesant… dar nu suficient pentru a progresa.

— Ne permite doar să afirmăm că nu ucide ca să se distreze.

— Corect, aprobă Farber. Tot ce face are un scop şi beneficiază de un antrenament specializat pe care îl poate aplica în această misiune. Este o *misiune.* Te-ai căpătuit cu o fiară cu adevărat periculoasă, care face legea pe stradă.

— Îi urmăreşte pe cei care se ocupă cu traficul de droguri. Asta-i destul de clar, spuse Ryan. Cel pe care l-a răpit – cei doi, poate…

— Dacă unul din ei este o femeie, va supravieţui. Bărbatul, nu. După starea în care se va afla corpul vom putea afirma dacă el a fost ţinta.

— Furie?

— Asta va fi evidentă. Încă un lucru – dacă ai poliţişti care-l caută, ţine minte că-i mai iscusit în mânuirea armelor decât mulţi alţii. Va părea inofensiv şi va încerca să evite o confruntare. Nu

doreşte să ucidă persoane nevinovate, altfel ar fi lichidat-o pe această doamnă Charles.

— Dar dacă-l înghesuim…

— N-ar fi înţelept.

— Te simţi bine? întrebă Kelly.

Camera de decompresie era una din cele câteva sute care fuseseră livrate marinei militare conform contractului de către Uzina de Topitorie şi Utilaje Dykstra Inc., din Houston, Texas; cel puţin aşa spunea placa cu marca de identificare. Confecţionată din oţel de calitate superioară, fusese proiectată ca să reproducă presiunea la care lucrau scafandrii autonomi. La un capăt era un hublou din trei straturi de plexiglas, groase de zece centimetri. Avea chiar şi o mică ecluză, astfel încât să permită introducerea unor articole, cum ar fi alimentele şi băutura, iar în interiorul camerei se afla o lampă de carte, cu un bec de douăzeci de waţi, protejată într-un dispozitiv de fixare. Sub camera propriu-zisă se afla un puternic compresor pentru aer care funcţiona cu benzină şi putea fi controlat dintr-un scaun pliant lângă care se aflau două indicatoare. Unul era gradat pe cercuri concentrice în milimetri şi ţoii coloană de mercur, pfunzi pe ţol pătrat, kilograme pe centimetru pătrat şi bari sau multipli ai presiunii atmosferice normale, care era egală cu 14.7 pfunzi pe ţol pătrat. Celălalt indicator arăta adâncimea echivalentă a apei, în picioare şi metri. Fiecare treizeci şi trei de picioare de adâncime simulată ridicau presiunea atmosferică cu 14.7 PSI sau un bar:

— Ascultă, orice-ai vrea să ştii, de acord… auzi Kelly prin intercom.

— M-am gândit eu că o să vezi lucrurile aşa cum vreau.

Smuci coarda demarorului, pornind compresorul.

Kelly se asigură că valva simplă de evacuare de lângă indicatoarele de presiune era ermetic închisă. Apoi deschise valva de presurizare, introducând aer din compresor în cameră şi urmărind rotirea înceată a limbilor în sensul acelor de ceasornic.

— Ştii să înoţi? se interesă Kelly, cercetându-i chipul.

Capul lui Billy tresări alarmat.

— Ce… uite, te rog, nu mă îneca, bine?

— Nici vorbă de aşa ceva. S-aud, ştii să înoţi?

— Mda, sigur.

— Ai practicat vreodată înotul subacvatic? fu următoarea întrebare a lui Kelly.

— Nu, nu, niciodată, se grăbi să răspundă distribuitorul de

droguri, foarte derutat.

— În regulă, eşti pe cale să înveţi ce înseamnă. Trebuie să-ţi căşti fălcile şi să-ţi mişti urechile pentru a te obişnui cu presiunea, îl sfătui Kelly, urmărind cum indicatorul „adâncime” trece de zece metri.

— De ce dracu’ nu întrebi odată ce-ai de întrebat?

Kelly decuplă intercomul. Era prea multă teamă în vocea lui. De fapt, Kelly nu găsea o plăcere deosebită în a tortura oamenii şi era îngrijorat că Billy i-ar putea deveni simpatic. Stabiliză indicatorul la treizeci de metri, închizând valva de presurizare, însă lăsă în funcţiune motorul. În timp ce Billy se acomoda cu presiunea, Kelly găsi un furtun pe care-l ataşă la ţeava de eşapament a motorului. Apoi desfăşură furtunul şi-i scoase capătul afară, pentru a elibera în atmosferă monoxidul de carbon. Urma să fie un proces de durată; trebuia doar să aştepte evoluţia evenimentelor. Kelly se baza pe memorie şi asta îl îngrijora. Pe peretele lateral al camerei se afla un tabel cu instrucţiuni, util dar destul de aproximativ, al cărui ultim rând te trimitea la un anumit manual de scufundare, pe care Kelly nu îl avea. În ultimul timp făcuse puţine scufundări de adâncime şi unica la care participase efectiv fusese un efort în echipă la platforma petrolieră din Golf. Kelly petrecu o oră făcând ordine prin atelier, domolindu-şi amintirile şi furia, iar apoi reveni la scaunul lui pliant.

— Cum te simţi?

— Bine, te aranjează?

O voce într-adevăr destul de nervoasă.

— Gata să răspunzi la nişte întrebări?

— Orice. Dar lasă-mă să ies de aici.

— Da, bine.

Kelly ridică o planşetă cu clamă pentru hârtii.

— Ai fost arestat vreodată, Billy?

— Nu.

Un pic de mândrie în asta, notă Kelly. Bine.

— Ai făcut armata?

— Nu.

O întrebare tâmpită.

— Deci nu ai fost niciodată în puşcărie, nu ţi s-au luat niciodată amprentele, nimic de genul ăsta?

— Niciodată.

Capul din cadrul hubloului se mişcă negativ.

— Cum pot să-mi dau seama că nu mă minţi?

— Nu mint, omule. Nu!

— Mda, probabil că nu, dar trebuie să fiu sigur, nu-i aşa?

Kelly întinse mâna stângă şi răsuci valva de evacuare.

Aerul ţâşni din cameră, şuierând zgomotos, în timp ce el urmărea manometrele.

Billy nu ştia ce-l aşteaptă şi totul veni ca o surpriză dezagreabilă. În ora în care trecuse fusese înconjurat de o cantitate de aer de patru ori mai mare decât cea normală pentru spaţiul în care se afla. Corpul lui se adaptase la această situaţie. Aerul absorbit prin plămâni, sub presiune şi el, pătrunsese în sânge şi acum întregul lui corp se afla fa o presiune de 58,8 pfunzi pe ţol pătrat. Diverse bule de gaz, mai ales de azot, i se dizolvaseră în sânge şi, când Kelly dădu drumul aerului din cameră, aceste bule începură să crească. Ţesuturile din jurul buzelor opuneau rezistenţă, însă nu suficientă şi aproape imediat membranele celulelor începură întâi să se întindă şi apoi, în unele cazuri, să se rupă. Suferinţa apăru mai întâi în extremităţi, la început ca o durere surdă, dar de mare întindere, care evoluă rapid în senzaţia cea mai intensă şi mai neplăcută experimentată vreodată de Billy. Venea în valuri, exact în ritmul, acum rapid, al inimii sale. Kelly ascultă geamătul care se transformă curând într-un ţipăt, deşi presiunea aerului era doar cea corespunzătoare unei adâncimi de optsprezece metri. Răsuci valva de evacuare închizând-o şi o recuplă pe cea de presurizare. În alte două minute presiunea urcă din nou la patru bari. Restabilirea presiunii elimină aproape complet durerea, lăsând în urmă un fel de nevralgie, una din acelea pe care de obicei le asociezi cu exerciţiile fizice epuizante. Însă nu era ceva obişnuit pentru Billy; pentru el durerea nu reprezenta senzaţia binevenită pe care o cunosc atleţii după efort. Mai la obiect, ochii căscaţi şi terorizaţi îi spuseră lui Kelly că oaspetele lui era profund înfricoşat. Erau ochii unui animal hăituit, iar asta era perfect.

Kelly conectă intercomul.

— Asta-i pedeapsa pentru minciună. M-am gândit c-ar trebui să ştii. De la capăt. Ai fost arestat vreodată, Billy?

— Iisuse, omule, nu.

— N-ai fost niciodată în închisoare, nu ţi s-au luat niciodată amprentele…

— Nu, omule, doar amenzi pentru exces de viteză. N-am intrat la zdup niciodată.

— Armata?

— Nu, ţi-am mai spus!

— Bine, mulţumesc.

Kelly bifă primul grup de întrebări.

— Acum, hai să stăm de vorbă despre Henry şi organizaţia lui.

Se petrecea încă un lucru la care Billy nu se aştepta. Începând cam pe la trei bari, azotul, care constituie cea mai mare parte din ceea ce fiinţele umane numesc aer, are un efect narcotic nu prea diferit de cel al alcoolului sau al barbituricelor. Oricât de speriat era, Billy încerca totuşi şfichiul unui sentiment de euforie, o dată cu care apăruse şi afectarea raţiunii. Era încă un efect salutar al tehnicii de interogare pe care Kelly o alesese, mai ales pentru amploarea răului pe care putea să-l producă.

— A lăsat banii? se miră Tucker.

— Peste cincizeci de mii. Încă numărau când am plecat, îi confirmă Mark Charon.

Erau iar în cinematograf, singurele două persoane de la balcon. Însă de data asta Henry nu mânca floricele, remarcă detectivul. Nu-l vedea adeseori agitat pe Tucker.

— Trebuie să ştiu ce se petrece. Spune-mi ce-ai aflat.

— Ne-am ales în ultima săptămână cu câţiva plasatori care au încasat-o.

— Ju-Ju, Bandanna, încă doi pe care nu-i cunosc. Mda, ştiu asta. Crezi că e vreo legătură?

— E tot ce avem, Henry. Billy e cel care a dispărut?

— Mda. Rick e mort. Cuţit?

— Cineva i-a scos inima, exageră Charon. Era şi una din fetele tale acolo?

— Doris, confirmă Henry cu o înclinare a capului. A lăsat banii... de ce?

— S-ar putea să fi fost un jaf care a eşuat dintr-un motiv oarecare, dar nu ştiu ce-ar fi putut să-l facă să dea chix. Ju-Ju şi Bandanna au fost amândoi jefuiţi – la dracu', poate cazurile astea nu au nici o legătură. Poate ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost altceva.

— Adică?

— Adică un atac direct asupra organizaţiei tale, Henry, răspunse răbdător Charon. Ştii pe cineva care-ar vrea să facă asta? Nu trebuie să fii poliţist ca să înţelegi ce înseamnă un motiv, nu-i aşa?

O parte a fiinţei lui – de fapt, una substanţială – era încântată de superioritatea asupra lui Tucker, oricât de temporară.

— Cât de mult ştia Billy?

— O mulţime, fir-ar al dracului. Deja începusem să-l iau la...

Tucker se opri.

— În regulă. Nu trebuie şi nici nu vreau să ştiu. Dar altcineva vrea să ştie şi ai face bine să te gândeşti la asta.

Mark Charon începea să realizeze, cu o uşoară întârziere, cât de strâns asociată era prosperitatea lui de cea a lui Henry Tucker.

— De ce n-o fi făcut ca măcar să arate ca un jaf? întrebă Tucker cu ochii aţintiţi pe ecran, fără să-l vadă.

— Cineva îţi trimite un mesaj, Henry. Faptul că nu s-a atins de bani e un semn de dispreţ. Ştii pe cineva care n-are nevoie de bani?

Ţipetele deveniseră mai zgomotoase. Billy abia încheiase o altă excursie la optsprezece metri, unde rămăsese câteva minute. Era util să-i priveşti faţa. Kelly îl văzu acoperindu-şi urechile când ambele membrane timpanice plesniră aproape simultan. Apoi îi fură afectaţi ochii şi sinusurile. Şi dinţii trebuie să-i fi fost afectaţi – dacă avea carii – şi probabil că avea, îşi spuse Kelly, dar nu dorea să-i facă prea mult rău... deocamdată...

— Billy, îl atenţionă el, restabilind presiunea şi eliminând astfel cea mai mare parte a durerii, nu sunt sigur că te cred..

— Cretinule! ţipă în microfon persoana din interiorul camerei. Eu am aranjat-o, ştii chestia asta? Ţi-am urmărit păpuşica cum moare în mădularul lui Henry, i-am gresat maimuţica s-o pregătesc pentru el şi te-am văzut plângând ca un ţânc căcăcios, nenorocitule!

Kelly se asigură că faţa lui era vizibilă prin hublou, când mâna deschise iar valva de evacuare, aducându-l pe Billy înapoi la douăzeci şi patru de metri, suficient pentru încă o porţie zdravănă. Probabil că acum avea hemoragii în articulaţiile majore, pentru că, dintr-un motiv sau altul, bulele de azot tindeau să se acumuleze acolo şi reacţia instinctivă, caracteristică decompresiei, era să te faci ghem ca o minge – o „convulsie”, de aici venea numele original al maladiei. Dar Billy nu se putea ghemui în interiorul camerei, oricât ar fi încercat. Sistemul nervos central era afectat şi el, fibrele subţiri ca de borangic erau stoarse, iar durerea avea acum mai multe faţete – dureri zdrobitoare în articulaţii şi extremităţi şi fire fierbinţi, arzătoare, care-i străbăteau întreg corpul. În timp ce fibrele electrice se revoltau împotriva a ce li se întâmplă, începură nişte

spasme nervoase şi întregul corp îi fu zguduit de convulsii, ca şi cum ar fi fost scuturat de şocuri electrice. Implicarea neurologică atât de timpurie era neliniştitoare. Deocamdată era de-ajuns. Kelly restabili presiunea, urmărind cum se potoleau spasmele.

— Acum, Billy, ai aflat cum s-a simţit Pam? întrebă el, de fapt doar pentru a-şi reaminti.

— Mă doare.

Plângea. Îşi ridică braţele, iar mâinile îi acopereau faţa, dar cu toate astea nu-şi putea ascunde agonia.

— Billy, începu răbdător Kelly. Vezi cum merge treaba? Dacă cred că mă minţi, doare. Dacă nu-mi place ce spui, iarăşi doare. Vrei să fac să te doară şi mai tare?

— Iisuse – nu, te rog!

Mâinile se îndepărtară şi ochii celor doi erau la o distantă de nici treizeci de centimetri.

— Hai să-ncercăm să fim un picuţ mai politicoşi, bine?

— … pare rău…

— Şi mie-mi pare rău, Billy, dar trebuie să faci ce-ţi spun, O.K.?

I se răspunse cu o înclinare a capului. Kelly se întinse după un pahar cu apă. Verifică etanşeitatea sistemului de ecluză înainte de-a deschide capacul şi de-a aşeza paharul înăuntru.

— Bine, dacă deschizi capacul de lângă capul tău poţi să capeţi ceva de băut.

Billy făcu cum i se spuse şi, după o clipă, sorbea apa printr-un pai.

— Acum, să revenim la afaceri, O.K.? Mai povesteşte-mi despre Henry. Unde locuieşte?

— Nu ştiu, bolborosi celălalt.

— Răspuns greşit, mârâi Kelly.

— Te rog, nu! Nu ştiu, ne întâlnim într-un loc lângă autostrada 40, nu ne permite să ştim unde…

— Trebuie să te străduieşti mai mult sau ascensorul se întoarce la etajul şase. Eşti gata?

— *Nuuuu!*

Ţipătul era atât de puternic, încât străbătu prin oţelul gros de doi centimetri şi jumătate.

— Te rog, nu! Nu ştiu – zău că nu ştiu.

— Billy, nu prea am motive să fiu drăguţ cu tine, îi reaminti Kelly. Ai omorât-o pe Pam, ţii minte? Ai torturat-o până când a murit. Te-ai excitat lucrând-o cu patentul. Câte ore, Billy, cât timp aţi chinuit-o tu şi prietenii tăi? Zece? Douăsprezece? La dracu', Billy, noi discutăm doar de şapte ore. Îmi spui că ai lucrat

aproape doi ani pentru tipul ăsta şi nici măcar nu ştii unde stă? Mi-e greu să te cred. Mergem sus, anunţă el cu o voce mecanică, întinzându-se spre valvă.

Nu trebui decât s-o întredeschidă. Primul şuierat al aerului presurizat produse atâta teroare, încât Billy urla deja, înainte ca adevărata durere să fi avut ocazia de a începe.

— NU ŞTIUUUUUUUUUUUUU!

La naiba! Şi dacă nu ştie?

Ei, îşi zise Kelly, *nu strică să fii sigur.* Îl ridică doar un pic, doar până la douăzeci şi cinci de metri, destul pentru a reînnoi vechile dureri, fără să împingă efectele mai departe. Frica de durere era acum la fel de rea ca durerea reală, aprecie Kelly, dar, dacă mergea prea departe, durerea putea să devină propriul ei narcotic. Nu, tipul ăsta era un laş care se distrase adeseori provocând altora durere şi teroare şi, dacă ar fi descoperit că putea supravieţui durerii, oricât de înspăimântătoare, atunci ar fi putut găsi el însuşi o doză de curaj. Era un risc pe care Kelly nu dorea să şi-l asume, oricât ar fi fost de îndepărtat. Închise din nou valva de evacuare şi ridică iar presiunea, de data asta la treizeci şi trei de metri, pentru a atenua mai bine durerea şi a amplifica narcoza.

— Dumnezeule, se cutremură Sarah.

Nu văzuse fotografiile post-morten ale lui Pam, iar la singura ei întrebare în legătură cu autopsia, soţul ei se codise să răspundă, un semnal de care ea ţinuse seama.

Doris era goală şi neliniştitor de pasivă. Cel mai bun lucru care putea fi spus despre ea era că Sandy o ajutase să se spele. Sam îşi deschise geanta şi scoase stetoscopul. Pulsul ei trecuse de nouăzeci, era suficient de puternic, dar prea rapid pentru o fată de vârsta ei. Tensiunea arterială era şi ea ridicată. Temperatura – normală. Sandy intră în acţiune, recoltând patru eprubete cu cinci centimetri cubi de sânge care urma să fie analizat în laboratorul spitalului.

— Cine a putut face aşa ceva? se întrebă în şoaptă Sarah.

Pe sânii lui Doris erau o mulţime de semne, o vânătaie decolorată pe obrazul drept şi alte edeme, mai recente, pe abdomen şi picioare. Sam îi controlă ochii, urmărind reflexul pupilar care era pozitiv – cu excepţia totalei absenţe a reacţiei.

— Aceiaşi care au ucis-o pe Pam, replică potolit chirurgul.

— Pam? întrebă Doris.

— Ai cunoscut-o? Cum?

— Bărbatul care te-a adus aici, spuse Sandy. El este cel care…
— Cel pe care l-a ucis Billy?
— Da, răspunse Sam, apoi îşi dădu seama cât de idioată trebuie să-i fi părut conversaţia unui ascultător străin.

— Ştiu doar numărul de telefon, mărturisi Billy, ameţit din cauza presiunii parţial ridicate a azotului, în timp ce uşurarea durerii îl ajuta să fie mult mai binevoitor.
— Dă-mi-l, ordonă Kelly.
Billy se execută şi Kelly îl notă. Avea acum două pagini de notiţe scrise cu creionul. Nume, adrese, câteva numere de telefon. Aparent foarte puţin, dar mai mult decât avusese la dispoziţie cu doar douăzeci şi patru de ore mai devreme.
— Cum intră drogurile în ţară?
Capul lui Billy se întoarse spre fereastră.
— Nu ştiu…
— Trebuie să ne străduim mai mult.
Ssssssssss…
Billy ţipă din nou şi de data asta Kelly lăsă lucrurile să avanseze, urmărind cum indicatorul de adâncime se roteşte până la douăzeci şi trei de metri. Billy începuse să se sufoce. Acum era afectată funcţia respiratorie şi tuşea sufocantă nu făcea decât să amplifice durerea care satura fiecare părticică a corpului său chinuit. Îşi simţea întregul corp ca pe un balon, mai exact ca pe o colecţie de baloane, mari şi mici, toate încercând să explodeze, înghesuindu-se unele-n altele. Simţea că unele erau mai solide, altele mai fragile, iar cele mai sensibile îşi găseau loc în părţile vitale ale trupului său. Îl dureau şi ochii, care-i dădeau senzaţia că nu mai încap în orbite, iar felul în care i se dilatau sinusurile paranazale înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Era ca şi cum faţa i se desprindea de pe oasele craniului; mâinile îi zburară într-acolo, încercând disperate s-o oprească. Durerea era mai presus de tot ce simţise şi dincolo de tot ce provocase vreodată. Picioarele îi erau îndoite atât cât permitea cilindrul de oţel şi genunchii păreau să sape brazde în pereţi, atât de tare împingeau în ei. Era capabil să-şi mişte braţele care se răsuciră şi se întoarseră spre piept, căutând uşurare, dar generând doar şi mai multă durere, în timp ce el se lupta să-şi păstreze ochii pe orbite. Acum nu mai era în stare nici măcar să ţipe. Pentru Billy timpul se oprise, devenind eternitate.’ Nu mai exista lumină, întuneric, nici sunete sau tăcere. Realitatea era doar durere..
— Te rog… te rog… se transmise şoapta prin difuzorul de

lângă Kelly.

Acesta ridică din nou presiunea lent, oprindu-se de data asta la treizeci de metri.

Faţa lui Billy era acum pătată, parcă iritată de o alergie oribilă. Câteva vase de sânge plesniseră sub suprafaţa pielii şi unul mare se spărsese pe suprafaţa ochiului stâng. Repede, jumătate din „alb” deveni roşu, aproape purpuriu de fapt, făcându-l pe Billy să semene şi mai mult cu un animal înspăimântat.

— Ultima întrebare a fost despre cum intră drogurile în tară.

— Nu ştiu, scânci Billy.

Kelly vorbi calm la microfon:

— Billy, trebuie să înţelegi un lucru. Ce ţi s-a întâmplat până acum doare destul de tare, dar nu ţi-am făcut încă rău cu adevărat.

Ochii lui Billy se holbară. Dacă ar fi fost în stare să analizeze lucrurile la rece, ar fi înţeles că în mod sigur oroarea trebuia să se oprească undeva, o observaţie care ar fi fost şi adevărată şi eronată în acelaşi timp.

— Tot ce s-a întâmplat până acum nu sunt decât lucruri pe care doctorii le pot repara, nu?

Nu era chiar un neadevăr din partea lui Kelly, dar nici o minciună.

— Data viitoare când vom da drumul la aer, Billy, o să înceapă să se întâmple lucruri pe care nimeni nu le mai poate repara. Se vor sparge vase de sânge din globii oculari şi o să orbeşti. Alte vase din creier se vor rupe şi ele. Nici una din chestiile astea nu poate fi reparată. O să fii orb şi o să înnebuneşti. Dar durerea nu va dispărea niciodată. Tot restul vieţii tale, Billy; orb, nebun şi suferind. Câţi ani ai? Douăzeci şi cinci? Mai ai mult timp de trăit. Patruzeci de ani poate – orb, nebun, schilod. Deci, ar fi o idee bună să nu mă minţi, O.K.? Ia zi, cum intră drogurile în ţară?

Nici o milă, îşi spuse Kelly. Ar fi ucis un câine, o pisică sau o căprioară în condiţiile pe care le aplicase acestui... obiect. Dar Billy nu era un câine, o pisică sau o căprioară. Era o fiinţă umană, într-un fel. Mai rău decât un proxenet, mai rău decât distribuitorii. Dacă situaţia ar fi fost inversată, Billy n-ar fi trăit ce simţea el. Era o persoană cu un univers într-adevăr extrem de restrâns. Conţinea o singură persoană, pe el însuşi, înconjurat de lucruri a căror singură funcţie era de a fi manipulate pentru amuzamentul sau profitul lui. Billy era tipul care se delecta producând durere, care savura dominaţia asupra unor fiinţe pe care le considera atât de neînsemnate, încât sentimentele lor nu

aveau nici o importanţă, dacă existau cumva cu adevărat, într-un fel sau altul, nu învăţase niciodată că în universul său existau şi alte fiinţe umane, fiinţe al căror drept la viaţă şi fericire era egal cu al lui; din cauza asta se expusese, fără să-şi dea seama, riscului de a ofensa o altă persoană a cărei existenţă nu prezentase niciodată vreo importanţă pentru el. Acum învăţa altceva, poate, cu toate că era cam târziu. Învăţa că viitorul lui era un univers cu adevărat pustiu, pe care îl va împărţi nu cu oameni, ci cu durerea. Destul de inteligent ca să vadă acest viitor, Billy se prăbuşi. Era evident pe faţa lui. Începu să vorbească cu o voce sugrumată şi inegală, dar una care, în sfârşit, era pe deplin sinceră. Era doar cu vreo zece ani prea târziu, estimă Kelly, ridicându-şi privirea de pe notiţe spre valva de evacuare. Ar fi trebuit să fie păcat şi chiar era pentru mulţi dintre cei care împărţiseră universul destul de excentric al lui Billy. Poate că nu-şi dăduse niciodată seama, îşi spuse Kelly, că altcineva l-ar putea trata în acelaşi fel în care îi tratase pe atâţia alţii, mai mici şi mai slabi decât el. Dar şi asta venea prea târziu. Lumea este plină de nedreptăţi,’ pe când dreptatea este o floare rară. Era simplu, nu-i aşa? Billy nu-şi imaginase că justiţia putea să fie acolo, în aşteptare şi pur şi simplu semnele care i se arătaseră nu fuseseră suficiente pentru a le considera avertismente. Aşa că riscase. Şi pierduse. Iar Kelly îşi va păstra mila pentru alţii.

— Nu ştiu... nu...

— Te-am avertizat, nu?

Kelly deschise valva, făcându-l să străbată tot drumul până la cincisprezece metri. Vasele retinale probabil că plesniră primele. Lui Kelly i se păru că vede un pic de roşu în pupilele lărgite, în timp ce proprietarul lor ţipa, chiar şi după ce plămânii i se goliseră de aer. Genunchi, picioare şi coate băteau toba în oţel. Kelly lăsă lucrurile să evolueze, aşteptând înainte de a pompa din nou aer.

— Spune-mi ce ştii, Billy, sau o să fie şi mai rău. Grăbeşte-te.

Tonul lui Billy era acum cel al confesiunii. Informaţia, deşi ciudată, era indiscutabil reală. Un individ ca ăsta nu avea imaginaţia necesară pentru a născoci aşa ceva. Ultima parte a interogării dură trei ore şi doar o dată Kelly lăsă valva să şuiere şi atunci doar pentru o secundă sau două. Kelly repetă unele întrebări, ca să vadă dacă răspunsurile se schimbaseră, dar nu era aşa. De fapt, întrebarea reînnoită aducea şi mai multe informaţii, care legau între ele crâmpeie de date, creând o

imagine generală care devenea şi mai clară, iar pe la miezul nopţii era sigur că golise memoria lui Billy de toate datele utile pe care le conţinea.

Kelly aproape că se simţi cuprins de sentimente umane când îşi lăsă jos creioanele. Dacă Billy ar fi arătat măcar un pic de milă pentru Pam, poate că ar fi acţionat altfel, pentru că propriile lui răni erau, aşa cum spusese Billy, doar o chestiune de afaceri – mai corect, se datorau propriei prostii şi nu putea să-i facă rău cu bună ştiinţă unui om care profitase de erorile lui. Dar Billy nu se oprise acolo. Torturase o tânără pe care Kelly o iubea şi din această cauză Billy îşi terfelise demnitatea de bărbat şi nu merita solicitudinea fui Kelly.

În orice caz, nu avea nici o importanţă. Răul fusese făcut şi progresa cu viteza lui proprie, în timp ce ţesuturile sfâşiate de trauma barometrică rătăceau prin vasele sangvine, blocându-le unul câte unul. Manifestarea cea mai acută era în creierul lui Billy. Curând, în ochii lui orbi se va furişa nebunia şi, deşi depresurizarea finală fusese lentă şi blândă, ceea ce va ieşi din cameră nu va fi un bărbat – dar, pe de altă parte, nu fusese niciodată.

Kelly slăbi bolţurile care reţineau tambuchiul. Fu întâmpinat de o duhoare cumplită la care ar fi trebuit să se aştepte, dar care veni ca o surpriză. Creşterea şi descreşterea presiunii în tractul intestinal şi vezica lui Billy produseseră efecte previzibile. Va trebui să spele mai târziu cu furtunul, îşi spuse Kelly, trăgându-l pe Billy afară şi aşezându-se pe pardoseală. Se întrebă dacă nu ar trebui să-l lege de ceva, însă corpul prăbuşit la picioarele lui nu-i mai era de nici un folos proprietarului, cu toate articulaţiile importante aproape distruse şi cu sistemul nervos central bun numai pentru a transmite durerea. Dar Billy respira încă şi asta era bine, îşi spuse Kelly, îndreptându-se către pat, bucuros că se terminase. Dacă avea noroc, nu va trebui să facă iar aşa ceva. Dacă avea noroc şi cu o îngrijire medicală bună, Billy mai avea câteva săptămâni de viaţă. Dacă şi asta se mai putea numi viaţă.

21
Posibilităţi

Oricât ar părea de ciudat, Kelly era neliniştit că dormise atât de bine. Nu era normal, se îngrijoră el, să doarmă zece ore fără întrerupere după ceea ce îi făcuse lui Billy. E un timp nepotrivit pentru manifestarea conştiinţei, se adresă Kelly chipului din oglindă în timp ce se bărbierea… şi puţin cam târziu. Dacă o persoană agresa femei şi vindea droguri, atunci trebuia să ia în considerare şi posibilele consecinţe. Kelly îşi şterse faţa. Nu simţea nici o bucurie la gândul durerii pe care o provocase – era sigur de asta. Fusese doar un exerciţiu de a aduna informaţiile necesare, făcând în acelaşi timp dreptate într-un mod corespunzător, deosebit de adecvat. Faptul că reuşise să-şi încadreze acţiunea în termeni familiari îl ajuta din plin să-şi menţină conştiinţa sub control.

De asemenea, trebuia să se ducă până undeva. După ce se îmbrăcă, scoase o pelerină de plastic pe care o luă pe puntea de la pupa cuterului. Îşi făcuse deja bagajele şi cără lucrurile în salonul principal.

Avea să fie o călătorie de câteva ore, multe dintre ele plictisitoare şi mai bine de jumătate pe întuneric. Îndreptându-se spre sud, către Point Lookout, Kelly îşi găsi timp pentru a examina atent colecţia de „nave” abandonate lângă Bloodsworth Island. Construite în timpul primului război mondial, formau o colecţie extrem de pestriţă. Unele erau din lemn, altele aveau coca din beton – ceea ce părea într-adevăr foarte ciudat – şi toate supravieţuiseră primei campanii submarine organizate în lume, dar nu mai erau funcţionale încă din 1920, când marinarii din flota comercială deveniseră mult mai ieftini decât echipajele remorcherelor care făceau în mod obişnuit naveta spre şi dinspre Chesapeake Bay. Kelly urcă pe puntea etalon şi, în timp ce pilotul automat avea grijă să menţină cursul spre sud, le examină prin binoclu, pentru a o depista pe aceea care l-ar putea interesa. Totuşi, nu reuşi să distingă nici o mişcare şi nici nu zări vreo barcă în mlaştina în care se transformase ultimul lor loc de odihnă.

Era de aşteptat, îşi spuse el. Nu era o întreprindere industrială cu flux continuu, deşi era o ascunzătoare inteligentă pentru activitatea în care, până de curând şi Billy jucase un rol. Modifică cursul spre vest. Problema aceasta trebuia să aştepte. Se strădui să-şi lase gândurile să se îndrepte spre altceva. În curând va fi un jucător de echipă, împreună cu alţi bărbaţi ca el. O schimbare binevenită, zâmbi el, în timpul căreia va avea timp să-şi analizeze tactica pentru următoarea fază a operaţiunii sale.

Ofiţerii fuseseră puşi la curent doar în privinţa incidentului cu doamna Charles, dar nivelul de alarmă sporise prin informaţiile ulterioare asupra metodei prin care atacatorul ei îşi găsise sfârşitul. Nu mai fu nevoie de alte îndemnuri la precauţie. Maşini de patrulare cu echipaje de doi se ocupau de majoritatea problemelor, deşi mai erau şi câţiva solitari – ofiţeri superiori sau cei prea încrezători în forţele lor – care îndeplineau aceeaşi funcţie într-un mod care i-ar fi iritat pe Ryan şi Douglas, dacă ar fi aflat. Un poliţist se apropia, în timp ce celălalt stătea retras, cu mâna odihnindu-se neglijent pe revolverul din tocul deschis. Poliţistul din faţă îl obliga pe beţiv să stea în picioare şi-l percheziţiona, căutând arme, adeseori cuţite, dar niciodată arme de foc – orice beţivan care ar fi avut una ar fi amanetat-o imediat, banii luând drumul alcoolului sau, în unele cazuri, al drogurilor. În prima noapte, fuseseră trezite din mahmureală şi identificate unsprezece astfel de persoane şi se făcuseră două arestări pentru ceea ce poliţiştii consideraseră atitudine necuviincioasă. Dar, la sfârşitul schimbului, nu se descoperise nimic important.

— O.K., am aflat ceva, îl informă Charon.

Maşina lui era în parcarea din faţa unui supermagazin, lângă un Cadillac.

— Ce anume?

— Urmăresc un tip deghizat în vagabond.

— Nu zău? exclamă Tucker cu un oarecare dezgust.

— Aşa se spune, Henry, îl asigură detectivul. Au ordine să procedeze cu precauţie.

— Rahat, pufni distribuitorul:

— Alb, nu prea înalt, în jur de patruzeci de ani. E destul de puternic şi deosebit de agil atunci când este nevoie. Cei care se ocupă de caz nu lasă să le scape prea multe informaţii, dar ora la care au fost asasinaţi cei doi distribuitori corespunde celei în care

îl întâlniseră pe beţivan. Pun pariu că-i acelaşi tip care i-a lichidat pe toţi distribuitorii.

Tucker clătină din cap.

— Şi pe Rick şi pe Billy? N-are nici un sens.

— Henry, indiferent dacă are sau nu sens, aşa umblă vorba, O.K.? Acum, chestia este foarte serioasă. Oricine ar fi tipul ăsta, e un profesionist. Înţelegi? Un profesionist.

— Tony şi Eddie, rosti încetişor Tucker.

— Nici eu nu văd pe altcineva, Henry, dar e doar o presupunere.

Charon scoase maşina din parcare.

Nimic nu avea sens, îşi spuse Tucker, conducându-şi maşina pe Edmonson Avenue. De ce ar fi încercat Tony şi Eddie să facă... ce? Ce dracu' se petrecea? Nu ştiau multe despre operaţiunea lui, doar că se derula, iar el o dorea intangibilă, la fel şi teritoriul pe care-l stăpânea. De fapt, devenise principalul lor furnizor. Pentru ei, încercarea de a-i anihila afacerea, fără să afle mai întâi mituind care era metoda de importare a produsului, nu era logică. Să afle... folosise un cuvânt nepotrivit... dar...

Să afle mituind. Şi dacă Billy trăia? Dacă Billy făcuse un târg, iar Rick nu fusese de acord – era o posibilitate. Rick fusese mai slab de înger, dar mai de încredere ca Billy.

Billy îl omoară pe Rick, o ia pe Doris şi scapă de ea undeva – Billy ştia cum să facă asta, nu? – d*e ce? Billy a luat legătura cu... cu cine? Billy e un ticălos mărunt cu ambiţii,* îşi spuse Tucker. *Nu prea deştept, dar ambiţios şi dur când era cazul.*

Posibilităţi Billy ia legătura cu cineva. Cu cine? Ce ştie Billy? Ştie unde se prelucrează produsul, dar nu cum intră în ţară... poate mirosul, mirosul de formaldehidă din pungile de plastic. Înainte Henry luase măsuri de precauţie în problema asta; în faza iniţială, când Tony şi Eddie îl ajutaseră să împacheteze produsul, Tucker avusese grijă să reîmpacheteze totul, doar aşa, ca să fie sigur. Dar nu ultimele două transporturi... *la dracu'.* Asta era o greşeală, nu? Billy ştia aproximativ unde se făcea prelucrarea, dar putea să găsească singur locul? Henry nu-l credea în stare. Nu ştia prea multe despre ambarcaţiuni şi nici măcar nu se dădea în vânt după ele, iar navigaţia nu era o meserie care se învăţa cu uşurinţă.

Eddie şi Tony se pricep la bărci, idiotule, îşi reaminti Tucker.

Dar *de ce* l-ar trage în piept acum, chiar când lucrurile începeau să înflorească?

Pe cine altul ofensase? Mă rog, mai era şi echipa din New York,

însă cu ei nu avusese niciodată un contact direct. Totuşi, le invadase piaţa, profitând de o criză de aprovizionare şi îşi stabilise capul de pod. Ar putea fi supăraţi din cauza asta?

Dar băieţii din Philadelphia? Deveniseră interfaţa dintre el şi New York şi poate că erau lacomi. Poate că aflaseră despre Billy.

Poate că Eddie îşi făcea mutarea, trădându-i în acelaşi timp şi pe Tony şi pe Henry.

Poate că aveau loc o mulţime de lucruri. Indiferent ce se petrecea, Henry încă avea controlul importului. Mai precis, trebuia să reziste şi să apere ce dobândise, teritoriul şi legăturile. Lucrurile de-abia începuseră să renteze din plin. Fuseseră necesari ani de eforturi ca să ajungă unde era acum, îşi spuse Henry, virând la dreapta, spre casă. Un nou început presupunea pericole care, dacă trecuseşi odată prin ele, erau mai uşor de evitat. Un alt oraş şi constituirea unei noi reţele. Iar în Vietnam situaţia se va limpezi în curând. Numărătoarea cadavrelor, de care depindea, era în declin. O problemă ivită acum putea mina totul. Dacă va putea menţine operaţiunea, chiar şi scenariul cel mai pesimist presupunea peste zece milioane de dolari în bancă – mai aproape de douăzeci, dacă juca aşa cum trebuia – şi retragerea efectivă din afaceri. Nu era o opţiune lipsită de atracţie. Doi ani buni ca să ajungă în situaţia asta. S-ar putea să nu înceapă din nou de la zero. Trebuia să reziste şi să lupte.

Rezistă şi luptă, băiete. În minte i se schiţa deja un plan. Va da sfoară-n ţară: îl voia pe Billy şi îl voia viu. Va vorbi cu Tony şi-l va avertiza că era posibil ca Eddie să nu joace corect, că s-ar putea să aibă legături cu rivalii din nord. Acesta era punctul de plecare pentru a aduna informaţii. Apoi avea să acţioneze pe baza lor.

Acolo ar putea fi un loc potrivit, îşi spuse Kelly. *Springer* înainta abia târându-se, în linişte. Important era să găseşti un loc populat, dar lipsit de supraveghere. Nimic neobişnuit în cerinţa acestei misiuni, zâmbi Kelly în sinea lui. *Springer* săltă pe valuri într-o cotitură a râului, un locşor interesant. Verificase deja ţărmul cu grijă. Arăta ca o şcoală, probabil un internat şi nu era luminată. În spatele ei se afla un oraş; unul mic, doar câteva lumini, o maşină când şi când, dar ele rămâneau pe şoseaua principală şi nu era nimeni care să-l vadă. Lăsă nava să continue dincolo de un cot şi iată ceva, o fermă, probabil de tutun, după cum arăta, una veche, cu o casă de dimensiuni apreciabile, cam la vreo şase sute de metri, cu proprietarii înăuntru, bucurându-se de aerul lor condiţionat, iar strălucirea luminilor împiedicându-i

să vadă afară. O să rişte aici.

Kelly puse motoarele la relanti şi se duse la prova pentru a lăsa la apă ancora mică. Se deplasă rapid şi în tăcere, lăsând o barcă pneumatică la apă şi trăgând-o la pupa. Fu destul de uşor să-l ridice pe Billy peste balustrada navei, dar nu reuşi să coboare corpul în barcă. Se întoarse grăbit în salonul de la pupa şi reveni cu o centură de salvare, înhămându-l la ea pe Billy şi aruncându-l peste bord. Aşa era mai uşor. Amară centura la pupa bărcii pneumatice. Apoi vâsli cât putu de repede până la ţărm. Îi trebuiră doar trei-patru minute pentru ca prova bărcii să atingă bancurile de mâl. Era o şcoală, observă Kelly. Probabil că funcţiona după un program de vară şi aproape sigur avea un personal de întreţinere care îşi va face apariţia dimineaţa. Coborî din barcă şi-l târî pe Billy pe banc, iar apoi îi scoase vesta de salvare.

— Acum stai aici.

— … stau…

— Aşa.

Kelly împinse barca înapoi în râu. Când începu să vâslească, privirea i se îndreptă spre Billy. Îl lăsase în pielea goală. Nici un mijloc de identificare. Nu avea alte semne particulare decât cele ale căror autor era Kelly. Billy spusese de mai multe ori că nu i se luaseră amprentele. Dacă era adevărat, atunci nu exista nici un mijloc prin care poliţia să-l identifice cu uşurinţă; probabil că nu va reuşi deloc, iar starea în care se afla îi reducea la maximum speranţa de viaţă. Creierul era mai profund afectat decât intenţionase Kelly, asta fiind o indicaţie certă că şi alte organe interne suferiseră, probabil, traume majore. Dar, până la urmă, Kelly dovedise şi un pic de milă. Probabil ci ciorile n-or să aibă ocazia să-l ciugulească. Doar doctorii. Curând, *Springer* se deplasa iar în susul Potomacului.

După două ore, Kelly zări portul de la Baza Quantico a Forţelor Navale. Obosit, se apropie cu atenţie, alegând unul din locurile pentru oaspeţi, la capătul unui chei.

— Cine eşti? întrebă o voce în întuneric.

— Clark mă cheamă, replică Kelly. Ar trebui să fiu aşteptat.

— A, da. Frumos vaporaş, comentă omul, îndreptându-se înapoi spre un hangar de mici dimensiuni.

În câteva minute o maşină coborî dealul, venind dinspre cazarma ofiţerilor.

— Ai ajuns devreme, îl întâmpină Marty Young.

— Am putea foarte bine să începem, domnule. Veniţi la bord?

— Mulţumesc, domnule Clark. Cum ai făcut rost de copilaşul ăsta? Eu mă chinui cu un velier mic pe care se poate naviga doar ziua.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vă spun, domnule, replică Kelly. Regret.

Generalul Young acceptă binevoitor replica.

— Dutch spune că vei lua parte la operaţiune.

— Da, domnule.

— Eşti sigur că faci faţă?

Young remarcă tatuajul de pe antebraţul lui Kelly şi se întrebă ce semnificaţie avea.

— Am lucrat la Phoenix mai bine de un an, domnule. Ce fel de oameni s-au angajat?

— Toţi sunt din Forţa de Recunoaştere. Îi antrenăm destul de dur.

— Îi daţi afară-n şuturi dimineaţa la cinci jumate? întrebă Kelly.

— Exact. O să trimit pe cineva să te ia şi pe tine. Trebuie să te facem frumos şi în formă.

Kelly zâmbi discret.

— Mi se pare corect, domnule general.

— Deci, ce-i aşa de-al dracului de important? întrebă Piaggi, plictisit că era deranjat pe neaşteptate într-o noapte din weekend.

— Cred că cineva se ia de mine. Vreau să ştiu cine.

— Zău?

Asta făcea întâlnirea importantă, chiar dacă pica prost, îşi spuse Tony.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Cineva curăţă plasatorii din Cartierul de Vest, continuă Tucker.

— Citesc şi eu ziarele, îl asigură Piaggi.

Turnă nişte vin în paharul musafirului. În momentele acestea era important să dai o aparenţă de normalitate. Tucker nu va face niciodată parte din familia căreia îi aparţinea Piaggi, dar cu toate acestea era un asociat valoros.

— Ce semnificaţie are asta, Henry?

— Acelaşi tip i-a curăţat pe doi din oamenii mei, Rick şi Billy.

— Cei care…

— Da. Una din fetele mele lipseşte şi ea.

Îşi ridică paharul şi sorbi, urmărindu-i ochii lui Piaggi.

— Jaf?

— Billy avea vreo şaptezeci de mii, bani gheaţă. I-a găsit poliţia chiar acolo! Poliţia pretinde că-i o treabă de profesionist adevărat.

— Ai ceva duşmani pe stradă? se interesă Tony.

Nu era o întrebare teribil de strălucită – oricine în afacerea asta avea duşmani – dar conta cât de speciali îţi erau inamicii.

— Am avut grijă ca poliţia să-i cunoască pe cei mai serioşi concurenţi ai mei.

Piaggi aprobă în tăcere. Asta făcea parte din practica normală, chiar dacă era un pic cam riscant. Ridică din umeri. Deşi Henry părea a fi un adevărat cowboy – o sursă ocazională de îngrijorare pentru Tony şi colegii lui – îşi alegea cu grijă momentul, dând dovadă că înţelegea cum să combine cele două trăsături.

— Cineva care vrea să-şi ia revanşa?

— Nici unul n-ar lăsa acolo o grămadă de bani.

— Adevărat, recunoscu Piaggi. Am noutăţi pentru tine, Henry. Nici *eu* n-aş lăsa un morman de bani să zacă aiurea.

Ah, chiar aşa? se întrebă Tucker, în spatele privirii lui impasibile.

— Tony, tipul ori a dat-o-n bară, ori încearcă să-mi spună ceva. A omorât şapte sau opt oameni şi a făcut-o isteţ de tot. L-a dat gata pe Rick cu un cuţit. Nu cred c-a dat-o-n bară, pricepi?

Partea ciudată era că amândoi gândeau că o înjunghiere era ceva ce i se potrivea celuilalt. Henry avea impresia că arma italienilor este cuţitul. Pe de altă parte, Piaggi credea că aceasta era caracteristică negrilor.

— Am auzit doar că cineva lichidează plasatorii cu un pistol – unul mic.

— Într-un caz a fost o armă de vânătoare, drept în maţe. Copoii îi ridică pe vagabonzi şi-o fac cu multă grijă.

— N-am auzit de chestia asta, admise Piaggi.

Tipul ăsta avea nişte surse grozave, dar şi locuia mai aproape de partea aceea a oraşului şi era de aşteptat ca reţeaua lui de informaţii să fie mai rapidă decât a lui Piaggi.

— Pare să fie opera unui profesionist, conchise Tucker. Unul grozav, ştii?

Piaggi dădu din cap a înţelegere, în timp ce mintea îi era pusă în încurcătură. Existenţa unor asasini cu înaltă calificare din rândul Mafiei era în cea mai mare parte o legendă creată de televiziune şi de filme. Asasinatul profesionist mediu nu era un act calificat, ci mai degrabă ceva realizat de un om care avea

alte activităţi reale, generatoare de bani. Nu exista o clasă specială de asasini care aşteptau răbdători apeluri telefonice, dădeau lovituri şi se întorceau la căminele lor luxoase ca să aştepte următorul apel. Existau şi tipi iniţiaţi, care erau neobişnuit de talentaţi sau experimentaţi în asasinate, dar nu era acelaşi lucru. Pur şi simplu, cineva încerca să-şi creeze o reputaţie de dur al durilor, iar asta însemna că eliminarea se efectua cu un minimum de zarvă, nu cu maximum de meşteşug. Adevăraţii sociopaţi erau rari, chiar şi în Mafia, iar omorurile „de mântuială” erau mai degrabă regula decât excepţia. Aşa se face că „profesionist” însemna pentru Piaggi ceva ce exista doar ca ficţiune, o imagine creată de televiziune a unui pistolar al Mafiei. Dar cum dracu’ să-i explice asta?

— Nu-i unul de-ai mei, Henry, se decise el, după o clipă de gândire.

Că nu avea *nici unul* era o cu totul altă problemă, îşi spuse Piaggi, urmărind efectul cuvintelor asupra asociatului său. Henry considerase întotdeauna că Piaggi era expert în asasinate. Piaggi ştia că Tucker avea mai multă experienţă în domeniu decât dorise el să aibă vreodată, dar asta era încă o chestie pe care ar fi trebuit s-o explice şi era clar că acum nu era momentul potrivit. Observă chipul lui Tucker, încercând să-i citească gândurile în timp ce-şi termina paharul de Chianti.

Cum ştiu dacă spune adevărul? Gândul nu cerea cine ştie ce receptivitate deosebită pentru a fi citit.

— Ai nevoie de ceva ajutor, Henry? se interesă Piaggi pentru a sparge o tăcere foarte jenantă.

— Nu cred că tu eşti autorul. Te consider un tip destul de deştept, îi răspunse Tucker, terminându-şi paharul.

— Mă bucur s-o aud.

Tony zâmbi şi reumplu ambele pahare.

— Ce părere ai despre Eddie?

— Ce vrei să spui?

— Va ajunge vreodată „iniţiat”?

Tucker îşi plecă privirea, rotind vinul în interiorul paharului.

Cel puţin un lucru se putea afirma despre Tony, întotdeauna crea atmosfera potrivită pentru o discuţie de afaceri. Era unul din motivele care determinaseră asocierea lor. Tony era tăcut, gânditor, întotdeauna politicos, chiar atunci când îi puneai o întrebare delicată.

— E un subiect cam sensibil, Henry şi de fapt n-ar trebui să-l discut cu tine. Nu poţi fi „iniţiat” niciodată. Ştii asta.

— Fără şanse egale în echipă, nu? Bine, în regulă. Ştiu că n-aş putea niciodată să mă integrez cu adevărat. Doar atât cât să putem face afaceri, Anthony.

Tucker profită de ocazie ca să zâmbească, destrămând tensiunea într-o oarecare măsură şi, spera el, uşurându-i lui Tony răspunsul la întrebare. Dorinţa îi fu îndeplinită.

— Nu, spuse Piaggi după un moment de gândire. Nimeni nu crede că Eddie are calităţile necesare.

— Poate caută o cale să demonstreze că nu-i aşa.

Piaggi negă din cap.

— Nu cred. Eddie e pe cale de-a scoate un profit serios din povestea asta. I-a intrat bine în cap.

— Atunci, cine? se miră Tucker. Cine altcineva ştie atât de mult? Cine altcineva ar comite un număr de crime pentru a acoperi o astfel de mutare? Cine altcineva ar aranja lucrurile ca să arate ca o treabă de profesionist?

Eddie nu-i destul de deştept. Piaggi ştia asta, sau credea că o ştie.

— Henry, eliminarea lui Eddie ar produce probleme majore.

Făcu o pauză.

— Dar o să verific.

— Mulţumesc, spuse Tucker.

Se ridică şi-l lăsă pe Tony singur cu vinul lui.

Piaggi rămase la masă:

De ce trebuiau lucrurile să fie atât de complicate? Henry era sincer? Probabil că da, acceptă el. El reprezenta singura legătură a lui Henry cu echipa, iar tăierea acestui cordon ombilical ar dăuna tuturor. Tucker ar putea deveni o persoană foarte importantă, dar nu va fi niciodată de-al casei. Pe de altă parte, era deştept şi livra marfa. Reţeaua avea o mulţime de astfel de oameni, străini de familie, membri asociaţi, oricum le-ai spune, a căror valoare şi statut erau proporţionale cu utilitatea lor. De fapt, mulţi dintre ei dispuneau de mai multă putere decât unii membri „iniţiaţi”, dar întotdeauna va exista o diferenţă între ei. Într-o dispută reală, a fi „iniţiat” avea multă importanţă – în cele mai multe cazuri, era singurul lucru important.

Asta putea să explice lucrurile. Era Eddie gelos pe statutul lui Henry? Râvnea atât de mult să devină un adevărat membru, încât să fie în stare să renunţe la beneficiile actualului aranjament de afaceri? Nu avea sens, îşi spuse Piaggi. Dar oare ce avea?

— Hei, *Springer,* chemă o voce.

Caporalul din infanteria marină rămase surprins când văzu uşa cabinei deschizându-se imediat. Se aşteptase să fie nevoit să-l scuture pe acest... civil... din patul lui confortabil. În loc de asta, văzu ieşind un bărbat îmbrăcat în echipament de camuflaj pentru junglă şi purtând cizme. Nu erau efecte de infanterie marină, dar erau suficient de asemănătoare ca să demonstreze că tipul era serios. Parcă se mai desluşeau şi urmele unor însemne care fuseseră îndepărtate, acolo ar fi putut exista un nume şi încă ceva, iar asta îl făcea pe domnul Clark să pară şi mai serios.

— Pe aici, domnule.

Caporalul făcu un gest. Fără un cuvânt, Kelly îl urmă.

„Domnule" nu însemna nimic. Kelly ştia asta. Când nu era sigur, un infanterist marin i s-ar fi adresat cu „domnule" şi unui stâlp de telegraf. Îl urmă pe tânăr până la o maşină şi plecară, traversând calea ferată şi urcând dealul, în timp ce Kelly îşi dorea să mai fi beneficiat de câteva ore de somn.

— Eşti şoferul generalului?

— Da, domnule.

Şi asta fu toată conversaţia lor.

Erau vreo douăzeci şi cinci, în picioare, în ceaţa matinală, întinzându-şi oasele şi pălăvrăgind între ei, în timp ce sergentul plutonului patrula încolo şi-ncoace, căutând ochi înceţoşaţi sau expresii vlăguite. Capetele se întoarseră când maşina generalului se opri şi un bărbat coborî din ea. Remarcară că purta îmbrăcăminte nepotrivită şi se întrebară cine dracu' era, mai ales că nu avea nici un fel de însemne de grad. Tipul se îndreptă direct spre sergentul-major.

— Dumneata eşti artileristul Irvin? întrebă Kelly.

Sergentul major de artilerie Paul Irvin dădu politicos din cap, în timp ce-l măsura cu privirea pe vizitator.

— Corect, domnule. Sunteţi domnul Clark?

Kelly dădu din cap.

— Încerc să fiu, chiar dacă e atât de devreme.

Bărbaţii se măsurară din priviri. Paul Irvin era brunet şi părea serios. Nu atât de evident ameninţător pe cât se aşteptase Kelly, avea ochii unui bărbat precaut, gânditor, ceea ce era de aşteptat pentru cineva de vârstă şi cu experienţa lui.

— În ce formă sunteţi? întrebă Irvin.

— Există o singură cale să aflăm, răspunse „Clark".

Irvin zâmbi larg.

— Bine. O să vă las să conduceţi alergarea, domnule.

Căpitanul nostru face laba pe undeva.

Ah, rahat.

— Acum, hai să ne dezmorţim.

Irvin se întoarse la formaţie, comandând poziţia de drepţi. Kelly se aşeză la capătul din dreapta al celui de-al doilea rând.

— Bună dimineaţa, infanterişti marini!

— *Să trăiţi*! urlară ei ca răspuns.

Duzina zilnică de exerciţii nu era chiar o distracţie, iar Kelly nu era obligat să rupă gura târgului. Îl urmări pe Irvin, care devenea cu fiecare minut mai serios, făcându-şi exerciţiile ca un robot. Jumătate de oră mai târziu, erau dezmorţiţi de-a binelea şi Irvin le comandă din nou „drepţi!”, ca pregătire pentru alergare.

— Domnilor, vreau să vă prezint un nou membru al echipei noastre. Acesta este domnul Clark. Va conduce alergarea împreună cu mine..

Kelly îşi luă locul şoptind:

— Nu ştiu unde dracu’ mergem.

Irvin zâmbi uşor răutăcios:

— Nici o problemă, domnule. Ne puteţi urma după ce veţi rămâne în urmă.

— Dă-i drumul, cap de tinichea, replică Kelly ca de la un profesionist la altul.

Patruzeci de minute mai târziu, Kelly se afla încă în frunte. Poziţia îi permitea să stabilească ritmul şi asta era singura veste bună. Cealaltă mare grijă a lui era să nu se împleticească, dar asta devenea dificil pentru că, atunci când corpul oboseşte, butoanele pentru acordul fin sunt primele care te lasă.

— Stânga, ordonă Irvin, arătând cu degetul.

Kelly n-avea cum să ştie că-i trebuiseră zece secunde ca să adune surplusul de aer necesar pentru a vorbi. Totuşi, el avea şi sarcina de a da cadenţa. Noul drum, doar o cărare bătută, îi purtă în pădurea de pini.

Clădiri, ah, Iisuse, sper că ăsta-i locul unde ne oprim. Acum chiar şi gândurile îi gâfâiau. Cărarea ocolea un pic, dar acolo erau maşini, iar asta trebuia să fie… ce? De mirare, aproape că se opri şi comandă din proprie iniţiativă, pentru a încetini formaţia:

— Pas de manevră, marş!

Manechine?

— Grupă, stai! strigă Irvin. Pe loc repaus, adăugă el.

Kelly tuşi de câteva ori, aplecându-se uşor în faţă şi binecuvântând cursele din parc şi în jurul insulei sale pentru că-i

permiseseră să supravieţuiască acestei dimineţi.

— Încet, fu tot ce avu de spus pentru moment Irvin.

— Bună dimineaţa, domnule Clark.

Una dintre maşini se dovedi a fi reală. James Greer şi Martin Young îi făcură semn lui Kelly să se apropie.

— Bună dimineaţa. Sper c-aţi dormit bine, mârâi Kelly.

— Te-ai oferit voluntar, John, sublinie Greer.

— În dimineaţa asta au întârziat patru minute, observă Young. Deşi nu-i rău pentru un începător.

În semn de dezgust, Kelly se întoarse cu spatele. Îi trebui aproape un minut ca să-şi dea seama ce reprezenta decorul pe care-l avea în faţă.

— La dracu'!

— Acolo e dealul tău, arătă Young.

— Copacii sunt mai înalţi aici, spuse Kelly, evaluând distanta.

— La fel şi dealul. E un fleac.

— La noapte? întrebă Kelly.

Nu era greu să prinzi sensul cuvintelor generalului.

— Crezi că eşti în stare?

— Presupun că asta trebuie să aflăm. Când va avea loc misiunea?

Greer rosti el răspunsul:

— Încă nu-i nevoie să ştii.

— Cu cât timp înainte voi afla?

Oficialul CIA îşi cântări cu grijă cuvintele.

— Cu trei zile înainte de a ne pune în mişcare. Peste câteva ore vom studia parametrii misiunii. Deocamdată urmăreşte cum se organizează tipii ăştia.

Greer şi Young se îndreptară spre maşină.

— Am înţeles, domnule comandant, replică Kelly în direcţia spinărilor lor.

Infanteriştii marini puseseră deja de cafea. Făcu rost şi el de o cană şi începu să se integreze echipei de asalt.

— Nu-i rău, spuse Irvin.

— Mulţam. Întotdeauna mi-am zis că este unul din cele mai importante lucruri pe care trebuie să le ştii în meseria asta.

— Care? îl privi Irvin.

— Cum să fugi cât poţi de repede şi de departe.

Irvin râse. Sosi şi prima grupă de muncitori, ceea ce le permise ostaşilor să se răcorească şi să se amuze un pic. Începură să deplaseze manechinele. Devenise un ritual.

— Care femeie aşezau lângă care copil. Descoperiseră că

modelele puteau fi puse să pozeze şi infanteriştii marini se distrau grozav pe chestia asta. Doi dintre ei făcuseră rost de costume de baie noi, nişte bikini destul de sumari, pe care le puseseră ostentativ pe două trupuri feminine tolănite. Kelly îi urmări cu o uimire neîncrezătoare, apoi îşi dădu seama că modelele cu costum de baie aveau corpurile pictate, pentru a părea cât mai reale. *Iisuse,* îşi zise el şi *se spune că marinarii sunt ţăcăniţi!*

Ieşită de pe calele Şantierului Naval New York în 1964, *Ogden* era o navă nouă, sau aproape nouă. Nava cu un aspect oarecum ciudat avea o lungime de o sută şaptezeci şi unu de metri, iar jumătatea prova avea o suprastructură cât se poate de normală, precum şi opt tunuri cu care să enerveze avioanele atacatoare. Partea ciudată era jumătatea pupa, plată deasupra şi goală dedesubt. Suprafaţa plată era bună pentru elicopterele care aterizau şi chiar dedesubt se afla o punte bazin, proiectată pentru a fi umplută cu apă, de unde puteau opera vehiculele tale debarcare. *Ogden* şi cele unsprezece nave surori fuseseră proiectate pentru a sprijini operaţiuni de debarcare, pentru a-i plasa pe infanteriştii marini pe plajă în vederea misiunilor de asalt pe care Corpul le inventase în anii'20 şi le perfecţionase în anii" 0. Dar navele amfibii ale Flotei Pacificului nu aveau acum nici o misiune – infanteriştii marini erau pe plajă, aduşi de la aeroporturile convenţionale de avioanele de linie cu reacţie – şi de aceea unele dintre amfibii erau echipate pentru alte misiuni. Aşa cum era *Ogden.*

Macaralele ridicau o serie de containere pe puntea de zbor. După ce fură asigurate, echipele de punte înălţară antenele radio. Alte astfel de obiecte fură fixate cu bolţuri de suprastructură. Activitatea se desfăşura la vedere – nu exista nici un mod convenabil de a ascunde o navă de război de 17.000 tone – şi era clar că *Ogden,* ca şi alte două nave surori, se transforma în platformă pentru colectarea informaţiilor electronice – ELINT. Ieşi din baza navală San Diegodnd soarele începuse să apună, fără escortă şi fără batalionul de infanterişti marini pentru al cărui transport fusese construită. Echipajul ei de treizeci de ofiţeri şi patru sute nouăzeci de marinari intră în rutina carturilor, efectuând exerciţii de antrenament şi făcând, în general, ceea ce îşi doriseră cei mai mulţi dintre ei atunci când se înrolaseră în Marina Militară, în loc de a risca o repartiţie la recrutare. Soarele apusese şi nava trecuse binişor de linia

orizontului, noua ei misiune fiind comunicată diverselor grupuri interesate, nu toate cu sentimente amicale pentru drapelul pe care-l arbora. Cu toate containerele la bord şi vreo douăzeci de antene împrăştiate talmeş-balmeş pe punte – arătând ca o pădurice de copaci arşi – şi fără infanteriştii marini, nu reprezenta un pericol pentru nimeni. Era evident pentru toţi cei care o văzuseră. Douăsprezece ore mai târziu şi la două sute de mile în larg, ajutorii de boţman formară echipe din divizia de punte şi le ordonară tinerilor uşor nedumeriţi să desfacă din bolţuri toate containerele, cu excepţia unuia – care era gol – şi să coboare toate antenele de pe puntea de zbor. Cele de pe suprastructură vor rămâne pe loc. Antenele dispărură primele sub punte, în spaţiile încăpătoare de depozitare pentru echipament. Containerele goale fură împinse după ele, eliberând complet puntea de zbor.

La baza Subic Bay a Forţelor Navale, comandantul lui USS *Newport News,* împreună cu secundul şi ofiţerul de artilerie, examinau misiunile pentru luna următoare. Nava de sub comanda lui era unul dintre ultimele crucişătoare adevărate din lume, cu tunuri de 203 milimetri, cum nu erau multe altele. Semiautomate, acestea îşi primeau încărcăturile de pulbere nu în săculeţi separaţi, ci în tuburi de cartuş de bronz, diferite doar ca dimensiuni de cele pe care orice vânător de căprioare le-ar putea folosi în Winchesterul lui de 30-30. Capabil să atingă o viteză de croazieră de. Aproape treizeci şi doi de kilometri, *Newport News* putea livra un volum uluitor de foc, aşa cum simţise pe propria piele cu numai două săptămâni înainte, spre marele lui ghinion, un batalion din armata nord-vietnameză. Cincizeci de proiectile ieşeau pe gura de tun pe minut. Tunul central din turela numărul doi era avariat şi astfel se putea conta pe crucişător să lovească ţinta cu patru sute de proiectile pe minut, echivalentul a o sută de bombe de patru sute cincizeci de kilograme. Sarcina crucişătorului pentru următoarea acţiune, află căpitanul, era de a ataca o serie de baterii de tunuri triple antiaeriene de pe coasta vietnameză, selectate cu grijă. N-avea nimic împotrivă, deşi misiunea după care jinduia cu adevărat era să intre într-o noapte în portul Haiphong.

— Flăcăul tău pare să-şi cunoască meseria, cel puţin până acum, observă pe la două fără un sfert generalul Young.

— Cred că-i cerem să facă prea mult pentru prima noapte,

Marty, contră Dutch Maxwell.

— Ei, la dracu', Dutch, dacă vrea să se joace cu infanteriştii mei marini...

Ăsta era Young. Toţi erau infanteriştii „lui". Părăsise Guadalcanalul împreună cu Floss, acoperise regimentul lui Chesty Puller în Coreea şi era unul dintre oamenii care perfecţionaseră sprijinul aerian apropiat, făcându-l să fie o adevărată artă.

Stăteau pe vârful dealului care domina amplasamentul recent ridicat de Young. Cincisprezece dintre infanteriştii marini din Forţa de Recunoaştere se aflau pe versanţii dealului şi treaba lor era să-l detecteze pe Clark, în timp ce acesta se căţăra pe prăjina lui imaginară. Chiar şi generalul Young credea că era un test prea aspru pentru prima zi în echipă a lui Clark, dar Jim Greer făcuse mare caz lăudându-se cât de impresionant era flăcăul, iar spionii trebuiau puşi la locul lor. Şi Dutch Maxwell se declarase de acord cu asta.

— Ce mod idiot de a-ţi câştiga existenţa, mârâi amiralul cu o mie şapte sute de aterizări pe portavion la activ.

— Lei, tigri şi urşi, chicoti Young. O, Doamne! Nu mă aştept să reuşească să ajungă aici de prima dată. Avem câţiva tipi grozavi în echipă, nu, Irvin?

— Da, domnule, se declară imediat de acord sergentul-major.

— Ce părere ai despre Clark? Fu următoarea întrebare a lui Young.

— Pare să ştie nişte chestii, recunoscu Irvin. O formă destul de bună pentru un civil... şi îmi plac ochii lui.

— Zău?

— Aţi remarcat, domnule? Are nişte ochi de gheaţă. E umblat prin lume.

Vorbeau în şoaptă. Kelly trebuia să ajungă acolo şi nu voiau ca vocile lor să-i uşureze prea mult sarcina şi nici să adauge zgomote suplimentare, care ar fi putut masca sunetele pădurii.

— Dar nu în seara asta. Le-am spus oamenilor ce-o să se întâmple dacă tipul ăsta sparge linia de la prima încercare.

— Voi, infanteriştii marini, nu ştiţi să jucaţi corect? obiectă Maxwell cu un zâmbet nevăzut.

Irvin dădu tot el răspunsul:

— Domnule, „corect" înseamnă că toţi băieţii mei se întorc acasă în viaţă. La dracu' cu ceilalţi, dacă-mi daţi voie, domnule.

— Ciudată chestie, sergent, asta a fost întotdeauna şi definiţia mea pentru „corect". *Tipul ăsta ar fi un plutonier al dracului de*

bun, îşi zise Maxwell.

— Ai urmărit base-ball-ul, Marty?

Bărbaţii se relaxară. Clark n-avea cum să reuşească.

— Cred că Orioles par puşi pe fapte mari.

— Domnilor, se pare că ne pierdem concentrarea, sugeră diplomatic Irvin.

— Adevărat. Scuză-ne, te rog, încuviinţă generalul Young.

Cei doi amirali încremeniră urmărind arătătoarele luminoase ale ceasurilor avansând spre ora trei, ora limită stabilită pentru operaţiune. Toată perioada de aşteptare nu îl mai auziră pe Irvin vorbind, nici măcar respirând. Asta dură o oră. Pentru generalul infanteriştilor marini fu una confortabilă, dar amiralului nu-i plăcea să se afle în pădure, din cauza gângăniilor care sug sânge, probabil că şi şerpi şi tot felul de chestii neplăcute pe care de obicei nu ie întâlneşti în cabina unui avion de vânătoare. Ascultară briza şoptind în crengile pinilor, auziră bătăile de aripi ale liliecilor şi bufnitelor poate şi ale altor zburătoare nocturne şi cam atât. În sfârşit, se făcuse 2:55. Marty Young se ridică şi se întinse, scotocind în buzunar după o ţigară.

— Are careva o ţigară? Le-am terminat şi mi-ar prinde tare bine una, murmură o voce.

— Ia una, băiete, se oferi amabil generalul Young.

O întinse spre umbră şi aprinse bricheta Zippo de care nu se despărţea niciodată. Apoi sări un pas înapoi.

— Rahat!

— Domnule general, personal cred că anul ăsta cei din Pittsburgh par destul de duri. Orioles sunt cam slăbuţi la bătaie.

Kelly pufăi din ţigară fără să inhaleze şi o lăsă să cadă la pământ.

— De când eşti aici? întrebă Maxwell.

— Lei, tigri şi urşi, o, Doamne! îi imită Kelly. V-am „omorât” cam pe la unu jumate, domnule.

— Ticălosule, răbufni Irvin. *Pe mine* m-ai omorât.

— Şi aţi avut şi politeţea de a păstra liniştea.

Maxwell îşi aprinse lanterna. Domnul Clark – amiralul decisese că era mai bine să se obişnuiască cu noul nume al flăcăului – stătea acolo, cu un cuţit de jucărie în mână, cu faţa pictată cu umbre negre şi verzi şi, pentru prima dată de la bătălia de la Midway, corpul lui se cutremură de frică. Faţa tânără se despică într-un zâmbet, în timp ce Clark îşi băga „cuţitul” în buzunar.

— Cum dracu’ ai făcut asta? Nu se putu abţine Dutch Maxwell.

— Cred că destul de uşor, domnule amiral.

Kelly chicoti, întinzându-se după bidonul lui Marty Young.
— Dar, dacă v-aş spune, oricine ar fi în stare s-o facă, nu?
Irvin se ridică de pe locul lui de odihnă şi se apropie de civil.
— Domnule Clark, cred că veţi face faţă.

22
Titluri

Grişanov se afla în ambasadă. Hanoi era un oraş ciudat, un amestec de arhitectură franco-imperială, de omuleţi galbeni şi cratere de bombe. Călătoria printr-o tară aflată în război era un exerciţiu neobişnuit, cu atât mai mult când o făceai într-un automobil mâzgălit cu vopsea de camuflaj. Pentru un avion american de vânătoare care se întorcea dintr-o misiune cu o bombă în plus sau câteva proiectile de tun de 20 milimetri nefolosite, maşina putea fi o ţintă ideală într-un exerciţiu de tragere, deşi se părea că americanii nu o făceau niciodată. Sorţii făcuseră ca ziua să fie noroasă şi furtunoasă, iar activitatea aeriană era redusă la minimum, permiţându-i să se relaxeze, dar nu să se bucure de peisaj. Prea multe poduri se prăbuşiseră, prea multe şosele erau pline de cratere şi drumul durase de trei ori mai mult decât ar fi fost normal. O călătorie cu elicopterul, deşi ar fi fost mult mai rapidă, n-ar fi însemnat decât o nebunie. Americanii păreau să cultive iluzia că un automobil putea fi proprietate civilă.

— Asta într-o ţară în care o bicicletă era un simbol de statut social, se minună Grişanov – dar un elicopter era o aeronavă, iar doborârea uneia era o victorie. Acum, în Hanoi, avea şansa să stea într-o clădire din beton, unde electricitatea era o apariţie întâmplătoare – absentă pentru moment – iar aerul condiţionat o fantezie absurdă. Ferestrele deschise şi ecranele de protecţie, care nu prea se potriveau, permiteau o domnie nestingherită a insectelor, în detrimentul oamenilor care munceau şi transpirau aici. Cu toate astea, meritase să efectueze călătoria ca să ajungă aici, în ambasada ţării sale, unde putea să vorbească limba natală şi, pentru câteva ore preţioase, să nu mai fie un semidiplomat.

— Deci? întrebă generalul.

— Merge bine, dar mi-ar trebui mai mulţi oameni. De unul singur e greu să reuşeşti.

— Nu se poate.

Generalul îi turnă musafirului un pahar de apă minerală. Principalul mineral prezent era sarea. Aici ruşii beau pe săturate

apa asta.

— Nikolai Evghenievici, iar ne faci greutăţi.

— Tovarăşe general, ştiu că sunt doar un pilot de vânătoare şi nu un teoretician politic. Ştiu că aliaţii şi fraţii noştri socialişti se află în prima linie a conflictului dintre marxism-leninism şi lumea vestică a capitalismului reacţionar. Ştiu că acest război de eliberare naţională este o parte vitală a luptei noastre pentru descătuşarea lumii din asuprirea...

— Da, Kolea, zâmbi generalul şiret, permiţându-i bărbatului care nu era un teoretician politic să se dispenseze de alte incantaţii ideologice, ştim că toate astea sunt adevărate. Continuă. Am o zi încărcată.

Colonelul dădu apreciativ din cap.

— Aceşti mici ticăloşi plini de aroganţă nu ne ajută. Se folosesc de noi, de mine, de prizonierii mei ca să ne şantajeze. Şi dacă ăsta-i marxism-leninism, atunci eu sunt troţkist.

Era o glumă pe care puţini îşi permiteau să o spună cu dezinvoltură, dar tatăl lui Grişanov era membru al Comitetului Central, cu o carte de vizită politică impecabilă.

— Ce-ai aflat, tovarăşe colonel? întrebă generalul, doar ca să păstreze lucrurile la subiect.

— Colonelul Zacharias e tobă de carte. Plănuim acum cum să apărăm patria împotriva chinezilor. El este comandantul „echipei albastre”.

— Ce? Explică-te!

— Omul ăsta este pilot de vânătoare, dar şi expert în înfrângerea apărării antiaeriene. Dacă puteţi crede, a zburat pe bombardiere doar ca invitat şi, oricât de ciudat ar părea, a pus la punct misiuni SAC şi a ajutat la stabilirea doctrinei SAC pentru apărare-eschivare şi suprimare. Aşa că acum face asta pentru mine.

— Însemnări?

Fata lui Grişanov se întunecă:

— În lagăr: Tovarăşii şi fraţii noştri socialişti le „studiază”. Tovarăşe general ştiţi cât de importante sunt datele astea?

Generalul era ofiţer de artilerie, nu aviator, dar în acelaşi timp era şi una dintre cele mai strălucitoare stele care se înălţau pe firmamentul militar sovietic, trimis în Vietnam pentru a studia tot ce făceau americanii. Era unul din posturile de mâna întâi pentru un militar.

— Îmi imaginez că sunt de mare valoare.

Kolea se aplecă spre el.

— Peste două luni, poate chiar şase săptămâni, vom fi capabili să contracarăm planurile SAC. Vom reuşi să gândim la fel ca ei. Voi afla nu numai planurile lor actuale, dar voi fi în stare să reproduc şi felul în care îşi gândesc viitorul. Scuzaţi-mă, nu vreau să-mi exagerez importanţa, spuse el cu sinceritate. Americanul ăsta îmi ţine un curs universitar despre doctrina şi filosofia americană. Comparativ, am văzut estimările informaţionale pe care le primim de la KGB şi GRU. Cel puţin jumătate sunt eronate. Şi asta am obţinut de la un singur om. Un altul mi-a vorbit despre strategia lor în legătură cu portavioanele. Altul despre planurile de război ale NATO. Şi lista continuă, tovarăşe general.

— Cum reuşeşti, Nikolai Evghenievici?

Generalul era nou în acest post şi-l întâlnise o singură dată pe Grişanov, deşi reputaţia lui în serviciu era excelentă.

Kolea se lăsă în spătarul scaunului.

— Amabilitate şi compasiune.

— Pentru inamicii noştri? întrebă generalul cu asprime.

— Oare misiunea noastră constă în a provoca durere acestor oameni?

Făcu un gest spre exterior.

— Aşa procedează ei şi ce obţin? Aproape numai minciuni care sună bine. Secţia mea din Moscova neglija aproape tot ce trimiteau maimuţele astea. Mi s-a spus să vin aici ca să obţin informaţii. Asta şi fac. O să accept toate criticile, dacă trebuie, numai ca să obţin astfel de informaţii.

Generalul dădu aprobator din cap.

— Ia zi, de ce ai venit la mine?

— Am nevoie de oameni, e prea mult pentru unul singur. Ce se întâmplă dacă sunt ucis – dacă mă îmbolnăvesc de malarie sau fac o intoxicaţie alimentară – cine îmi va prelua munca? Nu pot interoga toţi prizonierii eu însumi. Mai ales acum, când încep să vorbească. Stau din ce în ce mai mult cu fiecare şi pierd energie. Îmi pierd continuitatea. Ziua nu are suficiente ore.

Generalul oftă.

— Am încercat. Ei îţi oferă tot ce au mai bun…

Grişanov aproape că mârâi de frustrare:

— Mai bun? Poate cei mai buni barbari. Îmi vor distruge munca. Am nevoie de ruşi. Bărbaţi, oameni cultivaţi. Piloţi, ofiţeri cu experienţă. Nu interoghez soldaţi de rând. Aceştia sunt adevăraţi războinici. Bagajul lor de cunoştinţe îi face foarte valoroşi pentru noi. Ştiu multe pentru că sunt inteligenţi şi,

tocmai pentru că sunt inteligenţi, nu-i vom face să vorbească prin metode brutale. Ştiţi cine mă poate ajuta cu adevărat? Un psihiatru bun. Şi încă un lucru, adăugă el, tremurând în sinea lui din cauza propriei îndrăzneli.

— Psihiatru? Eşti neserios. De altfel, mă îndoiesc că vom putea trimite alţi oameni în lagăr. Moscova amână transporturile de rachete antiaeriene din „motive tehnice”. Aliaţii noştri locali sunt din nou dificili, cum am mai spus, iar neînţelegerile se amplifică.

Generalul se lăsă pe spate, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Care-i celălalt lucru?

— Speranţa, tovarăşe general. Am nevoie de speranţă.

— Explică.

— Unii dintre oamenii ăştia ştiu în ce situaţie se află. Probabil că toţi o bănuiesc. Sunt bine informaţi despre ce li se întâmplă aici prizonierilor şi ştiu că statutul lor este neobişnuit. Tovarăşe general, cunoştinţele pe care le au aceşti oameni sunt enciclopedice. Ani întregi de informaţii utile.

— Urmăreşti ceva.

— Nu-i putem lăsa să moară, continuă Grişanov, implicându-se imediat pentru a reduce impactul vorbelor pe care de abia le rostise. Nu pe toţi. Trebuie să-i avem pe unii dintre ei. Unii vor lucra pentru noi, dar trebuie să le pot oferi ceva...

— Să-i aducem înapoi?

— După iadul în care au trăit aici...

— Sunt *inamici,* tovarăşe colonel! Toţi s-au antrenat ca să ne ucidă! Păstrează-ţi simpatia pentru propriii tăi concetăţeni! mârâi bărbatul care luptase în zăpezile de la porţile Moscovei.

Grişanov, aşa cum făcuse cândva şi generalul, nu cedă.

— Sunt oameni ca şi noi, tovarăşe general. Au cunoştinţe care ne sunt utile, numai să avem inteligenţa de a le extrage. Simplu. E prea mult dacă-i tratăm cu amabilitate, dacă le dăm ceva în schimb pentru a învăţa cum să ne salvăm ţara de la o posibilă distrugere? I-am putea tortura, aşa cum au făcut aliaţii şi fraţii noştri socialişti, fără să obţinem nimic! Ar folosi asta ţării noastre?

La asta se reducea totul şi generalul o ştia. Se uită la colonelul din apărarea antiaeriană, lăsând să se vadă neliniştea care începuse să-l înfioare:

— Vrei să-mi risc cariera împreună cu tine? Tatăl meu nu este membru în Comitetul Central.

Aş fi putut să-l folosesc pe omul ăsta în batalionul meu,

adăugă el în gând.

— Tatăl dumneavoastră a fost un soldat, sublinie Grişanov. Şi, ca şi dumneavoastră, unul bun.

Era un joc inteligent şi amândoi o ştiau, dar ce conta cu adevărat era logica şi semnificaţia propunerilor lui Grişanov, o lovitură informaţională care i-ar fi cutremurat pe spionii profesionişti din KGB şi GRU. Din partea unui soldat adevărat, cu un real simţ al misiunii, nu exista decât o singură reacţie posibilă.

Generalul-locotenent Iuri Konstantinovici Rokossovski scoase o sticlă de votcă din birou. O „Starka” având eticheta întunecată, cea mai bună şi cea mai scumpă. Umplu două pahare mici.

— Nu pot să-ţi dau alţi oameni. La fel de sigur, nici vorbă de doctor, nici măcar de unul în uniformă, Kolea. Dar voi încerca să-ţi procur un strop de speranţă.

A treia convulsie de la sosirea ei în casa lui Sandy fusese una minoră, dar încă îngrijorătoare. Sarah o liniştise, injectându-i o doză slabă de barbituric, atât cât considerase necesar. Analiza sângelui nu dăduse rezultate satisfăcătoare, Doris părând a fi o veritabilă colecţie de probleme. Două boli venerice diferite, dovezi ale unei infecţii mai vechi şi un posibil început de diabet. Atacase deja primele trei probleme cu doze puternice de antibiotice. A patra va fi controlată prin regim alimentar şi reevaluată mai târziu. Pentru Sarah, semnele de maltratare fizică păreau ceva dintr-un coşmar despre un alt continent şi altă generaţie, iar consecinţele lor mintale erau cele mai îngrijorătoare, chiar şi acum când Doris Brown îşi închisese ochii şi aluneca în somn.

— Doamnă doctor, eu…

— Sandy, vrei te rog să-mi spui Sarah? Suntem în casa ta, ţi-aminteşti?

Asistentă O’Toole reuşi un zâmbet stânjenit.

— Bine, Sarah. Sunt îngrijorată.

— Şi eu. Mă nelinişteşte atât starea ei fizică, cât şi cea psihică, ca să nu mai vorbim de „prietenii” ei.

— Eu sunt îngrijorată din cauza lui John, oftă Sandy.

Era evident că Doris se afla sub control. Sarah Rosen era un clinician talentat care-şi făcea o mulţime de griji, de altfel preocupări obişnuite pentru medicii buni. Ieşi din cameră. La parter era cafeaua. Simţi mirosul ei şi se luă după aromă. Sandy o însoţi.

— Da şi asta! Ce bărbat ciudat şi interesant.

— Eu nu arunc ziarele. În fiecare săptămână, în aceeaşi zi, le fac pachet pentru a le pune la gunoi – şi am verificat numerele vechi.

Sarah umplu două ceşti. Mişcările ei sunt extrem de delicate, îşi spuse Sandy.

— Ştiu ce cred eu. Spune-mi ce crezi tu, îi ceru Sarah.

— Cred că ucide oameni.

Pronunţarea acestor cuvinte îi provocase o durere fizică.

— Cred că ai dreptate.

Sarah se aşeză şi-şi frecă ochii.

— N-ai întâlnit-o niciodată pe Pam. Mai drăguţă decât Doris, zveltă, chiar prea subţire, probabil din cauza unui regim alimentar inadecvat. I-a fost mai uşor să renunţe la droguri. Nu atât de chinuită, cel puţin fizic, însă tot atât de mult afectată emoţional. N-am aflat niciodată toată povestea. Sam spune că John o ştie. Dar ăsta nu e un aspect important.

Sarah îşi ridică privirea şi durerea pe care O'Toole i-o văzu în ochi era reală şi adâncă.

— O salvaserăm, Sandy şi după aceea s-a petrecut ceva, iar rezultatul a dus la o schimbare şi în John.

Sandy îşi întoarse privirea spre fereastră. Era şapte fără un sfert dimineaţa. Oameni în pijamale şi halate de baie ieşeau să-şi ia ziarele de dimineaţă şi să-şi ridice sticlele de lapte. Mulţimea matinală se îndrepta spre maşini, o activitate care în cartierul ei dura până la ora opt şi jumătate. Se răsuci din nou spre Sarah.

— Nu, nimic nu s-a schimbat. A existat întotdeauna ceva în el... nu ştiu, l-a eliberat, i-a dat drumul? Ca şi cum ai deschide uşa unei cuşti. Ce fel de om... o parte din el seamănă cu Tim, dar cealaltă parte nu o pot înţelege.

— Ce ştii despre familia lui?

— Nu are pe nimeni. Părinţii i-au murit, nu are fraţi sau surori. A fost căsătorit...

— Da, ştiu şi apoi a apărut Pam, încuviinţă Sarah din cap. E atât de singur.

— În mine sunt două glasuri care se ciorovăiesc. Unul îmi spune că e un om bun, celălalt însă... îngăimă Sandy cu un glas stins.

— Numele meu de fată era Rabinowicz, spuse Sarah, sorbindu-şi cafeaua. Familia mea vine din Polonia. Tata a plecat când eram prea mică să-mi mai amintesc ceva, iar mama a murit de peritonită când împlinisem nouă ani. Aveam optsprezece ani

când a început războiul, continuă ea.

Pentru generaţia ei „războiul” putea însemna doar un singur lucru.

— Lăsasem o mulţime de rude în Polonia. Îmi amintesc că le scriam. Apoi, pur şi simplu toţi au dispărut. Toţi... chiar şi acum mi-e greu să cred că s-a întâmplat cu adevărat.

— Îmi pare rău, Sarah. N-am ştiut.

— Despre lucrurile astea nu se vorbeşte de obicei, zise Sarah Rosen, ridicând din umeri. Totuşi, oamenii m-au deposedat de ceva, iar eu n-am putut să mă opun. Cu verişoara mea Reva schimbam scrisori interminabile. Presupun c-au ucis-o într-un mod oarecare, dar n-am aflat niciodată cine sau unde. Atunci eram prea tânără ca să înţeleg. Cred că eram mai degrabă nedumerită. Mai târziu m-am înfuriat – dar împotriva cui? Nu am făcut nimic. Nu am putut. Şi există un gol în suflet în locul pe care l-a ocupat ea. Încă am fotografia ei, în alb-negru – o fată cu codiţe, de doisprezece ani, cred. Voia să fie balerină.

Sarah îşi ridică privirea.

— Kelly are şi el un gol în suflet.

— Dar răzbunarea...

— Mda, răzbunarea. Ar trebui să fim convinşi că e un infractor, nu? Chiar să chemăm poliţia, să-l denunţăm pentru ce a făcut.

— Nu pot, adică da, dar eu doar...

— Nici eu n-aş face-o. Sandy, dacă-i unul dintre cei răi, de ce a adus-o pe Doris aici? Îşi riscă viaţa în două moduri diferite.

— Dar e ceva în el care te înfricoşează.

— Ar fi putut s-o părăsească, continuă Sarah, fără s-o audă cu adevărat. Poate că-i doar genul de om care crede că trebuie să repare totul el însuşi. Dar acum e nevoie de ajutorul nostru.

Asta îi distrase atenţia lui Sandy, dându-i un răgaz de la gândurile ei adevărate.

— Ce-o să facem cu ea?

— O s-o punem pe picioare atât cât vom putea, iar după aceea depinde numai de ea. Ce altceva putem face?

Întrebă Sarah, urmărind cum faţa lui Sandy se schimbă iar, întorcându-se la adevărata ei dilemă.

— Şi în legătură cu John?

Sarah îşi ridică privirea.

— Nu l-am văzut niciodată făcând ceva ilegal. Tu l-ai văzut?

Era o zi de antrenament cu armele. Stratul gros de nori pe cer însemna că nici un satelit de recunoaştere, american sau

sovietic, nu putea să vadă ce se petrecea acolo. Ţintele de carton fură aranjate în jurul complexului şi ochii fără viaţă ai manechinelor urmăreau din groapa cu nisip şi din leagăne cum apar infanteriştii marini din pădure şi trec pe poarta simulată, risipind din carabine o ploaie de cartuşe cu încărcătură redusă. Ţintele fură sfâşiate în câteva secunde. Două mitraliere M-60 copleşiră cu gloanţe uşa deschisă a „cazărmii”, care ar fi trebuit să fie deja demolată de cele două elicoptere de luptă Huey Cobra – în timp ce echipa de recunoaştere intra în fugă în „blocul de detenţie”. Acolo se aflau alte douăzeci şi cinci de manechine, în camere individuale. Fiecare cântărea aproximativ şaizeci şi opt de kilograme – nimeni nu credea că americanii de la SENDER GREEN vor cântări chiar atât – şi toate fură târâte afară, în vreme ce echipa de sprijin supraveghea acţiunea.

Kelly stătea lângă căpitanul Pete Albie care, pentru scopurile acţiunii, era presupus mort. Era singurul ofiţer din echipă, o aberaţie care era compensată de prezenţa multor subofiţeri. În timp ce ei continuau să urmărească derularea acţiunii, manechinele erau târâte către fuzelajele simulate ale elicopterelor de salvare. Acestea erau montate pe semiremorci şi fuseseră aduse la răsăritul soarelui. Când ultimul om sări la bord, Kelly îşi opri cronometrul.

— Cinci secunde sub barem, domnule căpitan, îi arătă Kelly cronometrul. Băieţii ăştia sunt grozavi.

— Numai că nu o s-o facem la lumina zilei, nu, domnule Clark?

Albie, ca şi Kelly, cunoştea natura misiunii. Infanteriştii marini încă nu – cel puţin, nu oficial – deşi de-acum probabil că-şi făcuseră o idee destul de exactă. Se întoarse şi zâmbi.

— Bine, e numai a treia repetiţie generală.

Amândoi bărbaţii intrară în complex. Ţintele simulate fuseseră sfâşiate, iar numărul lor reprezenta exact dublul celei mai dezavantajoase estimări pentru forţa de pază de la SENDER GREEN. Revăzură atacul în minte, verificând unghiurile de tragere. Modul în care era instalat lagărul avea avantaje şi dezavantaje. Dacă te ghidai după regulile dintr-un manual de strategie militară al ţărilor din blocul estic, nu se potrivea cu terenul local. Într-adevăr deosebit de avantajos, cea mai bună cale de apropiere coincidea cu intrarea principală. Prin aderarea la un standard care permitea o securitate maximă împotriva unei posibile încercări de evadare a prizonierilor, un atac din exterior devenea mai uşor de realizat – dar ei nu se aşteptau la aşa ceva, nu?

Kelly revăzu în minte planul de asalt. Inserţia urma să-i lase la sol pe infanteriştii marini din Forţa de Recunoaştere, la distanţă de o creastă de SENDER GREEN. Aveau la dispoziţie treizeci de minute pentru a se apropia de lagăr. Grenade M-79 pentru a elimina tunurile de pază. Două elicoptere de luptă Huey Cobra – cărora trupa le spunea, cu o mortală eleganţă, „şerpi” şi asta-i gâdila orgoliul lui Kelly – vor podidi cazarma cu foc şi vor furniza sprijinul cu arme grele – dar el era sigur că grenadierii din echipă or să poată lichida turnurile în cinci secunde, or să toarne apoi incendiare în cazarmă şi or să ardă de vie forţa de pază cu mortalele arteziene de flacără albă, descurcându-se şi fără „şerpi”, dacă era cazul.

Aşa mică şi riscantă cum era operaţiunea asta, mărimea obiectivului şi calitatea echipei compensau factorii de siguranţă neprevăzuţi. Se gândea la ea ca la un asasinat în masă, un termen care nu se aplica doar armelor nucleare. În operaţiunile de luptă, securitatea consta în a nu-i acorda o şansă celuilalt tip, în a fi gata să-l ucizi de două, trei, de o duzină de ori, în cât mai puţin timp posibil. Lupta nu implica deloc corectitudine. Pentru Kelly, lucrurile arătau într-adevăr foarte bine.

— Dacă au mine? se îngrijoră Albie.

— Pe propriul lor teren? întrebă Kelly. Pe fotografii nu se vede nici un semn. Solul nu este deranjat. Nu există panouri de avertizare pentru a-i ţine departe pe oamenii lor.

— Ai lor – ar trebui să fie la curent, nu-i aşa?

— Pe una dintre fotografii apar nişte capre care pasc chiar lângă gardul de sârmă, ţi-aduci aminte?

Albie ridică din umeri, uşor stânjenit.

— Da, ai dreptate. Mi-amintesc asta.

— Hai să nu ne facem griji degeaba, îi propuse Kelly.

O clipă rămase tăcut, dându-şi seama că fusese doar un subofiţer E-7 şi acum vorbea ca un egal – mai precis ca un superior – unui căpitan al infanteriştilor marini din Forţa de Recunoaştere. Asta ar fi trebuit să fie... cum? Deplasat? Dacă era aşa, atunci de ce se descurca atât de bine şi de ce-i accepta căpitanul cuvintele? De ce era *Domnule Clark* pentru acest ofiţer activ experimentat?

— O s-o facem.

— Cred că aveţi dreptate, domnule Clark. Şi cum o să vă întoarceţi?

— Imediat ce apar elicopterele, dobor recordul olimpic coborând dealul spre zona de aterizare. O alergare de două

minute, aş zice.

— Pe întuneric? întrebă Albie.

Kelly râse:

— Pe întuneric alerg cel mai iute, domnule căpitan.

— Ştii câte cuţite Ka-Bar există?

După tonul întrebării lui Douglas, locotenentul Ryan realiză că veştile trebuiau să fie proaste.

— Nu, dar presupun că sunt pe cale să aflu.

— Magazinul lui Sunny abia a primit un transport de o mie din chestiile astea blestemate acum o lună. Probabil că infanteriştii marini au destule, aşa că acum cercetaşii le pot cumpăra pentru patru dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi. Sunt şi în alte locuri. Nu bănuiam câte chestii din astea există pe piaţă.

— Nici eu, admise Ryan.

Ka-Barul era o armă voluminoasă, de dimensiuni mari. Borfaşii purtau cuţite mici, mai ales cu resort, deşi armele de foc deveneau din ce în ce mai populare pe străzi.

Ceea ce nici unul dintre ei nu voia să admită deschis era că iar se împotmoliseră, în ciuda a ceea ce părea să fie o bogăţie de probe fizice, în casa construită din gresie. Ryan se uită în jos, la dosarul deschis şi la circa douăzeci de fotografii de la judiciar. Aproape sigur că acolo fusese o femeie. Victima crimei – probabil un delincvent, dar totuşi, oficial, o victimă – fusese identificată imediat după cărţile de vizită din portofel, dar adresa de pe permisul de conducere se dovedise a fi cea a unei clădiri părăsite. Colecţia lui de amenzi de circulaţie fusese plătită la timp, cu bani gheaţă. Richard Farmer avusese frecuşuri cu poliţia, însă nimic serios, ca să merite o anchetă amănunţită. Depistarea familiei lui nu dăduse nici un rezultat. Mama lui – tatăl murise demult – îl credea un fel de comis-voiajor. Iar cineva mai că-i scosese inima din piept cu un cuţit de luptă, atât de repede şi decis, încât pistolul găsit asupra cadavrului nu fusese atins. Setul complet al amprentelor lui Farmer produse doar o nouă fişă. Evidenţa centrală a FBI-ului nu avea ceva care să se potrivească. La fel şi poliţia locală şi, deşi amprentele lui Farmer aveau să fie comparate cu o selecţie largă de fişe neidentificate, Ryan şi Douglas nu sperau prea mult. Dormitorul furnizase trei seturi complete ale amprentelor lui Farmer, toate pe geamurile ferestrelor şi pete de spermă care corespundeau grupei sale sanguine 0. Alt set de pete fusese clasificat ca fiind de tip AB, ceea ce putea să însemne că aparţineau ucigaşului sau

proprietarului Roadrunnerului, presupus (nu foarte sigur) dispărut. După câte apreciau ei, era posibil ca ucigaşul să-şi fi făcut timp să i-o tragă rapid femeii – dacă nu cumva era implicată homosexualitatea, în care caz n-ar mai fi fost vorba de nici o femeie.

Exista şi o selecţie de amprente parţiale, una a unei fete (o presupunere, după mărimea lor) şi una a unui bărbat (tot supoziţie), dar erau atât de fragmentate, încât nu se aşteptau la cine ştie ce rezultate. Partea cea mai rea era că, atunci când echipa pentru amprente ajunsese să verifice maşina parcată afară, soarele arzător de august o încinsese atât de tare, încât ceea ce-ar fi putut reprezenta un termen de comparaţie pentru amprentele proprietarului înregistrat, un anume William Peter Grayson, se redusese doar la o adunătură de pete deformate de căldură. Era la modă ideea că operaţiunea de comparare a amprentelor parţiale cu mai puţin de zece puncte de identificare ar fi, în cel mai bun caz, dificilă.

O verificare la noul Centru Informaţional computerizat, specializat în informaţii referitoare la crima pe scară naţională, nu dădu nimic la iveală în legătură cu Grayson sau Farmer. În sfârşit, echipa antinarcotice a lui Mark Charon nu avea nici ea nimic pe numele Farmer sau Grayson. Nu-i deranja prea tare că ajunseseră din nou în punctul de plecare. Conta doar faptul că pentru a nu ştiu câta oară nu reuşeau să obţină nimic. Dar aşa mergeau adeseori lucrurile în anchetele criminalistice. Munca detectivilor era o combinaţie de rutină şi intuiţie, dar avea mai mult din prima decât din a doua. Ştiinţele legiste îţi puteau spune multe. Printre urmele din casă recoltaseră şi amprenta unui adidas de o marcă obişnuită – nou-nouţ, un ajutor grozav. Cunoşteau mărimea aproximativă a pasului ucigaşului, din care apreciaseră o înălţime probabilă între 1,75-1,88 în, ceea ce, din nefericire, era mai mult decât estimarea Virginiei Charles – o declaraţie pe care, totuşi, nu o luaseră în considerare. Ştiau că era de rasă albă. Ştiau că trebuia să fie puternic. Ştiau că era fie foarte, foarte norocos, fie foarte antrenat cu tot felul de arme. Ştiau că avea cel puţin cunoştinţe de bază în lupta corp la corp – sau, oftă Ryan în sinea lui, fusese doar norocos; la urma urmei, avusese doar o astfel de confruntare şi asta cu un drogat cu heroina în sânge. Ştiau că se deghiza într-un vagabond.

Toate la un loc nu însemnau mare lucru. Mai bine de jumătate din bărbaţii de pe glob se plasau în segmentul de înălţime estimat. Considerabil mai mult de jumătate din bărbaţii din zona

metropolitană a Baltimoreului erau albi. În America se aflau milioane de veterani de război, mulţi din unităţi militare de elită – dar esenţa problemei era că abilităţile pe care le căpătau infanteriştii marini nu reprezentau apanajul veteranilor de război şi, în ţara în care vieţuiau, de mai bine de treizeci de ani tinerii erau recrutaţi pentru chestii din astea, îşi spuse Ryan. Pe o rază de treizeci de kilometri existau poate treizeci de mii de bărbaţi care corespundeau descrierii şi inventarului de calităţi ale suspectului său necunoscut. Era şi el implicat în afacerea drogurilor? Era doar un tâlhar? Sau, aşa cum sugerase Farber, un bărbat care îndeplinea un fel de misiune? Ryan înclina puternic spre ultima supoziţie, dar nu-şi putea permite să le desconsidere pe celelalte două. Psihiatrii şi detectivii nu erau la prima greşeală. Cele mai elegante teorii puteau fi spulberate de o singură inadvertenţă. *La dracu'!* Nu, îşi spuse el în gând, tipul ăsta era exact cum îl văzuse psihiatrul. Nu era un delincvent sau criminal. Era un *ucigaş,* ceva cu totul diferit.

— Avem nevoie de un singur indiciu, îi reaminti pe un ton potolit Douglas, care cunoştea prea bine expresia de pe faţa locotenentului său.

— Un singur indiciu, repetă Ryan.

Avea în faţă un crâmpei dintr-o stenogramă. Singurul indiciu pentru a rezolva un caz putea fi un nume, o adresă, descrierea sau numărul de înregistrare al unei maşini, o persoană care ştia ceva. Întotdeauna la fel, deşi adeseori diferit, era pentru detectiv bucăţica esenţială din jocul de *puzzle* care clarifica imaginea, iar pentru suspect cărămida care, scoasă din zid, făcea să se prăbuşească totul. Şi era acolo, Ryan era sigur de asta. Trebuia să fie acolo, pentru că ucigaşul ăsta era unul inteligent, mult prea inteligent, spre binele lui. Un suspect ca acesta, dacă elimina o singură ţintă, putea s-o ducă până la adânci bătrâneţi fără să fie descoperit, dar tipul în cauză nu se declarase satisfăcut cu uciderea unei singure persoane, nu? Motivat nu de pasiune şi nici de dorinţa de câştig, era dedicat unui *proces,* în care fiecare pas implica pericole complexe. Asta îl va da de gol. Detectivul era sigur. Oricât de inteligent era, complexităţile acelea vor continua să se acumuleze până când ceva important se va prăbuşi din grămadă. S-ar putea chiar să se fi întâmplat deja, aprecie în mod corect Ryan.

— În două săptămâni, decise Maxwell.

— Atât de repede?

James Greer se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Dutch, asta însemnă foarte repede.

— Crezi c-ar trebui s-o lălăim? întrebă Podulski.

— La dracu', Cas, am spus că-i repede. N-am spus că nu e bine. Încă două săptămâni de antrenament, o săptămână călătoria şi organizarea? întrebă Greer, căpătând o aprobare din cap. Şi vremea?

— Singurul lucru pe care nu-l putem controla, admise Maxwell. Dar vremea acţionează în ambele sensuri. Face zborul dificil, dar poate perturba radarele şi tirul de artilerie.

— Cum dracu' ai pus atât de iute în mişcare toate piesele? întrebă Greer cu un amestec de neîncredere şi admiraţie.

— Sunt diferite filiere, James. La dracu', suntem amirali, nu? Dăm ordine şi ghici ce se întâmplă? Navele chiar se pun în mişcare.

— Deci, fereastra se deschide în douăzeci şi una de zile?

— Corect. Cas zboară mâine la *Constellation.* Noi începem să-i instruim pe tipii care ne asigură sprijinul aerian. *Newport News* este deja la curent – mă rog, în parte. Ei cred că vom mătura coasta în căutarea bateriilor triple antiaeriene. Nava noastră comandant se târâie chiar acum de-a curmezişul marii băltoace. Nici ei nu ştiu decât că trebuie să se întâlnească cu TF-77.

— Am o mulţime de instructaje de făcut, confirmă Cas cu un rânjet.

— Echipajele elicopterelor?

— S-au antrenat la Coronado. Sosesc la noapte în Quantico. Chestii destul de obişnuite. Tactica este directă. Ce-ţi mai şopteşte omul tău „Clark”?

— Acum e omul meu? se miră Greer. Îmi spune că-i convine cum merg lucrurile. Ţi-a făcut plăcere să fii ucis?

— Ţi-a povestit? chicoti Maxwell. James, ştiam că băiatul e bun din ce a făcut cu Sonny, dar e altceva când eşti acolo şi poţi să vezi – la dracu', să *nu* vezi sau să auzi. I-a închis gura lui Marty Young şi ăsta nu-i un lucru uşor. Şi a pus într-o situaţie jenantă o mulţime de infanterişti marini.

— Dă-mi o dată limită pentru obţinerea aprobării misiunii, îi ceru Greer.

Discuţia devenise acum serioasă. Întotdeauna crezuse că operaţiunea avea substanţă şi, urmărind-o în dezvoltarea ei, fusese o lecţie cu multe învăţăminte pentru CIA.

Acum o credea posibilă. BOXWOOD GREEN putea foarte bine

să reuşească, dacă primea undă verde.

— Eşti sigur că domnul Ritter nu va trăncăni în legătură cu noi?

— Nu cred că o să facă aşa ceva. De fapt, este unul de-ai noştri.

— Asta abia când toate piesele sunt la locul lor, îi reaminti Podulski.

— O să vrea să asiste la o recepţie, îl avertiză Greer. Înainte de a cere unui tip să-şi pună pielea la bătaie, trebuie să-l faci să aibă încredere în afacere.

— Aşa-i corect. Vom face o repetiţie generală cu muniţie de război* mâine noapte.

— Vom fi acolo, Dutch, promise Greer.

Echipa se afla într-o cazarmă veche, proiectată pentru cel puţin şaizeci de oameni şi era spaţiu din plin pentru fiecare, suficient ca nici unul să nu fie obligat să doarmă în paturile de sus. Kelly avea o cameră separată, asemănătoare celor în care dorm sergenţii în cazărmile standard. Se hotărâse să nu doarmă pe vas. Nu puteai să faci parte din echipă şi, în acelaşi timp, să fii complet separat de ea.

Se bucurau de prima lor noapte liberă de la sosirea în Quantico şi un suflet grijuliu făcuse rost de trei lăzi de bere. Asta însemna exact câte trei sticle de fiecare, unul dintre ei bând doar Dr. Pepper, iar sergentul-major artilerist Irvin se asigură că nimeni nu o să depăşească limita.

— Domnule Clark, întrebă unul dintre grenadieri, pentru ce atâta pregătire.

Nu e corect, îşi spuse Kelly, să-i faci să se antreneze fără să le dai posibilitatea să afle pentru ce, să ştie ce obiectiv prilejuia riscul vieţilor şi al viitorului lor. Nu era deloc corect, dar nu era nici neobişnuit. Privi drept în ochii omului.

— Nu-ţi pot spune, caporal. Oricum, e vorba de ceva de care ai să fii grozav de mândru. Ai cuvântul meu în privinţa asta.

Caporalul, la douăzeci şi unu de ani, cel mai tânăr şi cel mai mic în grad din grup, nu se aşteptase la un răspuns, dar trebuise să încerce. Acceptă răspunsul, ridicând cutia de bere în chip de salut.

— Cunosc tatuajul ăsta, i se adresă lui Kelly un bărbat mai mare în grad.

Kelly zâmbi, terminându-şi a doua bere:

— A, m-am îmbătat într-o noapte şi presupun că am fost luat

drept altul.

— Cei din SEALS nu sunt buni decât să ţină o minge în echilibru pe bot, rânji un sergent şi continuă cu o râgâitură.

— Vrei să fac o demonstraţie cu unul dintre testiculele tale? întrebă Kelly repede.

— Bună!

Sergentul îi aruncă lui Kelly încă o bere.

— Domnule Clark?

Irvin făcu un gest spre uşă.

Afară era la fel de înăbuşitor de cald ca şi înăuntru, cu o briză blândă, venind printre pinii cu ace lungi, punctată de fâlfâiala aripilor liliecilor, plecaţi la vânătoare de insecte.

— Ce e? întrebă Kelly, trăgând o sorbitură lungă.

— Asta-i întrebarea mea, domnule Clark, spuse Irvin pe un ton nepăsător.

Apoi vocea i se schimbă.

— Te cunosc.

— Zău?

— Grupul Trei de Operaţiuni Speciale. Echipa mea v-a sprijinit în timpul lui ERMINE COAT. Ai ajuns departe pentru un E-6, observă Irvin.

— Nu face valuri, dar află că înainte de a pleca din armată ajunsesem sergent-major. Mai ştie şi altcineva?

Irvin chicoti.

— Nu, dar e absolut sigur că i-ar cădea nasul căpitanului Albie dac-ar afla, iar pe generalul Young l-ar lovi damblaua. O să rămână între noi, domnule Clark, îl asigură Irvin, stabilindu-şi poziţia în termeni indirecţi, dar categorici.

— Nu a fost ideea mea... să fiu aici, vreau să zic. Presupun că amiralii sunt uşor de impresionat.

— Eu nu sunt, domnule Clark. Aproape că mi-ai provocat un infarct cu şişul ăla de cauciuc. Nu-mi amintesc numele tău, numele tău adevărat vreau să spun, dar tu eşti tipul căruia îi spuneau Şarpele, nu? Cel care a executat PLASTIC FLOWER.

— Nu a fost lucrul cel mai deştept pe care l-am făcut, se scuză Kelly.

— Şi în chestia aia am făcut parte din echipa de sprijin. Blestematul de elicopter s-a dus – ne-a lăsat motorul la trei metri de pământ – *buf.* Alternativa cea mai apropiată era un grup din Unu-Autoblindate. De-asta a durat atâta.

Kelly se întoarse. Faţa lui Irvin era neagră ca noaptea.

— N-am ştiut.

Sergentul-major de artilerie ridică din umeri în întuneric:

— Am văzut fotografiile de la locul masacrului. Pilotul ne-a spus că trebuie să fi fost nebun ca să-ncalci regulile în halul ăsta. Dar era greşeala noastră. Ar fi trebuit să fim acolo la douăzeci de minute după apelul tău. Dac-am fi ajuns la timp, poate că una sau două din fetiţele alea ar fi scăpat. Oricum, motivul pentru care n-am făcut-o a fost o garnitură proastă la motor, o bucată nenorocită de cauciuc care a plesnit.

Kelly mormăi printre dinţi. Astfel de evenimente schimbau soarta naţiunilor.

— Putea fi mai rău – să cedeze la altitudine şi aţi fi fost în rahat pe bune.

— Adevărat. Un motiv al dracului de tâmpit pentru moartea unui copil, nu?

Irvin se întrerupse, privind spre întunericul pădurii de pini, aşa cum făceau întotdeauna cei din branşa lui; priveau şi ascultau.

— Înţeleg de ce-ai făcut-o. Am vrut să ştii asta. Probabil că şi eu aş fi făcut la fel. Poate nu aşa bine ca tine, dar sunt absolut convins c-aş fi încercat şi nu l-aş fi lăsat pe ticălosul ăla să trăiască indiferent de ordinele pe care le-aş fi primit.

— Mulţumesc, Artilerie, spuse simplu Kelly, alunecând înapoi la argoul Marinei.

— E vorba de Song Tay, nu? întrebă în continuare Irvin, ştiind că acum îşi va primi răspunsul.

— Cam aşa ceva, da. Îţi vor spune în curând.

— Trebuie să-mi spui mai mult, domnule Clark. Trebuie să am grijă de băieţi.

— Complexul e ridicat exact cum trebuie, se potriveşte perfect. Hei, merg şi eu acolo.

— Continuă să vorbeşti, ordonă blând Irvin.

— Am ajutat la planificarea inserţiei. Cu oameni potriviţi, o putem realiza. Ăştia pe care-i ai aici sunt băieţi buni. N-o să spun că-i uşor sau altă tâmpenie de genul ăsta, dar nu-i chiar aşa de greu. Eu am făcut lucruri mai grele. La fel şi tu. Antrenamentul merge bine. Pentru mine lucrurile arată destul de frumos..

— Eşti sigur că merită?

Aceasta era o întrebare cu o semnificaţie atât de profundă, încât puţini ar fi înţeles-o. Irvin efectuase două stagii în zona de luptă şi, deşi Kelly nu-i văzuse bareta cu „frunzele de salată” ale decoraţiilor, era evident un om cu o experienţă deosebită. Acum Irvin asista la ceea ce putea foarte bine să fie distrugerea unităţii lui de infanterişti marini. Oameni mureau pentru dealuri care

erau cedate din nou, imediat după ce fuseseră cucerite şi răniţii ridicaţi, ca să revină după şase luni pentru a repeta exerciţiul. Există ceva în soldatul profesionist care-l face să urască repetiţia. Deşi antrenamentul era exact acel ceva – „atacaseră” complexul de nenumărate ori – în realitate, războiul presupunea o bătălie pentru o anumită poziţie. Pentru un militar, aceasta era modalitatea de evaluare a progresului. Înainte de a ataca un nou obiectiv, puteai să arunci o privire înapoi ca să apreciezi unde te afli şi să-ţi evaluezi şansele de succes prin ceea ce ai învăţat până atunci. Dar când vedeai pentru a treia oară cum mureau oamenii pentru aceeaşi bucată de pământ, atunci ştiai. Ştiai pur şi simplu cum aveau să se sfârşească lucrurile, ţara încă îşi trimitea fiii în locul acela, cerându-le să-şi rişte vieţile pentru o ţărână deja udată eu sânge american. Adevărul era că Irvin nu s-ar fi întors ca voluntar pentru un al treilea stagiu de luptă. Nu era o problemă de curaj, sacrificiu sau dragoste de ţară. Ştia doar că viaţa lui nu trebuia riscată degeaba. Legat prin jurământ să-şi apere ţara, avea dreptul să ceară ceva în schimb – o misiune adevărată pentru care să lupte; nu o abstracţie, ceva real. Şi totuşi, Irvin se simţea vinovat, simţea că încălcase jurământul, că trădase deviza Corpului: *Semper Fidelis,* credincios întotdeauna. Vinovăţia îl constrânsese să se ofere voluntar pentru o ultimă misiune, în ciuda îndoielilor şi întrebărilor sale. Asemenea unui bărbat a cărui mult iubită soţie se culcase cu un altul, Irvin nu se putea opri să nu iubească, nu se putea opri să nu-i pese şi ar fi acceptat în sinea lui vinovăţia, nerecunoscută ca atare de cei care o meritau.

— Artilerie, nu am voie să-ţi spun asta, dar o s-o fac totuşi. Locul pe care-l atacăm este un lagăr de prizonieri, aşa cum crezi, corect?

Irvin dădu din cap.

— Mai e ceva. Trebuie să mai fie.

— Nu-i un lagăr obişnuit. Oamenii de acolo sunt cu toţii morţi, Artilerie. Am văzut fotografiile. Pe un tip l-am identificat cu certitudine, un colonel din Forţele Aeriene. Armata nord-vietnameză a declarat că a fost ucis şi de aceea suntem convinşi că aceşti tipi nu se vor întoarce niciodată acasă, dacă nu ne ducem noi să-i scoatem. Nici eu nu vreau să mă întorc acolo, omule. Sunt îngrijorat, ştii? A da, sunt bun, sunt cu adevărat bun pentru treaba ăsta. Antrenament excelent, poate am şi talent pentru ea.

Kelly ridică din umeri, nedorind să continue.

— Mda. Dar nu poţi s-o faci pe vecie.

Irvin îi oferi încă o bere.

— Credeam că trei este limita.

— Eu sunt metodist, n-ar trebui să beau deloc. Oamenii ca noi, domnule Clark…

— Ticăloşi tâmpiţi, asta suntem, nu? În lagăr sunt ruşi, probabil că-i interoghează pe oamenii noştri. Toţi au grade superioare şi se pare că, în mod oficial, toţi sunt morţi. Probabil că sunt interogaţi extrem de dur din cauza a ceea ce ştiu, din cauza informaţiilor pe care le deţin şi a poziţiilor şi funcţiilor avute. Ştim că sunt acolo şi, dacă nu facem nimic… ce fel de fiinţe am fi?

Kelly se stăpâni, simţind dintr-o dată nevoia să continue, să-i povestească şi despre celelalte preocupări, pentru că găsise pe cineva care putea să înţeleagă cu adevărat, iar sufletul lui începea să geamă sub povara obsesiei de a o răzbuna pe Pam.

— Mulţumesc, domnule Clark. E o misiune dată dracului, se adresă sergentul-major de artilerie Paul Irvin pinilor şi liliecilor. Deci, eşti primul care intră şi ultimul care pleacă?

— Am lucrat singur şi înainte.

23
Altruism

— Unde sunt? întrebă cu o voce abia desluşită Doris Brown…

— Eşti la mine acasă, răspunse Sandy.

Stătea în colţul dormitorului pentru oaspeţi şi stinse veioza, lăsând jos cartea pe care o citise în ultimele câteva ore.

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus un prieten. Eu sunt asistentă medicală. Doctorul este la parter, pregăteşte micul dejun. Cum te simţi?

— Teribil. Capul… îngăimă ea, închizând ochii.

— Asta-i normal, dar ştiu că nu e plăcut.

Sandy se ridică şi se apropie, atingând fruntea fetei. N-avea febră şi asta era bine. Apoi îi pipăi pulsul. Era puternic, regulat, deşi încă un pic rapid. Din felul în care-şi ţinea ochii strâns închişi, Sandy realiză că mahmureala prelungită, produsă de barbiturice, trebuie să fi fost îngrozitoare, dar şi asta era normal. Fata mirosea a transpiraţie şi vomase. Încercaseră s-o ţină curată, dar fusese o bătălie pierdută, chiar dacă nu una teribil de importantă în comparaţie cu restul. Până acum, poate. Pielea lui Doris era pământie şi lăbărţată, ca şi cum persoana din interior s-ar fi micşorat. Pierduse şase sau şapte kilograme de când fusese adusă aici şi, deşi situaţia nu era deloc dramatică, era atât de slăbită, încât nu remarcase încă legăturile care-i fixau mâinile, picioarele şi talia.

— De când?

— De aproape o săptămână.

Sandy luă un burete şi-i şterse faţa.

— Ne-ai tras o sperietură zdravănă.

Asta era o minimalizare. Fuseseră nu mai puţin de şapte convulsii, din care a doua le panicase pe cele două cadre medicale, dar cea de-a şaptea – una uşoară – avusese loc cu optsprezece ore în urmă şi parametrii vitali ai pacientei se stabilizaseră. Cu noroc, trecuse şi faza aceasta a recuperării. Sandy o lăsă pe Doris să bea puţină apă.

— Mulţumesc, spuse Doris cu o voce foarte slabă. Unde sunt Billy şi Rick?

— Nu ştiu cine sunt, replică Sandy.

Din punct de vedere tehnic nu minţea. Citise articolele din ziarele locale, refuzând să-şi întipărească vreun nume în minte. Asistenta O'Toole încerca să se convingă că de fapt nu ştia nimic. Era o utilă formă de apărare împotriva unor sentimente atât de amestecate, încât, chiar dacă şi-ar fi făcut timp pentru a clarifica lucrurile, ştia că n-ar fi reuşit decât să se zăpăcească şi mai mult. Mu era momentul potrivit pentru a înfrunta realitatea. Sarah o convinsese în privinţa asta. Era timpul să te laşi călăuzit de aparenţa evenimentelor, nu de substanţa lor.

— Ei sunt cei care te-au maltratat?

Doris era goală, cu excepţia legăturilor şi a scutecelor supradimensionate, utilizate în cazul pacienţilor incapabili să-şi controleze funcţiile trupului. Era mai uşor de tratat în felul acesta. Oribilele semne de pe sânii şi torsul ei începuseră să dispară. Echimozele oribile, distincte, în tonuri de albastru şi negru, purpuriu şi roşu, se decolorau în zone difuze de un galben-maroniu, în timp ce corpul ei lupta să se vindece. Era tânără, îşi spuse Sandy şi, deşi nu era încă sănătoasă, putea să devină. Era mult de lecuit şi la trup şi la minte. Deja infecţiile sistemice răspundeau la dozele masive de antibiotice. Febra dispăruse, iar corpul ei putea să suporte acum şi tratamentele mai specializate.

Doris îşi întoarse capul şi deschise ochii.

— De ce mă ajuţi?

Era uşor de răspuns la această întrebare:

— Sunt asistentă medicală, domnişoară Brown. E meseria mea să îngrijesc oameni bolnavi.

— Billy şi Rick, îngăimă Doris, amintindu-şi din nou.

Memoria era pentru ea o funcţie variabilă şi neuniformă, servind în principal pentru amintirea durerii.

— Nu sunt aici, o asigură O'Toole.

Făcu o pauză înainte de a continua şi, spre surpriza ei, îi plăcură cuvintele pe care le rosti:

— Nu cred că te vor mai chinui vreodată.

În ochii pacientei era aproape înţelegere, îşi spuse Sandy. Aproape. Tar asta era încurajator.

— Trebuie să plec. Te rog...

Începu să se mişte şi atunci remarcă legăturile.

— Bine, aşteaptă un minut.

Sandy îndepărtă chingile.

— Crezi că poţi să stai în picioare?

— ... încerc.

Doris se ridică, poate treizeci de grade, apoi corpul o trădă. Sandy o ajută să se aşeze în şezut, dar fata nu-şi putu susţine capul, bărbia căzându-i în piept. S-o ridice în picioare fu şi mai greu, dar până la baie nu era chiar atât de departe, iar ambiţia pacientei de a ajunge acolo meritau durerea şi efortul. Sandy o aşeză acolo şi-i ţinu mâna. Cu mişcări extrem de încete, Doris reuşi să umezească un şerveţel şi să-şi şteargă faţa.

— Asta-i un pas înainte, observă Sarah Rosen din uşă.

Sandy se întoarse şi zâmbi, comunicându-i astfel starea pacientei. Înainte de a o aduce înapoi în dormitor, puseră un halat pe ea. Sandy schimbă mai întâi cearşafurile, în timp ce Sarah o obliga pe Doris să soarbă dintr-o ceaşcă de ceai.

— Astăzi arăţi mult mai bine, Doris, o încurajă ea, urmărind-o cum bea.

— Mă simt îngrozitor.

— E-n regulă, Doris. Trebuie să te simţi îngrozitor înainte de a începe să le simţi mai bine. Ieri nu simţeai mai nimic. Crezi că poţi să încerci nişte pâine prăjită?

— Mi-e atât de foame...

— Alt semn bun, notă Sandy.

În privire i se citea marea suferinţă, iar doctoriţa şi asistenta parcă simţeau durerea ce-i sfâşia craniul şi carie astăzi urma să fie tratată doar cu o pungă cu gheaţă. Petrecuseră o săptămână eliminând drogurile din organismul ei şi nu era momentul potrivit pentru a adăuga altele noi.

— Lasă-ţi capul pe spate.

Doris se execută, odihnindu-şi capul pe spătarul scaunului tapisat pe care Sandy îl cumpărase la o licitaţie de binefacere. Ochii ei erau închişi, iar membrele atât de slăbite, încât braţele i se odihneau inerte pe scaun, în timp ce Sarah o hrănea cu pâine prăjită. Asistenta luă o perie şi începu să-i aranjeze pacientei sale părul. Era murdar şi trebuia să fie spălat, dar chiar şi pieptănatul părea a fi de ajutor, îşi spuse ea. Pacienţii îşi depozitau o uluitoare cantitate de rezerve în aspectul fizic şi, oricât de ciudat şi ilogic părea să fie, era ceva real şi deci ceva pe care Sandy îl recunoştea ca fiind important. Fu un pic surprinsă de tremurul care o cuprinse pe Doris, cam la un minut după ce începuse s-o pieptene.

— Sunt vie?

Alarma din întrebare era surprinzătoare.

— Foarte, o asigură Sarah, aproape zâmbind la auzul exagerării.

Îi verifică tensiunea. Doisprezece cu opt.

— Excelent! remarcă Sandy.

Era cea mai bună tensiune de o săptămână încoace.

— Pam...

— Ce-i? întrebă Sarah.

Lui Doris îi trebui un moment ca să continue, încă întrebându-se dacă aceasta era viaţă sau moarte şi, dacă era cea din urmă, ce parte a eternităţii găsise.

— Părul... când a murit... periat părul.

Dumnezeule, se înfioră Sarah. Sam îi relatase această parte din raportul medicului legist în timp ce sorbea mohorât un whisky dublu acasă la ei, în Green Spring Valley. Doar atât. Nu fusese nevoie să continue. Fotografia de pe prima pagină a ziarului fusese mai mult decât suficientă. Doctoriţa Rosen mângâie cu multă gingăşie faţa pacientei.

— Doris, cine a omorât-o pe Pam?

Credea că întrebarea era benignă şi că nu va spori durerea pacientei. Greşise.

— Rick, Billy, Burt şi Henry... au omorât-o... să ne uităm...

Fata începu să plângă şi suspinele ei sfâşietoare nu făcură decât să amplifice valurile vibrante de durere din capul ei. Sarah îi luă felia de pâine prăjită. Greaţa putea să urmeze imediat.

— Te-au obligat să priveşti?

— Da...

Vocea lui Doris părea din mormânt.

— Hai să nu ne gândim la asta.

În timp ce mângâia obrazul fetei, corpul lui Sarah se cutremură de un fior pe care ea îl asocia cu moartea.

— Gata cu plânsul! decretă Sandy pe un ton vesel, sperând s-o distragă de la gândurile funebre. Aşa-i mult mai bine..

— Sunt obosită.

— Bine, hai să te băgăm în pat, drăguţo.

Amândouă femeile o ajutară să se ridice. Sandy îi lăsă halatul pe ea şi-i aşeză o pungă cu gheaţă pe frunte. Doris se cufundă în somn aproape imediat.

— Micul dejun, anunţă Sarah. Deocamdată nu-i mai pune legăturile.

— I-a periat părul? Adică...? întrebă Sandy, coborând spre parter.

— Nu am citit raportul...

— Am văzut fotografia, Sarah. Ce i-au făcut lui... Pam, aşa o chema, nu?

Sandy era prea obosită pentru a-şi aminti singură.

— Da. A fost şi ea pacienta mea, confirmă Sarah Rosen. Sam spunea că a fost ceva înfricoşător. Tot de la el am aflat chestia asta ciudată, cineva îi periase părul după ce murise. Cred că Doris a făcut-o.

— Ah!

Sandy deschise frigiderul şi scoase laptele pentru cafeaua de dimineaţă.

— Înţeleg.

— Eu nu, se revoltă furioasă doctoriţa Rosen. Nu înţeleg cum pot oamenii să facă aşa ceva. Încă vreo şase luni şi Doris ar fi murit.

— Sunt surprinsă că n-ai primit-o în spital sub un nume fictiv, observă Sandy.

— După ce i s-a întâmplat lui Pam, asumarea unui astfel de risc ar fi însemnat...

O'Toole dădu din cap.

— Da, ar fi însemnat să-l pui pe John în pericol. Asta înţeleg eu.

— Pardon?

— I-au omorât prietena şi au obligat-o să privească... chestiile pe care i le-au făcut... Pentru ei, era doar un obiect... Billy şi Rick! Se ambală Sandy, ridicând glasul fără să-şi dea seama.

— Burt şi Henry, o corectă Sarah. Nu cred că ceilalţi doi vor mai maltrata pe cineva.

Cele două femei schimbară o privire, ochii lor întâlnindu-se peste masă, cu gânduri identice, deşi amândouă erau uşor şocate doar la ideea de a le avea, fără a mai vorbi de înţelegerea lor.

— Bun.

— Ei bine, am scuturat toţi vagabonzii de la vest de Charles Street, îi spuse Douglas locotenentului său. Ne-am ales cu un poliţist tăiat, nu serios, însă beţivul a intrat pentru o bucată de timp la dezintoxicare, la Jessup. Câtorva li s-a borât în poală, adăugă el cu un rânjet, dar încă nu am aflat absolut nimic. Nu este în zonă, Em. Nimic nou într-o săptămână.

Şi era adevărat. Vestea se răspândise pe stradă, surprinzător de încet, dar inevitabil. Prudenţa plasatorilor atingea paranoia. Asta putea sau nu să fie explicaţia faptului că nici măcar unul nu-şi pierduse viaţa în mai bine de o săptămână.

— Încă-i acolo, Tom.

— Poate că-i aşa, dar nu întreprinde nimic.

— În acest caz, a făcut totul pentru a pune mâna pe Farmer şi Grayson, comentă Ryan, aruncându-i o privire.

— Nu crezi asta.

— Nu, nu cred şi nu mă întreba de ce, pentru că nu ştiu.

— Ei, dacă Charon ar reuşi să afle ceva, ne-ar fi de ajutor. Era destul de bun la arestări. Ţi-aminteşti captura pe care a făcut-o împreună cu cei de la Paza de Coastă?

Ryan dădu din cap.

— A fost o chestie bună, dar în ultimul timp a lăsat-o mai moale.

— La fel şi noi, Em, sublinie sergentul Douglas. Singurele lucruri pe care le ştim cu certitudine despre tipul ăsta sunt că e puternic, poartă pantofi de sport noi şi e alb. Nu-i ştim vârsta, greutatea, înălţimea, motivul, ce fel de maşină conduce.

— Motivul. Ştim că-i înfuriat de o chestie oarecare. Ştim că-i un foarte bun ucigaş. Ştim că-i suficient de nemilos ca să ucidă oameni doar pentru a-şi acoperi activităţile... şi că e răbdător.

Ryan se lăsă pe spate.

— Suficient de răbdător ca să facă o pauză.

Tom Douglas avu o idee şi mai tulburătoare.

— Suficient de deştept că să schimbe tactica.

Într-adevăr, o idee neliniştitoare. Ryan o analiză. Şi dacă remarcase vânzoleala de pe stradă? Dacă hotărâse că te poţi ocupa doar un timp limitat de un lucru, iar apoi trebuie să încerci altceva? Dacă obţinuse informaţii de la William Grayson şi aceste, informaţii îl duceau acum în alte direcţii – sau chiar în afara oraşului? Dacă nu vor afla niciodată, dacă nu vor rezolva niciodată aceste cazuri? Asta ar fi o insultă profesională pentru Ryan, care ura să lase cazuri deschise, dar trebuia să se gândească şi la posibilitatea asta. În ciuda nenumăratelor interogatorii, pe teren nu dăduseră nici măcar de un singur martor, cu excepţia Virginiei Charles, dar ea fusese extrem de traumatizată şi informaţiile ei erau greu de crezut – şi contraziceau unica probă legistă cu adevărat utilă pe care o aveau. Suspectul trebuia să fie mai înalt decât pretindea ea, mai tânăr şi în mod sigur era la fel de puternic ca un fundaş din National League. Nu era un beţiv, îşi alesese rolul de boschetar. Pur şi simplu nu-i vedeai pe oamenii de felul acesta. Cum ai descrie un câine vagabond?

— „Omul Invizibil”, propuse calm Ryan, dând în sfârşit un nume cazului. Ai fi trebuit s-o omoare pe doamna Charles. Ştii

peste cine am dat?

Douglas pufni:

— Peste cineva pe care n-aş vrea să-l întâlnesc când sunt singur.

— Trei grupuri pentru eliminarea Moscovei?

— Sigur, de ce nu? replică Zacharias. Este creierul vostru politic, nu-i aşa? Un uriaş centru de comunicaţii şi, chiar dacă evacuaţi biroul Politic, tot or să vă distrugă cea mai mare parte din comandamentul şi controlul militar şi politic.

— Avem mijloace să ne evacuăm persoanele importante, obiectă Grişanov din mândrie naţională şi profesională.

— Sigur.

Grişanov zâmbi mânzeşte, observând că Robin aproape izbucnise în râs. O parte din el pălise sub insultă, dar, după ce reflectă, se simţi încântat de sine, pentru că acum colonelul american părea a fi în largul lui.

— Kolea şi noi avem chestii dintr-astea. În West Virginia am construit un adăpost de-a dreptul luxos pentru Congres şi alte chestii de genul ăsta. Escadronul unu de elicoptere se află la Andrews şi misiunea lor este să scoată dracului VIP-urile din Dodge – dar ştii ce? Blestematele de elicoptere nu pot face drumul până la adăpost şi înapoi fără să se realimenteze la întoarcere. Nimeni nu s-a gândit la asta când au ales locul pentru adăpost pentru că asta era o decizie politică. Şi mai ştii ceva? N-am testat niciodată sistemul de evacuare. Voi l-aţi testat pe-al vostru?

Grişanov stătea lângă Zacharias pe podea, cu spatele rezemat de peretele murdar din beton. Nikolai Evghenievici, aflând astfel şi mai multe de la american, îşi plecă doar privirea şi clătină din cap.

— Vezi? Vezi de ce spun eu că nu ne vom angaja niciodată într-un război? Suntem la fel. Nu, Robin, nu l-am testat niciodată, nu am încercat niciodată să evacuăm Moscova, de pe vremea când eram doar un copil care se zbenguia în zăpadă. Adăpostul nostru cel mare se afla la Jiguli. E o stâncă imensă, nu un munte, ceva ca un… balon mare? Nu cunosc cuvântul, un cerc uriaş de piatră din centrul pământului.

— Monolit? Aşa ca Stone Mountain din Georgia?

Grişanov aprobă. Nu era nici un pericol în faptul că-i dezvăluia o serie de secrete acestui om, nu-i aşa?

— Geologii spun că are o rezistenţă imensă şi am săpat tunele

în el încă de la sfârşitul anilor’50. Am fost acolo de două ori şi am ajutat la supervizarea centrului de apărare antiaeriană, atunci când îl construiau. Contam – acesta este adevărul, Robin – contam că oamenii noştri vor fi transportaţi acolo cu trenul.

— N-are nici o importanţă. Suntem informaţi în privinţa adăpostului. Dacă ştii unde se află, poţi să-l distrugi, e doar o problemă de cantitate a bombelor lansate.

Americanul avea în el o sută de grame de votcă.

— Probabil că şi chinezii ştiu. Dar ei vor călca Moscova în picioare, mai ales dacă va fi un atac surpriză.

— Trei grupuri?

— Aşa aş proceda eu.

Picioarele lui Robin încadrau o hartă de navigaţie aeriană a sud-estului Uniunii Sovietice.

— Trei vectori de la aceste baze, trei aeronave în fiecare, două pentru a transporta bombele şi unul de protecţie, cu echipament de bruiaj. Avionul de bruiaj preia conducerea. Toate trei grupurile se apropie în linie, la distanţe mari între ele, cam aşa.

Trasă cursurile probabile pe hartă.

— Începi coborârea de penetrare aici, le duci de-a dreptul în aceste văi şi când ajung în câmpie…

— Stepă, îl corectă Kolea.

— Au trecut de prima voastră linie de apărare, O.K.? Zboară la joasă altitudine, sub o sută de metri. Poate că la început nici măcar nu bruiază. Poate că voi aveţi chiar şi un grup special, tipi pe care îi antrenaţi intensiv.

— Ce vrei să spui, Robin?

— Aveţi zboruri de noapte spre Moscova, curse de pasageri?

— Sigur.

— Ei, ce zici, dacă iei un Badger şi-i laşi girofarurile aprinse şi poate că ai şi nişte beculeţe de-a lungul fuzelajului, pe care le poţi stinge şi aprinde – ştii, ca un fel de hublouri? Hei, e un avion de pasageri!

— Adică?

— E o chestie pe care am examinat-o odată. Ai un escadron cu seturile de lumini încă… Te rog, mă gândesc. Treaba era cam aşa – B-urile 47 cu baza în Anglia. Dacă o să considerăm vreodată că aveţi de gând să ne atacaţi, pe baza informaţiilor sau din alte motive, O.K.? Trebuie să ai un plan pentru orice eventualitate. Ăsta era unul din planurile noastre. Îi spuneam JUMPSHOT. Probabil că acum de află în dosarele din arhivă, fusese unul din planurile speciale ale lui Lemay. Moscova, Leningrad, Kiev – şi

Jiguli. Trei avioane dirijate într-acolo, două arme pe fiecare. Decapitează întreaga voastră structura de comandă politică şi militară. Hei, uite, sunt un avion de pasageri.

Putea să funcţioneze, îşi spuse Grişanov, străbătut de un fior cumplit. Perioada potrivită a anului, momentul propice al zilei... bombardierul se apropie pe o rută de pasageri cu program regulat. Chiar în cazul unei crize, însăşi iluzia a ceva normal ar fi ca o piatră de încercare în timp ce oamenii caută neobişnuitul. Poate că un escadron de apărare antiaeriană ar înălţa un aparat, vreun pilot tânăr căruia noaptea nu i-a moleşit vigilenţa, în timp ce mai vârstnicii dorm. S-ar apropia la vreo mie de metri, dar noaptea... noaptea mintea ta vede ceea ce-i spune creierul să vadă. Lumini pe fuzelaj, ei, sigur că-i un avion de pasageri. Ce bombardier ar fi iluminat în felul ăsta? Era un plan operaţional peste care KGB-ul nu dăduse niciodată. Câte alte daruri îi va face Zacharias?

— Oricum, dacă eu aş fi în pielea chinezilor, m-aş gândi la posibilitatea asta. Dacă nu se lasă furaţi de imaginaţie şi acţionează cu un atac direct, peste terenul ăsta, mda, ar putea să o facă. Probabil că unul din grupuri va reprezenta o diversiune. Va avea şi el o ţintă reală, dar înainte de Moscova. Pătrunde la mare altitudine, în afara vectorului principal. Cam pe aici – trecu o mână de-a curmezişul hărţii – face o întoarcere radicală şi atacă ceva, poţi să decizi singur ce-i important, sunt o mulţime de ţinte potrivite aici. Sunt şanse ca vânătorii voştri să se tină după ei, am dreptate?

— Da.

Vor crede că bombardierele se întorceau spre o ţintă secundară.

— Celelalte două grupuri se apropie pe ocolite dintr-o altă direcţie şi zboară la joasă altitudine. Unul dintre ele o să reuşească. Am rulat scenariul ăsta de un milion de ori, Kolea. Vă cunoaştem radarele, vă cunoaştem bazele, vă cunoaştem aparatele de zbor, ştim cum vă antrenaţi. Nu sunteţi chiar atât de greu de învins. Iar chinezii şi-au făcut studiile la voi, adevărat? Voi i-aţi învăţat. Vă cunosc doctrina şi toate celelalte.

Era exact cum spunea el. Nici o amăgire. Iar acesta era un bărbat care penetrase de peste optzeci de ori apărarea nord-vietnameză. De optzeci de ori.

— Deci, cum fac eu să...

— Să te aperi împotriva lor?

Robin ridică din umeri, aplecându-se pentru a examina iar

harta.

— Am nevoie de hărţi mai bune, dar în primul rând trebuie să examinezi individual raidurile. Aminteşte-ţi că un pilot de bombardier nu este un vânător. Nu poate manevra prea grozav, mai ales la joasă înălţime. Cam tot ce poate face este să împiedice avionul să muşte pământul, aşa e? Nu ştiu cum te simţi tu, dar pe mine asta mă face să fiu agitat. O să aleagă o vale în care să poată manevra. Mai ales noaptea. Acolo îţi plasezi vânătorii. Acolo îţi pui radarurile de sol. N-ai nevoie de unele mari şi sexy. Asta-i doar o sonerie de alarmă. Apoi plănuieşti cum să-l prinzi, când iese la iveală..

— Să retrag linia defensivă? Nu pot să fac asta.

— Îţi pui apărarea acolo unde poate să-şi facă treaba, nu ca să urmăreşti o linie punctată pe o bucată de hârtie. Sau îţi place atât de mult mâncarea chinezească? Asta a fost întotdeauna slăbiciunea voastră. Apropo, asta vă scurtează şi liniile, nu-i aşa? Economisiţi bani şi mijloace, încă o chestie, aminteşte-ţi că tipul celălalt ştie şi el cum gândesc piloţii – o victorie e o victorie, adevărat? Poate că există grupuri-momeală, proiectate să vă atragă oamenii, nu? Noi avem mormane de momeli radar pe care intenţionăm să le folosim. Trebuie să ţii cont de asta. Îţi controlezi oamenii. Stau în sectoarele lor, dacă nu cumva nu ai un motiv serios ca să-i deplasezi…

Colonelul Grişanov îşi studiase profesiunea mai bine de douăzeci de, ani, conspectase documentele Luftwaffe legate nu doar de interogarea prizonierilor, dar şi pe cele secrete, referitoare la modul în care fusese organizată Linia Kammhuber. Asta era incredibil, aproape că era tentat şi el să bea ceva. Nici chiar aşa, se temperă în gând. Acesta nu era un buletin informativ incipient, nu era o lucrare academică urmând a fi prezentată la Academia Vorosilov. Era o carte ştiinţifică, strict secretă, dar o carte: *Originea şi evoluţia doctrinei de bombardament americane.* Plecând de la o astfel de carte putea să continue până la stelele de mareşal, totul datorită prietenului său american.

— Hai să stăm toţi aici, în spate, propuse Marty Young. Ăştia împuşcă tot ce mişcă.

— Mi se pare rezonabil, fu de acord Dutch. Eu sunt obişnuit cu chestiile care explodează la două sute de metri în spatele meu.

— Şi cu o diferenţă de viteză de vreo patru sute de noduri, completă Greer.

— E mult mai sigur aşa, sublinie Maxwell.

Stăteau în spatele unei biute de pământ, termenul militar oficial pentru o movilă de ţărână, la două sute de metri de lagăr. Asta făcea dificilă urmărirea acţiunii, dar doi dintre cei cinci aveau ochi de aviator şi ştiau să se uite.

— Când au început apropierea?

— Cam acum o oră. Se poate produce oricând, murmură Young.

— N-aud nimic, şopti amiralul Maxwell.

Complexul era destul de greu de observat, clădirile erau vizibile numai datorită liniilor lor drepte, un lucru pe care natura îl detestă, dintr-un motiv sau altul. La o concentrare sporită, se desluşeau şi cadrele întunecate ale ferestrelor. Turnurile de pază, ridicate chiar în ziua aceea, erau şi ele greu de zărit.

— Există câteva trucuri pe care le folosim, îi înştiinţă Marty Young. Fiecare primeşte suplimente de vitamina A pentru creşterea acuităţii vederii pe timp de noapte. Ca rezultat, pot exista câteva procente de îmbunătăţire a acesteia. Trebuie să joci fiecare carte din pachet, nu?

Nu se auzea decât vântul şoptind prin vârfurile copacilor. Prezenţa lor într-o astfel de pădure părea un element supranatural. Maxwell şi Young erau obişnuiţi cu bâzâitul unui motor de avion, cu licărirea slabă a becurilor instrumentelor, pe care ochii lor le măturau automat între ocheadele circulare spre exterior, în căutarea avioanelor ostile şi cu senzaţia de plutire blândă a unui avion deplasându-se pe cerul nopţii. Să fii înrădăcinat pe pământ le dădea sentimentul inexistenţei mişcării, în timp ce aşteptau să vadă ceva ce nu mai încercaseră vreodată.

— Acolo!

— Veşti proaste, dacă l-ai văzut mişcându-se, observă Maxwell.

— Domnule, SENDER GREEN nu are o parcare cu maşini albe în ea, sublinie vocea.

Umbra trecătoare se profilase pe maşină şi, în orice caz, doar Kelly o văzuse.

— Cred că ai dreptate, domnule Clark.

Radioul aşezat pe biută transmisese doar zgomotul paraziţilor, înlocuit acum cu patru linii lungi. Li se răspunse la intervale cu unul, apoi cu două şi în cele din urmă cu patru puncte.

— Echipele pe poziţie, şopti Kelly. Astupaţi-vă urechile. Grenadierul cel mai mare în grad lansează primul când este gata,

iar ăsta-i semnalul.

— Rahat, mârâi Greer.

Curând regretă ce spusese.

Primul zgomot pe care îl auzi fu mormăitul îndepărtat al rotoarelor unui elicopter cu două pale. Momentul fusese gândit în mod special pentru a atrage atenţia şi, deşi fiecare om de la biută cunoştea în cele mai mici detalii planul, cacealmaua ţinu, ceea ce îi produse lui Kelly o plăcere enormă. La urma urmei, el elaborase o mare parte din plan. Toţi îşi întoarseră capetele, cu excepţia lui.

Kelly crezu că zărise într-o fulgerare cătarea vopsită cu tritiu de la lansatorul M-79 al unui grenadier, dar putea la fel de bine să fi fost clipirea unui licurici singuratic. Prinse strălucirea tăcută a unei lansări solitare şi, după o clipă, fulgerul orbitor alb-roşu-negru al unei grenade de fragmentaţie, pe fundalul podelei unuia dintre turnuri. Lătratul ascuţit, neaşteptat, îi făcu pe cei de lângă el să tresară, dar Kelly nu-i acordă nici o atenţie. Turnul în care trebuiau să se afle oameni şi mitraliere se dezintegra. Nici nu se împrăştiase ecoul printre pini, când celelalte trei turnuri fură demolate în mod similar. Cinci secunde mai târziu apărură elicopterele de luptă, cu mai puţin de cincisprezece metri între rotoare, ştergând vârfurile copacilor şi minitunurile, ca două lungi degete de neon care începură să ia în primire clădirea cazărmii. Grenadierii pompau deja încărcături de fosfor alb în ferestre şi orice urmă de vedere nocturnă se pierdu într-o clipă.

— Iisuse!

În timp ce minitunurile se concentrau pe ieşiri, artezienele de fosfor izbucneau în interiorul clădirii, făcând spectacolul şi mai înfricoşător.

— Mda, spuse în gura mare Kelly, pentru a se face auzit. La ora actuală, cei dinăuntru sunt crocanţi. Cei şmecheri, care încearcă să fugă, nimeresc de-a dreptul în bătaia minitunurilor. La fix.

Elementul de tir al forţei de asalt continua să împroaşte foc în cazarmă şi clădirile administrative, în timp ce echipă de recuperare alerga către blocul de detenţie. Acum veneau elicopterele de salvare, în urma aparatelor Hueycobra AH-1, aterizând zgomotoase în apropierea porţii principale. Elementul de tir se separă, unii desfăşurându-se în jurul elicopterelor, ceilalţi continuând să împroaşte cazarma. Unul din elicopterele de luptă începu să descrie cercuri în jurul zonei, ca un câine ciobănesc neliniştit în căutarea lupilor.

Îşi făcură apariţia primii infanterişti marini, târând cu schimbul manechinele pe post de prizonieri. Kelly reuşise să-l localizeze pe Irvin, care îi verifica şi-i număra la poartă. Se auzeau strigăte, bărbaţi răcnind numere şi nume, iar urletul marilor elicoptere Sikorski acoperea aproape totul. Ultimii infanterişti marini care intrară în luptă fură cei din echipele de sprijin cu foc, iar elicopterele de salvare ambalară motoarele şi decolară în întuneric.

— Rapid a mai fost, respiră Ritter, în timp ce zgomotul se diminua treptat.

O clipă mai târziu apărură două maşini de pompieri pentru a stinge vâlvătăile lăsate în urmă de diversele dispozitive explozive.

— Cincisprezece secunde sub barem, comunică Kelly, ridicând cronometrai.

— Şi dacă ceva merge prost, domnule Clark? întrebă Ritter.

Faţa lui Kelly se lumină de un zâmbet crud.

— Unele lucruri au mers prost, domnule. Patru inşi din echipă au fost „atinşi” în timpul pătrunderii, presupun că vreun picior sau două rupte…

— Aşteaptă o clipă, vrei să spui că există o şansă…

— Lăsaţi-mă să vă explic, domnule, îl întrerupse Kelly. Pe baza fotografiilor, nu există nici un motiv să credem că există cineva între zona de debarcare şi obiectiv. Pe dealurile alea nu sunt culturi, nu? Pentru exerciţiul din noaptea asta am eliminat patru persoane la întâmplare. Să zicem că toţi şi-au rupt picioarele. Persoanele au trebuit să fie transportate până la obiectiv şi cărate înapoi, în caz că n-aţi observat. Rezerve pentru orice eventualitate. Domnule, mă aştept la o misiune curată, dar în noaptea asta am dat-o puţin peste cap, doar ca să verific.

Ritter dădu impresionat din cap.

— Mă aşteptam ca pentru repetiţia asta totul să decurgă după regulament.

— În luptă lucrurile pot merge prost, domnule. Am ţinut cont de asta. Fiecare om este antrenat pentru cel puţin o sarcină alternativă.

Kelly îşi frecă nasul Fusese şi el nervos.

— Ce-aţi văzut a fost o misiune simulată, reuşită în ciuda unor complicaţii mai mari decât cele previzibile. Treaba asta o să reuşească, domnule.

— Domnule Clark, m-ai convins.

Ofiţerul superior CIA se întoarse spre restul grupului.

— Cum stăm cu sprijinul medical şi celelalte chestii de felul ăsta?

— Când *Ogden* intră în formaţie cu Task Force 77 îi vom transfera personal medical, răspunse Maxwell. Cas se află acum pe drum într-acolo pentru a-i pune la curent. Comandantul lui TF-77 este unul din oamenii mei şi va fi de acord să colaboreze. *Ogden* e o navă destul de mare. Vom avea tot ce trebuie, medici ca să-i îngrijim, tipi de la contrainformaţii ca să-i interogheze, totul. *Ogden* îi va duce direct la Subic Bay. Îi săltăm cât ai zice peşte de la Clark. Din clipa în care elicopterele de salvare părăsesc lagărul, îi vom duce în California în... patru zile şi jumătate.

— În regulă, partea asta a misiunii arată bine. Cum stăm cu restul?

Maxwell îşi asumă sarcina răspunsului.

— Întregul grup aerian de pe *Consteltation* va asigura sprijinul *Enterprise* va fi ceva mai la nord, patrulând zona Haiphong. Asta ar trebui să atragă atenţia reţelei lor de apărare antiaeriană şi înaltului comandament. *Newport News* va patrula coasta în următoarele câteva săptămâni, bombardând locaţiile bateriilor triplu-A. O va face la întâmplare şi zonă care ne interesează va fi a cincea. Va staţiona la zece mile în larg şi va folosi artileria grea. Marea centură antiaeriană este în raza de acţiune a tunurilor lui. Între crucişător şi grupul aerian putem crea un coridor pentru pătrunderea şi întoarcerea elicopterelor.

În esenţă, vom face atât de multe, încât ar trebui să nu remarce misiunea înainte de terminarea ei.

Ritter dădu din cap. Citise planul şi dorise doar s-o audă de la Maxwell – mai precis, să audă cum i-o prezenta. Amiralul era calm şi încrezător, mai mult decât se aşteptase Ritter.

— Este totuşi foarte riscant, spuse el după o clipă.

— Este, se declară de acord Marty Young.

— Care-i riscul pentru ţara noastră dacă oamenii din lagăr mărturisesc tot ce ştiu? întrebă Maxwell.

Kelly dorea să se retragă de la această parte a discuţiei. Pericolul pentru ţară era ceva dincolo de orizontul lui. Realitatea lui se situa la nivelul unei mici unităţi – mai recent, chiar mai jos de atât – şi, desi sănătatea şi bunăstarea ţării sale începeau de la acest cel mai mic numitor comun, chestiile importante cereau o perspectivă pe care el n-o avea. Dar nu exista nici un mod elegant de a se retrage, aşa că rămase, ascultând şi învăţând.

— Vrei un răspuns cinstit? întrebă Ritter. O să-ţi dau eu unul –

nu există nici un risc.

Maxwell primi răspunsul cu un calm surprinzător, care masca jignirea.

— Fiule, vrei să explici asta?

— Domnule amiral, e o problemă de perspectivă. Ruşii vor să ştie cât mai multe despre noi, iar noi vrem să aflăm cât mai multe despre ei. O.K., deci acest tip, Zacharias, poate să le vorbească despre planurile de război SAC, iar ceilalţi prizonieri pot să le povestească despre alte lucruri. Atunci, ne schimbăm planurile. Eşti îngrijorat în privinţa planurilor strategice, nu-i aşa? În primul rând, aceste planuri se schimbă lunar, după un anumit tipic. În, al doilea rând, ai crezut vreodată că le vom folosi?

— S-ar putea să fim nevoiţi s-o facem într-o zi.

Ritter scoase o ţigară.

— Domnule amiral, doreşti să aplicăm planurile acelea?

Maxwell îşi îndreptă spinarea.

— Domnule Ritter, am zburat cu aparatul meu peste Nagasaki, imediat după terminarea războiului. Am văzut de ce sunt în stare chestiile astea şi aia a fost doar o părticică...

Exact ăsta era răspunsul de care aveau oamenii nevoie.

— La fel simt şi eu. Cum ţi se pare, domnule amiral?

Ritter clătină din cap.

— Nici ei nu sunt nebuni. Se tem de noi, chiar mai mult decât ne temem noi de ei. Chiar s-ar putea ca informaţiile pe care le vor stoarce de la prizonieri să-i sperie destul de tare pentru a-i trezi din mahmureală. Aşa merg lucrurile, fie că o crezi, fie că nu.

— Atunci de ce sprijini... ne sprijini pe noi?

— Sigur că da.

Ce întrebare tâmpită, transmisese tonul lui, înfuriindu-l pe Marty Young.

— Dar de ce? insistă Maxwell.

— Sunt oamenii noştri. Noi i-am trimis. Trebuie să-i aducem înapoi. Nu-i un motiv suficient? Dar nu-mi vorbi despre interese vitale – ale securităţii naţionale. Asta poţi s-o vinzi personalului de la Casa Albă, chiar şi celor de la Senat, dar nu mie. Îţi respecţi sau nu promisiunile pe care le-ai făcut oamenilor, rezumă spionul care-şi riscase cariera pentru a salva un străin pe care nici măcar nu-l plăcea prea mult. Dacă nu, în cazul în care ăsta devine un obicei, nu meriţi să fii salvat sau protejat, oamenii încetează să te mai ajute şi atunci chiar ai intrat în bucluc.

— Nu sunt sigur că sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Ritter, contră generalul Young.

— O operaţiune ca aceasta va avea ca efect salvarea oamenilor noştri. Ne va aduce respectul ruşilor. Le arată că suntem serioşi când e vorba de astfel de lucruri. Şi-mi va face munca mai uşoară în dirijarea agenţilor din spatele Cortinei. Adică voi fi în stare să recrutez mai mulţi agenţi şi, implicit, să capăt mai multe informaţii pentru voi, nu? Jocul continuă până într-o zi, când vom găsi un nou joc...

Cam la asta se rezuma agenda de lucru de care aveau nevoie. Ritter se întoarse spre Greer.

— Când vrei să pun la curent Casa Albă?

— O să te anunţ. Bob, ăsta-i un lucru foarte important... ne sprijini?

— Da, domnule, replică texanul.

Pentru nişte motive pe care ceilalţi nu le înţelegeau şi în care nu aveau încredere, dar pe care erau obligaţi să le accepte.

— Şi? Care-i necazul?

— Uite, Eddie, repetă răbdător Tony. Prietenul nostru are o problemă. Cineva i-a eliminat doi oameni.

— Cine? întrebă Eddie Morello.

Nu era într-o dispoziţie prea grozavă. Abia aflase că iar nu avea nici o şansă să fie acceptat ca membru cu drepturi depline al bandei. După tot ce făcuse, Morello se simţea trădat. Incredibil. Tony făcea tovărăşie cu un negru, în loc să ţină cont de sânge – la urma urmei, erau veri îndepărtaţi – iar acum ticălosul venea la el după ajutor, bineînţeles.

— Nu ştim. Nici contactele lui, nici contactele mele n-au aflat nimic.

— Ei, nu-i aşa că-i al dracului de rău? mârâi Eddie. Tony, a venit la *mine,* îţi aduci aminte? Prin Angelo care, poate, a încercat să ne întindă o cursă, dar am avut grijă de asta, nu? Dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi mirosit cursa... şi acum ce se întâmplă? Eu rămân pe dinafară, iar el s-a infiltrat din ce în ce mai mult – ia zi, care-i treaba, Tony, ai de gând să-l „iniţiezi”?

— Las-o mai moale, Eddie.

— Cum se face că nu mi-ai ţinut partea? întrebă Morello.

— Nu pot s-o fac, Eddie, îmi pare rău, dar nu pot.

Piaggi nu se aşteptase ca discuţia să meargă bine, dar nici nu crezuse că va deveni neplăcută chiar atât de repede. Sigur, Eddie era dezamăgit. Se aşteptase să fie inclus. Dar tâmpitul dracului scotea bani buni din asta şi până la urmă ce conta? Să fii unul din bandă sau să faci bani? Henry reuşea să înţeleagă asta.

De ce nu putea şi Eddie? Apoi Eddie continuă:

— Am aranjat târgul ăsta pentru tine. Acum ai dat de o problemă măruntă şi la cine vii? La mine. Îmi eşti *dator,* Tony.

Implicaţia cuvintelor era clară pentru Piaggi. Din punctul de vedere al lui Eddie era destul de simplu. Poziţia lui Tony în companie creştea în importanţă. Cu Henry în calitate de potenţial furnizor major, unul foarte real, Tony ar avea mai mult decât o poziţie. Ar avea influenţă. Încă ar trebui să arate respect şi supunere celor de deasupra lui, dar structura de comandă a companiei era admirabil de flexibilă şi metodele „dublu-orb" ale lui Henry îi garantau o siguranţă reală celui care-l introdusese în gaşcă. În organizaţie, o poziţie sigură era un lucru rar şi preţuit. Greşeala lui Piaggi consta în faptul că nu ducea ideea cu un pas mai departe. Privea spre interior, în loc să privească în afară. Şi nu vedea decât că Eddie ar fi putut să-l înlocuiască, să devină intermediarul afacerii şi apoi să-i ia locul în „familie", adăugând traiului confortabil şi un statut. Tot ce trebuia Piaggi să facă era să moară la momentul potrivit. Henry era un om de afaceri. Va face ajustarea. Piaggi o ştia. La fel şi Eddie.

— Nu vezi ce face? Se foloseşte de tine, omule.

Partea ciudată era că, în timp ce Morello începea să înţeleagă că Tucker îi manipula pe amândoi, Piaggi, ţinta acestei manipulări, nu realiza. Ca rezultat, observaţia corectă a lui Eddie venea într-un moment extrem de nepotrivit.

— M-am gândit la asta, minţi Piaggi. Ce-ar avea de câştigat? Poate o legătură cu Philadelphia sau New York?

— Poate. Poate crede că-i în stare s-o facă. Pe tipii ăia nu-i mai încap nădragii, omule.

— O să ne batem capul cu asta mai târziu, dar eu nu-l văd făcând asta. Noi vrem doar să ştim cine-i elimină oamenii. Ai prins vreun pont de la careva din afara oraşului?

Pune-l pe jar, îşi spuse Piaggi. *Fă-l să se dea de gol.* Ochii lui Tony priviră scrutător peste masă la bărbatul prea furios ca să-şi dea seama sau să-i pese ce gândea celălalt.

— N-am auzit absolut nimic în legătură cu asta.

— Întinde-ţi antenele, ordonă Tony.

Era un ordin. Morello trebuia să se supună, să facă verificări.

— Şi dacă i-a eliminat chiar el? Probleme de încredere, ceva de felul ăsta? Crezi că-i loial cuiva?

— Nu. Dar nici nu cred că-şi lichidează propriii oameni.

Tony se ridică cu un ordin final.

— Verifică prin preajmă!

— Sigur, pufni Eddie, rămas singur la masa lui.

24
Saluturi

— Oameni buni, de data asta a mers foarte bine, anunţă căpitanul Albie, terminând trecerea în revistă a exerciţiului.

În timpul marşului de apropiere spre zonă existaseră diverse deficienţe minore, dar nimic serios, nici chiar privirea lui ageră nereuşind să remarce ceva care să aibă consecinţe asupra fazei de asalt simulate. Lovirea ţintelor mai ales fusese aproape inuman de precisă, iar oamenii lui căpătaseră suficientă încredere unul în celălalt şi alergaseră spre locurile desemnate, doar la câţiva zeci de centimetri de râurile de foc, Echipajele elicopterelor Cobra erau în fundul încăperii, revăzându-şi propriile performanţe. Piloţii şi trăgătorii erau trataţi cu mult respect de oamenii pe care îi sprijineau, la fel şi echipajele de zbor ale aparatelor de salvare aparţinând Marinei Militare. Antipatia normală, întâlnită între unităţi disparate, coborâse la nivelul tachinării amicale, datorită coeziunii sufleteşti căpătate în timpul antrenamentelor, iar rămăşiţele de neîncredere erau pe cale să dispară în întregime.

— Domnilor, conchise Albie, sunteţi pe punctul de a afla care este scopul acestui picnic.

— Atenţiune! strigă Irvin.

Viceamiralul Winslow Holland Maxwell trecu prin centrul camerei, însoţit de generalul-maior Martin Young. Ambii ofiţeri superiori erau îmbrăcaţi în cele mai arătoase uniforme de lucru. Cea albă a lui Maxwell strălucea din plin în luminile incandescente ale clădirii, iar cea kaki de infanterist marin a lui Young era. Scrobită atât de ţeapăn, încât părea făcută din placaj. Un locotenent din infanteria marină căra o tablă, aproape de pământ. O aşeză pe un suport, în timp ce Maxwell se aşeză în spatele pupitrului. De la locul lui, în colţul scenei, sergentul-major de artilerie Irvin urmărea feţele tinere din public, reamintindu-şi în gând că ar trebui să se arate surprins la auzul anunţului.

— Ocupaţi-vă locurile, băieţi, începu Maxwell pe un ton agreabil, aşteptându-i să se execute. Întâi de toate, vreau să vă spun personal cât de mândru sunt să fiu împreună cu voi. V-am urmărit îndeaproape antrenamentul. Aţi venit aici fără să ştiţi de

ce şi aţi muncit mai mult decât am văzut vreodată. Iată despre ce-i vorba.

Locotenentul dădu la o parte o acoperitoare de pe tablă, expunând o fotografie aeriană.

— Domnilor, această misiune se numeşte BOXWOOD GREEN. Obiectivul vostru este să salvaţi douăzeci de oameni, cetăţeni americani, care sunt acum în mâinile inamicului.

John Kelly stătea lângă Irvin şi privirea lui, în loc să-l urmărească pe amiral, se plimba peste chipurile celor din sală; cei mai mulţi erau mai tineri decât el, dar nu cu mult. Ochii le erau fixaţi pe fotografiile de recunoaştere – o dansatoare exotică n-ar fi reuşit să atragă priviri atât de concentrate ca acelea dedicate imaginilor mărite care fuseseră luate de avionul teleghidat Buffalo Hunter. La început se observă o lipsă totală de emoţie. Erau ca nişte statui tinere, bine făcute, frumoase, de-abia respirând, stând încremenite în timp ce amiralul le vorbea.

— Individul de aici este colonelul Robin Zacharias din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, continuă Maxwell, folosind un arătător de lemn lung de un metru. Uitaţi-vă ce i-au făcut vietnamezii, doar pentru că a ridicat privirea.

Indicatorul din mâna lui Maxwell se deplasă pe fotografie până la sentinela cu arma ridicată, gata să-l lovească pe american din spate.

— Numai pentru că şi-a ridicat privirea.

Kelly le văzu ochii îngustându-se. Era un fel de mânie calmă, determinată, puternic disciplinată, cea mai mortală dintre toate, o catalogă Kelly, suprimându-şi zâmbetul pe care doar el îl putea înţelege. La fel era şi pentru tinerii infanterişti marini din auditoriu. Nu era momentul potrivit pentru zâmbete. Fiecare supravieţuise unui minimum de treisprezece luni de operaţiuni de luptă. Fiecare asistase la moartea unor prieteni, în modul cel mai înfricoşător şi zgomotos, pe care doar cel mai groaznic coşmar l-ar fi putut crea. Dar viaţa însemna mai mult decât frică. Poate că era o căutare. Un sens al datoriei pe care puţini l-ar fi putut exprima în cuvinte, dar pe care toţi îl simţeau. O viziune a lumii pe care oamenii o împărţeau, fără ca de fapt să o ştie. Fiecare bărbat din încăpere văzuse moartea în toată măreţia ei înspăimântătoare, ştiind că orice viaţă are un sfârşit. Dar toţi ştiau că viaţa însemna mai mult decât moartea. Viaţa trebuia să aibă un scop, iar un astfel de ţel era să le fii de folos celorlalţi. Deşi nici unul din bărbaţii din încăpere nu şi-ar fi sacrificat bucuros viaţa, fiecare şi-ar fi asumat riscul, încrezându-se în

Dumnezeu, noroc sau soartă, ştiind că fiecare dintre ceilalţi ar face la fel. Oamenii din aceste fotografii le erau necunoscuţi infanteriştilor marini, dar erau camarazi – mai mult decât prieteni – cărora li se datora loialitate. Aşa că îşi vor risca viaţa pentru ei.

— Nu trebuie să vă spun cât de periculoasă este misiunea, conchise amiralul. Esenţial este că voi cunoaşteţi aceste pericole mai bine decât mine, iar aceşti oameni sunt americani şi au dreptul să ne aştepte să-i salvăm.

— Al dracului de adevărat, domnule, strigă o voce din sală, surprinzându-i pe ceilalţi infanterişti marini.

Atunci, Maxwell aproape că se pierdu de emoţie. *Totul este adevărat,* îşi spuse el în gând. *Contează cu adevărat. Cu toate greşelile, suntem totuşi ceea ce suntem.*

— Mulţumesc, Dutch, rosti Marty Young, îndreptându-se spre scena centrală. Bine, băieţi, acum ştiţi. Aţi venit aici ca voluntari, Acum va trebui să vă oferiţi voluntari pentru formaţia de luptă. Unii dintre voi au familii sau iubite. Nu o să vă obligăm să mergeţi. Câţiva ar putea să se răzgândească, continuă el, examinând feţele şi urmărind efectele insultei pe care le-o adusese în mod deliberat. Aveţi ziua de astăzi ca să vă gândiţi. Liber.

Infanteriştii marini se ridicară în picioare în acompaniamentul scrâşnetelor scaunelor frecate de podeaua de gresie şi când toţi fură în poziţie de drepţi, vocile lor tunară ca una singură:

— FORŢA DE RECUNOAŞTERE!

Pentru cei care le văzură feţele eră clar. Nu puteau da înapoi în faţa misiunii, aşa cum n-ar fi putut să-şi nege virilitatea. Apăruseră zâmbete. Se schimbau replici, dar ce li se desluşea în faţa ochilor nu era gloria. Era obiectivul şi, poate, privirea pe care o vor descoperi în ochii oamenilor ale căror vieţi le vor salva. *Suntem americani şi am venit aici să vă luăm acasă.*

— Ei bine, domnule Clark, amiralul dumitale a ţinut un discurs destul de bun. Aş fi vrut să-l înregistrăm.

— Artilerie, la vârstă noastră nu mai ai revelaţii, o ştii prea bine. O să fie o chestie pe muchie de cuţit.

Irvin zâmbi într-un mod surprinzător de jucăuş.

— Mda, ştiu. Dar, dacă crezi că-i o mizerie, de ce dracu’ te duci singur?

— Cineva m-a rugat să o fac.

Kelly clătină din cap şi se îndreptă spre amiral, pentru a-i solicita o favoare.

Doris reuşi să coboare scările până jos, ţinându-se de

balustradă, cu ţeasta încă zvâcnindu-i, dar nu aşa de rău ca dimineaţa, adulmecând mirosul de cafea şi auzind zgomotul conversaţiei.

Faţa lui Sandy se deschise într-un zâmbet.

— Ei, bună dimineaţa.

— Bună, răspunse Doris, încă palidă şi slăbită, dar întorcându-i zâmbetul în timp ce păşea prin cadrul uşii, sprijinindu-se de acesta. Mi-e tare foame.

— Sper că-ţi plac ouăle.

Sandy o ajută până la scaun şi-i aduse un pahar cu suc de portocale.

— Aş mânca şi cojile, replică Doris, arătând primul semn de umor.

— Poţi începe cu astea şi nu-ţi face probleme cu cojile, o asigură Sarah Rosen, răsturnându-i din tigaie într-o farfurie începuturile unui mic-dejun normal.

Depăşise momentul critic. Mişcările ei erau dureros de încete, cu o coordonare demnă de un bebeluş, dar îmbunătăţirea faţă de ziua precedentă era miraculoasă. Probele de sânge recoltate cu o zi înainte arătau şi alte semne favorabile. Dozele masive de antibiotice şterseseră orice urmă de infecţie, iar ultimele urme de barbiturice dispăruseră aproape complet – rămăşiţele erau de la dozele paleative pe care le prescrisese şi injectase Sarah, doze care nu vor mai fi repetate. Dar semnul cel mai încurajator era pofta de mâncare. Îşi desfăşură şervetul cu mişcări stângace şi-l aşeză în poala halatului flauşat. Nu se ghiftui. În schimb, consumă primul ei mic-dejun adevărat din ultimele câteva luni, într-un mod cât de demn îi permiteau condiţia fizică şi foamea. Doris redevenea o persoană.

Dar încă nu ştiau nimic despre ea, cu excepţia numelui – Doris Brown. Sandy îi aduse şi ei o cană cu cafea şi se aşeză la masă.

— De unde eşti? întrebă ea cu o voce cât mai inocentă.

— Din Pittsburgh.

Un loc aflat la fel de departe de casa gazdei sale ca şi partea nevăzută a lunii.

— Familie?

— Doar tata. Mami a murit în’65 de un cancer la sân, răspunse Doris fără grabă, apoi palpă inconştient în interiorul halatului.

Pentru prima dată de când îşi aducea aminte, sânii nu o mai dureau din cauza atenţiilor lui Billy. Sandy văzu mişcarea şi-i ghici semnificaţia.

— N-ai pe nimeni altcineva? întrebă ea pe un ton egal.

— Fratele meu... în Vietnam.

— Îmi pare rău, Doris.

— Nu-i nimic...

— Numele meu e Sandy, bine?

— Eu sunt Sarah, adăugă doctoriţa Rosen, înlocuind farfuria goală cu una plină.

— Mulţumesc, Sarah.

Zâmbetul era cam şters, dar Doris Brown reacţiona la lumea din jurul ei – un eveniment mult mai important decât şi-ar fi putut imagina un observator neglijent. *Paşi mici,* îşi spuse Sarah. *Nu e nevoie de paşi mart Trebuie doar să se îndrepte în direcţia potrivită.* Doctoriţa şi asistenta schimbară o privire.

Nu exista nimic asemănător. Era prea greu de explicat cuiva care nu fusese acolo şi n-o făcuse. Ea şi Sandy pătrunseseră în mormânt şi o smulseseră pe fata asta din încleştarea pământului. Încă trei luni, estimase Sarah, poate nici atât şi corpul ei ar fi fost atât de slăbit, încât cea mai banală influenţă exterioară i-ar fi pus capăt vieţii în câteva ore. Dar nu acum. Acum fata asta va trăi, iar cele două cadre medicale împărtăşeau fără cuvinte sentimentul pe care trebuie să-l fi cunoscut Dumnezeu când suflase viaţă în trupul lui Adam. Înfrânseseră moartea, redându-i lui Doris darul pe care numai Dumnezeu îl putea da. Acesta era motivul pentru care amândouă intraseră în profesia pe care o împărţeau, iar în momentele ca acesta se risipeau şi furia şi părerea de rău şi durerea pentru acei pacienţi pe care nu-i putuseră salva.

— Nu înghiţi prea repede, Doris. Când nu mănânci un timp, stomacul se micşorează într-o oarecare măsură, îi explică Sarah, revenind la formalismul medical.

Nu avea nici un sens s-o avertizeze asupra problemelor şi durerilor ce se vor dezvolta cu certitudine în tractul ei gastro-intestinal. Nimic nu le-ar putea opri, iar necesitatea introducerii hranei în corp elimina pentru moment alte priorităţi.

— Bine. M-am cam săturat.

— Atunci relaxează-te un pic. Povesteşte-ne despre tatăl tău.

— Am fugit de acasă, începu Doris. Imediat după ce David... după telegramă, iar tati... a avut nişte necazuri şi m-a acuzat pe mine.

Raymond Brown era şef de echipă la cuptorul standard cu oxigen din hala numărul trei a oţelăriei Jones and Laughlin şi acum asta era tot ce îi rămăsese. Locuia pe Dunleavy Street, la

jumătatea coastei unuia din dealurile abrupte ale oraşului, într-una din numeroasele case separate, construite la răscrucea veacurilor, cu pereţi laterali din scândură, pe care trebuia să-i vopsească la fiecare doi sau trei ani, în funcţie de asprimea vânturilor iernii care măturau prin Monongahela Valley. Lucra în schimbul de noapte, deoarece casa îi părea şi mai pustie noaptea. Niciodată nu va mai auzi pălăvrăgeala soţiei, niciodată nu-şi va mai lua fiul la meciurile din Little League şi nici nu vor mai exersa prinderea mingii în intimitatea micii lor curţi povârnite din spatele casei; niciodată nu-l vor mai îngrijora întâlnirile de sâmbătă seara ale fiicei.

Încercase, făcuse tot ce stătea în demnitatea unui bărbat, însă era prea târziu; aşa cum se petreceau adeseori lucrurile. Doar că evenimentele îl copleşiseră. Soţia, o femeie încă tânără şi frumoasă în cel de-al treizeci şi şaptelea an de viaţă şi totodată cel mai bun prieten al lui, descoperise o umflătură la sân. După intervenţia chirurgicală, o încurajase cum se pricepuse mai bine, dar apăruse o altă umflătură, urmată de o nouă operaţie, tratamentul medicamentos şi prăbuşirea; întotdeauna trebuise să fie curajos de dragul ei, până la sfârşit. Ar fi fost o povară strivitoare pentru orice bărbat, dar după ea urmase o alta. Singurul fiu, David, fusese recrutat, trimis în Vietnam şi ucis după două săptămâni, într-o vale fără nume. Sprijinul colegilor de la serviciu, felul în care veniseră la înmormântarea lui Dave, nimic nu-l oprise să-şi caute alinarea în băutură, încercând cu disperare să se agaţe de ce-i mai rămăsese; însă se cramponase prea tare. Doris îşi purtase propria durere, ceva ce Raymond nu înţelesese sau nu apreciase pe deplin, iar când sosise într-o seară târziu acasă, cu hainele nu chiar în ordine, ce lucruri crude şi pline de ură îi spusese. Îşi putea aminti fiecare cuvânt, inclusiv zgomotul sec al uşii de la intrare trântindu-se.

Îşi revenise doar după o zi şi condusese maşina cu ochii în lacrimi până la secţia de poliţie, înjosindu-se în faţa unor oameni a căror înţelegere şi simpatie nu le simţise niciodată cu adevărat, disperat să-şi recapete fata, să-i cerşească iertarea pe care nu şi-o putea acorda niciodată lui însuşi. Însă Doris dispăruse. Poliţia făcuse ce putuse, dar asta nu era prea mult. Şi trăise aşa, din sticlă-n sticlă, timp de doi ani, până când doi colegi de muncă îl luaseră deoparte şi-i vorbiseră aşa cum o fac prietenii când îşi adună curajul ca să invadeze intimitatea vieţii altcuiva. Preotul începuse să dispară din existenţa lui. Raymond Brown încă bea, dar nu excesiv şi se străduia să renunţe de tot. Era bărbat şi

trebuia să-şi înfrunte singurătatea, să se lupte cu ea cum putea mai bine. Ştia că demnitatea în sine nu avea cine ştie ce valoare. Era o deşertăciune de care să te agăţi, dar asta era tot ce avea. Rugăciunile ajutau şi ele; adeseori îşi găsea într-o oarecare măsură odihna în cuvintele repetate, dar nu şi în visele despre familia care împărţise odată casa cu el. Tocmai se zvârcolea şi se răsucea în pat, transpirând din cauza căldurii, când sună telefonul.

— Alo?

— Alo, sunteţi Raymond Brown?

— Mda, cine este? întrebă el cu ochii închişi.

— Numele meu este Sarah Rosen. Sunt doctor în Baltimore. Lucrez la Spitalul John Hopkins.

— Da?

Tonul vocii ei îi deschise ochii. Privea în tavan – locul alb, gol, care se potrivea atât de bine cu goliciunea din viaţa lui. Şi deodată i se făcu frică. De ce l-ar suna un doctor din Baltimore? Mintea i se învârtejea spre o spaimă ştiută, când vocea continuă repede:

— Am pe cineva aici care vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule Brown.

— Cum?

Auzi apoi nişte zgomote înăbuşite care puteau fi paraziţii unei legături proaste, dar nu erau.

— Nu pot.

— N-ai nimic de pierdut, dragă, o încurajă Sarah, înmânându-i receptorul. E tatăl tău. Ai încredere în el.

Doris i-l luă, ţinându-l lipit de faţă cu amândouă mâinile şi vocea ei se auzi ca o adiere:

— Tati?

De la sute de mile depărtare, cuvântul rostit răsună la fel de clar ca un clopot de biserică. Trebui să inspire de trei ori înainte de a răspunde, iar vorba îi fu ca un suspin:

— Dor?

— Da… Tati, îmi pare rău.

— Eşti bine, fetiţo?

— Da, tati, sunt bine.

Şi, deşi declaraţia era absurdă, nu era o minciună.

— Unde te afli?

— Aşteaptă o clipă.

Apoi vocea i se schimbă:

— Domnule Brown, vă vorbeşte din nou doctoriţa Rosen.

— Ea este acolo?

— Da, domnule Brown. O tratăm de o săptămână. E o fată bolnavă, dar se va face bine. Înţelegeţi? Se va face bine.

Îşi încleştase o mână la piept. Inima lui Brown era un pumn de oţel şi respiraţia îi ţâşnea în icnete dureroase, pe care un doctor le-ar fi putut lua drept ceea ce nu erau.

— E bine? întrebă el neliniştit.

— Va fi bine, îl asigură Sarah. Nu-i nici o îndoială, domnule Brown. Credeţi-mă, vă rog, O.K.?

— Oh, Dumnezeule mare! Unde... unde sunteţi?

— Domnule Brown, nu o puteţi vedea încă. O să v-o aducem imediat ce se va însănătoşi pe deplin. Am şovăit să vă telefonăm înainte de a vă face să vă întâlniţi, dar... dar nu am putut să nu vă chemăm. Sper că înţelegeţi.

Sarah trebui să aştepte vreo două minute ca să audă ceva inteligibil, dar sunetele pe care i le aducea cablul telefonic îi atinseră inima. Pătrunzând în mormânt, scosese de acolo două vieţi.

— Chiar este bine?

— A avut necazuri, domnule Brown, dar vă promit că se va reface pe deplin. Sunt un doctor bun. N-aş spune asta, dacă nu ar fi adevărat.

— Vă rog, vă rog, lăsaţi-mă să-i vorbesc din nou. Vă rog!

Sarah transmise receptorul şi curând patru persoane plângeau. Asistenta şi doctoriţa erau cele mai norocoase, împărţind o îmbrăţişare şi savurându-şi victoria asupra cruzimilor acestei lumi.

Bob Ritter trase maşina într-un lot de parcare din West Executive Drive, fostă stradă devenită fundătură, situată între Casa Albă şi clădirea Biroului Executiv. Se îndreptă pe jos spre cea din urmă, poate cea mai urâtă clădire din Washington – realizare nu lipsită de importanţă – care găzduise odinioară o mare parte din sectorul executiv al guvernului, Departamentele de Stat, de Război şi. Pe cel al Marinei. Adăpostea, de asemenea, Camera Tratatului Indian, dichisită pentru a-i impresiona profund pe vizitatorii obişnuiţi cu splendoarea de turtă dulce a arhitecturii victoriene şi măreţia guvernului care ridicase acest cort uriaş. Coridoarele largi răsunau de zgomotul paşilor săi pe marmura

pardoselii, în timp ce căuta camera de care avea nevoie. O găsi la etajul doi; era biroul lui Roger MacKenzie, asistent special al preşedintelui pentru afaceri de securitate naţională. În mod pervers, „special” făcea din el un funcţionar de stat de rangul doi. Consilierul pentru securitatea naţională avea un birou pe colţ în aripa de vest a Casei Albe. Birourile celor care îi raportau erau în altă parte, dar, deşi distanţa faţă de sediul puterii stabilea influenţa, ea nu definea aroganţa poziţiei. MacKenzie trebuia să aibă un personal propriu pentru a-şi aminti permanent de importanţa lui, reală sau iluzorie, în realitate, nu era un om rău, fiind chiar inteligent, în aprecierea lui Ritter. MacKenzie era totuşi gelos pe poziţia lui, iar într-o altă epocă ar fi fost funcţionarul care-l sfătuia pe cancelarul care-l sfătuia pe rege. Numai că astăzi funcţionarul trebuia să aibă un secretar executiv.

— Bună, Bob. Cum merg treburile la Langley? întrebă MacKenzie în faţa personalului său secretarial, numai ca să se asigure că înţeleseseră că se întâlnea cu un lucrător din CIA, fiind deci încă destul de important pentru a fi căutat de astfel de musafiri.

— Ca de obicei, îi întoarse zâmbetul Ritter.

Hai să-i fac jocul.

— Necazuri cu circulaţia? întrebă el, dându-i de înţeles lui Ritter că aproape că întârziase la întâlnire.

— E o mică problemă pe George Washington Boulevard.

Ritter făcu un gest cu capul spre biroul particular al lui MacKenzie. Gazda lui aprobă în tăcere.

— Wally, avem nevoie de cineva care să ia notiţe.

— Imediat, domnule.

Asistentul executiv se ridică de la locul lui din zona secretarială şi aduse un blocnotes.

— Bob Ritter, ţi-l prezint pe Wally Hicks. Nu cred că v-aţi cunoscut.

— Îmi pare bine, domnule.

Hicks îi întinse mâna. Ritter i-o strânse, văzând în el încă un chibiţ de la Casa Albă setos de onoruri. Accent din Noua Anglie, o aparenţă inteligentă, politicos, cam asta era tot ce puteai aştepta de la astfel de oameni.

Un minut mai târziu, stăteau în biroul lui MacKenzie, cu uşile interioare şi exterioare închise în ramele de fier forjat ale unei nave de război. Hicks se grăbi să aducă cafea pentru fiecare, ca un paj la o curte medievală.

— Ia zi, ce te aduce aici, Bob? întrebă MacKenzie din spatele

biroului său.
Hicks îşi deschise notesul şi începu lupta pentru notarea fiecărui cuvânt – cam aşa mergeau lucrurile în cea mai democratică ţară a lumii.
— Roger, în Vietnam ni s-a ivit o ocazie aproape unică.
Ochii se deschiseră mari, iar urechile se ciuliră.
— Care-ar putea fi?
— Am identificat un lagăr special de prizonieri, la sud-vest de Haiphong.
MacKenzie asculta concentrat. Oricâtă importanţă îi plăcea să-şi dea, proaspăt numitul responsabil al fondurilor de investiţii era şi un fost aviator. Zburase pe aparate B-24 în al doilea război mondial, inclusiv în dramatica, dar eşuata misiune de la Ploieşti. Un patriot cu defecte, îşi spuse Ritter. Va încerca să folosească primul atribut, ignorându-le pe cele din urmă.
— Lasă-mă să văd imaginile, îi ceru MacKenzie după câteva minute, folosind cuvântul potrivit din jargonul tehnic, în locul mai prozaicului „fotografii”.
Ritter scoase dosarul cu fotografi din servietă şi-l aşeză pe birou. MacKenzie îl deschise şi luă o lupă dintr-un sertar.
— Ştim cine-i tipul ăsta?
— E o fotografie mai bună mai la urmă, răspunse îndatoritor Ritter.
MacKenzie compară fotografiile; cea oficială, de familie, cea din lagăr şi detaliul mărit al ultimei.
— Seamănă destul de bine. Nu e sigur, dar seamănă. Cine e?
— Colonelul Robin Zacharias, Forţele Aeriene. A petrecut câtva timp la baza Forţelor Aeriene Offutt, lucrând la planurile de război SAC. Ştie totul, Roger.
MacKenzie îşi ridică privirea şi fluieră, ceea ce, credea el, se aştepta în astfel de circumstanţe.
— Iar tipul ăsta nu-i vietnamez.
— E un colonel în Forţele Aeriene sovietice, nu ştim cine e, însă nu-i greu să-ţi dai seama de ce-i acolo. Dar adevărata bombă e aici, zise Ritter, înmânându-i o copie a raportului referitor la moartea lui Zacharias.
— La dracu’!
— Mda, dintr-o dată se clarifică totul, nu?
— O chestie de genul ăsta ar putea da peste cap tratativele de pace, gândi cu voce tare MacKenzie.
Walter Hicks nu putea spune nimic. Nu era rolul lui să vorbească în astfel de circumstanţe. El era un fel de dispozitiv

necesar – un magnetofon animat – iar singurul motiv pentru care se afla în încăpere era ca şeful lui să aibă o înregistrare a conversaţiei. *Dă peste cap tratativele de pace,* mâzgăli el, făcându-şi timp pentru a sublinia cuvintele şi, deşi nimeni nu remarcă, degetele i se albiră pe creion.

— Roger, oamenii pe care-i bănuim că s-ar afla în acest lagăr ştiu îngrozitor de multe, suficient pentru a ne compromite serios securitatea naţională, anunţă Ritter calm. Zacharias cunoaşte planurile noastre de război nuclear, a ajutat la elaborarea PUOI. Asta-i o afacere serioasă.

Doar pronunţând PUOI, doar prin invocarea numelui „Planului Unic de Operaţiuni Integrate”, Ritter ridicase în mod voit miza conversaţiei. Ofiţerul CIA se ului pe sine pentru îndemânarea cu care lansase minciuna. Era posibil ca scârbele de la Casa Albă să nu îmbrăţişeze ideea eliberării unor ofiţeri pentru simplul motiv că erau oameni. Dar aveau şi ei problemele lor fierbinţi, iar planurile de război nuclear erau culmea ticăloşiilor aici, ca şi în multe temple ale puterii guvernamentale.

— Sunt numai ochi şi urechi, Bob.

— Domnul Hicks, nu? întrebă Ritter, întorcându-şi capul.

— Da, domnule.

— Ai putea să ne scuzi?

Asistentul se uită la şeful lui, faţa lui neutră implorându-l pe MacKenzie să-l lase să rămână în cameră, dar nu se putu.

— Wally, cred că pentru moment vom continua în şedinţă executivă, rosti asistentul special al preşedintelui, uşurând impactul concedierii cu un zâmbet prietenesc şi o fluturare a mâinii în direcţia uşii.

— Da, domnule..

Hicks se ridică şi se îndreptă spre uşă, închizând-o fără zgomot.

La dracu’ se dezlănţui el în gând, aşezându-se la biroul lui. Cum să-şi sfătuiască şeful dacă nu auzea urmarea? Robert Ritter, pufni Hicks. Tipul care, violând ordinele şi scoţând un nenorocit de spion din Budapesta, aproape că distrusese nişte negocieri delicate, într-un moment cu totul special. Informaţiile pe care le adusese schimbaseră cumva poziţia de pe care negociau Statele Unite şi asta întârziase semnarea tratatului cu trei luni, pentru că americanii deciseseră să mai smulgă ceva de la sovieticii care fuseseră ai dracului de rezonabili, cedând în problemele în care se ajunsese deja la un acord. Asta-i salvase cariera lui Ritter – şi-l încurajase probabil în romantica şi idioata idee că oamenii, ca

indivizi, erau mai importanţi decât pacea mondială, când pacea era unicul lucru care conta.

Iar Ritter ştia cum să-l joace pe Roger, nu? Toată povestea asta cu planurile de război nu era decât praf în ochi. Roger îşi acoperise pereţii cu fotografii din „zilele de demult”, când zburase la dracu-n praznic cu avionul lui blestemat, închipuindu-şi că va câştiga singur războiul împotriva lui Hitler, încă un război împuţit pe care diplomaţia l-ar fi prevenit dacă oamenii s-ar fi concentrat asupra problemelor adevărate, aşa cum el şi Peter sperau s-o facă într-o zi. Chestia asta n-avea nici o legătură cu planurile de război, cu PUOI sau cu orice alt rahat în uniformă cu care membrii acestei secţii a Casei Albe se jucau în fiecare zi. Era vorba de *oameni,* pentru numele lui Dumnezeu. Oameni în uniformă. Soldaţi tâmpiţi, oameni cu umeri laţi şi minţi înguste care nu făceau nimic mai folositor decât să ucidă, ca şi cum acest lucru ar fi făcut lumea mai bună. Pe lângă asta, clocotea Hicks, mai şi riscaseră inutil, nu-i aşa? Dacă voiau să lanseze bombe asupra unui popor paşnic şi prietenos, cum sunt vietnamezii, trebuiau să se gândească că oamenilor ăstora s-ar putea să nu le placă prea mult. Iar cel mai important lucru era că, dacă fuseseră suficient de tâmpiţi încât să-şi joace *vieţile,* trebuiau să accepte, implicit şi posibilitatea de a le pierde şi atunci, de ce ar trebui oamenii ca Wally Hicks să le dea vreo atenţie când zarurile ieşeau prost? Probabil că iubeau acţiunea. Fără îndoială că atrăgeau tipul de femei care erau moarte după „masculii” care-şi zdreleau mâinile pe pământ, ca nişte maimuţe bine dresate.

Asta ar putea duce la eşuarea tratativelor de pace. Chiar şi MacKenzie credea asta.

Toţi acei puşti din generaţia lui erau morţi. Şi acum, tot eşafodajul tratativelor de pace se putea spulbera din cauza a cincisprezece-douăzeci de asasini profesionişti, cărora probabil că le şi plăcuse ceea ce făceau. Nu avea nici un sens. Ce s-ar întâmplă dacă s-ar declara un război şi nu s-ar prezenta nimeni? Era unul din citatele favorite ale generaţiei sale, deşi ştia că asta era o fantezie. Pentru că persoanele de tipul acela – ca Zacharias – vor seduce întotdeauna mulţimile în a-l urma, pentru că oamenii mărunţi, cărora le lipseau înţelegerea şi perspectiva lui Hicks, nu erau capabili să sesizeze că totul era doar o risipă de energie. Asta era partea cea mai uluitoare dintre toate. Oare nu era clar că războiul este *îngrozitor?* Cât de deştept trebuia să fii ca să înţelegi asta?

Hicks văzu uşa deschizându-se. MacKenzie şi Ritter ieşiră din birou.

— Wally, mergem vizavi pentru câteva minute. Poţi să-i comunici persoanei căreia i-am fixat întâlnirea la ora unsprezece că mă întorc cât pot de repede?

— Da, domnule.

Nu era tipic? Ritter îl zăpăcise complet pe MacKenzie. Îi vânduse atâtea gogoşi, încât Roger se simţea obligat să-i ţină un discurs consilierului pentru siguranţa naţională, iar dacă nimeni nu va reuşi să le dejoace şmecheria, vor provoca un scandal monstru, care va deregla tratativele pentru pace, dând lucrurile înapoi cu trei luni sau chiar mai mult. Hicks ridică telefonul şi formă un număr.

— Biroul senatorului Donaldson.

— Bună ziua, încerc să dau de Peter Henderson.

— Îmi pare rău, el şi senatorul sunt în Europa în acest moment. Se vor întoarce săptămână viitoare.

— Aha. Mulţumesc.

Hicks puse la loc receptorul. *Drace.* Era atât de întors pe dos, că uitase de călătoria aceea.

Unele lucruri trebuie să fie făcute cu foarte multă grijă. Peter Henderson nici măcar nu ştia că numele lui de cod era CASSIUS. Îi fusese atribuit de un analist din U.S.-Canada Institute a cărui dragoste pentru piesele lui Shakespeare era la fel de sinceră ca aceea a oricărui decan de la Oxford. Fotografia din dosar, împreună cu un profil al agentului pe o pagină, îl făcuseră pe analist să se gândească la „patriotul” din *Tragedia lui Iulius Cezar* – care lucra doar pentru el. Brutus nu ar fi fost potrivit. Caracterul lui Henderson nu era de calitate, judecase analistul.

Se aflau în Europa pentru ca senatorul lui să-şi satisfacă plăcerea unui „tur de informare”, axat mai ales pe problemele NATO, deşi vor face o oprire la tratativele de pace de la Paris, doar ca să-şi facă rost de nişte reclamă care să poată fi prezentată în toamnă la posturile TV din Connecticut. De fapt, „turul” era mai ales un voiaj de cumpărături, punctat de câte un instructaj la fiecare două zile. Henderson, bucurându-se de prima lui călătorie de acest fel în calitate de expert al senatorului, trebuia să participe la instructaje, dar restul timpului îi aparţinea şi îşi făcuse propriile aranjamente. Deocamdată vizita Turnul Alb, faimoasa piesă centrală a Turnului Londrei, care se apropia acum de împlinirea a nouă sute de ani de pază pe fluviul Tamisa.

— Caldă zi pentru Londra, auzi el glasul unui turist.

— Mă întreb dacă aici furtunile sunt însoţite de trăsnete, replică neglijent americanul, examinând imensa armură a lui Henry al VIII-lea.

— Sunt, îl asigură omul, dar nu aşa de puternice ca la Washington.

Henderson căută cu privirea o ieşire şi se îndreptă spre ea. O clipă mai târziu, se plimba cu noul lui tovarăş în jurul Turnului Verde.

— Engleza ta este excelentă.

— Mulţumesc, Peter. Eu sunt George.

— Bună, George.

Henderson zâmbi fără să se uite la noul lui prieten. Era cu adevărat ca în James Bond, iar faptul că o făcea aici – nu doar în Londra, ci în sediul istoric al familiei regale a Angliei – ei bine, era de-a dreptul delicios.

George era numele lui adevărat – de fapt, Gheorghi, care era echivalentul rusesc – şi doar foarte rar mai ieşea pe teren. Deşi KGB-ul îl considera un ofiţer operaţional foarte eficient, dispunea de o abilitate analitică atât de specială, încât fusese avansat la gradul de locotenent-colonel şi numit şef al unei secţii. Ajuns între timp colonel plin, Gheorghi aştepta stelele de general. Motivul pentru care venise la Londra, via Helsinki şi Bruxelles, era că dorise să-l vadă pe CASSIUS – şi, în acelaşi timp, să facă nişte cumpărături pentru familia lui. În KGB erau doar trei bărbaţi de vârstă lui care aveau acelaşi grad, iar tinerei şi frumoasei sale soţii îi plicea să poarte îmbrăcăminte din Vest. Unde altundeva să le cumperi decât la Londra? Gheorghi nu vorbea franceza sau italiana.

— Aceasta este singura dată când ne întâlnim, Peter.

— Ar trebui să fiu onorat?

— Dacă doreşti.

George era neobişnuit de amabil pentru un rus, deşi asta făcea parte din acoperirea lui. Îi zâmbi americanului.

— Senatorul tău are acces la multe lucruri.

— Da, are, încuviinţă Henderson, gustând ritualul curtării.

Nu trebuia să adauge *la fel şi eu.*

— Astfel de informaţii ne sunt utile. Guvernul vostru, mai ales cu noul preşedinte, zău că ne înspăimântă.

— Mă sperie şi pe mine, admise Henderson.

— Dar în acelaşi timp există şi speranţe, continuă George, vorbind cu o voce rezonabilă şi judicioasă. Pare să fie un realist.

Propunerea lui pentru „destindere” este văzută de guvernul meu ca un semn că putem ajunge la o largă înţelegere internaţională. Din cauza asta dorim să ne lămurim asupra sincerităţii propunerilor pentru tratative. Din nefericire, avem şi noi problemele noastre.

— De exemplu?

— Preşedintele vostru poate că are intenţii bune. Îţi spun sincer asta, Peter, adăugă George. Dar are un foarte ridicat simţ al competiţiei. Ne va presa cam tare în anumite zone, dacă ştie prea multe despre noi, iar asta s-ar putea să ne împiedice să ajungem la înţelegerea pe care o dorim cu toţii. În guvernul vostru aveţi şi elemente politice adverse. La fel avem şi noi – rămăşiţe din epoca stalinistă. Cheia unor negocieri ca acestea care pot începe în curând constă în necesitatea ca ambele părţi să fie rezonabile. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a controla elementele nerezolvabile din mijlocul nostru.

Henderson fu luat prin surprindere. Ruşii puteau să fie la fel de deschişi ca americanii.

— Cum pot să fac asta?

— Nu putem permite ca unele lucruri să iasă la iveală. În cazul că s-ar întâmplă aşa ceva, şansele pentru destinderea globală ar fi serios afectate. Dacă noi ştim prea multe despre voi, sau voi ştiţi prea multe despre noi, jocul se denaturează. Una sau alta dintre părţi urmăreşte să obţină prea multe avantaje şi atunci nu mai poate fi o înţelegere, ci numai dominare, pe care nimeni nu o poate accepta. De acord?

— Da, e logic.

— Ce-ţi cer, Peter, este ca din când în când să ne permiţi să cunoaştem unele lucruri deosebite pe care le-aţi aflat despre noi. Nici măcar n-o să-ţi spun exact ce. Cred că eşti destul de inteligent să-ţi dai singur seama. În privinţa asta ne vom baza pe tine. Timpul războiului a trecut Pacea care soseşte, dacă va sosi, va depinde de oameni ca tine şi ca mine. Între naţiunile noastre trebuie să existe încredere. Încrederea asta începe între doi oameni. Nu există altă cale. Aş vrea să existe, dar pacea trebuie să înceapă în felul acesta.

— Pace... ce frumos ar fi, recunoscu Henderson. Mai întâi trebuie să terminăm războiul ăsta blestemat.

— Aşa cum ştii, pentru asta lucrăm. Noi nu-i presăm, ci îi încurajăm pe prietenii noştri să accepte o linie mai moderată. Destui tineri au murit. E timpul să punem capăt – un sfârşit pe care amândouă părţile să-l găsească acceptabil.

— Ce bine-i să auzi asta, George.

— Deci, poţi să ne ajuţi?

Ocoliseră Turnul Verde şi ajunseseră în faţa capelei. Acolo se afla un butuc pentru decapitări. Henderson nu ştia dacă fusese folosit într-adevăr sau nu. În jurul lui era o împrejmuire joasă din lanţ pe care veghea un corb, unul din cei păstraţi în preajma Turnului din motive în care se amestecau tradiţia şi superstiţia. Spre dreapta lor, un străjer conducea un grup de turişti.

— V-am ajutat şi până acum, George.

Ceea ce era adevărat. Henderson ciugulea la cârlig de aproape doi ani. Colonelul KGB nu trebuia decât să îndulcească momeala, apoi să aibă grijă ca Henderson să înghită cârligul.

— Da, Peter, ştiu asta, dar acum cerem ceva mai mult, unele informaţii deosebit de importante. Decizia îţi aparţine, prietene. Este uşor să porţi război. Lupta pentru instaurarea păcii este infinit mai periculoasă. Nimeni nu va şti vreodată rolul pe care l-ai jucat Persoanele importante de rang ministerial îşi vor semna înţelegerile şi-şi vor strânge mâinile peste masă. Camerele video vor înregistra evenimentele pentru eternitate, iar oamenii ca tine şi ca mine nu vor intra niciodată în cărţile de istorie. Dar activitatea noastră va conta, prietene. Oamenii ca noi vor aranja pentru miniştri. Nu te pot obliga la asta, Peter. Tu trebuie să decizi dacă doreşti să ne ajuţi de bună voie. Eşti un tânăr strălucit, iar americanii din generaţia ta au învăţat lecţiile care trebuiau învăţate. Dacă doreşti, îţi voi lăsa un timp de gândire…

Henderson se întoarse, cu hotărârea deja luată.

— Nu. Ai dreptate. Cineva trebuie să ajute la făurirea păcii şi ezitările nu vor schimba asta. O să te ajut, George.

— Asta implică o doză de pericol. Ştii asta, îl avertiză George.

Trebuia să se abţină să nu smucească undiţa, dar acum, când Henderson era pe cale de a înghiţi cârligul, trebuia să-l înţepe ca lumea.

— O să-mi asum riscul. Merită.

— Oamenii ca tine trebuie să fie protejaţi. Vei fi contactat când te vei întoarce acasă.

George făcu o pauză.

— Peter, sunt tată. Am o fată de şase ani şi un băiat de doi. Datorită muncii tale şi a mele; vor creşte într-o lume mult mai bună – o lume paşnică. Îţi mulţumesc, Peter, în numele lor. Acum trebuie să pleci.

— Pe curând, George, spuse Henderson.

Asta îl făcu pe George să se întoarcă şi să zâmbească o ultimă

dată.

— Nu, Peter, nu ne vom revedea.

George coborî treptele spre Poarta Trădătorului. Avu nevoie de considerabilul lui autocontrol pentru ca amestecul din ceea ce realizase şi ironia infernală a arcului de piatră cu poartă-ghilotină din faţa ochilor să nu-l facă să râdă în hohote. Cinci minute mai târziu, se urca într-un taxi londonez negru şi-i cerea şoferului să se îndrepte spre magazinul universal Harrods din Knightbridge.

Cassius, îşi zise el. Nu, nu se potrivea. Poate Casca. Dar acum era prea târziu pentru a-l schimba şi, în plus, cine ar fi gustat umorul modificării?

Glazov căută în buzunar lista de cumpărături.

25
Plecări

O unică demonstraţie, oricât de bună, nu era desigur suficientă. Câte o repetiţie în fiecare din cele patru nopţi care urmară şi încă două pe timp de zi făcură ca fiecare să ştie cu precizie locul pe care trebuia să se plaseze. Echipa de asalt va alerga spre blocul de detenţie, la doar trei metri în fata şuvoiului de foc revărsat de o mitralieră M-60 – configuraţia terenului din lagăr cerea acest lucru, spre nemulţumirea tuturor – iar aceasta era cea mai periculoasă problemă tehnică a asaltului propriu-zis. Dar până la sfârşitul săptămânii echipa pentru BOXWOOD GREEN era perfect antrenată, atât cât era posibil. O ştiau şi cei din echipă, o ştiau şi ofiţerii superiori. Antrenamentul nu se reduse cu adevărat, dar se stabiliză, pentru ca oamenii să nu devină supraantrenaţi şi tociţi de rutină. Ceea ce urmă fu faza finală a pregătirilor. În timpul antrenamentelor oamenii întrerupeau acţiunea şi-şi făceau mici sugestii unii altora. Ideile bune erau imediat transmise unui plutonier-major sau căpitanului Albie şi, de cele mai multe ori, erau încorporate în plan. Aceasta era partea intelectuală a pregătirii şi era important ca fiecare membru al echipei să simtă că i se oferea şansa de a schimba mersul lucrurilor, într-o măsură mai mare sau mai mică. De aici venea încrederea – nu bravura atât de des asociată cu trupele de elită, ci judecata profesională adâncă şi mult mai semnificativă, care analiza, ajusta şi reajusta, până când lucrurile erau exact cum trebuiau.

În mod remarcabil, orele lor libere erau acum mai relaxate. Ştiau în ce consta misiunea şi zbenguiala dură şi plină de viaţă, atât de obişnuită între tineri, se potolise. Urmăreau programele TV în sala comună, citeau cărţi sau reviste, aşteptând semnalul, conştienţi că în cealaltă emisferă alţi bărbaţi aşteptau şi ei, iar în fiecare din cele douăzeci şi cinci de minţi se ridicau întrebări. Vor merge lucrurile bine sau prost? Dacă vor merge bine, cât de entuziasmaţi se vor simţi? Dacă vor merge prost – ei toţi deciseseră de mult că, la pierdere sau câştig, chestia asta nu era dintre cele de care te puteai rupe. Era vorba de soţi care trebuiau înapoiaţi soţiilor, taţi – copiilor, bărbaţi – patriei lor.

Fiecare ştia că, dacă viaţa trebuia riscată, atunci acesta era timpul şi scopul pentru care s-o fad.

La cererea expresă a sergentului Irvin, unul din grupuri fu vizitat de preoţi. Conştiinţele fuseră purificate. Se scriseră câteva testamente – pentru orice eventualitate, li se explica cu oarecare jenă ofiţerilor vizitatori – iar, în tot acest timp, infanteriştii marini se concentrau tot mai mult asupra misiunii, minţile lor eliminând celelalte griji şi focalizându-se asupra a ceva identificat doar printr-un nume de cod selectat la întâmplare din liste separate de cuvinte. Fiecare om se îndrepta spre terenul de antrenament verificând amplasamente şi unghiuri, de obicei împreună cu tovarăşii de echipă cei mai apropiaţi, exersând pătrunderea în forţă sau bătând pentru a mia oară cărările pe care le vor urma după deschiderea focului. Fiecare îşi începu propriul regim de exerciţii, alergând, din proprie iniţiativă, doi-trei kilometri în plus faţă de eforturile obişnuite de dimineaţă şi după-amiază, atât pentru a scăpa de tensiune, cât şi ca să fie doar un pe mai sigur că era pregătit. Un observator antrenat ar fi descifrat toate astea studiindu-le privirea: serioasă, dar nu încordată, concentrată, dar nu obsesivă, încrezătoare, dar nu încrezută. Ceilalţi infanterişti marini de la Quantico păstrau distanţa când vedeau echipa, întrebându-se de ce erau necesare locul special şi programul ciudat, ce căutau elicopterele Cobra pe pista de zbor sau piloţii de salvare din Forţele Navale într-o bază a Forţelor Aeriene, dar o privire spre echipa din pădurea de pini era singurul avertisment de care aveau nevoie pentru a-şi înăbuşi întrebările şi pentru a păstra distanţa. Se petrecea ceva deosebit.

— Mulţumesc, Roger, spuse Bob Ritter în intimitatea biroului său de la Langley.

Apăsă pe o tastă a telefonului şi formă un alt număr interior.

— James? Bob. S-a făcut. Poţi să începi să apeşi pe butoane.

— Mulţumesc, James…

Dutch Maxwell se răsuci în scaunul lui pivotant şi se uită la panoul lateral fixat pe perete – un aluminiu albastru din avionul lui de vânătoare F6F Hellcat, cu şirurile lui egale de steaguri roşii cu alb, fiecare desemnând o victimă a măiestriei sale. Era standardul lui personal prin care-şi judeca profesia.

— Furier Grafton, rosti el.

— Da, domnule.

Un subofiţer apăru în cadrul uşii.

— Transmite un mesaj amiralului Podulski, pe *Constellation:* „Olive Green”.

— Da, domnule comandant.

— Cheamă-mi maşina, apoi sună la Anacostia. Am nevoie de un elicopter cam în cincisprezece minute.

— Da, domnule amiral.

Viceamiralul Holland Maxwell din Forţele Navale ale Statelor Unite se ridică de la birou şi ieşi pe uşa laterală în coridorul circular E. Prima lui oprire fu la biroul rezervat secţiei Forţelor Aeriene.

— Gary, o să avem nevoie de transportul despre care am vorbit.

— S-a făcut, Dutch, replică generalul, fără să pună întrebări.

— Comunică detaliile biroului meu. Plec acum, dar voi suna acolo din oră în oră.

— S-a făcut.

Maşina lui Maxwell aştepta la intrarea dinspre râu, cu un subofiţer de aviaţie la volan.

— Încotro, domnule?

— Anacostia, subofiţer, la eliport.

— Da, domnule comandant.

Subofiţerul băgă maşina în viteză şi se îndreptă spre râu. Habar n-avea despre ce era vorba, dar ştia că se petrecea ceva. Bătrânul avea pasul săltăreţ, ca fiica subofiţerului când se îndrepta spre o întâlnire.

Kelly îşi perfecţiona din nou arta de om al pădurii, aşa cum făcea de câteva săptămâni. Scosese încărcătura din arme, cu speranţa fierbinte că nu va fi nevoit să tragă vreun foc. Arma principală era o CAR-15, versiunea carabină a puştii de asalt M-16. Un automatic de 9 mm cu amortizor se afla într-un toc de umăr, dar adevărata lui armă va fi un aparat radio şi, pentru orice eventualitate, luă cu el două, plus hrana, apa, o hartă şi baterii de rezervă. În total, o sarcină de unsprezece kilograme, fără a pune la socoteală echipamentul special pentru inserţie. Greutatea nu era excesivă şi descoperi că se putea mişca fără efort printre copaci şi peste dealuri. Pentru un bărbat de mărimea lui, Kelly se deplasa cu rapiditate şi în tăcere. Tăcerea depindea, mai mult decât orice altceva, de locul unde mergea, unde îşi plasa picioarele, cum se răsucea şi se întorcea pentru a trece printre copaci şi tufe, urmărind cu egală atenţie cărarea şi zona din jur.

Supraantrenament, îşi spuse el. *Ar trebui s-o iei mai uşor acum.* Se ridică şi se îndreptă spre vale, lăsându-se pradă instinctului. Îi găsi pe infanteriştii marini antrenându-se în grupuri mici şi mimând utilizarea armelor, în timp ce căpitanul Albie se consulta cu echipajele celor patru elicoptere. Kelly se apropie de zona de debarcare a terenului de antrenament când un elicopter albastru, aparţinând Forţelor Navale, ateriză şi amiralul Maxwell îşi făcu apariţia din el. Din întâmplare, Kelly fu primul acolo. Ştiu care era scopul şi mesajul vizitei înainte ca cineva să aibă ocazia de a vorbi.

— Îi dăm drumul?

— La noapte, confirmă Maxwell cu o înclinare a capului.

În ciuda aşteptării şi a entuziasmului, Kelly simţi fiorul obişnuit. Nu mai era vorba de un exerciţiu. Viaţa lui era din nou în joc. Vieţile altora vor depinde de el. Trebuia să-şi facă treaba. *Bine,* îşi spuse el. *Ştiu cum să fac asta* Kelly aşteptă lângă elicopter, în timp ce Maxwell se îndrepta spre căpitanul Albie. Maşina de stat-major a generalului Young trase lângă ei, ca să ducă mai departe vestea. Se schimbară saluturi, în timp ce Kelly îi urmărea. Albie află vestea şi spatele lui deveni un pic mai drept. Infanteriştii marini se adunară în jurul lui, iar reacţia lor fu surprinzător de sobră şi de firească. Se schimbară priviri mai degrabă neîncrezătoare, dar care se transformară repede în simple înclinări ale capului, pline de hotărâre. Misiunea avea undă verde. După transmiterea mesajului, Maxwell se întoarse la elicopter.

— Cred că vrei acea scurtă permisie.

— Aţi spus că mi-o veţi da, domnule.

Amiralul îl bătu pe umăr pe Kelly şi făcu semn spre elicopter. Înăuntru îşi puseră căştile radio, în timp ce echipajul de zbor tura motorul.

— Cât de repede, domnule?

— Să fii înapoi până la miezul nopţii.

Din scaunul din dreapta, pilotul aruncă o privire peste umăr. Maxwell îi făcu semn să rămână la sol.

— Am înţeles, domnule comandant.

Kelly îşi scoase căştile şi sări din elicopter, alăturându-i-se generalului Young.

— Dutch m-a anunţat, începu Young, dezaprobarea răsunându-i clar în voce. Pur şi simplu lucrurile nu se făceau în felul ăsta. Cum te pot ajuta?

— O maşină care să mă ducă până la navă, să mă schimb,

apoi să mă lase în Baltimore, O.K.? Înapoi o să vin singur, cu maşina mea.

— Uite ce e, Clark...

— Domnule general, am ajutat la elaborarea planului acestei misiuni. Sunt primul care intră în acţiune şi ultimul care pleacă.

Young vru să înjure, dar se abţinu. În schimb, îi făcu semn şoferului, iar apoi lui Kelly.

Cincisprezece minute mai târziu, Kelly intrase într-o altă viaţă. De când îl părăsise pe *Springer,* amarat la dana pentru oaspeţi, lumea se oprise şi el se deplasase înapoi în timp. Acum, pentru o perioadă scurtă, se afla într-o mişcare de înaintare. O privire rapidă îi confirmă că responsabilul docului avusese grijă de navă. După ce făcu repede un duş şi se schimbă în haine civile, se înapoie la maşina de stat-major a generalului.

— La Baltimore, caporal. De fapt, îţi voi uşura sarcina. Lasă-mă la aeroport. Pentru restul drumului voi lua un taxi.

— S-a făcut, domnule, îi răspunse şoferul bărbatului care se scufunda deja în somn.

— Deci, care-i povestea, domnule MacKenzie? întrebă Hicks.

— L-au aprobat, răspunse asistentul special, semnând câteva hârtii şi dirijând alte câteva pentru diferite arhive oficiale, unde viitorii istorici vor înregistra numele lui ca pe cel al unui figurant în marile evenimente ale timpului său.

— Puteţi să-mi spuneţi despre ce-i vorba?

Ce naiba, îşi spuse MacKenzie. Hicks avea acces la documentele secrete şi era o şansă să-i demonstreze flăcăului ceva din importanţa lui. În două minute expuse principalele puncte ale Operaţiunii BOXWOOD GREEN.

— Domnule, asta este o invazie, sublinie Hicks pe un ton cât putu de egal, în ciuda fiorului care-i străbătea pielea şi a nodului neaşteptat din stomac.

— Presupun că ei ar putea să creadă aşa, dar eu nu. După câte îmi amintesc, ei au invadat trei ţări suverane.

— Dar tratativele de pace... aţi spus chiar dumneavoastră.

— Ah, la dracu' cu tratativele de pace. Wally, fir-ar să fie, avem *oameni* acolo şi ceea ce ştiu ei este vital pentru securitatea noastră naţională. Pe lângă asta, zâmbi el, am dat o mâna de ajutor ca să-l convingem pe Henry.

Iar dacă treaba asta reuşeşte...

— Dar...

MacKenzie îşi ridică privirea spre cer. Oare puştiul ăsta nu

înţelegea?

— Dar ce, Wally?

— E periculos.

— Aşa e războiul, în cazul în care nimeni nu ţi-a spus-o vreodată.

— Domnule, se presupune că am dreptul să vorbesc aici, da? se îmbufnă Hicks.

— Sigur că ai, Wally. Vorbeşte!

— Tratativele de pace sunt acum într-un stadiu delicat...

— Tratativele de pace sunt întotdeauna delicate, nu? Continuă, ordonă MacKenzie, pe care îl distra să ţină un discurs pedagogic. Poate că măcar acum puştiul ăsta o să înveţe ceva.

— Domnule, am pierdut deja prea mulţi oameni. Iar pe răboj e trecut că am ucis un milion de inamici. Şi pentru ce? Ce-am câştigat? A câştigat cineva ceva?

Vocea lui era aproape o rugăminte.

Asta nu era chiar o noutate, dar MacKenzie obosise să tot răspundă.

— Dacă-mi ceri să pledez pentru felul în care ne-am împotmolit în mizeria asta, Wally, îţi pierzi timpul. A fost de la început o mizerie, dar nu datorită acestei administraţii, nu-i aşa? Am câştigat alegerile cu mandatul de a ieşi dracului din situaţia asta.

— Da, domnule, se declară de acord Hicks, aşa cum era obligat să o facă. Exact ce vreau să spun şi eu. Misiunea asta ar putea să ne afecteze şansele de a pune capăt războiului. Cred că este o greşeală, domnule.

— Bine.

MacKenzie se relaxă, aruncându-i o privire tolerantă ajutorului său.

— Punctul ăsta de vedere poate că efectiv are nişte merite. Ce-ai de spus despre oameni, Wally?

— Şi-au încercat norocul. Au pierdut, răspunse Hicks cu răceala tinereţii.

— Ştii, felul ăsta de detaşare poate fi util, dar una din diferenţele dintre noi este că eu am fost acolo, iar tu nu n-ai purtat niciodată o uniformă, Wally. Asta-i o ruşine. Ai fi putut învăţa ceva.

Hicks fu cu adevărat surprins de cuvintele deplasate.

— Nu ştiu ce aş fi putut învăţa, domnule. Mi-ar fi încurcat doar studiile.

— Viaţa nu este o carte, fiule, continuă MacKenzie, folosind un

cuvânt pe care-l intenţionase cald, dar care ajutorului său i se păru doar condescendent. Oamenii adevăraţi sângerează. Oamenii adevăraţi au sentimente. Visează şi au familii. Au vieţi adevărate. Ce-ai fi învăţat, Wally, e că pot să nu-ţi semene, dar sunt totuşi oameni adevăraţi şi, dacă lucrezi în acest guvern al poporului, trebuie să ţii cont de asta.

— Da, domnule.

Ce altceva ar fi putut spune? Nu avea nici o posibilitate de a ieşi învingător din discuţie. La dracu', avea nevoie de cineva care să înţeleagă despre ce era vorba.

— John!

Nici un semn în două săptămâni. Se temuse că i se întâmplase ceva, dar acum trebuia să înfrunte gândul contradictoriu că de fapt era viu şi făcea poate lucruri la care era mai bine să te gândeşti doar la modul abstract.

— Bună, Sandy.

Îmbrăcat din nou decent, cu cravată şi blazer albastru, Kelly zâmbi. Era o deghizare atât de evidentă şi atât de diferită de felul în care-l văzuse ultima oară, încât chiar şi înfăţişarea lui i se părea neliniştitoare.

— Unde-ai fost? întrebă Sandy, făcându-i semn să intre, nedorind să aţâţe curiozitatea vecinilor.

— Am fost plecat cu o treabă, se eschivă Kelly.

— Ce?

Tonul ei direct cerea un răspuns explicit.

— Nimic ilegal, pe cuvântul meu, fu răspunsul cel mai bun pe care-l putu da el.

— Eşti sigur?

Un moment deosebit de penibil se născu din nimic. Kelly stătea acolo, chiar în cadrul uşii, dintr-o dată oscilând între furie şi vinovăţie, întrebându-se de ce venise aici, de ce-i ceruse amiralului Maxwell o favoare deosebită, fără să mi ştie răspunsul acum.

— John! strigă Sarah de la etaj, salvându-i pe amândoi de gândurile lor.

— Bună, doamnă doctor, o salută Kelly şi amândoi se bucurară de întrerupere.

— Avem o surpriză pentru tine!

— Ce?

Doctoriţa Rosen coborî scările, arătând la fel de desuetă ca-ntotdeauna, în ciuda zâmbetului ei.

— Pari schimbat.
— Poate din cauza antrenamentelor pe care le fac zi de zi, explică Kelly.
— Ce te aduce aici? întrebă Sarah.
— Trebuie să plec undeva şi am vrut să trec pe la voi înainte de plecare.
— Încotro?
— Nu pot să vă spun.
Răspunsul îngheţă camera.
— John, murmură Sandy. Ştim.
— Bine, zise Kelly, dând din cap. Mi-am închipuit eu. Cum se simte?
— Mulţumită ţie, se simte bine, răspunse Sarah.
— John, trebuie să stăm de vorbă, bine? insistă Sandy.
Doctoriţa Rosen se înclină în faţa dorinţelor ei şi urcă din nou la etaj, în timp ce asistenta şi fostul pacient se retraseră în bucătărie.
— John, ce-ai făcut?
— În ultimul timp? Nu pot să-ţi spun, Sandy. Îmi pare rău, dar nu pot.
— Nu, vreau să ştiu tot... Tot ce ai făcut.
— E mai bine să nu ştii, Sandy.
— Bill şi Rick? întrebă direct asistenta O'Toole.
Kelly făcu semn cu capul spre etaj.
— Ai văzut cum au maltratat-o? E un capitol încheiat pentru ei.
— John, nu poţi să faci astfel de lucruri. Poliţiştii...
— Sunt infiltraţi, o întrerupse Kelly. Organizaţia a compromis pe cineva, probabil pe cineva plasat foarte sus. Din cauza asta nu pot avea încredere în poliţie şi nici tu nu poţi, Sandy, încheie el cât putu de rezonabil.
— Dar există şi alţii, John. Sunt şi alţii care...
Cuvintele lui îşi atinseră în sfârşit ţinta.
— De unde ştii?
— I-am pus câteva întrebări lui Billy.
Kelly făcu o pauză, dar faţa ei îl făcea să se simtă şi mai vinovat.
— Sandy, chiar crezi că cineva se va da peste cap pentru a investiga moartea unei prostituate? Asta-i tot ce însemna ea pentru ei. Chiar crezi că-i pasă într-adevăr cuiva? Te-am întrebat, ţi-aduci aminte? Ai spus că nimeni nu are nici măcar un program pentru a le ajuta. Ţie îţi pasă. De-asta am adus-o aici. Dar poliţiştilor oare le pasă? Nu. Poate aş reuşi să încropesc

suficiente informaţii pentru a le distruge banda care se ocupă de droguri. Nu sunt sigur, nu pentru asta am fost pregătit, dar asta am făcut. Dacă vrei să mă denunţi, ei bine, nu pot să te opresc. N-o să-ţi fac nici un rău...

— Ştiu asta! Aproape că ţipă Sandy. John, nu poţi să faci aşa ceva, adăugă ea mai calmă.

— De ce nu? întrebă Kelly. Ei ucid oameni. Ei fac lucruri oribile şi nimeni nu ia nici o măsură. Şi victimele, Sandy? Cine vorbeşte pentru ele?

— Legea!

— Iar când nu acţionează, ce se întâmplă? Le lăsăm pur şi simplu să moară? Să moară în felul ăsta? Ţi-aminteşti fotografia lui Pam?

— Da, murmură Sandy, pierzându-şi siguranţa pe ea, ştiind acest lucru şi dorind să nu fie aşa.

— S-au ocupat de ea ore întregi, Sandy. Musafira ta a urmărit totul. Ei au obligat-o să se uite.

— Mi-a spus. Ne-a povestit totul. Ea şi cu Pam erau prietene. După... după ce Pam a murit, ea a fost cea care i-a periat părul, John.

Reacţia lui o surprinse. Fu imediat evident că durerea lui Kelly se afla în spatele unei uşi şi câteva cuvinte puteau să o scoată la iveală cu o viteză neaşteptată, pedepsindu-l fără milă. Pentru o clipă, îi întoarse spatele şi inspiră adânc, înainte de a se întoarce iar spre ea:

— Se simte bine?

— În câteva zile o s-o ducem acasă. Sarah şi cu mine o vom transporta cu maşina.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Mulţumesc pentru că aveţi grijă de ea.

Dihotomia o tulbură cel mai tare. Putea să vorbească cu atâta calm de uciderea oamenilor – ca Sam într-o discuţie despre o procedură chirurgicală complicată – şi, la fel ca doctorul, Kelly se interesa de persoanele pe care... le salva? Le răzbuna? Era oare acelaşi lucru? El aşa credea.

— Sandy, lucrurile stau cam aşa: ei au ucis-o pe Pam. Au violat-o, au torturat-o şi au ucis-o, ca exemplu, ca să le poată folosi în acelaşi mod şi pe celelalte fete. O să-i lichidez pe toţi, iar dacă mă aşteaptă moartea, îmi asum riscul, îmi pare rău că îţi displac din cauza asta.

Ea inspiră adânc. Nu mai era nimic de spus.

— Spuneai că pleci.

— Da. Dacă lucrurile merg bine, ar trebui să mă întorc cam în două săptămâni.

— O să fie periculos?

— Nu, dacă o fac cum trebuie.

Kelly ştia că ea o să înţeleagă ceva din răspunsul lui.

— Ca să faci ce?

— O misiune de salvare. Doar atât pot să-ţi spun şi, te rog, nu o repeta nimănui. Plec diseară. Cât am lipsit m-am pregătit pentru misiune, la o bază militară.

Fu rândul lui Sandy să-şi ferească privirea, întorcând-o spre uşa bucătăriei. El nu-i dădea nici o şansă. Prea erau multe contradicţii. Salvase o fată, care altfel ar fi murit cu siguranţă, dar preţul salvării fusese o crimă. Se îndrăgostise de o tânără care murise. Din cauza acestei iubiri era gata să ucidă din nou, să rişte totul pentru a o face. Avusese încredere în ea, în Sarah şi în Sam. Era un om rău sau unul bun? Amestecul de fapte şi idei era imposibil de reconciliat. Văzând ce i se întâmplase lui Doris, muncind atât de greu ca să o facă bine, ascultându-i vocea – şi pe cea a tatălui ei – totul avusese un sens. Întotdeauna este uşor să analizezi lucrurile obiectiv, de la distanţă. Dar nu acum, faţă în faţă cu bărbatul care făcuse totul, care dădea explicaţii calm şi direct, fără să mintă, fără să ascundă ceva, spunând doar adevărul şi având din nou încredere în ea că va înţelege.

— Vietnam? întrebă ea după câteva clipe, temporizând şi încercând să adauge mai multă substanţă unei puzderii de gânduri foarte învălmăşite.

— Aşa e.

Kelly se opri. Trebuia să-i explice, măcar puţin, ca s-o ajute să înţeleagă.

— Acolo sunt nişte oameni care nu se vor întoarce dacă noi nu facem ceva, iar eu voi participa la această misiune.

— Dar de ce tu?

— De ce eu? Trebuie s-o facă cineva şi eu sunt cel căruia i s-a cerut s-o facă. De ce faci tu, Sandy, lucrurile pe care le faci? Te-am întrebat asta şi înainte, ţi-aduci aminte?

— Luate-ar naiba, John! Am început să *ţin* la tine, îi scăpă ei.

Durerea reveni încă o dată pe chipul lui.

— Să nu o faci. S-ar putea să suferi din nou şi n-aş vrea asta.

Ceea ce era exact ce nu ar fi trebuit să spună.

— Oamenii care se ataşează de mine au de suferit, Sandy.

Sarah intră chiar atunci, conducând-o pe Doris în bucătărie şi îi salvă de ei înşişi pentru moment. Fata se transformase. Ochii ei

erau acum plini de viaţă. Sandy îi scurtase părul şi-i găsise nişte haine decente. Era încă slăbită, dar se deplasa prin propriile puteri. Ochii ei blânzi, căprui, erau fixaţi asupra lui Kelly.

— Tu eşti acela, spuse ea calmă.

— Cred că da. Cum te simţi?

Tânăra zâmbi.

— Curând mă întorc acasă. Tati... Tati mă vrea înapoi.

— Sunt sigur că da, domnişoară, spuse Kelly.

Era atât de diferită de victima pe care o văzuse cu doar câteva săptămâni înainte. Poate că tot ce făcuse însemna totuşi ceva.

Acelaşi gând se ivi simultan şi în mintea lui Sandy. Doris era cea inocentă, adevărata victimă a forţelor care se abătuseră asupra ei şi, dacă n-ar fi fost Kelly, acum ar fi fost moartă. Nimic altceva nu ar fi putut să o salveze. Fuseseră necesare alte morţi, dai... dar *ce?*

— Deci, poate c-a fost Eddie, spuse Piaggi. I-am cerut să adulmece prin preajmă şi zice că n-a găsit nimic.

— Şi, de când ai vorbit cu el, nu s-a mai întâmplat nimic. Totul a revenit la normal, replică Henry, explicându-i lui Anthony Piaggi ceea ce acesta ştia deja şi continuând cu o concluzie la care se gândise şi celălalt. Şi dacă încerca doar să răscolească puţin lucrurile? Dacă voia doar să devină mai important, Tony?

— Posibil.

Ceea ce conducea la următoarea întrebare:

— Cât eşti dispus să pariezi că, dacă Eddie pleacă într-o mică călătorie, nu se mai întâmplă nimic altceva?

— Crezi că pregăteşte o mişcare?

— Ai altceva care să aibă vreo logică?

— Dacă i se întâmplă ceva lui Eddie, s-ar putea să avem necazuri. Nu cred că pot...

— Mă laşi pe mine să mă ocup? Am un mijloc care o să meargă grozav.

— Explică-mi, îi ceru Piaggi.

Două minute mai târziu, îşi manifestă aprobarea cu o înclinare a capului.

— De ce-ai venit aici? întrebă Sandy, în timp ce curăţa împreună cu Kelly resturile cinei de pe masă.

Sarah o luase pe Doris la etaj ca să se odihnească.

— Voiam să văd cum îi merge.

Dar era o minciună şi nu una deosebit de bună.

— Te simţi singur, nu?

Kelly nu răspunse mult timp.

— Mda.

Îl obligase să se confrunte cu ceva. Singurătatea nu era felul de viaţă pe care şi-l dorea, dar soarta şi propria lui natură i-o impuseseră. De câte ori încercase să se ataşeze, se întâmplase ceva teribil. Răzbunarea împotriva celor care-i transformaseră viaţa în ceea ce era acum reprezenta un scop, dar nu era suficientă pentru a umple vidul pe care ei îl creaseră. Iar acum îi era clar că, prin tot ce făcea, nu reuşea decât să se distanţeze de altcineva. Cum putea viaţa să devină atât de complicată?

— Nu pot să spun că e bine, John. Aş vrea să pot. Salvarea lui Doris a fost un lucru minunat, dar nu prin uciderea altor oameni. Probabil că trebuie să fie o altă cale...

— Şi dacă nu e, ce se întâmplă?

— Mă laşi să termin? întrebă Sandy pe un ton calm.

— Iartă-mă.

Îi atinse mâna.

— Te rog să fii atent.

— De obicei sunt, Sandy. Serios.

— Ce faci, pentru ce pleci, nu e...

El zâmbi.

— Nu, e o minciună adevărată. Chestii oficiale şi tot tacâmul.

— Două săptămâni?

— Dacă merge după plan, da.

— Şi va fi aşa?

— Uneori chiar se întâmplă.

Mâna ei o strânse pe a lui.

— John, te rog, gândeşte-te. Te rog. Încearcă să găseşti o altă cale. Las-o baltă. Să se termine odată. Ai salvat-o pe Doris. Asta-i ceva minunat. Poate, cu ceea ce ai aflat, vei reuşi să le salvezi pe celelalte fără... fără alte omoruri.

— O să încerc.

La asta nu putea spune nu, cu căldura mâinii ei peste a lui; capcana în care se simţea prins rezulta din faptul că, o dată ce-şi dădea cuvântul, nu-l mai putea retrage.

— Oricum, acum am alte lucruri cu care să-mi bat capul.

Ceea ce era adevărat.

— John, cum voi şti... adică...

— Despre mine?

Era surprins că voia cel puţin să ştie.

— John, nu poţi să mă laşi fără veşti.

Kelly se gândi o clipă, scoase un stilou din haină şi scrise un număr de telefon.

— Ăsta-i al unui tip, un amiral pe care-l cheamă James Greer. El o să fie la curent, Sandy.

— Te rog, ai grijă.

Încleştarea mâinii şi ochii deveniseră disperaţi.

— O să am. Promit. Mă pricep la asta, bine?

Aşa era şi Tim. Nu trebui să o spună. I se citea în privire şi Kelly înţelese cât de crud era să laşi pe cineva în urmă.

— Trebuie să plec acum, Sandy.

— Ai grijă să te întorci.

— Aşa o să fac. Promit.

Dar cuvintele îi sunau chiar şi lui goale. Kelly voia să o sărute, dar nu putu să o facă. Se îndepărtă de masă, simţindu-i încă mâna pe a lui. Era o femeie tare, foarte puternică şi curajoasă, dar suferise înainte şi Kelly era înspăimântat de posibilitatea de a aduce şi mai multă durere în viaţa ei.

— Ne vedem în două săptămâni. Spune-le la revedere lui Sarah şi lui Doris de la mine, da?

— Da.

Îl urmă spre uşa de la intrare.

— John, când o să te întorci, lasă lucrurile să-şi urmeze cursul şi nu mai interveni.

— O să mă gândesc, spuse el fără să se întoarcă, pentru că îi era teamă să o privească. Aşa o să fac.

Kelly deschise uşa. Afară se întunecase şi trebuia să se grăbească să ajungă la timp la Quantico. O auzea în spatele lui, o simţea respirând. Două femei în viaţa lui, una răpită de un accident, una de o crimă, iar acum, poate, o a treia de care se îndepărta sân jur.

— John?

Nu-i dăduse drumul mâinii şi trebui s-o privească, în ciuda fricii.

— Da, Sandy?

— Întoarce-te.

El îi atinse din nou faţa, îi sărută mâna şi se îndepărtă. Ea îl urmări cum merge până la Volkswagen şi dispare.

Chiar şi acum, îşi spuse ea. *Chiar şi acum încearcă să mă protejeze.*

Ajunge? Pot să mă opresc acum? Dar oare ce era „de ajuns”?

— Gândeşte-te, spuse el cu voce tare. Ştii ceva ce-ar putea să

le fie de folos altora?

De fapt, ştia destule. Billy îi spusese multe, poate suficient de multe. Drogurile erau prelucrate pe una din navele acelea eşuate. Avea numele lui Henry şi al lui Burt. Ştia că un ofiţer superior de la narcotice era în slujba lui Henry. Ar putea poliţia să preia toate informaţiile astea şi să le ordoneze într-un caz suficient de solid pentru a-i pune pe toţi după gratii pentru trafic de droguri şi crimă? S-ar putea pricopsi Henry cu o condamnare la moarte? Şi dacă răspunsul la fiecare era da, era oare suficient?

Misiunea în comun cu infanteriştii marini îi adusese aceleaşi întrebări în minte, la fel ca şi îndoielile lui Sandy. Ce-ar crede dacă ar şti că se întovărăşiseră cu un criminal? Aşa ar vedea lucrurile sau ar fi de acord cu punctul lui de vedere?

— Pungile put, horcăise Billy. Ca nişte hoituri, la fel ca porcăria asta care se foloseşte la îmbălsămare.

Ce dracu' înseamnă asta? se întrebă Kelly, străbătând oraşul pentru ultima oară în acea seară. Văzu maşinile poliţiei operând. Nu era posibil ca toate să fie conduse de copoi corupţi, nu?

— Rahat, mârâi Kelly la circulaţia din jur. Limpezeşte-ţi mintea, marinarule! Te aşteaptă o treabă, una adevărată.

Dar asta spunea totul. BOXWOOD GREEN era o misiune scrisă cu majuscule şi înţelegerea acestui fapt veni la fel de clară şi luminoasă ca farurile maşinilor care se apropiau. Dacă cineva ca Sandy nu înţelegea, înseamnă că era un lucru pe care trebuia să-l faci singur, doar cu gândurile tale, cu ură şi în singurătate; dar te durea când vedeai că alţii te priveau suspicioşi, chiar şi cei care te iubeau şi ştiau exact despre ce era vorba... Iar când şi ei îţi cereau să te opreşti...

Unde era dreptatea? Unde era răul? Unde era graniţa dintre ele? Era uşor pe autostradă. O echipă de muncitori trăsese liniile şi trebuia să stai pe banda ta, dar în viaţa reală nu era chiar aşa de clar.

Patruzeci de minute mai târziu se afla pe 1-495, drumul de centură dinspre Washington. Ce era mai important, uciderea lui Henry sau eliberarea celorlalte femei de acolo?

Încă patruzeci de minute şi avea să treacă în Virginia. S-o găsească vie pe Doris – ce nume tâmpit – după ce prima oară o văzuse când era aproape la fel de moartă ca şi Rick. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât lucrurile păreau mai bune.

BOXWOOD GREEN nu avea legătură cu uciderea inamicului. Era vorba de salvarea unor oameni.

Viră spre sud pe Interstate 95 şi după vreo patruzeci de

minute ajunse la Quantico. Era unsprezece şi jumătate când intră cu maşina în complexul de antrenament.

— Mă bucur c-ai reuşit, observă acru Marty Young.

De data asta era îmbrăcat într-o salopetă în locul cămăşii kaki.

Kelly îl privi lung.

— Domnule, am avut o noapte destul de proastă. Fiţi bun şi lăsaţi-o moartă, bine?

Young primi replica ca un bărbat.

— Domnule Clark, mi se pare că eşti pregătit.

— Nu despre asta-i vorba, domnule. Tipii ăia din SENDER GREEN sunt pregătiţi.

— Corect, durule.

— Pot să las maşina aici?

— Cu toate hodoroagele astea?

Kelly făcu o pauză, dar decizia veni destul de repede.

— Cred că şi-a îndeplinit misiunea. Daţi-o la fiare vechi împreună cu restul.

— Hai, autobuzul e mai departe în vale.

Kelly îşi adună echipamentul personal şi-l transportă până la maşina de stat-major. La volan era acelaşi caporal, iar el se aşeză în spate cu generalul Young.

— Ce părere ai, Clark?

— Domnule, cred că avem cu adevărat o şansă bună.

— Ştii, aş vrea măcar o dată, doar o singură dată, să putem spune dracului: da, asta o să meargă.

— Vi s-a întâmplat vreodată? întrebă Kelly.

— Nu, admise Young. Dar asta nu te opreşte să visezi.

— Cum e Anglia, Peter?

— Destul de frumoasă. Totuşi, la Paris a plouat. Bruxelles a fost satisfăcător, e prima mea vizită acolo, le enumeră Henderson.

Apartamentele lor erau doar la două cvartale distanţă; Jocuri confortabile în Georgetown, construite spre sfârşitul anilor’30 pentru a adăposti influxul de birocraţie servind unui guvern în creştere. Ridicate din blocuri masive de prefabricate, aveau o structură mai sănătoasă decât unele clădiri mai recente. Hicks avea un apartament cu două dormitoare, ceea ce compensa dimensiunile mai reduse ale sufrageriei.

— Ia zi, ce se petrece atât de important că ai vrut să-mi vorbeşti? întrebă asistentul senatorial, încă ameţit din cauza decalajului de fus orar.

— Invadăm din nou Nordul, îl informă asistentul de la Casa Albă.

— Ce? Hei, eu am fost la tratativele de pace, auzi? Am ascultat zvonurile. Lucrurile avansează. Partea opusă tocmai a cedat într-o chestie mare.

— Mă rog, poţi să-i spui adio pentru un timp, mormăi morocănos Hicks.

Pe măsuţa de cafea se afla o pungă de plastic cu marijuana şi începu să-şi pregătească o ţigară.

— Ar trebui să laşi porcăria asta, Wally.

— Nu-mi dă mahmureala pe care mi-o lasă berea. Rahat, Peter, care-i diferenţa?

— Diferenţa e împuţita ta de autorizaţie de acces la documente secrete! răbufni Henderson.

— Parcă asta are importanţă. Peter, ei nu ascultă. Le vorbeşti, le vorbeşti şi iar le vorbeşti, dar nu ascultă.

Hicks aprinse şi trase cu sete din ţigară.

— Oricum, voi pleca în curând. Tata vrea să intru în afacerile familiei. Poate că, după ce fac câteva milioane, cineva o să mă asculte din când în când.

— N-ar trebui să pui totul la inimă, Wally. E nevoie de timp. Pentru orice e nevoie de timp. Crezi că putem aranja lucrurile peste noapte?

— Cred că nu le putem aranja deloc! Tu ştii ce-s toate astea? E ca-n Sofocle. Avem păcatul care ne-a fost sortit, ei îl au pe al lor, iar când împuţitul de *deus* iese *ex* împuţita de *machina, deus* o să fie un nor de rachete balistice intercontinentale şi-o să se sfârşească totul. Exact cum ne-am gândit noi acum câţiva ani în New Hampshire.

Nu era prima ţigară a lui Hicks în seara aceea, îşi dădu seama Henderson. Intoxicaţia îi făcea întotdeauna prietenul morocănos.

— Wally, spune-mi care-i problema.

— Se presupune că există un lagăr... începu Hicks, cu ochii în jos, fără să-şi privească deloc prietenul, în timp ce-i povestea tot ce aflase.

— Astea-s vesti rele.

— Se crede că acolo se află un grup de oameni, dar e numai o presupunere. Cu certitudine au identificat doar un prizonier, dar dacă punem în pericol tratativele de pace pentru un singur tip, Peter?

— Stinge dracului chestia aia, mârâi Henderson, sorbindu-şi berea.

Pur şi simplu nu-i plăcea mirosul.

— Nu.

Wally inspiră adânc încă un fum.

— Când are loc?

— Nu sunt sigur. Roger n-a spus precis.

— Wally, trebuie să rămâi acolo. Avem nevoie de oameni ca tine în sistem. Din când în când, cei de sus mai pleacă urechea şi la sfaturile noastre.

Hicks îşi ridică privirea.

— Când crezi tu c-o să se întâmple aşa ceva?

— Şi dacă misiunea asta eşuează? Dacă se dovedeşte că ai dreptate? Atunci Roger te va asculta, iar Henry este sensibil la sfaturile lui Roger, nu?

— Ei, mda, uneori.

Ce şansă remarcabilă era chestia asta, îşi spuse Henderson.

Autobuzul închiriat se deplasă la Baza Andrews a Forţelor Aeriene, dublând, observă Kelly, mai bine de jumătate din drumul pe care-l făcuse el cu maşina. Pe rampă se afla un C-141 nou, pictat cu alb deasupra şi cu cenuşiu pe burtă, cu girofarurile deja în mişcare. Infanteriştii marini ieşiră din autobuz şi-i găsiră pe Maxwell şi pe Greer care-i aşteptau.

— Succes, îi ură Greer fiecărui om.

— Vânătoare bună, îi încurajă Dutch Maxwell.

Construit pentru a primi mai mult decât dublul numărului lor, avionul Lockheed Starlifter era echipat pentru pacienţi pe targă, cu un total de optzeci de paturi fixate pe o latură a aparatului şi spaţiu pentru circa douăzeci de însoţitori. Asta-i dădea fiecărui infanterist marin un loc să se întindă şi să doarmă, plus spaţiu pentru toţi prizonierii pe care se aşteptau să-i salveze. Ora de noapte făcea plecarea mai uşoară pentru toată lumea şi Starlifterul îşi puse în mişcare motoarele, imediat ce trapa de încărcare se închise.

— Iisuse, sper că o să meargă, spuse Maxwell, urmărind avionul cum rulează în întuneric.

— I-ai îndrumat bine, domnule amiral, observă Bob Ritter. Noi câni plecăm?

— În trei zile, Bob, răspunse James Greer. Ţi-ai rezolvat problemele de pe agenda de lucru?

— Pentru asta? Bineînţeles.

26
Tranzit

Deşi nou, aparatul Starlifter era dezamăgitor de încet. Viteza lui de croazieră era, doar de şapte sute cincizeci de kilometri pe oră, iar prima oprire era la Baza Elmendorf a Forţelor Aeriene, în Alaska, aflată la cinci mii cinci sute de kilometri şi opt ore distanţă. Globul terestru fiind o sferă, era normal ca distanţa cea mai scurtă spre orice punct de pe el să fie dată de o curbă; totuşi, pe Kelly, obişnuit să lucreze cu hărţile plane, chestia asta îl deruta mereu. Marea rută circulară de la Washington la Danang i-ar purta de fapt peste Siberia, dar asta, îl asigură navigatorul, pur şi simplu nu era posibil. La ora sosirii la Elmendorf, infanteriştii marini erau treji şi odihniţi. Având doar câteva ore înainte de plecarea spre un loc unde căldura şi umiditatea se aflau într-o întrecere zilnică spre cele mai înalte cote, părăsiră avionul pentru a-şi bucura privirile cu zăpada de pe munţii îndepărtaţi. Dar acolo, în Alaska, dădură peste nişte ţânţari atât de mari, încât ar fi putut fi folosiţi pentru transportul aerian. Cei mai mulţi profitară de ocazie ca să alerge câteva mile, spre amuzamentul personalului Forţelor Aeriene, care de obicei nu prea avea contacte cu infanteriştii marini. Întreţinerea avionului C-141 se încadra în timpul programat de două ore şi un sfert. După realimentare şi înlocuirea unui instrument minor, infanteriştii marini se reîmbarcară pentru a doua etapă a călătoriei, spre Yakoda, în Japonia. Trei ore mai târziu, Kelly păşi în cabina de pilotaj, plictisit de zgomot şi de spaţiul restrâns.

— Ce-i acolo? întrebă el, în ceaţa din depărtare se distingea o linie maro-verzuie.

— Ţărmul rusesc. Ne au pe radar chiar în clipa asta.

— Ah, drăguţ, chicoti Kelly.

— E o lume mică, domnule, iar ei stăpânesc o halcă mare din ea.

— Vorbiţi cu ei… cu controlul traficului aerian, sau ceva de genul ăsta?

— Nu, râse navigatorul. Nu sunt prea prietenoşi. Pentru etapa asta, ţinem legătura prin înaltă frecvenţă cu Tokio şi după Yakoda suntem controlaţi prin Manilla. Călătoria e destul de

liniştită?

— Fără probleme până acum. Totuşi, devine cam lungă.

— Aşa se întâmplă, încuviinţă navigatorul, fixându-şi privirea pe instrumentele de bord.

Kelly se reîntoarse în spaţiul aerian rezervat încartiruirii. C-141 era zgomotos – un scheunat enervant de înaltă frecvenţă de la motoare şi de la aerul prin care treceau. Forţele Aeriene nu risipeau banii, aşa cum făceau liniile aeriene comerciale, pentru izolarea fonică. Fiecare infanterist marin purta căşti antifon, care făceau dificilă orice tentativă de conversaţie, dar, după un timp, nu mai reuşeau să blocheze zgomotul. Partea cea mai proastă a călătoriei aeriene era plictiseala, amplificată de izolarea personală indusă de zgomot. Nu puteai dormi la nesfârşit.

Unii dintre oameni îşi ascuţeau cuţitele pe care nu le vor utiliza niciodată cu adevărat, dar îşi găsiseră o ocupaţie şi un războinic trebuia să aibă cuţitul pregătit la nevoie. Alţii făceau flotări pe puntea metalică a avionului. Membrii echipajului Forţelor Aeriene îi urmăreau impasibili, încercând să nu râdă, întrebându-se ce urmărea acest grup, evident select, de infanterişti marini, dar incapabili să-i chestioneze. Pentru ei erau doar încă un mister în cursul călătoriei avionului de-a lungul coastei siberiene. Erau obişnuiţi cu asta şi toţi le urară succes infanteriştilor marini în misiunea lor, oricare ar fi fost.

Când deschise ochii, problema îi reveni imediat în minte. *Ce fac cu chestia asta?* se întrebă Henderson ţâfnos.

Nu era vorba despre ce dorea el să facă, ci despre ce era în stare să facă. Furnizase informaţii şi înainte. La început, fără să-şi dea seama, prin contacte în mişcarea pentru pace, de fapt nu divulgase informaţii, ci participase la discuţii aiurite, care în timp deveniseră din ce în ce mai la obiect, până când una din prietenele lui îi pusese o întrebare poate puţin prea precisă, ca să fie doar una întâmplătoare. O întrebare aparent inofensivă şi într-un moment deosebit de agreabil, dar privirea ei păruse mai interesată de răspuns decât de persoana lui, o situaţie care se inversă imediat ce el îi satisfăcu curiozitatea. Dus cu zăhărelul, îşi spuse el mai târziu, mai degrabă iritat pe sine însuşi pentru că picase pradă unei stratageme atât de evidentă şi de modă veche – deşi, de fapt, nu fusese o greşeală. O plăcea, împărtăşeau aceleaşi idei despre felul în care ar fi trebuit să fie lumea, iar dacă-l deranja ceva, era faptul că găsise necesar să-i manipuleze corpul pentru a obţine informaţiile pe care raţiunea şi intelectul

ei i le-ar fi extras cu uşurinţă din minte… mă rog, probabil.

Acum nu mai era lângă el, dispăruse undeva. Henderson nu ştia unde, deşi era sigur că nu o va mai vedea vreodată. Ceea ce era trist. Fusese grozavă la pat. Un lucru îl condiţionase pe altul într-o secvenţă de paşi. Aparent treptată şi naturală, care se terminase cu scurta conversaţie de la Turnul Londrei, iar acum… deţinea ceva de care partea cealaltă avea cu adevărat nevoie. Doar că nu avea cui să-i spună. Ştiau într-adevăr ruşii pe cine găzduiau în blestematul ăla de lagăr de la sud-vest de Haiphong? Erau informaţii care, dacă ar fi bine folosite, i-ar face să se simtă mult mai confortabil în privinţa destinderii globale şi le-ar permite să cedeze puţin teren, dându-i posibilitatea şi Americii să cedeze la rândul ei. Aşa trebuia să înceapă procesul. Era păcat că Wally nu înţelegea teoria paşilor mici şi că lumea nu putea fi schimbată dintr-o dată. Peter ştia că va trebui să-l facă să înţeleagă. Nu putea să-l lase pe Wally să părăsească guvernul acum, pentru a deveni încă o scârnăvie de financiar, ca şi cum lumea n-ar fi avut destui de-alde ăştia. Era preţios prin poziţia pe care o ocupa. Doar că lui Wally îi plăcea să vorbească prea mult. Asta din cauza instabilităţii emoţionale.

Şi a drogurilor, îşi spuse Henderson, în timp ce se bărbierea privindu-se în oglindă.

Micul dejun era însoţit de ziarul de dimineaţă. Iar oroarea era acolo, pe prima pagină, aşa cum se întâmplă aproape în fiecare zi. O luptă de amploare medie, pentru cine ştie ce deal care trecuse de la unii la alţii de cel puţin o duzină de ori, numerele X şi Y de americani şi vietnamezi morţi. Implicaţiile unui raid aerian asupra tratativelor de pace, un alt editorial previzibil şi plictisitor. Planuri pentru o demonstraţie. *Unu, doi, unu, doi, nu mai vrem război* Ca şi cum ceva care arăta atât de pueril avea cu adevărat o semnificaţie. Într-un fel avea, o ştia. Exercita presiuni asupra figurilor politice, atrăgea atenţia mass-mediei. Un grup masiv de politicieni dorea sfârşitul războiului, la fel ca Henderson, dar încă nu formau o masă critică. Propriul lui senator, Robert Donaldson, încă stătea cu fundul pe gard. Se spunea despre el că era un tip rezonabil şi serios, dar Henderson îl găsea doar indecis; deşi întotdeauna analiza toate aspectele unei probleme, cel mai adesea, în final, se ţinea după turmă, ca şi cum n-ar fi fost în stare să gândească singur. Trebuia să existe o cale mai bună şi Henderson pe asta o şlefuia acum, sfătuindu-şi senatorul cu grijă, netezind un pic asperităţile, lucrând cu răbdare pentru a-i obţine încrederea, astfel încât să poată afla acele informaţii pe care

Donaldson n-ar fi trebuit să le spună nimănui… dar asta era problema cu secretele. Trebuia să le împărtăşeşti şi altora, zâmbi el în drum spre uşă.

Henderson mergea la lucru cu autobuzul. Parcarea pe deal era anevoioasă, iar autobuzul oprea aproape de la uşă la uşă. Găsi un loc pe bancheta din spate, unde putea? A termine de citit ziarul. Două cvartale mai târziu simţi că autobuzul opreşte şi, imediat după aceea, un bărbat se aşeză lângă el.

— Cum a fost la Londra? întrebă bărbatul pe un ton de conversaţie, de-abia acoperind zgomotul motorului autobuzului.

Henderson îl măsură scurt cu privirea. Nu-l mai întâlnise înainte. Erau chiar atât de eficienţi?

— Am întâlnit pe cineva acolo, spuse precaut Peter.

— Am un prieten la Londra. Îl cheamă George.

Nici o urmă de accent şi acum, contactul fiind stabilit, bărbatul începu să citească pagina de sport din *Washington Post.*

— Nu cred că Senators or să reuşească anul acesta. Ce părere ai?

— George spunea că are un… prieten în oraş.

Scorurile îi stârniră tipului un zâmbet.

— Mă cheamă Marvin, poţi să-mi spui aşa.

— Cum ne… cum pot…

— Ce planuri ai pentru diseară? întrebă Marvin.

— Nu cine ştie ce. Vrei să vii la mine…

— Nu, Peter, asta n-ar fi o chestie inteligentă. Ştii un loc care se cheamă „La Alberto”?

— Wisconsin Avenue, mda.

— Şapte jumate, rosti Marvin.

Se ridică şi coborî la următoarea oprire.

Etapa finală începu la Baza Yakoda a Forţelor Aeriene. După încă o aşteptare programată de două ore şi un sfert pentru asistenţă tehnică, avionul Starlifter făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade pe pistă şi se căţără înapoi pe cer. Atunci, lucrurile începură să devină reale pentru fiecare. Infanteriştii marini se siliră să doarmă. Era singurul mod de a trata tensiunea care creştea invers proporţional cu distanţa până la destinaţia finală. Lucrurile erau acum diferite. Nu era doar un exerciţiu de antrenament, iar comportarea lor se adapta la noua realitate, într-un altfel de zbor, poate într-un avion comercial unde conversaţiile puteau fi posibile, ar fi schimbat glume, poveşti despre cuceriri amoroase, discuţii despre cămine şi familii şi

planuri pentru viitor, dar zgomotul aparatului C-141 făcea imposibilă orice conversaţie, aşa că schimbau doar zâmbete curajoase, supravegheate de priviri prudente, fiecare om cu gândurile şi cu temerile sale, simţind nevoia să le împărtăşească şi să scape de ele, dar incapabil să o facă în zgomotosul compartiment de mărfuri al avionului. Din cauza asta, mulţi dintre ei făceau exerciţii fizice doar ca să elimine stresul şi să se obosească suficient pentru a se cufunda în uitarea somnului. Kelly, care mai văzuse şi făcuse aşa ceva, urmărea totul, singur cu propriile gânduri, chiar mai complexe decât ale lor.

Salvarea este cuvântul-cheie, îşi spuse Kelly. Punctul de plecare al întregii aventuri fusese salvarea lui Pam, iar moartea ei se datora unei greşeli a lui. Apoi omorâse ca să se răzbune, spunându-şi că o făcea în amintirea ei şi pentru dragostea pe care i-o purta, dar era oare adevărat? Ce bucurii aducea moartea? *Torturase* un om, iar acum era obligat să admită că suferinţa lui Billy îi produsese satisfacţie. Ce s-ar întâmplă dac-ar afla Sandy? Ce-ar crede despre el? Dintr-o dată, părerea ei despre el devenise importantă. Ea, care muncise din greu pentru salvarea fetei, care o îngrijise şi o protejase, continuând începutul mult mai simplu pe care-l făcuse el, ce-ar crede despre cineva care sfâşiase celulă cu celulă corpul lui Billy? La urma urmei, nu putea să oprească singur tot răul din lume. Nu putea să câştige războiul la care se întorcea acum şi, oricât de expertă era echipa lui de infanterişti marini din Forţa de Recunoaştere, nici ea nu putea să câştige războiul. Mergeau acolo din alte motive. Scopul lor era salvarea, pentru că, dacă răpirea vieţii nu putea aduce o adevărată satisfacţie, salvarea ei era întotdeauna ceva de care să-ţi aminteşti cu cea mai profundă mândrie. Asta era acum misiunea lui şi asta trebuia să fie misiunea lui şi la întoarcere. Mai erau încă patru fete sub controlul gangsterilor. O să le elibereze cumva... şi poate va reuşi să le şoptească câte ceva poliţiştilor despre afacerile lui Henry, urmând ca aceştia să aibă grijă de el. Cumva. Nu prea ştia exact cum. Dar, cel puţin, atunci ar putea face ceva de pe urma căruia memoria lui va dăinui.

Iar tot ce avea de făcut era să supravieţuiască misiunii, mormăi Kelly. Nu era cine ştie ce, nu?

Durule, îşi spuse el cu o bravadă care suna fals, chiar şi în propria ţeastă. *Poţi s-o faci! Ai făcut-o şi altădată.* Ciudat cum nu-ţi aminteşti părţile înfricoşătoare decât când este prea târziu. Poate că de vină era euforia pe care ţi-o dădea iminenţa misiunii.

Poate că era mai uşor să analizezi pericolele de la o jumătate de lume distanţă; când începi să te apropii; lucrurile se schimbă.

— Urmează partea cea mai grea, domnule Clark, rosti cu o voce puternică Irvin, aşezându-se lângă el, după ce făcuse suta de flotări.

— Şi nu-i aşa? aproape că strigă Kelly.

— Să ţii minte, şmechere, că în noaptea aceea ne-ai străpuns liniile şi m-ai lichidat, rânji Irvin. Iar eu sunt al dracului de bun.

— Pe propriul lor teren ar trebui să nu fie prea atenţi, observă după un moment Kelly.

— Probabil. Oricum, nu atât de atenţi cum eram noi în noaptea aceea. La dracu', ştiam c-o să vii. Trebuie să te aştepţi la trupe locale, ştii, dare se întorc în fiecare seară la neveste, cu gândul la o bucăţică după cină. Nu ca noi, omule.

— Nu sunt mulţi ca noi, fu de acord Kelly.

Un zâmbet i se ivi pe buze.

— Nu-s mulţi tâmpiţi ca noi.

Irvin îl bătu pe umăr:

— Ai prins mişcarea, domnule Clark.

Sergentul-major de artilerie se îndepărtă pentru a-l încuraja pe următorul; aşa lupta el cu tensiunea.

Mulţam, Artilerie, îşi zise Kelly, lăsându-se pe spate şi forţându-se să adoarmă din nou.

„La Alberto" era un local care aştepta să fie descoperit pe deplin. Un local italian, mic şi destul de tipic, unde viţelul era deosebit de gustos. De fapt, totul era gustos, iar cuplul care-l conducea aştepta răbdător apariţia cronicarului gastronomic de la *Post,* care să aducă cu el prosperitatea. Până atunci, se menţineau pe seama mulţimii de studenţi de la Universitatea Georgetown care se afla în apropiere şi pe o clientelă locală sănătoasă, formată din rezidenţii cartierului, fără de care nici un restaurant adevărat nu poate supravieţui efectiv. Singura notă discordantă era muzica, benzi cu arii siropoase din opere italiene, care se prelingeau din difuzoarele supradimensionate. Proprietarii trebuiau să mai lucreze la asta, îşi spuse el.

Henderson găsi un separeu în spate. Chelnerul, probabil un mexican ilegal care încerca în mod comic să-şi italienizeze accentul, aprinse cu un chibrit lumânarea de pe masă şi plecă după gin-tonicul pe care-l dorea noul client.

Marvin sosi după câteva minute, într-o ţinută sport şi ţinând în mână ziarul de seară pe care-l aşeză pe masă. Era de vârsta lui

Henderson, fără nimic ieşit din comun; nu era înalt sau scund, corpolent sau subţire, avea părul de un şaten neutru şi de lungime mijlocie, purta ochelari, dar lentilele puteau să fie doar din sticlă ordinară. Avea cămaşă albastră cu mâneci scurte, fără cravată şi arăta ca un oricare alt localnic care n-avea chef să-şi pregătească singur cina în seara aceea.

— Iar au pierdut Senators, spuse el când chelnerul sosi cu băutura lui Henderson. Roşul casei, îi ceru mexicanului.

— *Şi,* răspunse chelnerul şi se îndepărtă.

Marvin trebuia să fie un „ilegal”, îşi spuse Peter evaluându-l. Făcând parte din personalul unui membru al Comitetului Restrâns în problemele de informaţii, Henderson fusese instruit de aşii Diviziei de Informaţii a FBI-ului.

Ofiţerii KGB „legali” aveau acoperiri diplomatice şi; dacă erau prinşi, puteau doar să fie declaraţi PNG – persona non grata – şi trimişi acasă. Aşa că erau probabil la adăpost de un tratament dur din partea guvernului american, ceea ce era partea bună a situaţiei lor; partea proastă era că erau urmăriţi mai uşor, pentru că le erau cunoscute locuinţele şi maşinile. „Ilegalii” erau exact aşa ceva, ofiţeri de informaţii sovietici care intrau în tară cu acte false şi dacă erau prinşi, sfârşeau într-o închisoare federală până la următorul schimb, ceea ce putea să dureze ani buni. Faptele acestea explicau engleza superbă a lui Marvin. Orice greşeală putea avea consecinţe serioase. Asta-i făcea şi mai remarcabilă comportarea relaxată.

— Eşti un fan al base-ball-ului, nu?

— Sunt ani mulţi de când am învăţat jocul. Am fost un fundaş destul de bun, dar nu am reuşit niciodată să lovesc o minge cu efect.

Bărbatul zâmbi. Henderson îi întoarse zâmbetul. Văzuse imagini prin satelit ale locului unde Marvin îşi învăţase meseria, acel interesant orăşel de la nord-vest de Moscova.

— Cum o să meargă?

— Îmi place asta. Bun. Hai să trecem la afaceri. N-o să ne întâlnim prea des. Ştii de ce.

Alt zâmbet.

— Mda, se spune că iernile la Leavenworth sunt o ticăloşie..

— Asta nu-i o glumă, Peter, îl potoli ofiţerul KGB. E o treabă serioasă…

Doamne, nu mă pricopsi cu un afurisit de cowboy, se rugă Marvin în sinea lui.

— Ştiu. Îmi pare rău, se scuză Henderson. Sunt nou în treburile

astea.

— În primul rând trebuie să stabilim o modalitate prin care să mă contactezi. Apartamentul tău are perdele la ferestrele din faţă. Când sunt complet deschise sau complet închise înseamnă că nu există nimic care să ne intereseze. Când ai ceva pentru noi, lasă-le trase pe jumătate. Îţi voi verifica ferestrele de două ori pe săptămână, marţea şi vinerea dimineaţa, pe la nouă. E acceptabil?

— Da, Marvin.

— Pentru început, Peter, vom folosi o metodă simplă de transfer. Îmi voi parcă maşina pe o stradă din apropierea locuinţei tale. E un Plymouth Satellite albastru-închis, cu numărul de înmatriculare HVR-309. Repetă-mi-l. Să nu-l scrii vreodată.

— HVR-309.

— Pune-ţi mesajele în asta.

Îi strecură ceva pe sub masă. Era mic şi metalic.

— Nu-l ţine prea aproape de ceas. Are un puternic magnet înăuntru. Când treci pe lângă maşina mea, poţi să te apleci ca să ridici ceva sau să-ţi pui piciorul pe bară şi să-ţi legi şireturile. Lipeşte containerul pe partea interioară a bărci. Magnetul o să-l fixeze acolo.

Lui Henderson i se părea foarte sofisticat, deşi tot ce auzise făcea parte din arta spionajului la nivel de grădiniţă de copii. Chestia asta mergea vara. Vremea din timpul iernii cerea altceva. Chelnerul le aduse meniul şi amândoi aleseră vitei.

— Am acum ceva, dacă te interesează, începu Henderson.

Cel puţin să-i las să afle cât sunt de important!

Marvin, al cărui nume adevărat era Ivan Alexeevici Egorov, avea o slujbă reală şi tot ce decurgea din chestia asta. Angajat la Aetna Casualty and Surety Company, ca reprezentant pentru controlul pierderilor, trecuse printr-o pregătire pe care compania o organizase pe Farmington Avenue din Hartford, Connecticut, înainte de a se întoarce la biroul regional din Washington, iar treaba lui consta în identificarea problemelor de domeniul protecţiei muncii, cunoscute în meserie sub numele de „riscuri”, cărora trebuiau să le facă fată numeroşii clienţi ai firmei.

Aleasă mai ales pentru mobilitatea ei – titularul postului beneficia şi de o maşină de serviciu – slujba îi adusese şi o recompensă neaşteptată, constând în vizitarea birourilor diverşilor parteneri guvernamentali ai căror angajaţi nu aveau întotdeauna grijă să-şi acopere hârtiile de pe birouri, aşa cum ar

fi trebuit să o facă. Şeful lui direct era încântat de performanţele lui Marvin. Noul lui angajat era un bun observator şi de-a dreptul fantastic în documentarea problemelor de serviciu. Acesta refuzase deja detaşarea la Detroit, care îi aducea şi promovarea – *îmi pare rău, şefule, dar îmi place prea mult zona Washingtonului* – ceea ce nu-l deranjase deloc pe supervizorul lui. Un tip cu talentele lui, deţinând o slujbă destul de prost plătită, ridica nivelul biroului. Pentru Marvin, slujba însemna să fie pe teren patru zile din cinci, ceea ce-i permitea să întâlnească anumite persoane oriunde şi oricând, cu o maşină pe gratis – Aetna plătea chiar şi benzina – şi o viaţă atât de confortabilă, încât, dac-ar fi crezut în Dumnezeu, s-ar fi văzut deja în rai. O pasiune veritabilă pentru base-ball îl dusese la Stadionul RFK, unde mulţimea anonimă constituia paravanul perfect pentru transmiterea mesajelor şi alte întâlniri, cam cât se aventura să recomande *Manualul operaţiunilor de teren* al KGB-ului.

Una peste alta, căpitanul Egorov era un ofiţer în ascensiune, care se simţea confortabil în rolul şi mediul său, îndeplinindu-şi datoria faţă de ţară. Reuşise chiar să sosească în America exact la timp pentru a prinde revoluţia sexuală. Tot ce-i lipsea cu adevărat era votca, un lucru pe care americanii nu se pricepeau să-l prepare cum trebuia.

Nu-i interesant? se întrebă Marvin în apartamentul lui din Chevy Chase. Era de-a dreptul ilar să afle despre o operaţiune de spionaj rusească la nivel înalt de la un american, iar asta-i oferea şansa de a. Lovi în principalul inamic al ţării sale prin intermediul altora – dacă lucrurile puteau fi puse în mişcare la timp. I se crea şi posibilitatea de a-i informa pe ofiţerii care-l supervizau despre acţiunea pe care o efectuau cretinii din Forţele Aeriene sovietice şi care avea implicaţii semnificative pentru apărarea Uniunii Sovietice. Probabil că vor încerca să preia ei operaţiunea. Nu puteai avea încredere în piloţi – interogatoriul era condus de un ofiţer din PVO-Stranîi, era sigur de asta – pentru a le încredinţa ceva atât de important ca apărarea naţională. Puse pe hârtie informaţiile, le fotografie şi rulă filmul înapoi în caseta minusculă. Prima lui întâlnire de a doua zi era una matinală cu un antreprenor local. După aceea se va opri pentru micul dejun la un local Howard Johnson's unde va efectua transferul. În două zile, poate trei, caseta va ajunge la Moscova prin curier diplomatic.

Căpitanul Egorov îşi termină munca de seară exact la timp pentru a prinde sfârşitul meciului echipei Senators – în ciuda unei

lovituri de maestru realizată de Frank Howard, aceştia dădură din nou greş, pierzând la Cleveland cu 5-3. Ce chestie, îşi spuse ei, sorbind din bere. Henderson era un trepăduş şi nimeni nu se obosise să-l informeze – probabil că nici nu era cazul – că avea propria lui sursă în Departamentul Afacerilor Securităţii Naţionale de la Casa Albă. Nu era ăsta un şut în fund?

Din cauza tensiunii misiunii, fu o uşurare când C-141 bufni pe pista de la Danang. Călătorise în douăzeci şi trei de ore, zgomotoase şi năucitoare şi era destul, îşi spuneau oamenii, până când realitatea îi lovi rapid şi în forţă.

Trapa de încărcare de-abia se deschisese şi mirosul îi lovi din plin. Era damful acela pe care veteranii acestor locuri ajunseseră să-l numească mirosul Vietnamului. Conţinutul diferitelor latrine era deşertat în butoaie şi ars cu motorină.

— Mirosul de acasă! făcu o glumă proastă unul din infanteriştii marini, provocând sunetele izolate ale unui amuzament forţat.

— Încălecarea! strigă Irvin, când zgomotul motorului se stinse.

Le trebui ceva timp. Reacţiile erau încetinite de oboseală şi amorţeală. Mulţi îşi scuturau capetele ca să scape de ameţeala provocată de antifoane, căscau şi se întindeau, acţiuni pe care psihologii le-ar fi numit manifestări nonverbale tipice ale neliniştii.

Echipajul de zbor apăru în spatele avionului în momentul în care infanteriştii marini se pregăteau să coboare. Căpitanul Albie se duse la ei şi le mulţumi pentru călătoria liniştită, dar prea lungă. Echipajul Forţelor Aeriene va beneficia de cele câteva zile de odihnă obligatorie după zborul maraton, fără să ştie deocamdată că vor rămâne în zonă până când echipa va fi gata pentru drumul de întoarcere spre casă, prinzând poate, între timp, câteva transporturi de încărcătură până la Clark şi înapoi. Apoi Albie îşi conduse oamenii afară din avion. Se urcară în două camioane şi fură duşi într-o altă parte a bazei aeriene, unde-i aşteptau două avioane Greyhound C-2A aparţinând Forţelor Navale. Se auziră câteva gemete răzleţe şi infanteriştii marini îşi aleseră locurile pentru următoarea etapă a călătoriei, un salt de o oră până la USS *Constellation.* Ajunşi acolo? Se îmbarcară în două elicoptere Sea Knight C-46, pentru transferul pe USS *Ogden* unde, dezorientaţi şi epuizaţi de călătorie, fură conduşi într-o sală încăpătoare şi goală, cu excepţia paturilor. Kelly îi urmări îndepărtându-se în şir, întrebându-se ce-l aştepta în viitor.

— Cum a fost călătoria?

Se întoarse, dând ochii cu amiralul Podulski, îmbrăcat într-o uniformă kaki şifonată şi mult prea optimist pentru momentul respectiv.

— Cred că aviatorii sunt ţicniţi, mârâi Kelly.

— Durează cam mult. Urmează-mă, ordonă amiralul, conducându-l în suprastructură.

Kelly privi mai întâi în jur. *Constellation* era la orizont înspre est şi se zăreau avioanele care decolau, în timp ce altele ocoleau vasul, pregătindu-se de aterizare. Două crucişătoare se aflau în apropiere şi câteva distrugătoare înconjurau formaţia. Era o parte a Forţelor Navale pe care Kelly o văzuse rar, Marea Echipă Albastră la lucru, dominând oceanul.

— Ce-i asta? întrebă el, indicând cu degetul.

— Un trauler de pescuit rusesc, AGI.

Podulski îi făcu semn lui Kelly să treacă printr-o uşă etanşă…

— Ah, grozav!

— Nu fi îngrijorat. Se rezolvă, îl asigură amiralul.

În interiorul suprastructurii, cei doi urcară o serie de scări şi ajunseră la cabina amiralului sau ceea ce, pentru moment, trecea drept aşa ceva. Amiralul Podulski preluase pentru durata misiunii cabina pe care o ocupa căpitanul navei în timpul staţionării în port şi-l trimisese pe ofiţerul comandant al lui *Ogden* în cabina mai mică de lângă puntea de comandă. Aici exista o cameră de zi confortabilă, iar comandantul navei se afla înăuntru.

— Bun venit la bord, îi ură căpitanul Ted Franks, în chip de salut. Tu eşti Clark?

— Da, domnule.

Franks era un profesionist de cincizeci de ani care fusese îmbarcat pe nave amfibii din 19”. *Ogden* era cea de-a cincea şi urma să fie ultima lui comandă. Scund, îndesat şi cu un începutele chelie, avea încă privirea unui războinic pe o faţă care era pe rând bonomă şi extrem de serioasă. În clipa aceea era bonomă. Îi făcu semn lui Kelly spre un scaun aşezat lângă o masă în mijlocul căreia se afla o sticlă de Jack Daniel’s.

— Nu-i legal, observă imediat Kelly.

— Nu pentru mine, fu de acord căpitanul Franks. Raţii de aviator.

— Eu am aranjat să le primim, explică Casimir Podulski. Le-am adus de pe *Connie.* După timpul petrecut cu Cercetaşii Aerului ai nevoie de ceva care să te liniştească.

— Domnule, nu-i contrazic niciodată pe amirali.

Kelly lăsă să cadă două cuburi de gheaţă în pahar şi le acoperi cu alcool.

— Secundul meu discută cu căpitanul Albie şi cu oamenii lui. Am avut grijă şi de ei, adăugă Franks, vrând să spună că fiecare om avea câte două sticle miniaturale în cuşeta care-i fusese repartizată. Domnule Clark, nava noastră vă aparţine. Tot ce avem este al dumitale.

— Ei, domnule căpitan, în mod sigur ştii cum să primeşti musafiri.

Kelly îşi sorbi băutura şi prima atingere cu lichidul îi aminti corpului său cât de stors era.

— S-aud, când începem?

— Peste patru zile. Aveţi nevoie de două ca să vă reveniţi după călătorie, preciză amiralul. După alte două zile vom întâlni submarinul. Infanteriştii marini intră în acţiune vineri, dacă ne permite vremea.

— Bine.

Nu mai era nimic altceva de spus.

— Deocamdată numai secundul şi cu mine ştim câte ceva. Încercaţi să nu răspândiţi zvonul. Avem un echipaj destul de bun. Echipa informativă este la bord şi lucrează. Echipa medicală ajunge aici mâine.

— Recunoaşterea?

Răspunse Podulski:

— Astăzi, ceva mai târziu, vom avea fotografii făcute de pe *Connie.* Apoi un alt set, cu douăsprezece ore înainte de începerea acţiunii. Avem fotografii luate de Buffalo Hunter, vechi de cinci zile. Lagărul este tot acolo, păzit lă fel ca înainte.

— Articole? întrebă Kelly, folosind cuvântul cod pentru prizonieri.

— Am obţinut doar trei fotografii ale unor americani din lagăr.

Podulski ridică din umeri.

— Încă nu s-a inventat un aparat de fotografiat care să vadă printr-un acoperiş de ţiglă.

— Aşa e.

Faţa lui Kelly spunea totul.

— Chestia asta mă îngrijorează şi pe mine, admise Cas.

Kelly se întoarse.

— Domnule căpitan, ai o sală de sport sau ceva de genul ăsta?

— O sală cu haltere, spre pupa, lângă sala de mese a echipajului. Cum am spus, e a ta dacă o vrei.

Kelly îşi termină băutura.

— Ei, cred că am nevoie de ceva somn.

— Vei lua masa cu infanteriştii marini. Mâncarea de aici o să-ţi placă, îi promise căpitanul.

— Perfect.

— Am văzut doi bărbaţi care nu purtau căşti, îi semnală Marvin Wilson şefului.

— O să vorbesc eu cu ei.

— Asta-i tot, vă mulţumesc pentru cooperare.

Făcuse un total de unsprezece recomandări de protecţia muncii şi proprietarul companiei de ciment le adoptase pe toate, sperând într-o reducere a taxelor de angajare. Marvin îşi scoase casca albă pentru a-şi şterge transpiraţia de pe frunte. Se anunţa o zi călduroasă. Clima de vară nu era prea diferită de Moscova, doar că era mai umedă. Cel puţin, iernile erau mai blânde.

— Ştii, dac-ar face chestiile astea cu găurele în ele, pentru ventilaţie, ar fi mult mai confortabile la purtat.

— Asta e şi părerea mea, fu de acord căpitanul Egorov, îndreptându-se spre maşină.

Cincisprezece minute mai târziu trăgea în parcarea unui Howard Johnson’s. Plymouthul albastru ocupă un loc de-a lungul laturii vestice a clădirii şi, în timp ce ieşea din maşină, un client din interior îşi termină cafeaua şi părăsi barul, lăsând douăzeci şi cinci de cenţi bacşiş ca s-o impresioneze pe chelneriţă. Pentru a economisi cheltuielile cu aerul condiţionat, restaurantul avea un set dublu de uşi şi, când cei doi bărbaţi se întâlniră, doar ei doi, în mişcare, cu sticla uşilor stânjenind pe oricine ar fi putut să-i observe, filmul trecu de la unul la celălalt. Egorov/Wilson intră, iar un maior KGB „legal”, pe nume Işcenko, îşi continuă drumul. Uşurat pentru ziua aceea de povară, Marvin Wilson se aşeză la bar şi comandă pentru început suc de portocale. Erau atâtea lucruri gustoase în America.

— Mănânc prea mult.

Era probabil adevărat, dar asta nu o opri pe Doris să atace mormanul de clătite calde.

Sarah nu înţelegea obsesia americanilor pentru siluetă.

— Ai slăbit destul în ultimele două săptămâni. N-o să-ţi facă rău să pui un pic înapoi, îşi linişti Sarah Rosen pacienta.

Buickul lui Sarah era parcat afară şi urma să le ducă la Pittsburgh. Sandy mai lucrase un pic ia coafura lui Doris şi făcuse încă o călătorie pentru a procura haine potrivite pentru

eveniment, o bluză de mătase bej şi o fustă de culoarea vinului de Bourgogne, care se termina chiar deasupra genunchilor. Fiul risipitor se putea întoarce acasă în zdrenţe, dar fiica trebuia să aibă o oarecare strălucire.

— Nu ştiu ce să spun, li se confesă Doris Brown, ridicându-se ca să adune farfuriile.

— Continuă să te întremezi, replică Sarah.

Plecară la maşină şi Doris urcă în spate. Dacă nu altceva, Kelly le învăţase ce însemna precauţia. Doctoriţa Rosen ieşi rapid din oraş, întorcând spre nord pe Loch Raven, intrând pe centura dinspre Baltimore şi îndreptându-se spre vest pe Interstate 70. Limita anunţată de viteză pe noua autostradă era de o sută zece kilometri pe oră, dar Sarah o depăşi, puternicul Buick zvâcnind spre nord-vest, către Munţii Catoctin, fiecare kilometru dintre ele şi oraş reprezentând un factor suplimentar de siguranţă. De abia când trecu de Hagerstown se relaxară şi începură să se bucure de călătorie. La urma urmei, care erau şansele de a fi observate într-o maşină în mişcare?

Era o călătorie surprinzător de liniştită. Vorbiseră destul în zilele care trecuseră, în timp ce Doris revenea la o stare aproximativ normală. Îi erau încă utile sfaturile în privinţa drogurilor şi avea serios nevoie de ajutor psihiatric, dar Sarah avusese deja grijă să ia legătura cu o colegă de la excelenta facultate de medicină din Pittsburgh, o femeie de vreo şaizeci de ani, care ştia să aprecieze când trebuia şi când nu să raporteze poliţiei locale, iar partea aceasta a problemei era deja rezolvată. În tăcerea din maşină, Sandy şi Sarah simţeau cum tensiunea punea stăpânire pe ele. Era ceva despre care vorbiseră. Doris se întorcea la un cămin şi la un tată pe care îi părăsise de o viaţă. Timp de multe luni, principala componentă a noii sale vieţi va fi vinovăţia, în parte meritată, în parte nu. În general, era o tânără foarte norocoasă, ceva ce Doris încă nu înţelesese. În primul: rând, era în viaţă. Redescoperind încrederea în ea însăşi şi autorespectul, în doi sau trei ani ar putea fi capabilă să-şi continue viaţa pe un curs atât de normal, încât nimeni să nu-i suspecteze vreodată trecutul şi să-i remarce cicatricele pe cale de dispariţie. Sănătatea redobândită o va schimba pe această fată, redând-o nu numai tatălui ei, dar şi lumii oamenilor reali.

Sarah spera ca Doris să devină şi mai puternică, dacă psihiatrul o va trata pe îndelete şi cu grijă. Doctoriţa Michelle Bryant avea o reputaţie formidabilă şi se părea că o merita. Pentru Sarah Rosen, încă gonind spre vest puţin peste limita

legală de viteză, acesta era unul din cele mai dificile momente ale carierei. Trebuia să abandoneze pacientul, fără să-şi ducă munca până la capăt. Îşi dedicase activitatea pentru salvarea drogaţilor, dar cazurile acestea nu erau niciodată cu adevărat terminate. Problema era că venea timpul când trebuia să le dai drumul, sperând şi având încredere că pacientul va reuşi să continue ce începuseşi tu. Poate că şi căsătoria unei fiice era la fel, îşi spuse Sarah. Ar fi putut să meargă mult mai prost, în atâtea feluri. La telefon, tatăl lui Doris păruse un om cumsecade şi Sarah Rosen nu avea nevoie de o specializare în psihiatrie ca să ştie că tânăra avea nevoie, mai mult decât orice altceva, de o relaţie cu un om onorabil şi iubitor, astfel încât, într-o bună zi, să poată dezvolta o altă relaţie asemănătoare, care să dureze toată viaţa. Era acum treaba altora, dar asta nu o putea opri pe Sarah să fie îngrijorată de viitorul pacientei sale. Fiecare doctor poate fi ca o mamă evreică, iar în cazul ei asta era dificil de evitat.

Dealurile erau abrupte în Pittsburgh. Doris o pilotă pe Sarah de-a lungul râului Monongahela, apoi la deal pe strada potrivită, încordându-se dintr-o dată când Sandy începu să verifice numerele caselor. Şi iat-o! Sarah trase Buickul roşu într-un loc de parcare şi fiecare inspiră adânc.

— Eşti bine? o întrebă pe Doris, primind ca răspuns o înclinare temătoare a capului.

— E tatăl tău, scumpo. Te iubeşte.

O clipă mai târziu, Sarah văzu că Raymond Brown nu avea nimic deosebit. Aşteptase probabil la uşă ore în şir, era şi el agitat în timp ce cobora treptele de beton, crăpate, ţinându-se cu o mână tremurândă de balustradă. Deschise portiera, ajutând-o cu o politeţe stângace pe Sandy să iasă. Apoi întinse mâna înăuntru şi, deşi încerca să fie brav şi impasibil, când degetele lui le atinseră pe cele ale lui Doris, omul izbucni în lacrimi. Doris se împiedică când ieşi din maşină, iar tatăl ei o sprijini să nu cadă şi o strânse la piept.

— Ah, tati!

Sandy O'Toole se întoarse cu spatele, nu şocată de emoţia momentului, dar dorind să-i lase singuri şi privirea pe care i-o aruncă lui Sarah fu un moment culminant pentru aceşti oameni cu profesia lor. Ambele îşi muşcară buzele şi-şi examinară reciproc ochii umezi.

— Să intrăm, fetiţo, şopti Ray Brown, conducându-şi fiica pe trepte, simţind nevoia să o aibă în casă şi sub protecţia lui.

Sarah şi Sandy îi urmară în tăcere.

Sufrageria era surprinzător de întunecată. Pentru că dormea în timpul zilei, domnul Brown pusese la ferestre jaluzele de culoare închisă şi uitase să le ridice. Era o cameră aglomerată, cu covoare ţesute şi mobilă capitonată din anii” 0, măsuţe mici de mahon cu milieuri de dantelă. Peste tot erau fotografii înrămate. O soţie moartă. Un fiu mort. Şi-o fiică pierdută – patru fotografii. În siguranţa întunecată a casei, tatăl îşi îmbrăţişă fiica.

— Scumpo, îngăimă el, înşirând cuvinte pe care le exersase zile întregi. Lucrurile acelea pe care le-am spus, am greşit al dracului de mult.

— Acum e bine, tati. Îţi mulţumesc că... că m-ai lăsat...

— Dor, eşti fetiţa mea.

Nu mai era nimic de spus. Îmbrăţişarea dură mai mult de un minut, iar ea se retrase cu un chicotit.

— Trebuie să mă duc.

— Baia-i tot acolo, spuse tatăl, ştergându-şi ochii.

Doris ieşi, găsi scările şi urcă. Raymond Brown îşi întoarse atenţia spre musafirele sale.

— Eu... ăăă... prânzul este pregătit...

Se opri stângaci. Nu era timpul pentru maniere sau cuvinte chibzuite..

— Nu ştiu ce-ar trebui să spun.

— Nu-i nimic.

Sarah afişă zâmbetul ei amabil de doctor, cel care spunea că totul era în regulă, chiar dacă de fapt nu era.

— Dar trebuie să stăm de vorbă. Apropo, ea este Sandy O’Toole. Sandy este asistenta, iar însănătoşirea fiicei dumneavoastră i se datorează mai mult ei decât mie.

— Bună ziua, salută Sandy şi îi întinse mâna.

— Doris încă are nevoie de mult ajutor, domnule Brown, continuă doctoriţa Rosen. A trecut printr-o perioadă îngrozitoare. Putem sta puţin de vorbă?

— Da, domniţă. Vă rog, luaţi loc. Pot să vă ofer ceva? întrebă el insistent.

— Am aranjat ca un doctor din Pittsburgh să se ocupe de fiica dumneavoastră. Numele ei este Michelle Bryant. E psihiatru.

— Adică Doris este... bolnavă?

Sarah clătină din cap.

— Nu, nu chiar. Dar a trecut printr-o perioadă foarte proastă, iar o îngrijire medicală bună o va ajuta să-şi revină mult mai repede. Înţelegeţi?

— Da, voi face tot ce-mi veţi spune, sigur. Plin compania la

care lucrez am toate asigurările medicale care i-ar trebui.

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta. Michelle o va trata pe fiica dumneavoastră ca pe un caz de curtoazie profesională. Trebuie să mergeţi acolo cu Doris. Acum este foarte important să înţelegeţi că a trecut printr-o experienţă cu adevărat oribilă. Lucruri cumplite. Se va face bine, îşi va reveni pe deplin, dar dumneavoastră trebuie să contribuiţi. Michelle poate să explice toate astea mai bine decât mine. Ce am eu să vă spun, domnule Brown, este următorul fapt: indiferent ce lucruri groaznice veţi afla, vă rog...

— Dor, o întrerupse el blând, e fetiţa mea. E tot ce am şi nu o să... stric totul ca s-o pierd din nou. Mai degrabă aş muri.

— Domnule Brown, asta este exact ce doream să auzim.

Kelly se sculă la unu noaptea, ora locală. Paharul mare de whisky pe care-l băuse pe drum nu avusese din fericire ca rezultat o mahmureală. De fapt, se simţea neobişnuit de odihnit. Legănatul blând al navei îi alinase corpul în timpul zilei/nopţii şi, stând pe pat în întunecimea cabinei, ascultase scârţâitul prietenos al oţelului care se comprima şi dilata, în timp ce USS *Ogden* vira la babord, îşi făcu drum spre duş, unde folosi apa rece pentru a se trezi. În zece minute era îmbrăcat şi prezentabil. Venise timpul să exploreze nava.

Navele de război nu dorm niciodată. Deşi majoritatea echipelor de lucru erau sincronizate la orele de zi, inflexibilul ciclu de carturi al navei garanta că cineva era mereu prin preajmă. Nu mai puţin de o sută de membri ai echipajului erau întotdeauna la posturile lor şi mulţi alţii circulau pe coridoarele slab luminate în drum spre minore sarcini de întreţinere. Alţii îşi pierdeau vremea în careuri, citind sau scriind scrisori.

Era îmbrăcat într-un combinezon dungat. Purta un ecuson pe care scria *Clark*, dar nu avea însemne de grad. În ochii echipajului asta îl făcea să fie „domnul Clark”, un civil şi deja se şoptea că era un tip de la CIA – în acompaniamentul natural al glumelor cu James Bond, care se evaporau la apariţia lui. Marinarii se dădeau la o parte din drumul lui pe culoare, salutându-l cu înclinări respectuoase din cap şi el le răspundea, pus pe gânduri de calitatea de ofiţer. Deşi numai căpitanul şi secundul ştiau cât de importantă era misiunea, marinarii nu erau tâmpiţi. Nu trimiteai o navă tocmai de la ’Dago doar ca să sprijine un pluton de infanterişti marini cu efectiv redus, decât dacă aveai un motiv al dracului de bun, iar grămada de turbaţi

care poposise la bord părea să fie genul care să-l convingă pe John Wayne să facă un respectuos pas înapoi.

Kelly găsi puntea de zbor. Trei marinari mergeau şi ei acolo. *Connie* era încă la orizont, iar câteva avioane ale căror lumini clipeau pe fundalul stelelor încă. Decolau şi aterizau. În câteva minute ochii lui se adaptară la întuneric. La câteva mii de metri era prezente distrugătoarele. În arborada lui *Ogden* antenele radar se roteau în zumzetul motoarelor electrice, dar zgomotul dominant era foşnetul ca de mătură al cocii de oţel spintecând apa.

— Iisuse, ce frumos e, spuse el mai mult pentru sine însuşi.

Kelly intră din nou în suprastructură şi rătăci pe culoare până când găsi Centrul de Informaţii de Luptă. Căpitanul Franks era acolo, fără somn, aşa cum au tendinţa să fie mulţi căpitani.

— Te simţi mai bine? îl întrebă comandantul.

— Da, domnule.

Kelly privi în jos la planul formaţiei desemnată ca TF-77.1, numărând navele din care era alcătuită. O mulţime de radaruri erau în funcţiune pentru că Vietnamul de Nord avea forţă aeriană şi era posibil ca într-o bună zi să încerce să facă o chestie cu adevărat tâmpită.

— Care-i AGI?

— Ăsta-i prietenul nostru rus.

Franks bătu cu degetul în ecranul principal.

— Face ce facem şi noi. Tipii de la Elint pe care i-am îmbarcat se distrează de minune, continuă căpitanul. În mod normal, ies cu nave mici. Pentru ei suntem un fel de *Queen Mary.*

— Destul de mare, fu de acord Kelly. Şi pare pustiu.

— Mda. Ei, nu trebuie să te îngrijoreze încăierările între puştii mei şi cei din infanteria marină. Vrei să te uiţi la ceva hărţi? Am întreg pachetul încuiat în cabina mea.

— Pare o idee bună, domnule căpitan. Poate şi nişte cafea?

Cabina operaţională a lui Franks era destul de confortabilă. Un steward aduse cafea şi micul dejun. Kelly desfăşură harta, examinând din nou râul pe care trebuia să urce.

— Frumos şi adânc, observă Franks.

— Atât cât am nevoie, fu de acord Kelly, mestecând o felie de pâine prăjită. Obiectivul este chiar aici.

— N-aş vrea să fiu în locul tău, prietene.

Franks scoase din buzunar un compas şi calculă distanţa.

— De când eşti în meseria asta?

— Marina crocodililor? râse Franks. Ei, m-au dat afară de la

Annapolis cu şuturi în fund după doi ani şi jumătate. Voiam distrugătoare aşa că, la prima cursă, mi-au dat o navă de debarcat tancuri. La Okinawa am fost comandant. Apoi Inchon, Wonsan, Liban. Am zgâriat o groază de vopsea pe o mulţime de plaje. Crezi…? întrebă el, ridicându-şi privirea.

— Nu suntem aici ca să ratăm, domnule căpitan.

Kelly îşi întipărise în memorie fiecare cot al râului, totuşi continua să cerceteze harta, o copie exactă a celei pe care o studiase la Quantico, căutând ceva nou, fără să găsească. Oricum, continua s-o privească.

— Te duci singur? E mult de înotat, domnule Clark, observă Franks.

— O să am ceva ajutor şi… nu trebuie să înot şi înapoi, nu?

— Presupun că nu. Sigur c-ar fi frumos să-i scoatem pe tipii ăia.

— Da, aşa e.

27
Inserţia

Faza întâi a Operaţiunii BOXWOOD GREEN începu chiar înainte de răsăritul soarelui. Portavionul USS *Constellation* îşi inversă drumul spre sud în urma recepţionării unui singur cuvânt cod. Două crucişătoare şi şase distrugătoare îi imitară întoarcerea la babord şi mânerele a şase seturi de telegrafe pentru maşini fură împinse în jos, în poziţia TOATĂ VITEZA. În sala maşinilor toate cazanele erau deja în plină funcţiune şi, o dată cu înclinarea spre tribord, navele de război începură să mărească viteza. Manevra luă prin surprindere echipajul de pe traulerul rusesc AGI. Se aşteptaseră ca întoarcerea lui *Connie* să aibă loc prin partea opusă, cu prova în vânt, pentru a permite începerea operaţiunilor de zbor, dar, fără ca ei s-o ştie, în dimineaţa aceea portavionul se retrăgea, gonind spre nord-est. Traulerul-spion schimbă şi el ruta, mărind la maximum viteza în speranţa deşartă de a ajunge curând din urmă grupul de protecţie al portavionului. Ca urmare, *Odgen* rămase cu o escortă formată din două distrugătoare purtătoare de rachete din clasa Adam.

— O precauţie înţeleaptă, după ceea ce se întâmplase atât de recent cu USS *Pueblo,* în largul coastei coreene.

O oră mai târziu, căpitanul Franks urmărea dispariţia la orizont a navei ruseşti. Pentru mai multă siguranţă, lăsară să mai treacă două ore. La opt dimineaţa, o pereche de Huey Cobra AH-1 care decolaseră de la Baza Aeriană a Forţelor Navale din Danang îşi terminară zborul singuratic peste valuri, aterizând pe ampla punte de zbor a lui *Odgen.* Ruşii s-ar fi putut întreba ce căutau două elicoptere de atac pe o navă care, aşa cum le-o spuneau cu încredere rapoartele serviciilor de informaţii, se afla într-o misiune de spionaj electronic, nu prea deosebită de a lor. Mecanicii de întreţinere aflaţi deja la bord deplasară imediat „şerpii” într-un loc adăpostit şi începură un control complet pentru a verifica starea fiecărei componente. Noilor sosiţi le fu pus la dispoziţie atelierul de pe *Odgen,* iar echipa de mecanici a navei îşi oferi ajutorul. Încă nu erau la curent cu misiunea, dar acum le era clar că se petrecea ceva cu totul neobişnuit. Trecuse timpul întrebărilor. Indiferent ce dracu’ o fi fost, le puseră la

dispoziţie toate facilităţile navei, chiar înainte ca ofiţerii să-şi dea osteneala de a transmite ordinul respectiv diverselor compartimente. Elicopterele de luptă Cobra însemnau acţiune şi fiecare om de la bord ştia că se aflau mult mai aproape de Vietnamul de Nord decât de cel de Sud. Speculaţiile erau în floare, dar nu exagerate. Primiseră la bord o echipă de spioni, apoi infanterişti marini, acum elicoptere de luptă şi altele urmau să aterizeze după-amiază. Membrilor corpului medical al Forţelor Navale aflaţi la bord li se ordonase să pregătească spaţiile de spitalizare pentru nou-veniţi.

— O să lansăm un raid peste ticăloşii ăia, îi semnală şefului său un ajutor de boţman gradul trei.

— Nu bate toba, mârâi ca răspuns veteranul de douăzeci şi opt de ani.

— Cui dracu' să-i spun, şefu'? Hei, omule, fac şi eu parte din asta, O.K.?

Unde e Marina mea de altădată? se întrebă veteranul de la Golful Leyte.

— Tu, tu şi tu, strigă tânărul ajutor de boţman, arătându-i pe nişte proaspeţi marinari. Hai să-i dăm drumul la o verificare tehnică.

Puntea de zbor fu inspectată în amănunţime, căutându-se orice obiect care ar fi putut fi absorbit în priza de aer a unui motor. Se întoarse din nou spre boţman.

— Dacă ne permiteţi.

— Continuaţi.

Absolvenţi de liceu, îi catalogă boţmanul, *care evită recrutarea.*

— Iar dacă văd pe careva fumând, îi mai fac o gaură-n cur, le promise el puştanilor.

Dar adevărata acţiune avea loc la nivelul ofiţerilor.

— Multă muncă de rutină, le spuse vizitatorilor ofiţerul de contrainformaţii.

— În ultimul timp am lucrat la sistemele lor de telefoane, explică Podulski. Vor fi obligaţi să folosească mai mult radioul.

— Inteligent, aprobă Kelly. Trafic dinspre obiectiv?

— Puţin, iar în cel din noaptea trecută unul a fost în ruseşte.

— Asta-i indicaţia pe care-o aşteptam, îl întrerupse amiralul. Există un singur motiv pentru care un rus să se afle la SENDER GREEN. Sper că-l aranjăm pe puiul ăsta de lele.

— Domnule, dacă-i acolo, e aranjat, promise Albie cu un zâmbet.

Comportamentele se schimbară din nou. Acum erau odihniţi şi se apropiau de obiectiv, iar gândurile nu mai rumegau spaima abstractă, ci se focalizau asupra realităţilor problemei. Încrederea revenise, dospită cu precauţie şi grijă – doar pentru asta se antrenaseră. Acum se gândeau la lucrurile care aveau să meargă bine.

Sosise la bord şi cel mai recent set de fotografii, luate de un RA-5 Vigilante care trecuse, la joasă înălţime, peste un mai puţin de trei amplasamente de rachete SAM, camuflând astfel interesul pentru locul acela neînsemnat şi secret. Kelly ridică fotografiile mărite.

— Încă sunt oameni în turnurile de pază.

— Păzesc ceva, fu de acord Albie.

— Nu văd nici o schimbare, continuă Kelly. Doar un automobil. Nici un camion... nimic deosebit în imediata apropiere. Domnilor, mi se pare destul de normal.

— *Connie* îşi va menţine poziţia la patruzeci de mile în larg. Medicii vin astăzi. Echipa de comandă soseşte mâine şi poimâine.

Franks privi peste masă.

— Mă duc să fac câteva bazine, îi anunţă Kelly.

Caseta cu filmul nedevelopat se afla într-un seif din biroul unui şef de secţie al rezidenţei KGB din Washington, situat în clădirea Ambasadei Sovietice de pe 16th Street, doar la câteva cvartale de Casa Albă. Volumul materialului recoltat de cei peste o sută de ofiţeri bine antrenaţi însemna că nu toate informaţiile care pătrundeau pe uşă erau prelucrate local, iar cele furnizate de căpitanul Egorov, care era încă un novice, nu treziseră suficient de tare interesul şefului de secţie ca să le verifice. Caseta ajunse până la urmă într-un plic maroniu care fu sigilat cu ceară, iar apoi nimeri în incomodul sac de pânză al unui curier diplomatic care se îmbarcă într-un avion spre Paris, zburând cu Air France la clasa întâi. Opt ore mai târziu, la Orly, curierul se grăbi să prindă un avion cu reacţie al Aeroflotului spre Moscova, ceea ce avu drept urmare o plăcută discuţie de trei ore şi jumătate cu un ofiţer KGB din serviciul de securitate, care era escorta lui oficială pentru această parte a călătoriei. În plus faţă de îndatoririle lui oficiale, curierul făcea un gheşeft bunicel cumpărând cu ocazia călătoriilor lui în Vest diverse bunuri de consum. Articolul cel mai căutat pentru moment erau dresurile de damă, aşa că două perechi trecură la escorta KGB.

La sosirea în Moscova şi după ce trecu de controlul vamal, maşina care-l aştepta îl duse în oraş, unde prima oprire nu fu la Ministerul de Externe, d la sediul KGB-ului din Piaţa Dzerjinski, nr.2. Mai bine de jumătate din conţinutul valizei diplomatice, ceea ce includea şi cea mai mare parte din pachetele plate cu dresuri, fu lăsată acolo. Peste două ore, curierul era în apartament, cu o sticlă de votcă în faţă, gata pentru picul de somn de care avea atâta nevoie.

Caseta ateriză pe biroul unui maior KGB. Eticheta de identificare îi spuse acestuia cine din forţa lui de teren era la originea ei şi ofiţerul completă un formular, apoi chemă un subordonat care s-o transmită laboratorului foto pentru developare. Laboratorul, deşi de dimensiuni mari, era destul de ocupat în ziua aceea şi trebuia să aştepte o zi sau două, îi raportă locotenentul la întoarcere. Maiorul dădu din cap. Deşi un promiţător ofiţer de teren, Egorov era încă nou şi de-abia începea să închege o relaţie cu un agent cu promiţătoare legături cu legislativul, dar era de aşteptat că va trece un timp până când CASSIUS va da la iveală ceva de mare importanţă.

Raymond Brown părăsi Facultatea de Medicină a Universităţii din Pittsburgh luptându-se să nu tremure de furie după prima lui vizită la doctorul Bryant. De fapt, vizita decursese destul de bine. Doris explicase multe dintre evenimentele din ultimii trei ani cu o voce sinceră, chiar dacă fragilă, iar el îi ţinuse tot timpul mâna ca s-o susţină, fizic şi moral. Raymond Brown se învinovăţea realmente pentru tot ce i se întâmplase fiicei lui. Dacă măcar şi-ar fi controlat accesul de furie din noaptea aceea de vineri, cu atâta vreme în urmă – dar nu o făcuse. Răul fusese comis. Nu putea schimba lucrurile. Atunci fusese o altă persoană. Acum era mai bătrân şi mai înţelept şi reuşi să-şi controleze furia, în drum spre maşină. Acest proces era în legătură cu viitorul, nu cu trecutul. Psihiatrul fusese foarte clar în privinţa asta. Era esenţial să-i urmeze toate sfaturile.

Tată şi fiică cinară la un restaurant liniştit – el nu învăţase niciodată să gătească bine – şi vorbiră despre vecini, despre ce făceau prietenii din copilărie ai lui Doris, într-un blând exerciţiu de acomodare. Raymond îşi păstră vocea scăzută, spunându-şi că trebuia să zâmbească mult şi s-o lase pe Doris să susţină cea mai mare parte a conversaţiei. Din când în când, vocea ei se poticnea şi privirea rănită îi reapărea. Era pentru el semnalul să schimbe subiectul, să spună ceva drăguţ despre înfăţişarea ei,

poate să-i relateze o întâmplare de la atelier. Dar mai ales trebuia să fie puternic şi ferm pentru ea. În timpul celor nouăzeci de minute ale şedinţei cu doctorul aflase că lucrurile de care se temuse timp de trei ani se petrecuseră într-adevăr şi ştia cumva că alte lucruri, încă nerostite, erau şi mai grave. Trebuia să folosească resurse încă nedescoperite pentru a-şi stăpâni furia, dar fetiţa lui avea nevoie de el; ca de-o stâncă, îşi spuse. O stâncă enormă de care să se poată agăţa, solidă ca dealurile pe care era construit oraşul lui. Avea nevoie şi de alte lucruri.

Trebuia să-l redescopere pe Dumnezeu. Doctoriţa fusese de acord cu el şi Ray Brown va avea grijă, de data asta cu ajutorul pastorului, îşi promise el, privind ochii fetiţei lui.

Era plăcut să fii din nou la lucru. Sandy îşi conducea iar activitatea pe etaj; absenţa ei de două săptămâni fusese motivată printr-o detaşare propusă de către Sam Rosen, al cărui statut de responsabil de departament garanta acceptarea explicaţiei rară întrebări. Pacienţii postoperatorii erau obişnuită colecţie de cazuri majore şi minore. Echipa lui Sandy le organiza şi asigura îngrijirea. Două dintre colegele ei îi puseră câteva întrebări despre absenţa ei. Le răspunse că se ocupase de un proiect special de cercetare pentru doctorul Rosen şi asta fu suficient, mai ales că pacienţii care umpluseră saloanele nu prea le lăsau timp de conversaţie. Celelalte membre ale echipei de asistenţă remarcară că era uşor distrată. Din când în când, avea în ochi o privire distantă; gândurile îi erau în altă parte, concentrate pe altceva. Nu se ştia pe ce. Poate un bărbat, sperau ele, bucuroase de revenirea şefei echipei. Sandy se descurca mai bine decât oricare altă din serviciu în relaţiile cu doctorii şi, cu susţinerea pe care i-o acorda profesorul Rosen, lucrurile intrau într-o rutină confortabilă.

— Deci, nu i-ai înlocuit încă pe Billy şi Rick? întrebă Morello.

— E nevoie de timp, Eddie, răspunse Henry. Asta o să ne dea peste cap livrările.

— Ah, rahat! Oricum, procedura e prea complicată.

— Las-o moartă, Eddie, interveni Tony Piaggi. Henry a stabilit o rutină bună. E singura şi funcţionează.

— Dar e prea complicată. Acum cine o să aibă grijă de Philadelphia? întrebă Morello.

— La asta lucram, îl asigură Tony.

— Nu trebuie decât să livrezi marfa şi să aduni banii, pentru

numele lui Dumnezeu! N-or să ia gâtul nimănui, doar tratăm cu oameni de afaceri, nu?

Nu cu negri de pe stradă, avu el bunul-simţ să nu adauge. Oricum, partea aceasta a mesajului fu recepţionată. *Iartă-mă, Henry.*

Piaggi reumplu paharele cu vin. Era un gest a cărui aroganţă îl irită pe Morello.

— Fii atent, se stăpâni Morello, aplecându-se înainte. Am ajutat la încheierea târgului ăsta, de acord? Dacă nu eram eu, nu prea aveai şanse să porneşti treaba cu Philadelphia.

— Care-i problema, Eddie?

— O să-ţi asigur livrarea aia blestemată, în timp ce Henry îşi pune iar ordine în afaceri. Cât este de greu? Rahat, o fac curvele pentru tine!

Dă-te mare, îşi spuse Morello, *arată-le că ai ce trebuie.* La dracu', cel puţin o să le ia faţa tipilor din Philadelphia şi poate că ei vor face pentru el ce nu vrea să facă Tony. Mda.

— Eşti sigur că vrei să-ţi asumi riscul, Eddie? întrebă Henry, ascunzându-şi zâmbetul.

Macaronarul ăsta era atât de previzibil.

— La dracu', da.

— O.K., acceptă Tony, arătându-se impresionat. Dă telefon şi aranjează lucrurile.

Henry avea dreptate, îşi spuse Piaggi. Fusese Eddie de la bun început şi luase totul pe cont propriu. Ce nebunie. Ce uşor de rezolvat.

— Încă nimic, oftă Emmet Ryan, făcând rezumatul cazului „Omul Invizibil”. Toate probele astea… şi nimic.

— Singura chestie care are vreun sens, Em, e că cineva încearcă o mutare.

Crimele nu încep şi nu se opresc din senin. Trebuie să existe un motiv. În cele mai multe cazuri motivul poate fi greu de descoperit, chiar imposibil, dar o serie sistematică de crime comise cu precauţie este o altă poveste. Erau doar două posibilităţi. Prima: cineva comisese un şir de omoruri pentru a-şi masca adevărata ţintă. Ţinta asta trebuia să fie William Grayson, care dispăruse de pe faţa pământului, probabil pentru a nu se mai întoarce vreodată viu şi al cărui corp putea fi descoperit – sau nu – într-o bună zi. Cineva foarte furios dintr-un motiv oarecare, foarte precaut şi foarte îndemânatic, iar acest cineva – „Omul Invizibil” – adusese lucrurile până aici şi se oprise.

Cât era de probabil aşa ceva? se întrebă Ryan. Răspunsul era imposibil de evaluat, dar secvenţa părea într-un fel mult prea arbitrară. O amploare exagerată pentru o singură ţintă, aparent lipsită de importanţă. Indiferent ce rol avusese Grayson, nu fusese şeful nici unei organizaţii, iar dacă crimele fuseseră o secvenţă planificată, pur şi simplu moartea lui nu era un punct logic de oprire. Cel puţin, se încruntă Ryan, asta-i transmitea flerul. Învăţase să aibă încredere în aceste simţăminte interioare nedefinite, aşa cum fac toţi poliţiştii. Şi totuşi, crimele încetaseră. Încă trei plasatori muriseră în ultimele câteva săptămâni; el şi Douglas cercetaseră fiecare scenă a crimelor, doar ca să descopere că două fuseseră jafuri obişnuite, care se terminaseră prost, iar a treia o luptă pentru teritoriu pe care unul o pierduse şi un altul o câştigase. „Omul Invizibil” dispăruse, sau cel puţin era inactiv, iar faptul acesta-i arunca în aer teoria care i se păruse explicaţia cea mai rezonabilă a crimelor, lăsându-i ceva mai puţin satisfăcător.

Într-un fel, cealaltă posibilitate era mai logică. Cineva făcuse o mutare împotriva unei bande de traficanţi de droguri, încă nedescoperită de Mark Charon şi detaşamentul lui, eliminând câţiva distribuitori pentru a-i determina pe ceilalţi să se subordoneze unui nou furnizor. În această variantă, William Grayson jucase un rol mai important în marea schemă a lucrurilor – şi poate că mai existau una sau două crime încă nedescoperite, care eliminaseră conducerea acestei bande ipotetice. Un nou salt al imaginaţiei îi şopti lui Ryan că banda lichidată de „Omul Invizibil” era aceeaşi cu cea pe care o vânau de atâtea luni el şi cu Douglas. Totul se aduna laolaltă într-un ghem, teoretic foarte ordonat.

Dar crimele sunt rareori atât de explicite. Crima reală nu este ca un serial poliţist la televiziune. Niciodată nu descoperi totul. Când ştii cine, este posibil să nu afli niciodată de ce, cel puţin nu într-un mod care să te satisfacă pe deplin, iar problema aplicării teoriilor la actul real al morţii era că personajele nu se potriveau prea grozav teoriilor. Mai mult, dacă acest model al evenimentelor din ultima lună era corect, aceasta însemna că un individ cu o capacitate ridicată de organizare, fără milă şi mortal de eficient, punea acum la punct o întreprindere criminală în oraşul lui Ryan, iar asta nu era chiar o veste bună.

— Tom, nu pot să cred.

— Păi, dacă e comandoul tău, de ce s-a oprit? întrebă Douglas.

— Îmi amintesc bine? Nu eşti tu tipul care a avut ideea asta?

— Mda şi?...

— Sergent, nu-ţi ajuţi prea mult locotenentul.

— Avem un weekend plăcut în care să ne gândim. Eu personal am de gând să tund iarba, să prind partida de fotbal de duminică şi să pretind că sunt doar un cetăţean obişnuit. Prietenul nostru s-a dus, Em. Nu ştiu unde, dar ar putea la fel de bine să fie în cealaltă emisferă. Cea mai bună ipoteză e că a fost cineva din afara oraşului care a venit aici pentru o treabă, a făcut-o şi acum a plecat.

— Aşteaptă o clipă!

Asta era o teorie cu totul nouă, un asasin plătit, ieşit de-a dreptul din filme... deşi, tipii ăştia pur şi simplu nu există. Dar Douglas ieşi din birou, retezând şansa unei discuţii care ar fi putut să demonstreze că fiecare din detectivi greşea pe jumătate şi avea pe jumătate dreptate.

Antrenamentul cu armament începu sub ochii atenţi ai echipei de comandă, plus marinarii care găsiseră o scuză pentru a veni la pupa. Infanteriştii marini îşi spuneau că ultimii sosiţi – cei doi amirali şi scârba de la CIA – probabil că suferiseră din cauza diferenţei de fus orar la fel de mult ca şi ei, fără să ştie că Maxwell, Greer şi Ritter zburaseră cea mai mare parte a drumului cu un transport VIP, traversând Pacificul fără probleme, cu băuturi şi fotolii confortabile.

Gunoiul se arunca peste bord în timp ce nava se deplasa maiestuos cu cinci mile pe oră. Infanteriştii marini perforară diverse blocuri de lemn şi saci de hârtie într-un exerciţiu care avea mai mult rolul de subiect de distracţie pentru echipaj decât o valoare reală de antrenament. Kelly, la rândul lui, îşi controlă arma CAR-015, plesnind ţinta cu rafale de câte două-trei focuri. Când se termină, oamenii îşi asigurară armele şi se îndreptară înapoi spre cantonamentul lor. Un maistru principal îl opri pe Kelly când acesta tocmai reintra în suprastructură.

— Tu eşti tipul care pleacă singur?

— N-ar trebui să ştii asta.

Mecanicul chicoti.

— Urmează-mă, domnule.

Se îndreptară spre prova, îndepărtându-se de detaşamentul de infanterişti marini şi se treziră în impresionantul atelier mecanic al lui *Odgen.* Era necesar să fie impresionant, pentru că fusese proiectat nu doar pentru a deservi nava, dar şi necesităţile oricărui echipament mobil îmbarcat la bord. Pe unul

din bancurile de lucru, Kelly văzu sania submarină pe care urma să o folosească pentru a urca pe râu.

— Am avut asta la bord de la San Diego, domnule. Electricianul nostru şef şi cu mine ne-am jucat puţin cu ea. Am demontat-o complet, am curăţat toate componentele, am verificat bateriile – apropo, sunt bune. Are garnituri noi, aşa că ar trebui să nu pătrundă apa. Am şi încercat-o pe puntea-bazin. Garanţia îi dă cinci ore. Deacon şi cu mine am lucrat la chestia asta. Acum e bună pentru şapte, îl asigură maistrul cu o mândrie ascunsă. M-am gândit c-ar putea fi util.

— Va fi, şefule. Mulţumesc.

— Acum, să vedem arma asta.

După un moment de ezitare, Kelly i-o înmână şi maistrul începu să o demonteze. În cincisprezece secunde era bucăţele, dar mecanicul nu se opri aici.

— Opreşte-te! izbucni Kelly, când fu demontat ansamblul cătării.

— E prea zgomotoasă, domnule. Te duci singur, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

Mecanicul nici măcar nu-şi ridică privirea.

— Vrei să fac copilaşul ăsta să tacă sau vrei să-ţi faci reclamă?

— Nu poţi să faci asta cu o puşcă.

— Ce vorbeşti? Cât de departe crezi că va trebui să tragi?

— Nu mai mult de o sută de metri, probabil mai puţin. La dracu', nici măcar nu vreau s-o folosesc.

— Pentru că face gălăgie, nu-i aşa?

Maistrul zâmbi.

— Vrei să te uiţi la ce fac, domnule? O să-nveţi ceva.

Maistrul duse ţeava la o bormaşină. Burghiul potrivit era deja instalat şi, sub ochii atenţi ai lui Kelly şi ai altor doi subofiţeri, perforă o serie de găuri în primii cincisprezece centimetri ai tijei de oţel.

— Ce-i drept, nu poţi face un glonţ supersonic complet silenţios, dar ce poţi face este să captezi tot gazul şi asta va ajuta în mod sigur.

— Chiar şi pentru un cartuş cu putere mare de pătrundere?

— Gonzo, eşti gata?

— Da, şefule, răspunse un maistru clasa a doua pe nume Gonzales.

Ţeava ajunse la strungul care tăie un filet puţin adânc, dar pe o lungime substanţială a ţevii.

— Am făcut deja chestia asta.

Maistrul ridică un amortizor asemănător cu o cutie de conserve, având şapte centimetri şi jumătate în diametru şi treizeci şi cinci de centimetri lungime. Se înşuruba frumos la capătul ţevii. Un gol în cutie permitea reataşarea cătării care fixa, în acelaşi timp, definitiv amortizorul la locul lui.

— Cât ai lucrat la chestia asta?

— Trei zile, domnule. Când m-am uitat la armele pe care le-am îmbarcat, n-a fost greu să-mi închipui ce ţi-ar trebui şi aveam timp liber. Aşa că m-am jucat un pic.

— Dar cum dracu' ai ştiut că o să merg...

— Schimbăm mesaje cu un submarin. E chiar aşa de greu să-ţi imaginezi ce se petrece?

— Cum ai aflat? întrebă Kelly, ştiind deja care era răspunsul.

— Ai cunoscut vreo navă care să aibă încredere? Căpitanul are o ordonanţă. Ordonanţele vorbesc, explică mecanicul, încheind procesul de reasamblare. Face arma cam cu cincisprezece mai lungă, sper că nu te deranjează.

Kelly duse carabina la umăr. Echilibrul era de fapt chiar mai bun. Prefera o armă cu ţeava mai grea, pentru că o putea controla mai bine.

— Foarte frumos.

Bineînţeles, trebuia s-o încerce. Kelly şi maistrul se îndreptară spre pupa. În drum, mecanicul luă de pe jos o cutie de lemn. Pe puntea de extremă pupa Kelly introduse un încărcător plin în carabină. Şeful aruncă cutia de lemn în apă şi se retrase. Kelly duse arma la umăr şi trase primul foc.

Poc. O clipă mai târziu ajunse la ei zgomotul glonţului lovind lemnul, realmente ceva mai puternic decât zgomotul împuşcăturii. Auzise clar şi zgomotul închizătorului. Şeful mecanic făcuse pentru o carabină de mare putere ceea ce Kelly realizase pentru un pistol de calibrul 22. Meşteşugarul de mare clasă zâmbi blând.

— Singura parte dificilă este să te asiguri că rămâne suficient gaz pentru a acţiona închizătorul. Încearcă focul automat, domnule.

Kelly făcu ce i se ceruse, trăgând o rafală de şase gloanţe. Încă suna a tir cu armă, dar zgomotul real era redus cu cel puţin nouăzeci şi cinci la sută şi asta însemna că nimeni nu putea să-l audă la o distanţă mai mare de vreo două sute de metri – nu de peste o mie, cum se întâmplă cu o puşcă normală.

— Bună treabă, şefule.

— Indiferent ce urmăreşti, domnule, să ai grijă, auzi? sugeră

şeful, îndepărtându-se fără nici un alt cuvânt.

— Cred şi eu, se adresă Kelly apei.

Înălţă ceva mai mult arma şi goli încărcătorul în lemn, înainte ca acesta să se îndepărteze prea mult. Gloanţele transformară cutia de lemn în aşchii, în acompaniamentul unor mici fântâni ţâşnitoare, albe, de apă de mare.

Eşti pregătit, John.

Câteva minute mai târziu află că la fel era şi vremea. Probabil că cel mai sofisticat serviciu de prognoză meteorologică din lume era la dispoziţia lor pentru a sprijini operaţiunile aeriene deasupra Vietnamului – deşi nu se putea spune că piloţii îi apreciau cu adevărat sau că-şi dădeau seama de asta. Meteorologul-şef venise cu amiralii de pe *Constellation.* Îşi plimbă mâinile peste o hartă cu izobare şi cea mai recentă fotografie din satelit.

— Aversele încep mâine şi ne putem aştepta la ploi intermitente pentru următoarele patru zile. Vor fi şi unele destul de puternice. Va continua aşa până când zona asta de joasă presiune care se mişcă lent se va deplasa spre nord, deasupra Chinei, îi asigură ofiţerul meteorolog.

Toţi ofiţerii erau acolo. Cele patru echipaje de zbor repartizate misiunii evaluau cu seriozitate noutăţile. Să zbori pe un elicopter în condiţii meteorologice nefavorabile nu era chiar o distracţie şi nici unui aviator nu-i plăcea ideea vizibilităţii reduse. Dar ploaia va înăbuşi şi zgomotul motoarelor, iar vizibilitatea redusă prezenta şi avantaje. Riscul principal care-i îngrijora erau tunurile antiaeriene de calibru mic. Acestea aveau sisteme de ochire optice şi orice îi împiedica pe servanţi să vadă şi să audă aparatul le era de ajutor.

— Viteza maximă a vântului? întrebă pilotul unui Cobra.

— În cel mai rău caz, rafale de treizeci şi cinci sau patruzeci de noduri. O să zdruncine un pic în gabie, domnule.

— Radarul nostru principal de căutare este destul de bun pentru supravegherea vremii. Vă putem dirija pentru a ocoli partea cea mai proastă, se oferi căpitanul Franks.

Piloţii aprobară în tăcere.

— Domnule Clark? întrebă amiralul Greer.

— Ploaia mă avantajează. Singurul mod în care mă pot depista în faza de pătrundere sunt bulele pe care le voi lăsa pe suprafaţa râului. Ploaia le va sparge. Asta înseamnă că, dacă va fi nevoie, mă pot deplasa în timpul zilei.

Kelly făcu o pauză, conştient că orice continuare semnifica angajamentul final.

— *Skate* e pregătit pentru mine?

— Oricând spunem noi, răspunse Maxwell.

— Atunci, în ce mă priveşte, putem da startul misiunii, domnule.

Kelly simţi cum i se răceşte pielea. Părea să se contracte în jurul întregului său corp, făcându-l să pară mai mic. Dar o spusese, oricum.

Ochii se întoarseră spre căpitanul Albie din Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite. Un viceamiral, doi contraamirali şi un ofiţer superior CIA se bazau acum pe acest tânăr infanterist marin pentru a lua decizia finală. El va conduce forţa principală de atac. A lui era responsabilitatea finală a operaţiunii. Tânărului căpitan i se părea, într-adevăr, foarte ciudat că şapte stele mari aşteptau ca el să spună „start”, dar vieţile a douăzeci şi cinci de infanterişti marini şi poate alte douăzeci de vieţi depindeau de judecata lui. Era misiunea lui, el conducea atacul şi trebuia să fie bine încă de prima dată. Privi spre Kelly şi zâmbi:

— Domnule Clark, să fii foarte atent. Cred că e timpul să înoţi. Misiunea are undă verde.

Nu există nici o manifestare de bucurie. De fapt, fiecare om din jurul mesei îşi plecă privirile spre hărţi, încercând să convertească cerneala bidimensională de pe hârtie în realitate tridimensională. Apoi ochii se ridicară aproape simultan şi fiecare pereche citi în toate celelalte. Maxwell vorbi primul, adresându-se unuia dintre echipajele elicopterelor:

— Cred c-ar fi bine să vă încălziţi elicopterul. Căpitane Franks, vrei să transmiţi mesajul la *Skate?*

Două *da, domnule comandant* vioaie îi răspunseră şi bărbaţii se ridicară şi părăsiră cabina.

Era puţin cam târziu pentru o pauză prudentă, îşi spuse Kelly. Îşi îndepărtă teama cât putu mai bine şi începu să-şi concentreze gândurile asupra celor douăzeci de oameni. Părea atât de ciudat să-şi rişte viaţa pentru nişte oameni pe care nu-i întâlnise, dar nu era mai puţin adevărat că nu se punea problema ca o asemenea decizie să fie raţională. Tatăl lui o făcuse tot timpul şi-şi pierduse viaţa în salvarea reuşită a doi copii. *Dacă pot fi mândru de tatăl meu*, îşi spuse el, *atunci în acest mod îl pot onora cel mai bine.*

Poţi s-o faci, omule. Ştii cum. Simţea cum hotărârea îi era acceptată de fiecare fibră a fiinţei lui. Toate deciziile erau luate.

Acum era dedicat acţiunii. Faţa lui Kelly luă o expresie dură. Pericolele nu mai erau lucruri de care să te temi, ci lucruri pe care să le înfrunţi. Şi să le învingi.

Maxwell înţelese. Văzuse aceeaşi expresie în camerele de pregătire de pe portavioane – camarazi piloţi trecând prin pregătirile mintale necesare înainte de a arunca zarurile. Amiralul îşi reaminti cum reacţionase şi el, felul în care i se încordau muşchii, cum vederea devenea dintr-o dată deosebit de pătrunzătoare. Primul care pleacă, ultimul care se întoarce, aşa cum fuseseră deseori misiunile lui, zburând pe aparatul F6F Hellcat pentru a elimina avioanele de vânătoare şi apoi pentru a acoperi avioanele de asalt pe tot drumul spre casă. *Al doilea fiu al meu,* îşi spuse deodată Dutch, *la fel de curajos ca Sonny şi la fel de inteligent.* Dar pe Sonny nu-l trimisese niciodată chiar el să înfrunte pericolul, iar Dutch era mult mai bătrân decât fusese la Okinawa. Pericolul repartizat altora era cumva mai mare decât cel pe care ţi-l asumai. Dar aşa trebuia să fie şi Maxwell ştia că John Kelly avea încredere în el, aşa cum şi el, la timpul lui, avusese încredere în Pete Mitscher. Povara asta era una grea, cu atât mai mult cu cât trebuia să privească în ochii celui pe care-l trimitea singur în teritoriul inamic. Kelly îi prinse privirea lui Maxwell şi faţa lui se schimbă într-un zâmbet plin de înţeles.

— Nu vă faceţi griji, domnule.

Ieşi din compartiment şi plecă să-şi împacheteze echipamentul.

— Ştii, Dutch – amiralul Podulski îşi aprinse o ţigară – l-am fi putut folosi pe flăcăul ăsta acum câţiva ani. Cred c-ar fi corespuns de minune.

Era mai mult decât „câţiva” ani, dar lui Maxwell îi era clară semnificaţia declaraţiei. Fuseseră şi ei odată tineri războinici, dar acum era timpul noii generaţii.

— Cas, sper că o să fie atent.

— O să fie. Aşa cum am fost şi noi.

Bărbaţii care pregătiseră sania submarină o duseră până la puntea de zbor. Când Kelly ieşi pe uşa etanşă, elicopterul era deja acolo şi îşi încălzea motorul, rotorul cu cinci pale învârtindu-se în întunericul difuz care vestea răsăritul. Înainte de a ieşi pe punte, inspiră adânc. Nu beneficiase niciodată de un asemenea public. Erau acolo Irvin împreună cu alţi trei subofiţeri cu vechime din infanteria marină, Albie, amiralii şi tipul ăla, Ritter, pilotându-l de parc-ar fi fost o afurisită de Miss America sau ceva

de genul ăsta. Dar cei care se apropiară de el fură cei doi maiştri din infanteria marină.

— Bateriile sunt complet încărcate. Echipamentul tău este în container. Este etanş, deci n-o să ai probleme, domnule. Carabina este încărcată cu un cartuş pe ţeavă, în cazul în care ai vreo nevoie urgentă, iar siguranţa este pusă. Baterii noi la toate radiourile şi două seturi de rezervă. Dacă mai e ceva desfăcut, nu ştiu ce-ar putea fi, strigă şeful mecanic, acoperind zgomotul motorului elicopterului.

— Mi se pare în regulă! răcni Kelly.

— Baftă, domnule Clark!

— Ne vedem în curând... şi mulţumesc!

Kelly dădu mâna cu cei doi maiştri, apoi se duse să-l vadă pe căpitanul Franks. Pentru efect comic, luă poziţia de drepţi şi salută.

— Permiteţi să părăsesc nava, domnule.

Căpitanul Franks îi întoarse salutul.

— Permisiune acordată, domnule.

Apoi Kelly îi privi pe toţi ceilalţi. *Primul care pleacă, ultimul care se întoarce.* O jumătate de zâmbet şi o înclinare a capului erau pentru moment gesturi suficiente şi în clipa aceea ei îşi împrumutară curajul de la el.

Marele elicopter de salvare Sikorski se înălţă câteva zeci de centimetri. Un membru al echipajului fixă sania pe burta elicopterului, iar apoi aceasta se îndreptă spre pupa, îndepărtându-se de turbulenţa stârnită pe suprastructura lui *Odgen,* zburând în întuneric fără girofaruri şi dispărând în câteva secunde.

USS *Skate* era un submarin demodat, modificat şi dezvoltat din prima navă nucleară, USS *Nautilus.* Coca lui era modelată aproape la fel ca a unei nave adevărate şi nu în formă de balenă, ceea ce o făcea relativ înceată în imersie, dar cele două elice îi acordau o manevrabilitate sporită, mai ales în ape puţin adânci. Ani de zile *Skate* deţinuse misiunea de navă de spionaj de coastă, furişându-se aproape de ţărmul vietnamez şi înălţând antene-baston pentru a spiona emisiile radar şi ale altor echipamente electronice. De asemenea, debarcase mai mulţi înotători pe plajă. Inclusiv pe Kelly acum câţiva ani, deşi la bord nu exista nici măcar un singur membru al echipajului care să-şi amintească de el. Îl văzu la suprafaţă, o umbră neagră mai întunecată decât apa pe care lucea, sub lumina pătrarului de

lună în descreştere, pe cale de a fi ascuns de nori. Pilotul elicopterului lăsă mai întâi sania pe puntea prova a lui *Skate,* unde echipajul submarinului o asigură. Apoi Kelly şi echipamentul lui personal fură coborâţi cu scripetele. Un minut mai târziu, se afla în cabina de comandă a submarinului.

— Bun venit la bord, îi ură comandorul Silvio Estevez, anticipând prima lui misiune de debarcare a unui înotător.

Nu-şi terminase încă primul an în calitate de comandant.

— Mulţumesc, domnule. Cât avem până la plajă?

— Şase ore, plus timpul necesar pentru o supraveghere cu periscopul. Cafea? Mâncare?

— Ce-aţi spune de un pat, domnule?

— E o cuşetă liberă în cabina secundului. Vom avea grijă să nu fiţi deranjat.

Ceea ce era un tratament mai bun decât cel acordat tehnicienilor de la Agenţia Naţională de Securitate aflaţi la bord.

Kelly se îndreptă către prova, spre ultimul somn adevărat din următoarele trei zile – dacă lucrurile mergeau după plan. Adormise deja, înainte ca submarinul să plonjeze sub apele Mării Chinei de Sud.

— Interesant, comentă maiorul.

Lăsă să cadă traducerea pe biroul superiorului său direct, un alt maior, dar care se afla pe lista cu propuneri pentru gradul de locotenent-colonel.

— Am auzit de locul acesta. GRU dirijează acţiunea – sau încearcă să o facă, vreau să spun. Aliaţii şi fraţii noştri socialişti nu cooperează prea bine. Deci, americanii au aflat în sfârşit de el, nu?

— Citeşte în continuare, Iuri Petrovici, sugeră bărbatul mai tânăr.

— Aşa e!

Îşi ridică privirea.

— De fapt, cine-i tipul ăsta, CASSIUS?

Iuri mai văzuse numele, ataşat unei mari cantităţi de informaţii minore primite prin diverse surse din cadrul stângii americane.

— Glazov a făcut recrutarea finală cu puţin timp în urmă.

Maiorul continuă să dea explicaţii un minut sau două.

— Ei, atunci o să i-o trimit lui. Sunt surprins că Gheorghi Borisovici nu se ocupă personal de caz.

— Cred că acum o s-o facă, Iuri.

Ştiau că ceva rău era pe cale să se petreacă. Vietnamul de Nord avea o mulţime de radare de supraveghere dispuse de-a lungul coastei. Scopul lor principal consta în semnalarea promptă a raidurilor avioanelor de pe portavioanele americane care navigau în zona pe care americanii o botezaseră Yankee Station şi căreia nord-vietnamezii îi spuneau cu totul altfel. Radarele de supraveghere erau bruiate frecvent, dar fără o eficienţă deosebită. De data asta, bruiajul era atât de puternic, încât transforma ecranul de fabricaţie rusească într-o masă de un alb pur. Operatorii se aplecară mai mult asupra lor, căutând puncte deosebit de strălucitoare, care ar fi putut semnifica ţinte reale printre zgomotele bruiajului.

— Navă! anunţă o voce în centrul operaţional. Navă la orizont.

Era încă un caz în care ochiul omenesc depăşise performanţele radarului.

Dacă fuseseră atât de tâmpiţi încât să-şi amplaseze radarele şi tunurile pe crestele dealurilor, asta nu era în grija lui. Ochitorul principal se afla în „Spot 1”, turnul de conducere a tirului din prova, care alcătuia partea cea mai graţioasă a profilului navei. Ochii lui erau lipiţi de ocularele telemetrului cu baza lungă, proiectat spre sfârşitul anilor’30 şi care încă era una din cele mai bune piese de echipament optic pe care America le produsese vreodată. Mâna lui mângâie o rotiţă care acţionă similar cu mecanismul de focalizare al unui aparat de fotografiat, suprapunând o imagine dublă. Focarul lui era antena radar a cărei structură de metal, acum neprotejată cu plasa de camuflaj, constituia un punct de ochire aproape perfect.

— Ochit!

Ochitorul 2C, aflat lângă el, conectă microfonul şi citi numerele de pe cadran:

— Distanţă Unu-Cinci-Doi-Cinci-Zero.

În postul central de control al tirului, la treizeci de metri sub „Spot 1”, calculatoarele mecanice acceptară datele, comandând înălţătoarele celor opt tunuri ale crucişătorului. Ce se întâmplă mai departe fu destul de simplu. Deja încărcate, tunurile se rotiră, plasându-se pe unghiul de înălţător corect pe care, cu o generaţie înainte, o droaie de tinere femei – acum bunici – îl estimaseră cu ajutorul calculatoarelor mecanice. Viteza şi cursul crucişătorului erau deja stabilite pe calculator şi, pentru că trăgeau asupra unei ţinte staţionare, fusese programat un vector

de viteză identic pentru derivă, dar de semn contrar. În felul acesta tunurile rămâneau automat fixate pe ţintă.

— Începeţi tragerea, comandă ofiţerul de artilerie.

Un marinar tânăr închise comutatorul de tir şi USS *Newportnem* fu scuturat de prima salvă a zilei.

— Azimut O.K., scurtă cu... o sută de metri... spuse calm ochitorul-şef, urmărind cu telemetrul care mărea de douăzeci de ori ţâşniturile de pământ.

— Înălţător, o sută! Transmise ajutorul şi următoarea salvă plecă tunând, cincisprezece secunde mai târziu.

Nu ştia că prima salvă dărâmase din întâmplare buncărul de comandă al complexului de radare. A doua salvă se arcui prin aer.

— Asta e, şopti ochitorul-şef.

Aşa şi fu. Trei din cele opt proiectile aterizară pe o rază de cincizeci de metri în jurul antenei radar şi o sfărâmară.

— Lovit, confirmă ochitorul la microfonul lui personal, aşteptând să se împrăştie praful. Ţintă distrusă.

— Bate oricând un avion, se împăună căpitanul, urmărind acţiunea de la comandă.

Cu douăzeci şi cinci de ani mai devreme fusese un tânăr ofiţer artilerist pe USS *Mississippi* şi învăţase bombardamentul la ţărm pe ţinte reale în Pacificul de Vest, aşa cum o făcuse şi valorosul lui ochitor-şef din „Spot 1”. Cu siguranţă că această acţiune va fi ultimul moment de glorie pentru adevăratele crucişătoare ale Forţelor Navale şi comandantul era hotărât să fie unul răsunător.

O clipă mai târziu, câteva ţâşnituri de apă apărură la distanţa de circa o mie de metri. Erau provocate de tunurile de 130 mm cu ţeavă lungă pe care le folosea armata nord-vietnameză, dar care nu reuşeau decât să-i plictisească pe cei din Forţele Navale. Le va aranja înainte de a se concentra asupra amplasamentelor de baterii triplu-A.

— Contrabaterie! îi anunţă comandantul pe cei din postul central de control al focului.

— Da, domnule comandant, suntem pe ea.

Un minut mai târziu, *Newport News* îşi deplasă focul, tunurile ei cu tir rapid căutând şi descoperind cele şase tunuri de 130 care ar fi trebuit să ţintească mai bine.

Căpitanul ştia că era o diversiune. Trebuia să fie. Ceva se petrecea în altă parte. Nu ştia ce, dar trebuia să fie ceva important ca să i se permită lui şi crucişătorului său să apară pe linia de tir, la nord de zona demilitarizată. Nu că l-ar fi deranjat,

îşi spuse comandantul, simţind cum nava se cutremură din nou. Treizeci de secunde mai târziu, un nor portocaliu, într-o rapidă expansiune, anunţă decesul bateriei de artilerie.

— Am observat explozii secundare, anunţă comandantul.

Echipajul din comandă chiui scurt, apoi se întoarse la treabă.

— Poftim.

Căpitanul Mason îi făcu loc la periscop.

— Destul de aproape.

Kelly avu nevoie doar de o privire ca să-şi dea seama că Esteves era un cowboy. *Skate* smulgea scoici litofage de pe stânci. Periscopul de-abia se ridica deasupra suprafeţei şi apa clipocea pe jumătatea inferioară a obiectivului.

— Presupun că va merge.

— Plouă ţeapăn deasupra, îl atenţionă Esteves.

— Ţeapăn este bine spus.

Kelly îşi termină cafeaua, cea adevărată care se bea în Marină, cu sare în ea.

— Am să mă folosesc de ploaie.

— Chiar acum?

— Da, domnule. Numai dacă nu intenţionaţi să vă apropiaţi mai mult, zise el cu un rânjet provocator.

— Din nefericire, nu avem roţi pe fund, altfel aş încerca.

Esteves îl invită spre prova.

— Despre ce-i vorba? De obicei sunt la curent.

— Domnule, nu pot să vă spun. Totuşi, vă asigur că dac-o să meargă, veţi afla…

Asta trebuia să-i ajungă şi Esteves înţelese.

Deşi apele erau calde, Kelly trebuia totuşi să fie îngrijorat de problema frigului. Opt ore într-o apă cu doar o mică diferenţă de temperatură puteau să-i scurgă energia din corp ca dintr-o baterie scurtcircuitată. Îşi făcu loc într-un costum de scufundare din neopren verde şi negru, adăugând o cantitate dublă de greutăţi la centură. Singur în salonul secundului, făcuse o ultimă pauză liniştită, implorând ajutorul Domnului nu pentru el, ci pentru oamenii pe care încerca să-i salveze. Părea un lucru ciudat să se roage, îşi spuse Kelly, după tot ce făcuse atât de recent şi, totuşi, atât de demult, dar îşi făcu timp să cerşească iertare pentru orice rău pe care l-ar fi făcut, întrebându-se încă dacă păcătuise sau nu. Era momentul potrivit pentru acest fel de reflecţie, dar numai pentru una de scurtă durată. Poate că Dumnezeu îl va ajuta să-l salveze pe colonelul Zacharias, dar şi

el trebuia să-şi joace rolul. Ultimul gând al lui Kelly, înainte de a părăsi salonul, se îndreptă spre fotografia unui american singuratic pe cale de a fi ciomăgit din spate de un mic ticălos din armata nord-vietnameză. Era timpul să se pună capăt acestei situaţii, îşi spuse el, deschizând uşa.

— Sasul de salvare e pe-aici, îl anunţă Esteves.

Kelly se căţără pe scară, urmat de Esteves şi şase sau şapte alţi marinari de pe *Skate.*

— Aveţi grijă să aflăm ce s-a întâmplat, îi recomandă căpitanul, ferecând chiar el tambuchiul.

— Cu siguranţă voi încerca, răspunse Kelly, în momentul când garnitura de metal se fixă la locul ei.

Îl aştepta un aparat de respirat subacvatic. Verificându-l încă o dată chiar el, Kelly văzu că manometrele indicau că era plin. Ridică receptorul etanş.

— Aici Clark. Sunt în sas, gata de plecare.

— Sonarul nu raportează nimic la suprafaţă, cu excepţia ploii îndesate. Observarea vizuală este negativă. *Vaya con dios,* senor Clark.

— *Gracias*, răspunse Clark chicotind.

Puse la loc receptorul şi deschise valva de inundare. Apa pătrunse pe fundul compartimentului şi presiunea aerului se schimbă brusc în spaţiul strâmt.

Kelly îşi verifică ceasul. Era opt şi şaisprezece când deschise tambuchiul şi se săltă pe puntea prova inundată a lui USS *Skate*. Folosi o lanternă pentru a ilumina sania submarină. Era fixată în patru puncte şi, înainte de a o elibera, o fixă de centură cu o coardă de siguranţă. Nu putea risca s-o descopere îndepărtându-se fără el. Batimetrul indica cincisprezece metri. Submarinul era în ape periculos de puţin adânci şi cu cât se îndepărta mai repede, cu atât echipajul lui va fi mai repede în siguranţă. Eliberând sănia, împinse comutatorul de putere şi două propulsoare tunelate începură să se rotească lent. Bine. Kelly îşi trase cuţitul din centură şi lovi cu el în punte de două ori, apoi ajustă profundoarele săniei şi se îndepărtă pe un curs compas de trei-zero-opt.

Acum nu mai există întoarcere, îşi spuse Kelly. Dar pentru el rareori exista.

28
Primul care pleacă

Era mai bine că nu putea să miroasă apa. Cel puţin, nu la început. Puţine lucruri pot fi atât de deprimante şi dezorientante ca înotul subacvatic în timpul nopţii. Din fericire, cei care proiectaseră sania erau şi ei scufundători şi ştiau asta. Sania era puţin mai lungă decât înălţimea lui Kelly. Era de fapt o torpilă modificată, cu anexe, care-i permiteau unui om să o dirijeze şi să-i controleze viteza, transformând-o într-un minisubmarin, deşi semăna mai mult cu un avion desenat de un copil. „Aripile” – de fapt profundoarele – erau controlate manual. Avea un batimetru şi un indicator unghiular sus/jos, împreună cu un indicator de încărcare a bateriilor şi vitalul compas magnetic. Motorul electric şi bateriile fuseseră proiectate iniţial pentru a propulsa cu mare viteză obiectul prin apă, la o distanţă de peste zece mii de metri. La viteze scăzute putea merge mult mai departe. În cazul acesta avea o rezistentă de cinci-şase ore la cinci noduri – sau chiar mai mult, dacă meseriaşii de pe *Ogden* aveau dreptate.

Era ciudat, ca şi cum ar fi zburat într-un C-141. Huruitul propulsoarelor gemene nu putea fi auzit de la mare distanţă, dar Kelly se afla doar la doi metri de ele; bâzâitul constant îl făcea deja să se strâmbe sub masca de scafandru. În parte era vina cafelei pe care o băuse. Simţurile lui trebuiau să rămână treze şi avea în el destulă cofeină pentru a anima un cadavru. Atâtea lucruri la care să te gândeşti. Pe râu circulau o mulţime de şalupe şi bărci. Transportând muniţie de la un mal la celălalt pentru bateriile triplu-A sau poate pilotate de adolescenţi vietnamezi, care traversau râul pentru a-şi vedea prietenele. Ciocnirea cu una din ele putea fi fatală, într-unul din mai multe feluri care difereau doar prin rapiditate, nu şi prin rezultatul final. În mod pervers, vizibilitatea era aproape zero şi astfel, Kelly trebuia să accepte că nu va avea mai mult de două-trei secunde pentru a evita un obstacol. Se menţinuse în mijlocul şenalului cât putuse mai bine. Încetinea la fiecare treizeci de minute şi-şi ridica capul deasupra apei, pentru a-şi evalua poziţia. Atât cât putea să vadă, nu exista nici un fel de activitate. Ţara asta nu mai avea cine ştie ce centrale electrice şi, fără lumina la care să

citească sau să asculte radiourile, viaţa oamenilor obişnuiţi era la fel de primitivă pe cât era de abrutizantă pentru inamicii lor. Totul era oarecum trist. Kelly nu credea că poporul vietnamez era mai dedicat din naştere războiului decât oricare altă naţie, dar aici se desfăşura un război, iar comportarea lor, aşa cum văzuse, nu era chiar exemplară. Îşi fixă poziţia şi se scufundă iar, având grijă să nu depăşească trei metri. Auzise de cazul unui scufundător care murise în timpul unei ascensiuni prea rapide, după ce fusese presurizat câteva ore la patru metri şi jumătate şi n-avea nici un chef să păţească la fel.

Timpul trecea foarte greu. Din când în când, norii de deasupra se subţiau şi lumina pătrarului de lună contura picăturile de ploaie pe suprafaţa râului, fragile cercuri negre extinzându-se şi dispărând de pe ecranul de un albastru fantomatic aflat la trei metri deasupra capului său. Apoi norii se îngroşară din nou şi tot ce văzu era un tavan cenuşiu închis, iar zgomotul picăturilor care cădeau se întrecea cu infernalul vâjâit al propulsoarelor. Un alt pericol erau halucinaţiile. Kelly avea o minte activă şi se afla acum într-un mediu lipsit de stimuli. Mai rău, corpul lui era legănat. Era într-o stare aproape imponderabilă, aşa cum trebuie să fi fost în uter, dar confortul total al experienţei era periculos. Mintea lui putea să reacţioneze visând, dar el n-avea dreptul să se lase furat de imaginaţie. Pusese la punct o rutină, plimbându-şi ochii peste instrumentele rudimentare, jucând mici jocuri, ca de exemplu încercând să-şi menţină ambarcaţiunea perfect orizontală fără să folosească clinometrul – dar exerciţiul acesta se dovedi imposibil. Ceea ce piloţii numesc „vertij” se instala aici chiar mai repede decât în aer şi descoperi că nu reuşea să o facă mai mult de cincisprezece-douăzeci de secunde, după care sania se înclina şi se scufunda mai adânc. Din când în când, făcea câte un tonou complet, doar aşa pentru variaţie, dar de obicei îşi plimba ochii de la suprafaţă la instrumente, repetând procesul tot timpul, până când şi acesta deveni periculos de monoton. Aflat doar de două ore pe drum, Kelly trebuia deja să-şi comande să se concentreze – însă nu-şi putea fixa gândurile doar asupra unui lucru, sau chiar două. Desi se simţea confortabil, fiecare fiinţă umană aflată pe o rază de zece kilometri nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-l lichideze. Oamenii aceia locuiau aici, cunoşteau pământul şi râul, le erau familiare zgomotele şi priveliştile. Ţara lor era în război, iar neobişnuitul însemna pericol şi duşmani. Kelly nu ştia dacă guvernul plătea premii pentru americanii morţi sau vii, dar ceva de genul ăsta probabil că

funcţiona. Oamenii lucrau din greu pentru o răsplată, mai ales una care coincidea cu patriotismul. Se întreba cum de fusese totul posibil. Nu c-ar fi avut vreo importanţă. Oamenii aceştia erau inamici. Nimic nu va schimba curând această situaţie. Cu siguranţă nu în următoarele trei zile, atât cât însemna deocamdată viitorul pentru Kelly. Chiar dacă nu şi-ar fi găsit sfârşitul aici, gândurile lui nu aveau voie să ţeasă alte planuri de viitor.

Următoarea oprire programată era la un cot sinuos în formă de potcoavă. Kelly reduse viteza săniei şi ridică precaut capul. Pe malul nordic, poate la trei sute de metri, se auzeau zgomote. Se transmiteau peste apă. Voci masculine vorbind în limba ale cărei inflexiuni i se păruseră întotdeauna poetice – dar devenind cu rapiditate ameninţătoare, când conţinutul era mânia. Ca şi oamenii, presupuse el, ascultând poate zece secunde. Conduse din nou sania în jos, supraveghind modificarea drumului pe compas, în timp ce urma o curbă largă. Ce intimitate ciudată simţise, chiar dacă numai pentru câteva secunde. Despre ce vorbeau oare? Politică? Un subiect plictisitor într-o ţară comunistă? Poate despre munca pământului?

Discuţii despre război? Poate, pentru că vocile erau scăzute. America ucidea destui din tinerii acestei ţări pentru ca ei să aibă motiv să ne urască, îşi spuse Kelly, iar pierderea unui fiu poate că era percepută puţin diferit aici. Părinţii le povesteau altora despre mândria lor pentru băiatul plecat să se facă soldat – prăjit în napalm, ciopârţit de o mitralieră sau transformat în vapori de o bombă; într-un fel sau altul, poveştile trebuiau să se întoarcă acasă, chiar ca minciuni, ceea ce era acelaşi lucru – dar în fiecare caz trebuia să fi fost un copil care făcuse primul pas şi spusese, „tati” în limba lui natală. Dar unii dintre aceşti copii crescuseră pentru a lua parte la PLASTIC FLOWER şi Kelly nu regreta uciderea acestora. Discuţia pe care o auzise păruse destul de umană, chiar dacă nu o putuse înţelege şi o întrebare neaşteptată îl chinui: Oare ce-i face diferiţi?

Chiar sunt diferiţi, cretinule. Lasă-i pe politicieni să-şi bată capul de ce. Jucându-se cu astfel de întrebări, uitase pentru o clipă că în susul râului se aflau douăzeci de oameni asemenea lui. Înjură în gând şi se concentră din nou asupra conducerii săniei.

Puţine lucruri îl distrăgeau pe pastorul Charles Meyer de la pregătirea predicilor lui săptămânale. Era poate cea mai

importantă parte a profesiei sale, să le spună oamenilor ce trebuiau să audă într-un mod clar şi concis, pentru că enoriaşii lui îl vedeau doar o dată pe săptămână, dacă nu cumva ceva mergea rău – iar când ceva mergea foarte rău, aveau nevoie ca fundamentul credinţei să se afle deja la locul ştiut, altfel atenţia lui deosebită şi sfaturile nu puteau fi cu adevărat eficiente. Meyer fusese cleric timp de treizeci de ani, toată viaţa lui de adult, iar elocventa nativă, care era unul din darurile lui reale, fusese şlefuită de anii de practică atât de mult, încât putea alege un pasaj din Scriptură spre a-l dezvolta într-o lecţie de moralitate bine pusă la punct. Reverendul Meyer nu era un bărbat sever. Mesajul lui de credinţă era cel al îndurării şi al dragostei. Zâmbea şi glumea cu uşurinţă şi, deşi predicile lui erau în mod necesar o treabă serioasă, pentru că salvarea era cel mai serios dintre ţelurile umane, era sarcina lui – îşi spunea – să accentueze adevărata natură a lui Dumnezeu. Dragoste. Îndurare. Caritate. Izbăvire. Îşi dedicase viaţa pentru a ajuta oamenii să-şi revină după un acces de uitare, să se îmbrăţişeze în ciuda respingerii. O sarcină atât de importantă merita o abatere de la program.

— Bine-ai venit înapoi, Doris, îi ură Meyer, intrând în casa lui Ray Brown.

Era un bărbat de înălţime mijlocie, căruia părul cărunt, gros şi bogat îi dădea o aparenţă maiestuoasă şi înţeleaptă. Îi luă ambele mâini într-ale lui, zâmbindu-i cald.

— Rugăciunile noastre au primit răspuns.

În ciuda atitudinii lui plăcute şi încurajatoare, întâlnirea urma să fie penibilă pentru toţi acei participanţi. Doris greşise, probabil destul de rău, îşi zise pastorul. Meyer îşi dădea seama că aşa stăteau lucrurile, încercând să nu insiste într-un mod dojenitor asupra lor. Lucrul cu adevărat important era că risipitorul se întorsese, iar dacă Iisus îşi petrecuse viaţa pe pământ pentru un anumit motiv, acea parabolă conţinea totul în doar câteva versete. Tot ceea ce însemna creştinism într-o singură poveste. Nu conta cât de grave puteau fi crimele cuiva, întotdeauna va exista un bun venit pentru acei care aveau curajul să se întoarcă.

Tatăl şi fiica rămaseră împreună pe vechea sofa albastră, cu Meyer în stânga lor, aşezat într-un fotoliu. Trei ceşti cu ceai se aflau pe măsuţa joasă. Ceaiul era băutura potrivită pentru un moment ca acesta.

— Sunt surprins cât de bine arăţi, Doris.

Zâmbi, ascunzându-şi dorinţa disperată de a o face pe fată să se simtă în largul ei.

— Mulţumesc, domnule pastor.

— A fost greu, nu?

Vocea ei deveni fragilă.

— Da.

— Doris, toţi facem greşeli. Dumnezeu ne-a făcut imperfecţi. Trebuie să accepţi asta şi să încerci tot timpul să te depăşeşti. Nu reuşim întotdeauna – dar tu ai reuşit. Acum te-ai întors. Lucrurile rele sunt în urma ta şi cu puţin efort pot să rămână acolo pentru totdeauna.

— Am s-o fac, spuse ea decisă. Am s-o fac cu adevărat. Am văzut… şi am făcut… lucruri îngrozitoare.

Meyer era un om greu de şocat. Profesia clericilor era să asculte povestiri despre realitatea iadului, pentru că păcătoşii nu puteau accepta iertarea până când nu erau capabili să se ierte ei înşişi, un obiectiv care cerea întotdeauna o ureche plină de înţelegere şi o voce calmă a dragostei şi raţiunii. Dar ceea ce auzi acum îl şocă. Încercă să-şi controleze mişcările. Mai mult decât orice, încercă să-şi amintească că tot ce auzea era cu adevărat lăsat în urmă de către enoriaşa lui chinuită, pentru că pe durata a douăzeci de minute află lucruri pe care nici chiar el nu le visase vreodată, lucruri dintr-un alt timp, de pe vremea când îşi îndeplinise serviciul ca tânăr capelan militar în Europa. Exista în creaţie un diavol, ceva pentru care credinţa lui îl pregătise, dar faţa lui Lucifer nu era pentru ochii neprotejaţi ai oamenilor – cu siguranţă, nu pentru ochii unei tinere fete al cărei tată, furios, comisese greşeala de a o goni de acasă la o vârstă fragedă şi vulnerabilă.

Lucrurile se înrăutăţiseră. Prostituţia era înfricoşătoare. Traumele pe care le producea tinerelor puteau persista toată viaţa, iar el fu mulţumit să afle că Doris o vedea pe doctoriţa Bryant, un medic cu daruri minunate spre care le îndrumase pe două dintre enoriaşele sale. Câteva minute împărtăşi durerea şi ruşinea lui Boris, în timp ce tatăl ei o ţinea de mână, luptându-se curajos ca să-şi retină lacrimile.

Apoi ajunse la droguri, mai întâi la folosirea lor, apoi la transferul lor în mâinile unor ticăloşi. Doris povesti cinstit totul, tremurând, cu lacrimile picurându-i din ochi, înfruntând un trecut în stare să înspăimânte şi cea mai bravă dintre inimi. Apoi urmă relatarea abuzului sexual şi, în sfârşit, partea cea mai rea dintre toate.

Pentru preotul Meyer totul deveni foarte real. Doris părea să-şi amintească multe din încercările prin care trecuse, dezvăluindu-

le cât putea de bine. Va fi necesar tot talentul doctoriţei Bryant pentru a o purifica de această oroare. Le spuse povestea într-o manieră cinematografică, aparent fără să omită nimic. Era un lucru sănătos să dai astfel totul pe faţă. Sănătos nu doar pentru Doris, dar chiar şi pentru tatăl ei. Charles Meyer deveni în mod necesar receptorul ororii de care ceilalţi încercau să scape. Mai multe vieţi fuseseră sacrificate. Vieţi inocente – vieţile victimelor, două tinere cam de aceeaşi vârstă cu Doris, asasinate într-un mod demn de… damnaţie, îşi spuse pastorul, simţind cum tristeţea i se amesteca treptat cu furia.

— Bunătatea pe care i-ai arătat-o lui Pam, draga mea, este unul din cele mai curajoase lucruri pe care le-am auzit vreodată, murmură pastorul, mişcat şi el aproape până la lacrimi. A fost Dumnezeu, Doris. Dumnezeu acţionând prin tine şi arătându-ţi bunătatea caracterului tău.

— Aşa credeţi? întrebă ea, izbucnind în lacrimi necontrolate.

Atunci el simţi nevoia să se mişte şi o făcu, îngenunchind în faţa tatălui şi a fiicei, luându-le mâinile într-ale sale.

— Dumnezeu a venit la tine şi te-a salvat, Doris. Tatăl tău şi cu mine ne-am rugat pentru clipa aceasta. Ai venit înapoi şi nu vei mai face niciodată astfel de lucruri.

Pastorul Meyer nu putea să ştie ceea ce nu-i fusese spus, lucrurile pe care Doris le omisese în mod deliberat. Ştia că un medic din Baltimore şi o infirmieră îi redaseră enoriaşei sale sănătatea fizică. Nu avea nici o idee despre felul cum ajunsese Doris acolo, dar presupunea că evadase, aşa cum aproape că făcuse şi Pam. Nici nu ştia că doctoriţa Bryan fusese avertizată să păstreze pentru ea toate acele informaţii. Oricum, asta putea să nu aibă nici o importanţă. Alte fete se aflau încă sub controlul acelor indivizi, Billy şi Rick. Deoarece el îşi dedicase viaţa pentru a-i smulge lui Lucifer suflete, avea de asemenea datoria de a-i răpi şi corpurile lor. Trebuia să fie precaut. O conversaţie ca aceasta era privilegiată, în sensul cel mai strict. O va sfătui pe Doris să se adreseze poliţiei, deşi el n-ar fi putut niciodată s-o oblige s-o facă. Dar ca cetăţean, ca om al lui Dumnezeu, trebuia să facă *ceva* pentru a le ajuta pe celelalte fete. Exact ce anume, nu era sigur. Îl va întreba pe fiul lui, un tânăr sergent în poliţia din Pittsburgh.

Acolo. Kelly îşi scoase capul deasupra apei, doar atât cât să poată deschide ochii. Îşi ridică mâinile şi îşi trase casca de cauciuc de pe cap, permiţând urechilor un acces mai bun la

zgomotele zonei. Erau tot felul de zgomote.

Insecte, fâlfâitul aripilor de lilieci şi, mai puternic decât toate, zgomotul ploii care, pentru moment, ţârâia blând. La nord 4e el era o întunecime pe care ochii lui începeau s-o prindă în forme. Acolo se afla vârful „lui” de deal, la vreo doi kilometri de un altul mai mic. Ştia din fotografiile aeriene că nu existau zone locuite între punctul în care se afla şi cel unde trebuia să ajungă. La doar o sută de metri şerpuia o şosea, pentru moment complet pustie. Era atâta linişte, încât, cu siguranţă, ar fi prins orice zgomot produs de vreo maşină. Nu se auzea nici imul. Era timpul.

Kelly cârmi sania aproape de mal, alese un loc cu copaci ale căror crengi atârnau deasupra apei, pentru adăpostul suplimentar pe care îl ofereau. Primul lui contact cu solul Vietnamului de Nord fu ca un soc electric. O senzaţie care dispăru imediat. Kelly îşi dădu jos costumul de scafandru, îndesându-l în containerul etanş de pe sania aflată acum la suprafaţă. Îşi îmbrăcă repede combinezonul de camuflaj. Cizmele de junglă aveau tălpi copiate după cele ale armatei nord-vietnameze, pentru cazul în care cineva ar fi observat urme care păreau ieşite din comun. Apoi îşi aplică fardul de camuflaj, verde-închis pe frunte, pe pometi şi pe maxilare, cu culori mai deschise sub ochi şi în golurile obrajilor. Luându-şi echipamentul în spate, comută întrerupătorul care alimenta motorul săniei. Aceasta se îndreptă spre mijlocul râului şi, cu camerele de flotaţie inundate, se duse la fund. Kelly făcu un efort ca să nu-şi lase privirea pe alunecarea şerpuită a săniei. Aducea ghinion, îşi aminti el, să urmăreşti elicopterul care se îndepărtează în zbor de raionul de debarcare. Se întoarse spre câmpie, încercând din nou să audă zgomote de trafic pe şosea. Nu auzi nici unul. Se căţără pe mal şi traversă imediat cărarea de prundiş, dispărând pe dată în frunzişul gros, deplasându-se încet şi sigur în sus, pe coasta primului deal.

Oamenii tăiau aici lemne pentru foc. Asta era neliniştitor – ar putea să taie şi mâine? – dar îl şi ajuta, pentru că-i permitea să-şi deschidă drum mai repede şi în linişte. Mergea uşor ghemuit, încordat, păşind cu grijă, cu ochii şi urechile scotocind tot timpul terenul în timp ce se deplasa. Avea carabina în mâini. Degetul mare pipăi selectorul de foc, aflat în poziţia de asigurare. Un cartuş era pe ţeavă. Verificase deja. Maistrul din Forţele Navale pregătise arma cum trebuia şi i-ar fi înţeles dorinţa de a o verifica vizual, dar, dacă era un lucru pe care Kelly nu dorea să-l facă, era să tragă măcar şi un singur foc cu CAR-15.

Urcarea primului deal dură o jumătate de oră. Kelly se opri în vârf şi găsi un luminiş de unde să privească şi să asculte. Era aproape trei dimineaţa, după timpul local. Treji erau doar cei obligaţi să fie, iar chestia asta nu-i prea încânta. Corpul omenesc este dependent de un ciclu zi/noapte şi la ora aceasta a dimineţii funcţiile corpului erau în declin.

Nimic.

Kelly îşi continuă drumul, coborând dealul. În vale era un pârâiaş care se vărsa în fluviu. Profită de ocazie ca să-şi umple unul din bidoane şi lăsă să cadă înăuntru o pastilă de purificare. Ascultă din nou, pentru că zgomotul se transmitea mai bine prin văi şi deasupra râurilor. Tot nimic. Îşi ridică privirea spre dealul „lui”, o masă cenuşie sub cerul noros. Ploaia porni să se înteţească în clipa când Kelly începu urcuşul. Aici fuseseră tăiaţi mai puţini copaci, ceea ce era normal, pentru că şoseaua nu venea prea aproape. Zona aceasta, un pic prea abruptă pentru cultivarea pământului în condiţii bune şi lunca aflată atât de aproape îi dădeau senzaţia că se putea baza pe un minimum de vizitatori. Probabil că din această cauză SENDER GREEN fusese plasat aici, îşi spuse el. O zonă care nu-ţi atrăgea atenţia în nici un fel. Asta putea fi o sabie cu două tăişuri.

La jumătatea drumului, ochii lui zăriră pentru prima dată lagărul. Era un spaţiu deschis în mijlocul pădurii. Nu ştia dacă zona fusese de la bun început o pajişte sau dacă copacii fuseseră tăiaţi dintr-un motiv oarecare. O ramificaţie a şoselei de pe malul fluviului pătrundea direct în lagăr din partea opusă a dealului „său”. Kelly văzu o licărire într-unul din turnurile de pază – cineva cu o ţigară, fără-ndoială. Oamenii nu învăţau niciodată?

Puteau să treacă ore până când viziunea nocturnă să funcţioneze cu adevărat şi un fleac ca ăsta putea să-ţi anihileze toate strădaniile. Kelly privi în altă parte, concentrându-se asupra urcuşului rămas, ocolind tufele, căutând locuri deschise, unde uniforma lui nu risca să se frece de crengi şi frunze, producând zgomote ce puteau fi mortale. Atingerea vârfului veni aproape ca o surpriză.

Se aşeză o clipă, stând total nemişcat, privind şi ascultând din nou, înainte de a începe examinarea lagărului. Găsi un loc foarte bun, la vreo şase metri sub creastă. Partea opusă a dealului era abruptă, iar un căţărător obişnuit ar fi făcut zgomot. Din locul în care se afla acum, n-ar fi putut să fie zărit de un observator situat sub el. Tufele în ascunzişul cărora se strecurase îi camuflau prezenţa. Acesta era locul lui, pe dealul lui. Băgă mâna

în buzunar şi scoase un radio.

— SNAKE cheamă CRICKET, terminat.

— SNAKE, aici CRICKET, te aud cinci pe cinci, îi răspunse unul din radiotelegrafiştii din interiorul incintei de telecomunicaţii de pe puntea lui *Ogden.*

— Am ajuns, încep supravegherea. Terminat.

— Am înţeles. Încheiat.

Îl privi pe amiralul Maxwell. Faza a doua a lui BOXWOOD GREEN se încheiase.

Faza a treia începu imediat. Kelly scoase din toc binoclul marinăresc 7 x 50 şi începu să examineze lagărul, în toate patru turnurile se aflau paznici, iar doi dintre ei fumau. Asta trebuia să însemne că ofiţerii lor dormeau. În armata nord-vietnameză domnea o disciplină de fier şi abaterile erau aspru pedepsite – moartea nu era un preţ neobişnuit chiar pentru infracţiuni minore. Era prezent un singur automobil, parcat, cum era de aşteptat, lângă clădirea care în acest lagăr găzduia, probabil, ofiţerii. Nu se zăreau lumini şi nu se auzeau zgomote. Kelly îndepărtă stropii de ploaie de pe lentile şi verifică reglajul ambelor oculare înainte de a începe supravegherea. Avea senzaţia stranie că se afla din nou la baza infanteriei marine din Quantico. Similaritatea unghiului şi a perspectivei erau nefireşti. Aparent, existau câteva diferenţe minore în privinţa clădirilor, dar acestea putea fi provocate de întuneric sau poate de o uşoară schimbare a culorii... Nu, alta era cauza. Era curtea, terenul de paradă – sau cum s-o fi chemând. Acolo nu era iarbă. Suprafaţa era plată şi goală, existând doar argila roşie caracteristică regiunii. Culoarea diferită şi absenţa texturii dădeau clădirilor un cadru subtil diferit. Materiale diferite pentru acoperişuri, dar aceeaşi pantă. *Era* ca la Quantico şi, cu noroc, lupta va fi la fel de plină de succes ca şi antrenamentele. Kelly se instală, permiţându-şi o înghiţitură de apă. Avea lipsa de gust a distilatului pe care-l produceau pe submarin, curat şi străin, aşa cum şi el se afla într-un loc străin.

La patru fără un sfert văzu câteva lumini în cazărmi, pâlpâind galbene ca nişte lumânări. Schimbarea gărzii, poate. Cei doi soldaţi din turnul cel mai apropiat de el se întindeau, pălăvrăgind aiurea. Kelly de-abia putea distinge murmurul conversaţiei, dar nu cuvintele sau cadenţa. Păreau plictisiţi. Era genul de serviciu care trezeşte plictiseala. S-ar putea să cârtească din cauza asta, dar nu prea rău. Ca alternativă li s-ar oferi o plimbare în prima

linie a frontului şi, oricât de patrioţi se credeau, numai un nebun s-ar fi entuziasmat la ideea asta. Aici supravegheau douăzeci de oameni, închişi în celule individuale, poate înlănţuiţi de perete sau priponiţi într-un alt mod, cu tot atâtea şanse de a evada din lagăr câte avea Kelly să meargă pe apă – şi, chiar dacă reuşeau această imposibilă ispravă, ce-ar fi realizat? Albi înalţi de un metru nouăzeci într-o ţară de mici oameni galbeni, dintre care nici măcar unul n-ar fi ridicat un deget în sprijinul lor. Închisoarea federală Alcatraz nu putea fi mai sigură. Deci, paznicii aveau trei mese regulate pe zi şi un serviciu fără bătaie de cap, dar plictisitor, care le tocea simţurile.

Vesti bune, îşi spuse Kelly. *Rămâneţi plictisiţi, băieţi.*

Uşile cazărmii se deschiseră. Ieşiră opt bărbaţi. La comanda detaşamentului nu se afla nici un subofiţer. Asta era interesant, surprinzător de neglijent pentru armata nord-vietnameză. Se separară în perechi, fiecare îndreptându-se spre câte un turn. În fiecare caz, echipa de schimb se căţăra înainte ca echipa de gardă să coboare, ceea ce era de aşteptat. Se schimbau câteva fraze, apoi soldaţii care ieşeau din schimb coborau. Doi îşi aprinseră ţigările înainte de a intra în cazarmă, vorbind între ei la intrare. Una peste alta era o rutină confortabilă şi strigător la cer de normală, condusă de oameni care făcuseră luni întregi acelaşi lucru.

Aşteaptă. Doi dintre ei şchiopătau, îşi dădu seama Kelly. *Veterani.* Asta era şi bine şi rău. Oamenii cu experienţă de luptă erau pur şi simplu diferiţi. Va veni timpul acţiunii şi ei vor reacţiona corespunzător, probabil. Chiar fără şefi şi antrenamente recente, instinctele îşi vor spune cuvântul. Şi vor încerca să riposteze efectiv – dar, ca veterani, vor fi totodată mai molatici, dispreţuindu-şi serviciul, oricât de comod era, lipsindu-le râvna stângace a proaspeţilor recruţi... Aşa cum se întâmplă cu toate săbiile şi asta avea două tăişuri. Planul de atac prevăzuse ambele variante. Puteau fi luaţi ca din oală; de altfel şi antrenamentul lor era discutabil, ceea ce făcea treaba mult mai sigură.

Oricum, asta era o ipoteză greşită. Trupele de serviciu din lagărele de prizonieri de război erau de obicei de mâna a doua. Acestea, cel puţin, erau trupe de front, chiar dacă soldaţii suferiseră răni care-i trimiseseră la serviciul din spatele frontului. Alte greşeli? Se întrebă Kelly. Încă nu vedea nici una.

Primul lui mesaj radio semnificativ fu un mic fascicul cifrat pe care-l transmise folosind codul Morse.

— EASY SPOT, domnule.

Tehnicienii de comunicaţii transmiseră mesajul.

— Veşti bune? întrebă căpitanul Franks.

— Înseamnă că totul este conform aşteptărilor, nimic important, răspunse amiralul Podulski.

Maxwell trăgea un pui de somn. Cas nu avea să doarmă până la încheierea misiunii.

— Prietenul nostru Clark a transmis mesajul exact la timp.

La fel ca şi corespondenţilor lui din Vest, colonelului Glazov nu-i plăcea să lucreze în weekend-uri, cu atât mai puţin acum când era obligat, pentru că ajutorul lui administrativ făcuse o greşeală şi aşezase raportul respectiv în alt teanc. Cel puţin, băiatul îşi recunoscuse greşeala şi-şi sunase şeful acasă ca să i-o raporteze. Nu prea putea să facă mai mult decât să ocărască neglijenţa şi, în acelaşi timp, trebuia să laude cinstea şi simţul datoriei ale flăcăului, îşi conduse maşina personală de la casa lui de vacanţă spre Moscova, găsi un loc de parcare în spatele clădirii şi se supuse obositoarei proceduri de securitate, înainte de a descuia Fişierul Central, ceea ce dură, de asemenea, mai mult ca de obicei în această zi de sfârşit de săptămână. Una peste alta, doar ca să ajungă în situaţia de a putea examina lucrul acela blestemat trebuiră să treacă două ore de la telefonul nepoftit care declanşase procesul. Colonelul semnă pentru documente şi urmări plecarea funcţionarului de la fişier.

— Dar-ar dracii, răbufni colonelul în engleză, în sfârşit singur în biroul lui de la etajul patru.

CASSIUS avea un prieten în Biroul Securităţii Naţionale de la Casa Albă? Nu-i de mirare că unele din informaţiile lui fuseseră. Atât de bune – suficient de bune pentru a-l obliga pe Gheorghi Borisovici să zboare la Londra pentru a finaliza recrutarea. Ofiţerul superior KGB avea acum ce să-şi reproşeze. CASSIUS păstrase crâmpeiul ăsta de informaţie pentru el, conştient, poate, că-l va tulbura pe ofiţerul lui de control de la capătul celălalt al firului. Cel căruia îi fusese repartizat CASSIUS, căpitanul Egorov, îl preluase din mers – cât putuse de bine – şi descrisese, în cele mai mici detalii, prima întâlnire.

„Boxwood Green”, murmură Glazov. Doar un nume codificat pentru operaţiune, ales la întâmplare, aşa cum o făceau americanii. Următoarea întrebare era dacă să le transmită sau nu datele vietnamezilor. Era o decizie politică şi una care trebuia

luată rapid. Colonelul ridică receptorul şi formă numărul superiorului său direct, care era şi el acasă şi într-o extrem de proastă dispoziţie.

Răsăritul soarelui avea o oarecare ambiguitate. Culoarea norilor se nuanţă de la cenuşiul ardeziei la cel al fumului, ca şi cum undeva în aer soarele îşi făcea cunoscută prezenţa, deşi nu putea fi cazul până când zona de presiune scăzută nu trecea spre nord, în China – cel puţin aşa declarase prognoza meteo. Kelly îşi verifică ceasul, notându-şi în minte la fiecare punct. Forţa de pază era formată din patruzeci şi patru de oameni, plus patru ofiţeri – şi poate unul sau doi bucătari. Toţi, cu excepţia celor opt de serviciu în turnuri, se adunau imediat după răsărit la gimnastica de înviorare. Mulţi aveau dificultăţi în executarea exerciţiilor matinale şi unul din ofiţeri – locotenent-major, după epoleţi – şchiopăta prin curte cu un baston – avea probabil şi un braţ afectat, după felul în care îl folosea. *Ce ţi s-a întâmplat?* se întrebă Kelly. Un subofiţer invalid şi prost dispus mergea în lungul şirurilor de soldaţi înjurându-i într-un mod care demonstra luni întregi de practică. Kelly urmări prin binoclu expresiile care apăreau pe feţele din spatele micului ticălos. Le dădeau soldaţilor armatei nord-vietnameze o calitate umană care pentru el nu era binevenită.

Gimnastica dură o jumătate de oră. Când se termină, soldaţii se îndreptară spre gustarea de dimineaţă, împrăştiindu-se într-un mod fără doar şi poate neglijent şi deloc milităresc. Cum era de aşteptat, gărzile din turnuri îşi petreceau cea mai mare parte din timp privindu-i, cel mai frecvent sprijinindu-se în coate. Armele lor probabil că nu aveau cartuşe pe ţeavă; o precauţie înţeleaptă, care va conta împotriva lor, fie în noaptea aceasta, fie în cea următoare, în funcţie de vreme. Kelly făcu încă o verificare a împrejurimilor. Nu era indicat să se stabilească prea aproape de obiectiv. Acum nu se putea mişca, nici măcar în lumina cenuşie care venise o dată cu dimineaţa, dar putea să-şi răsucească după bunul plac capul pentru a privi şi asculta. Încerca să prindă tipicul cântecului păsărilor, să se acomodeze cu el, astfel încât o schimbare să fie imediat înregistrată. Avea o pânză verde peste ţeava armei, o pălărie cu boruri moi, căzute, pentru a-i camufla conturul capului în interiorul şi în spatele tufei şi îşi vopsise faţa cu vopsea de camuflaj facială – toate conspirând pentru a-l face invizibil, o parte din mediul cald, umed, care… *De ce se bat oamenii pentru locul ăsta?* se întrebă el. Deja putea să simtă

gângănii mişunându-i pe piele. Cele mai rele erau îndepărtate de produsul fără miros pe care-l împrăştiase în jur. Dar nu toate, iar senzaţia produsă de chestiile care se târau pe pielea lui se combina cu conştiinţa faptului că nu putea face nici o mişcare bruscă. Într-un astfel de loc riscurile nu erau mici. Uitase atât de mult. Antrenamentul era util şi valoros, dar nu însemna niciodată totul într-o pregătire completă. Nu exista nici un înlocuitor pentru pericolele reale implicate, pulsul uşor crescut care te oboseşte chiar şi când stai nemişcat. Nu uiţi niciodată complet, dar niciodată nu-ţi aminteşti totul.

Mâncare, hrană, putere. Băgă mâna într-un buzunar, mişcându-o încet şi scoase două batoane nutritive. Nimic din ce-ar fi ales să mănânce în altă parte, dar acum erau vitale. Sfâşie ambalajul din plastic cu dinţii şi le mâncă încet. Puterea pe care o împărtăşeau corpului era, probabil, psihologică în aceeaşi măsură în care era reală, dar ambii factori îşi aveau utilitatea lor, atâta vreme cât corpul lui trebuia să lupte şi cu oboseala şi cu stresul.

La opt, ciclul de pază se schimbă iar. Cei eliberaţi din turnuri se duseră la masă. Doi oameni preluară postul la porţi, plictisiţi încă înainte de a ajunge acolo, privind şoseaua în căutarea unor maşini care probabil că nu veneau niciodată în lagărul acesta aflat într-un fund de lume. Se formară câteva echipe de muncă şi treburile pe care le făceau erau pentru Kelly la fel de nefolositoare ca şi pentru cei care le executau stoic, fără grabă.

Colonelul Grişanov se sculă imediat, după, ora opt. Noaptea trecută stătuse până târziu şi, deşi plănuise să se trezească devreme, abia aflase, spre neplăcerea lui, că ceasul deşteptător îşi dăduse duhul, corodat până la moarte de climatul mizerabil. Opt şi zece, văzu el, uitându-se la ceasul de aviator. *Drace!* Se terminase cu alergarea de dimineaţă. În curând va fi prea cald pentru asta şi, în plus, se părea. Că va ploua toată ziua. Îşi pregăti singur un ceainic cu ceai, pe o sobă mică de gătit de model militar. Nici un ziar de dimineaţă de citit – din nou. Nici o ştire despre scorurile meciurilor de fotbal. Nici o recenzie a unui spectacol de balet. Nici o undă de bucurie în locul ăsta mizerabil. Oricât de importantă era misiunea lui, avea nevoie de distracţie la fel de mult ca oricare alt bărbat. Nici măcar o instalaţie sanitară ca lumea. Se obişnuise cu toate, dar asta nu ajuta. Doamne, să poţi să te întorci acasă, să auzi oameni vorbindu-ţi limba natală, să fii într-o ambianţă cultivată, unde aveai despre

ce să vorbeşti. Grişanov se încruntă la oglinda de bărbierit. Avea încă luni bune de stat şi bombănea ca un soldat prost, ca un afurisit de recrut. Ar fi trebuit să-şi vadă de treabă.

Uniforma lui avea nevoie să fie călcată. Umiditatea ataca fibrele de bumbac şi bluza, de obicei curată şi îngrijită, arăta ca o pijama. Era deja la a treia pereche de pantofi, pufni Grişanov, sorbindu-şi ceaiul şi revăzând notele de la interogatoriile din noaptea trecută. Numai muncă şi nici un pic de distracţie... şi întârziase deja. Încercă să-şi aprindă o ţigară, dar umiditatea îi făcuse şi chibriturile inutilizabile. Ei, avea soba pentru a le usca. Unde îşi lăsase bricheta...?

Existau şi compensaţii, dacă le puteai spune aşa. Soldaţii vietnamezi îl tratau cu respect, aproape cu teamă – cu excepţia comandantului lagărului, maiorul Vinh, acel ticălos care nu făcea nici două parale. Curtoazia faţă de un camarad socialist aliat cerea ca lui Grişanov să-i fie dată o ordonanţă, în acest caz un tânăr ţăran, mărunt şi ignorant, cu numai un ochi, care era în stare să facă patul şi să care afară în fiecare dimineaţa oala cu lături.

Colonelul putea să plece, ştiind că la întoarcere camera va fi ceva mai îngrijită. Şi avea munca lui. Importantă, stimulativă profesional. Dar ar fi ucis pentru ediţia de dimineaţă a ziarului *Sovietici Sport.*

— Bună dimineaţa, Ivan, şopti Kelly.

Nici măcar nu avea nevoie de binoclu pentru a-l recunoaşte. Statura era alta – bărbatul avea peste un metru optzeci – şi uniforma mult mai îngrijită decât cele purtate de armata nord-vietnameză. Binoclul îi dezvălui lui Kelly faţa omului, palidă şi proaspăt rasă, contemplând ziua cu ochii îngustaţi. Făcu un gest spre un soldat mărunt care aşteptase în faţa uşii de la cazarma ofiţerilor. *Ordonanţa,* îşi spuse Kelly. Un colonel rus aflat în vizită trebuie să aibă puţin confort, nu? Un pilot, fără doar şi poate, după aripile de pe buzunarul bluzei, o mulţime de panglici de decoraţii. *Doar unul*? se miră Kelly. *Doar un singur ofiţer rus pentru a ajuta la torturarea prizonierilor? Ciudat, dacă stai să te gândeşti* Dar asta însemna doar o persoană în plus care trebuia ucisă şi, cu toate că era total lipsit de orice sofisticare politică, Kelly ştia că uciderea ruşilor n-ar fi fost binevenită pentru nimeni. Îl urmări pe rus traversând platoul central. Apoi singurul ofiţer superior vietnamez vizibil, un maior, se apropie de acesta. Alt şontorog, observă Kelly. Micul maior îl salută pe colonelul cel

înalt.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel.

— Bună dimineaţa, domnule maior Vinh. *Micul ticălos nu poate nici măcar să înveţe să salute cum trebuie. Pur şi simplu, poate nu e în stare să facă un gest corespunzător la adresa superiorilor lui* Raţiile pentru prizonieri?

— Vor trebui să se mulţumească cu ce au, replică bărbatul mai scund într-o rusă prost accentuată şi frazată.

— Tovarăşe maior, este important să mă înţelegi, rosti Grişanov, apropiindu-se de el şi aruncându-i o privire aspră. Am nevoie de informaţiile pe care le posedă. Nu le pot obţine dacă sunt prea bolnavi ca să vorbească.

— Tovarăşe, avem suficiente probleme cu hrănirea oamenilor noştri. Ne ceri să risipim alimente de calitate pentru nişte asasini?

Ofiţerul vietnamez răspunsese calm, folosind un ton care transmitea dispreţul pentru străin şi, în acelaşi timp, care părea plin de respect la adresa soldaţilor lui, care nu înţeleseseră prea bine despre ce era vorba. La urma urmei, credeau că ruşii erau aliaţi credincioşi.

— Oamenii *tăi* nu au ce-i trebuie ţării mele, tovarăşe maior. Iar dacă ţara *mea* obţine ce-i trebuie, atunci ţara *ta* ar putea primi mai mult din ce are nevoie.

— Respect ordinele pe care le-am primit. Dacă te loveşti de dificultăţi în interogarea americanilor, sunt gata să te ajut…

Ticălos arogant. Cuvintele i se citeau în privire, nu era nevoie să mai fie rostite. Vinh ştia cum să-şi înfigă acul într-un loc sensibil.

— Mulţumesc, tovarăşe maior. Nu va fi necesar.

Grişanov îi răspunse la salut, chiar mai neglijent decât o făcuse enervantul mărunţel. Ce bine ar fi să-l urmărească cum moare, îşi spuse rusul, îndepărtându-se spre blocul prizonierilor. Prima lui „întâlnire” din ziua aceea era cu un aviator american care era pe cale de a ceda.

Destul de degajată întâlnirea, aprecie Kelly, de la o depărtare de câteva sute de paşi. *Ăştia doi par să se-nţeleagă destul de bine.* Acum supraveghea mai relaxat lagărul. Frica lui cea mai mare era că forţa de pază ar putea trimite patrule de siguranţă, aşa cum o unitate de front într-o ţară ostilă ar fi făcut-o cu siguranţă. Dar ei nu se aflau în teritoriu ostil şi aceasta nu era de

fapt o unitate de front. Următorul lui mesaj radio către *Ogden* confirmă că totul se afla în limite de risc acceptabile.

Sergentul Peter Meyer fuma. Tatăl lui nu era de acord, dar accepta slăbiciunea fiului atâta timp cât acesta o făcea afară. Ca acum, când se aflau pe veranda din spate a casei parohiale, după cina de duminică.

— E Doris Brown, nu-i aşa? întrebă Peter.

La douăzeci şi şase de ani era unul dintre cei mai tineri sergenţi ai Departamentului şi, la fel ca mulţi dintre cursanţii şcolii de poliţie, un veteran din Vietnam. Mai avea şase cursuri ca să termine liceul seral şi se gândea să se înscrie la Academia FBI. Prin cartier circula acum zvonul că fata cea neascultătoare se întorsese acasă.

— Mi-o amintesc. Acum câţiva ani avea o reputaţie de fetiţă dulce.

— Peter, ştii că nu pot să-ţi spun. E o problemă de etică preoţească. La timpul potrivit o voi sfătui să stea de vorbă cu tine, dar...

— Tată, ştiu care este regula bisericii, bine? Însă trebuie să înţelegi că discutăm despre două crime aici. Doi oameni morţi, plus afacerea cu drogurile.

Azvârli cu un bobârnac mucul de Salem în iarbă.

— Astea-s chestii grele, tată.

— E chiar mai rău, îi spuse tatăl său cu o voce şi mai scăzută. Nu se mulţumesc să le omoare pe fete. Tortură, abuz sexual. E de-a dreptul oribil. Persoana consultă un doctor. Ştiu că şi eu ar trebui să fac ceva, dar nu pot...

— Mda, ştiu că nu poţi. O.K., aş putea să-i chem pe cei din Baltimore şi să-i pun la curent cu ce mi-ai spus. De fapt, ar trebui să aştept până când am putea să le dăm ceva într-adevăr util, dar, cum zici şi tu, trebuie să facem ceva. Am să dau telefon mâine dis-de-dimineaţă.

— Ea... persoana... va fi în pericol? întrebă reverendul Meyer, iritat de scăparea lui.

— Nu cred, ezită Peter. Dacă a reuşit să fugă... Vreau să spun că, dacă ar fi ştiut unde se află, indivizii ar fi pus deja mâna pe ea.

— Cum e posibil ca nişte oameni să facă aşa ceva? Peter îşi aprinse o altă ţigară. Tatăl lui era un om prea curat sufleteşte pentru a înţelege. De altfel, nici el nu pricepea prea bine.

— Tată, văd lucruri de genul ăsta mereu şi tot mi-e greu să

cred. Partea importantă e să-i prindem pe ticăloşii ăia.

— Da, cred că da.

Rezidentul KGB la Hanoi avea gradul de general-maior şi rolul lui îi impunea cu precădere spionarea potenţialilor aliaţi ai ţării sale. Care erau obiectivele lor reale? Presupusa lor înstrăinare de China era reală sau doar o prefăcătorie? Vor coopera ei cu Uniunea Sovietică, chiar dacă războiul se va încheia cu succes? Le-ar permite Forţelor Navale sovietice utilizarea uneia dintre baze după plecarea americanilor? Era determinarea lor politică la fel de solidă pe cât pretindeau? Acestea erau întrebări la care el credea că are răspunsurile, dar ordinele de la Moscova şi propriul lui scepticism faţă de răspunsurile oricui şi îl sileau să continue investigaţiile. Îşi infiltrase agenţii în interiorul Consiliului Politic al Vietnamului de Nord, în Ministerul de Externe şi în alte instituţii. Vietnamezi a căror bunăvoinţă de a furniza informaţii unor aliaţi ar fi însemnat, probabil, moartea – deşi, din cauza nuanţelor politice, decesele ar fi fost deghizate în „sinucideri” sau „accidente”, pentru că nu era în interesul nici uneia dintre ţări să aibă loc o ruptură formală. Într-o ţară socialistă, propaganda este chiar mai importantă decât într-una capitalistă; generalul o ştia, pentru că simbolurile erau mult mai uşor de fabricat decât realitatea.

Mesajul cifrat de pe biroul lui era interesant, cu atât mai mult cu cât nu-i dădea îndrumări directe asupra modului în care trebuia să procedeze. Ce bine li se potrivea birocraţilor de la Moscova! Întotdeauna gata să se amestece în probleme pe care el era capabil să le rezolve singur. Acum nu ştiau ce să facă – dar le era teamă de inactivitate. Aşa că-i aruncaseră lui în spate responsabilitatea.

Sigur, ştia despre lagăr. Deşi era o operaţiune informaţională a armatei, îşi plasase oameni în biroul ataşatului, care-i raportau totul. La urma urmei, KGB-ul supraveghea pe toată lumea – asta-i era îndatorirea. Colonelul Grişanov se folosea de metode neortodoxe, dar obţinea rezultate, chiar mai bune decât cele pe care agenţii generalului reuşeau să le scoată de la piticaniile alea sălbatice. Acum colonelul venise cu cea mai îndrăzneaţă idee dintre toate. În loc să-i lase pe vietnamezi să-i lichideze pe prizonieri atunci când le venea vremea, voia să-i aducă acasă în Maica Rusie. În felul ei, ideea era strălucită şi generalul KGB încerca să decidă dacă să-i dea girul în faţa Moscovei, unde decizia va fi luată la nivel ministerial sau poate chiar în Politburo.

Credea că ideea în ansamblu avea merite reale… şi acest lucru tranşă chestiunea.

Oricât le-ar fi surâs americanilor ideea salvării oamenilor lor prin această Operaţiune BOXWOOD GREEN, oricât de dură ar fi fost lecţia pentru vietnamezi şi oricât de clară era învăţătura pe care aceştia ar fi desluşit-o din ea – că trebuiau să coopereze mai strâns cu Uniunea Sovietică, fiindcă de fapt nu erau decât un stat *client* – ar fi însemnat totodată şi că informaţiile zăvorite în minţile acelea americane vor fi pierdute pentru ţara lui, iar aşa ceva era de neconceput.

Cât timp ar putea rămâne în expectativă? se întrebă el. Americanii se mişcau repede, dar nu chiar exagerat. Misiunea fusese aprobată la nivelul Casei Albe doar cu vreo săptămână în urmă. În fond, toate birocraţiile sunt la fel. În Moscova ar fi durat o veşnicie. Operaţiunea KINGPIN se prelungise o veşnicie, altfel ar fi avut succes. Numai norocul unui agent de mâna a doua din sudul Statelor Unite îi permisese să avertizeze Hanoiul şi atunci aproape prea târziu – dar acum avea timp.

Politica. Pur şi simplu nu o puteai separa de operaţiunile de spionaj. Înainte aproape că-l acuzaseră că tărăgăna lucrurile – nu trebuia să le ofere iar scuza asta. Chiar şi statele cliente trebuiau tratate ca nişte camarazi. Generalul ridică telefonul pentru a aranja o întâlnire la prânz. Îşi va aduce interlocutorul la ambasadă, ca să fie sigur că va avea la masă o hrană satisfăcătoare..

29
Ultimul care se întoarce

Chiar numai urmărindu-i şi te simţeai înviorat. Cei douăzeci şi cinci de infanterişti marini îşi făceau exerciţiile încheind cu o alergare în şir indian care trasa bucle în jurul elicopterelor parcate pe punte. Marinarii îi priveau în tăcere. Zvonul se răspândise. Sania submarină fusese văzută de prea mulţi şi, asemenea unor ofiţeri de contrainformaţii profesionişti, marinarii, la mesele lor din careu, puneau cap la cap puţinele fapte şi le garniseau cu speculaţii. Infanteriştii marini plecau în nord. Care le era misiunea nu ştia nimeni, dar se întrebau cu toţii. Poate pentru a transforma în ruine un amplasament de rachete şi pentru a aduce înapoi unele aparate importante. Poate pentru a doborî un pod, dar, cel mai probabil, ţinta era umană. Poate nişte şefi ai partidului vietnamez.

— Prizonieri, îşi dădu cu părerea un ajutor de boţman clasa a treia, terminându-şi hamburgerul căruia în Marina Militară i se spunea „alunecosul”. Asta trebuie să fie, adăugă el, făcând un semn discret cu capul spre membrii corpului medical care mâncau la o masă izolată. Şase infirmieri, patru doctori, o mulţime de talente, băieţi. De ce credeţi că sunt aici?

— Iisuse, se miră alt marinar, sorbindu-şi laptele. Ai dreptate, omule.

— Grozavă ispravă, dacă reuşesc, mormăi un altul.

— Mizerabilă vreme în seara asta, interveni un timonier-şef. Meteorologul-şef al Flotei a zâmbit când a vorbit de asta, dar noaptea trecută l-am văzut borându-şi maţele.

Cred că se simte bine numai pe ceva care e mai mare decât un portavion.

USS *Odgen* avea o stabilitate ciudată, rezultat al configuraţiei sale, iar navigaţia cu vânt din vest în rafale la travers nu făcuse decât s-o înrăutăţească. Era întotdeauna distractiv să vezi cum un subofiţer îşi oferă mâncarea mării şi era anormal ca un om să fie încântat de acele condiţii meteorologice care-i făceau rău. Trebuia să existe un motiv. Concluzia eră evidentă şi de genul care să-l aducă la disperare pe un ofiţer de securitate.

— Iisuse, sper că vor reuşi.

— Hai să verificăm iar puntea de zbor, sugeră tânărul boţman.

Ceilalţi aprobară imediat. Se înjghebă rapid o echipă de lucru. Într-o oră nu va mai fi nici măcar un băţ de chibrit pe suprafaţa neagră antiderapantă.

— Ai nişte puşti de ispravă, căpitane, observă Dutch Maxwell, urmărind pasarela de pe aripa tribord a comenzii.

Din când în când, un bărbat se apleca şi ridica ceva, un „obiect străin” care ar fi putut distruge un motor, un produs numit AOS, pentru „avarie de obiect străin”. Oamenii promiteau prin acţiunile lor că, indiferent ce-ar fi mers prost în noaptea asta, nu putea fi din vina navei lor.

— O mulţime de puşti veniţi de la colegiu, replică Franks, privindu-şi cu mândrie oamenii. Uneori cred că divizia de punte este la fel de inteligentă ca şi careul ofiţerilor..

Ceea ce era o hiperbolă în întregime scuzabilă. Voia să spună altceva, acelaşi lucru pe care-l gândea fiecare. *Ce şanse crezi că sunt?* Nu dădu glas gândului. Ar fi fost cea mai rea formă de ghinion. Chiar şi gândul putea dăuna misiunii, dar, oricât se străduia, nu-şi putea opri mintea să nu articuleze cuvintele.

În cazarma lor, infanteriştii marini erau adunaţi în jurul unei mese unde se afla un model al obiectivului. Revăzuseră deja misiunea o dată şi acum o făceau din nou. Procesul va fi repetat încă o dată înainte de prânz şi de multe ori după, cu întregul grup sau în echipe restrânse. Fiecare om vedea totul cu ochii închişi, gândindu-se la terenul de antrenament de la Quantico, retrăind exerciţiile cu muniţie de război.

— Domnule căpitan Albie!

Un transmisionist intră în compartiment. Întinse o planşetă cu clamă.

— Un mesaj de la domnul Şarpe.

Căpitanul infanteriştilor marini zâmbi.

— Mulţumesc, marinarule. L-ai citit?

Transmisionistul roşi de-a binelea.

— Iertaţi-mă, domnule. Da, l-am citit. Totu-i grozav.

Ezită un moment, înainte de a adăuga un mesaj personal:

— Domnule, departamentul meu vă urează noroc. Daţi-le nişte şuturi în cur, domnule.

— Ştii, şefule, spuse sergentul Irvin când transmisionistul părăsi încăperea, s-ar putea să nu mai fiu niciodată în stare să pocnesc un marinăraş.

Albie citi mesajul.

— Ei, băieţi, prietenul nostru e la faţa locului. A numărat

patruzeci şi patru de soldaţi, patru ofiţeri, un rus. Rutina de serviciu normală, nu se întâmplă nimic neobişnuit.

Tânărul căpitan îşi ridică privirea.

— Asta e, băieţi. Plecăm în seara asta.

Unul din infanteriştii marini mai tineri băgă mâna în buzunar şi scoase o bandă lată de cauciuc. O rupse, desenă pe ea cu pixul doi ochi şi o lăsă să cadă în vârful a ceea ce numeau acum Dealul Şarpelui.

— Tipul ăsta, le spuse el colegilor de echipă, e un ticălos îndrăzneţ.

— Să nu uitaţi, îi avertiză Irvin. Voi, băieţii cu sprijinul de foc, să vă aduceţi aminte – o să gonească la vale imediat ce apărem noi. Nu se face să-l împuşcaţi în cur.

— Nici o problemă, Artilerie, îl asigură comandantul echipei de tragere.

— Băieţi, hai să mâncăm ceva. Vreau să vă odihniţi în după-amiaza asta. Roadeţi crudităţile pe care le-aţi primit. Vrem ca ochii să ne funcţioneze în întuneric. Armele demontate şi curăţate pentru inspecţie la şaptesprezece fix, le ordonă Albie. Toţi ştiţi despre ce este vorba. Să rămânem calmi şi s-o facem.

Pentru el era timpul să se întâlnească din nou cu echipajele elicopterelor pentru o examinare finală a planurilor de inserţie şi extragere.

— Am înţeles, domnule comandant, răspunse Irvin în numele tuturor.

— Bună, Robin.

— Bună, Kolea, îl întâmpină cu glas stins Zacharias.

— Nu mă las până nu-ţi obţin o hrană mai bună.

— Ar fi frumos, încuviinţă americanul.

— Încearcă astă.

Grişanov îi dădu nişte pâine neagră pe care i-o trimisese soţia. Climatul începuse deja s-o mucegăiască, dar Kolea o curăţase cu un cuţit. Americanul înfulecă. O sorbitură din sticla rusului îl ajută.

— O să fac din tine un rus, îi promise colonelul din Forţele Aeriene sovietice, chicotind vesel. Votca şi pâinea bună merg împreună. Mi-ar plăcea să-ţi arăt ţara mea...

Era o sugestie, doar pentru a planta sămânţa ideii, într-un mod prietenesc, aşa cum un bărbat vorbeşte cu altul.

— Am familie, Kolea. Dac-o vrea Dumnezeu...

— Da, Robin, dac-o vrea Dumnezeu.

Sau nord-vietnamezii, sau Uniunea Sovietică. Sau cineva. O să-l salveze cumva pe omul ăsta şi pe ceilalţi. Acum îi considera pe mulţi dintre ei prieteni. Ştia atâtea despre ei, despre căsniciile, bune şi rele, despre copiii, speranţele şi visele lor. Americanii ăştia erau atât de ciudaţi, atât de deschişi.

— Şi, cu voia lui Dumnezeu, în cazul în care chinezii se decid să bombardeze Moscova, am acum un plan pentru a-i opri.

Desfăşură harta şi o aşeză pe podea. Era rezultatul convorbirilor cu colegul lui american, tot ce învăţase şi analizase, formulat pe o singură coală de hârtie. Grişanov era mândru de realizarea lui, mai ales pentru că era prezentarea clară a unui concept operaţional foarte sofisticat.

Zacharias îşi trecu degetele peste ea, citind notele în engleză, care păreau nefireşti pe o hartă a cărei legendă era în rusă. Zâmbi aprobator. Un tip strălucit, Kolea, un analist bun în felul lui. Felul în care îşi stratifica resursele, felul în care îşi punea avioanele să patruleze, mai degrabă în spate decât înainte. Acum înţelegea pe deplin apărarea. Capcane cu rachete SAM la capetele trecătorilor muntoase, plasate pentru o surpriză maximă. Kolea gândea acum ca un pilot de bombardiere, nu ca un fluturaş de pe avioanele de vânătoare. Acesta era primul pas pentru a descifra procedeul. Dacă fiecare comandant rus ar înţelege cum să facă asta, atunci orice atac aerian ar lua-o rău pe coajă…

Dumnezeule.

Mâinile lui Robin încetară să se mişte.

Povestea asta nu are nimic de-a face cu China comunistă.

Zacharias îşi ridică privirea şi faţa lui îi dezvălui gândul, înainte de a găsi puterea să vorbească.

— Câte Badgers-uri au chinezii?

— Acum? Douăzeci şi cinci. Încearcă să construiască mai multe.

— Poţi să porneşti de la tot ce ţi-am spus.

— Va trebui să o facem, pe măsură ce ei devin mai puternici, Robin. Ţi-am spus-o, îi răspunse rapid şi pe un ton calm Grişanov, dar văzu că era prea târziu, cel puţin într-o privinţă.

— Ţi-am dezvăluit totul, murmură americanul, privind în jos la hartă.

Apoi ochii i se închiseră şi umerii i se cutremurară. Grişanov îl îmbrăţişă, pentru a uşura durerea pe care o vedea.

— Robin, mi-ai spus cum să protejez copiii ţării mele. Nu te-am minţit. Tatăl meu şi-a părăsit universitatea pentru a lupta

împotriva germanilor. Eram doar un copil şi a trebuit să fug din Moscova. Mi-am pierdut prietenii în nămeţii acelei ierni – băieţi şi fetiţe, Robin, copii care au murit îngheţaţi. Toate astea s-au întâmplat. Eu le-am văzut.

— Iar eu mi-am trădat ţara, şopti Zacharias.

Revelaţia venise cu viteza şi violenţa unei bombe. Cum putuse să fie atât de orb, atât de stupid? Robin se lăsă pe spate, simţind o durere neaşteptată în piept şi în clipa aceea se rugă să fie un atac de cord, dorindu-şi moartea pentru prima oară în viaţa lui. Dar nu era. Doar o contracţie a stomacului, urmată de eliberarea unei mari cantităţi de acid, exact ce trebuia ca să-i roadă măruntaiele, aşa cum mintea îi sfârteca barierele de apărare ale sufletului. Fusese necredincios ţării sale şi Dumnezeului său. Era blestemat.

— Prietene...

— Te-ai folosit de mine, şuieră Robin, încercând să se retragă.

— Robin, trebuie să mă asculţi..

Grişanov nu voia să cedeze.

— Îmi iubesc ţara, Robin, aşa cum ţi-o iubeşti şi tu. Am jurat să o apăr. Nu te-am minţit niciodată, dar acum a venit timpul să afli unele lucruri.

Robin trebuia să înţeleagă. Grişanov avea datoria să-i explice lui Zacharias, aşa cum şi Robin îi explicase atâtea lucruri lui Kolea.

— Ce?

— Robin, eşti un om mort. În rapoartele vietnamezilor figurezi ca mort. Niciodată nu ţi se va permite să te întorci acasă. De-asta nu eşti în închisoare – Hoa Loa, Hiltonul, cum îi spun oamenii voştri, da?

Privirea lui Robin îi arse sufletul lui Kolea, iar acuzaţia din ea era aproape mai mult decât putea să suporte. Când vorbi din nou, vocea lui era una care pleda:

— Ce gândeşti tu este greşit. Mi-am *implorat* superiorii să mă lase să te salvez. Jur pe viaţa copiilor mei. *Nu te voi lăsa să mori.* Nu te poţi întoarce în America. Îţi voi făuri un nou cămin. Vei putea să zbori din nou, Robin! Vei avea o nouă viaţă. Nu pot face mai mult. Dac-aş putea să te redau lui Ellen şi copiilor tăi, aş face-o. Nu sunt un monstru, Robin, sunt un om ca şi tine. Am o ţară ca şi tine. Am o familie ca şi tine. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, pune-te în locul meu. Ce-ai fi făcut în locul meu? Ce-ai simţi în locul meu?

Nu primi alt răspuns decât un suspin de ruşine şi disperare.

— Ai fi vrut să-i las să te tortureze? O pot face. Ştii că în acest lagăr au murit şase oameni? Da, şase oameni au murit înainte de a veni eu aici. *Eu am oprit asta!* Doar unul a murit de la sosirea mea – doar unul şi am plâns pentru el, Robin, ştiai asta? L-aş ucide bucuros pe maiorul Vinh, fascistul ăla mic. *Eu te-am salvat!* Am făcut tot ce-mi stătea în putere şi am cerşit pentru mai mult. Ţi-am dat propria mea mâncare, Robin, din ce-am primit de acasă, de la soţia mea.

— Iar eu te-am învăţat cum să ucizi piloţi americani…

— Doar dacă-mi atacă ţara. Dacă încearcă să-mi ucidă concetăţenii, Robin. Numai atunci! Ai vrea să-mi ucidă familia?

— Nu este aşa!

— Ba da, aşa e. Nu vezi? Ăsta nu-i un joc, Robin. Meseria noastră, a ta şi a mea, este moartea şi pentru a salva vieţi cineva trebuie să ştie să le şi ia.

Poate că scurgerea timpului va aduce şi înţelegerea, speră Grişanov. Robin era un om strălucit, cerebral. O dată ce va avea timp pentru a examina faptele, va realiza că viaţa este preferabilă morţii şi poate că vor fi din nou prieteni. Pentru moment, îşi spuse Kolea, i-am salvat omului viaţa. *Chiar dacă americanul mă va blestema pentru asta, va trebui să tragă aer în piept pentru a-şi rosti blestemul* Colonelul Grişanov va purta cu mândrie această povară. Obţinuse informaţiile şi salvase o viaţă, aşa cum se cuvenea să o facă pilotul din apărarea aeriană a lui PVO Stranii, fostul puştan înspăimântat şi dezorientat, al cărui legământ cu viaţa se săvârşise pe drumul de la Moscova la Gorki.

Era timpul cinei când Kelly fi văzu pe rus ieşind din cazarma prizonierilor. Avea un carnet în mână, fără îndoială plin cu informaţiile pe care le storsese de la prizonieri.

— O să-ţi venim de hac, jigodie roşie, mârâi Kelly. Or să arunce trei incendiare prin fereastra aia, amice şi-or să te prăjească pentru masa de seară – împreună cu notele tale afurisite. Mda.

O simţea din nou, după atâta timp: acea plăcere specială a cunoaşterii a ce va fi, satisfacţia dumnezeiască de a vedea viitorul. Sorbi o înghiţitură de apă din bidon. Nu-şi putea permite să se deshidrateze. Acum era greu să fii răbdător. În faţa ochilor lui avea clădirea în care vieţuiau în izolare douăzeci de americani, înspăimântaţi şi grav traumatizaţi şi, deşi nu-i întâlnise niciodată şi îi cunoştea doar după nume, misiunea lui era o cruciadă demnă de respect. Pentru rest încercă să-şi

amintească latina din liceu. *Monturi non cognant,* poate. Cei care sunt pe cale să moară nu o ştiu. Ceea ce lui Kelly îi convenea.

— Omuciderile.

— Bună ziua, vreau să vorbesc cu domnul locotenent Frank Allen.

— La telefon, replică Allen.

În dimineaţa asta de luni fusese la birou doar cinci minute.

— Cinee?

— Sergentul Pete Meyer, Pittsburgh, răspunse vocea. Căpitanul Dooley m-a îndrumat să mă adresez dumneavoastră, domnule.

— N-am vorbit cam demult cu Mike. Mai este un suporter al Piraţilor?

— În fiecare noapte, domnule locotenent. Şi eu încerc să prind unele meciuri.

— Sergent, vrei un pont pentru etapa din Ligă? întrebă Allen cu un zâmbet.

Camaraderie de poliţist.

— Bucs în cinci. Anul ăsta Roberto rade tot.

Clemente avea un sezon excelent.

— A, da? Ei, la fel merg Brooks şi Frank.

Într-adevăr, nici fraţii Robinson nu se descurcau prea rău.

— Cum te pot ajuta?

— Domnule locotenent, am nişte informaţii pentru dumneavoastră. Două omucideri, amândouă victimele femei tinere, până în douăzeci şi cinci de ani.

— Aşteaptă o clipă, te rog.

Allen luă o foaie curată de hârtie.

— Care-i sursa?

— Încă nu o pot dezvălui. E ceva personal. Încerc să schimb situaţia, dar o să dureze. Pot să continuu?

— Foarte bine. Numele victimelor?

— Ultima se numea Pamela Madden – foarte recent, doar acum câteva săptămâni.

Ochii locotenentului Allen se măriră.

— Iisuse, asasinatul de la fântână. Şi cealaltă?

— Se numea Helen, cândva toamna trecută. Două crime urâte, domnule locotenent, tortură şi abuz sexual.

Allen se aplecă înainte, cu telefonul strâns lipit de ureche:

— Vrei să spui că ai un martor la ambele omoruri?

— Corect, domnule, cred că avem. Am şi doi posibili infractori.

Doi bărbaţi albi, unul numit Billy, iar celălalt Rick. Nu am semnalmentele lor, dar o să mă îngrijesc şi de chestia asta.

— O.K., nu sunt cazurile mele. De ele se ocupă cei de la centru – locotenentul Ryan şi sergentul Douglas. Cunosc ambele nume; vreau să zic, ambele victime. Sunt cazuri importante, sergent. Cât de solide sunt informaţiile tale?

— Cred că sunt foarte solide. Am o posibilă indicaţie pentru dumneavoastră. Victima numărul doi, Pamela Madden – părul ei a fost periat după ce a fost ucisă.

În fiecare caz criminal important, unele dovezi esenţiale erau întotdeauna lăsate în afara relatărilor de presă, în scopul de a cerne obişnuita adunătură de ţicniţi care telefonau pentru mărturisiri – orice le sugera imaginaţia lor deformată. Chestia asta cu părul era Suficient de bine protejată pentru ca nici măcar locotenentul Allen să nu fi auzit despre ea.

— Ce altceva mai ai?

— Crimele au fost legate de droguri. Ambele fete plasau droguri.

— Asta e! exclamă în şoaptă Allen. Sursa ta e în închisoare?

— Împing cam departe lucrurile, dar... bine, voi fi cinstit cu dumneavoastră. Tatăl meu e preot. O tânără i s-a confesat. Domnule locotenent, astea-s chestii strict personale, da?

— Înţeleg. Ce vrei să fac?

— Puteţi, vă rog, să transmiteţi informaţiile ofiţerilor care investighează cazul? Mă pot contacta prin circumscripţie.

Sergentul Meyer îşi dădu numărul de telefon.

— Sunt şef de tură aici, dar acum trebuie s-o iau din loc ca să susţin o lucrare la Academie. Mă întorc pe la ora patru.

— Foarte bine, sergent. Voi transmite mai departe.

Mulţumesc mult pentru date. Ai să ai veşti de la Em şi Tom. Poţi să contezi pe asta: *Iisuse, i-am ceda Pittsburghului şefia în afurisita aia de serie a Ligii ca să punem mâna pe ticăloşii ăştia.*

Allen apăsă pe câteva taste de telefon.

— Salut, Frank, spuse locotenentul Ryan.

Când puse pe birou cana cu cafea, mişcarea păru filmată cu încetinitorul. Iluzia încetă când îşi ridică pixul.

— Continuă să vorbeşti. Iau notiţe.

Sergentul Douglas întârziase în dimineaţa asta din cauza unui accident pe 1-83. Ca de obicei, îşi umpluse ceaşca cu cafea, luase o brioşă şi intrase în birou, găsindu-şi şeful care scria cu furie pe o foaie de hârtie.

— A periat părul? A spus el asta? întrebă Ryan.

Douglas se aplecă peste birou şi văzu că privirea din ochii lui Ryan era cea a unui vânător care tocmai auzise primul foşnet prin frunze.

— O.K., ce nume a...

Mâna detectivului se strânse într-un pumn. O respiraţie lungă.

— O.K. Frank, unde-i tipul ăsta? Mulţumesc La revedere.

— Vreun indiciu?

— Pittsburgh, răspunse Ryan.

— Cum?

— Un telefon de la un sergent de poliţie din Pittsburgh; are un posibil martor la asasinarea Pamelei Madden şi a lui Helen Waters.

— Fără glumă?

— Este cea care i-a periat părul, Tom. Şi ghici ce alte nume au apărut o dată cu ăsta?

— Richard Farmer şi William Grayson?

— Rick şi Billy. Destul de aproape, nu? Furnizori posibili pentru o bandă de droguri. Aşteaptă.

Ryan se lăsă pe spate, privind tavanul îngălbenit.

— Era o fată acolo, când a fost ucis Farmer – credem că era, se corectă el. Asta-i legătura, Tom. Pamela Madden, Helen Waters, Farmer, Grayson, toţi sunt legaţi între ei... iar asta înseamnă...

— Şi distribuitorii. Într-un fel sau altul, toţi sunt în legătură. Ce îi uneşte, Em? Ştim că toţi – probabil toţi – erau amestecaţi în afacerea drogurilor.

— Două stiluri de lucru diferite, Tom. Fetele au fost măcelărite ca nişte – nu, aşa ceva nu le faci nici măcar vitelor. Totuşi, toţi ceilalţi au fost doborâţi de „Omul Invizibil”. Un tip cu o misiune! Aşa a spus Farber, un om cu o misiune.

— Răzbunare, propuse Douglas, continuând pe cont propriu analiza lui Ryan. Dacă una din fetele astea mi-ar fi fost apropiată... Iisuse, Em, cine l-ar putea blama?

Exista o singură persoană care avusese legături cu una din victime şi era cunoscută Departamentului de Poliţie, nu? Ryan înşfăcă telefonul şi-l sună pe locotenentul Allen.

— Cum îl cheamă pe tipul care a lucrat la cazul Gooding, tipul din Marina Militară?

— Kelly, John Kelly. A găsit arma în largul Fortului Mehenry, apoi cei de la centru au încheiat cu el un contract să ne antreneze scufundătorii, ţi-aduci aminte? Ah! Pamela Madden!

Iisuse! exclamă Allen, realizând legătura.

— Povesteşte-mi despre el, Frank.

— Un tip al dracului de simpatic. Liniştit, cam trist – şi-a pierdut soţia într-un accident de maşină sau cam aşa ceva.

— Veteran, nu?

— Om-broască, explozii subacvatice, aşa îşi câştigă existenta, aruncând în aer diverse lucruri. Chestii subacvatice.

— Continuă.

— Într-o formă fizică excelentă, se antrenează.

Allen făcu o pauză.

— L-am văzut plonjând, are nişte semne pe corp, cicatrice vreau să zic. A participat la lupte şi a fost rănit. Am adresa lui şi tot ce vrei.

— O am şi eu în dosarul cazului, Frank. Mulţumesc, amice.

Ryan puse receptorul la loc.

— El e tipul nostru. El este „Omul Invizibil”.

— Kelly?

— Trebuie să fiu la tribunal în dimineaţa asta – la dracu’! înjură Ryan.

— Îmi pare bine să vă văd din nou, îl salută doctorul Farber.

Lunea era o zi uşoară pentru el. Examinase ultimul pacient şi se pregătea de plecare la tenisul de după prânz cu fiii lui. Poliţiştii de abia îl prinseseră la ieşirea din birou.

— Ce ştii despre tipii de la UDT? întrebă Ryan, ieşind împreună cu el pe coridor.

— Oamenii-broască, adică? Marina Militară?

— Aşa e. Nişte duri, nu?

Farber zâmbi cu pipa în gură.

— Sunt primii tipi pe plajă, înaintea infanteriei marine. Ce crezi?

Se opri o clipă. Făcu o conexiune mintală.

— Acum există ceva chiar şi mai bun.

— Ce vrei să spui? întrebă locotenentul.

— Ei, încă mai lucrez câte puţin pentru Pentagon. Hopkins face o mulţime de treburi pentru guvern. Laboratorul de Fizică Aplicată se ocupă de nişte chestii speciale. Îmi cunoşti pregătirea... Uneori fac teste psihologice, consultaţii – ce efecte are lupta asupra oamenilor. Ăsta-i material secret, da? Există un grup nou de operaţiuni speciale. A derivat din UDT. Acum îşi spun SEALS, adică foci, fiind pregătiţi să acţioneze pe apă, în aer şi pe uscat – de fapt, sunt antrenaţi în stil comando, tipi foarte

serioşi, iar existenţa lor nu este cunoscută. Nu sunt doar duri. Sunt inteligenţi. Sunt antrenaţi să gândească, să prevadă. Nu au doar muşchi. Au şi creier.

— Tatuajul, spuse Douglas amintindu-şi. Avea tatuată pe braţ o focă.

— Domnule doctor, ce s-ar fi întâmplat dacă unul din tipii de la SEALS ar fi avut o fată care a fost asasinată?

Era întrebarea cea mai evidentă, dar trebuia să o pună.

— Asta-i misiunea pe care o căutai, spuse Farber, ieşind pe uşă şi nedorind să mai dezvăluie ceva, nici măcar pentru o anchetă criminalistică.

— Ăsta-i băiatul nostru. Cu o singură excepţie, se adresă calm Ryan uşii închise.

— Mda. Nici o dovadă, doar un motiv al dracului de solid.

Căzuse noaptea. La SENDER GREEN fusese o zi sinistră pentru toată lumea, cu excepţia lui Kelly. Platoul central era terci, cu băltoace fetide, mari şi mici. Soldaţii petrecuseră cea mai mare parte a zilei încercând să rămână uscaţi. Cei din turnuri îşi adaptaseră poziţia la vântul care-şi schimba mereu direcţia. O vreme ca asta îi influenţa pe oameni. Celor mai mulţi nu le place umezeala. Îi face iritabili şi le pisează creierii, cu atât mai mult dacă serviciul este plictisitor, aşa cum era aici. Însă în Vietnamul de Nord o vreme ca asta însemna mai puţine atacuri aeriene, încă un motiv pentru oamenii din vale să se relaxeze. Căldura în creştere energizase norii, adăugându-le o umiditate pe care o returnau la fel de repede solului.

Ce zi împuţită, îşi spuneau, probabil, soldaţii unii altora la cină. Toţi aprobau şi se concentrau asupra mâncării, privind în jos, nu în sus, în interior, nu spre exterior. Pădurea va fi umedă. Mersul pe frunze umede este mult mai tăcut decât cel pe frunze uscate. Nu existau crengi uscate care să trosnească. Aerul umed ar înăbuşi zgomotul, nu l-ar transmite. Într-un cuvânt, era perfect.

Kelly profită de întuneric ca să se mişte puţin, înţepenit de inactivitate. Se ridică de sub tufă, scărpinându-şi pielea şi mai ciuguli ceva din raţia de concentrate. Goli un bidon întreg, apoi îşi întinse braţele şi picioarele. Putea să vadă zona de aterizare şi îşi alesese deja cărarea spre ea, sperând că infanteriştii marini nu se vor juca cu trăgaciul atunci când va alerga spre ei. La ora douăzeci şi unu precis făcu transmisia radio finală.

Lumină, verde, scrise tehnicianul pe blocnotes. *Activitate*

normală.

— Asta este. În sfârşit, ultimă confirmare care ne trebuia.

Maxwell îi privi pe ceilalţi. Fiecare aprobă în tăcere.

— Operaţiunea BOXWOOD GREEN, faza a patra, începe la ora douăzeci şi două fix. Căpitane Franks, transmite un mesaj pentru *Newport News.*

— Am înţeles, domnule comandant.

Pe *Odgen,* echipajele de zbor se îmbrăcară în costumele lor ignifuge, apoi se deplasară spre pupa pentru a-şi pregăti aparatele de zbor. Îi găsiră pe marinarii care ştergeau toate geamurile. În spaţiile pentru trape, infanteriştii marini îşi puneau combinezoanele dungate. Armele erau curate. Încărcătoarele erau pline cu muniţie proaspătă, de abia scoasă din containere ermetice. Mormăielile individuale se grupară în perechi, fiecare om aplicându-i corespondentului său culorile de camuflaj. Acum nu se mai zâmbea şi nu se mai glumea. Erau la fel de serioşi ca actorii în seara premierei, iar delicateţea operaţiunilor de machiaj contrapuncta ciudat natura spectacolului din acea seară. Cu excepţia unuia dintre ei.

— Atenţie la rimel, domnule, îi ceru Irvin unui vag neliniştit căpitan Albie, care avea obişnuita stare de agitaţie a unui comandant şi avea nevoie de un sergent care să-l calmeze.

În camera de pregătire a escadrilei, la bordul lui USS *Constellation,* un micuţ şi tânăr comandant de escadrilă pe nume Joshua Painter conducea instructajul. Avea opt aparate Phantom F-4 gata să intre în acţiune.

— În noaptea asta participăm la o operaţiune specială. Ţintele noastre sunt amplasamentele SAM la sud de Haiphong, continuă el, fără să ştie despre ce era vorba şi sperând că merita riscul asumat de cei cincisprezece ofiţeri care vor zbura în noaptea asta împreună cu el şi care constituiau chiar escadrila lui.

Vor fi însoţiţi de zece avioane Intruder A-6, iar cea mai mare parte a restului escadrilei aeriene de pe *Connie* va căuta gâlceava în susul coastei, dezlănţuind un foc de artificii cât se poate de zgomotos. Spera ca totul să fie atât de important pe cât spusese amiralul Podulski. Nu era chiar o distracţie să te joci cu amplasamentele SAM.

Newport News era acum la patruzeci de kilometri în largul coastei, apropiindu-se de un punct care o situa exact între *Odgen* şi plajă. Radarele navei nu funcţionau şi probabil că staţiile de pe

ţărm nu ştiau cu exactitate unde se afla acesta. După ultimele câteva zile armata nord-vietnameză devenise puţin mai circumspectă în privinţa utilizării sistemului lor de supraveghere de coastă. Comandantul stătea în scaunul lui de pe puntea de comandă. Îşi verifică ceasul şi deschise un plic de hârtie groasă, sigilat; citi rapid ordinele de acţiune pe care le păstrase în seif timp de două săptămâni.

— Hm, îşi spuse el. Domnule Shoeman, anunţă sala maşinilor să pună cazanele unu şi patru sub presiune. Vreau să dispunem de puterea maximă cât mai curând posibil. În noaptea asta o să mai facem ceva surfing. Complimentele mele secundului, ofiţerului de artilerie şi maiştrilor lui. Îi vreau pe toţi în biroul meu, imediat.

— Am înţeles!

Ofiţerul de cart făcu notificările necesare. Cu toate patru cazanele sub presiune, *Newport News* putea face treizeci şi patru de noduri şi era capabil astfel să se apropie mai repede de plajă şi să se îndepărteze la fel de iute de ea.

— Surf City, iată-ne! strigă subofiţerul de la cârmă. De îndată ce comandantul părăsi puntea.

Era gluma oficială a navei – pentru că-i plăcea comandantului – şi fusese inventată cu câteva luni înainte de un matelot clasa întâi. Însemna să te apropii de ţărm, de-a dreptul în zona de surf, pentru un bombardament.

— Mergem la Surf City, unde e doi la unu!

— Anunţă capul compas, Baker, ceru ofiţerul de cart când hărmălaia corului încetă.

— Ţin pe unu-opt-cinci, domnule Shoeman.

Corpul i se mişca în ritmul melodiei. *Surf City, iată-ne!*

— Domnilor, în caz că vă întrebaţi ce-am făcut ca să merităm distracţia din ultimele zile, iată despre ce este vorba, începu comandantul, în cabina lui aflată chiar în spatele punţii de comandă.

Explicaţiile durară mai multe minute. Pe biroul lui se afla o hartă a zonei de coastă, cu fiecare baterie triplu-A marcată pe baza datelor obţinute cu ajutorul fotografiilor aeriene şi din satelit. Departamentul de artilerie examinase cu atenţie situaţia. Erau din belşug vârfuri de dealuri care constituiau repere radar de primă mână.

— A, da! respiră adânc maistrul-şef de la reglajul tirului. Domnule, totul? Şi calibrul 125?

Comandantul dădu din cap.

— Maistre Skelley, dacă aducem ceva muniţie înapoi la Subic, voi fi foarte dezamăgit.

— Domnule, propun să folosim încărcătura a treia pentru proiectilele luminoase de calibrul 125 şi să tragem prin ochire vizuală cât putem de mult.

De fapt, era un exerciţiu de geometrie. Experţii artilerişti – între care era inclus şi ofiţerul comandant – se aplecară deasupra hărţii şi deciseră rapid cum trebuia procedat. Deja aveau datele misiunii, singura schimbare fiind că se aşteptaseră să o facă la lumina zilei.

— N-o să rămână în viaţă ca să tragă în elicopterele alea, domnule.

Se auzi telefonul de pe biroul comandantului. Acesta îl înşfăcă.

— Vorbeşte comandantul.

— Toate patru cazanele sunt sub presiune, domnule. Clopotul pentru toată viteza e la treizeci, viteza de luptă la treizeci şi trei.

— E plăcut să ştii că mecanicul-şef este treaz. Foarte bine. Sună alarma de luptă.

Puse receptorul în furcă, în timp ce zgomotul navei începu să crească.

— Domnilor, avem de protejat nişte infanterişti marini, continuă el încrezător.

Departamentul de artilerie al crucişătorului său era la fel de bun cum fusese cel al lui *Mississippi.* Două minute mai târziu, era din nou pe puntea de comandă.

— Domnule Shoeman, preiau comanda.

— Căpitanul ia comanda, anunţă ofiţerul de cart.

— Cârma dreapta, vino la curs nou doi-şase-cinci.

— Am înţeles, domnule comandant, cârma dreapta, vin la curs doi-şase-cinci.

Subofiţerul Sam Baker roti timona.

— Domnule, cârma dreapta.

— Foarte bine, încuviinţă comandantul, adăugând: Surf City, iată-ne.

— Da, domnule comandant! strigă drept răspuns cârmaciul.

Pentru un bătrân băşinos, skipperul era jos pălăria.

Acum era doar o problemă de păstrare a cumpătului. *Ce-ar putea merge prost?* se întrebă Kelly în vârful dealului său. O mulţime de lucruri. Elicopterele s-ar putea ciocni la decolare. Ar putea să treacă direct peste un amplasament de artilerie antiaeriană şi să fie şterse de pe cer. Cine ştie ce fleac fără nici o

importanţă sau vreo garnitură ar putea ceda, făcându-i să se prăbuşească la sol. Ce s-ar întâmplă dacă Apărarea Civilă locală ar avea un exerciţiu de antrenament în seara asta? Întotdeauna ceva depindea de hazard. Văzuse misiuni ratate pentru o mulţime de motive tâmpite şi imprevizibile. Dar nu în noaptea asta, îşi promise el. După ce făcuseră toate pregătirile? Echipajele elicopterelor se antrenaseră intensiv trei săptămâni, aşa cum o făcuseră şi infanteriştii marini. Aparatele de zbor fuseseră întreţinute cu dragoste. Marinarii de pe *Odgen* inventaseră lucruri utile. Niciodată nu puteai să elimini riscul în totalitate, dar pregătirea. Şi antrenamentul îl puteau diminua. Kelly se asigură că arma lui era în bună stare, apoi se aşeză, reluându-şi veghea încordată. Aici nu erai lângă casa de pe colţ din West Baltimore; Asta era realitatea. Asta îl va face capabil să uite totul. Încercarea de a o salva pe Pam se terminase cu un eşec din cauza erorii lui, dar poate că până la urmă avusese un scop. În misiunea aceasta nu va face greşeli. Nimeni nu făcuse. Nu salva o persoană. Salva douăzeci. Se uită cadranul luminos al ceasului. Secundarul se mişca acum extrem de încet. Kelly închise ochii, sperând că, atunci când îi va deschide, limbile ceasului se vor mişca mai repede. Nici pomeneală. Fostul subofiţer din SEALS îşi impuse să inspire adânc şi să continue misiunea. Pentru el asta însemna să-şi aşeze carabina în poală şi să se concentreze asupra binoclului. Supravegherea trebuia să continue chiar până în clipa în care primele grenade M-79 erau trase asupra turnurilor de pază. Infanteriştii marini contau pe el.

Ei, poate că asta le va demonstra tipilor din Philadelphia cât era el de important. Operaţia lui Henry se duce dracului şi eu aranjez lucrurile. *Eddie Morello e important,* îşi spuse el, alimentând imaginea propriului eu, în timp ce rula pe Autostrada 40 spre Aberdeen.

Idiotul nu-şi poate conduce propria operaţiune, nu poate găsi oameni de încredere. I-am spus lui Tony că-i prea deştept, prea iscusit, nu-i cu adevărat un om de afaceri serios – ah, nu, e serios. E mai serios decât tine, Eddie. Henry o să fie primul cioroi care va fi „iniţiat”. Ai grijă. Tony o s-o facă. N-o poate face pentru tine. Propriul tău văr nu poate să te ajute, după ce l-ai pus în legătură cu Henry. Înţelegerea aia nenorocită n-ar fi existat, dacă n-aş fi fost eu. Eu am făcut înţelegerea, dar eu nu pot fi „iniţiat”.

— Pastele mă-sii! mârâi el la un stop pe roşu. *Cineva începe să-i demoleze operaţia lui Henry şi ei îmi cer mie să fac verificări.*

Ca şi cum Henry n-o poate face singur. Probabil că nu, nu-i chiar aşa deştept cum se crede. Şi atunci, ce se bagă între mine şi Tony?

Asta era, nu? mârâi Eddie. *Henry a vrut să mă separe de Piaggi – aşa cum făcuse ca să-l elimine pe Angelo. Angelo a fost prima lui legătură. Angelo mi l-a prezentat mie... Eu i l-am prezentat lui Tony... Tony şi cu mine ne ocupam de legătura cu Philadelphia şi New York... Angelo şi cu mine am fost o pereche de legătură... Angelo era veriga slabă... şi Angelo a fost curăţat...*

Tony şi cu mine suntem o altă pereche de legătură...

El are nevoie numai de una, nu? Doar o legătură cu restul organizaţiei.

Separându-mă pe mine de Tony...

La dracu'!

Morello pescui din buzunar o ţigară şi înfundă cu un pumn bricheta de bord a Cadillacului său decapotabil. Capota maşinii era ridicată. Eddie iubea soarele şi vântul. Era ca şi cum ar fi fost în vasul lui de pescuit. Şi îi dădea o vizibilitate excelentă. Că îl făcea ceva mai uşor de identificat şi urmărit, nu-i trecuse prin minte. Lângă el, pe podea, se afla o geantă diplomat din piele. Înăuntru erau şase kilograme de marfă pură. Philadelphia, îi spuseseră ei, era într-o criză acută şi or s-o dilueze chiar băieţii de acolo. Un târg pe o mulţime de bani gheaţă. Geanta care se îndrepta acum spre sud va fi umplută numai cu bancnote mai mari de douăzeci de dolari. Doi tipi. Nici o durere de cap. Erau profesionişti şi asta era o relaţie de afaceri pe termen lung. Nu era nevoie să-şi facă probleme că va fi jefuit, dar oricum îşi luase cu el revolverul cu ţeavă scurtă, ascuns sub cămaşa largă, chiar lângă catarama centurii; locul cel mai util, dar şi cel mai inconfortabil.

Trebuia să analizeze povestea asta, îşi spuse imperios Morello. S-ar putea chiar să fi înţeles totul. Henry îi manipula. *Henry manipula organizaţia.* Un cioroi încerca s-o facă pe deşteptul cu ei.

Şi reuşea. Probabil că oamenilor lui le luase chiar el maul. Ticălosului îi plăcea să caftească femeile – mai ales pe cele albe. Se potrivea, îşi zise Morello. Toţi erau aşa. Deşi, probabil că era destul de mintos. Mda, era mintos... dar nu suficient. N-ar fi prea greu să-i explice toate astea lui Tony. Eddie era singur. Fă schimbul şi valea înapoi. Ia cina cu Tony. Fii calm şi rezonabil. Lui Tony îi place asta. De parc-ar fi fost la Harvard sau la altă universitate. Ca un blestemat de avocat. Apoi îl lucrăm pe Henry

şi-i preluăm operaţiunea. Era o afacere. Oamenii lui or să meargă. Nu intraseră în afacere pentru că-l iubeau. Intraseră pentru bani. Toţi erau aşa. Apoi el şi Tony ar putea prelua afacerea şi atunci Eddie Morello ar fi un iniţiat.

Mda. Plănuise totul. Morello îşi privi ceasul. Era punctual când trase în parcarea pe jumătate goală a unui local. Unul de modă veche, făcut dintr-un vagon de cale ferată – Calea Ferată Pennsylvania era în apropiere. Îşi aminti prima masă luată la un local cu tatăl lui, într-un loc exact ca ăsta, urmărind cum treceau trenurile. Amintirea îl făcu să zâmbească în timp ce-şi termina ţigara şi o arunca pe asfalt.

Cealaltă maşină trase şi ea în parcare. Era un Oldsmobile albastru, exact cum i se spusese. Cei doi tipi ieşiră din maşină. Unul ţinea o geantă şi se îndrepta spre el. Eddie nu-l cunoştea, dar era bine îmbrăcat, respectabil, aşa cum trebuie să fie un om de afaceri, într-un frumos costum maro. Ca un avocat. Morello zâmbi în sinea lui, fără să privească prea ostentativ în direcţia tipului, în timp ce omul de sprijin stătea în maşină, pentru mai multă siguranţă, urmărindu-i. Mda, tipi serioşi. Şi în curând vor şti şi ei că Eddie Morello era de asemenea un tip serios, îşi spuse el, cu mâna în poală, la cincisprezece centimetri de revolverul ascuns.

— Ai marfa?

— Ai banii? întrebă în loc de răspuns Morello.

— Ai făcut o greşeală, Eddie, spuse pe neaşteptate omul, în timp ce-şi deschidea geanta.

— Cum adică? întrebă Morello, dintr-o dată atent, dar cu zece secunde şi o viaţă de om prea târziu.

— Adică adio, Eddie, adăugă celălalt calm.

Privirea lui spunea totul. Morello încercă imediat să-şi scoată arma, dar nu făcu decât să-l ajute pe celălalt.

— Poliţia, nu mişca! strigă omul, chiar înainte ca primul glonţ să treacă prin capacul deschis al genţii diplomat.

Eddie reuşi să-şi scoată pistolul cu chiu cu vai şi trase un glonţ în podeaua maşinii, dar poliţistul era doar la un metru şi nu putea să rateze. Ofiţerul de sprijin alerga deja spre ei, surprins că locotenentul Charon nu reuşise să-l dezarmeze pe tip. În timp ce-l privea, geanta alunecă într-o parte şi detectivul întinse braţul, aproape lipindu-şi revolverul de pieptul omului şi-l împuşcă drept în inimă.

Pentru Morello totul era acum clar, dar numai timp de una sau două secunde. Henry făcuse totul. Se „iniţiase” singur, asta era.

Morello îşi dădu seama că singurul lui rost în viaţă fusese de a-i aduce împreună pe Henry şi Tony. Nu părea cine ştie ce acum.

— Susţine-mă! răcni Charon.

Se aplecă să ia revolverul lui Eddie. Într-un minut, două maşini ale poliţiei intrară în parcare scârţâind din frâne.

— Idiotul dracului, îi spuse Charon partenerului său cinci minute mai târziu, tremurând în timp ce vorbea, aşa cum fac oamenii după ce au ucis. A încercat să scoată arma ca şi cum nu l-aş fi avut în bătaia pistolului.

— Am văzut totul, confirmă detectivul mai tânăr, crezând că o făcuse.

— Ei, e exact cum aţi spus, domnule, întări sergentul.

Deschise geanta de pe podeaua Oldsmobilului. Era plină cu pungi cu heroină.

— Ce captură.

— Mda, mârâi Charon. Doar că, fiind mort, ticălosul ăsta nu mai poate spune nimic.

Ceea ce era perfect adevărat. Remarcabil, îşi spuse el, făcând eforturi pentru a nu zâmbi din cauza umorului nebun al momentului. Tocmai comisese crima perfectă, sub ochii altor ofiţeri de poliţie. Acum organizaţia lui Henry era în siguranţă.

Aproape că venise vremea. Garda se schimbase. *Ultima oară.* Ploaia continua să cadă îndesat. *Bine.* Soldaţii din turnuri se strângeau unii într-alţii pentru a rămâne uscaţi. Ziua sinistră îi lehămisise chiar mai mult decât de obicei, iar oamenii plictisiţi sunt mai puţin atenţi. Acum toate luminile erau stinse. Nu existau nici măcar lumânări în cazarmă. Kelly făcu un tur lent, atent, cu binoclul. În fereastra cazărmii ofiţerilor se afla o siluetă, un bărbat privind ploaia – rusul, nu? *Aha, deci ăsta-i dormitorul tău? Grozav. Prima lansare a grenadierului numărul trei – caporalul Mendez, nu?* – e *programată pentru deschiderea asta. Un rus prăjit.*

Hai să-i dăm drumul Am nevoie de un duş. Doamne, oare le-o mai fi rămas ceva din sticla de Jack Daniel's? Regulamentul e regulament, dar unele lucruri erau speciale.

Tensiunea creştea. Nu din cauza factorului de pericol. Kelly se considera în afara oricărui pericol. Partea care-l înfricoşase fusese infiltrarea. Acum era rândul elicopterelor, apoi al infanteriştilor marini. Rolul lui era aproape terminat, îşi spuse Kelly.

— Foc! ordonă comandantul.

Newport News îşi pornise radarele doar cu câteva clipe mai devreme. Navigatorul era în postul central de control al tragerii, ajutând departamentul de artilerie să fixeze poziţia exactă a crucişătorului prin citiri radar pe repere terestre cunoscute. Asta însemna să împingi precauţia cam departe, dar misiunea din seara asta o cerea. Radarele de navigaţie şi de control al tirului îi ajutau pe toţi să-şi calculeze poziţia la mustaţă.

Primele proiectile fură trase de turela de 125 mm de la babord. Zgomotul ca un lătrat ascuţit produs de cele două piese de 125 mm era greu de suportat de urechi, dar, o dată cu el, apăruse ceva ciudat de frumos. Cu fiecare salvă tunurile generau un inel de foc galben. Era produs de o particularitate a armei. Ca un şarpe galben care-şi muşcă coada, ondulându-se pentru puţinele secunde ale vieţii sale. Apoi dispăru. La şase mii de metri se aprinse prima pereche de obuze de iluminare şi lumina avea aceeaşi culoare galbenă, metalică şi vie care se mulase pe turelă cu câteva clipe mai devreme. Peisajul verde, umed, al Vietnamului de Nord deveni portocaliu sub lumină.

— Pare să fie o baterie de cincizeci şi şapte. Îi zăresc şi pe servanţi.

Telemetrul din Spot-1 era deja reglat pe relevmentul corespunzător. Lumina le uşura sarcina. Maistrul-şef Skelley fixă distanţa cu o delicateţe remarcabilă. Fu transmisă imediat „centralului”. Zece secunde mai târziu, opt tunuri bubuiră. După alte cincisprezece secunde amplasamentul de baterii triplu-A dispăru într-un nor de praf şi foc.

— La ţintă din prima salvă. Ţinta Alfa distrusă.

Maistrul-şef primi de jos comanda să schimbe relevmentul pe următoarea ţintă. Ca şi comandantul şi el se va pensiona în curând. Poate că vor putea deschide un magazin de arme.

Era ca un tunet îndepărtat, dar cumva deosebit. Partea surprinzătoare era absenţa de reacţie din vale. Îi zărea prin binoclu cum îşi întorc capetele. Poate că se schimbau unele remarci, dar nimic mai mult. La urma urmei, ţara în război şi zgomotele neplăcute erau aici normale, mai ales cele care sunau ca un tunet îndepărtat. Evident prea departe ca să-l îngrijoreze. Din cauza vremii, nici măcar fulgerările luminoase nu puteau fi văzute. Kelly se aşteptase ca unul sau doi ofiţeri să iasă intrigaţi de ce se întâmplă. În locul lor, el ar fi făcut-o... probabil. Dar ei n-o făcuseră.

Nouăzeci de minute şi numărătoarea inversă continua.

Când se îndreptară în şir spre pupa, infanteriştii marini erau uşor încurcaţi. Destul de mulţi marinari se aflau acolo, urmărindu-i cu priviri curioase. Albie şi Irvin îi numărară în timp ce ieşeau pe puntea de zbor, îndreptându-i spre elicoptere.

Ultimii marinari din şir erau Maxwell şi Podulski. Amândoi îşi puseseră cele mai vechi şi urâte uniforme, cămăşi şi pantaloni kaki pe care-i purtaseră în acţiuni pe mare – lucruri asociate cu amintiri plăcute şi noroc. Chiar şi amiralii erau superstiţioşi. Infanteriştii marini văzură pentru prima oară că „amiralul cel palid" – aşa îl botezaseră – avea Medalia de Onoare. Panglica atrase multe priviri şi nu puţine înclinări respectuoase ale capetelor, pe care faţa lui încordată le aprecie.

— Gata, domnule căpitan? întrebă Maxwell.

— Da, domnule, răspunse pe un ton calm Albie, în ciuda nervozităţii lui.

Sosise timpul:

— Ne vedem cam în trei ore.

— Vânătoare bună.

Maxwell, drept ca o lumânare, îl salută pe băiatul mai tânăr.

— Arată de-a dreptul impresionanţi, spuse Ritter.

Purta şi el uniforma kaki, doar ca să fie în ton cu garderoba navei.

— Ah, Iisuse, sper să meargă.

— Mda.

James Greer inspiră, în timp ce nava vira pentru a se alinia în vânt. Câţiva membri din echipa de punte cu baghete luminoase în mâini se îndreptară spre ambele transportoare de trupe pentru a le dirija decolarea şi apoi, unul câte unul, puternicele aparate Sikorski se înălţară în aer, stabilizându-se în turbulenţă şi îndreptându-se spre vest, către continent şi misiunea lor.

— Acum e în mâinile lor.

— Buni băieţi, James, zâmbi Podulski.

— Tipul ăsta, Clark, e impresionant şi el. Isteţ, observă Ritter. Ce face în viaţa de toate zilele?

— Am auzit că pentru moment e cam liber. De ce?

— Avem întotdeauna loc pentru un tip care poate sta pe picioarele lui. Băiatului îi umblă mintea, repetă Ritter, în timp ce se întorceau la Centrul de Informare de Luptă.

Pe puntea de zbor, echipajele aparatelor Cobra făceau verificările finale înaintea decolării. Urmau să se înalţe în

patruzeci şi cinci de minute.

— SNAKE, aici e CRICKET. Orarul e nominal. Confirmă.

— Da! răspunse Kelly cu o voce fermă.

Bătu pe transmiţător trei linii, primind ca răspuns două. *Odgen* abia anunţase că misiunea începuse şi recepţionă confirmarea lui.

— Două ore până la libertate, băieţi, îi îmbărbătă ei în şoaptă pe prizonierii din lagărul din vale.

Că evenimentul urma să fie mai puţin eliberator pentru alţi oameni din lagăr nu era o problemă care să-l îngrijoreze prea tare.

Ronţăi ultimul baton din raţie, strecurând toate 7 ambalajele şi gunoiul în buzunarele de pe coapse ale combinezonului. Ieşi din ascunzătoare. Acum era întuneric şi îşi putea permite să o facă. Încercă să şteargă urmele prezenţei lui în tufiş. La urma urmei, o misiune ca aceasta ar putea fi încercată din nou şi de ce să laşi adversarul să afle câte ceva din modul în care se petrecuse? Tensiunea atinsese până la urmă punctul în care Kelly simţea că trebuie să urineze. Era aproape hazliu şi-l făcu să se simtă ca un puşti, deşi băuse în ziua aceea doi litri de apă.

Treizeci de minute de zbor până la prima zonă de debarcare, *încă treizeci pentru apropiere*. *Când ajung pe creasta dealului îndepărtat intru în contact direct cu ei pentru a controla apropierea finală.*

Hai să-i dăm drumul.

— Mut focul la dreapta. Ţinta Hotel în obiectiv, raportă Skelley. Distanţa… nouă-doi-cinci-zero.

Tunurile bubuiră încă o dată. Una din piesele de o sută de milimetri le răspunse cu foc. Echipajul urmări cum *Newport News* demolează restul batalionului de antiaeriană care, incapabil să-şi părăsească tunurile, încerca măcar să riposteze şi să rănească monstrul care plutea în largul coastei.

— Uite elicopterele, îi atenţionă secundul, aflat la postul lui în Centrul de Informare de Luptă.

Punctele de pe ecranul radarului principal traversară coasta exact pe deasupra locului unde fuseseră ţintele Alfa şi Bravo. Ridică telefonul.

— Aici comandantul.

— Sunt secundul, domnule. Elicopterele sunt deasupra uscatului, trec exact prin coridorul pe care l-am făcut pentru ele.

— Foarte bine. Pregătiţi-vă să începeţi misiunea de tragere. În treizeci de minute vom monitoriza elicopterele pe ultrascurte.

— Am înţeles, domnule comandant.

— Iisuse, observă un operator radar. Ce se întâmplă aici?

— Mai întâi le bombardăm curul, opină vecinul lui, apoi îl invadăm.

Mai erau doar câteva minute până la debarcarea infanteriştilor marini. Ploaia rămânea constantă, deşi vântul se potolise.

Kelly se afla acum în teren deschis. Era în siguranţă. Silueta nu i se profila pe cer. În spatele lui exista o vegetaţie abundentă. Toată îmbrăcămintea şi pielea expusă erau colorate pentru a se confrunta cu fundalul. Ochii lui măturau peste tot, căutând pericolul, neobişnuitul, dar fără să găsească ceva. Era o mocirlă ca-n iad. Umezeala şi argila roşie a acestor dealuri mizerabile pătrunseseră prin ţesătura uniformei în fiecare por şi făceau parte integrantă din fiinţa lui.

Zece minute până la zona de debarcare. Tunetul îndepărtat de pe coastă continua sporadic, dar suficient pentru a ţine la respect pericolul reprezentat de o ripostă vietnameză.

Acum suna chiar mai asemănător tunetului şi numai Kelly ştia că erau tunurile de două sute de milimetri ale unei nave de război. Şedea relaxat, odihnindu-şi coatele pe genunchi, măturând lagărul cu binoclul. Nici o lumină încă. Nici o mişcare. Moartea gonea spre ei, iar ei nu ştiau. Îşi concentră ochii atât de puternic, încât aproape că neglijă urechile.

Era greu de prins prin ploaie: un duduit îndepărtat, înfundat şi insignifiant, dar care nu dispărea. Crescu în intensitate. Kelly îşi înălţă capul de la oculare, răsucindu-se cu gura deschisă, încercând să-l identifice.

Motoare.

Motoare de camioane. Mă rog, nu prea departe era o sosea – nu, şoseaua principală este prea departe... în altă direcţie.

Poate un camion de aprovizionare. Care aduce alimente şi poştă.

Mai multe.

Kelly se deplasă până în vârful dealului şi se sprijini de un copac, privind în vale, acolo unde pintenul unui drum de ţară se întindea spre şoseaua care urmărea malul de nord al râului. Mişcare. Îşi duse binoclul la ochi.

Camion... două... trei... patru... o, Doamne...

Aveau luminile aprinse, doar nişte fante lăsate de benzile lipite

pe faruri. Asta însemna că erau camioane militare. Farurile celui de-al doilea îl iluminau într-o oarecare măsură pe primul. Oameni în spate, aliniaţi pe ambele laturi.

Soldaţi.

Aşteaptă, Johnny, băiete, nu intra în panică. Nu te grăbi, poate...

Ocoliră în jurul bazei de pe Snake Hill. Un paznic dintr-unul din turnuri strigă ceva. Chemarea fu transmisă mai departe Câteva lumini se aprinseră în cazarma ofiţerilor. Cineva ieşi, probabil maiorul, dezbrăcat, strigând o întrebare.

Primul camion se opri la poartă. Un bărbat coborî şi urlă să vină cineva să deschidă. Celălalt camion se opri în spate. Coborâră mai mulţi soldaţi. Kelly numără... zece... douăzeci... treizeci... mai mulţi... dar nu conta numărul.

Important era ce începuseră să facă.

Simţi nevoia să-şi întoarcă privirea. Ce-o să-i mai răpească soarta? De ce nu-i ia viaţa, să termine odată? Însă soarta nu era interesată doar de viaţa lui. Niciodată nu se întâmplă aşa. Era răspunzător, ca-ntotdeauna, pentru mai mult decât atât. Kelly scoase radioul şi-l deschise.

— CRICKET, aici e SNAKE, terminat.

Nimic.

— CRICKET, aici e SNAKE, terminat.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Podulski.

Maxwell luă microfonul.

— SNAKE, aici e CRICKET ACTUAL, care e mesajul tău, terminat.

— Abandon, abandon, abandon – confirmaţi, fu tot ce auziră.

— Repetă. SNAKE, repetă.

— Anulaţi misiunea, ceru Kelly, mult prea zgomotos pentru propria lui siguranţă. Abandon, abandon, abandon. Confirmaţi imediat.

Trecură câteva secunde.

— Recepţionăm ordinul tău de anulare. Confirm. Misiune anulată. Aşteaptă.

— Bine, aştept.

— Ce este? întrebă maiorul Vinh.

— Avem informaţii că americanii ar putea să încerce un raid asupra lagărului, răspunse căpitanul, privindu-şi oamenii.

Aceştia se desfăşurau cu îndemânare, jumătate îndreptându-se spre copaci, cealaltă jumătate ocupând poziţii în interiorul perimetrului, săpând locaşuri, imediat după ce-şi aleseseră locurile.

— Tovarăşe maior, am primit ordin să preiau comanda apărării până la sosirea altor unităţi. Vi se ordonă să vă duceţi musafirul rus la Hanoi, unde va fi în siguranţă.

— Dar...

— Ordinele vin chiar de la generalul Giap, tovarăşe maior.

Ceea ce lămuri foarte rapid lucrurile. Vinh se întoarse în camera lui să se îmbrace. Sergentul se duse să-l scoale pe şofer.

Kelly nu putea face altceva decât să-i urmărească. Patruzeci şi cinci, poate mai mulţi. Era greu să-i numeri în timp ce se aflau în mişcare. Elemente de patrulare în pădure. Acestea reprezentau un pericol imediat pentru el, dar chiar şi aşa aşteptă. Trebuia să fie sigur că luase o hotărâre corectă, ca nu intrase în panică şi nu devenise pe neaşteptate un laş.

Douăzeci şi cinci împotriva a cincizeci, cu efectul surprizei şi cu un plan, nu-i dificil. Douăzeci şi cinci împotriva a o sută, fără surpriză... nici o speranţă. Făcuse ce trebuia. Nu exista nici un motiv pentru a adăuga încă douăzeci şi cinci de cadavre în registrul pe care-l păstrau la Washington, în conştiinţa lui nu era loc pentru genul acesta de greşeală ori pentru felul acesta de vieţi.

— Elicopterele se întorc, domnule, pe acelaşi drum pe care au intrat, îi comunică operatorul radar secundului.

— Prea repede, constată secundul.

— La dracu’, Dutch! Acum ce...

— Misiunea e anulată, Cas, răspunse Maxwell, privind în jos la masa hărţilor.

— Dar de ce?

— Pentru că aşa a decis domnul Clark, interveni Ritter. El reprezintă ochii noştri. El conduce jocul. N-ai nevoie de nimeni ca să-ţi spună asta, domnule amiral. Domnilor, încă avem un om acolo. Să nu uităm asta.

— Avem douăzeci de oameni acolo.

— Adevărat, domnule, dar numai unul dintre ei se întoarce în noaptea asta. Şi asta numai dacă avem noroc.

Maxwell îşi ridică privirea spre căpitanul Franks.

— Hai să ne apropiem de plajă, cât putem de repede.

— Da, domnule.

— Hanoi? De ce?

— Pentru că astea-s ordinele.

Vinh cercetă mesajul pe care-l adusese căpitanul.

— Ei bine, americanii au vrut să vină aici, da? Sper s-o facă. Aici n-o să fie ca la Song Tay.

Ideea unei acţiuni de infanterie nu-l. Încânta în mod deosebit pe colonelul Grişanov, iar o călătorie la Hanoi, chiar una neanunţată, însemna de asemenea o călătorie la ambasadă.

— Lasă-mă să-mi fac bagajele, tovarăşe maior.

— Grăbeşte-te! lătră drept răspuns mărunţelul, întrebându-se dacă plecarea lui la Hanoi nu se datora unor abateri.

Putea fi mai rău. Grişanov îşi adună toate notele şi le strecură într-un rucsac. Toată munca lui, pe care Vinh i-o returnase cu atâta amabilitate. I le va lăsa generalului Rokossovski şi, o dată ce documentele vor fi în mâinile oficialităţilor, îşi va putea susţine cauza ca americanii să nu fie lichidaţi. Bătea un vânt rău, îşi aminti el o vorbă englezească.

Îi auzea venind. Departe, deplasându-se cu multă îndemânare, obosiţi probabil, dar apropiindu-se.

— CRICKET, aici SNAKE, terminat.

— Te-am auzit, SNAKE.

— Mă pun în mişcare. Pe dealul meu sunt oameni, se apropie de mine. Mă voi îndrepta spre vest. Puteţi să-mi trimiteţi un elicopter?

— Afirmativ. Fii atent, fiule.

Era vocea lui Maxwell, încă îngrijorată.

— Plec acum. Încheiat.

Kelly puse radioul în buzunar şi se îndreptă spre creastă. Se opri o clipă să privească, comparând ce vedea acum cu ceea ce văzuse înainte.

Alerg deosebit de repede în întuneric, le spusese el infanteriştilor marini. Era timpul să o dovedească. Ascultă pentru ultima oară zgomotele înaintării soldaţilor nord-vietnamezi care se apropiau, alese un loc unde tufele erau mai rare şi o luă la vale.

30
Agenţi de voiaj

Era evident pentru oricine că lucrurile mergeau prost. Cele două elicoptere de salvare aterizară pe *Ogden* la mai puţin de o oră de la plecare. Unul fu rulat imediat pe pista de staţionare. Celălalt, pe care zbura pilotul mai experimentat, era realimentat. Căpitanul Albie ieşi aproape în secunda în care elicopterul ateriză şi alergă către suprastructura unde îl aştepta echipa de comandă. Realiză că *Ogden* şi escorta lui goneau către plajă. Infanteriştii marini ieşiră şi ei, deprimaţi şi tăcuţi, privind în jos la puntea de zbor, în timp ce îşi scoteau armele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Albie.

— Clark a anulat misiunea. Ştim doar că a părăsit dealul; ne-a semnalat prezenţa unor soldaţi nord-vietnamezi. Vom încerca să-l scoatem. Ce crezi că va face? întrebă Maxwell.

— Va căuta un loc de unde să poată fi luat de elicopter. Hai să vedem harta.

Dacă ar fi avut timp să reflecteze, Kelly poate că ar fi fost tentat să analizeze rapiditatea schimbării din bine în rău. Dar nu o făcuse. Supravieţuirea era un joc care te solicita în totalitate, iar în clipa aceea era singurul joc disponibil. Sigur, nu era unul plictisitor şi, cu puţin noroc, nici pretenţios. Nu erau chiar atât de multe trupe pentru a asigura lagărul împotriva unui atac, nu erau destule – încă – pentru a efectua cu adevărat patrule defensive. Dacă erau îngrijoraţi de posibilitatea unei alte misiuni gen Song Tay, îşi vor păstra puterea de foc la îndemână.

Vor instala echipe de observaţie pe vârfurile dealurilor, probabil nimic altceva, cel puţin pentru moment. Snake Hill se afla cam la cinci sute de metri în spatele lui. Kelly îşi încetini coborârea, trăgându-şi răsuflarea – era mai obosit de teamă decât de efort, deşi ambele contribuiau din plin. Găsi o creastă secundară şi se odihni pe partea opusă a ei. Stătu nemişcat, lăsându-şi urechile să prindă murmurul glasurilor din spate – vorbe, nu mişcare. O.K., intuise la fix situaţia tactică. Probabil că la timpul potrivit vor mai sosi soldaţi, dar până atunci el va fi plecat de mult. *Dacă pot să trimită elicopterul ăla.*

Plăcut gând..

Am fost în situaţii mai grele decât asta. Sfidare proclamată. *Când*? se interesă delicat pesimismul, în clipa aceea, singurul lucru care avea sens era să se îndepărteze cât mai mult de trupele nord-vietnameze. Apoi venea necesitatea găsirii unui loc care să semene cât de cât cu o zonă de aterizare, astfel încât să poată s-o roiască dracului de acolo. Nu era timp pentru panică, dar nici nu putea să zăbovească. O dată cu venirea zilei aici vor fi multe trupe, iar în cazul în care comandantul lor era competent, va dori să afle dacă pe terenul lui nu se găsea vreun element de recunoaştere inamic. Dacă nu va reuşi să părăsească zona înainte de răsăritul soarelui, şansele lui de a mai ieşi vreodată din ţara asta se vor micşora teribil. Mişcă! Găseşte un loc bun! Cheamă elicopterul! Ieşi dracului de aici!

Avea patru ore până la apariţia soarelui. Elicopterul era la o distanţă de circa treizeci de minute. Să zicem două sau trei ore ca să găseşti un loc şi să lansezi apelul. Nu părea prea dificil. Cunoştea zona din jurul lui SENDER GREEN din fotografiile de recunoaştere. Îşi permise o pauză de câteva minute, privind în jur şi orientându-se. Calea cea mai rapidă de a evacua zona era într-acolo, traversând o cotitură a şoselei. Era un risc, dar unul acceptabil. Îşi rearanjă povara pe care o căra, deplasându-şi mai la îndemână încărcătoarele de rezervă. Mai mult decât orice, lui Kelly îi era teamă că ar putea să cadă prizonier, să fie la mila unor oameni ca aceia din PLASTIC FLOWER, să fie incapabil să riposteze, să-şi piardă controlul asupra propriei vieţi. O voce calmă îi spunea undeva, într-un cotlon al minţii, că era preferabilă moartea. Riposta, chiar în condiţiile unor şanse ridicol de mici, nu însemna sinucidere. O.K.. Se decisese. Îşi începu deplasarea.

— Să-l chem? întrebă Maxwell.

— Nu, nu acum.

Căpitanul Albie clătină din cap.

— O să ne cheme el. Domnul Clark este ocupat acum. O să-l lăsăm în pace.

Irvin intră în Centrul de Informaţii de Luptă.

— Clark? întrebă sergentul-major de artilerie.

— Încearcă să scape.

— Vreţi să merg cu câţiva oameni cu elicopterul de salvare numărul unu?

Că vor încerca să-l scoată pe Clark nu era o întrebare.

Infanteriştii marini aveau un dezgust funciar pentru abandonarea oamenilor.

— E sarcina mea, Irvin, spuse Albie.

— Mai bine aţi dirija operaţiunea de salvare, domnule, ripostă Irvin pe un ton rezonabil. Oricine poate să tragă cu o armă.

Maxwell, Podulski şi Greer nu participau la conversaţie, urmărind şi ascultând doi profesionişti care ştiau ce se pregăteau să facă. Comandantul infanteriştilor marini se înclină în faţa înţelepciunii subofiţerului cu cele mai vechi state de serviciu.

— Ia tot ce-ţi trebuie.

Albie se întoarse către Maxwell.

— Domnule, vreau ca Numărul Unu să decoleze acum.

Comandantul-adjunct al Operaţiunilor Navale înmână casca de fonie unui ofiţer de numai douăzeci şi opt de ani din infanteria marină; implicit, ceda şi comanda tactică a misiunii eşuate. Un gest simplu, dar care semnifica finalul carierei lui Dutch Maxwell.

Imobilitatea era terenul propice pentru frică. Mişcarea îi dădea lui Kelly sentimentul că îşi putea controla viaţa. Era o iluzie pe care o realiza mintal, dar corpul lui recepţiona în acest mod mesajul, ceea ce făcea lucrurile mai bune. Ajunse la poalele dealului, într-un tufăriş mai gros. Acolo. Chiar dincolo de şosea se găsea un spaţiu deschis, o pajişte sau aşa ceva, poate o porţiune din lunca inundabilă a fluviului. Era cum nu se poate mai potrivită. Nimic bătător la ochi. Îşi înşfăcă radioul.

— SNAKE către CRICKET, terminat.

— Aici CRICKET. Te recepţionăm, suntem pregătiţi.

Mesajul venea gâfâit, rostit cu respiraţia întretăiată.

— La vest de dealul meu, dincolo de şosea, cam trei kilometri la vest de obiectiv, câmp deschis. Sunt aproape. Trimiteţi elicopterul. Pot semnaliza cu girofarul.

Albie privi harta, apoi fotografiile aeriene. Mă rog, părea destul de uşor. Împinse harta cu un deget şi subofiţerul de la controlul de zbor transmise imediat mai departe informaţia. Albie aşteptă confirmarea, înainte de a-i răspunde lui Clark:

— Recepţie. Numărul Unu pleacă acum, suntem la doi-zero minute distanţă.

— Recepţionat.

Prin zgomotul paraziţilor, Albie desluşi uşurarea din vocea lui Clark.

— Voi fi pregătit. Terminat.

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne.

Acum Kelly nu se mai grăbea, se deplasa încet şi în tăcere spre şosea.

A doua lui vizită în Vietnamul de Nord nu va fi la fel de lungă ca prima. De data asta nu trebuia să se retragă înotând şi nici pielea nu-i fusese ciuruită de toate injecţiile pe care le încasase înainte de plecare; poate că acum nu se va îmbolnăvi din cauza apei din afurisitul ăsta de fluviu. Nu se putea spune că se relaxase, dar mai pierduse ceva din tensiunea nervoasă. Ca la un semnal, ploaia se înteţi, înăbuşind zgomotul şi reducând vizibilitatea. Alte veşti bune. Poate Dumnezeu, sau soarta se hotărâseră până la urmă să nu-l abandoneze. Se opri din nou, la zece metri de şosea şi privi în jur. Nimic. Îşi acordă câteva minute pentru a se relaxa şi pentru a lăsa tensiunea să dispară.

Nu avea nici un sens să se grăbească să traverseze, doar ca să fie în teren deschis. O zonă plată, neacoperită, era periculoasă atunci când te găseai singur în teritoriu inamic. Mâinile strângeau carabina, „ursuleţul de pluş” al infanteristului, în timp ce Kelly respira adânc şi încet, pentru a-şi domoli pulsul. Când simţi că totul era în regulă, îşi permise să se apropie de şosea.

Mizerabile drumuri, oftă Grişanov, *chiar mai proaste decât cele din Rusia.* Destul de ciudat, maşina avea un aer franţuzesc. Şi mai remarcabil, mergea destul de bine, sau aşa ar fi făcut dacă nu ar fi fost şoferul. Ar fi trebuit s-o conducă maiorul Vinh. Probabil că, fiind ofiţer, s-ar fi priceput, dar prostul, conştient de statutul lui, găsise de cuviinţă să-şi lase ordonanţa la volan, iar boul ăsta de ţăran nu părea că ar şti să conducă ceva mai complicat decât un bivol. Maşina derapa în noroi. Din cauza ploii, şoferul avea dificultăţi şi cu vizibilitatea. Grişanov, în scaunul din spate, închise ochii, strângându-şi în braţe rucsacul. N-avea nici un sens să privească drumul. Putea doar să se înfricoşeze. Era ca şi cum ai fi zburat pe vreme proastă, îşi spuse el, ceva ce nu entuziasma pe nici un pilot – ba încă şi mai puţin atunci când altcineva se afla la manşă.

Aşteptă, supraveghind terenul înainte de traversare, ciulind urechile după un eventual zgomot de motor de camion, cel mai mare pericol pentru el. Nimic. O.K., erau cam cinci minute până la elicopter. Kelly se ridică şi căută în spate, cu mâna stângă, girofarul de semnalizare. În timp ce traversa şoseaua continuă să

privească spre stânga, ruta pe care ar fi urmat-o camioanele cu trupe suplimentare pentru a se apropia de lagărul aflat acum într-o siguranţă deplină. *Drace!*

Numărai pe degete situaţiile când concentrarea acţionase împotriva lui, dar de data asta o păţise. Zgomotul maşinii care se apropia, fâsâind pe suprafaţa noroioasă a drumului, se insinuase perfect printre zgomotele naturale care-l înconjurau şi, când sesiză diferenţa, era prea târziu. Când maşina depăşi curba, el se afla chiar în mijlocul şoselei, stând acolo ca o căprioară surprinsă de faruri şi sigur că şoferul trebuia să-l fi văzut. Ce urmă fură o serie de automatisme.

Kelly ridică repede carabina şi trase o rafală scurtă în zona şoferului. Pentru moment, maşina continuă să se îndrepte spre el şi trase o a doua rafală în scaunul pasagerului din fată. Atunci maşina îşi schimbă direcţia, ciocnindu-se în plin de un copac. Toată secvenţa nu durase mai mult de trei secunde şi inima lui Kelly începu să bată din nou, după o pauză înspăimântător de lungă. Alergă spre maşină. Pe cine ucisese?

Şoferul ieşise prin parbriz şi avea două gloanţe în cap. Kelly smuci portiera din dreptul pasagerului. Persoana aflată acolo era... maiorul vietnamez. Lovit şi el în cap. Împuşcăturile nu erau centrate perfect şi, deşi craniul omului era deschis, corpul încă îi tremura. Kelly îl trase din vehicul şi îngenunche pentru a-l percheziţiona, înainte de a auzi un geamăt din interior. Se aplecă în interiorul maşinii... un alt bărbat – rusul! -– pe podeaua din spate. Kelly îl scoase şi pe el afară. Omul avea un rucsac încleştat în mâini.

Rutina veni la fel de automat ca şi împuşcăturile. Kelly îl pocni pe rus cu patul armei şi acesta leşină, apoi se întoarse repede să scotocească prin uniforma maiorului, căutând materiale informaţionale. Îndesă în buzunar toate documentele şi hârtiile. Vietnamezul îl privea, iar unul din ochii lui funcţiona încă.

— Viaţa-i o curvă, nu? spuse rece Kelly, în timp ce ochii celuilalt îşi pierdeau însufleţirea. Ce dracu' fac cu tine? întrebă Kelly, întorcându-se spre corpul rusului. Tu eşti tipul care-i hărţuia pe băieţii noştri, aşa-i?

Îngenunche, deschise rucsacul şi găsi întregul teanc de hârtii care răspunseră la întrebare în locul rusului – un lucru pe care colonelul sovietic era total incapabil să-l facă.

Decide-te repede, John, elicopterul nu-i prea departe acum.

— Văd girofarul! spuse copilotul.

— Ne apropiem cât se poate de repede.

Pilotul îşi conducea aparatul Sikorski cu viteza maximă pe care o permitea motorul. La două sute de metri reduse brusc turaţia, iar poziţia înclinată a aparatului, la patruzeci şi cinci de grade, cu botul în sus, opri rapid mişcarea de înaintare – de fapt perfect, pentru că se apropie de girofarul cu infraroşii care clipea. Elicopterul de salvare se stabiliză la jumătate de metru de sol, scuturat de vânt. Comandorul din Marina Militară lupta din răsputeri pentru a menţine aparatul stabil şi mintea răspunse cu întârziere la acel ceva recepţionat de ochi. Văzuse cum curentul rotorului îi dobora supravieţuitorul prezumtiv, dar...

— Am văzut *doi* oameni acolo? întrebă el prin intercom.

— Dă-i drumul! Se precipită o altă voce pe circuitul intern de comunicaţii. Pachetul la bord, şterge-o!

— Roiul din Dodge City, acum!

Pilotul trase manşa ca să câştige altitudine, călcă pedala palonierului şi se îndreptă spre fluviu, în timp ce elicopterul accelera. *N-ar fi trebuit să fie doar o singură persoană?* Lăsă-asta la o parte. Acum avea altceva de făcut, dar până la apă şi securitatea pe care o oferea erau vreo şaizeci de kilometri sinuoşi.

— Cine dracu-i ăsta? se miră Irvin.

— Un autostopist, răspunse Kelly, acoperind zarva motorului.

Clătină din cap. Explicaţiile vor fi lungi şi vor trebui să aştepte. Irvin înţelese şi-i oferi un bidon. Kelly îl goli. Atunci începu tremuratul. În faţa echipajului elicopterului şi a celor cinci infanterişti marini, Kelly tremura ca şi cum ar fi fost în inima Arcticei, ghemuindu-se şi îmbrăţişându-se, ţinându-şi arma aproape, până când Irvin i-o luă şi o asigură. Sergentul-major de artilerie remarcă faptul că se trăsese cu ea. O să afle mai târziu de ce şi în ce. Mitraliorii din portiere măturau cu privirea valea fluviului, în timp ce aeronava lor gonea cu motorul urlând la doar treizeci de metri de suprafaţa sinuoasă. Călătoria se dovedi lipsită de evenimente, mult diferită de ce aşteptaseră ei, aşa cum era cazul cu întreaga noapte. Ce mersese prost? Voiau să ştie. Răspunsul se găsea la bărbatul pe care tocmai îl culeseseră. Dar cine dracu' era celălalt? Nu era asta o uniformă rusească? Doi infanterişti marini se aplecară deasupra trupului şi-i legară mâinile. Un al treilea asigură curelele rucsacului.

— Numărul Unu, suntem deasupra apei. Îl avem pe SNAKE la bord. Terminat.

— Numărul Unu, aici CRICKET, am recepţionat. Suntem gata. Am terminat.

Albie îşi ridică privirea.

— Ei, asta este.

Podulski era cel mai afectat. BOXWOOD GREEN fusese încă de la început ideea lui. Dacă ar fi avut succes, putea să ducă la o schimbare a situaţiei. Putea să deschidă uşa pentru CERTAIN CORNET, putea să schimbe cursul războiului – iar moartea fiului său nu ar fi fost inutilă. Se uită la ceilalţi. Aproape că întrebă dacă n-ar putea să încerce din nou, dar îşi văzu de treabă. Eşec total. Era o recunoaştere amară şi o realitate extrem de tristă pentru cineva care-şi servise ţara de adopţie timp de treizeci de ani.

— O zi grea? întrebă Frank Allen.

Locotenentul Mark Charon era surprinzător de bine dispus pentru un tip care trecuse printr-un schimb de focuri care ar fi putut să-i fie fatal, ca de altfel şi extrem de rigurosul interogatoriu care urmase.

— Idiotul dracului. Nu trebuia să se întâmple aşa, mormăi Charon. Cred că nu i-a surâs ideea traiului la Falls Road, adăugă locotenentul din Brigada Narcotice, referindu-se la Penitenciarul din Maryland.

Localizată în centrul oraşului Baltimore, clădirea era atât de mohorâtă, încât pensionarii se refereau la ea ca la Castelul lui Frankenstein.

Allen nu avea multe să-i spună. Procedurile pentru incident erau simple. Charon urma să beneficieze de o permisie administrativă de zece zile lucrătoare, în timp ce Departamentul se asigura că schimbul de focuri fusese conform regulilor oficiale pentru utilizarea „forţei mortale”. În esenţă, era o vacanţă plătită de două săptămâni, doar că Charon putea fi supus şi altor interogatorii. Ceea ce nu era probabil în acest caz, pentru că mai mulţi ofiţeri de poliţie fuseseră martori la întreaga poveste, unul doar la vreo cinci metri.

— Eu cercetez cazul, Mark, îl informă Allen. Am studiat preliminariile. Se pare că vei ieşi basma curată din povestea asta. Ai făcut ceva ce l-ar fi putut speria?

Charon clătină din cap.

— Nu, n-am strigat şi nici n-am făcut altceva până când a vrut să-şi scoată arma. Am încercat să-l iau cu binişorul, ştii, să-l potolesc. Dar a luat-o razna. Eddie Morello a murit de tâmpenie,

observă locotenentul, amuzându-se impasibil de faptul că spunea purul adevăr.

— Ei, n-o să plâng pentru moartea unuia care se ocupa de droguri. A fost o zi bună peste tot, Mark.

— Cum adică, Frank?

Charon se aşeză şi fură o ţigară.

— Azi am primit un telefon din Pittsburgh. Se pare că am dat de un martor pentru crima de la arteziană, de care se ocupă Em şi Tom.

— Serios? Astea chiar că sunt veşti bune. Ce avem?

— Cineva, probabil o fată, după felul cum vorbea tipul, care a văzut cum au încasat-o Madden şi Waters. Se pare că-i vorbeşte despre asta preotului ei şi el încearcă s-o determine să ne povestească ce ştie.

— Grozav, aprobă Charon, ascunzându-şi fiorul interior la fel de bine cum îşi ascunsese entuziasmul produs de prima lui crimă comandată.

Încă o chestie de curăţat. Cu noroc, ar putea fi ultima.

Elicopterul ateriză lin pe USS *Ogden:* Imediat după ce ajunse jos, oamenii reapărură pe puntea de zbor. Echipa de pe punte asigură aparatul cu lanţuri, în timp ce ocupanţii lui începură să coboare. Mai întâi ieşiră infanteriştii marini, uşuraţi că se aflau în siguranţă, dar şi dezamăgiţi de modul în care decursese noaptea. Orarul era aproape perfect, o ştiau. Aceasta eră ora programată pentru întoarcerea la navă, împreună cu tovarăşii lor pe care ar fi trebuit să-i elibereze şi aşteptaseră clipa aceasta, aşa cum o echipă îşi anticipează în vestiar bucuria victoriei. Dar nu acum. Pierduseră şi încă nu ştiau de ce.

Irvin şi un alt infanterist marin ieşiră, sprijinind un corp, spre surpriza deplină a amiralilor. Următorul apăru Kelly. Pilotul elicopterului îi urmări cu ochi mari. Pe pajişte fuseseră două corpuri. Dar el se simţea uşurat în special la gândul că îndeplinise încă o misiune de salvare în Vietnamul de Nord, care totuşi era un semisucces.

— Ce dracu’? întrebă Maxwell, în timp ce nava începea să vireze spre est.

— Hei, băieţi, hai să-l băgăm pe tipul ăsta înăuntru şi să-l izolăm chiar acum, îi zori Ritter.

— E inconştient, domnule.

— Aduceţi şi un medic, ordonă Ritter.

Raportul asupra misiunii se ţinu într-unul din numeroasele

dormitoare goale pentru trupe de pe *Ogden.* Lui Kelly i se permise doar să se spele pe faţă, nimic altceva. Un infirmier îl examină pe rus, asigurându-i pe amirali că prizonierul era sănătos, deşi uşor ameţit; ambele pupile erau egale şi reacţionau, nu avea o comoţie. Doi infanterişti marini asigurară paza.

— Patru camioane, spuse Kelly. Au apărut dintr-o dată. Un pluton întărit, probabil înarmat până-n dinţi, exact când echipa de asalt era pe drum şi au început imediat să-şi sape locaşuri de tragere – cam cincizeci. A trebuit să anulez operaţia.

Greer şi Ritter schimbară o privire. *Nu era o coincidenţă.* Kelly se uită la Maxwell.

— Dumnezeule, îmi pare rău, domnule. Misiunea nu putea fi executată. A trebuit să părăsesc dealul pentru că instalau acolo posturi de ascultare. Vreau să spun, chiar dacă am fi fost capabili să ne descurcăm...

— Ai uitat că avem elicoptere de luptă? mârâi Podulski?

— Las-o baltă, Cas, îl avertiză James Greer.

Kelly îl privi lung pe amiral, înainte de a răspunde acuzaţiei:

— Domnule amiral, şansele de succes erau exact zero. Sarcina mea era să supraveghez obiectivul, ca să fim siguri că misiunea n-o să ne coste prea mult, de acord? Cu o logistică mai bună poate că am fi reuşit – echipa de la Song Tay putea s-o facă. N-ar fi fost o treabă curată, dar ei aveau suficientă putere de foc ca s-o scoată la capăt atacând direct obiectivul, aşa cum au făcut-o.

Clătină din nou din cap.

— Dar nu în circumstanţele astea.

— Eşti sigur? întrebă Maxwell.

Kelly dădu din cap.

— Da, domnule. Absolut sigur.

— Mulţumesc, domnule Clark, interveni calm căpitanul Albie, recunoscând adevărul celor de-abia auzite.

Kelly rămase pe loc, încă tensionat de evenimentele nopţii.

— O.K., mormăi după o clipă Ritter. Ce poţi să ne spui despre musafirul nostru, domnule Clark?

— Am făcut-o de oaie, admise Kelly, explicând cum ajunsese maşina atât de aproape. I-am ucis pe şofer şi pe comandantul lagărului – cred că el era. Avea astea la el.

Kelly scoase documentele din buzunare şi le înmână asistenţei.

— Rusul avea o grămadă de hârtii. M-am gândit că n-ar fi o chestie deşteaptă să-l las acolo şi că ne-ar putea fi util.

— Hârtiile astea sunt în rusă, constată Irvin.

— Dă-mi câteva, ordonă Ritter. Rusa mea este destul de bună.

— Avem nevoie şi de cineva care se descurcă în vietnameză.

— Am eu pe unul, îi asigură Albie. Irvin, adu-l aici pe sergentul Chalmers.

Ritter şi Greer se retraseră la o masă de colţ.

— Dumnezeule, se minună ofiţerul superior, răsfoind notele scrise. Tipul ăsta a obţinut o mulţime de date... Rokossovski? E în Hanoi? Pe foaia asta e un rezumat.

Sergentul Chalmers, un specialist în informaţii, începu să citească hârtiile luate de la maiorul Vinh. Toţi ceilalţi aşteptau ca agenţii CIA să examineze documentele.

— Unde sunt? întrebă în rusă Grişanov.

Încercă să ajungă la banda care-i acoperea ochii, dar nu reuşi să-şi mişte mâinile.

— Cum te simţi? se interesă o voce în aceeaşi limbă.

— Maşina s-a ciocnit de ceva.

Vocea se întrerupse.

— Unde sunt?

— La bordul lui USS *Ogden,* domnule colonel, îi răspunse Ritter în engleză.

Corpul din cuşetă, legat în chingi, deveni rigid şi prizonierul continuă în ruseşte, susţinând că nu vorbeşte engleza.

— Atunci, de ce unele din notele tale sunt în engleză? întrebă rezonabil Ritter.

— Sunt ofiţer sovietic. Nu aveţi dreptul...

— Avem tot atâtea drepturi câte ai tu să interoghezi prizonierii de război americani şi să hotărăşti uciderea lor, tovarăşe colonel.

— Cum adică?

— Prietenul tău, maiorul Vinh, este mort, dar avem mesajele pe care le-a primit. Cred c-ai terminat de vorbit cu oamenii noştri, aşa-i? Iar armata nord-vietnameză încearcă să găsească modul cel mai convenabil de a-i elimina. Vrei să-mi spui că nu erai la curent cu asta?

Înjurătura pe care o auzi Ritter fu una deosebit de murdară, dar în voce se simţea o surpriză veritabilă, care era interesantă. Omul acesta era prea rănit ca să disimuleze bine. Ritter se uită spre Greer:

— Trebuie să mai citesc ceva. Vrei să-i ţii companie tipului ăsta?

Singurul lucru bun care i se întâmplă lui Kelly în noaptea aceea fu că, până la urmă, căpitanul Franks nu-şi aruncase peste bord raţiile pe cap de aviator. După terminarea raportului îşi găsi cabina şi dădu pe gât trei porţii ţepene. O dată cu eliberarea de tensiunea nopţii, epuizarea fizică puse stăpânire pe el. Cele trei băuturi îl dădură gata şi se prăbuşi în cuşetă, fără măcar să facă un duş purificator.

Se luă decizia ca *Ogden* să continue aşa cum fusese planificat, navigând cu douăzeci de noduri înapoi spre Subic Bay. Marea navă amfibie devenise un loc liniştit. Echipajul, stimulat de o misiune importantă şi dramatică, se potolise o dată cu eşecul ei. Carturile fură schimbate, nava continuă să funcţioneze ca înainte şi în careuri singurul zgomot era cel al tăvilor de metal şi al ustensilelor. Nu glume, nu poveşti. Personalul medical suplimentar era cel mai afectat. Fără nici o persoană de îngrijit şi nimic de făcut, rătăceau doar pe navă. Elicopterele plecară înainte de prânz, aparatele Cobra spre Danang, iar cele de salvare înapoi la portavionul lor. Oamenii de la comunicaţii trecură la îndatoririle lor de rutină, scotocind atmosfera în căutarea mesajelor radio, găsind o misiune nouă pentru a o înlocui pe cea veche.

Kelly nu se trezi până la ora şase după-masa. După ce făcu un duş, coborî pentru a-i găsi pe infanteriştii marini. Le datora o explicaţie, îşi zise el. Cineva le-o datora. Erau în aceeaşi încăpere. Macheta era încă acolo, pe masa cu nisip.

— Exact aici am fost, spuse el, găsind banda de cauciuc cu doi ochi pe ea.

— Câţi băieţi răi?

— Patru camioane au venit pe şoseaua asta şi s-au oprit aici, arătă Kelly. Au săpat amplasamente pentru arme grele, aici şi aici. Au trimis oameni pe dealul meu. Chiar înainte de a pleca, am văzut o altă echipă îndreptându-se în partea asta.

— Iisuse, exclamă un comandant de grupă. Exact pe ruta noastră de apropiere.

— Mda, confirmă Kelly. Oricum, ăsta-i motivul.

— Cum de-au ştiut să trimită întăriri? întrebă un caporal.

— Nu-i treaba mea.

— Mulţam, Snake, spuse comandantul de grupă, ridicându-şi privirea de pe macheta care avea să fie în curând aruncată peste bord. A fost o decizie grea, nu?

Kelly dădu din cap.

— Îmi pare rău, amice. Pe bunul Dumnezeu, îmi pare rău.

— Domnule Clark, soţia mea aşteaptă un copil, cam în două luni... Dacă n-ai fi fost dumneata...

Soldatul îi întinse mâna pe deasupra machetei:

— Mulţumesc, domnule.

Kelly i-o strânse.

— Domnule Clark?

Un marinar îşi vârî capul în compartiment.

— Vă caută domnii amirali. Sus, în careul ofiţerilor, domnule.

— Doctorul Rosen, spuse Sam, ridicând receptorul.

— Bună ziua, domnule doctor. Aici e sergentul Douglas.

— Ce pot face pentru dumneata?

— Încercăm să dăm de prietenul dumneavoastră Kelly. Nu răspunde la telefon. Aveţi idee unde este?

— Nu l-am văzut de mult, răspunse prudent chirurgul.

— Ştiţi pe cineva care l-a văzut?

— O să verific. Care-i treaba? adăugă Sam, punând o întrebare despre care ştia că putea fi foarte nepotrivită şi întrebându-se ce fel de răspuns ar putea primi.

— Păi, hm, nu pot să vă spun, domnule. Sper că înţelegeţi.

— Mda, bine. O să-ntreb.

— Te simţi mai bine? întrebă mai întâi Ritter.

— Un pic, recunoscu Kelly. Care-i povestea cu rusul?

— Clark, s-ar putea să fi făcut o treabă bună.

Ritter gesticulă spre masa cu un mai puţin de zece teancuri de documente pe ea.

— Vor să omoare prizonierii, îl informă Greer.

— Cine? Ruşii? întrebă Kelly.

— Vietnamezii. Ruşii îi vor vii. Tipul pe care l-ai ridicat încerca să-i ia acasă, îl lămuri Ritter, ridicând o foaie de hârtie. Aici e ciorna scrisorii în care-şi justifică cererea.

— Asta-i bine sau rău?

Zgomotele de afară erau diferite, remarcă Zacharias. Şi erau mai mulţi oameni. Din toate părţile se întretăiau ordine răcnite. Era prima zi, după o lună întreagă, când Grişanov nu-l vizitase nici măcar pentru câteva minute. Singurătatea devenise şi mai apăsătoare şi era din ce în ce mai copleşit de gândul că acordase Uniunii Sovietice un curs universitar de apărare antiaeriană continentală. Nu intenţionase să o facă. Nici măcar nu ştiuse ce făcea. Totuşi, asta nu era o consolare. Rusul se jucase cu el, iar

colonelul Robin Zacharias, din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, divulgase totul, prostit de un pic de amabilitate şi camaraderie din partea unui ateu... şi de băutură. Prostie şi păcat, cea mai banală combinaţie de slăbiciuni omeneşti, în care el se cufundase de bună voie. Nici măcar nu putea plânge de ruşine. Era dincolo de plâns, aşezat pe podeaua celulei, privind la betonul grosolan, murdar, dintre picioarele lui desculţe. Încălcase credinţa în Dumnezeu şi încrederea ţării sale, îşi spuse Zacharias, când masa de seară îi fu împinsă prin deschizătura din partea de jos a uşii. O supă subţire de dovleac şi nişte orez viermănos. Nu făcu nici o mişcare spre ea.

Grişanov ştia că era un om mort. Nu-l vor elibera. Nici măcar nu puteau să admită că era în posesia lor. Va dispărea, aşa cum dispăruseră şi alţi ruşi în Vietnam, unii la amplasamente SAM, alţii în timp ce executau diverse treburi pentru micii ticăloşi nerecunoscători. De ce-l hrăneau atât de bine? Părea să fie o navă mare, dar se putea înşela, fiind primul, lui voiaj pe mare. Chiar şi mâncarea bună era dificil de înghiţit, dar jură să nu se facă de ruşine şi să nu cedeze amestecului de rău de mare şi teamă. Era pilot de vânătoare, unul bun, care înainte înfruntase moartea, uneori chiar şi ia manşa unui avion care nu răspundea strălucit la comenzi. Îşi aminti că în situaţiile acelea se întreba ce-i vor spune soţiei lui. Se întrebă şi acum. O scrisoare? În care ar fi scris ce? Tovarăşii de luptă, ofiţerii din PVO-Stranîi, vor avea grijă de familia lui? Va fi suficientă pensia?

— Îţi baţi joc de mine?

— Domnule Clark, lumea poate fi un loc foarte complicat. De ce crezi că ruşii i-ar iubi?

— Le dau arme şi-i antrenează, nu-i aşa?

Ritter îşi strivi Winstonul.

— Noi dăm chestiile astea oamenilor din toată lumea. Nu toţi sunt persoane simpatice, dar trebuie să lucrăm cu ei. Acelaşi lucru se întâmplă şi la ruşi, poate nu chiar aşa, dar asemănător. Oricum, tipul ăsta, Grişanov, făcea un efort considerabil pentru a ne păstra oamenii în viaţă.

Ritter ridică o altă coală.

— Aici e o cerere pentru mâncare mai bună – chiar şi pentru un doctor.

— Deci, ce facem cu el? întrebă amiralul Podulski.

— Asta, domnilor, ţine de departamentul nostru, răspunse

Ritter, privind spre Greer, care dădu aprobator din cap.
— Staţi puţin, obiectă Kelly. Îi storcea de informaţii.
— Şi? făcu Ritter. Asta-i era sarcina.
— Ne abatem de la adevărata problemă, interveni Maxwell.
James Greer îşi turnă un strop de cafea.
— Ştiu. Trebuie să ne mişcăm repede.
— Şi, în sfârşit...
Ritter ciocăni cu degetul o traducere a mesajului vietnamez.
— Ştim că cineva a trădat misiunea. O să-l găsim pe ticălosul ăsta.
Încă drogat de somn, Kelly nu era capabil să urmărească totul şi cu atât mai puţin să privească suficient de departe în viitor, pentru a-şi da seama cum îşi asumase locul în centrul afacerii.

— Unde-i John?
Sandy O'Toole îşi ridică privirea de pe hârtiile la care lucra. Mai era puţin până la sfârşitul schimbului şi întrebarea profesorului Rosen scormonea în îngrijorarea pe care se străduia să o înăbuşe de peste o săptămână.
— Lipseşte din ţară. De ce?
— Am primit astăzi un telefon de la poliţie. Îl caută.
O, Doamne.
— De ce?
— Nu mi-a spus.
Rosen privi în jur. Erau singuri în oficiul asistentelor.
— Sandy, ştiu că face nişte lucruri – adică, cred că ştiu, dar am...
— Nici eu nu am vesti de la el. Ce-ar trebui să facem?
Rosen făcu o grimasă şi-i evită privirea, înainte de a răspunde:
— În calitate de buni cetăţeni, ar trebui să cooperăm cu poliţia... dar nu o facem, nu-i aşa? Ai vreo idee unde se află?
— Mi-a spus, dar nu pot... execută o misiune pentru guvern... în...
Nu reuşi să termine, neputându-se decide să pronunţe cuvântul.
— Mi-a dat un număr unde pot să sun. Nu l-am folosit.
— Eu aş face-o, o asigură Sam şi părăsi încăperea.
Nu era drept. Plecase într-o misiune importantă şi periculoasă, ca acum să se întoarcă la o anchetă a poliţiei. Asistentei O'Toole i se păru că nedreptatea vieţii devenise cum nu se poate mai ticăloasă. Se înşela.

— Pittsburgh?

— Aşa a spus, confirmă Henry.

— Apropo, e nostim că tipul ăsta e informatorul tău. Foarte profesional, continuă Piaggi cu respect.

— Ne-a avertizat că treaba trebuie rezolvată rapid. Fata n-a dezvăluit încă mare lucru.

— A văzut totul?

Piaggi nu trebui să adauge că asta nu i se părea deloc o dovadă de profesionalism.

— Henry, să-i ţii pe oameni în frâu e o chestie. Să-i transformi în martori e cu totul altceva.

— Tony, o să am grijă, dar problema asta trebuie s-o rezolvăm rapid de tot, înţelegi?

Lui Henry Tucker i se părea că se află în ultima linie dreaptă, iar dincolo de sosire se găseau atât siguranţa, cât şi prosperitatea. Că încă cinci oameni trebuiau să moară, pentru a-l trece pe el peste această linie, era o chestie lipsită de importanţă, după cursa pe care o efectuase până acum.

— Continuă.

— Numele de familie e Brown. Pe ea o cheamă Doris. Tatăl se numeşte Raymond.

— Eşti sigur?

— Fetele vorbesc între ele. Am numele străzii şi tot ce trebuie. Tu ai relaţii. Am nevoie să le foloseşti rapid.

Piaggi îşi notă informaţiile.

— O.K., legăturile noastre din Philadelphia se pot ocupa de asta. N-o să fie ieftin, Henry.

— Nici nu mă aşteptam să fie.

Puntea de zbor părea pustie. Toate patru aparatele de zbor, repartizate pentru scurt timp pe *Ogden,* plecaseră acum şi puntea îşi reluase fostul statut de piaţă centrală neoficială a navei. Stelele erau aceleaşi ca înainte, acum că nava naviga din nou sub un cer senin, iar un ciob de lună, pe cale de dispariţie, se afla încă acolo sus, la acea oră matinală. Totuşi, nici un marinar nu era pe punte. Cei treji la această oră erau de serviciu, iar pentru Kelly şi infanteriştii marini ciclul zi/noapte avea o cu totul altă dimensiune, pereţii de oţel cenuşiu ai cabinelor nereuşind să fie o stavilă în calea gândurilor lor. Siajul avea o curioasă luminiscenţă verde, din cauza fotoplanctonului agitat de elice şi lăsa o dâră lungă şi spumoasă în urma navei. O jumătate de duzină de oameni stăteau la extremitatea dinspre pupa şi o

priveau în tăcere.

— Ar fi putut fi mult mai rău, ştii…

Kelly se întoarse. Era Irvin. Trebuia să fie el.

— Ar fi putut fi şi mult mai bine, Artilerie.

— N-a fost un accident felul în care au apărut, aşa, dintr-o dată, nu?

— Nu pot să-ţi spun. E un răspuns destul de bun?

— Da, domnule. Şi Iisus a spus „Doamne, iartă-i, că nu ştiu ce fac.”

— Şi dacă vor afla?

Irvin mormăi:

— Cred că ştii care-i votul meu. Indiferent cine a fost, ar fi putut să ne ucidă pe toţi.

— Ştii, Artilerie, doar o dată, *doar o singură dată,* mi-ar plăcea să termin ceva aşa cum se cuvine, spuse Kelly.

— Mda.

Irvin aşteptă o secundă înainte de a continua, reluând subiectul.

— De ce dracu' ar face cineva aşa ceva?

O formă se profila neclar în apropiere. Era *Newport News,* o siluetă solitară la doar două mii de metri, vizibilă într-un mod special, în ciuda absenţei luminilor. Şi ea se întorcea, ultimul dintre crucişătoarele grele ale Marinei Militare, creaţie a unor vremuri trecute, revenind acasă după acelaşi eşec pe care-l cunoscuseră Kelly şi Irvin.

— Şapte-unu-trei-unu, confirmă vocea feminină.

— Alo, încerc să-l găsesc pe domnul amiral James Greer, îi spuse Sandy secretarei.

— Nu este aici.

— Îmi puteţi spune când se va întoarce?

— Îmi pare rău, nu, nu ştiu.

— Dar e important.

— Vă rog, cu cine vorbesc?

— Unde am nimerit?

— Aici e biroul domnului amiral Greer.

— Nu, vreau să spun, vorbesc cu Pentagonul?

— Nu ştiţi?

Sandy nu ştia că întrebarea aceasta o condusese într-o direcţie pe care nu o înţelegea.

— Vă rog, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Vă rog, trebuie să ştiu unde lucraţi!

— Nu pot spune, răspunse secretara, având sentimentul că era unul din pereţii de fortăreaţă care protejau securitatea naţională a Statelor Unite.

— E Pentagonul?

Mă rog, asta-i putea spune.

— Nu, nu este.

Atunci ce? se întrebă Sandy. Inspiră adânc.

— Un prieten mi-a dat acest număr. El se află împreună cu domnul amiral Greer. Mi-a spus că pot să sun aici pentru a afla veşti despre el.

— Nu înţeleg.

— Uitaţi, *ştiu* că a plecat în Vietnam!

— Domnişoară, nu pot să discut despre locul unde se află domnul amiral Greer.

Cineva a violat securitatea! Va trebui să facă un raport.

— Nu-i vorba de el, ci de John!

Calmează-te. Aşa nu ajuţi pe nimeni.

— John şi mai cum? întrebă secretara.

Inspiră adânc. Înghite.

— Vă rog, transmiteţi-i un mesaj domnului amiral Greer. Aici e Sandy. E vorba de John. El o să înţeleagă. Bine? El o să înţeleagă. Ăsta e lucrul cel mai important. Vă dau numerele de telefon de acasă şi de la serviciu.

— Perfect. Voi face tot ce pot.

Receptorul fu pus în furcă.

Sandy vru să ţipe şi aproape că o şi făcu. Deci şi amiralul plecase. O.K., probabil că era împreună cu John. Secretara va transmite mesajul. Va trebui să o facă.

Oamenilor de genul ăsta, dacă le spui că-i *foarte important,* nu au suficientă imaginaţie ca să nu o facă. Linişteşte-te. Oricum, acolo unde se afla, nici poliţia nu-l putea atinge. Dar, pentru tot restul zilei şi ziua următoare, secundarul ceasului ei păru că stă nemişcat.

USS *Ogden* ajunse la Baza Subic Bay a Forţelor Navale după-amiaza devreme. Trasul la chei păru să dureze o veşnicie în căldura umedă, tropicală. În cele din urmă, parâmele fură aruncate şi o schelă de acces fu adusă până la bordul navei. Un civil urcă în fugă, încă înainte ca schela să fie asigurată corect. Curând după aceea infanteriştii marini se îndreptară în şir spre un autobuz ce avea să-i ducă la Cubi Point. Divizia de punte îi

urmări îndepărtându-se. Câteva mâini fură scuturate, în timp ce fiecare încerca să lase cel puţin o amintire plăcută în urma experienţei, dar „a fost o încercare bună” nu se potrivea şi „noroc” părea o blasfemie. Aparatul C-141 îi aştepta pentru zborul spre casă. Marinarii remarcară că domnul Clark nu plecase o dată cu infanteriştii marini.

— John, se pare că ai o prietenă care este îngrijorată din cauza ta, zâmbi Greer, înmânându-i mesajul.

Era cea mai prietenoasă dintre depeşele pe care un ofiţer CIA le adusese de la Manila. Kelly cercetă rapid mesajul, în timp ce amiralii le treceau în revistă pe celelalte.

— Am timp să-i dau un telefon, domnule? E îngrijorată din cauza mea.

— I-ai lăsat numărul meu de la birou?

Greer era uşor vexat.

— Soţul ei a fost ucis în timp ce făcea parte din regimentul unu blindate, domnule. Îşi face gânduri negre, rosti Kelly.

— Bine.

Pentru moment, Greer îşi lăsă la o parte propriile necazuri.

— O voi pune pe Barbara să-i spună că eşti în siguranţă.

Celelalte mesaje fură mai puţin binevenite. Amiralii Maxwell şi Podulski erau chemaţi înapoi la Washington, cât mai curând posibil, pentru a raporta cauzele eşecului lui BOXWOOD GREEN. Ritter şi Greer primiseră ordine similare, dar ei aveau şi un atu. Avionul lor KE-135 aştepta la Baza Clark a Forţelor Aeriene. Un avion uşor îi va trece munţii Pentru moment, veştile cele mai bune erau cele privitoare la ciclul lor de somn întrerupt. Zborul spre Coasta de Est a Statelor Unite îi va aduce înapoi la normal.

Colonelul Grişanov ieşi în soare împreună cu amiralii. Purta haine împrumutate de la căpitanul Franks – erau aproximativ de aceeaşi măsură – şi era escortat de Maxwell şi Podulski. Kolea nu-şi făcea nici o iluzie asupra şanselor de a scăpa într-o bază navală americană. Ritter îi vorbea cu voce scăzută, în rusă, în timp ce toţi şase se îndreptau spre maşinile în aşteptare. Zece minute mai târziu, urcară într-un Beecheraft C-12 cu două motoare, aparţinând Forţelor Aeriene. Peste o jumătate de oră avionul rula lângă reactorul Boeing care decolă la mai puţin de o oră de la plecarea lor de pe *Ogden.* Kelly găsi un fotoliu larg, confortabil, îşi fixă centura şi adormi înainte ca transportorul să înceapă rulajul. Îi spuseseră că prima escală era la Hickam în Hawaii şi n-avea de gând să se scoale pentru asta.

31
Acasă e vânătorul

Pentru ceilalţi zborul nu se dovedi la fel de odihnitor. Greer reuşise să citească vreo câteva mesaje înainte de decolare, dar el şi Ritter erau cei mai ocupaţi. Avionul lor – Forţele Aeriene îl împrumutaseră pentru misiune fără să pună întrebări – era un aparat semi-VIP aparţinând Bazei Andrews a Forţelor Aeriene şi era adeseori utilizat pentru banchetele organizate de Congres. Asta însemna o provizie amplă de băuturi şi, în timp ce ei beau cafea simplă, ceştile musafirului lor rus erau botezate cu coniac, la început mai puţin, apoi în doze din ce în ce mai mari, pe care fiertura decofeinizată nu reuşea să le atenueze.

Ritter conduse cea mai mare parte a interogatoriului. Prima lui sarcină era să-i explice lui Grişanov că nu intenţionau să-l lichideze. Da, erau de la CIA. Da, Ritter era un ofiţer de teren – un spion, dacă vrei – cu o experienţă amplă în spatele Cortinei de Fier – scuză-mă, lucrând pe furiş ca spion, în spatele Blocului Socialist Estic, atât de iubitor de pace – dar asta era meseria lui, aşa cum Kolea – te deranjează dacă-ţi spun Kolea? — Avea meseria lui. Acum, te rog, domnule colonel, poţi să ne furnizezi numele oamenilor noştri? (Acestea erau deja listate în notele voluminoase ale lui Grişanov). Prietenii tăi, spui? Da, îţi suntem recunoscători pentru eforturile de a-i păstra în viaţă. Ştii, toţi au familii, ca şi tine. Mai vrei cafea, domnule colonel? Da, e o cafea bună, nu-i aşa? *Sigur* că te vei întoarce acasă la familia ta. Crezi că suntem nişte barbari? Grişanov avu bunul simţ de a nu răspunde la această întrebare.

La dracu', se minună Greer, *ce bun e Bob la chestiile astea.* Nu era vorba de curaj sau patriotism. Era vorba de umanitarism. Grişanov era un dur, un adevărat *hombre,* probabil un pilot al dracului de bun – ce ruşine că nu-i putea lăsa pe Maxwell şi mai ales pe Podulski să participe! – dar, în esenţă, era un om şi calitatea caracterului său lucra împotriva lui. Nu. Voia ca prizonierii americani să moară. Asta, plus stresul prizonierului, plus şfichiul de bici al tratamentului cordial, plus o mare cantitate de coniac bun, toate conspirară pentru a-i dezlega limba. Ajută şi mai mult faptul că Ritter nici măcar nu încerca să

se apropie de problemele de interes deosebit pentru statul sovietic. *La dracu', domnule colonel, ştiu că n-ai să divulgi nici un secret – aşa că de ce să întreb?*

— Omul vostru l-a omorât pe Vinh? întrebă rusul la jumătatea drumului peste Pacific.

— Da, el a făcut-o. A fost un accident şi...

Rusul îl întrerupse pe Ritter cu un gest.

— Bine. Era un *nekulturnîi,* un mic ticălos. Voia să-i ucidă pe prizonieri, să-i asasineze, adăugă Kolea cu ajutorul a şase coniace.

— Ei, domnule colonel, noi sperăm să găsim o cale pentru a preveni asta.

— Neurochirurgie Vest, spuse infirmiera.

— O caut pe Sandra O'Toole.

— Aşteptaţi, vă rog. Sandy?

Infirmiera de serviciu înălţă receptorul. Asistenta-şefă îl luă.

— Aici O'Toole.

— Domnişoară O'Toole, Barbara la telefon – am vorbit mai devreme. Biroul domnului amiral Greer.

— Da.

— Domnul amiral Greer mi-a spus să vă anunţ... John este bine şi în drum spre casă.

Capul lui Sandy se roti brusc pentru a privi într-o direcţie unde nu existau ochi care să vadă lacrimile de uşurare, apărute ca din senin. O fericire îndoielnică poate, dar totuşi o fericire.

— Poţi să-mi spui când?

— În cursul zilei de mâine, asta-i tot ce ştiu.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

Telefonul amuţi.

Ei, asta-i ceva – poate chiar foarte mult. Se întrebă ce se va întâmplă când va ajunge aici, dar cel puţin se întorcea viu. Mai mult decât reuşise să facă Tim.

Aterizarea anevoioasă de la Hickam – pilotul era obosit – îl trezi pe Kelly. Un sergent din Forţele Aeriene îl scutură amical, ca să se asigure că nu dormea, în timp ce avionul rula spre o zonă izolată a bazei, pentru realimentare şi verificare. Kelly îşi făcu timp pentru a ieşi să-şi dezmorţească puţin picioarele. Aici climatul era cald, dar nu era căldura agresivă a Vietnamului. Era pământ american şi lucrurile erau diferite aici...

Sigur că sunt.

Doar o singură dată, doar o singură dată... îşi aminti el că spusese. *Da, le voi elibera pe fetele acelea, aşa cum am eliberat-o pe Doris. N-ar trebui să fie greu. Voi pune mâna pe Burt şi vom sta de vorbă. Ba chiar o să-l las pe ticălos să plece când voi termina, probabil. Nu pot salva întreaga lume, dar... pe Dumnezeul meu, voi salva o parte din ea!*

Găsi un telefon în sala de aşteptare rezervată VIP-urilor şi formă un număr.

— Alo? se auzi o voce, la cinci mii de mile distanţă.

— Bună, Sandy. John la telefon! spuse el cu un zâmbet.

Chiar dacă aviatorii aceia nu se întorceau încă acasă – ei bine, el se întorcea şi era recunoscător pentru asta.

— John, unde eşti?

— Îţi vine să crezi că în Hawaii?

— Sănătos?

— Puţin obosit, dar sunt bine. Nici o gaură sau altceva, raportă el cu un zâmbet.

Doar îi auzise vocea şi ziua i se înseninase. Dar nu pentru mult timp.

— John, a apărut o problemă.

Sergentul de la biroul de recepţie văzu schimbarea de pe chipul VIP-ului de la telefon. Apoi acesta se întoarse cu spatele în cabina telefonică şi deveni mai puţin interesant.

— O.K., trebuie să fie Doris, mormăi Kelly. Vreau să spun că doar tu şi cu doctorii ştiaţi de mine şi...

— Nu noi te-am denunţat, îl asigură Sandy.

— Bine. Te rog, sun-o pe Doris şi... ai grijă, dar...

— S-o avertizez să nu vorbească?

— Poţi să faci asta?

— Da!

— Kelly încercă să se destindă puţin şi aproape că reuşi.

— Voi fi înapoi cam în... nouă sau zece ore. Te găsesc la spital?

— Nu, am zi liberă.

— Bine, Sandy. Pe curând. Pa.

— John! îl chemă ea imperativ.

— Ce-i?

— Vreau... adică...

Vocea ei se pierdu.

Kelly zâmbi iar.

— Putem vorbi despre asta când ajung acolo, scumpo.

Poate că nu se întorcea pur şi simplu acasă. Poate că se întorcea acasă *la ceva.* Kelly inventarie rapid tot ce făcuse. Avea încă pe navă pistolul. Şi celelalte arme, dar tot ce purtase, pantofi, şosete, haine, chiar şi lenjeria, erau acum în cine ştie ce depozit de gunoaie. Nu-şi amintea să fi lăsat în urmă vreo dovadă. Poliţia n-avea decât să fie interesată de o conversaţie cu el. El *nu* era obligat să le vorbească. Ăsta era unul din lucrurile frumoase pe care le stipulează Constituţia, îşi spuse Kelly, în timp ce se întorcea la avion şi alerga în sus pe scări.

Un echipaj de zbor se culcă în paturile aflate imediat în spatele punţii de zbor, în timp ce echipajul de schimb pornea motoarele. Kelly se aşeză împreună cu ofiţerii CIA Văzu că rusul sforăia zgomotos şi fericit.

Ritter chicoti.

— O să aibă o mahmureală îndrăcită.

— Ce-ai băgat în el?

— Am început cu coniac de calitate. Am terminat cu poşircă de California. Eu, dacă beau coniac, sunt dărâmat a doua zi, spuse obosit Ritter, când aparatul KE-135 începu să ruleze pe pistă.

Acum, că prizonierul lui nu mai era capabil să răspundă la întrebări, bău şi el un Martini.

— Ia zi, care-i povestea? întrebă Kelly.

Ritter îi spuse ce ştia. Lagărul fusese într-adevăr stabilit ca un atu în acordul cu ruşii, dar se părea că vietnamezii utilizaseră atuul acesta într-un mod destul de ineficient şi se gândeau acum să-l elimine împreună cu prizonierii.

— Vrei să spui că din cauza raidului?

O, *Doamne!*

— Corect. Dar linişteşte-te, Clark. Am făcut rost de un rus şi ăsta-i de asemenea un atu, spuse Ritter cu zâmbet crispat. Îmi place stilul tău.

— Ce vrei să spui?

— Când l-ai adus pe rus ai arătat o iniţiativă lăudabilă. Iar modul în care ai anulat misiunea a demonstrat o judecată bună.

— Uite, eu n-am… adică nu am putut…

— Nu tu ai zbârcit-o. S-ar putea să o fi făcut altcineva. Tu ai luat o decizie rapidă şi a fost decizia corectă. Te-ar interesa să-ţi serveşti ţara? întrebă Ritter cu zâmbetul lui special, născut din alcool.

Sandy se trezi la şase treizeci, ceea ce pentru ea era târziu. Îşi luă ziarul de dimineaţă, puse de cafea şi decise să se

mulţumească cu pâine prăjită la micul dejun, privind ceasul de bucătărie de pe perete şi întrebându-se cât de devreme ar putea suna la Pittsburgh.

Articolul de fond de pe prima pagină detalia o afacere din lumea drogurilor, terminată cu un schimb de focuri. Un ofiţer de poliţie fusese implicat într-o luptă cu pistoale cu un traficant de droguri. Ei, bravo, murmură ea. Şase kilograme de heroină „pură”, spunea articolul – asta era o captură serioasă. Se întrebă dacă n-o fi fost aceeaşi bandă care… nu, şeful acelui grup era un negru, cel puţin aşa pretindea Doris. Oricum, încă un traficant părăsise lumea asta. Îşi privi din nou ceasul. Încă era prea devreme pentru un telefon civilizat. Se duse în sufragerie, pentru a porni televizorul. Era deja o zi fierbinte, leneşă.

Seara trecută stătuse până târziu şi după telefonul lui John somnul îi venise greu. Încercă să urmărească „Today Show” şi nu băgă de seamă că pleoapele i se îngreunau…

Trecuse de zece când ochii i se deschiseră iar. Furioasă pe ea însăşi, îşi scutură capul ca să-l limpezească şi se întoarse în bucătărie. Numărul lui Doris era fixat cu un bold în perete, lângă telefon. Îl formă şi auzi telefonul sunând… de patru-şase-zece ori, fără răspuns. La dracu’! O fi la cumpărături? Sau s-o vadă pe doctoriţa Bryant? O să încerce din nou, peste o oră. Între timp, va trebui să ştie ce-i va spune. Asta ar putea fi un delict? Obstrucţiona justiţia? Cât de adânc era implicată în afacere? Gândul veni ca o surpriză neplăcută. Da, era implicată. Ajutase la salvarea acestei fete de la o viaţă periculoasă şi nu se putea opri acum. Îi va cere lui Doris să nu facă rău oamenilor care o ajutaseră şi să fie foarte, foarte atentă. Te rog.

Reverendul Meyer ajunse târziu. Fusese reţinut de un telefon la casa parohială şi în profesia lui nu puteai să-i spui interlocutorului că te grăbeşti la o întâlnire. În timp ce parcă, remarcă o furgonetă de livrat flori, care urca dealul. Viră la dreapta, dispărând din vedere, în timp ce el ocupa un loc de parcare liber, la câteva porţi mai departe de casa familiei Brown. Era un pic îngrijorat când îşi încuie maşina. Trebuia s-o convingă pe Doris să vorbească cu fiul lui. Peter îl asigurase că vor proceda extrem de atent. „Da, tati, o putem proteja.” Acum, tot ce avea de făcut era să transmită mesajul acesta unei tinere femei înspăimântate şi unui tată a cărui iubire supravieţuise încercărilor celor mai aspre. Ei bine, se ocupase şi de probleme mai delicate decât asta, îşi spuse preotul. Ca de exemplu

înăbuşirea în faşă a câtorva divorţuri. Negocierea tratatelor între naţiuni nu putea fi mai grea decât salvarea unei căsnicii care scârţâia din toate încheieturile.

Chiar şi aşa, drumul la deal spre veranda de la faţadă părea îngrozitor de abrupt, îşi spuse Meyer, sprijinindu-se de balustradă, în timp ce urca pe treptele de beton ciobite şi uzate. Pe verandă erau câteva găleţi cu vopsea. Poate că Raymond avea de gând să-şi zugrăvească casa, acum că găzduia din nou o familie. Un semn bun, îşi zise pastorul Meyer, apăsând pe buton. Clopotul pe două tonuri al soneriei se auzi destul de clar. Fordul alb al lui Raymond era parcat chiar acolo. Ştia că erau acasă... dar nu veni nimeni la uşă. Ei, poate că cineva se îmbrăca sau era în baie, cum se întâmplă adeseori, spre jena tuturor. Mai aşteptă cam un minut, încruntându-se când apăsă din nou pe buton. Nu remarcă imediat că uşa nu era complet închisă. *Eşti preot* îşi spuse el, *nu spărgător.* O deschise cu un pic de nelinişte şi băgă capul înăuntru.

— Alo? Raymond? Doris? strigă el, suficient de tare pentru a fi auzit în toată casa.

Televizorul funcţiona în sufragerie, prezentând un joc oarecare cu public.

— E cineva?

Asta era ciudat. Păşi înăuntru, un pic jenat fiindcă făcea aşa ceva, întrebându-se care era problema. O ţigară ardea în scrumieră, jarul ajunsese aproape de filtru şi dâra verticală de fum era un avertisment clar că ceva era în neregulă. Un cetăţean obişnuit, cu oarecare inteligenţă, s-ar fi retras atunci, dar reverendul Meyer nu era un tip obişnuit. Văzu pe covor o cutie cu flori, deschisă, cu trandafiri cu coadă lungă înăuntru. Trandafirii nu erau făcuţi să zacă pe podea. Pe neaşteptate, în minte îi reveniră amintiri din serviciul militar, cu neplăcerile lui, dar şi cu momentele înălţătoare în care trebuise să răspundă nevoilor oamenilor aflaţi în faţa morţii – se întrebă de ce-i venise atât de clar gândul acesta; semnificaţia lui neaşteptată îi acceleră pulsul. Deplasându-se fără zgomot, Meyer trecu prin sufragerie, ascultând. Şi bucătăria era goală, cu o oală cu apă începând să fiarbă pe plită, cu ceşti şi pliculeţe de ceai pe masă. Uşa subsolului era şi ea întredeschisă, iar lumina aprinsă. Acum nu se mai putea opri. Deschise larg uşa şi începu să coboare. Era la jumătatea drumului când le văzu picioarele.

Tata şi fiica zăceau cu faţa în jos pe pardoseala goală de beton şi sângele din rănile lor de la cap se adunase într-o singură baltă

pe suprafaţa neregulată. Oroarea fu imediată şi copleşitoare. Gura i se căscă într-o inspirare bruscă când îi privi pe cei doi enoriaşi ale căror funeralii le va oficia peste două zile. Se ţineau de mână, tată şi fiică.

Muriseră împreună, dar consolarea la ideea că această familie cu destin tragic era acum unită întru Dumnezeu nu putu opri strigătul de furie la adresa celor care fuseseră în acest cămin cu doar zece minute mai devreme. După câteva secunde, Meyer îşi reveni, continuă să coboare scările şi îngenunche, aplecându-se să atingă mâinile împreunate, implorându-l pe Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor. Avea încredere că aşa va fi. Poate că ea îşi pierduse viaţa, dar nu şi sufletul, va spune Meyer deasupra corpurilor lor, iar tatăl recuperase dragostea fiicei. Îşi va lăsa enoriaşii să afle că amândoi fuseseră salvaţi, îşi promise Meyer. Apoi veni timpul să-şi cheme fiul.

Maşina furată, o furgonetă de livrat flori, fu abandonată în parcarea supermagazinului. Doi bărbaţi coborâră din maşină şi intrară în magazin, doar pentru a se asigura că nu erau urmăriţi, iar apoi ieşiră pe uşa din spate, unde le era garat automobilul. Conduseră spre sud-vest, pe autostrada spre Pennsylvania, pentru călătoria de trei ore înapoi la Philadelphia. Poate chiar mai mult, aprecie şoferul. N-aveau chef să fie opriţi de vreun poliţist. Fiecare din cei doi bărbaţi era mai bogat acum cu zece mii de dolari. Nu ştiau care era povestea. Nici nu aveau nevoie să ştie.

— Alo?

— Domnul Brown?

— Nu. Cine-i acolo?

— Aici e Sandy. Cu domnul Brown, vă rog...

— De unde cunoaşteţi familia Brown?

— Cine-i acolo? întrebă Sandy, privind alarmată pe fereastra bucătăriei.

— Sergentul Peter Meyer, de la Departamentul de Poliţie din Pittsburgh. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Eu sunt cea care a adus-o pe Doris înapoi. Ce s-a întâmplat?

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Sunt sănătoşi?

— Morţi, probabil asasinaţi, îi răspunse Meyer pe un ton calm, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea. Acum, trebuie să vă ştiu numele şi...

Sandy apăsă cu degetul în furca receptorului, tăind legătura înainte de a auzi şi restul. Îi era frică că ar putea fi obligată să răspundă la întrebări. Picioarele îi tremurau, dar în apropiere se afla un scaun. Ochii îi erau larg deschişi. Nu este posibil, îşi spuse ea. Cum putea cineva să ştie unde se află? Sigur, nu ea îi anunţase pe oamenii care... nu, nu era posibil...

— De ce? şopti ea cu voce tare întrebarea. De ce, de ce, de ce?

Nu putea face rău nimănui – ba da, putea... dar cum au aflat? Au infiltrat poliţia.

Îşi aminti cuvintele rostite de John. Avea dreptate, nu?

Dar asta era o problemă secundară.

— La dracu', o salvaserăm! se adresă Sandy bucătăriei.

Sandy putea să-şi amintească fiecare minut al primei săptămâni, când nu dormise aproape deloc şi apoi progresul, entuziasmul, satisfacţia profesională cea mai pură pentru o treabă bine făcută, bucuria la vederea expresiei de pe chipul lui Doris. Se risipiră ca un fum. Un timp irosit în van.

Nu.

Nu fusese o pierdere de timp. Îşi dedicase viaţa însănătoşirii bolnavilor, asta era misiunea ei... şi asta făcuse. Era mândră de munca ei. Nu era o pierdere de timp. Era un timp furat. Timp furat, două vieţi răpite, începu să plângă şi trebui să meargă în baia de la parter, unde găsi nişte şervete de hârtie pentru a-şi şterge ochii. Apoi se privi în oglindă şi se trezi în faţa* unor ochi pe care nu-i cunoscuse până acum. Văzându-i, înţelese cu adevărat.

Boala era un monstru, iar ea îl înfrunta cel puţin patruzeci de ore pe săptămână. Asistentă calificată şi educatoare, făcând echipă bună cu chirurgii din unitatea ei, Sandra O'Toole lupta cu aceşti monştri în felul ei, cu profesionalism, blândeţe şi inteligenţă, mai mult învingând decât pierzând. Şi în fiecare an lucrurile deveneau mai bune. Progresul nu era niciodată suficient de rapid, dar era real, putea fi măsurat şi poate că ea va trăi suficient de mult ca să vadă şi ultimul monstru ucis odată pentru totdeauna.

Dar existau mai multe feluri de monştri, nu-i aşa? Unii puteau fi ucişi cu blândeţe, medicamente şi îngrijire calificată. Îl învinsese pe unul, dar un altul o ucisese pe Doris. Pentru acest monstru era necesară o sabie în mâinile unui războinic. Sabia era o unealtă, nu? O armă necesară, dacă voiai să măcelăreşti acel monstru. Poate că era o unealtă pe care ea n-ar şti s-o

folosească niciodată, dar era totuşi necesară. Cineva trebuia să ridice sabia. John nu era deloc un om rău, era doar un realist.

Ea se luptase cu dragonii ei. El cu ai lui. *Era aceeaşi luptă.* Greşise judecându-l. Furia începuse să-i treacă, deşi încă nu era foarte departe şi determinarea îi lua locul. Dar acum, văzând în ochii ei aceeaşi emoţie pe care o contemplase cu luni înainte în ochii lui, înţelegea.

— Ei, toată lumea a avut noroc, zâmbi Hicks, întinzându-i o bere.

— Cum aşa, Wally? întrebă Peter Henderson.

— Misiunea s-a fâsâit. A fost anulată exact la timp. Mulţumesc lui Dumnezeu, nimeni n-a fost rănit. Toată lumea zboară chiar acum spre casă.

— Veşti bune, Wally, aprobă Henderson.

Nici el nu dorea moartea cuiva. Voia doar ca blestematul de război să ia sfârşit, aşa cum dorea şi Wally. Lagărul acela de prizonieri era o ruşine, dar unele lucruri nu puteau fi evitate.

— Ce s-a întâmplat exact?

— Nimeni nu ştie încă. Vrei să încerc să aflu?

Peter dădu din cap.

— Cu grijă. Atunci când Agenţia o face de oaie în halul ăsta, Comitetul pentru Problemele de Securitate ar trebui să fie la curent. Eu pot să le transmit informaţiile, dar tu trebuie să fii atent.

— Nici o problemă. Am început să învăţ cum să-l gâdil pe Roger.

Hicks îşi aprinse prima ţigară cu marijuana a serii, enervându-şi gazda.

— Ai putea să-ţi pierzi serviciul datorită prostiei ăsteia, ştii? mârâi Henderson.

— Ei, Dumnezeule mare, atunci va trebui să mă combin cu taică-meu şi să fac câteva milioane în Wall Street. Ce zici?

— Wally, vrei să schimbi sistemul, sau vrei să-i laşi pe alţii să-l menţină?

Hicks dădu din cap.

— Mda, presupun că ai dreptate.

Vântul din spate îi permise avionului KE-153 să facă saltul din Hawaii, fără nici o oprire pentru realimentare, iar aterizarea fu blândă. Cu totul remarcabil, ciclul de somn al lui Kelly revenise acum aproape la normal. Era cinci după-amiază şi în alte şase

sau şapte ore va fi din nou gata de somn.

— Pot să-mi iau o zi-două libere?

— Vom avea nevoie de tine la Quantico pentru un raport amănunţit, mormăi Ritter, înţepenit şi cu dureri musculare din cauza zborului prelungit.

— Perfect, atâta vreme cât nu mă ţineţi în custodie. Aş avea nevoie să mă ducă cineva la Baltimore.

— Să văd ce pot face, se eschivă Greer, în timp ce avionul se oprea.

Doi ofiţeri de securitate de la Agenţie fură primii care urcară scările mobile, chiar înainte ca supradimensionata trapă de încărcare să se deschidă. Ritter îl trezi pe rus.

— Bun venit la Washington.

— Mă duceţi la ambasada mea? întrebă el plin de speranţă.

Ritter aproape că râse.

Grişanov era prea buimac de băutură pentru a avea chef de comentarii. Îşi masă tâmplele – avea nevoie de ceva să-i calmeze durerea. Plecă împreună cu ofiţerii de securitate, coborând treptele spre maşina care-i aştepta. Aceasta plecă imediat spre o casă conspirativă din apropiere de Washington, Virginia.

— Mulţumesc pentru că ai încercat, John, spuse amiralul Maxwell, strângându-i mâna lui Kelly.

— Îmi pare rău pentru ce-am spus înainte, se scuză Cas, făcând şi el acelaşi lucru. Aveai dreptate.

Şi pe ei îi aştepta o maşină. Kelly îi urmări din cadrul trapei cum se urcau.

— Care le va fi soarta? îl întrebă pe Greer.

James ridică din umeri, conducându-l pe Kelly afară din avion şi în jos pe scări. Zgomotul celuilalt avion făcea ca de-abia să i se desluşească cuvintele.

— Dutch urma să fie avansat la comanda unei flote şi poate chiar Comandant al Operaţiunilor Navale. Nu cred că se va întâmplă aşa. Operaţiunea – mă rog – era copilul lui şi nu s-a născut. Asta o să-l termine.

— Nu-i corect, protestă cu voce tare Kelly.

Greer se întoarse spre el.

— Nu, nu este, dar aşa se petrec lucrurile.

Greer avea şi el un mijloc de transport care-l aştepta, îi dădu şoferului indicaţii să. Se îndrepte spre clădirea cartierului general al escadrei, unde aranjă ca o maşină să-l ducă pe Kelly până la Baltimore.

— Odihneşte-te un pic şi sună-mă când eşti gata. Bob a vorbit

serios când ţi-a făcut propunerea, mai gândeşte-te.

— Da, domnule, răspunse Kelly, îndreptându-se spre sedanul albastru al Forţelor Aeriene.

În cinci minute şoferul intră pe autostrada interstatală. Viaţa asta e o adevărată zăpăceală, îşi spuse Kelly. Cu nici măcar douăzeci şi patru de ore mai devreme se găsea pe o navă care se apropia de Subic Bay. Cu treizeci şi şase de ore înainte de asta se aflase pe teritoriul unei ţări inamice – şi acum iată-l pe bancheta din spate a unui Chevrolet guvernamental şi singurele pericole la care era expus veneau de la ceilalţi conducători auto. Cel puţin pentru un timp. Toate lucrurile familiare, indicatoarele pictate în nuanţă aceea plăcută de verde, care semnalau ieşirile de pe autostradă, călătoria în fluxul încă greoi, deşi ora de vârf a traficului era pe sfârşite. Totul în jurul lui proclama normalitatea vieţii, când cu trei zile mai devreme totul fusese străin şi ostil. Cel mai uluitor era că se obişnuise.

Şoferul nu scoase o vorbă, decât ca să se intereseze de direcţie, deşi probabil că se întreba cine era bărbatul care venise cu un zbor special. Poate că avea numeroase sarcini de acest gen, medită Kelly, în timp ce maşina ieşea de pe Loch Raven Boulevard, suficiente pentru a înceta să se mai întrebe despre lucruri care nu-i vor fi spuse niciodată.

— Mulţumesc că m-ai adus, îi zâmbi Kelly.

— Da, domnule, nu aveţi pentru ce.

Maşina se îndepărtă şi Kelly păşi spre apartamentul lui, amuzat că purtase cheile cu el tot drumul până în Vietnam şi înapoi. Oare ştiau cheile cât de departe ajunseseră? Cinei minute mai târziu era sub duş, o chintesenţă a experienţei americane, trecând de la o realitate la alta. Încă cinci minute şi, îmbrăcat în pantaloni şi o cămaşă cu mâneci scurte, ieşea pe uşă în drum spre Scout-ul lui parcat la un cvartal distanţă. După zece minute îşi parcă maşina în faţa bungaloului lui Sandy. Drumul de la Scout până la uşa ei era încă o tranziţie. Se întorcea acasă la „ceva”, îşi spuse Kelly. Pentru prima oară.

— John.

Nu se aştepta la îmbrăţişare. Chiar şi mai puţin la lacrimile din ochii ei.

— E în regulă, Sandy. Sunt bine. N-am nici o gaură, zgârietură sau altceva.

Nu remarcă imediat cât de disperată era îmbrăţişarea ei, deşi era plăcută. Dar fata lipită de pieptul lui începu să suspine şi ştiu că lacrimile nu erau pentru el.

— Ce s-a întâmplat?

— Au ucis-o pe Doris.

Timpul se opri din nou. Păru să se spargă într-o mulţime de bucăţi. Kelly închise ochii, la început îndurerat şi în clipa aceea fu iar pe vârful dealului, dominând SENDER GREEN, urmărind sosirea trupelor nord-vietnameze; fu din nou în patul lui de spital, privind o fotografie; fu la marginea unui sat fără nume, ascultând ţipetele copiilor. Venise acasă, în regulă, dar la acelaşi, “ceva” pe care-l părăsise. Nu, îşi dădu el seama, pe care nu-l părăsise niciodată, care-l urmărea oriunde se afla. Nu va scăpa niciodată de el pentru că nu-l terminase cu adevărat niciodată, nici măcar o dată. *Nici măcar o dată.*

Şi totuşi, exista şi un element nou – femeia aceasta care-l îmbrăţişa şi simţea aceeaşi durere arzătoare care-i sfâşia pieptul.

— Ce s-a întâmplat, Sandy?

— Se întremase, John. Am dus-o acasă şi astăzi am sunat-o, aşa cum mi-ai spus tu şi a răspuns un poliţist. Doris... şi tatăl ei... amândoi au fost asasinaţi.

— Am înţeles.

O duse pe sofa. Voia s-o lase să se calmeze mai întâi, să nu o strângă prea tare în braţe, dar nu fu posibil. Se agăţă de el, dând mu liber sentimentelor pe care le închisese împreună cu grija pentru siguranţa lui şi o ţinu în braţe, cu capul pe umărul lui, câteva minute.

— Sam şi Sarah?

— Nu le-am spus încă.

Faţa ei se ridică şi cercetă camera cu o privire rătăcită. Apoi, aşa cum trebuia să se întâmple, infirmiera din ea ieşi la iveală.

— Cum te simţi?

— Un pic epuizat de călătorie, răspunse el, doar pentru a înşira nişte cuvinte după întrebarea ei, obligat apoi să spună adevărul. Misiunea nu a avut succes. Sunt încă acolo.

— Nu înţeleg.

— Am încercat să scoatem nişte oameni din Vietnamul de Nord, dar ceva a mers prost. Am eşuat din nou, adăugă el cu o voce scăzută.

— A fost periculos?

Kelly reuşi să scoată un mormăit.

— Mda, Sandy, ai putea spune aşa, dar am scăpat cu bine.

Sandy schimbă subiectul discuţiei.

— Doris spunea că mai sunt şi altele, alte fete pe care le ţin într-o libertate controlată.

— Mda, Billy a spus acelaşi lucru. Voi încerca să le eliberez.

Kelly remarcă faptul că ea nu reacţionă când menţionă numele lui Billy.

— Nu contează… că o să le eliberezi, dacă nu o să…

— Ştiu…

Era gândul care se încăpăţâna să-l urmărească, îşi spuse Kelly. Exista o singură cale pentru a scăpa de obsesie. Fuga nu era o rezolvare. Trebuia să se oprească şi s-o înfrunte.

— Ei bine, Henry, mica problemă a fost rezolvată azi dimineaţă, îl întâmpină Piaggi. Frumos şi curat.

— Nu au lăsat…

— Henry, au fost doi profesionişti, da? Şi-au făcut treaba şi acum sunt din nou acasă, la o distanţă de câteva sute de mile. N-au lăsat nimic în urmă, cu excepţia a două cadavre.

Raportul telefonic fusese foarte clar în privinţa asta. Fusese un contract uşor, pentru că nici una din ţinte nu se aşteptase.

— Atunci asta este, îşi manifestă Tucker satisfacţia.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic gros. I-l înmână lui Piaggi care, în calitate de bun partener, avansase chiar el banii.

— Cu Eddie îndepărtat şi cu scurgerea asta astupată, lucrurile ar trebui să revină la normal. *Cele mai bine cheltuite douăzeci de miare,* adăugă în gând Henry.

— Henry, celelalte fete? sublinie Piaggi. Ai acum o afacere adevărată. Persoanele de genul lor sunt periculoase. Ai grijă de asta, bine?

Băgă plicul în buzunar şi se ridică de la masă.

— Calibrul 22, în ceafă, amândoi, raportă la telefon detectivul din Pittsburgh. Am ridicat amprentele peste tot în casă – nimic. Cutia de flori – nimic. Furgoneta – nimic. Furgoneta a fost furată cândva, noaptea trecută – dimineaţa asta, cine ştie. La dracu', am recuperat-o înainte de difuzarea alertei generale. Au fost nişte tipi deştepţi. Prea fără cusur, prea curat pentru talentele locale. Probabil că au părăsit deja oraşul. Doi oameni au zărit furgoneta. O femeie a văzut doi tipi îndreptându-se spre casă. Şi-a închipuit că era vorba de livrarea unor flori şi în plus, era pe partea cealaltă, la o jumătate de cvartal, faci o descriere, nimic. Nici măcar nu-şi aminteşte dacă indivizii erau albi sau negri.

Ryan şi Douglas ascultau pe aceeaşi linie de telefon şi ochii lor se căutau la fiecare câteva secunde. Ştiau totul din tonul vocii omului. Era genul de caz de care se tem şi pe care-l urăsc

poliţiştii. Nici un motiv evident, fără martori, nici o dovadă utilizabilă. Nici un loc de unde să începi şi nici un final. Rutina era la fel de previzibilă pe cât era de inutilă. Vor ancheta vecinii în căutare de informaţii, dar era un cartier de muncitori şi puţini fuseseră acasă la vremea aceea. Oamenii remarcau mai ales insolitul, iar furgoneta unei florării nu era ceva suficient de neobişnuit pentru a atrage privirea cercetătoare capabilă să prezinte într-o descriere fizică. Comiterea crimei perfecte nu era chiar aşa de pretenţioasă, un secret cunoscut în breasla detectivilor şi dezminţit de teancuri întregi de literatură care-i transforma pe poliţişti în fiinţe supraumane, aşa cum ei nu pretindeau niciodată c-ar fi, nici măcar între ei, în barurile pe care le frecventau. Cazul ar putea fi rezolvat cândva. Unul dintre ucigaşi, prins pentru altceva, ar vorbi pentru a obţine o pedeapsă mai uşoară – o variantă mai puţin probabilă – sau cineva va trăncăni, lăudându-se, spre ghinionul lui, în faţa unui informator care va transmite mai departe. Oricum, vă trece destul timp şi urma, deja rece, va deveni şi mai rece. Era partea cea mai frustrantă a muncii de poliţist. Muriseră oameni cu adevărat nevinovaţi şi nu era nimeni care să vorbească pentru ei, să le răzbune morţile. Vor apărea alte cazuri, iar poliţiştii îl vor lăsa pe ăsta la o parte pentru ceva mai proaspăt. Din când în când, cineva va redeschide dosarul şi va revedea faptele, apoi îl va pune înapoi, în sectorul *Nerezolvate,* unde va deveni din ce în ce mai gros, din cauza notelor care aminteau că pentru acest caz încă nu apăruse nimic nou.

Era chiar mai rău pentru Ryan şi Douglas. Din nou beneficiaseră de o posibilă verigă, care ar fi putut deschide două din dosarele lor din categoria *Nerezolvate.* Toţi vor fi afectaţi de morţile lui Raymond şi Doris Brown. Aveau prieteni şi vecini, un preot cu har. Vor fi regretaţi şi oamenii vor spune ce păcat... Dar de persoanele din dosarele de pe biroul lui Ryan le păsa doar ofiţerilor de poliţie şi, într-un fel, acest lucru făcea lucrurile şi mai rele, pentru că cineva ar trebui să jelească morţii, nu doar poliţiştii care erau plătiţi să o facă. O chestie şi mai neplăcută, dublul asasinat aducea un alt mod de operare într-un şir de omucideri care erau legate cumva, dar nu într-un fel care să aibă sens. Crimele astea nu-i puteau fi atribuite „Omului Invizibil”. Da, arma fusese un calibru 22, dar individul avusese de două ori ocazia să ucidă nevinovaţi. O cruţase pe Virginia Charles şi se abătuse periculos de mult de la drumul lui, protejând-o pe Doris Brown. O salvase, probabil, din mâinile lui Farmer şi Grayson şi a

încă cuiva...

— Domnule detectiv, în ce condiţie era corpul lui Doris? întrebă Ryan.

— La ce vă referiţi?

Întrebarea i se părea absurdă, chiar din momentul în care şi-o formula în minte, dar bărbatul de la celălalt capăt al firului trebuia s-o înţeleagă.

— Care era condiţia ei fizică?

— Autopsia e mâine, domnule locotenent. Era îmbrăcată îngrijit, curată, părul frumos pieptănat, arăta destul de decent.

Omul nu trebui să adauge: *cu excepţia celor două găuri din ceafă.*

Douglas desluşi semnificaţia privirii lui Ryan şi dădu aprobator din cap. *Cineva şi-a pierdut timpul ca s-o facă bine.* Era un punct de plecare.

— Ţi-aş fi îndatorat dacă mi-ai putea trimite tot ce poate fi util. Asta-i reciproc valabil, îl asigură Ryan.

— Pare a fi cineva care a venit special pentru a-i lichida. Chestiile de genul ăsta sunt destul de rare pe aici. Nu prea-mi place, adăugă detectivul.

Era o concluzie puerilă, dar Ryan înţelese perfect. La urma urmei, cum s-o spui altfel?

I se spunea casă conspirativă şi era cu adevărat conspirativă. Un domeniu care se întindea pe vreo sută de acri printre dealurile molcome ale Virginiei, cu o casă magnifică şi un grajd cu douăsprezece boxe, pe jumătate ocupate de armăsari antrenaţi pentru alergări pe teren accidentat. Pe actul de proprietate al casei figura un nume, dar această persoană era proprietara unui alt loc din apropiere şi îl închiriase pe acesta Agenţiei Centrale de Informaţii – de fapt, unei corporaţii-fantomă care exista doar printr-un antet pe hârtie şi o cutie poştală – pentru că făcuse parte din OSS şi, în plus, plata era bună. Nimic neobişnuit în exterior, dar o examinare mai atentă ar fi putut scoate la iveală că uşile şi tocurile lor erau din oţel, ferestrele neobişnuit de groase, solide şi închise ermetic. Semăna cu o adevărată fortăreaţă – la fel de inexpugnabilă în faţa unui asalt şi oferind la fel de puţine şanse unei evadări – doar că era mult mai agreabilă de privit.

Grişanov găsi îmbrăcăminte şi ustensile de ras care funcţionau, dar nu puteau fi folosite la nimic altceva. Oglinda din baie era falsă, iar pe lavoar trona un pahar de plastic. Cuplul care

îngrijea casa era la curent cu situaţia specială a noului oaspete – o schimbare faţă de obişnuiţii disidenţi fugari. Vorbeau o rusă acceptabilă şi se străduiau să fie cât se poate de agreabili. Toţi vizitatorii lor erau „protejaţi” de o echipă de patru paznici interni, care se instalau în casă o dată cu „musafirii” şi alţi doi, care locuiau tot timpul în căsuţa îngrijitorului de lângă grajd.

Cum era de aşteptat, oaspetele lor nu se obişnuise cu ora locală, iar dezorientarea şi neliniştea lui îl făceau vorbăreţ. Fură surprinşi de ordinele pe care le primiseră, de a-şi limita conversaţiile la banalităţi. Doamna casei pregăti micul dejun, întotdeauna cea mai bună hrană pentru, cineva tulburat de schimbarea de fus orar, în timp ce soţul ei iniţie o discuţie despre Puşkin, încântat să descopere că Grişanov era un împătimit al poeziei, la fel ca mulţi alţi ruşi. Paznicul se sprijinea de tocul uşii, aşa, doar ca să ţină scena sub ochi.

— Lucrurile pe care trebuie să le fac, Sandy…

— John, înţeleg, îl linişti ea calmă.

Amândoi fură surprinşi cât de puternică era vocea ei, cât de hotărâtă.

— Înainte n-am înţeles, dar acum da.

— Când am fost acolo – trecuseră oare doar trei zile? – m-am gândit la tine. Trebuie să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

Kelly privi în jos, la masa de bucătărie.

— Greu de explicat. Lucrurile pe care le fac sunt înspăimântătoare. Faptul că ai pe cineva la care să te gândeşti este un ajutor. Scuză-mă… n-am vrut să spun…

Kelly se opri. De fapt, *voise* să o spună. Mintea rătăceşte când eşti singur, iar a lui rătăcise.

Sandy îi luă mâna şi zâmbi blând.

— Cândva mi-era frică de tine.

— De ce? întrebă el, extrem de surprins.

— Din cauza lucrurilor pe care le faci.

— Nu ţi-am făcut niciodată rău, murmură el fără să-şi ridice privirea, simţindu-se mai nefericit acum, la ideea că o înspăimântase.

— Acum ştiu asta.

În ciuda cuvintelor ei, Kelly simţi nevoia să se explice. Voia ca ea să înţeleagă, fără să-şi dea seama că deja o făcuse. Ce să-i spună? Da, ucisese oameni, dar numai pentru un motiv serios. Cum ajunsese ce era? În parte, de vină erau antrenamentul,

lunile riguroase petrecute la Coronado, timpul şi efortul cheltuit pentru a imprima răspunsuri automate sau şi mai periculos, pentru a învăţa să rabde. O dată cu asta venise, cumva, un mod nou de a vedea lucrurile, de a le simţi cu adevărat şi de a desluşi motivele pentru care, uneori, trebuia să ucizi. O dată cu motivele venise şi un cod moral, de fapt cu totul altceva decât ceea ce învăţase de la tatăl lui. Acţiunile trebuiau să aibă un scop, de obicei stabilit de alţii, dar mintea lui era suficient de agilă pentru a decide singură, pentru a adapta codul într-un context diferit şi pentru a-l aplica cu grijă... dar totuşi pentru a-l aplica! Produs a numeroase situaţii şi conjuncturi, uneori era surprins el însuşi de ceea ce devenise. Cineva trebuia să încerce şi, de cele mai multe ori, el era cel mai potrivit pentru...

— Pui prea mult suflet, John, spuse ea. Eşti la fel ca mine.

Cuvintele ei îl făcură să ridice privirea.

— La etajul meu se întâmplă să pierdem pacienţi – îi pierdem mereu – şi *urăsc* asta! *Urăsc* să fiu acolo când se întrerupe viaţa. *Urăsc* să-i privesc pe membrii familiei plângând şi să ştiu că am fost înfrânţi. Facem tot ce se poate. Profesorul Rosen este un chirurg minunat, dar nu câştigăm întotdeauna şi urăsc momentele când pierdem. Şi cu Doris – lupta asta am câştigat-o, John şi cineva totuşi a eliminat-o. Şi nu a fost vorba de boală sau de vreun blestemat de accident auto. Cineva a făcut-o intenţionat. Era unul dintre pacienţii mei şi cineva a ucis-o şi l-a asasinat şi pe tatăl ei. Aşa că înţeleg, da? Înţeleg cu adevărat. *Iisuse, înţelege... mai bine decât mine.*

— Toţi cei care au avut vreo legătură cu Pam şi Doris sunt acum în pericol.

Sandy dădu din cap.

— Probabil că ai dreptate. Ne-a povestit despre Henry. Cam ştiu ce-i poate pielea. Îţi voi spune tot ce-am aflat.

— Îţi dai seama ce voi face cu aceste informaţii?

— Da, John, înţeleg. Te rog să ai grijă.

Se opri, iar apoi îi spuse de ce trebuia să aibă grijă.

— Vreau să te întorci.

32
Şi prada e acasă

Unicul crâmpei de informaţie utilizabilă care venise de la Pittsburgh era un nume, *Sandy.* Sandy o adusese pe Doris Brown cu maşina înapoi acasă, la tatăl ei. Doar un singur cuvânt, nici măcar un nume întreg, dar de obicei cazurile se rezolvau pornind de la mult mai puţin. Era ca şi cum ai trage de o sfoară. Uneori tot ce obţineai era o bucată ruptă dintr-un fir, alteori te pomeneai cu ceva ce nu. Se mai oprea până când întreaga încâlceală nu ţi se strângea în mâini. Cineva numit Sandy, o voce feminină, tânără. Închisese telefonul înainte de a spune ceva, deşi părea puţin probabil să aibă de-a face cu crimele. Criminalul se putea întoarce la locul faptei – se întâmplase cu-adevărat – dar nu prin intermediul telefonului.

Cum se încadra informaţia în cele cunoscute de ei? Ryan se lăsă pe spate în scaun, privind în tavan, în timp ce mintea lui antrenată examina tot ce ştia.

Supoziţia cea mai probabilă era că Doris Brown, decedata, fusese legată, într-un mod oarecare, de aceeaşi activitate criminală de pe urma căreia îşi găsiseră moartea Pamela Madden şi Helen Waters şi din care făcuseră parte, ca membri activi, Richard Farmer şi William Grayson. John Terrence Kelly, rezervist din Marina Militară, probabil fost membru SEALS, dăduse din întâmplare peste Pamela Madden şi o salvase. După câteva săptămâni îl sunase pe Frank Allen în legătură cu asta, dar nu-i spusese prea multe. Ceva mersese prost al dracului – pe scurt, Kelly fusese un tâmpit – şi, ca rezultat, Pamela Madden murise. Fotografiile cadavrului ei erau ceva ce Ryan nu va reuşi vreodată să-şi şteargă din minte. Kelly fusese grav rănit. Un fost membru al trupelor de comando a cărui iubită fusese brutal asasinată, cam aşa ar suna rezumatul primei părţi. Apoi cinci plasatori fuseseră eliminaţi, ca şi cum James Bond apăruse pe străzile din Baltimore. O crimă suplimentară în care asasinul intervenise, din motive necunoscute, într-un jaf de stradă. Richard Farmer – „Rick”? – lichidat cu o lovitură de cuţit, a doua posibilă exteriorizare de furie, iar prima nu conta, îşi reaminti Ryan. William Grayson, probabil răpit şi ucis. Doris Brown, probabil

salvată cu aceeaşi ocazie, se întremase în câteva săptămâni şi fusese redată familiei. Asta însemna îngrijire medicală, nu? Probabil. *Poate,* se corectă el. „Omul Invizibil”... ar fi putut să facă ăsta chiar el? Doris era fata care-i pieptănase părul Pamelei. Exista o legătură.

Se întrevedea o oarecare limpezire.

Kelly o salvase pe Madden, dar primise ajutor pentru dezintoxicarea ei. Profesorul Sam Rosen şi soţia lui şi ea medic. Deci, Kelly o găseşte pe Doris Brown. La cine ar duce-o? *Ăsta* era un punct de plecare! Ryan puse mâna pe telefon.

— Alo?

— Domnule doctor, la telefon e locotenentul Ryan.

— Nu ştiam că ţi-am dat numărul meu direct, protestă Farber. Care-i problema?

— Îl cunoşti pe Sam Rosen?

— Profesorul Rosen? Sigur. Conduce un departament şi e un măcelar al dracului de priceput, clasă mondială. Nu-l văd prea des, dar, dacă ai nevoie de-o operaţie la cap, e omul dumitale.

— Şi soţia lui?

Ryan parcă-l auzea pe doctor sugându-şi pipa.

— O cunosc destul de bine. Sarah. E farmacolog, cercetător la institutul de vizavi, lucrează şi cu unitatea noastră în problemele legate de drogaţi. Ajut şi eu grupul ăsta şi am...

— Mulţumesc, îl întrerupse Ryan. Încă un nume. Sandy.

— Sandy şi mai cum?

— Asta-i tot ce am, admise locotenentul Ryan.

Şi-l putea imagina pe Farber în clipa aceea, lăsându-se pe spate în fotoliul de piele cu spătar înalt, cu privirea lui contemplativă.

— Vreau să mă asigur c-am înţeles bine, da? Îmi ceri să-ţi furnizez informaţii despre doi colegi, posibil implicaţi într-o anchetă de criminalistică?

Ryan cântări avantajele minciunii. Tipul ăsta era psihiatru. Treaba lui era să scormonească în minţile oamenilor. Şi se pricepea.

— Da, domnule doctor, asta fac, admise detectivul, după o pauză suficient de lungă ca să-i permită psihiatrului să ghicească corect cauza.

— Va trebui să te explici, îl avertiză Farber pe un ton egal. Sam şi cu mine nu suntem chiar prieteni, dar nu este persoana care ar face *vreodată* rău unei fiinţe umane. Iar Sarah se poartă ca un înger cu puştii zăpăciţi pe care-i vedem aici. Renunţă la o

muncă de cercetare importantă ca să facă asta, la nişte chestii care i-ar putea aduce o reputaţie grozavă…

Apoi Farber îşi dădu seama că Sarah lipsise mult timp în ultimele două săptămâni.

— Domnule doctor, încerc doar să dezvolt nişte informaţii, de acord? Nu am nici un motiv să cred că vreunul din ei este implicat într-un act ilegal…

Cuvintele erau prea formale şi el o ştia. Poate că ar trebui să încerce o altă abordare… Chiar una cinstită…

— Dacă presupunerea mea este corectă, s-ar putea să fie în pericol, fără să o ştie.

— Dă-mi câteva minute.

Farber întrerupse legătura.

— N-a fost prea rău, Em, îl complimentă Douglas.

Era ca pescuitul în ape tulburi, îşi spuse Ryan, dar, la dracu', încercase aproape orice altceva. Trecură cinci minute grozav de lungi, până când telefonul sună din nou.

— Ryan.

— Farber. La neurochirurgie nu e nici un doctor cu numele ăsta. Există totuşi o asistentă, Sandra O'Toole. Eu nu o cunosc. Sam are o părere foarte bună despre ea, tocmai am aflat de la secretara lui. Cu puţin timp în urmă, asistenta a lipsit mai mult de la serviciu, fiind angrenată, într-o activitate specială pentru Rosen. El a trebuit să aranjeze statele de plată…

Deja mintea lui Farber trudea la propriile deducţii. Şi Sarah lipsise de la munca ei din clinică, iar perioadele coincideau. O să-i lase pe poliţişti să dezvolte chestia asta. Mersese suficient de departe – chiar prea departe. La urma urmei, erau colegii lui şi ăsta nu era un joc.

— Când s-a întâmplat? întrebă Ryan pe un ton neglijent…

— Acum două săptămâni, a durat zece zile lucrătoare.

— Mulţumesc, domnule doctor. O să te mai caut.

— Iată legătura, observă Douglas, după ce legătura se întrerupse, at vrei să pariezi că-l cunoaşte şi pe Kelly?

Întrebarea era mai mult plină de speranţă decât la obiect. Sandra era un nume destul de comun. Totuşi, se ocupau de acest caz, de această serie interminabilă de crime, de mai bine de şase luni şi, după tot timpul petrecut fără nici o probă şi fără nici un fel de legături, posibilitatea aceasta părea să fie luceafărul de dimineaţă. Problema era că acum era seară şi timpul de a o lua spre casă, pentru cina cu soţia şi copiii. Cam într-o săptămână Jack urma să se întoarcă la Boston College, îşi spuse Ryan şi el

dorea să petreacă puţin timp cu fiul lui.

Nu exista nici un mod facil de a pune lucrurile în mişcare. Sandy trebui să-l ducă cu maşina la Quantico. Era prima dată când se afla într-o bază a Marinei Militare, dar numai pentru scurt timp, pentru că John intră în port. Deja, oftă el. Ajungi şi tu o dată acasă cu trupul în acord cu ciclul zi/noapte local şi deja trebuie să-l soliciţi. Sandy nici nu ajunsese pe 1-95 când el ieşi din doc, îndreptându-se spre mijlocul râului şi fixând maneta la viteza maximă imediat ce fu posibil.

Femeia avea un creier pe măsura curajului, îşi spuse Kelly, sorbind prima bere după mult timp. Presupunea că era normal ca o asistentă medicală să aibă o memorie bună. Se părea că Henry fusese cam palavragiu în anumite momente, mai ales în cele în care avea o fată la dispoziţie. Un lăudăros, îl taxă Kelly, de soiul cel mai bun. Încă nu avea o adresă care să completeze numărul de telefon, dar avea un nume nou, Tony P..., Peegee, ceva de genul ăsta. Alb, italian, conducea un Lincoln albastru. Avea şi o descriere fizică bună. Mafia, probabil, fie membru, fie unul cu veleităţi de a deveni. Un altul numit Eddie – dar Sandy stabilise o corespondenţă între numele ăsta şi un tip care fusese ucis de un ofiţer de poliţie; evenimentul ajunsese pe prima pagină a ziarului local. Kelly duse povestea un pas mai departe – ce-ar fi dacă poliţistul era omul lui Kelly? I se păru ciudat ca un ofiţer superior, cum era locotenentul, să fie implicat într-un schimb de focuri. O speculaţie, îşi spuse el, dar merita verificată – încă nu era sigur exact cum. Avea toată noaptea să se gândească şi o apă liniştită care să-i reflecte gândurile, aşa cum se oglindeau şi stelele. Curând trecu pe lângă locul unde-l lăsase pe Billy. Cel puţin, cineva îi ridicase cadavrul.

Pământul se tasa peste mormântul din locul pe care unii îl numeau tot Potter's Field, o tradiţie datând de pe vremea cuiva numit Iuda. Doctorii de la spitalul public care-l trataseră pe om încă răsfoiau raportul de la Colegiul Medical din Virginia. Traumă barică. Într-un an întreg apăreau mai puţin de zece cazuri în întreaga ţară şi toate în regiunile de coastă. Nu era o ruşine că nu puseseră diagnosticul – şi, continua raportul, faptul că l-ar fi pus nu ar fi avut nici o importanţă. Cauza precisă a morţii fusese un fragment de *măduvă osoasă* care ajunsese într-o arteră cerebrală, obturând-o şi provocând o congestie masivă, fatală. Leziunile celorlalte organe fuseseră atât de extinse, încât în orice

caz ar fi fost doar o problemă de câteva săptămâni. Blocajul produs de măduva osoasă era mărturia unui dezechilibru de presurizare deosebit de ridicat, 3 bari, probabil chiar mai mult. Ancheta poliţiei, încă în plină desfăşurare, se concentra asupra celor care efectuau scufundări în Potomac, o apă cu multe locuri periculos de adânci. Mai exista încă speranţa – dar nu prea mare – că cineva va reclama cadavrul a cărui localizare actuală era înregistrată la administraţia cimitirelor.

— Cum adică, nu ştii? se burzului generalul Rokossovski. E omul meu. L-ai rătăcit cumva?

— Tovarăşe general, replică tăios Giap, v-am spus tot ce ştiu!

— Şi afirmi că a făcut-o un american?

— Aţi văzut raportul, ca şi mine.

— Omul ăsta posedă informaţii de care Uniunea Sovietică are nevoie, mi se pare greu de crezut că americanii au plănuit un raid al cărui singur rezultat a fost răpirea unicului ofiţer sovietic din zonă. Aş sugera, tovarăşe general, să faci un efort mai serios.

— Suntem în război.

— Da. Sunt conştient de asta, observă sec Rokossovski. De ce crezi că sunt aici?

Giap l-ar fi înjurat pe bărbatul mai înalt care stătea în faţa biroului său. La urma urmei, era comandantul forţelor armate ale ţării sale şi nu un general de două parale. Generalul vietnamez îşi înghiţi cu dificultate mândria. Avea nevoie de arme pe care numai ruşii i le puteau furniza şi trebuia să se înjosească, de dragul ţării sale. De un lucru era sigur. Lagărul nu merita bătaia de cap pe care i-o dăduse.

Partea ciudată era că rutina devenise relativ benignă. Kolea nu era aici. Asta era sigur. Zacharias era suficient de dezorientat pentru a avea dificultăţi în determinarea trecerii zilelor, dar se adunaseră deja patru somnuri de când nu auzise vocea rusului, nici măcar pe culoar. Totodată şi micuţii torţionari îl lăsaseră în pace. Mâncase, zăcuse şi se gândise în singurătate. Spre surpriza lui, acest lucru îmbunătăţise situaţia, în loc s-o înrăutăţească Timpul pe care-l petrecea cu Kolea devenise o obişnuinţă mai periculoasă decât joaca lui cu băutura. Acum îşi dădea seama. Singurătatea era inamicul lui adevărat, nu durerea sau teama. Dintr-o familie şi o comunitate religioasă care sprijineau camaraderia, intrase într-o profesie care se ghida după acelaşi precept şi, când acesta îi fusese interzis, mintea lui se hrănise

din tot ce acumulase într-o viaţă. Adaugă, ca ingrediente, puţină durere şi teamă şi... ce o să rezulte? Rezultatul era mult mai uşor de observat din afară decât din interior. Fără îndoială că pentru Kolea fusese evident. *Ca tine,* repetase el de atâtea ori, *ca tine.* Deci, se dumiri Zacharias, aşa îşi făcea treaba Chiar într-un mod inteligent, admise colonelul în sinea lui. Deşi nu era obişnuit cu eşecul şi greşelile, nu era imun la ele. Pe vremea când era la Baza Luke a Forţelor Aeriene şi învăţa să zboare pe avioane de vânătoare, fusese cât pe-aci să moară dintr-o greşeală de începător. La fel era s-o păţească şi cinci ani mai târziu, când se întrebase cum arăta cu adevărat o furtună cu fulgere văzută din interior şi reuşise în extremis o aterizare forţată, izbind pământul aproape ca un trăsnet. Şi acum, o nouă greşeală.

Zacharias nu cunoştea motivul întreruperii interogatoriilor. Poate Kolea plecase să raporteze ce aflase. Oricare ar fi fost motivul, îi fusese acordată şansa de a reflecta. *Ai păcătuit,* îşi spuse Robin. *Ai fost un prost. Dar nu o s-o mai faci* Nu se simţea suficient de hotărât şi ştia că va trebui să lupte. Din fericire, acum avea timp să reflecteze. Nu era o eliberare reală, dar era ceva. Pe neaşteptate, reuşi să intre într-o concentrare deplină, ca atunci când zbura într-o misiune de luptă. *Dumnezeule, cuvântul ăsta. Mi-a fost teamă să mă rog pentru eliberare... şi totuşi...* Paznicii ar fi fost surprinşi dacă ar fi văzut zâmbetul visător de pe faţa lui, mai ales dac-ar fi ştiut că începuse din nou să se roage. Fuseseră îndoctrinaţi că rugăciunea era doar o farsă. Dar asta era nenorocirea lor, îşi spuse Robin şi ar putea încă să fie salvarea lui.

Nu putea telefona din biroul lui. Nu se făcea. Nici de acasă nu era indicat s-o facă. Apelul urma să traverseze un râu şi o graniţă de stat şi el ştia că, din motive de securitate, existau prevederi speciale pentru apelurile telefonice făcute în District of Columbia. Toate erau înregistrate pe calculator, era singurul loc din America unde asta se întâmplă cu adevărat. Chiar şi aşa, exista o procedură clară pentru astfel de situaţii. În primul rând, era nevoie de o aprobare oficială pentru, a o face. Trebuia să discuţi cu şeful de secţie, apoi cu şeful departamentului şi puteai foarte bine să parcurgi tot drumul până la „biroul central”, la etajul şapte. Ritter n-avea chef să aştepte atâta vreme cât erau nişte vieţi în joc. Îşi luă ziua liberă, afirmând nu fără temei că avea nevoie de odihnă pentru a-şi reveni după călătorie. Decise să meargă cu maşina în oraş şi se opri la Muzeul de Istorie Naturală

Smithsonian. Trecu pe lângă elefantul din hol şi consultă schema cu TE AFLI AICI de pe perete, pentru a găsi telefoanele publice. Lăsă să cadă o monedă de zece cenţi şi formă 347-1347. Era aproape o glumă instituţională. Numărul acesta îi făcu legătura cu un telefon care sună pe biroul *rezidentului* KGB, şeful staţiei pentru Washington D.C. Îşi dădeau seama că oamenii interesaţi erau la curent. Afacerea spionajului putea fi extrem de barocă, îşi spuse Ritter.

— Da? răspunse o voce.

Era prima dată când Ritter făcea asta; o întreagă nouă colecţie de senzaţii – propria lui nervozitate, vocea egală de la celălalt capăt, emoţia momentului. Totuşi, ce avea de spus era programat în aşa fel încât străinii să nu poată interveni în afacerile oficiale:

— Aici Charles. E o problemă care te interesează. Propun o scurtă întâlnire şi o discuţie. Într-o oră voi fi la Grădina Zoologică Naţională, la ţarcul tigrilor albi.

— Cum te recunosc? se interesă vocea.

— O să am un exemplar din *Newsweek* în mâna stângă.

— Într-o oră, mormăi vocea.

Probabil că avea o întâlnire importantă în dimineaţa asta, îşi spuse Ritter. Dar cui îi pasă? Ofiţerul superior CIA părăsi muzeul şi se urcă în maşină. Pe scaunul din dreapta se afla exemplarul din *Newsweek* pe care-l cumpărase de la un chioşc în drum spre oraş.

Tactică, ăsta e cuvântul, hotărî Kelly, virând la babord şi ocolind în sfârşit Point Lookout. Avea de unde alege. Nu renunţase la apartamentul conspirativ din Baltimore, cu un nume fals pe toate actele. Poliţia putea fi interesată să-i vorbească, dar încă nu luase legătura cu el. Va încerca să menţină lucrurile aşa. Inamicii lui nu-l cunoşteau. Ăsta era punctul de plecare. Problema fundamentală era echilibrul tripartit între ce ştia, ce nu ştia şi felul în care se putea folosi de primul punct pentru a-l avea la dispoziţie pe al doilea. Al treilea element, *prin ce mijloace,* constituia tactica. Ideea era că se putea pregăti; pentru ce, nu ştia deocamdată. Încă nu putea acţiona în privinţa asta, dar ştia ce va face. Pentru a ajunge în acel punct, pur şi simplu era nevoie de o abordare strategică a problemei. Totuşi, aşteptarea îi dădea o senzaţie de frustrare. Vieţile a patru tinere depindeau de acţiunea lui. În plus şi mai multe persoane îşi

aşteptau moartea.

Erau conduşi de frică, Kelly ştia acest lucru. Se temuseră de Pam şi de Doris. Le fusese suficient de frică pentru a le ucide. Se întrebă dacă moartea lui Eduard Morello fusese o manifestare în plus. Sigur că uciseseră pentru că le fusese ameninţată liniştea şi probabil că acum se simţeau în siguranţă. Asta era bine; dacă frica era forţa lor motrice, atunci nu mai aveau multe motive să se teamă, acum când simţeau că pericolele făceau parte din trecutul lor.

Partea îngrijorătoare era factorul timp. Exista în toată chestia asta un ceasornic. Poliţia îi adulmeca urma. Deşi nu credea în existenţa unor probe care ar putea fi folosite împotriva lui, era destul de circumspect. Cealaltă grijă era legată de situaţia în care se găseau cele patru tinere. Era imposibil ca o operaţiune de durată să fie şi bună. Nu exista aşa ceva. Mă rog, va trebui să aibă răbdare într-o anumită privinţă şi, cu noroc, va fi doar una.

Nu mai fusese la Grădina Zoologică de ani de zile. Ritter se gândi c-ar trebui să-şi aducă din nou copiii, acum că erau suficient de mari pentru a aprecia aşa cum trebuia tot ce vedeau. Îşi făcu timp să privească groapa ursului – urşii aveau ceva interesant. Puştii se gândeau la ei ca la nişte versiuni animate, uriaşe, ale jucăriilor de pluş pe care le strângeau în braţe noaptea. Ritter nu. Erau imaginea inamicului, uriaş şi puternic,’ mult mai puţin greoi şi mult mai inteligent decât era în aparenţă. Un lucru de ţinut minte, îşi spuse el, îndreptându-se spre cuşca tigrilor. Făcu sul *Newsweek-ul* în mâna stângă, urmărind enormele feline şi aşteptând. Nu se obosi să se uite la ceas.

— Bună, Charles, spuse o voce lângă el.

— Bună, Serghei.

— Nu te cunosc, observă *rezidentul.*

— Conversaţia asta este neoficială, explică Ritter.

— Nu sunt toate la fel? remarcă Serghei.

Începură să păşească. Orice loc putea fi înţesat cu microfoane, dar nu o întreagă grădină zoologică. De altfel, contactul lui ar fi putut avea un microfon, deşi asta nu ar fi fost în concordanţă cu regulile, aşa cum fuseseră stabilite. El şi Ritter o luară la vale pe panta blândă, asfaltată, spre următorul exponat animal, talonaţi la câţiva paşi de bodyguardul *rezidentului.*

— De-abia m-am întors din Vietnam, spuse ofiţerul CIA.

— Mai cald ca aici.

— Nu pe mare. Acolo-i destul de plăcut.

— Scopul croazierei? întrebă *rezidentul.*

— O vizită, una neplanificată.

— Cred că a eşuat, comentă rusul, nu ironic, ci doar pentru a-i permite lui Charles să afle că ştia ce se petrecuse.

— Nu în totalitate. Am adus pe cineva acasă cu noi.

— Cine-ar putea fi?

— Numele lui e Nikolai.

Ritter îi înmână legitimaţia lui Grişanov.

— Guvernul tău ar fi pus în încurcătură dacă s-ar dezvălui că un ofiţer sovietic îi interoga pe prizonierii de război americani.

— Nu cine ştie ce încurcătură, replică Serghei, răsfoind o clipă legitimaţia, înainte de a o băga în buzunar.

— Ei, zău că ar fi. Vezi tu, oamenii pe care-i interoga fuseseră raportaţi ca morţi de micii voştri prieteni.

— Nu înţeleg.

Spunea adevărul şi, câteva minute, Ritter trebui să dea explicaţii.

— N-am ştiut nimic despre asta, mormăi Serghei, după ce ascultă esenţialul.

— E adevărat, poţi să fii sigur. Te sfătuiesc să verifici prin propriile voastre mijloace.

Bineînţeles că va face acest lucru. Amândoi ştiau că asta era procedura normală.

— Şi unde se află colonelul nostru?

— Într-un loc sigur. Se bucură de o ospitalitate mai bună decât oamenii noştri.

— Colonelul Grişanov nu a bombardat pe nimeni, sublinie rusul.

— E adevărat, dar a participat la un proces care se va termina cu moartea unor prizonieri americani, despre care avem dovezi că sunt în viaţă. Cum am spus mai devreme, o complicaţie potenţială pentru guvernul tău.

Serghei Voloşin era un observator politic cu mult fler şi nu avea nevoie ca un tânăr ofiţer CIA să-i ţină un curs. De asemenea, mirosise direcţia pe care aluneca discuţia.

— Ce propui?

— Ar fi o chestie pe care am aprecia-o dacă guvernul tău ar putea convinge Hanoiul să-i redea vieţii pe aceşti oameni. Adică să-i expedieze în închisoarea în care sunt ceilalţi prizonieri şi să facă anunţurile cuvenite ca familiile lor să ştie că sunt în viaţă. În schimb, colonelul Grişanov va fi returnat nevătămat şi

neinterogat.

— Voi transmite această propunere Moscovei.

Cu un comentariu favorabil, spunea clar tonul lui.

— Te rog să acţionezi repede. Avem motive să credem că vietnamezii plănuiesc ceva drastic pentru a scăpa de posibilele necazuri. Asta ar fi o complicaţie foarte serioasă, avertiză Ritter.

— Da, presupun c-ar putea fi. Am cuvântul tău că Grişanov este în viaţă şi sănătos?

— Dacă doreşti, pot să te duc la el în... cam patruzeci de minute. Crezi că te-aş minţi într-o problemă atât de importantă?

— Nu, nu cred. Dar unele întrebări trebuie să fie puse.

— Da, Serghei Ivanovici. Ştiu. Nu dorim să-i facem vreun rău colonelului vostru. Pare să se fi comportat destul de onorabil în tratamentul aplicat oamenilor noştri. A fost de asemenea un interogator foarte eficient. Am notele lui, adăugă Ritter. Oferta de a-l întâlni rămâne deschisă, dacă doreşti să faci uz de ea.

Voloşin văzu capcana şi cumpăni câteva clipe. O astfel de ofertă, dacă era acceptată, trebuia recompensată în acelaşi fel, pentru că aşa se obişnuia. Acceptarea ofertei lui Ritter ar angaja propriul guvern şi Voloşin nu voia să o facă fără indicaţii. Pe lângă asta, ar fi o nebunie din partea CIA să mintă într-un caz ca acesta. Prizonierii aceia puteau fi făcuţi să dispară oricând. Numai bunăvoinţa Uniunii Sovietice putea să-i salveze, iar sănătatea lor depindea de permanentizarea acestei amabilităţi.

— Te cred pe cuvânt, domnule...

— Ritter, Bob Ritter.

— Ah! Budapesta.

Ritter zâmbi destul de timid. Ei bine, după tot ce făcuse pentru a-şi scoate agentul, era clar că nu se va mai întoarce niciodată pe teren, cel puţin nu în vreunul din locurile importante – ceea ce pentru Ritter începea la Elba. Rusul îl împunse cu un deget în piept.

— Ai făcut bine că ţi-ai scos omul. Te felicit pentru loialitatea faţă de agentul tău.

Voloşin îl respecta cel mai mult pentru riscul pe care şi-l asumase, un lucru care în KGB nu era posibil.

— Mulţumesc, domnule general. Şi mulţumesc că ai răspuns la propunerea mea. Când să te sun?

— Am nevoie de două zile... să te sun eu?

— Patruzeci şi opt de ore din acest moment. Te voi suna eu.

— Foarte bine. Bună ziua.

Îşi strânseră mâinile ca doi profesionişti ce erau. Voloşin se

înapoie la şoferul/paznicul lui şi se îndreptă spre maşină. Paşii li se opriră la ţarcul ursului Kodiak, uriaş, brun şi puternic. Fusese o întâmplare? se întrebă Ritter.

Pe drumul înapoi spre maşină, îşi dădu seama că întreaga poveste fusese un fel de capriciu al sorţii. Pe baza acestui joc, Ritter va deveni şef de secţie. Ce se întâmplase cu misiunea de salvare era o întrebare la care vor răspunde alţii, el tocmai negociase cu ruşii o concesie importantă şi totul se întâmplase din cauza prezenţei de spirit a unui bărbat, mai tânăr decât el, speriat şi fugar, dar care găsise timp să gândească. Voia oameni ca el în Agenţie şi acum avea destulă influenţă ca să-l angajeze. Kelly şovăise şi temporizase în timpul zborului de întoarcere din Hawaii. O.K., deci va avea nevoie de puţină convingere. Trebuia să lucreze cu Jim Greer în problema asta şi Ritter decise pe loc că următoarea lui misiune va fi să-l aducă pe Kelly din frig, arşiţă sau cum i-o fi zicând.

— Cât de bine o cunoaşteţi pe doamna O'Toole? întrebă Ryan.

— Soţul ei a murit, răspunse vecina. A plecat în Vietnam imediat după ce au cumpărat casa şi apoi a fost ucis. Un tânăr foarte simpatic. Ea n-are nici un necaz, nu?

Detectivul clătină din cap.

— Nu, deloc. Am auzit numai lucruri bune despre ea.

— A fost teribil de ocupată, continuă bătrânica.

Era persoana perfectă cu care să stai de vorbă; cam şaizeci şi cinci de ani, o văduvă care n-avea nimic de făcut şi care-şi umplea golul din viaţă ţinând socoteala vieţilor celorlalţi. Dac-o liniştéai un pic că nu făcea nici un rău nimănui, ar fi relatat tot ce ştia.

— Cum adică?

— Cred că acum câtva timp a avut un musafir. Cu siguranţă făcea mai multe cumpărături decât de obicei. E o fată atât de simpatică, de drăguţă. Povestea cu soţul ei este teribil de tristă. Ar trebui să înceapă din nou să iasă cu cineva. Mi-ar plăcea să i-o spun, dar n-aş vrea să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Oricum, făcea o mulţime de cumpărături şi altcineva venea aproape în fiecare zi, adeseori rămânea chiar peste noapte.

— Cine era? întrebă Ryan, sorbind din ceaiul cu gheaţă.

— O femeie scundă ca mine, dar mai grasă, cu părul neglijent. Conducea o maşină mare, un Buick roşu, cred, care avea un abţibild pe parbriz. Ah! Aşa e!

— Ce? întrebă Ryan.

— Eram afară la trandafiri când a ieşit fata, atunci am văzut

abţibildul.

— Fata? întrebă inocent Ryan.

— Pentru ea făcea cumpărături, spuse bătrânica, încântată de neaşteptata descoperire. A cumpărat haine pentru ea, pot să pun pariu. Îmi amintesc pungile de la Hecht.

— Puteţi să-mi spuneţi cum arăta fata?

— Tânără, nouăsprezece sau douăzeci de ani, păr închis. Cam palidă, parcă era bolnavă. Au plecat cu maşina, când s-a întâmplat asta...? Ah, îmi amintesc. A fost ziua când mi-au venit trandafirii de la seră. Pe unsprezece. Furgoneta a sosit foarte devreme pentru că nu-mi place căldura şi lucram afară când au ieşit ele. I-am făcut semn cu mâna lui Sandy. E o fată foarte drăguţă. Nu vorbesc prea mult cu ea, dar când o fac e întotdeauna amabilă. E asistentă medicală, ştii, lucrează la Spitalul John Hopkins şi...

Ryan îşi termină ceaiul fără să-şi arate satisfacţia. Doris Brown se întorsese acasă la Pittsburgh în după-amiaza zilei de unsprezece. Sarah Rosen conducea un Buick care avea fără-ndoială un abţibild de parcare pe parbriz. Sam Rosen, Sarah Rosen, Sandra O'Toole. Ei o trataseră pe domnişoara Brown. Doi dintre ei se ocupaseră şi de domnişoara Madden şi de domnul Kelly. După luni întregi de frustrare, locotenentul Ryan avea un caz.

— Iat-o, spuse femeia, trezindu-l din gândurile în care se pierduse.

Ryan se întoarse pentru a vedea o tânără atractivă, destul de înaltă, care căra o pungă de băcănie.

— Mă întreb cine era bărbatul?

— Care bărbat?

— A fost aici noaptea trecută. La urma urmei, poate că are un prieten. Înalt ca dumneata, brunet, mare.

— Cum adică?

— Ca un jucător de fotbal, ştii, mare. Totuşi, trebuie să fie simpatic. Am văzut-o îmbrăţişându-l. Asta s-a întâmplat noaptea trecută.

Mulţumesc, Doamne, îşi ridică Ryan ochii spre cer, *pentru oamenii care nu se uită la televizor.*

Ca armă cu bătaie lungă, Kelly alese o carabină de calibrul 22, un Savage Model 54, versiunea uşoară a celei produse de compania Anschutz. La o sută cincizeci de dolari, inclusiv taxele, era destul de scumpă. Aproape la fel de mult costase luneta

Leupold şi montura pentru lunetă. Carabina era aproape prea bună pentru destinaţia ei, vânătoarea animalelor mici şi avea un pat deosebit de frumos din lemn de nuc. Era o ruşine că trebuia să o urâţească. Totuşi, ar fi fost şi mai ruşinos să irosească lecţia primită de la maistrul mecanic.

Singurul lucru rău legat de decesul lui Eddie Morello fu că încheierea afacerii necesitase pierderea unei mari cantităţi de heroină pură, nediluată, o donaţie de şase kilograme pentru seiful cu probe al poliţiei. Asta trebuia înlocuită. Philadelphia era înfometată şi legăturile lui din New York se arătau din ce în ce mai interesate, acum că dăduseră de gust. O să pregătească o ultimă şarjă pe navă. În curând lucrurile vor intra pe un alt făgaş. Tony pregătea un laborator sigur, la care era mai uşor de ajuns, mai adecvat succesului în creştere de care se bucura, dar până când era gata va folosi încă o dată vechea procedură. N-o să facă chiar el drumul.

— Cât de curând? întrebă Burt.

— În seara asta.

— Mi se pare corect, şefule. Cine merge cu mine?

— Phil şi Mike.

Cei doi reprezentau o infuzie proaspătă din organizaţia lui Tony. Tineri, capabili, ambiţioşi. Nu-l cunoşteau încă pe Henry şi nu vor face parte din reţeaua lui de distribuţie locală, dar se puteau ocupa de livrările în afara oraşului şi acceptau să facă treburile mărunte, inerente acestei afaceri: amestecul şi ambalarea. Le vedeau şi nu eronat, ca pe un ritual, ca pe un punct de plecare de la care statutul şi responsabilitatea lor vor creşte. Tony garanta că erau de încredere. Henry acceptase garanţia. El şi cu Tony erau acum legaţi, uniţi în afaceri, uniţi prin sânge. Acum, că avea încredere în el, va accepta sfaturile lui Tony. Îşi va reface reţeaua de distribuţie, renunţând să mai folosească prostituatele pe post de curieri. Bineînţeles, dispărând utilitatea lor, se sfârşea şi motivaţia vieţii lor. Păcat, dar cu trei evadări la activ era evident că deveneau periculoase. Fusese o parte utilă a operaţiunii lui în faza de dezvoltare, poate, dar acum devenise o piedică.

Dar fiecare lucru la timpul lui.

— Câtă? întrebă Burt.

— Suficientă ca să te ţină ocupat un timp.

Henry flutură mâna spre cutiile frigorifice pentru bere. Nu mai rămăsese prea mult loc pentru bere, dar aşa trebuia să fie. Burt

le transportă la maşină, nu neglijent, dar nici crispat. Cu un aer practic, aşa cum se cuvenea. Poate că Burt va deveni principalul său „locotenent”. Era loial, respectuos, dur când trebuia, mult mai de nădejde decât Bill sau Rick... şi un frate de culoare. De fapt, era amuzant. Billy şi Rick fuseseră necesari la început, pentru că distribuitorii importanţi erau întotdeauna albi şi-i angajase ca pe un simbol. Acum băieţii albi veneau singuri la el, nu?

— Ia-o pe Xantha cu tine.

— Şefule, o să avem treabă, obiectă Burt.

— Poţi s-o laşi acolo când terminaţi...

Poate că lichidarea lor una câte una, pe rând, era cel mai bun mod de a proceda.

Răbdarea era anevoie de obţinut. Era o virtute pe care, de bine de rău, o învăţase dar numai de nevoie. Activitatea ajuta. Fixă ţeava carabinei în menghină, deteriorându-i finisajul încă înainte de a începe să facă ceva cu adevărat. Reglă bormaşina la turaţia maximă, învârtind butonul de control, şi începu să perforeze o serie de găuri, la intervale regulate, în primii cincisprezece centimetri ai ţevii. O oră mai târziu, fixase pe ţeavă o cutie cu corpul de oţel şi ataşase luneta. Carabina astfel modificată se dovedea a fi destul de precisă, îşi spuse Kelly.

— E o chestie dură, tată?

— Treabă de unsprezece luni, Jack, admise Emmet la cină.

Era şi el o dată la timp acasă, spre plăcerea soţiei – sau aproape.

— Povestea aia îngrozitoare? întrebă soţia lui.

— Nu la cină, scumpo, bine? replică ei, răspunzând întrebării.

Emmet făcea tot posibilul să păstreze această parte a vieţii lui în afara casei. Îşi privi fiul şi se hotărî să comenteze o decizie pe care acesta o luase recent.

— Infanteria marină, ai?

— Ei, tată, din asta ies banii pentru ultimii doi ani de şcoală, nu?

Era în firea fiului său să-şi facă probleme din astfel de lucruri. Se gândea la costul şcolii pentru sora lui, o puştoaică încă în liceu, acum plecată în tabără. Şi, ca şi tatăl lui, Jack tânjea după un pic de aventură, înainte de a se aşeza în locul pe care i-l va găsi viaţa.

— Fiul meu, pifan, mormăi Emmet binevoitor.

Şi el îşi făcea griji. Vietnamul era în plină desfăşurare şi era posibil să nu se termine până când va absolvi colegiul. Asemenea celor mai mulţi taţi din generaţia lui, se întreba de ce dracu' fusese nevoie să-şi rişte viaţa luptându-se cu nemţii – pentru ca acum fiului lui să i se ceară să facă acelaşi lucru, să înfrunte nişte oameni de care el, când era de vârsta băiatului, nici măcar nu auzise.

— Ce cade din cer, tati? întrebă Jack cu un zâmbet de licean, repetând o expresie favorită a infanteriştilor marini.

Discuţiile de genul acesta o îngrijorau pe Catherine Burke Ryan, care-şi amintea cum îl condusese pe Emmet la plecarea pe front şi cum se rugase în Biserica Sf. Elizabeta, pe 6 iunie şi multe alte zile după aceea, în ciuda scrisorilor şi asigurărilor regulate pe care le primea de la el. Îşi amintea aşteptarea. Ştia că astfel de discuţii îl îngrijorau şi pe Emmet, deşi nu chiar în acelaşi fel.

Ce cade din cer? Necazuri! Aproape că-i răspunse detectivul fiului său. Ar fi vrut să-i vorbească despre mândria aproape prostească, tipică pentru băieţii care se duceau la Aeropurtate, dar gândul se opri înainte de a-i ajunge pe buze.

Kelly. Am încercat să-l sunăm. Am cerut Pazei de Coastă să arunce o privire la insula pe care locuieşte. Nava nu era acolo. Nava nu este nicăieri. Unde o fi tipul? Se întorsese totuşi, dacă bătrâna doamnă mărunţică avea dreptate. Şi ce dacă plecase? Acum era înapoi. Omorurile se opriseră pur şi simplu după incidentul Farmer-Graysonbrown. Cei din portul turistic îşi amintiseră că văzuseră nava cam pe la vremea aceea, dar plecase în miezul nopţii – *chiar în noaptea aceea* – şi pur şi simplu dispăruse. Unde fusese nava? Unde se afla acum? Ce cade din cer? Necazuri. Exact asta se întâmplase înainte. Pur şi simplu căzuse din cer. Pornise şi se oprise.

Soţia şi fiul lui văzură din nou binecunoscutele simptome. Mesteca mâncarea cu ochii pierduţi în infinit, incapabil să-şi oprească mintea de la a vântura iar şi iar informaţiile. De fapt, Kelly nu-i prea diferit de ce eram eu, îşi spuse Ryan. Unu-Zero-Unu, Vulturii Viteji din Divizia 101 (Aeropurtate), care încă se fuduleau cu pantalonii lor bufanţi. Emmet începuse ca simplu soldat şi terminase cu o avansare pe câmpul de luptă, spre sfârşitul războiului, la gradul pe care-l deţinea şi atunci, locotenent. Îşi aminti mândria de a fi ceva foarte deosebit, sentimentul de invincibilitate care, ciudat, mergea mână în mână cu teroarea saltului din avion, cu teama de a fi primul în teritoriul

inamic, cu misiunea cea mai dură. Misiune. Aşa fusese şi el odată, dar nimeni nu-i asasinase nevasta… ce s-ar fi putut întâmplă, în 1946 poate, dacă cineva i-ar fi făcut ceva lui Catherine?

Nimic bun.

O salvase pe Doris Brown. O încredinţase unor oameni în care avea încredere. Noaptea trecută văzuse pe unul din ei. Ştia că ea murise. O salvase pe Pamela Madden, apoi ea murise şi el nimerise în spital. Şi, la câteva săptămâni după ce ieşise din spital, se declanşase un şir de crime în care se vedea mâna unui expert. Câteva săptămâni… pentru a-şi reveni. Apoi crimele se opriseră pur şi simplu şi Kelly nu era de găsit nicăieri.

Ce-ar fi dacă ar fi fost plecat?

Acum s-a întors.

Curând se va întâmplă ceva.

Nu era un caz pe care să-l poată aduce în faţa justiţiei. Singura probă fizică pe care o aveau era amprenta unei tălpi de pantof – o marcă obişnuită de pantof de sport, bineînţeles, vândută cu sutele în fiecare zi. Vax! Avea motivul. Dar câte crime se comiteau în fiecare an şi câţi oameni erau urmăriţi din cauza lor? Avuseseră prilejuri favorabile. Ar fi putut el să explice în faţa unui juriu cum îşi petrecuse timpul Kelly? Nimeni n-o putea face. Cum să explici asta unui judecător? Se întrebă detectivul. Nu, unii judecători ar înţelege, dar nici un juriu nu ar face-o, după ce un proaspăt absolvent al Facultăţii de Drept le-ar explica vreo câteva lucruri.

Cazul era rezolvat, îşi spuse Ryan. *Ştia.* Dar nu avea nimic palpabil în afara sentimentului că se va întâmplă ceva.

— Cine crezi că e? întrebă Mike.

— Se pare că un pescar, observă Burt din scaunul timonierului.

Îl ţinu pe *Henry's Eighth* la distanţă de micul iaht cu motor de culoare albă. Nu mai era mult până la apusul soarelui. Aproape că era prea târziu pentru a naviga pe şenalele încâlcite spre laboratorul lor, care noaptea părea foarte diferit. Burt aruncă o privire navei albe. Tipul cu lanseta le făcu semn cu mâna, un gest la care el răspunse, în timp ce vira la babord-stânga, cum gândea el. Îi aştepta o noapte lungă. Xantha n-o să-i ajute prea mult. Ei, poate un pic, când vor face o pauză ca să mănânce. O adevărată pacoste. De fapt, nu era o fată rea, doar proastă şi buimăcită de droguri. Poate că aşa vor proceda, îi vor da o doză

din marfa asta de calitatea întâi, înainte de a scoate plasele şi blocurile de ciment. Erau chiar în şalupă, la vedere, iar ea habar n-avea la ce vor fi folosite. Ei, asta nu era treaba lui.

Burt clătină din cap. Existau chestii mai importante la care să se gândească. Cum vor accepta Mike şi Phil să lucreze sub ordinele lui? Bineînţeles, va trebui să fie politicos. Or să înţeleagă. Ar trebui s-o facă, având în vedere banii care erau în joc. Se relaxă în scaun, sorbind din bere şi căutând cu privirea geamandura de marcaj roşie.

— Poftim de vezi, murmură Kelly.

De fapt, nu era greu. Billy îi spusese tot ce trebuia să ştie. Aveau acolo un loc. Veneau dinspre Golf cu şalupa, de obicei noaptea şi plecau în dimineaţa următoare. Virau la geamandura luminoasă roşie. Al dracului de greu de găsit, aproape imposibil în întuneric. Ei, probabil că aşa era dacă nu cunoşteai apa. Kelly o cunoştea. Recuperă cârligul fără momeală şi scoase binoclul. Mărimea şi culoarea se potriveau. Numele era *Henry’s Eighth.* Verifică. Se lăsă pe spate, urmărindu-i cum se deplasează spre sud, iar apoi virează spre est, pe lângă geamandura roşie. Kelly marcă poziţia pe hartă. Cel puţin douăsprezece ore. Ar trebui să fie suficient. Problema cu un loc atât de sigur era că depindea în mod absolut de păstrarea secretului care, odată dezvăluit, devenea un dezavantaj fatal. Oamenii nu învaţă niciodată. O singură cale de intrare, o singură cale de ieşire. Alt mod deştept de a te sinucide. O să aştepte apusul. Kelly scoase un spray cu vopsea şi pictă dungi verzi pe exteriorul bărcii pneumatice. Interiorul îl vopsi în negru.

33
Farmec otrăvit

De obicei dura toată noaptea, îi spusese Billy. Asta-i dădea lui Kelly timp să mănânce, să se odihnească şi să se pregătească. Îl deplasă pe *Springer* în apropierea ţărmului aglomerat cu deşeuri, pe care va vâna la noapte şi lăsă ancorele. Masa pe care şi-o pregăti consta doar în sandvişuri, dar era mai bună decât cea pe care o avusese în vârful dealului „său” cu mai puţin de o săptămână înainte. *Doamne, acum o săptămână eram pe* Ogden *şi mă pregăteam pentru misiune*, îşi spuse el, înclinând cu regret capul. Cum putea fi viaţa atât de nebună?

Puţin după miezul nopţii lansă la apă barca pneumatică, acum vopsită în culori de camuflaj. Ataşase un mic motor electric cu un troliu de etambou şi spera că bateriile nu-l vor lăsa în călătoria dus-întors. Nu putea fi prea departe. Harta indica o zonă nu prea mare şi, pentru o izolare deplină, locul pe care-l foloseau trebuia să fie în centru. Cu faţa şi mâinile înnegrite, se deplasă prin labirintul de epave, cârmind barca cu mâna stângă, în timp ce ochii şi urechile cercetau în căutarea discordanţelor. Cerul îl ajuta. Nu era lună, dar lumina stelelor era suficientă pentru a-i semnala iarba şi stufărişul care crescuseră în această mlaştină formată de maree. Înnămolirea acestei părţi a Golfului se dezvoltase în jurul carcaselor navelor abandonate şi devenise, în timp, un fel de paradis al păsărilor.

Era la fel ca altădată, doar că acum se orienta după stele. Zumzetul blând al motorului – pentru a conserva bateriile, îl ducea cu cel mult două noduri – semăna mult cu cel al săniei pe care o folosise. Iarba de mlaştină creştea la aproape doi metri deasupra apei şi nu trebuia să fii prea isteţ ca să-ţi dai seama de ce nu se prea naviga noaptea pe aici. Era un adevărat labirint, dacă nu ştiai cum să procedezi. Dar Kelly se pricepea. Privea stelele, ştiind pe care s-o urmeze şi pe care s-o ignore, urmărind deplasarea lor leneşă pe bolta cerului. De fapt, era o problemă de confort. Ei erau orăşeni, nu oameni ai mării aşa cum era el şi, ori. Câtă siguranţă credeau că le oferă locul ales pentru pregătirea produsului ilicit, nu se simţeau prea bine pe cărările nesigure ale acestui hăţiş sălbatic. *Nu dă dracu’ să intri în*

salonaşul meu, îşi zise Kelly. Acum se baza mai mult pe auz decât pe ochi. Vântul foşni prin iarba înaltă, în timp ce el înainta printre cordoanele de nisip ale celui mai larg canal; deşi sinuos, trebuia să fie cel pe care-l urmaseră ei. Carcasele din jurul lui, vechi de cincizeci de ani, păreau fantome din alte vremuri, aşa cum de fapt şi erau, relicve ale unui război ce fusese câştigat, rămăşiţe ale unui timp mult mai puţin complicat, unele stând ciudat înclinate, jucării uitate ale fermecătorului copil – ţara lui – care crescuse pentru a deveni un adult cu probleme.

O voce. Kelly opri motorul, mergând în derivă câteva secunde, rotindu-şi capul pentru a repera direcţia din care venea rumoarea. Ghicise corect în privinţa canalului. Făcea o buclă spre dreapta chiar în faţa lui şi tot de acolo se auzea şi glasul. Atent acum, încet, depăşi curba şi desluşi siluetele a trei epave. Poate că fuseseră remorcate împreună. Comandantul remorcherului încercase probabil să le lase într-o linie perfectă, ca o manifestare de orgoliu personal. Cea din extremitatea vestică, aşezată sub un unghi uşor, era înclinată şapte-opt grade la babord, odihnindu-se pe un fund instabil. Un model uşor demodat, cu o suprastructură joasă al cărei coş lung de oţel dispăruse de mult, mâncat de rugină. Cam din locul unde trebuia să fie puntea se zărea o lumină. Muzică, îşi spuse Kelly, rock contemporan transmis de un post care încerca să-i ţină treji noaptea pe şoferii de camioane.

Kelly aşteptă câteva minute, permiţând ochilor să colecteze o imagine mai completă în întuneric, pentru a alege o cale lipsită de riscuri. Se va apropia direct dinspre prova, astfel încât să fie ecranat de corpul navei. Acum desluşea mai multe voci. Un râs neaşteptat se rostogoli, provocat poate de o glumă. Se opri din nou, cercetând corpul navei în căutarea unei anomalii, ceva discordant, poate o santinelă. Nimic.

Fuseseră inteligenţi alegând locul acesta. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se fâţâie pe aici, nici măcar pescarilor locali, dar trebuia să ai un paznic, deoarece şi cea mai sigură ascunzătoare putea fi găsită… iată şalupa. În regulă. Kelly se târa acum cu o jumătate de nod, menţinându-se aproape de bordul bătrânei nave, până când ajunse la şalupa lor. Îşi legă barbeta de cel mai apropiat tachet. O scară de funie ducea pe puntea deschisă a epavei. Kelly inspiră adânc şi începu să urce.

Phil îşi spunea că munca era murdară şi total plictisitoare, exact cum îl asigurase Burt că va fi. Amestecarea cu lactoză era

partea uşoară; trebuia doar s-o cerni în boluri largi din oţel inoxidabil, ca făina pentru o prăjitură, asigurându-se că era distribuită în mod egal. Îşi aminti de vremea copilăriei când îşi ajuta mama la pregătirea aluatului, urmărind-o şi învăţând lucruri pe care un puşti le uita imediat ce descoperea base-ball-ul. Acum reveneau zgomotul sitei, felul în care se amestecau pulberile. Era, de fapt, o excursie destul de plăcută înapoi, într-un timp când nici măcar nu trebuia să se scoale şi să meargă la şcoală. Dar asta era partea uşoară. Apoi venea munca plictisitoare a distribuirii porţiilor, precis măsurate în pliculeţele de plastic care trebuiau închise prin capsare, numărate şi împachetate. Schimbă o privire exasperată cu Mike, care părea şi el în aceeaşi dispoziţie. Burt probabil că se simţea şi el tot aşa, dar nu o arăta şi fusese destul de amabil ca să le aducă şi puţină distracţie. Aveau un radio la care ascultau muzică, iar pentru pauze exista fata aia, Xantha, pe jumătate năucită de pilule... dar binevoitoare, aşa cum descoperiseră cu toţii în pauza de la miezul nopţii. Oricum, o obosiseră, nu glumă. Acum dormea într-un colţ al punţii. La patru vor avea încă o pauză şi până atunci aveau suficient timp să se refacă. Era greu să stai treaz şi Phil era îngrijorat din cauza pulberii care plutea în aer. O inspira? Putea să se drogheze cu chestia asta? Îşi promise că va purta un fel de mască dacă va trebui s-o facă din nou. Putea să-i placă ideea de a face bani vânzând rahatul ăsta, dar nu dorea deloc să-l folosească. Ce-i drept, Tony şi Henry pregăteau un laborator ca lumea. Munca n-o să mai fie atât de chinuitoare. Asta era ceva.

Gata încă o porţie, Phil era ceva mai rapid decât ceilalţi, dorind să termine odată. Se duse la răcitor şi ridică următoarea pungă de un kilogram. O mirosi, aşa cum le mirosise şi pe celelalte. Puţea. Un miros chimic, de substanţe folosite în laboratorul de biologie de la liceul lui, formol, ceva de genul ăsta. Spintecă, punga cu un briceag, răsturnând conţinutul, de la distanţă, cu braţul întins, în primul bol de amestec, apoi adăugă o cantitate de lactoză cântărită dinainte şi amestecând cu o lingură la lumina uneia din lămpile Coleman.

— Bună.

Fără nici un avertisment. Dintr-o dată, în uşă apăruse cineva, ţinând un pistol în mână. Era îmbrăcat în haine militare, un combinezon dungat şi faţa lui era vopsită în verde şi negru.

Nu era nevoie de tăcere. Prada lui avusese grijă de asta. Kelly

îşi reconvertise Coltul la calibrul 45 şi ştia că gaura din ţeava automatului le va părea celorlalţi suficient de mare pentru a parcă o maşină. Le arătă cu mâna stângă.

— Pe acolo. Pe punte, cu faţa în jos, mâinile la ceafă, pe rând câte unul. Tu primul, îi ordonă el celui de la bolul de amestec.

— Cine dracu' eşti? întrebă negrul.

— Tu trebuie să fii Burt. Să nu faci vreo tâmpenie.

— De unde ştii cum mă cheamă? se miră Burt, în timp ce Phil îşi lua locul pe punte.

Kelly îi făcu semn celuilalt alb, dirijându-l lângă prietenul lui.

— Ştiu o mulţime de lucruri, spuse Kelly, apropiindu-se acum de Burt.

Atunci văzu fata adormită.

— Ea cine-i?

— Uită-te, tâmpitule! se burzului Burt.

Coltul se ridică la acelaşi nivel cu faţa lui, la distanţă de o lungime de braţ.

— Ce-a fost asta? întrebă Kelly pe un ton lejer. Acum, jos pe punte.

Burt se execută imediat. Fata, văzu Kelly, dormea. Pentru moment, o va lăsa să-şi continue somnul. Prima mişcare era să-i caute de arme. Doi aveau revolvere de calibru mic. Unul avea un cuţitaş inutil.

— Hei, cine eşti? Poate stăm de vorbă, sugeră Burt.

— Asta o să şi facem. Povesteşte-mi despre droguri, începu Kelly.

Când mesajul lui Voloşin ieşi din departamentul de descifrare, la Moscova era zece dimineaţa. Cu vechi state în KGB, Voloşin avea legături cu un mare număr de ofiţeri superiori, dintre care şi un academician din Serviciul I – specialist în probleme americane – care era consilierul conducerii superioare a KGB-ului şi al Ministerului de Externe pentru noul eveniment, pe care mediile de informare americane îl numeau „destindere". Omul acesta, care nu deţinea un rang paramilitar în ierarhia KGB, era probabil persoana cea mai indicată pentru a obţine o reacţie rapidă, deşi o copie informativă a mesajului ajunsese şi la vicepreşedintele care avea obligaţia să supervizeze departamentul lui Voloşin. Ca de obicei, mesajul se dovedi scurt şi la obiect. Academicianul era consternat. Reducerea tensiunii între cele două puteri, una din ele aflată în mijlocul unui război, era aproape un miracol şi, venind în paralel cu apropierea americană de China, putea foarte

bine să însemne deschiderea unei noi ere în relaţiile între state. Trecuseră doar două săptămâni de când susţinuse acelaşi punct de vedere într-o lungă informare în faţa Biroului Politic. Revelarea publică a implicării unui ofiţer sovietic în aşa ceva era o nebunie. În mintea cărui idiot din GRU se zămislise un plan atât de cretin? Chiar dacă presupunea că într-adevăr asta era realitatea, trebuia să verifice. Îl sună pe vicepreşedinte.

— Evgheni Leonidovici? Am un mesaj urgent de la Washington.

— Şi eu, Vania. Ce recomanzi?

— Dacă afirmaţiile americanilor sunt adevărate, solicit acţiune imediată. Etalarea publică a unei astfel de idioţenii ar putea fi catastrofală. Puteţi confirma că se desfăşoară cu adevărat?

— Da. Şi apoi... Ministerul de Externe?

— De acord. Armata s-ar mişca prea încet. Vor asculta?

— Fraţii noştri socialişti aliaţi? Vor asculta în schimbul unui transport de rachete. Ţipă de săptămâni întregi după el, replică vicepreşedintele.

E în tipicul lucrurilor, îşi spuse academicianul, *pentru a salva vieţi americane vom trimite arme care să răpească şi mai multe, dar americanii vor înţelege.* Ce nebunie. Dacă există o ilustrare a necesităţii pentru destindere, aceasta era. Cum puteau două mari ţări să-şi conducă afacerile când amândouă erau implicate, direct sau nu, în afacerile unor ţări mai mici? O distragere cu totul lipsită de valoare de la problemele importante.

— Solicit rapiditate, Evgheni Leonidovici, repetă academicianul.

Deşi acesta era de departe depăşit în grad de vicepreşedinte, cu ani în urmă fuseseră colegi de clasă şi carierele lor se încrucişaseră de multe ori.

— Sunt complet de acord, Vania. O să te caut după-amiază.

Era un miracol, îşi spuse Zacharias, privind în jur. De luni de zile nu văzuse exteriorul celulei şi chiar numai mirosul aerului, aşa cald şi umed cum era, părea un dar de la Dumnezeu... însă nu era. Îi numără pe ceilalţi, optsprezece oameni într-un singur şir, bărbaţi ca şi el, toţi cam de aceeaşi vârstă. Le văzu feţele în lumina palidă a amurgului. Era acolo şi cel pe care-l zărise cu atâta timp înainte, un tip din Marina Militară, după cum arăta. Schimbară o privire şi zâmbete subţiri, în timp ce toţi bărbaţii executau ceea ce făcea şi Robin. Ah, dacă paznicii i-ar fi lăsat să vorbească, dar prima încercare îi adusese unuia dintre ei o

palmă. Chiar şi aşa, pentru moment le era suficient să-şi privească chipurile. Să nu rămâi singur, să ştii că se aflau şi alţii aici, asta le era de ajuns. Un lucru atât de mic şi totodată atât de mare. Robin se îndreptă, atât cât îi permitea spatele rănit şi-şi lăţi umerii, în timp ce micuţul ofiţer le ţinea o prelegere oamenilor lui, aliniaţi şi ei. Nu prinsese destulă vietnameză pentru a înţelege vorbirea rapidă.

— Acesta este inamicul, le spunea căpitanul.

În curând urma să-şi ducă unitatea în sud şi, după toate lecţiile şi practica de luptă, iată o ocazie neaşteptată pentru ei de a-i vedea cum arată în realitate. Nu sunt chiar aşa duri americanii ăştia, continuase el. Vedeţi, cei care lansează bombe asupra ţării noastre şi ne omoară poporul. Aceştia sunt bărbaţii pe care îi veţi înfrunta. Vă mai este frică de ei? Dacă americanii sunt destul de nebuni ca să încerce să-i salveze pe câinii ăştia de aici, vom avea parte, mai devreme decât vă aşteptaţi, de o demonstraţie practică în arta de a-i ucide. Cu aceste cuvinte incitante îşi concedie oamenii, trimiţându-i la posturile de pază de noapte.

Putea s-o facă, îşi spuse căpitanul. Curând nu va mai avea importanţă. Auzise un zvon, prin comandantul lui de regiment, că acest lagăr se va închide definitiv şi că oamenii lui se vor bucura într-adevăr de un pic de practică, înainte de a coborî pe cărarea unchiului Ho, unde vor avea în viitor şansa de a ucide americani *înarmaţi.* Până atunci îi avea pe prizonieri ca trofee pe care să le arate oamenilor lui, pentru a le micşora spaima de marele necunoscut al luptei şi pentru a le concentra ura, deoarece *aceştia* erau bărbaţii care transformaseră frumoasa lor ţară într-un pustiu, cu bombardamentele lor. Va alege recruţii care se antrenează cel mai bine şi mai mult... Nouăsprezece, ca să le ofere un aperitiv al uciderii. Aveau nevoie de el. Căpitanul de infanterie se întrebă pe câţi dintre ei îi va aduce acasă.

Kelly se opri să ia combustibil la docul municipal Cambridge, înainte de a se îndrepta din nou spre nord. Acum avea totul – mă rog, suficient, se temperă el. Tancurile erau pline, mintea-i era burduşită cu date utile şi pentru prima dată îi lovise rău pe ticăloşi. Două săptămâni, poate trei, din produsul lor. Asta o să scuture lucrurile. Ar fi putut să ia marfa şi s-o folosească drept momeală, dar nu, nu era o mişcare deşteaptă. N-avea nevoie de ea, mai ales acum când bănuia cum fusese introdusă în ţară. Undeva pe Coasta de Est, asta era tot ce ştia efectiv Burt.

Oricine o fi Henry Tucker, tipul părea să se situeze de partea inteligentă a paranoiei şi îşi compartimentase operaţiunea într-un mod pe care, în alte circumstanţe, Kelly l-ar fi admirat. Dar era heroină asiatică şi pungile în care sosea miroseau a moarte şi veneau pe Coasta de Est. Câte lucruri din Asia care miroseau a moarte soseau în estul Statelor Unite? Kelly nu se putea gândi decât la unul, iar faptul că printre cei ale căror corpuri erau îmbălsămate la Baza Pope a Forţelor Aeriene fuseseră şi prieteni de-ai lui nu făcea decât să-i alimenteze mânia şi determinarea de a duce până la capăt acest unic lucru. Îl pilotă pe *Springer* spre nord, pe lângă turnul de cărămidă al farului de pe Sharp Island şi se îndreptă spre oraşul care devenise prea periculos pentru el.

O ultimă dată.

Puţine lucruri din America de Est erau la fel de somnoroase ca ţinutul Somerset. Era o zonă cu ferme întinse şi separate de distanţe mari, întregul ţinut neavând decât un liceu. Exista o singură şosea importantă, care permitea oamenilor să străbată zona rapid şi fără oprire. Traficul spre Ocean City, staţiunea de litoral a statului, ocolea zona, iar cea mai apropiată autostradă interstatală era pe partea opusă a Golfului. De asemenea, districtul avea o rată a crimei atât de scăzută, încât era invizibilă pentru toată lumea, cu excepţia celor care luau în considerare şi o creştere de o sutime într-o categorie sau alta de infracţiuni. O crimă izolată putea fi o ştire de prima pagină în ziarele locale timp de săptămâni întregi, iar efracţia era rareori o problemă într-o zonă unde era posibil ca proprietarul să întâmpine un intrus nocturn cu o armă de vânătoare de calibrul 12 şi, eventual, o întrebare. Cam singura problemă era felul în care se comportau şoferii, dar pentru asta exista Poliţia Statală, patrulând pe şosele în maşinile de un galben spălăcit. Pentru a compensa plictiseala, maşinile de pe ţărmul de est al Marylandului aveau motoare neobişnuit de puternice pentru a-i vâna pe vitezomanii care, foarte des, în efortul lor de a transforma o zonă agreabilă, dar monotonă, într-una un pic mai veselă, vizitau magazinele locale de băuturi alcoolice.

Poliţistul Ben Freeland era într-o misiune obişnuită de patrulare. Din când în când se ivea câte o problemă reală şi el îşi spunea că era datoria lui să cunoască zona, fiecare centimetru pătrat al ei, fiecare fermă şi răscruce, aşa încât, dacă se alegea cu o alertă cu adevărat importantă, să ştie calea cea mai rapidă până acolo. Ieşit de patru ani din Academia de Poliţie de la

Pikesville, tânărul poliţist din Somerset tocmai se gândea la avansarea la gradul de caporal, când zări un pieton pe Postbox Road, lângă cătunul cu neverosimilul nume Dames Quarter[4]. Asta chiar era ceva neobişnuit. Aici toată lumea circula pe roţi. Chiar şi puştii foloseau bicicletele de la o vârstă fragedă, adeseori începând să conducă înainte de a atinge vârsta permisă, ceea ce era încă una din infracţiunile mai grave cu care avea de-a face lunar. O zări pe persoana aceea de la mai mult de un kilometru – terenul era foarte plat – şi nu-i acordă o atenţie deosebită până când nu reduse cu trei sferturi distanta. Ea – era indiscutabil o femeie – mergea şovăielnic. După încă o sută de metri de apropiere îşi spuse că nu era îmbrăcată ca o localnică. Asta era ciudat. Aici nu ajungeau decât cu maşina. Mai mergea şi în zig-zag, lungimea pasului i se schimba mereu, iar asta însemna un posibil caz de alcoolism – o infracţiune locală *uriaşă,* zâmbi în sinea lui poliţistul. Trebuia să tragă pe dreapta şi să vadă despre ce era vorba. Pilotă cu grijă Fordul cel mare pe pietriş, oprindu-l lin şi fără să derapeze la cincisprezece metri de ea. Ieşi din maşină, aşa cum fusese învăţat, punându-şi pe cap Stetsonul de uniformă şi ajustând centura pistolului.

— Bună, salută el pe un ton amabil. Încotro te îndrepţi, domnişorico?

Ea se opri după o clipă „privindu-l cu nişte ochi ca de pe altă lume.

— Cine eşti?

Poliţistul se apropie mai mult. În respiraţia ei nu se simţea alcoolul. Freeland ştia că aici drogurile nu erau încă o problemă acută. Se părea că situaţia tocmai se schimbase.

— Cum te cheamă? întrebă el pe un ton mai poruncitor.

— Xantha, cu x, răspunse ea zâmbind.

— De unde eşti, Xantha?

— De pe-aici.

— De unde, de pe-aici?

— ’Lanta.

— Eşti departe de Atlanta.

— Mie-mi spui!

Apoi râse.

— N-a ştiut că mai am.

Ceea ce, gândea ea, era o glumă bună şi un secret demn de a fi împărtăşit.

---

[4] „Zona doamnelor”, (n. tr.).

— Le ţin în sutien.
— Ce anume?
— Pilulele. Le ţin în sutien şi el nu s-a prins.
— Pot să le văd? întrebă Freeland, punându-şi în minte o mulţime de întrebări şi ştiind că astăzi va trebui să facă o arestare adevărată.
Ea râse, în timp ce scotocea în sân.
— Dă-te-napoi.
Freeland se execută. Nu avea nici un sens s-o sperie, deşi acum mâna lui dreaptă se odihnea pe centură, mângâind uşor crosa revolverului. În timp ce o privea, Xantha îşi băgă mâna în bluza mai mult descheiată şi scoase un pumn de capsule roşii. Deci, asta era. Deschise portbagajul maşinii şi căută un plic în trusa criminalistică pe care o avea acolo.
— De ce nu le pui aici, nu cumva să le pierzi?
— O.K.!
Ce tip amabil era poliţistul ăsta.
— Domnişoară, pot să te duc cu maşina o bucată de drum?
— Sigur. Am obosit să merg pe jos.
— Păi, de ce nu urci?
Regulamentul cerea ca unei astfel de persoane să-i pui cătuşe şi, în timp ce o ajuta să urce în spatele maşinii, făcu acest lucru. Nu păru să-i pese.
— Unde mergem?
— Ei, Xantha, cred că ai nevoie de un loc unde să te întinzi şi să te odihneşti. Aşa că îţi voi găsi unul, bine?
Avea deja un caz flagrant de posesie de droguri, iar Freeland o ştia, când trase maşina înapoi pe şosea.
— Burt şi ceilalţi doi se odihnesc şi ei, da’ n-o să se scoale.
— Ce spui, Xantha?
— I-a omorât, bang, bang, bang.
Mimă cu mâna. Freeland o urmări în oglindă şi aproape că ieşi de pe şosea.
— Cine?
— Ei, un băiat alb, nu-ş cum îl cheamă, n-am văzut nici cum arată, da’ i-a omorât, bang, bang, bang.
Dumnezeule.
— Unde?
— Pe vapor…
Ce întrebare, doar toată lumea ştia asta.
— Care vapor?
— Cel de pe apă, prostule!

Chestia asta chiar că era hazlie.

— Îţi baţi joc de mine, păpuşă?

— Şi ştii care-i chestia cea mai haioasă? A lăsat toate drogurile chiar acolo, aşa a făcut băiatul alb. Doar că era cam verde.

Freeland nu prea-şi dădea seama despre ce era vorba, dar intenţiona să descopere cât putea mai repede. Pentru început, porni girofarurile şi, apăsând pe acceleraţie cât îi permitea puternicul motor 427 V-8, se îndreptă spre Cazarma V a poliţiei din Westover. Ar fi trebuit să comunice imediat prin radio, dar asta nu ar fi rezolvat mare lucru şi doar l-ar fi convins pe căpitanul lui că el era cel care se droga...

— Iaht *Springer,* aruncă o privire la cartul babord.

Kelly ridică microfonul.

— Cineva pe care-l cunosc? întrebă el, fără să întoarcă capul.

— Unde dracu' ai fost, Kelly? se interesă Oreza.

— Călătorie de afaceri. Ce-ţi pasă?

— Ţi-am dus lipsa, fu răspunsul. Las-o mai încet.

— E ceva important? Trebuie să ajung undeva, Navlositorule.

— Hei, Kelly, ca de la un marinar la altul, las-o mai moale, bine?

Dacă nu l-ar fi cunoscut... nu, trebuia să coopereze, indiferent cine era. Kelly reduse acceleraţia, permiţând cuterului să tragă lângă el în câteva minute! Apoi i se va ordona să oprească pentru abordare şi Oreza avea toate drepturile legale să o facă, iar o încercare de evadare nu ar rezolva nimic. Fără să i se ceară, Kelly puse motoarele la ralanti şi curând naviga la capă. Nemai solicitând permisiunea, cuterul se apropie lateral şi Oreza sări la bord.

— Salut, şefu'.

— Care-i treaba?

— În ultimele câteva săptămâni am fost de două ori pe bancul tău de nisip. Voiam să împărţim o bere, dar n-ai fost acasă.

— Ei, oricum n-aş fi vrut să nu te arăţi în formă la serviciu.

— Cam pustiu pe aici, când nu-i nimeni pe care să-l hărţuieşti.

Deodată deveni evident că amândoi erau încurcaţi, dar nici unul nu ştia de ce era aşa celălalt.

— Unde dracu' ai fost?

— A trebuit să plec din ţară. Afaceri, răspunse Kelly.

Era clar că nu va spune mai mult.

— Corect. Mai stai pe-aici?

— Mda, aşa am de gând.

— În regulă, poate săptămână viitoare mă opresc pe la tine şi

vei putea să-mi împui capul cu minciuni despre ce înseamnă să fii nostrom.

— Nostromii nu mint. Ai nevoie de nişte ponturi marinăreşti?

— Pe naiba! Poate c-ar trebui să-ţi fac un control de siguranţă, chiar acum.

— Credeam că asta-i o vizită prietenească, observă Kelly şi amândoi deveniră şi mai stânjeniţi.

Oreza încercă s-o camufleze cu un zâmbet.

— O.K. o să mă port blând cu tine. Ne vedem săptămână viitoare, căpitane.

Îşi strânseră mâinile, dar ceva se schimbase. Oreza făcu semn cuterului să se apropie şi sări cu o îndemânare de profesionist la bordul lui. Cuterul se îndepărtă, fără alte discuţii.

Ei, e de-nţeles. Kelly împinse înainte manetele de direcţie.

Oreza urmări cum *Springer* îşi continua drumul spre nord, întrebându-se ce dracu' se petrecea. *Plecat din ţară,* spusese el. Sigur, iahtul lui nu fusese nicăieri în zona Chesapeake – dar atunci unde? De ce erau sticleţii atât de interesaţi de tip? Kelly, un ucigaş? Mă rog, căpătase Crucea Navală pentru ceva. Un tip din UDT, măcar atât ştia şi Oreza. Dincolo de asta, doar un partener agreabil la o bere şi, în felul lui, un marinar serios. Sigur că devenea complicat când renunţai să te mai ocupi de operaţiuni de salvare şi începeai să faci tot felul de chestii poliţiste, îşi spuse timonierul-şef, cârmind spre sud-vest, către Thomas Point. Trebuia să dea un telefon.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Roger, ştiau că venim, răspunse Ritter, ţintuindu-l cu privirea.

— Cum, Bob? întrebă MacKenzie.

— Încă nu ne-am dat seama.

— O scurgere?

Ritter băgă mâna în buzunar şi extrase fotocopia unui document pe care i-o înmână. Originalul fusese scris în vietnameză. Traducerea era scrisă de mână sub textul fotocopiei. Între cuvintele englezeşti se afla şi „tufişul verde”.

— Cunoşteau denumirea?

— Asta-i o încălcare a regulilor de securitate din partea lor, Roger, dar da, se pare că o cunoşteau. Presupun că intenţionau să utilizeze această informaţie la interogarea infanteriştilor marini pe care i-ar fi capturat. Chestiile de genul ăsta sunt bune

pentru a-i face pe oameni să cedeze rapid. Dar am avut noroc.

— Ştiu. N-a fost nimeni rănit.

Ritter dădu din cap.

— Am trimis din timp un tip pe teren. Un luptător din SEALS, foarte bun la ceea ce face. Oricum, el supraveghea lagărul când au sosit întăririle nord-vietnameze. El e tipul care a anulat misiunea. Apoi pur şi simplu a plecat de pe deal.

Întotdeauna, dacă subevaluezi lucrurile, efectul dramatic este accentuat, mai ales pentru cineva care la timpul lui mirosise praful de puşcă.

Asta, îşi spuse MacKenzie, merita un fluierat admirativ.

— Trebuie să fie un tip cu sânge-rece.

— Mai mult decât atât, îl asigură calm Ritter. La plecare i-a capturat pe comandantul lagărului şi pe rusul care ne interoga oamenii. Îi avem în Washington. În viaţă, adăugă Ritter cu un zâmbet.

— Aşa aţi obţinut documentul? Am crezut că prin Sigint, spuse MacKenzie, înţelegând prin asta Serviciul de Supraveghere a Comunicaţiilor. Cum a reuşit?

— Cum ai spus, un tip cu sânge-rece, zâmbi Ritter. Asta-i vestea cea bună.

— Nu sunt sigur că vreau s-o aud pe cea proastă.

— Aveam o indicaţie că partea adversă ar vrea să elimine lagărul şi pe toţi cei din el.

— Iisuse… Henry se află acum la Paris, se precipită MacKenzie.

— Nu-i un mod potrivit de abordare. Dacă ridică problema asta, chiar într-una din sesiunile neoficiale, ei vor nega şi s-ar putea să se sperie atât de tare, încât vor încerca să se asigure că pot dezminţi faptele.

Era cunoscut faptul că, la astfel de conferinţe, adevărata muncă se desfăşura în timpul pauzelor, nu când oamenii aveau de dezbătut problemele oficiale la masa tratativelor.

— Adevărat. Atunci care ar fi?

— Lucrăm prin intermediul ruşilor. Avem un contact pentru asta. L-am iniţiat chiar eu.

— Ai să mă ţii la curent?

— Sigur.

— Mulţumesc că aţi fost de acord să stăm de vorbă, spuse locotenentul Ryan.

— Care-i problema? întrebă Sam Rosen.

Se aflau în biroul lui – nu era unul mare şi, cu patru persoane

înăuntru, încăperea era aglomerată. Sarah şi Sandy se aflau şi ele acolo.

— E vorba despre fostul dumneavoastră pacient, John Kelly.

Ryan văzu că noutatea asta nu era o surpriză prea mare.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el.

— Ce te opreşte? întrebă Sam.

— Nu ştiu unde se află. Speram că s-ar putea să ştiţi voi.

— În legătură cu ce? interveni Sarah.

— În legătură cu o serie de crime, răspunse imediat Ryan, în speranţa de a-i şoca.

— Pe cine a ucis?

Întrebarea fusese pusă de asistentă.

— Doris Brown, în primul rând şi pe mulţi alţii.

— John nu i-a făcut nici un rău, se precipită Sandy, înainte ca Sarah Rosen să-i poată atinge prevenitor mâna.

— Atunci ştii cine e Doris Brown, observă detectivul, doar o idee prea repede.

— John şi cu mine am devenit… prieteni, îl lămuri Sandy. A lipsit din ţară în ultimele două săptămâni. N-ar fi putut ucide pe nimeni.

Uf! se strâmbă Ryan. Asta era o veste şi bună şi proastă. Îşi supralicitase mâna cu Doris Brown, deşi reacţia asistentei la acuzaţie avusese ca rezultat un răspuns puţin cam prea emoţional. De asemenea, i se confirmase ca fapt o speculaţie.

— Plecat din tară? Unde? De unde ştii?

— Nu cred că pot să vă spun unde. N-ar trebui să ştiu asta.

— Cum adică? întrebă poliţistul surprins.

— Nu pot să vă spun, îmi pare rău…

Modul în care răspunsese la întrebare demonstra mai degrabă sinceritate decât o încercare de a ocoli răspunsul.

Ce dracu' însemna chestia asta? La întrebarea aceasta nu exista răspuns şi Ryan se decise să continue.

— Cineva pe nume Sandy a sunat la casa familiei Brown din Pittsburgh. Dumneata erai, nu?

— Domnule ofiţer, se interpuse Sarah, nu sunt sigură că înţeleg de ce pui toate aceste întrebări.

— Încerc să dezvolt nişte informaţii şi vreau să-i spuneţi lui Kelly că trebuie să stea de vorbă cu mine.

— Aceasta este o anchetă criminalistică?

— Da, este.

— Şi dumneata ne pui întrebări, observă Sarah. Fratele meu este avocat. Este necesar să-i cer să vină aici? Se pare că ne

întrebi ce ştim în legătură cu nişte crime. Mă faci să fiu nervoasă. Am şi eu o întrebare – e careva dintre noi bănuit de ceva?

— Nu, dar prietenul vostru este.

Dacă exista ceva ce nu-i trebuia acum lui Ryan, asta era exact prezenţa unui avocat.

— Staţi puţin, interveni Sam. Dacă crezi că John a făcut ceva rău şi vrei să ţi-l găsim... de fapt, afirmi că ştim unde se află, aşa-i? Asta ne-ar face posibili complici, aşa se spune, nu?

Şi sunteţi? i-ar fi plăcut lui Ryan să întrebe. Dar se decise pentru altceva:

— Am spus eu asta?

— Nu mi s-au mai pus astfel de întrebări şi simt că devin nervos, i se adresă chirurgul soţiei sale. Cheamă-l pe fratele tău.

— Uite ce e, nu am nici un motiv să cred că vreunul din voi a făcut ceva rău. Am motive să cred că prietenul vostru a făcut. Vă spun doar atât: îi faceţi un serviciu dacă-l anunţaţi să mă sune.

— Pe cine se presupune c-ar fi ucis? presă Sam.

— Nişte persoane implicate în traficul de droguri.

— Ştii cu ce mă ocup eu? întrebă tăios Sarah. Ce-mi ocupă cea mai mare parte din timp aici?

— Da, doamnă, ştiu. Lucraţi foarte mult cu drogaţii.

— Dacă John se ocupă cu asta, poate c-ar trebui să-i cumpăr un pistol!

— Suferiţi când pierdeţi un pacient, nu? întrebă calm Ryan, întinzându-i o capcană.

— Bineînţeles. Treaba noastră este să-i salvăm.

— V-a durut moartea lui Doris Brown?

Ea nu răspunse, dar numai pentru că inteligenţa îi opri gura s-o ia pe dinainte.

— V-a adus-o pentru că avea nevoie de ajutor, nu? Şi dumneavoastră şi doamna O'Toole aţi lucrat din greu ca s-o puneţi pe picioare. Credeţi că vă condamn pentru asta? Dar, înainte de a o lăsa cu voi, el omorâse doi oameni. Sunt sigur. Erau probabil doi dintre asasinii Pamelei Madden, ei fiind adevăratele lui ţinte. Prietenul vostru Kelly e un tip foarte dur, dar nu-i chiar atât de deştept cum crede. Dacă se predă acum, e una. Dacă ne face să-l prindem, e cu totul altceva. Spuneţi-i asta. Îi veţi face un serviciu, bine? Vă faceţi şi vouă un serviciu. Nu cred că până acum aţi încălcat legea.

— Faceţi pentru el orice altceva, cu excepţia a ceea ce v-am spus şi s-ar putea s-o încălcaţi. De obicei nu avertizez astfel oamenii, continuă Ryan pe un ton dur. Voi nu sunteţi criminali.

Ştiu asta. Ce aţi făcut pentru Doris Brown a fost admirabil şi îmi pare rău că a ieşit cum a ieşit. Dar Kelly ucide oameni şi asta-i rău, de acord? Vă reamintesc asta în cazul că aţi uitat ceva pe parcurs. Nici mie nu-mi plac traficanţii. Pamela Madden, fata de la fântână, este cazul meu. *Vreau* ca oamenii ăştia să ajungă într-o cuşcă; *vreau* să-i privesc intrând în camera de gazare. Asta-i treaba *mea,* să am grijă să se aplice legea. Nu a lui, a mea. Înţelegeţi?

— Da, cred că da, răspunse Sam Rosen, gândindu-se la mănuşile chirurgicale pe care i le dăduse lui Kelly.

Acum era altceva. Atunci fusese departe de lucruri – apropiat emoţionai de părţile teribile, totuşi departe de ceea ce făcea prietenul lui, însă aprobându-l, ca şi cum ar fi citit în ziar un articol despre un meci de base-ball. Acum era altceva, dar era şi el implicat.

— Spune-mi, cât de aproape eşti de prinderea asasinilor lui Pam?

— Ştim câte ceva, ezită Ryan, fără să-şi dea seama că prin răspunsul lui stricase totul, după ce fusese atât de aproape.

Oreza era înapoi la biroul lui, făcând acea parte a muncii sale pe care o ura, dar care era şi un motiv de îngrijorare în vizarea gradului de maistru principal, situaţie care i-ar fi adus un birou propriu şi l-ar fi propulsat în „conducere”, în loc să rămână timonier. Domnul English îşi luase o zi liberă, adjunctul lui, un maistru principal, era plecat cu diverse treburi şi îi pasase lui şefia temporară – dar, oricum, ce avea de făcut era treaba lui. Subofiţerul căută pe birou cartea de vizită şi formă numărul.

— Omuciderile.

— Cu locotenentul Ryan, vă rog.

— Nu este aici.

— Sergentul Douglas?

— Astăzi este la tribunal.

— Bine, o să revin.

Oreza puse receptorul în furcă. Se uită la ceas. Se apropia de patru după-amiaza – era la staţie de la miezul nopţii. Deschise un sertar şi începu să completeze formulare de justificare pentru combustibilul pe care-l arsese pentru a-i izgoni din Chesapeake pe beţivii care deţineau ambarcaţiuni. După aceea plănuia să se. Ducă acasă, să mănânce şi să doarmă puţin.

Problema era să înţelegi ce spunea. Fusese chemat un medic

de la cabinetul de peste drum, care diagnosticase o intoxicaţie cu barbiturice, ceea ce nu era chiar o noutate şi apoi susţinuse că trebuiau doar să aştepte ca organismul ei să elimine otrava; două sfaturi pentru care prezentă districtului o notă de plată de douăzeci de dolari. O interogaseră câteva ore, iar asta când o amuzase, când o plictisise, dar persistase în aceeaşi poveste. Trei oameni morţi, *bang, bang, bang.* Acum i se părea mai puţin distractiv. Începuse să-şi amintească cum era Burt şi conversaţia asta mirosea destul de urât.

Dacă fata asta ar lua mai multe droguri, s-ar afla pe lună cu astronauţii, îşi spuse căpitanul.

— Trei oameni morţi undeva pe o navă, repetă poliţistul Freeland. Nume şi toate detaliile.

— O crezi?

— Povestea rămâne aceeaşi, nu?

— Mda.

Căpitanul îşi ridică privirea.

— Ţie-ţi place să pescuieşti în Golf. Unde crezi c-ar putea fi, Ben?

— Undeva, în preajma lui Bloodsworth Island.

— O s-o reţinem peste noapte pentru tulburarea liniştii publice... am prins-o în flagrant delict, corect?

— Domnule căpitan, tot ce a trebuit să fac a fost să întreb. Ea mi-a dat drogurile.

— În regulă, trece-o prin toată procedura.

— Şi apoi, domnule?

— Îţi place să te vâjâi cu elicopterul?

De data asta alese un alt port turistic. Se dovedi a fi destul de uşor, cu atâtea ambarcaţiuni pescuind în Golf sau găzduind petreceri, iar portul avea o mulţime de dane libere pentru ambarcaţiunile în trecere, care în sezonul de vară circulau în susul şi în josul coastei, oprindu-se în drum pentru aprovizionarea cu combustibil şi alimente şi pentru un pic de odihnă; la fel făceau toţi turiştii, indiferent de mijloacele de locomoţie. Administratorul portului îl urmări cum intră cu dibăcie în a treia dană ca mărime din cele rezervate vizitatorilor, ceea ce nu se întâmplă întotdeauna cu proprietarii unor ambarcaţiuni mai mari. Fu şi mai surprins văzând tinereţea proprietarului.

— Cât ai de gând să stai aici? întrebă omul, ajutându-l la parâme..

— O zi, două. E în regulă?

— Sigur.

— Te deranjează dacă plătesc cu bani gheaţă?

— Acceptăm cu mult drag banii gheaţă, îl asigură administratorul.

Kelly scoase bancnotele şi anunţă că în noaptea aceasta va dormi la bord. Nu spuse ce se va întâmplă a doua zi.

34
Pânda

— Ne-a scăpat ceva, Em, anunţă Douglas la opt şi zece dimineaţa.

— Cam ce crezi că ar fi? întrebă Ryan.

Ratarea unui indiciu nu era chiar un capăt de ţară, se mai întâmplase... şi se va repeta.

— Cum de au ştiut că ea se află la Pittsburgh? L-am sunat pe sergentul Meyer şi l-am pus să verifice facturile pentru convorbirile interurbane de la telefonul casei. Nimic, nici o convorbire în ultima lună.

Ryan îşi strivi ţigara.

— Trebuie să presupunem că prietenul nostru Henry ştia unde s-o găsească. Îi mai scăpaseră două fete şi probabil că-şi făcuse timp să întrebe de unde erau. Ai dreptate, mormăi Ryan, după ce se gândi o secundă. Probabil că o credea moartă.

— Cine ştia că se află acolo?

— Oamenii care au adus-o. E al dracului de sigur că ei nu au spus nimănui.

— Kelly?

— Am aflat ieri la „Hopkins” că era plecat din ţară.

— Zău? Unde?

— Asistenta O'Toole, spune că ştie, dar că nu îi este permis să vorbească.

Făcu o pauză.

— Să revenim la Pittsburgh.

— Povestea e că tatăl sergentului Meyer este preot. Era duhovnicul fetei şi i-a spus fiului său ceva din ce aflase. O.K.. Sergentul merge pe filiera asta. Căpitanul îl cunoaşte pe Frank Allen şi sergentul îl sună pe acesta pentru a-i cere informaţii despre cei care se ocupă de caz. Frank îl trimite la noi. Meyer nu a vorbit cu nimeni altcineva.

Douglas îşi aprinse o ţigară.

— Şi-atunci, cum a ajuns informaţia la prietenii noştri?

O chestie nu neapărat ciudată, dar neplăcută. Acum amândoi credeau că aveau un caz pe cale de rezolvare. Asta se întâmplă, chiar era în curs de rezolvare. Fără a fi ceva ieşit din comun,

lucrurile se petreceau acum prea repede pentru procesul analitic care era necesar pentru a extrage sensul informaţiilor.

— Aşa cum am crezut tot timpul, au pe cineva înăuntru.

— Frank? întrebă Douglas. Nu a avut vreo legătură cu nici unul din cazuri. Nu are acces la informaţiile de care ar avea nevoie prietenii noştri.

Ceea ce era adevărat. Cazul Helen Waters începuse în Cartierul de Vest, cu unul din detectivii mai tineri ai lui Allen, dar şeful poliţiei îl transferase aproape imediat lui Ryan şi lui Douglas.

— Presupun că asta se cheamă progres, Em. Acum suntem siguri. Trebuie să existe o scurgere în cadrul Departamentului.

— Ce alte veşti bune mai ai?

Poliţia din Westover avea doar trei elicoptere, toate Ranger Bell Jet şi încă învăţa cum să le folosească. Căpitanul care conducea Cazarma V era un tip mai în vârstă, ale cărui responsabilităţi se întindeau asupra unui district liniştit – ceea ce era mai puţin o problemă de competenţă, cât de natură a zonei, dar ierarhiile poliţieneşti tind să pună bază pe rezultate, indiferent cum sunt obţinute. Elicopterul sosi pe eliportul cazărmii la nouă fără un sfert. Căpitanul Ernest Joy şi poliţistul Freeland aşteptau. Nici unul nu mai zburase cu elicopterul şi amândoi deveniră nervoşi când văzură cât de mic era aparatul de zbor. Întotdeauna păreau mai mici de aproape şi chiar şi mai mici din interior. Folosit mai ales pentru misiuni medicale, elicopterul avea la bord în afara pilotului un infirmier, cei doi purtându-şi costumele de zbor cu aluri sportive care, credeau ei, se potriveau de minune cu tocurile de armă de pe umăr şi cozoroacele de aviator. Lecţia standard cu măsurile de siguranţă dură nouăzeci de secunde, iuţeala prezentării făcând-o de neînţeles. Pasagerii îşi puseră centurile şi elicopterul luă înălţime. Pilotul se decise să nu înviorezе călătoria. La urma urmei, tipul mai în vârstă era căpitan şi să cureţi borâtura din spate era o corvoadă scârboasă.

— Încotro? întrebă el prin intercom.

— Bloodsworth Island, îi spuse căpitanul Joy.

— Recepţionat, replică pilotul, aşa cum credea el că ar face un aviator, virând spre sud-est şi coborând botul aparatului.

Ajunseră destul de repede.

Lumea arată altfel de sus şi reacţia este întotdeauna aceeaşi, când oamenii zboară prima dată cu elicopterul. Decolarea, destul

de asemănătoare cu zgâlţâielile aeriene ale unui *montagne russe* dintr-un parc de distracţii, este la început şocantă, dar apoi apare fascinaţia. Lumea se transforma în faţa ochilor celor doi ofiţeri şi era ca şi cum, deodată, totul avea un sens. Puteau să vadă şoselele şi fermele întinzându-se ca o hartă. Freeland înţelese primul. Cunoscând teritoriul, văzu imediat că imaginea lui mintală era deficitară; ideea lui despre cum erau lucrurile în realitate nu era chiar corectă.

Era doar la trei sute de metri deasupra terenului, o distanţă liniară pe care maşina lui o parcurgea în câteva secunde, dar perspectiva aceasta era nouă şi el începu imediat să înveţe din ea.

— Acolo am găsit-o, îi spuse prin interfon căpitanului.

— Destul de departe de locul spre care ne îndreptăm. Crezi că a mers pe jos atât de mult?

— Nu, domnule.

Dar nu era chiar aşa de departe de apă, nu? Cam la vreo trei kilometri văzură vechiul debarcader al unei ferme scoase la vânzare şi asta era la mai puţin de opt kilometri de locul spre care se îndreptau, după două minute de zbor. Golful Chesapeake era acum, sub aburul dimineţii, o largă fâşie albastră. Spre nord-vest se întindea Centrul de încercări Aeronavale de pe Potomac şi acolo era ceva agitaţie în văzduh – un motiv de îngrijorare pentru pilotul care urmărea atent avioanele zburând la joasă înălţime. Piloţilor din Marina Militară le plăcea să ridice praful de pe sol.

— Drept înainte, se auzi vocea pilotului.

Infirmierul arătă cu degetul, astfel încât pasagerii să ştie unde era drept înainte.

— Sigur arată altfel de sus, comentă Freeland, cu o uimire copilărească în voce. Pe aici pescuiesc eu. De la suprafaţă arată doar ca nişte mlaştini.

Dar acum nu arătau aşa. De la trei sute de metri, la început le luai drept nişte insule mai ciudate, legate între ele de cordoane de nisip şi iarbă. Pe măsură ce se apropiau, insulele căpătau forme regulate, la început rombice, ca apoi să se desluşească liniile frumoase ale unor vapoare acoperite de vegetaţie, înconjurate de iarbă şi stufăriş.

— Sfinte Sisoe, sunt o mulţime, observă pilotul. Zburase rareori pe aici şi atunci mai ales noaptea, cu răniţi.

— Din primul război mondial, îl lămuri căpitanul. Tatăl meu spunea că sunt rămăşiţele războiului, cele pe care nu le-au

scufundat nemţii.

— De fapt ce căutăm?

— Nu sunt sigur, poate un vapor. Am agăţat ieri o drogată, explică căpitanul. Zice că există acolo un laborator şi trei morţi.

— Eşti sigur? Un laborator de droguri *acolo*?

— Asta pretinde domnişoara, confirmă Freeland.

Mai învăţase ceva: oricât de inabordabilă părea zona de la suprafaţă, acolo *existau* canale. Probabil că era un loc al dracului de bun pentru prins crabi. De pe puntea bărcii lui de pescuit arăta ca o unică insulă masivă, dar nu şi de aici de sus. Nu era interesant?

— Am zărit o fulgerare în direcţia aia. Infirmierul îi arătă pilotului spre dreapta. Un ciob de sticlă sau altceva.

— Hai să verificăm.

Manşa se înclină la dreapta şi un pic în jos, în timp ce el angaja Jet Rangerul în coborâre.

— Mda, e o şalupă lângă cele trei nave.

— Verifică, ceru infirmierul.

— În regulă.

Era o şansă de a zbura cu adevărat. Unui fost pilot pe Huey din Divizia I Aeropurtate îi făcea cu ochiul posibilitatea de a se juca cu aparatul lui. La urma urmei, oricine poate zbura în linie dreaptă şi la aceeaşi altitudine. Dădu mai întâi ocol locului, verificând vântul, apoi coborî un pic şi reduse cu atenţie altitudinea elicopterului până la vreo şaizeci de metri.

— O ambarcaţiune de... să zicem, cinci metri şi jumătate, spuse Freeland şi putură să vadă parâma albă care o fixa de resturile vaporului.

— Mai jos, comandă căpitanul.

În câteva secunde erau la cincisprezece metri deasupra punţii epavei. Ambarcaţiunea era goală. Se vedeau o cutie frigorifică pentru bere şi o serie de alte lucruri îngrămădite la pupa. Elicopterul se smuci într-o parte când nişte păsări îşi luară zborul de pe suprastructura ruinată a vaporului. Pilotul manevrase instinctiv pentru a le evita. O cioară absorbită în priza de aer a motorului putea să-i transforme într-o parte permanentă a acestei mlaştini plăsmuită de mâna omului.

— Indiferent cine-i proprietarul bărcii, se pare că nu-l interesăm deloc, li se adresă pilotul prin intercom.

În spate, Freeland mimă cu mâna trei împuşcături. Căpitanul dădu din cap.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, Ben. Poţi marca poziţia exactă pe o hartă? îl întrebă el pe pilot.

— Sigur.

Cântări posibilitatea de a executa un zbor staţionar la joasă înălţime şi de a-i lăsa pe punte. Destul de simplu, dacă ar fi fost în Aeropurtate, dar pentru această situaţie părea prea periculos. Infirmierul scoase o hartă şi făcu notaţiile adecvate.

— Aţi văzut ce trebuia?

— Da, hai înapoi.

Douăzeci de minute mai târziu, căpitanul Joy se afla la telefon.

— Paza de Coastă, Thomas Point.

— Aici căpitanul Joy de la poliţia din Westover. Nu ne-ar strica o mână de ajutor.

Câteva minute dădu explicaţii.

— O să avem nevoie de vreo nouăzeci de minute, îl asigură English.

— Perfect.

Kelly chemă un taxi, care îl luă de la intrarea în portul turistic. Prima lui oprire din ziua aceea fu la o dugheană cu o reputaţie destul de proastă, numită Kolonel Klunker, unde închirie un Volkswagen model 1959, plătind înainte pentru o lună, fără taxă pentru numărul de kilometri parcurşi.

— Mulţumesc, domnule Aiello, îi spuse omul unui Kelly zâmbitor şi care folosea o carte de identitate ce părea să nu-i mai trebuiască adevăratului proprietar.

Conduse maşina înapoi în port şi începu să descarce lucrurile de care avea nevoie. Nimeni nu-i acordă o atenţie deosebită şi în cincisprezece minute „broscuţa” o luă din loc.

Kelly profită de ocazie pentru a conduce prin zona care urma să fie terenul lui de vânătoare, verificând caracteristicile circulaţiei. Ca o plăcută surpriză, zona era neaglomerată, o parte a oraşului pe care nu o vizitase niciodată înainte, mărginită de o arteră industrială, numită O’Donell Street, un spaţiu unde nu locuia nimeni şi unde puţini ar fi vrut să o facă. Aerul era încărcat cu mirosurile diverselor chimicale, puţine dintre ele plăcute. Era mult mai puţin aglomerat decât odinioară, destule dintre clădirile districtului părând goale. Mai la obiect, exista spaţiu liber berechet, multe clădiri fiind separate unele de altele prin zone plate nepietruite, pe care camioanele le foloseau ca locuri convenabile de întoarcere. Nu existau puştani care să se joace cu mingea, nu se zărea nici o locuinţă şi, din cauza asta, nu se

vedea nici o maşină de poliţie. O manevră destul de deşteaptă din partea inamicilor lui, îşi spuse Kelly, cel puţin dintr-un punct de vedere. Locul care-l interesa era o clădire izolată, cu o firmă pe jumătate distrusă deasupra intrării. Peretele din spate al clădirii era fără ferestre. Existau doar trei uşi şi, deşi erau situate pe doi pereţi diferiţi, toate puteau A observate dintr-un singur loc; în spatele lui Kelly se afla o altă clădire vacantă, o structură din beton cu ferestre sparte. După ce termină recunoaşterea iniţială, Kelly se îndreptă spre nord.

Oreza se îndrepta spre sud. Mai navigase odată o bucată de drum în direcţia aceea, când condusese o patrulă de rutină şi se întrebase de ce dracu' Paza de Coastă nu amplasase o bază în cel mai sudic punct al Coastei de Est şi nici la farul de la Cove Point, unde exista o staţie pentru tipii care-şi petreceau orele de trezie, dacă aveau aşa ceva, asigurându-se că becul din vârful turnului funcţiona. Oricâtă bunăvoinţă ar fi avut, Oreza nu reuşea să o considere ca o însărcinare deosebit de solicitantă, deşi, probabil, era perfectă pentru puştiul care conducea locul. La urma urmei, nevastă-sa abia născuse gemeni, iar Paza de Coastă era o ramură militară orientată cu precădere spre familie.

Îl lăsase pe unul din marinarii mai tineri să ţină cârma, iar el ieşise din timoneria înghesuită, bucurându-se de farmecul dimineţii şi sorbind din cafeaua adusă de acasă.

— Radio, îl anunţă unul din membrii echipajului.

Oreza intră şi luă microfonul.

— Aici Alfa Patru-Unu.

— Alfa Patru-Unu, aici English, la Baza Thomas. Coletul vă aşteaptă într-un doc la Dames Choice. O să vedeţi acolo maşini de poliţie. Aveţi un timp probabil de sosire?

— Să zicem cam douăzeci sau douăzeci şi cinci de minute, domnule.

— Recepţionat. Terminat.

— Vino la stânga, ceru Oreza, uitându-se pe hartă.

Apa părea suficient de adâncă.

— Unu-şase-cinci.

— Unu-şase-cinci, am înţeles, domnule comandant.

Xantha era mai mult sau mai puţin trează, deşi moleşită. Pielea ei avea o paloare cenuşie şi se plângea de o durere de cap îngrozitoare, împotriva căreia analgezicele nu păreau să aibă vreun efect. Acum îşi dădea seama că era arestată şi că dosarul

ei penal sosise pe telex. De asemenea, într-un fel, părea că se trezise din mahmureală şi solicitase prezenţa unui avocat. Ciudat, asta nu deranjase foarte mult poliţia.

— Clienta mea, îi asigură avocatul, doreşte să coopereze.

Fuseseră necesare zece minute ca să ajungă la o înţelegere. Dacă spunea adevărul şi dacă nu era implicată într-un delict important, vor renunţa la acuzaţia de deţinere de droguri, cu condiţia ca ea să urmeze o cură de dezintoxicare. Era un târg mai bun decât tot ce i se oferise Xanthei Matthews în ultimii ani. Imediat deveni evident de ce acest lucru era adevărat.

— Ei voiau să mă omoare, bâigui ea amintindu-şi totul, acum că ieşise de sub influenţa barbituricelor şi că avocatul îi dăduse permisiunea să vorbească.

— Care „ei”? întrebă căpitanul Joy.

— Ei, morţii. El i-a ucis, băiatul alb, i-a împuşcat. Şi a lăsat drogurile neatinse.

— Spune-ne despre bărbatul alb, ceru Joy, aruncându-i lui Freeland o privire care ar fi trebuit să fie neîncrezătoare, dar nu era.

— Un tip solid, ca el – arătă spre Freeland – dar mecla lui era toată verde, ca o frunză. M-a legat la ochi, după ce m-a luat jos, apoi m-a lăsat pe debarcader şi mi-a zis să prind un autobuz sau altceva.

— De unde ştii că era alb?

— Încheieturile mâinilor erau albe. Mâini verzi, da’ aici sus nu, spuse ea, arătând pe braţele ei. Purta haine verzi cu dungi pe ele, ca un soldat şi avea un pistol 45 mare. Dormeam când a tras, asta m-a trezit, înţelegi? M-a pus să mă-mbrac, m-a luat de-acolo, m-a lăsat şi a plecat cu barca.

— Ce fel de barcă?

— Una mare, albă, înaltă şi lungă de vreo nouă metri.

— Xantha, de unde ştii că voiau să te ucidă?

— Băiatul alb mi-a spus aşa, mi-a arătat nişte lucruri în barcă.

— Ce vrei să spui?

— Ceva ca o plasă pentru pescuit şi blocuri de ciment. Mi-a zis că a aflat de la ei că au făcut-o şi înainte.

Avocatul decise că era rândul lui să vorbească.

— Domnilor, clienta mea are informaţii despre ceea ce poate fi o operaţiune criminală importantă. Ea poate să ceară protecţie şi în schimb pentru asistenţa ei, ar vrea ca statul să-i finanţeze tratamentul.

— Domnule avocat, replică liniştit Joy, dacă este ceea ce pare,

o să-l finanţăm din bugetul nostru. Pot să sugerez, domnule, ca pentru moment s-o păstrăm la noi? Pentru propria ei siguranţă, o necesitate care pare destul de evidentă, domnule.

Căpitanul negociase ani de zile cu avocaţii şi începuse să vorbească ca ei, îşi spuse Freeland.

— Haleala aici e de rahat! protestă Xantha, cu ochii închişi de durere.

— O să avem grijă şi de asta, îi promise Joy.

— Cred că are nevoie de asistenţă medicală, remarcă avocatul. Cum o poate obţine?

— Doctorul Paige o să vină imediat după prânz, să o vadă. Domnule avocat, clienta dumneavoastră nu este capabilă să aibă singură grijă de ea. Toate acuzaţiile împotriva ei sunt abandonate până la verificarea declaraţiilor. Veţi primi tot ce vreţi în schimbul cooperării ei. Nu pot să fac mai mult de atât.

— Clienta mea este de acord cu condiţiile şi sugestiile dumneavoastră, decise avocatul fără să o consulte.

Districtul va plăti chiar şi onorariul lui. Pe lângă asta, se simţea ca şi cum ar fi făcut o faptă bună. Era o schimbare importantă faţă de eliberarea unor şoferi beţi.

— Există un duş pe aici. De ce nu o puneţi să se spele? S-ar putea, de asemenea, să doriţi să-i procuraţi nişte haine decente. Daţi-ne nouă nota de plată.

— E o plăcere să faci afaceri cu dumneata, domnule căpitan Joy, spuse el, când comandantul cazărmii ieşi şi se îndreptă spre maşina lui Freeland.

— Ben, chiar ai dat peste ceva. Ai întors-o grozav. N-o să uit. Acum arată-mi cât de repede merge mândreţea asta.

— Sigur, domnule căpitan.

Freeland aprinse luminile înainte de a depăşi o sută zece kilometri pe oră. Ajunseră la doc când Paza de Coastă ieşea din şenalul principal.

Omul purta trese de locotenent – deşi îşi zicea căpitan – şi Oreza îl salută când urcă la bord. Amândoi ofiţerii de poliţie primiră veste de salvare, pentru că regulamentul Pazei de Coastă cerea purtarea lor pe ambarcaţiunile mici, apoi Joy îi arătă harta.

— Crezi că poţi ajunge acolo?

— Nu, dar şalupa noastră cu motor poate. Care-i treaba?

— O posibilă triplă omucidere, cu implicaţii în traficul de droguri. În dimineaţa asta am survolat zona. E o şalupă pescărească chiar aici.

Oreza dădu din cap impasibil şi preluă chiar el cârma,

împingând manetele până la limită. Erau doar vreo zece kilometri până la „cimitir” – aşa îi spunea Oreza – şi trasă drumul pe hartă cu toată atenţia.

— Nu intri mai aproape? E flux, se miră Freeland.

— Asta-i problema. În locurile astea intri când e reflux, ca în cazul în care eşuezi să te scoată fluxul. De aici încolo folosim şalupa cu motor.

Rotiţele i se învârteau în creier în timp ce membrii echipajului pregăteau şalupa. Acum câteva luni, în noaptea aceea frumoasă, locotenentul Charon din Baltimore pomenise de o posibilă afacere cu droguri care se aştepta el, va avea loc undeva în Golf. *Nişte tipi daţi dracului,* îi spusese el. Oreza se întreba deja dacă nu exista vreo legătură.

Intrară purtaţi de un motor de zece cai putere. Timonierul notă direcţia fluxului, urmărind ceea ce părea să fie un canal care se ondula în direcţia poziţiei marcată pe hartă. Era linişte aici şi Oreza îşi aminti perioada când participase la Operaţiunea MARKET TIME, un efort al Pazei de Coastă de a sprijini Marina Militară în Vietnam, îşi petrecuse timpul cu marinarii de apă dulce, pilotând ambarcaţiuni Swift, fabricate chiar în Annapolis de Şantierele Trumpy. Decorul era aproape identic – o iarbă înaltă care putea să ascundă şi adeseori chiar o făcea, oameni înarmaţi. Se întrebă dacă în curând nu vor fi confruntaţi cu ceva similar. Poliţiştii îşi pipăiau revolverele şi Oreza se întrebă prea târziu de ce nu-şi luase şi el o armă. Următorul lui gând fu că ăsta era un loc unde ar fi fost bine să-l aibă pe Kelly cu el. Nu era prea sigur care era povestea cu Kelly, dar bănuia că omul făcuse parte din SEALS, pe care îi văzuse şi el la lucru, pentru scurt timp, în delta Mekongului. Era al dracului de sigur că nu primise Navy Cross degeaba şi tatuajul de pe braţul lui nu ajunsese acolo din întâmplare.

— Ei, la dracu’, murmură Oreza. Pare să fie un Starcraft de cinci... nu, mai degrabă de cinci metri şi jumătate.

Îşi ridică radioul portabil.

— Alfa Patru-Unu, aici Oreza.

— Recepţie, Navlositorule.

— Am dat de barcă exact unde spuneau ei. Aşteaptă.

— Recepţionat.

Dintr-o dată lucrurile deveniră foarte încordate. Cei doi poliţişti schimbară o privire, întrebându-se de ce nu aduseseră mai mulţi oameni. Oreza îşi apropie cu precauţie barca cu motor de Starcraft. Poliţiştii se urcară la bord cu prudenţă.

Freeland arătă spre pupa. Joy dădu din cap. Se aflau acolo şase blocuri de ciment şi o bucată de plasă de nailon făcută sul. Xantha nu minţise. Era şi o scară de frânghie care ducea pe vapor. Joy urcă primul, cu revolverul în mâna dreaptă. Freeland îl urmă, în timp ce Oreza îi urmări doar cu privirea. Odată ajunşi pe punte, cei doi îşi încleştară mâinile pe mânerele pistoalelor şi se îndreptară spre suprastructură, dispărând din vedere pentru ceea ce păru a fi o oră, fiind în realitate doar patru minute. Câteva păsări se împrăştiară în aer. Când Joy reapăru, revolverul lui nu mai era vizibil.

— Avem trei cadavre aici şi o cantitate a dracului de mare dintr-o pulbere albă care pare a fi heroină. Cheamă cuterul şi spune-le să anunţe centrul că avem nevoie de laboratorul criminalistic. Marinare, chiar acum ai preluat conducerea unui serviciu de transport cu bacul.

— Domnule, firmele care organizează partide de pescuit au ambarcaţiuni mai potrivite. Doriţi să-i chem să vă ajute?

— Bună idee. N-ar fi rău să patrulezi un pic prin zonă. Apa pare destul de limpede şi fata ne-a spus că pe-aici au fost aruncate nişte cadavre. Vezi chestiile alea din barca de pescuit?

Oreza privi, remarcând pentru prima oară plasa de pescuit şi blocurile.

Iisuse.

— Aşa se procedează. O.K., o să arunc o privire.

Ceea ce şi făcu, după apelul radio.

— Bună, Sandy.

— John! Unde eşti?

— În oraş, la mine acasă.

— Ieri a venit un poliţist să ne vadă. Te caută.

— Zău?

Ochii lui Kelly se îngustară în timp ce el îşi mesteca sandvişul.

— A spus c-ar trebui să te duci să vorbeşti cu el, că e mai bine dacă o faci imediat.

— Drăguţ din partea lui, observă Kelly cu un chicotit.

— Ce ai de gând să faci?

— Sandy, nu trebuie să ştii asta.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— Te rog, John, te rog, mai gândeşte-te.

— M-am gândit, Sandy. Sincer. O să fie bine. Mulţumesc pentru informaţie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă o altă infirmieră, după ce ea puse receptorul în furcă.
— Nu, răspunse Sandy şi prietena ei ştiu că era o minciună.

Hm. Kelly îşi termină cutia de coca-cola. Asta-i confirma bănuiala în legătură cu scurta vizită a lui Oreza. Prin urmare lucrurile deveniseră complicate, dar fuseseră destul de anevoioase şi săptămână trecută. Ieşi, îndreptându-se spre dormitor. Aproape că ajunsese, când se auzi o ciocănitură în uşă. Îl surprinse neplăcut, însă trebuia să răspundă. Deschisese ferestrele ca să aerisească apartamentul şi pentru cel de afară era evident că cineva se afla înăuntru. Inspiră adânc şi deschise uşa.
— Mă întrebam unde aţi fost, domnule Murphy.
Era administratorul, spre marea uşurare a lui Kelly.
— Ei, două săptămâni de muncă în Midwest şi o săptămână de vacanţă în Florida, minţi el cu un zâmbet relaxat.
— Nu prea v-aţi bronzat.
Kelly ridică din umeri.
— Am stat mai mult în cameră.
Administratorului puţin îi păsa.
— Bravo, voiam să văd dacă totul este în regulă.
— Nici o problemă, îl asigură Kelly, închizând uşa înainte ca omul să mai poată să-l întrebe ceva.
Avea nevoie de un pui de somn. Se părea că toată munca lui se desfăşura noaptea. Era ca şi cum ar fi fost în emisfera opusă, îşi spuse Kelly, întinzându-se pe patul noduros.

La Grădina Zoologică era o zi călduroasă. Mai bine s-ar fi întâlnit în faţa ţarcului ursului Panda. Locul era aglomerat, oamenii dorind să caşte gura la cadoul acesta minunat – dovadă a bunăvoinţei Republicii Populare Chineze – comuniştii chinezi, cum le spunea Ritter. Dar, de regulă, spionii nu se simt prea bine în astfel de locuri şi, astfel, Ritter păşea agale pe lângă zona vastă care era domeniul ţestoaselor de Galapagos. De ce aveau nevoie de un spaţiu atât de întins, Ritter nu ştia. Cu siguranţă, părea prea mare pentru o creatură a cărei viteză de deplasare n-o depăşeşte pe cea a unui gheţar.
— Bună, Bob.
„Charles” era acum un subterfugiu inutil. Voloşin iniţiase întâlnirea – sunându-l pe Ritter chiar la birou, pentru a demonstra cât era de inteligent. În munca informaţională chestia

asta era reciprocă. În cazul unei întâlniri iniţiate de ruşi numele de cod era „Bill”.

— Bună, Serghei.

Ritter arătă spre reptile.

— Îţi cam amintesc de felul în care lucrează guvernele noastre, nu?

— Nu de munca mea.

Rusul sorbi dintr-o răcoritoare.

— Sau de a ta.

— O.K., ce veşti ai de la Moscova?

— Ai uitat să-mi spui ceva.

— Ce anume?

— Că aveţi şi un ofiţer vietnamez.

— De ce te-ar interesa asta? întrebă Ritter pe un ton degajat, evident ascunzându-şi enervarea că interlocutorul lui era la curent.

O reacţie pe care Voloşin o sesiză imediat.

— E o complicaţie. Moscova încă nu ştie.

— Nici n-are rost să afle, replică Ritter. Aşa cum spui, este o complicaţie. Te sigur că aliaţii voştri nu sunt la curent.

— Cum se poate? se miră rusul.

— Serghei, tu îţi dezvălui metodele? replică Ritter, punând capăt acestei faze a discuţiilor.

Partea aceasta a jocului trebuia interpretată într-adevăr cu foarte multă atenţie, din mai multe motive.

— Uite, domnule general, nici ţie nu-ţi plac micii ticăloşi mai mult decât mie, nu-i aşa?

— Sunt aliaţii şi fraţii noştri socialişti.

— Da şi noi avem bastioane ale democraţiei în toată America Latină. Ai venit aici pentru un curs rapid de filosofie politică?

— Singurul lucru bun în legătură cu inamicii e să ştii cum stai. Asta nu-i întotdeauna adevărat când e vorba de prieteni, admise Voloşin.

Cam aşa se explica şi nivelul de înţelegere al guvernului său cu actualul preşedinte american. Un ticălos, poate, dar un ticălos pe care-l cunoşti. Şi nu, admise Voloşin în sinea lui, n-avea nevoie de vietnamezi. Adevărata acţiune era în Europa. Întotdeauna fusese acolo. Întotdeauna va fi. Acolo se stabilea de secole cursul istoriei şi nimic nu va schimba situaţia.

— Să zicem că e un raport neconfirmat şi că o să-l verificăm, poate. Te rog, domnule general, miza e prea ridicată pentru asta. Dacă li se întâmplă ceva acelor oameni, îţi promit că-l aruncăm

pe ofiţerul tău în braţele presei. Pentagonul ştie, Serghei şi îi vrea pe acei oameni înapoi. Nu îi pasă nici cât negru sub unghie de „destindere”.

— Ţie-ţi pasă? Sau şefilor tăi? insistă Voloşin.

— Desigur că ne-ar face viaţa mult mai uşoară. Unde erai în’62, Serghei? întrebă Ritter, care ştia şi se întreba ce răspuns va primi.

— După cum ştii, la Bonn, urmărind cum forţele voastre intră în alarmă pentru că Nikita Sergheevici a hotărât să nu abandoneze jocul acela tâmpit.

Hruşciov ignorase cu desăvârşire recomandările KGB-ului şi ale Ministerului de Externe, aşa cum ştiau amândoi.

— Nu vom fi niciodată prieteni, dar chiar şi inamicii pot fi de acord cu regulile jocului. Doar asta e problema, nu?

Un om cu scaun, la cap, îşi spuse Voloşin, simţind că începe să-i placă americanul. Promitea o comportare previzibilă şi asta era ce doreau ruşii de la americani, mai presus de orice.

— Eşti persuasiv, Bob. Poţi să mă asiguri că aliaţii noştri nu ştiu că omul lor lipseşte?

— Sigur. Îmi menţin oferta că poţi să-ţi întâlneşti omul, adăugă el.

— Fără drepturi reciproce? încercă Voloşin.

— Pentru asta am nevoie de permisiunea şefilor. Pot să încerc dacă mi-o ceri, dar şi asta ar fi o complicaţie.

Aruncă paharul de carton într-un coş.

— Ţi-o cer.

Voloşin voia să clarifice problema.

— Foarte bine. O să te sun. Şi în schimb?

— În schimb voi lua în considerare cererea ta.

Voloşin se îndepărtă fără alte cuvinte.

Al meu eşti! îşi zise Ritter, îndreptându-se spre locul unde parcase maşina. Îşi jucase rolul cu atenţie, dar şi cu inventivitate. Existau trei posibile scurgeri de informaţii în cazul BOXWOOD GREEN. Le analizase pe toate, într-un loc spusese că luaseră un prizonier care murise din cauza rănilor. Într-altul că rusul era grav rănit şi s-ar putea să nu supravieţuiască, dar Ritter păstrase momeala cea mai ademenitoare pentru scurgerea cea mai probabilă. Acum ştia. Posibilităţile se îngustaseră la patru suspecţi. Roger MacKenzie, acel consilier dat afară din şcoala generală şi două secretare. Era de fapt treaba FBI-ului, dar el nu voia nici un fel de complicaţii suplimentare, iar o anchetă pe probleme de spionaj a Biroului Preşedintelui Statelor Unite era o

treabă cât se poate de complicată. Întors la maşina lui, se decise să se vadă cu un prieten din Departamentul Ştiinţei şi Tehnologiei. Ritter îl respecta mult pe Voloşin. Un om inteligent, foarte grijuliu şi metodic, care avusese agenţi în toată Europa de Vest înainte de a fi transferat ca *rezident* la Washington. Îşi va ţine cuvântul şi, pentru a *st* asigura că nu va intra în nici un bucluc, îşi va juca rolul, respectând cu stricteţe regulile severe ale agenţiei lui tutelare. Ritter miza mult pe asta. Dacă îi ieşea pasienţa, plus cealaltă lovitură în curs, cât de sus ar putea să ajungă? Încă şi mai bine, îşi va merita ascensiunea, neobţinând-o printr-o pilă politică oarecare, ci prin propriile forţe – el, fiul unui cavalerist din Texas, care făcuse pe chelnerul pentru a-şi lua diploma la Baylor. Un lucru pe care Serghei l-ar fi apreciat, după buna modă marxist-leninistă, îşi spuse Ritter, intrând pe Connecticut Avenue. Puştiul din clasa muncitoare care s-a ajuns.

Era un mod neobişnuit de a culege informaţii, ceva ce nu mai făcuse niciodată înainte, dar suficient de plăcut pentru a putea deveni un obicei. Stătea într-un separeu dintr-un colţ la „Mama Maria”, consumând pe îndelete felul doi – mulţumesc, fără vin, sunt cu maşina. Îmbrăcat în costumul lui de angajat la CIA, pus la patru ace şi cu o tunsoare nouă, fercheşă, se bucura de ocheadele câtorva femei singure şi de ale chelneriţei, care sigur îl plăcea, copleşită de manierele alese pe care le etala. Calitatea excelentă a mâncărurilor justifica aglomeraţia din încăpere, care, la rândul ei, explica de ce era un loc convenabil de întâlnire pentru Tony Piaggi şi Henry Tucker. Mike Aiello fusese foarte serviabil. „Mama Maria” era de fapt proprietatea familiei Piaggi, aflată acum la a treia generaţie de furnizare de hrană şi alte servicii, mai puţin legale, comunităţii locale şi data încă din perioada prohibiţiei. Proprietarul era un *bon-vivant* care-şi întâmpina clienţii favoriţi, conducându-i la locurile lor, cu o ospitalitate care venea din alte vremuri. Un tip elegant, de asemenea, observă Kelly, înregistrându-i trăsăturile, gesturile şi manierele, în timp ce-şi savura calmarii. Intră un negru, îmbrăcat într-un costum frumos croit. Părea să cunoască localul, zâmbindu-i chelneriţei şi aşteptându-şi răsplata, asemănătoare celei pe care o primise Kelly.

Piaggi îşi ridică privirea şi ieşi să-l întâmpine, oprindu-se doar o clipă în drum, ca să dea mâna cu cineva. Acelaşi lucru îl făcu şi cu negrul, apoi îl conduse înapoi, pe lângă masa lui Kelly şi în sus, pe scara din spate, acolo unde se aflau câteva separeuri.

Nimeni nu le acordă o atenţie deosebită. Erau şi alte perechi de culoare în restaurant, tratate fără discriminare. Dar ceilalţi aveau ocupaţii cinstite, Kelly era sigur. Nu-şi lăsă gândurile să divagheze. *Deci, ăsta-i Henry Tucker. Cel care a ucis-o pe Pam.* Nu părea un monstru. Dar monştrii rareori par ceea ce sunt. Pentru Kelly, Tucker arăta ca o ţintă şi particularităţile lui i se fixară în minte, împreună cu cele ale lui Tony Piaggi. Fu surprins când îşi plecă privirea şi văzu că furculiţa din mâna lui era îndoită.

— Care-i problema? întrebă Piaggi la etaj.

Turnă pentru fiecare câte un pahar de Chianti, ca o gazdă bună, dar imediat ce se închise uşa, faţa lui Henry începu să-i spună ceva.

— Nu s-au întors.

— Phil, Mike şi Burt?

— Da, mârâi Henry.

— O.K., linişteşte-te. Câtă marfă aveau?

— Douăzeci de kile de pudră pură, omule. Asta trebuia să ajungă pentru o bună bucată de vreme, pentru mine, Philadelphia şi New York.

— Marfă multă, Henry.

Tony dădu din cap.

— Poate că au avut nevoie de mai mult timp, ce zici?

— Până acum trebuiau să fie înapoi.

— Uite, Phil şi Mike sunt noi, probabil neîndemânatici, aşa cum am fost prima dată Eddie şi cu mine – la dracu’, Henry, atunci erau doar când kile, ţi-aminteşti?

— Am ţinut cont de asta, răspunse el, întrebându-se în gând dacă avea sau nu dreptate.

— Henry, continuă Tony sorbindu-şi vinul şi încercând să pară calm şi rezonabil, uite, de ce te agiţi? Am avut grijă de toate problemele, nu?

— Ceva nu-i în regulă, omule.

— Ce?

— Nu ştiu.

— Vrei să faci rost de o şalupă şi să te duci acolo?

Tucker clătină din cap.

— Durează prea mult.

— Întâlnirea cu ceilalţi tipi e de abia peste trei zile. Fii calm. Probabil că sunt pe drum încoace.

Piaggi credea că înţelegea neaşteptatul caz de isterie al lui

Tucker. Acum lucrau pe scară mare. Douăzeci de kilograme de marfă pură se transformau într-o cantitate uriaşă de droguri. Desfacerea şi vânzarea mărfii, deja diluată şi împachetată, aducea suficiente avantaje clienţilor lor ca aceştia să plătească, pentru prima dată, preţuri de prima mână. Asta era lovitura cea mare, pe care Tucker o pregătea de ani de zile. Să aduni atâţia bani gheaţă pentru a plăti marfa fusese o realizare importantă era de înţeles nervozitatea.

— Tony şi dacă n-a fost Eddie?

— Tu eşti cel care a spus că el trebuie să fie, ţi-aminteşti?

Tucker nu putea să insiste. El căutase doar o scuză pentru eliminarea tipului, ca pe o complicaţie inutilă. Neliniştea lui era doar în parte ceea ce credea Tony că se petrecuse, dar mai era şi altceva. Lucrurile care se întâmplaseră mai devreme, în vară, cele care începuseră pur şi simplu fără nici un motiv, apoi se opriseră la fel de fără noimă – îşi spusese că i se datorau lui Eddie Morello. Reuşise să se convingă singur că era aşa, dar numai pentru că dorea să creadă acest lucru. Undeva, în altă parte, vocea firavă care îl adusese până aici îl atenţionase că era altceva. Acum vocea revenise şi nu mai era nici un Eddie asupra căruia să-şi concentreze neliniştea şi furia. Un bărbat obişnuit cu strada, care ajunsese atât de departe printr-o complexă combinaţie de inteligenţă, curaj şi instinct, avea cea mai mare încredere în această ultimă calitate. Acum, instinctul transmitea avertismente pe care el nu le înţelegea, pe care nu putea să le rezolve. Tony avea dreptate. Putea să fie vorba doar de neîndemânare. Ăsta era unul din motivele pentru care îşi instalau laboratorul în estul oraşului Baltimore. Acum îşi puteau permite, cu experienţa acumulată şi, începând de săptămână viitoare, cu o faţadă de afaceri credibilă. Aşa că-şi bău vinul şi se linişti, alcoolul roşu, bogat, alinându-i instinctele iritate.

— Le dau timp până mâine.

— Ia zi, cum a fost? întrebă bărbatul de la timonă.

Erau la distanţă de o oră spre nord de Bloodsworth Island şi îşi spunea că aşteptase destul pentru a-l întreba pe tăcutul subofiţer care stătea lângă el. La urma urmei, nu făceau decât să stea acolo şi să aştepte.

— L-au dat pe un tip haleală blestemaţilor de crabi, îi răspunse Oreza. Au luat vreo doi metri pătraţi de plasă, au legat-o cu nişte blocuri şi l-au dat la fund – practic n-au mai rămas decât ciolanele.

După câte ştia el, personalul laboratorului poliţiei încă discuta cum să recupereze corpul. Oreza era sigur că nu va uita ani de zile priveliştea, craniul zăcând acolo, oasele descărnate, mişcându-se din cauza curenţilor acvatici… sau, poate, a câtorva crabi care se aflau înăuntru. Nu dorise să se uite chiar atât de aproape.

— Mare pacoste, omule, fu de acord cârciumarul.

— Ştii cine e?

— Ce vrei să spui, Navlositorule?

— În mai, când l-am avut la bord pe tipul ăla, Charon – velierul de zi cu pânza principală dungată, ăsta a fost, pot să pariez.

— A, da. S-ar putea să ai dreptate, şefule.

Îl lăsaseră să vadă totul, ca o favoare de care, privind retrospectiv, ar fi preferat mai degrabă să se lipsească, dar care, la vremea aceea, fusese imposibil de evitat. N-ar fi putut să arate teamă în faţa poliţiştilor, mai ales că şi el era un fel de poliţist. Aşa. Se căţărase pe scara de frânghie, după ce raportase despre cadavrul pe care-l găsise la doar cincizeci de metri de epavă şi văzuse încă trei, zăcând cu faţa în jos pe puntea ce adăpostise probabil careul ofiţerilor de pe cargou, toţi morţi, toţi împuşcaţi în ceafă, cu rănile ciugulite de păsări. Aproape că-şi pierduse controlul când îşi dăduse seama de asta. Totuşi, păsările fuseseră suficient de înţelepte ca să nu ciugulească drogurile.

— Vorbim despre douăzeci de kilograme – patruzeci şi ceva de pfunzi de marfă – oricum, asta-i ce-au spus poliţiştii. Face milioane de dolari, relată Oreza.

— Întotdeauna am spus că mi-am ales meseria care nu trebuia.

— Iisuse, poliţiştii arătau de parcă li se sculase la toţi, mai ales căpitanul. După cât se pare, probabil că vor fi acolo toată noaptea.

— Hei, Wally.

Înregistrarea era dezamăgitor de proastă. Asta din cauza liniilor telefonice vechi, explică tehnicianul. Nu putea să facă nimic. Centrala clădirii data de pe vremea când Alexander Graham Bell făcea proteze auditive.

— Mda, ce e? răspunse o voce oarecum şovăielnică.

— Târgul cu ofiţerul vietnamez pe care au pus mâna. Eşti sigur de asta?

— Aşa mi-a spus Roger.

Bingo! exclamă în gând Ritter.

— Unde-l ţin?

— Cred că la Winchester, cu rusul.

— Eşti sigur?

— La dracu', da. M-a surprins şi pe mine.

— Voiam să verific înainte – mă rog, ştii cum e.

— Sigur, omule.

Cu asta, legătura se întrerupse.

— Cine e? întrebă Greer.

— Walter Hicks. Şcolile cele mai bune, James – Andover şi Brown. Taică-său e un bancher care face investiţii pe scară mare şi care a tras câteva sfori politice unde trebuia şi uite unde a ajuns micul Wally.

Ritter îşi încleştă mâna într-un pumn.

— Vrei să ştii de ce acei oameni se află încă în SENDER GREEN? Din cauza asta, prietene.

— Şi ce-o să faci mai departe?

— Habar n-am.

Dar nu o să fie legal. Înregistrarea nu era. Postul de ascultare fusese instalat fără un ordin judecătoresc.

— Gândeşte-te bine, Bob, îl avertiză Greer. Am fost şi eu acolo, ţi-aduci aminte?

— Şi dacă Serghei nu se poate descurca suficient de repede? Atunci, ticălosul ăsta mărunt scapă, după ce a răpit vieţile a douăzeci de oameni!

— Nici mie nu-mi place prea mult chestia asta.

— Mie nu-mi place deloc.

— Trădarea este încă un delict capital, Bob.

Ritter îşi ridică privirea.

— Aşa se presupune c-ar fi.

Încă o zi lungă. Oreza se trezi invidiindu-le pe paznicul farului de la Cove Point. Cel puţin acesta îşi avea tot timpul familia cu el. Iar el, Oreza, avea cea mai inteligentă fetiţă de la grădiniţă şi de-abia dac-o vedea. Poate că va prelua postul acela de instructor la New London până la urmă, îşi spuse Navlositorul, ca să poată avea o viaţă de familie pentru un an sau doi. Asta însemna să se ocupe de puştanii care într-o zi vor deveni ofiţeri, dar cel puţin aceştia vor învăţa marinăria aşa cum se cuvine.

Era singur cu gândurile lui. Echipajul dormea acum în cabina în care ar fi trebuit să se ducă şi el, dar imaginile încă îl bântuiau. Tipul cu crabii şi cei trei, hrană pentru păsări, nu-l vor lăsa să doarmă ore în şir dacă nu şi-i scotea din minte... şi avea şi o

scuză, nu? Oreza scotoci pe birou până când găsi cartea de vizită.

— Alo?

— Domnul locotenent Charon? Aici e şeful timonier Oreza, de la Thomas Point..

— Ştii, e cam târziu, rosti Charon.

Fusese prins pe când se pregătea de culcare!

— Ţi-aminteşti, în mai, când căutam velierul ăla?

— Mda, de ce?

— Cred că s-ar putea să-ţi fi găsit omul.

Oreza crezu că aude cum i se dilataseră globii oculari.

— Povesteşte-mi!

Navlositorul făcu ce i se ceruse fără să omită nimic şi simţi cum îl părăseşte oroarea, aproape ca şi cum ar fi transmis-o prin cablul telefonic. Nu ştia că exact asta şi făcea.

— Cine-i căpitanul care se ocupă de caz?

— Îl cheamă Joy. Departamentul Somerset. Îl cunoşti?

— Nu, nu-l cunosc.

— A, da, încă ceva, îşi aminti Oreza.

— Da?

Charon lua o mulţime de notiţe.

— Îl ştii pe un anume locotenent Ryan?

— Da, lucrează şi el în centru.

— A vrut să verific pentru el un tip, unul pe care-l cheamă Kelly. A, da, tu l-ai văzut, ţi-aminteşti?

— Ce vrei să spui?

— În noaptea când căutam velierul în larg, tipul cu iahtul cu motor pe care l-am văzut chiar înainte de răsăritul soarelui. Trăieşte pe o insulă, nu departe de Bloodsworth. Oricum, tipul ăsta, Ryan, m-a rugat să-l găsesc, ştii? S-a întors, probabil că-i în Baltimore chiar acum. Am încercat să-l sun pe Ryan, dar era plecat şi mi-am fâţâit fundul toată ziua. Poţi să-i transmiţi asta, te rog?

— Sigur, răspunse Charon şi acum creierul lui lucra într-adevăr cu toată viteza.

35
Ritual de trecere

Mark Charon descoperi că se afla într-o situaţie destul de dificilă. Faptul că era un poliţist corupt nu însemna că trebuia să fie şi tâmpit. De fapt, inteligenţa lui era precaută şi profund analitică şi era capabil să-şi recunoască greşelile. Exact asta făcea acum, după ce puse receptorul în furcă: singur, întins pe pat, încerca să ordoneze informaţiile primite de la tipul din Paza de Coastă. Prima chestie era că Henry nu va fi încântat să afle că putea să-i pună cruce laboratorului din mlaştină şi, o dată cu el, la trei dintre oamenii lui. Mai rău, se părea că o mare cantitate de droguri fusese pierdută, iar sursa lui Henry nu putea fi chiar un sac fără fund. Partea cea mai rea era că, persoana – sau persoanele? – care realizase isprava asta era necunoscută, în libertate şi făcea... ce?

Ştia cine era Kelly. Reconstruise evenimentele până la coincidenţa – destul de stranie – că John Kelly fusese cel care o culesese pe Pamela Madden din stradă, din pură întâmplare, în ziua în care fusese eliminat Angelo Vorano şi că ea se aflase de fapt la bordul ambarcaţiunii lui, la nici măcar zece metri de cuterul Pazei de Coastă, în noaptea aceea furtunoasă în care el – Charon – mai că-şi vărsase maţele. Acum Em Ryan şi Tom Douglas se interesau de Kelly şi făcuseră extraordinarul pas de a cere Pazei de Coastă să-l verifice. De ce? Cel mai adesea, pentru o astfel de discuţie suplimentară cu un martor din afara oraşului era suficient telefonul. Em şi Tom lucrau la cazul „Arteziana”, ca şi la toate celelalte care începuseră cu câteva săptămâni mai târziu. „Un pierde-vară bogat”, asta-i spusese lui Henry, dar cea mai bună echipă de criminalistică de la Omucideri se interesa de el. Tipul fusese combinat cu o fugară din organizaţia lui Henry, avea o ambarcaţiune şi nu locuia prea departe de laboratorul de preparare, pe care Henry era destul de tâmpit ca să-l mai folosească. Iată un şir de coincidenţe neobişnuit de lung şi improbabil, iar posibilele implicaţii – printre care şi aceea că Charon nu mai era un poliţist care ancheta o crimă, ci mai degrabă un criminal el însuşi, făcând parte din crimele anchetate – îl făceau şi mai neliniştit.

Concluzia la care ajunse îl năuci pe locotenentul întins pe pat. Într-un fel sau altul, nu se gândise niciodată la el în aceşti termeni. Charon se crezuse de fapt deasupra lucrurilor, urmărindu-le, participând din când în când, dar fără să fie o *parte* din ceea ce se desfăşura sub el. La urma urmei, avea cel mai lung şir de succese din istoria Brigăzii Narcotice, încununate cu lichidarea lui Eddie Morello, poate cea mai artistică acţiune din viaţa lui profesională – de două ori artistică, pentru că eliminase un criminal adevărat printr-o crimă premeditată în faţa a nu mai puţin de şase poliţişti, apoi pentru că acţiunea fusese considerată ca autoapărare în timpul unei arestări în flagrant delict, ceea ce-i adusese o vacanţă plătită, în plus faţă de ceea ce încasase de la Henry. I se păruse un joc deosebit de distractiv şi unul nu prea îndepărtat de sarcina pe care cetăţenii oraşului îl plăteau s-o îndeplinească. Oamenii trăiesc prin iluziile lor şi Charon nu era diferit de ceilalţi. Nu era atât faptul că se amăgise spunându-şi că tot ce făcea era în regulă, cât pur şi simplu că-şi permisese să se concentreze numai asupra şanselor pe care i le furniza Henry, curăţind strada de distribuitorii care ameninţau poziţia pieţii lui. Capabil să controleze investigaţiile fiecărui detectiv, nu făcuse decât să livreze întreaga piaţă locală unui singur furnizor, despre care nu avea informaţii reale în dosarele lui. Acest lucru îi permisese lui Henry să-şi extindă operaţiunea proprie, atrăgând atenţia lui Tony Piaggi şi a legăturilor acestuia cu Coasta de Est. Curând şi el îi spusese asta lui Henry, va fi obligat să le permită oamenilor lui să ciugulească la periferia operaţiunii. Henry acceptase, fără nici o îndoială după ce se sfătuise cu Piaggi, care era suficient de sofisticat pentru a înţelege punctele delicate ale jocului.

Dar cineva aruncase un chibrit în acest amestec puternic inflamabil. Informaţiile pe care le avea duceau într-o singură direcţie, dar nu suficient de departe. Deci trebuia să obţină mai multe, nu? Charon se gândi o clipă şi ridică receptorul. Îi trebuiră trei apeluri pentru a obţine numărul necesar.

— Poliţia din Westover.

— Încerc să dau de căpitanul Joy. Aici e locotenentul Charon, de la poliţia din Baltimore.

— Aveţi noroc, domnule. Tocmai s-a întors. Vă rog să aşteptaţi.

Următoarea voce pe care o auzi era una obosită.

— Căpitanul Joy.

— Alo, aici e locotenentul Charon, Mark Charon, Poliţia

Municipală. Lucrez la narcotice. Înţeleg că ai dat o lovitură pe cinste.

— Cam aşa e.

Charon putea să-l audă pe celălalt aşezându-se mai comod în scaun, cu o combinaţie de satisfacţie şi oboseală.

— Poţi să-mi faci o descriere rapidă? S-ar putea să am şi eu nişte informaţii în cazul acesta.

— Cine ţi-a spus despre asta?

— Marinarul din Paza de Coastă care v-a dus acolo, Oreza. Am lucrat cu el în vreo două cazuri. Ţi-aduci aminte captura aia mare de marijuana de la ferma din Talbot?

— Tu ai fost? Credeam că meritul le revine celor de la Coastă.

— A trebuit să-i las pe ei, ca să-mi protejez informatorul. Uite, poţi să-i suni dacă vrei o confirmare. Îţi dau numărul de telefon, şeful e Paul English.

— O.K., Charon, m-ai convins.

— În mai anul trecut am petrecut cu ei o zi şi o noapte în larg, căutând un tip care ne-a lăsat cu buza umflată. Nu l-am găsit niciodată, nu i-am găsit nici ambarcaţiunea. Oreza spune...

— Tipul cu crabii, şopti Joy. Un bărbat a fost aruncat în apă şi arăta ca şi cum ar fi stat un timp acolo. Poţi să-mi spui ceva despre el?

— Numele lui este probabil Angelo Vorano. Locuia aici în oraş; un traficant de mică anvergură, care încerca să intre în rândul rechinilor.

Charon îi făcu o descriere.

— Înălţimea se potriveşte. Totuşi, pentru o identificare completă va trebui să verificăm fişele dentare. În regulă, asta o să ne ajute, locotenente. Ce vrei de la mine?

— Ce poţi să-mi spui?

Charon luă notiţe câteva minute.

— Ce faci cu Xantha?

— O reţin ca martor, cu aprobarea, avocatului ei. Vrem să ne ocupăm de fata asta. Se pare că avem de-a face cu nişte tipi foarte periculoşi.

— Cred şi eu, îl asigură Charon. Bine, o să văd ce aş putea să-ţi găsesc pe-aici.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Iisuse, exclamă Charon după ce puse la loc receptorul.

Băiat alb... navă albă, mare. Burt şi cei doi tineri, care erau evident contribuţia lui Tony la derularea operaţiunii, împuşcaţi în ceafă, calibrul 45. Asasinatele stil execuţie încă nu erau la modă

în lumea drogurilor şi profesionalismul din triplul asasinat îi dădu lui Charon un fior. Un profesionalism al cărui rezultat era eficienţa. La fel cum o păţiseră plasatorii. Ca şi în cazul la care lucrau Tom şi Em, iar ei se interesau de tipul ăsta, Kelly... care chiar era un alb cu o ambarcaţiune mare, albă, care locuia nu departe de laborator. Era prea mare coincidenţa.

Cam singura veste bună era că-l putea suna fără grijă pe Henry. Cunoştea toate instalaţiile de ascultare din zonă care aveau ca obiectiv problema drogurilor şi nici una nu era direcţională asupra operaţiunii lui Tucker.

— Da?

— Burt şi prietenii lui sunt morţi, anunţă Charon.

— Ce? mârâi o voce care se trezi pe deplin.

— M-ai auzit. Poliţia din Westover, Somerset i-a băgat în saci. De asemenea pe Angelo, ce-a mai rămas din el. Laboratorul s-a dus, Henry. Drogurile s-au dus şi ele şi o au pe Xantha în custodie.

De fapt, găsea o oarecare satisfacţie în toată povestea asta. Charon era încă suficient de poliţist, încât eşecul unei operaţiuni criminale să nu constituie un motiv de regret pentru el.

— Ce dracu' se-ntâmplă? se interesă o voce stridentă.

— Cred că pot să-ţi spun şi asta. Trebuie să ne întâlnim.

Kelly mai aruncă o privire spre ascunzătoare, trecând doar pe acolo în Volkswagenul închiriat, înainte de a se întoarce la apartamentul lui. Era obosit, dar sătul după cina copioasă. Puiul de somn de după-amiază fusese suficient pentru a-l menţine activ după o zi lungă, dar motivul principal era mersul cu maşina, care adeseori reuşea să-l calmeze. Îşi văzuse omul. Pe cel care finalizase procesul asasinării Pamelei cu un şiret de pantof. Ar fi fost uşor să se ocupe de el acolo. Kelly nu omorâse pe cineva cu mâinile goale, dar ştia cum se procedează. O mulţime de oameni talentaţi pierduseră o groază de timp la Coronado, California, ca să-l înveţe punctele cele mai delicate ale anatomiei umane, până când ajunsese ca, ori de câte ori privea o persoană, mintea lui s-o înregistreze ca o imagine pe o coală de hârtie milimetrică: locul ăsta pentru mişcarea aceasta, locul acela pentru cealaltă – iar dascălii lui avuseseră grijă ca toate astea să-i intre bine în cap şi să le preţuiască aşa cum se cuvine. Merita riscul şi consecinţele... dar asta nu presupunea că trebuia să le adopte orbeşte, pentru că riscarea vieţii nu însemna să o arunci aiurea. Ăsta era adevărul.

Dar acum întrezărea sfârşitul cu ochii minţii şi trebuia» să înceapă să facă planuri pentru paşii care vor urma după final. Era obligat să fie şi mai atent. Bun, deci copoii ştiau cine este, dar era sigur că nu aveau nici un fel de probe. Chiar dacă fata, Xantha, se decidea într-o zi să-şi dea drumul la gură, nu prea avea ce să povestească – vopseaua de camuflaj îi făcuse chipul de nerecunoscut. Cam singurul pericol era că văzuse numărul de înregistrare de pe ambarcaţiunea lui când ieşise din doc, dar ăsta nu părea să fie un motiv de îngrijorare prea mare. Fără probe fizice nu aveau nimic în instanţă. Mai ştiau că nu-i plac anumite persoane – minunat. Ar putea chiar să fi aflat ce făcuse în armată – perfect. Jocul pe care-l juca era în acord cu o serie de reguli. Jocul pe care-l jucau ei era altul. Dacă le întăreai, regulile lucrau în favoarea lui, nu a lor.

Privi prin parbrizul maşinii, măsurând unghiuri şi distanţe, elaborând un plan preliminar cu mai multe variante. Tipii aleseseră un loc unde erau puţine patrule de poliţie şi o suprafaţă mare de teren deschis. Nimeni nu se putea apropia cu uşurinţă fără să fie văzut... probabil pentru a putea distruge tot ce aveau acolo, dacă devenea necesar. Da, abordaseră logic problema tactică pe care o aveau, cu excepţia unui singur lucru. Nu luaseră în considerare un set diferit de reguli tactice.

Nu-i problema mea, ricană Kelly, îndreptându-se spre apartamentul lui.

— Dumnezeule mare.

Roger MacKenzie era palid şi dintr-o dată i se făcuse greaţă. Se aflau în casa sa, în zona nord-vestică a Washingtonului, pe veranda unde lua de obicei micul dejun. Soţia şi fiica lui făceau cumpărături pentru toamnă la New York. Ritter sosise neanunţat la şase şi cincisprezece, pus la costum şi mohorât – o notă discordantă în adierea plăcută, răcoroasă a dimineţii.

— Îl cunosc pe tatăl lui de treizeci de ani.

Ritter îşi sorbi sucul de portocale, deşi acidul din el nu prea-i făcea bine la stomac. Era o trădare din soiul cel mai rău. Hicks *ştiuse* că acţiunea lui va dăuna unor concetăţeni, dintre care pe unul îl cunoştea după nume. Ritter se hotărâse deja asupra cazului, dar Roger avea nevoie de timp pentru a bate câmpii.

— Am trecut împreună prin Randolph, am fost în acelaşi grup de bombardament, spuse MacKenzie.

Ritter se decise să-l lase să se descarce, chiar dacă va lua ceva timp.

— Am făcut afaceri împreună, termină el, privind hipnotizat micul dejun neatins.

— Nu-ţi pot reproşa că l-ai luat în serviciul tău, Roger, dar băiatul e vinovat de spionaj.

— Ce vrei să faci?

— E un delict major, Roger, sublinie Ritter.

— Peste scurt timp voi abandona biroul. Mă vor în echipa pentru realegeri, mă voi ocupa de întreg nord-estul.

— Aşa devreme?

— Jeff Hicks va conduce campania din Massachusetts, Bob. Voi lucra direct cu el.

MacKenzie privi peste masă, vorbind în izbucniri, aproape fără legătură.

— Bob, o anchetă de spionaj în biroul nostru ne-ar putea fi fatală. Ceea ce am făcut noi – dacă operaţiunea ta devine publică – adică felul în care s-a întâmplat şi ce-a mers rău…

— Îmi pare rău, Roger, dar ticălosul ăsta mărunt şi-a trădat ţara.

— Aş putea să-i retrag accesul la documente secrete, să-l dau afară.

— Nu-i suficient, îl întrerupse rece Ritter. Din cauza lui ar putea muri oameni. *Nu* o să scape.

— Am putea să-ţi ordonăm să…

— Să obstrucţionez justiţia, Roger? observă Ritter. Pentru că asta este. Ăsta-i un delict.

— Interceptarea telefonului a fost tot ilegală.

— Investigare în probleme de securitate naţională – suntem în război, n-ai uitat, nu? – reguli uşor diferite şi, în plus, tot ce avem de făcut e să-l lăsăm s-o asculte şi va mărturisi totul.

Ritter era sigur de asta.

— Şi să rişti doborârea preşedintelui? Acum? În perioada asta? Crezi că asta va face vreun bine ţării? Ce-o să se întâmple cu relaţiile noastre cu Rusia? E un moment *crucial,* Bob.

Şi nu-i întotdeauna aşa? vru Ritter să adauge, dar nu o făcu.

— Mă rog, vin la tine pentru îndrumare, îl linişti Ritter şi apoi o primi, într-un fel.

— Nu ne putem permite o anchetă care să ducă la un proces public. Este inacceptabil din punct de vedere politic.

MacKenzie spera că asta era suficient.

Ritter aprobă în tăcere şi se ridică în picioare. Drumul cu maşina înapoi la birou nu fu chiar confortabil. Deşi era satisfăcut că i se dăduse mână liberă, se trezea acum confruntat cu ceva

ce nu dorea să devină un obicei. Prima urgenţă a afacerii era să scoată instalaţia de ascultare. Rapid de tot.

După tot ce se întâmplase, ziarul fusese cel care declanşase lucrurile. Articolul de fond de pe prima pagină, pe patru coloane, anunţa o triplă crimă în somnorosul departament Somerset, legată de afacerea drogurilor. Ryan devoră povestea, fără să mai ajungă la pagina de sport, care de obicei îi ocupa cincisprezece minute din programul matinal.

El trebuie să fie, îşi spuse locotenentul. *Cine altcineva ar lăsa în urmă „o mare cantitate de droguri”, împreună cu trei cadavre?* În dimineaţa aceea părăsi casa cu treizeci de minute mai devreme.

— Doamna O’Toole?

Sandy tocmai îşi terminase vizita de dimineaţă şi verifica nişte formulare când sună telefonul.

— Da?

— Aici e James Greer. Cred că aţi vorbit cu secretara mea, Barbara.

— Da. Cu ce pot să vă ajut?

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar încercăm să dăm de urma lui John. Nu este acasă.

— Da, cred că este în oraş, dar nu ştiu exact unde.

— Dacă aveţi veşti de la el aţi putea vă rog să-i spuneţi să mă sune? Are numărul meu. Vă rog să mă iertaţi că vă cer asta, adăugă politicos omul.

— Voi fi bucuroasă să o fac.

Oare despre ce-o fi vorba? se întrebă ea.

Începuse să se sature. Poliţia îl urmărea pe John, ea îi spusese, iar lui nu păruse să-i pese. Acum altcineva încerca să dea de el. De ce? Apoi văzu un exemplar din ziarul de dimineaţă, aşezat pe masa din hol. Fratele unuia dintre pacienţi citea ceva din el. Chiar acolo, în partea din dreapta jos a primei pagini, era titlul: CRIMĂ ÎN AFACEREA DROGURILOR ÎN SOMERSET.

— Toată lumea este interesată de tipul ăsta, observă Frank Allen.

— Ce vrei să spui?

Charon venise în Cartierul de Vest motivând că se interesa de ancheta administrativă în cazul Morello. Îl trombonise pe Allen să-i permită să treacă în revistă declaraţiile celorlalţi ofiţeri şi ale trei martori civili. Cum Charon îşi declinase, elegant, dreptul la

un avocat şi cum schimbul de împuşcături părea fără echivoc, Allen nu văzuse nimic rău în cerere, atâta vreme cât examinarea era făcută în faţa lui.

— Vreau să spun că imediat după telefonul din Pittsburgh, fata aceea, Brown, a fost aranjată, iar Em a sunat aici să se intereseze de tip. Acum tu. Cum se face?

— Numele lui apare în unele investigaţii. Nu suntem siguri de ce şi e doar o verificare de rutină. Ce poţi să-mi povesteşti despre el?

— Hei, Mark, eşti în vacanţă, ai uitat? Sublinie Allen.

— Vrei să spui că n-o să mă întorc curând la lucru? Ar trebui să-mi deconectez creierul, Frank? Mi-a scăpat cumva articolul din ziar care anunţa că infractorii îşi iau o scurtă vacantă?

Allen fu obligat să cedeze.

— Cu toată atenţia care i se acordă, încep şi eu să cred că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu tipul ăsta. Presupun că am unele informaţii în legătură cu el – mda, aşa-i, am uitat. Aşteaptă un minut.

Allen plecă de la birou spre camera fişierului şi Charon se prefăcu timp de câteva minute, până la întoarcerea lui, că citeşte declaraţiile. Un dosar cartonat, subţire, îi ateriză în poală.

— Uite.

Era o parte din dosarul de serviciu al lui Kelly, dar nu prea mare. Charon îl răsfoi Includea copii ale calificativelor obţinute ca scufundător, atestatul de instructor şi o fotografie, împreună cu alte câteva chestii lipsite de importanţă. Charon îşi ridică privirea.

— Trăieşte pe o insulă? Aşa am auzit.

— Da, i-am pus şi eu nişte întrebări despre chestia asta. E o poveste ciudată. Oricum, de ce te interesează?

— Doar un nume care a fost luat în discuţie, probabil nimic, dar am vrut să verific. Aud mereu zvonuri despre un grup care lucrează undeva în Golf.

— De fapt, ar trebui să le trimit dosarul lui Em şi Tom. Am uitat că-l am.

— *Şi mai bine.*

— Mă duc într-acolo. Vrei să li-l duc?

— Nu te deranjează?

— Nici vorbă.

Charon îl puse la subsuoară. Prima oprire fu la o sucursală a Bibliotecii Pratt, unde făcu fotocopii ale documentelor, cu zece cenţi bucata. Apoi se opri la un atelier fotografic. Insigna îi

permise să obţină în mai puţin de zece minute cinci copii mărite ale micii fotografii de buletin. Pe acestea le lăsă în maşină când parcă la sediu, dar intră numai pentru a-i cere unui ofiţer să transmită dosarul la Omucideri. Ar fi putut să păstreze informaţiile doar pentru el, dar, după ce reflectă, i se păru mai inteligent să acţioneze ca un poliţist obişnuit, care îndeplinea o misiune normală.

— Ia zi, ce s-a întâmplat? întrebă Greer în spatele uşii închise a biroului său.

— Roger spune că o anchetă ar avea consecinţe politice negative, răspunse Ritter.

— Dar chestia asta nu-i a dracului de păcătoasă?

— Apoi a spus să mă ocup eu, adăugă Ritter.

Nu în atâtea cuvinte, dar asta a vrut să spună. Nu avea nici un sens să mascheze soluţia.

— Adică?

— Tu ce crezi, James?

— De unde a venit asta? întrebă Ryan, când dosarul îi ateriză pe birou.

— Ni l-a adus un detectiv, domnule, răspunse tânărul ofiţer. Nu-l cunosc pe tip, dar mi-a spus că-i pentru biroul dumneavoastră.

— O.K..

Ryan îi făcu semn să plece şi deschise dosarul, văzând pentru prima oară o fotografie a lui John Terrence Kelly. Se înrolase în Forţele Navale la două săptămâni după ce împlinise optsprezece ani şi rămăsese acolo... şase ani, fiind lăsat la vatră ca sergent-major. Fu imediat evident că dosarul fusese cenzurat din plin. Era de aşteptat, pentru că Departamentul fusese interesat mai ales de calităţile lui de scufundător. Exista data absolvirii şcolii UDT şi, ulterior, atestatul de instructor. Cele trei formulare cu calificative din dosar aveau toate nota 4.0, cea mai ridicată notă din Marina Militară, existând şi o scrisoare de recomandare din partea unui amiral cu trei stele, pe care Departamentul o luase de bună. Prevăzător, amiralul adăugase şi o listă cu decoraţiile lui Kelly, pentru a impresiona şi mai mult poliţia din Baltimore: „Crucea Navală”, „Steaua de Argint”, „Steaua de Bronz cu «V»-ul pentru luptă” şi „Inima Purpurie cu două barete”, în locul atribuirii repetate a aceleiaşi decoraţii.

Iisuse, tipul ăsta e exact cum mi-l imaginam, nu-i aşa?

Ryan lăsă foile jos; remarcase că făceau parte din dosarul

crimei Gooding. Asta însemna Frank Allen – din nou. Îl sună.

— Mulţumesc pentru informaţiile despre Kelly. Cum de te-ai gândit?

— A fost pe aici Mark Charon, îi răspunse Allen. Eu mă ocup de ancheta referitoare la schimbul de focuri în care a fost implicat şi el. Charon a deschis discuţia, a zis că numele lui Kelly apare într-una din investigaţiile la care lucrează. Îmi pare rău, amice, am uitat că am dosarul. Mi-a spus că o să ţi-l lase. Ştii, Kelly nu-i genul de tip pe care l-aş bănui că se droghează, dar...

Vocea lui continuă dincolo de punctul interesului actual al lui Ryan.

Totul se derulează prea iute, prea al dracului de repede.

Charon. Apare peste tot, nu?

— Frank, am o chestie dură pentru tine. Când te-a sunat sergentul Meyer din Pittsburgh, ai mai vorbit cuiva despre asta?

— Ce vrei să spui, Em? întrebă Allen, în mintea căruia sugestia iniţiase apariţia dezgustului.

— Nu spun că ai anunţat ziarele, Frank.

— Asta a fost ziua în care Charon l-a împuşcat pe traficant, nu? încercă să-şi amintească Allen. S-ar putea să-i fi spus ceva... dacă mă gândesc, e singura persoană cu care am vorbit în ziua aceea.

— O.K., mulţumesc, Frank.

Ryan căută numărul Cazărmii V a Poliţiei din Westover.

— Căpitanul Joy, răspunse o voce foarte obosită.

Căpitanul ar fi acceptat şi un prici în închisoarea din Westover, dacă n-ar fi avut încotro, dar prin tradiţie o cazarmă a Poliţiei Statale era exact ca o puşcărie şi găsise un pat confortabil pentru cele patru ore şi jumătate de somn. Joy dorea deja ca Districtul Somerset să revină la normal, deşi era posibil ca din acest episod să iasă cu gradul de maior.

— Locotenentul Ryan, Omucideri, Poliţia Municipală.

— Voi, băieţii de oraş, vă interesaţi cam mult de noi acum, comentă muşcător Joy. Ce vrei să ştii?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că noaptea trecută, când mă pregăteam să mă culc, a mai sunat cineva de la voi, locotenentul Chair... sau aşa ceva, n-am notat numele. Zicea că poate identifica unul din cadavre. Asta am notat-o undeva. Îmi pare rău, am început să mă transform într-un *zombie.*

— Poţi să mă pui la curent? Accept versiunea scurtă.

Se dovedi că versiunea scurtă era mai mult decât suficientă.

— Femeia e în custodia voastră?

— Bineînţeles.

— Căpitane, ţineţi-o aşa până când vă spun eu, O.K.? Scuză-mă, *te rog* să o ţii acolo. Sunt şanse să fi fost martoră la o omucidere multiplă.

— Mda, ştiu, ai uitat?

— Vreau să spun şi aici, domnule. Două chestii grave. Am investit nouă luni în ele.

— Pentru un timp nu pleacă nicăieri, îi promise Joy. Avem şi noi o mulţime de discutat cu ea şi avocatul ei a fost de acord.

— Nimic altceva despre pistolar?

— Doar ce-am spus: bărbat de rasă albă, cam un metru optzeci şi se vopsise în verde, pretinde fata.

Joy nu indusese asta în relatarea iniţială.

— Ce?

— Zice fata că şi mâinile lui erau verzi, o chestie de camuflaj, presupun. Încă un lucru, adăugă Joy. E un ţintaş excelent. Cei trei pe care i-a împuşcat, fiecare cu un singur foc, drept la ţintă – perfect.

Ryan deschise din nou dosarul. La sfârşitul listei de distincţii a lui Kelly era scris: ţintaş de elită, maestru la tir cu pistolul.

— Voi reveni, căpitane. Se pare că te-ai ocupat foarte bine de povestea asta, pentru un tip care nu are de-a face cu prea multe omucideri.

— M-aş mulţumi mai degrabă cu vitezomanii, confirmă Joy, închizând telefonul.

— Ai venit devreme, observă Douglas, sosit cu întârziere. Ai văzut ziarul?

— Prietenul nostru s-a întors şi e din nou în tabelele de scor.

Ryan îi întinse fotografia peste birou.

— Pare mai în vârstă acum, spuse sergentul.

— Trei „Inimi Purpurii” duc la aşa ceva.

Ryan îl puse la curent pe Douglas.

— Vrei să te duci cu maşina la Somerset şi s-o interoghezi pe fată?

— Crezi...?

— Da, cred că avem martorul. Cred că-l avem şi pe informator.

Ryan îi dădu explicaţii cu o voce scăzută.

Telefonase doar ca să-i audă sunetul vocii. Aflat atât de aproape de ţintă, îşi permitea să privească dincolo de ea. Nu era teribil de profesionist, dar, cu tot profesionalismul lui, Kelly

rămânea o fiinţă omenească.

— John, unde eşti?

Neliniştea din vocea ei era chiar mai mare decât în ziua anterioară.

— Am un loc, fu tot ce binevoi el să-i răspundă.

— Am un mesaj pentru tine. James Greer a spus să-l suni.

— O.K.

Kelly se strâmbă – ar fi trebuit să telefoneze cu o zi înainte.

— Despre ce era vorba în ziar?

— La ce te referi?

— Vreau să spun, trei oameni morţi pe malul estic, şopti ea.

— O să revin, promise el, aproape la fel de repede cum îl cuprinseră fiorii.

Din motive evidente, Kelly nu primea ziarul la apartament, dar acum avea nevoie de unul. La colţ era un automat, îşi aminti el. Avu nevoie doar de o privire.

Ce ştie ea despre mine?

Era prea târziu pentru învinovăţiri. Se confruntase cu aceeaşi problemă în privinţa ei ca şi cu Doris. Dormea când el făcuse treaba şi împuşcăturile o treziseră. O legase la ochi, o părăsise în drum, explicându-i că Burt plănuise să o omoare şi îi dăduse destui bani ca să poată lua un autobuz. Chiar drogată, fusese şocată şi speriată. Dar poliţiştii puseseră mâna pe ea. Cum dracu' se întâmplase?

La naiba cu întrebările, băiete, e în mâna lor.

Atât de repede se schimbase lumea pentru el.

O.K., deci acum ce faci? Gândul acesta îl preocupă pe tot drumul de întoarcere până la apartament.

Pentru început, trebuia să scape de pistol, dar asta era o decizie pe care o luase deja. Chiar dacă nu lăsase nici o urmă, era o legătură. Când misiunea asta se va încheia, va fi definitiv gata. Dar acum avea nevoie de ajutor şi unde să-l capete în altă parte decât la oamenii pentru care omorâse?

— Domnul amiral Greer, vă rog? Sunt domnul Clark.

— Aşteptaţi, vă rog, i se spuse lui Kelly, după care auzi o altă voce:

— Trebuia să mă suni ieri, ţi-aduci aminte?

— Pot să fiu acolo în două ore, domnule.

— Te aştept.

— Unde-i Cas? întrebă Maxwell, suficient de enervat pentru a-i folosi porecla.

Subofiţerul care asigura secretariatul înţelese.

— L-am sunat deja acasă, domnule. Nu răspunde.

— Ciudat...

Nu era, dar subofiţerul înţelese şi acest lucru.

— Domnule amiral, vreţi să pun pe cineva să verifice la Bolling?

— Bună idee.

Maxwell dădu aprobator din cap şi se întoarse în biroul lui.

Zece minute mai târziu, un sergent din Poliţia Militară a Forţelor Aeriene se duse cu maşina de la baraca de pază până la pâlcul de locuinţe de serviciu, semiizolate, folosite de ofiţerii superiori de ia Pentagon. Pe placa de la poartă era stanţată o pereche de aripi de aviator, iar dedesubt numele, contraamiral C.P. Podulski, USN. Sergentul avea doar douăzeci şi trei de ani şi nu se amesteca în treburile amiralilor mai mult decât era obligat să o facă, dar primise ordine să vadă dacă aici nu se întâmplase ceva. Ziarul de dimineaţă zăcea pe trepte. În garaj se aflau două automobile, dintre care unul avea pe parbriz un permis pentru Pentagon şi el ştia că amiralul şi soţia lui locuiau singuri. Adunându-şi curajul, sergentul bătu la uşă ferm, dar nu prea zgomotos. Fără noroc. Apoi încercă soneria. Fără noroc. *Şi acum?* Se întrebă tânărul subofiţer. Întreaga bază *era* proprietatea guvernului şi, conform regulamentului, el avea dreptul să intre în orice casă din zonă. De fapt, aşa suna ordinul pe care-l primise şi probabil că locotenentul lui îl va susţine. Deschise uşa. Nu se auzea nici un zgomot. Cercetă parterul, fără să observe nimic neobişnuit. Strigă de vreo câteva ori, fără să primească vreun răspuns, apoi decise că trebuia să urce la etaj. Făcu acest lucru cu o mână pe tocul din piele albă al revolverului...

Amiralul Maxwell ajunse acolo douăzeci de minute mai târziu.

— Atac de cord, diagnostică doctorul din Forţele Aeriene. Probabil în somn.

Asta nu era adevărat în ceea ce o privea pe soţia lui, care zăcea lângă el. Fusese o femeie, foarte drăguţă, îşi aminti Dutch Maxwell, distrusă de pierderea fiului lor. Paharul de apă, pe jumătate plin, era aşezat pe un şerveţel ca să nu păteze noptiera de lemn. Chiar pusese la loc capacul flaconului cu pilule înainte de a se întinde lângă soţul ei. Dutch privi spre servanta de lemn. Cămaşa albă de uniformă se afla acolo, gata pentru o altă zi în serviciul ţării adoptive, cu Aripile de Aur deasupra colecţiei de barete, dintre care cea mai de sus era de un albastru deschis, cu cinci stele albe. Avuseseră planificată o întâlnire la care să

discute despre pensionare. Într-un fel, Dutch nu era surprins.

— Dumnezeu să se milostivească, murmură Dutch, nedezlipindu-şi privirea de pe singura victimă, din rândul prietenilor, a Operaţiunii BOXWOOD GREEN.

Ce să spun? se întrebă Kelly, intrând cu maşina pe poartă. Paznicul îl examină stăruitor, în ciuda permisului, întrebându-se poate cât de prost îşi plătea Agenţia personalul de teren. Reuşi să-şi parcheze rabla în spaţiul rezervat vizitatorilor, un loc mai bun decât al angajaţilor, ceea ce părea uşor ciudat. Intrând în hol, Kelly fu întâmpinat de un ofiţer de securitate şi condus la etaj: Acum, mergând pe coridoarele obscure şi comune, populate cu persoane anonime, clădirea părea mai ameninţătoare, dar numai pentru că urma să devină un fel de confesional pentru un suflet care nu se decisese pe deplin dacă era păcătos sau nu. Nu mai vizitase până atunci biroul lui Ritter. Era la etajul patru şi surprinzător de mic. Kelly crezuse că tipul era o persoană importantă – dar, deşi era cu adevărat, biroul lui n-o arăta.

— Bună, John, îl întâmpină amiralul Greer, încă ameţit de veştile proaste pe care le primise cu o jumătate de oră înainte de la Dutch Maxwell.

Greer îi făcu semn spre un scaun. Spre neplăcerea lui Kelly, Ritter fuma.

— Te bucuri că te-ai întors acasă, domnule Clark? întrebă ofiţerul superior.

Pe biroul lui se afla un exemplar din *Washington Post* şi Kelly remarcă surprins că povestea din Districtul Somerset ajunsese şi aici pe prima pagină.

— Da, domnule, cred că puteţi spune şi aşa.

Cei doi mai în vârstă sesizară ambivalenţa.

— De ce aţi vrut să vin?

— Ţi-am spus în avion. Până la urmă s-ar putea ca acţiunea ta prin care l-ai capturat pe rus să-i salveze totuşi pe prizonieri. Avem nevoie de oameni care pot gândi din mers. Îţi ofer un serviciu în partea mea de moşie.

— Să fac ce?

— Orice-ţi spunem noi să faci, răspunse Ritter.

Acesta avea deja ceva în minte.

— Nici măcar n-am absolvit colegiul.

Ritter trase un dosar gros de pe biroul lui.

— Ăsta mi-a fost adus de la St. Louis.

Kelly recunoscu formularele. Era dosarul lui complet de

personal din Marina Militară.

— Ar fi trebuit să accepţi bursa la colegiu. Coeficientul tău de inteligenţă e chiar mai ridicat decât, am crezut şi indică aptitudini pentru limbi străine, chiar mai bune decât ale mele. James şi cu mine putem renunţa la cerinţele pentru diplomă.

— O Cruce Navală cântăreşte mai mult, John, replică Greer. Ce-ai făcut tu, ajutorul la elaborarea planurilor pentru BOXWOOD GREEN şi mai târziu, pe teren, felul ăsta de lucruri cântăresc şi ele foarte mult.

Instinctul lui Kelly lupta împotriva raţiunii lui. Din păcate, nu era sigur care parte a lui era mai tare. Apoi decise că trebuia să spună cuiva adevărul.

— Domnilor, există o problemă.

— Care? întrebă Ritter.

Kelly întinse mâna peste birou şi ciocăni cu degetul în articolul de pe prima pagină a ziarului.

— S-ar putea să doriţi să citiţi asta.

— L-am citit. Şi? Cineva a făcut lumii o favoare, replică ofiţerul pe un ton indiferent.

Apoi prinse privirea din ochii lui Kelly şi vocea lui deveni instantaneu circumspectă:

— Continuă să vorbeşti, domnule Clark.

— Despre mine este vorba, domnule.

— Ce vrei să spui, John? întrebă Greer.

— Dosarul lipseşte, domnule, se auzi în telefon vocea funcţionarului de la arhivă.

— Cum adică? obiectă Ryan. Am aici nişte copii.

— Puteţi aştepta o clipă? O să vi-l dau pe şeful meu.

Telefonul emise un semnal de aşteptare, lucru pe care detectivul îl ura într-un mod cordial!

Ryan privi cu o strâmbătură pe fereastră. Sunase la arhiva militară – la centrul de stocare aflat în St. Louis. Orice bucăţică de hârtie, în legătură cu orice bărbat sau femeie care purtase vreodată uniformă, se afla acolo, într-un complex sigur şi păzit cu grijă, a cărui natură era o curiozitate, dar una utilă pentru detectivul care nu o dată obţinuse informaţii de la această instituţie.

— Sunt Irma Rohrerbach, spuse o voce, după câteva ciripituri electronice.

Detectivul avu instantaneu imaginea unei femei supraponderale, aşezată la un birou aglomerat cu lucrări, care ar

fi putut să fie făcute cu o săptămână înainte.

— Sunt locotenentul Emmet Ryan, Poliţia Municipală din Baltimore. Am nevoie de informaţii dintr-un dosar de personal pe care-l aveţi...

— Domnule, dosarul nu se află aici. Funcţionarul meu tocmai mi-a arătat registrele.

— Cum adică? Ştiu că nu vi se permite să eliberaţi dosare în felul ăsta.

— Domnule, nu este adevărat. *Există* anumite cazuri. Acesta este unul dintre ele. Dosarul a fost scos şi va fi returnat, dar nu ştiu când.

— La cine se află?

— Nu am permisiunea să vă spun, domnule.

Tonul vocii funcţionarei arăta de asemenea intensitatea interesului ei. Dosarul lipsea şi, în ceea ce o privea, până la returnarea lui nu mai făcea parte din universul cunoscut.

— Ştii, pot obţine oricând un ordin judecătoresc.

Asta avea de obicei efect asupra oamenilor, dintre care puţini erau încântaţi de atenţia unei citaţii de la tribunal.

— Da, puteţi. Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule?

Era obişnuită cu izbucnirile la adresa ei. La urma urmei, telefonul era din Baltimore şi o scrisoare de la un judecător oarecare, aflat la peste o mie de kilometri, părea un lucru îndepărtat şi rizibil.

— Aveţi adresa noastră, domnule?

De fapt, nu putea merge la un judecător. Nu avea suficiente probe. Lucrurile de genul acesta era rezolvate mai mult prin amabilitate decât prin ordine.

— Mulţumesc, voi reveni.

— Vă doresc o zi bună.

Urarea era de fapt concedierea amabilă a încă unui eveniment trecător şi lipsit de interes din ziua de lucru a unui arhivar.

Afară din ţară. De ce? Pentru cine? Ce dracu' are cazul ăsta atât de diferit? Ryan ştia că avea o mulţime de neclarităţi. Se întrebă dacă le vă descifra vreodată pe toate.

— Asta i-au făcut, le spuse Kelly.

De fapt, era prima dată când povestea totul cu voce tare şi, în timp ce reenumera detaliile raportului patologic, era ca şi cum ar fi ascultat vocea altei persoane.

— Din cauză că era prostituată, poliţiştii nu au acordat cazului cine ştie ce prioritate. Am mai eliberat două fete. Pe una au ucis-

o. Cealaltă, ei bine...

Făcu un semn spre ziar.

— De ce i-ai dat drumul?

— Ar fi trebuit s-o asasinez, domnule Ritter? Asta plănuiau ei să facă, răspunse Kelly, privind încă în jos. Era mai mult sau mai puţin trează când i-am dat drumul. Nu am avut timp să fac ceva. Am calculat prost.

— Câţi?

— Doisprezece, domnule, răspunse el, ştiind că Ritter dorea numărul total al uciderilor.

— Dumnezeule, murmură Ritter.

De fapt, ar fi vrut să zâmbească. În ultimul timp se vorbea despre implicarea CIA în operaţiunile antidrog. El se opunea acestei politici – nu era suficient de importantă pentru a irosi timpul oamenilor care ar fi trebuit să-şi protejeze ţara împotriva adevăratelor ameninţări la adresa securităţii naţionale.

— Dar nu putea zâmbi. Eră o problemă mult prea serioasă pentru a-şi permite.

— Articolul spune douăzeci de kilograme de marfă. Este adevărat?

— Probabil.

— Kelly ridică din umeri.

— Nu am cântărit-o. Mai este un lucru. Cred că ştiu cum intră drogurile în ţară. Pungile miros a fluid de îmbălsămare. Este heroină asiatică.

— Da? îl privi tulbure Ritter.

— Nu înţelegeţi? Marfă asiatică. Fluid de îmbălsămare. Intră undeva pe Coasta de Est. Nu e evident? Folosesc cadavrele soldaţilor noştri ucişi în acţiune ca să aducă blestemata asta de marfă.

Toate astea şi în plus capacitate analitică?

Telefonul începu să sune. Era linia internă.

— Am spus fără telefoane, mârâi Ritter în receptor.

— E „Bill”, domnule. Spune că e important.

Se încadrau în timp, îşi spuse căpitanul. Prizonierii erau scoşi în întuneric. Rămăseseră din nou fără curent electric şi singura iluminare era furnizată de lanternele cu baterii şi de câteva torţe pe care le încropise sergentul-major. Fiecare prizonier avea picioarele încătuşate, iar mâinile şi coatele le erau legate la spate. Toţi mergeau uşor aplecaţi în faţă. Nu era doar pentru a-i controla. Umilirea era şi ea importantă şi fiecare om avea în

apropiere un recrut care să-l îmbrâncească până în mijlocul lagărului. Oamenii lui aveau dreptul s-o facă, erau pe cale să-şi înceapă lungul marş către sud pentru a desăvârşi sarcina eliberării şi reunirii patriei lor. Americanii erau dezorientaţi, evident înfricoşaţi de această modificare în rutina lor zilnică. Situaţia lor fusese mai uşoară în ultima săptămână. Poate că acum câtva timp, când adunase grupul, făcuse o greşeală. Era posibil ca adunarea să fi contribuit la naşterea unui simulacru de solidaritate, dar scopul lecţiei pe care o dăduse trupelor sale merita chiar mai mult. Oamenii lui vor ucide în curând americani, în grupuri mai mari decât ăsta, căpitanul era sigur, dar trebuiau să înceapă de undeva. Răcni o comandă.

Ca un singur om, cei douăzeci de soldaţi aleşi îşi luară armele şi-i loviră cu paturile lor în abdomen pe cei de care răspundeau personal. Un american reuşi să rămână în picioare după prima lovitură, dar nu şi după a doua.

Zacharias era surprins. Era primul atac direct asupra lui, de la cel pe care Kolea îl oprise cu câteva luni în urmă. Impactul îi goli plămânii de aer. Spatele lui suferea deja din cauza efectelor persistente ale catapultării şi a modului, deliberat neplăcut, în care erau obligaţi să înainteze, iar impactul armăturii de oţel a patului armei preluă imediat controlul asupra corpului său slăbit şi batjocorit. Căzu pe o parte, trupul lui lovindu-se de cel ăl altui prizonier, încercând să-şi chircească picioarele pentru a se proteja. Apoi începură loviturile. Cu braţele legate la spate, nu-şi putea proteja nici măcar faţa, iar ochii lui desluşiră chipul inamicului. Doar un puşti poate de şaptesprezece ani, cu o aparenţă aproape feminină şi o privire ca a unei păpuşi – aceiaşi ochi goi, aceeaşi lipsă de expresie. Fără furie, nici măcar nu-şi dezgolea dinţii, îl lovea doar, aşa cum un copil ar da într-o minge, pentru că era ceva de făcut. Nu-l putea urî pe băiat, dar putea să-l dispreţuiască pentru cruzimea lui şi, chiar după ce prima lovitură îi sparse nasul, continuă să-l privească. Robin Zacharias văzuse profunzimile disperării şi înfruntase prăbuşirea interioară care urmase trădării lucrurilor pe care le cunoştea. Dar avusese timp şi pentru a înţelege. Nu era un laş, aşa cum nu era nici un erou, îşi spuse Robin, învingându-şi durerea, ci doar un bărbat. Va suporta durerea ca pe pedeapsa fizică – pentru greşeala lui anterioară şi va continua să-i cerşească Domnului tărie. Colonelul Zacharias nu scăpa din ochii acum învineţiţi faţa copilului care îl chinuia. *Voi supravieţui. Am supravieţuit în condiţii mai rele şi, chiar dacă mor, tot sunt mai bun decât vei fi tu vreodată,* îi

transmitea privirea lui micuţului soldat. *Am supravieţuit singurătăţii şi ea este mai rea decât asta, puştiule.* Acum nu se mai ruga pentru izbăvire. Până la urmă izbăvirea venise din interiorul lui şi, dacă moartea îşi va zăngăni coasa, putea s-o înfrunte, aşa cum îşi privise în fată slăbiciunea şi eşecurile.

O altă comandă urlată de ofiţerul lor şi soldaţii se retraseră. În cazul lui Robin mai urmă o ultimă lovitură finală. Sângera, un ochi îi era aproape închis şi pieptul îi era torturat de durere şi tuse, dar era încă viu, un american supravieţuitor într-o nouă încercare. Privi spre căpitanul care comanda detaşamentul. Pe faţa lui se citea furia, spre deosebire de cea a soldatului care se retrăsese câţiva paşi. Robin se întrebă de ce.

— Ridicaţi-i în picioare! răcni căpitanul.

Doi dintre americani erau inconştienţi şi fii nevoie de câte doi oameni pentru fiecare să-i ridice. Era tot ce putea face pentru prizonieri. Ar fi fost mai bine să îi ucidă, dar ordinul din buzunar îi interzicea şi armata lui nu tolera nerespectarea ordinelor.

Robin privi în ochii băiatului care-l atacase. Aproape, nici măcar cincisprezece centimetri. Nu era nici o emoţie acolo, dar el continuă să privească şi nici în ochii celuilalt nu era nici o emoţie. Era o mică şi foarte specială încercare a voinţelor. Nu se rosti nici un cuvânt, deşi amândoi bărbaţii respirau neregulat, unul din cauza efortului, celălalt din cauza durerii.

Ai vrea să mai încercăm din nou într-o zi? Ca între bărbaţi Crezi că poţi să te descurci, fiule? Ţi-e ruşine pentru ce-ai făcut? Merita s-o faci? Te simţi mai bărbat acum, puştiule? Nu cred şi, oricât de bine ai încerca s-o maschezi, amândoi ştim cine a câştigat repriza asta, nu-i aşa? Soldatul se apropie de Robin, fără ca ochii lui să dezvăluie ceva, dar strânsoarea de pe braţul americanului era foarte puternică, în încercarea de a-l ţine mai bine sub control, iar Robin consideră asta ca pe o victorie. Puştiul încă se temea de el, înciuda celor petrecute. El era unul dintre cei care bântuiau cerul – urât poate, dar şi temut. La urma urmei, tortura era arma laşului şi cei care o aplicau ştiu lucrul acesta la fel de bine ca şi cei care erau obligaţi să o accepte.

Zacharias aproape că se poticni. Poziţia lui nu-i permitea să-şi ridice privirea şi nu văzu camionul până când nu ajunse doar la câţiva metri. Era un vehicul rusesc părăginit, acoperit cu o reţea de sârmă, atât pentru a preveni evadarea, cât şi pentru a permite oamenilor să vadă încărcătura. Urmau să meargă undeva. Robin nu avea nici cea mai mică idee unde se afla şi cu greu ar fi putut să facă speculaţii despre locul spre care se

îndreptau.

Nimic nu putea fi mai rău decât fusese locul acesta – şi totuşi, într-un fel sau altul, supravieţuise, îşi spuse Robin, în timp ce camionul huruia pe drum. Lagărul se topi în întuneric şi, o dată cu el, încercarea cea mai rea din viaţa lui. Colonelul îşi plecă fruntea şi murmură o rugăciune de mulţumire, apoi, pentru prima oară după luni întregi, o rugăciune pentru eliberare, indiferent ce formă ar fi luat aceasta.

— Este opera ta, domnule Clark, spuse Ritter după o privire lungă, deliberată, aruncată receptorului pe care tocmai îl pusese la loc.

— N-am planificat-o chiar aşa, domnule.

— Nu, nu ai făcut-o, dar în loc să-l ucizi pe acel ofiţer rus l-ai adus la noi.

Ritter privi spre amiralul Greer. Kelly nu văzu înclinarea aprobatoare a capului care anunţa schimbarea din viaţa lui.

— As vrea să fi ştiut şi Cas.

— Ia spune, cât de informaţi sunt?

— O ţin pe Xantha, în închisoarea din Districtul Somerset. Cât de multe ştie? întrebă Charon.

Tony Piaggi se afla şi el acolo. Era prima oară când cei doi se întâlneau. Se foloseau de laboratorul pe cale de a fi activat din estul oraşului Baltimore. Nu era nici un pericol pentru el să vină aici o singură dată, îşi spuse ofiţerul de la Narcotice.

— Asta înseamnă că avem necazuri, observă Piaggi.

Celorlalţi li se păru o remarcă gratuită, până când continuă.

— Dar le putem rezolva. Prima urgenţă este însă să ne ocupăm de livrarea către prietenii mei.

— Am pierdut douăzeci de kile, omule, sublinie lugubru Tucker.

Henry începuse să ştie ce este frica. Era evident că exista ceva de care merita să se teamă.

— Mai ai?

— Mda, am zece kile la mine acasă.

— Le ţii acasă? întrebă Piaggi. Iisuse, Henry.

— Căţeaua aia habar n-are unde e marfa.

— Îţi ştie numele, Henry. Noi putem face o mulţime de lucruri cu un nume, îl avertiză Charon. De ce dracu' crezi că mi-am ţinut oamenii departe de ai tăi?

— Trebuie să reconstruim întreaga organizaţie, spuse calm

Piaggi. Putem face asta, O.K.? Trebuie să ne mişcăm, dar să te mişti e uşor. Henry, marfa ta intră undeva în ţară, în altă parte, nu-i aşa? Tu *o* aduci aici şi noi o ducem mai departe. Deci, nu-i mare lucru să-ţi muţi operaţiunea.

— Îmi pierd clientela locală.

— La dracu' cu clientela locală, Henry! Sunt pe cale să preiau distribuţia pentru întreaga Coastă de Est. Vrei să gândeşti odată, pentru numele lui Dumnezeu? Pierzi poate douăzeci şi cinci la sută din ce socoteai că ai să câştigi. Putem recupera asta în două săptămâni. Încetează odată să vezi totul la scară mică!

— Apoi trebuie să-ţi acoperi urmele, continuă Charon, interesat de viziunea asupra viitorului. Xantha e doar o drogată. Când au agăţat-o era ameţită de pastile. Nu-i un martor prea grozav, dacă nu cumva mai au şi altceva, iar dacă te muţi în altă zonă n-ar trebui să mai ai probleme.

— Celelalte trebuie să dispară. Rapid, insistă Piaggi.

— Fără Burt nu mai am pe nimeni care să se ocupe. Pot să iau legătura cu nişte persoane pe care le cunosc.

— În nici un caz, Henry! Vrei să implici oameni noi acum? Lasă-mă să sun iar la Philadelphia. Avem două persoane pe statul de plată, ai uitat?

Lui Piaggi i se răspunse cu o înclinate a capului, care regla această problemă.

— Apoi trebuie să-i fericim pe prietenii mei. Avem nevoie de douăzeci de kile de marfă prelucrată şi gata de desfacere... şi avem nevoie de ea rapid.

— Am numai zece, spuse Tucker.

— Ştiu unde se mai găseşte şi ştii şi tu... Nu-i aşa, domnule locotenent Charon?

Întrebarea îl scutură pe poliţist, suficient de rău ca să uite să le spună încă un lucru care-l preocupa.

36
Leacuri periculoase

Un timp potrivit pentru introspecţie.

Era pentru prima oară când i se cerea să facă aşa ceva, cu excepţia Vietnamului, când împrejurările fuseseră cu totul altele. Trebuise să revină la Baltimore, un lucru la fel de periculos acum ca oricare din misiunile pe care le executase. Avea un set nou de acte de identitate, dar, dacă cineva se ostenea să le verifice, erau pe numele unui bărbat despre care se ştia că decedase. Îşi reaminti aproape cu duioşie perioada când oraşul fusese divizat în două zone – una relativ mică şi periculoasă, cealaltă mult mai mare şi sigură. Situaţia se schimbase. Acum oraşul era în întregime periculos. Poliţia îi ştia numele. Curând ar putea să-i aibă semnalmentele, ceea ce ar fi însemnat că fiecare maşină de poliţie – şi acum păreau îngrozitor de multe – va avea înăuntru oameni care ar putea să-l zărească uite-aşa, din întâmplare. Mai rău, nu se putea apăra împotriva lor, nu-şi putea permite să ucidă un ofiţer de poliţie.

Şi acum, chestia asta... Lucrurile deveniseră foarte confuze. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte îşi văzuse ultima ţintă, însă acum se întreba dacă va termina vreodată treaba.

Poate că ar fi fost mai bine dacă n-ar fi început, ar fi acceptat doar moartea lui Pam şi ar fi mers înainte, aşteptând răbdător ca poliţia să rezolve cazul. Dar nu, nu l-ar fi rezolvat niciodată, nu ar fi consacrat niciodată timp şi forţă umană morţii unei prostituate. Mâinile lui Kelly strânseră cu putere volanul. Iar asasinarea ei nu ar fi fost niciodată răzbunată cu adevărat.

Aş fi fost în stare să trăiesc toată viaţa cu gândul ăsta?

Îşi aminti, în timp ce conducea spre sud, pe interstatala Baltimore-Washington, orele din liceu. Regulile tragediei formulate de Aristotel. Eroul trebuie să aibă un defect fatal şi să-şi împlinească singur soarta. Defectul lui Kelly... iubea prea mult, îi păsa prea mult, învestea prea mult în lucrurile şi oamenii care intrau în viaţa lui. Nu putea să le întoarcă spatele. O viaţă salvată cu ajutorul indiferenţei n-ar fi fost decât una otrăvită. Trebuia să-şi asume riscurile şi să ducă lucrurile până la. Capăt.

Spera că Ritter înţelesese motivul pentru care acceptase să

facă ceea ce i se ceruse. Pur şi simplu, nu era capabil să întoarcă spatele. Lui Pam. Oamenilor de la BOXWOOD GREEN. Îşi scutură capul. Dar ar fi dorit să fi apelat la un altul.

Şoseaua deveni o stradă, New York Avenue. Soarele apusese de mult. Se apropia toamna, schimbarea anotimpului de după căldura umedă a verii medioatlantice. În curând va începe sezonul de fotbal şi se va termina cel de baseball, iar curgerea anilor mergea înainte.

Peter avea dreptate, îşi spuse Hicks. Trebuia să renunţe. Tatăl lui mai urcase o treaptă în cadrul sistemului, într-un fel, devenind cea mai importantă dintre creaturile politice, un colector de fonduri şi un coordonator de campanie. Preşedintele va fi reales, iar Wally va acumula şi el putere. Atunci va putea influenţa într-adevăr evenimentele. Avertismentul în privinţa raidului acela era cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată. Da, da, lucrurile se legau, se complimentă el, aprinzându-şi a treia ţigară cu marijuana din noaptea aceea. Auzi soneria telefonului.

— Cum merge?

Era Peter.

— Bine, omule. Tu cum o duci?

— Ai câteva minute? Vreau să verific ceva împreună cu tine.

Henderson aproape că înjură – realizai că Wally era iar sub influenţa drogului.

— Într-o jumătate de oră?

— În regulă.

Nu trecuse nici un minut, când la uşă se auzi o ciocănitură. Hicks îşi strivi ţigara şi se duse să răspundă. Mult prea devreme pentru Peter. Ar fi putut fi un poliţist? Din fericire nu era.

— Walter Hicks?

— Mda, cine întreabă?

Bărbatul era cam de vârsta lui, chiar dacă arăta ceva mai puţin şlefuit.

— John Clark.

Privi nervos pe culoar.

— Trebuie să stăm de vorbă câteva minute, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Despre ce?

— BOXWOOD GREEN.

— Ce vrei să spui?

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştii, îi răspunse Clark.

Acum lucra pentru Agenţie, deci îl chema Clark, într-un fel, îi făcea sarcina mai uşoară.

— Intră. Te avertizez, doar câteva minute.

— Suficient. Nu vreau să stau prea mult.

Clark acceptă gestul de invitaţie şi intră. Simţi imediat mirosul acru de funie care arde. Hicks îi făcu semn spre un scaun din faţa lui.

— Pot să-ţi ofer ceva?

— Nu, mulţumesc, nu am nevoie de nimic, răspunse celălalt, având grijă unde-şi punea mâinile. Am fost acolo.

— Unde?

— Am fost la SENDER GREEN săptămâna trecută.

— Făceai parte din echipă? întrebă Hicks, extrem de curios şi fără să vadă pericolul care păşise în apartamentul lui.

— Da. Eu sunt tipul care l-a adus pe rus, spuse calm vizitatorul.

— Ai *răpit* un cetăţean *sovietic?* De ce dracu' ai făcut asta?

— Motivul pentru care am făcut-o nu are nici o importanţă acum, domnule Hicks. Important este unul din documentele pe care le-am recuperat de la ei. Este vorba de un ordin prin care se pun la punct pregătirile pentru lichidarea tuturor prizonierilor de război americani.

— Ce păcat, spuse Hicks cu o mişcare formală a capului.

Ah – ţi-a murit câinele? Ce păcat!

— Asta nu înseamnă nimic pentru tine? întrebă Clark.

— Ba da, dar oamenii îşi asumă riscuri. Stai puţin.

Ochii lui Hicks deveniră pentru moment goi şi Kelly îşi dădu seama că tiptil încerca să localizeze ceva care-i scăpase.

— Credeam că-l avem şi pe comandantul lagărului, nu-i aşa?

— Nu, l-am ucis chiar eu. Crâmpeiul ăsta de informaţie i-a fost strecurat şefului tău pentru ca să-l putem identifica pe tipul care a furnizat informaţii în legătură cu misiunea.

Clark se apleacă spre el.

— Despre tine este vorba, domnule Hicks. Eu am fost acolo. Totul fusese pus la punct. Prizonierii aceia ar fi trebuit să fie acum cu familiile lor... toţi douăzeci.

Hicks mătură cu un gest chestiunea.

— Eu nu le-am vrut moartea. Uite, aşa cum am spus, oamenii îşi asumă riscuri. Nu înţelegi? Nu merită. Şi ce-o să faci, o să mă arestezi? Pentru ce? Crezi că sunt tâmpit? Asta a fost o operaţiune făcută pe şest. Nu poate fi dezvăluită decât cu riscul de a arunca în aer tratativele şi Casa Albă nu te va lăsa niciodată

să o faci.

— Corect. Sunt aici ca să te ucid.

— Ce?

Hicks aproape că râse.

— Ţi-ai trădat ţara. Ai trădat douăzeci de oameni.

— Stai puţin, asta a fost problemă de conştiinţă.

— La fel şi pentru mine, domnule Hicks.

Clark băgă mâna în buzunar şi scoase o pungă de plastic. În ea se aflau droguri pe care le găsise în hainele vechiului său prieten Archie, o lingură şi o seringă hipodermică de sticlă. Îi aruncă punga în poală.

— N-o s-o fac.

— Corect.

Clark dădu la iveală cuţitul Ka-Bar.

— Am lichidat oameni şi în felul ăsta. Se află acolo douăzeci de oameni care ar fi trebuit să fie acasă, dar tu le-ai furat această şansă. Alegerea îţi aparţine, domnule Hicks.

Acum faţa acestuia era foarte palidă, iar ochii holbaţi.

— Ei, hai, doar nu vrei cu adevărat...

— Comandantul lagărului era un inamic al ţării mele. La fel eşti şi tu. Ai un minut.

Hicks se uită la cuţitul pe care Clark îl răsucea în mână şi înţelese că nu avea nici o şansă. Nu văzuse niciodată nişte ochi ca aceia care-l priveau pe deasupra măsuţei de cafea, dar ştia ce se ascundea în spatele lor.

Kelly îl privea, gândindu-se la săptămâna care trecuse, amintindu-şi cum stătuse în noroi, cu ploaia care cădea neîncetat, doar la câteva sute de metri de oamenii care ar fi trebuit să fie liberi acum. Deveni mai uşor pentru el, deşi spera să nu mai fie niciodată nevoit să se supună unor astfel de ordine.

Hicks îşi plimbă privirea prin cameră, sperând să vadă ceva ce-ar fi putut schimba lucrurile. Pendula de pe poliţa căminului păru să îngheţe, în timp ce mintea lui se zbătea neputincioasă. Într-un mod teoretic, se confruntase cu perspectiva morţii la Andover în 1962 şi ulterior îşi trăise viaţa în concordanţă cu aceeaşi imagine teoretică. Pentru Walter Hicks lumea fusese o ecuaţie, ceva ce trebuia manipulat şi ajustat. Vedea acum, ştiind că era prea târziu, că şi el era doar o variabilă suplimentară în ecuaţie, nu tipul care făcea demonstraţia cu creta pe tablă. Se gândi să sară de pe scaun, dar vizitatorul lui se înclinase deja în faţă, întinzând câţiva centimetri cuţitul şi ochii lui se fixară pe linia argintie, subţire, de pe lama lucioasă. Părea atât de ascuţit,

că i se tăie respiraţia. Se uită din nou la ceas. Până la urmă, minutarul se deplasase.

Peter Henderson nu se grăbi. Era o noapte din ajunul unei zile lucrătoare şi Washingtonul se culca devreme. Toţi funcţionarii, consilierii şi asistenţii speciali se sculau devreme şi trebuiau să se odihnească, astfel încât să fie activi în administrarea afacerilor ţării. Asta explica străzile goale din Georgetown, unde rădăcinile copacilor săltau lespezile de beton ale trotuarului. Văzu două persoane mai în vârstă care plimbau un căţel şi încă una, în cvartalul lui Wally. Doar un bărbat, cam de vârsta lui, la vreo cincizeci de metri, intrând într-un automobil, al cărui zgomot de maşină de tuns iarba îl trăda ca fiind un Volkswagen, probabil unul mai vechi. Dacă te gândeai, blestematele astea de urâţenii durau o veşnicie. Câteva secunde mai târziu bătu la uşa lui Wally. Nu era complet închisă. Wally era neglijent cu unele lucruri. N-o să reuşească niciodată ca spion, Henderson deschise uşa, gata să-i facă reproşuri prietenului, până când îl văzu stând într-un fotoliu.

Hicks avea mâneca stângă ridicată. Mâna dreaptă i se încleştase de guler, ca pentru a-l ajuta să respire, dar adevăratul motiv se afla pe interiorul cotului stâng. Peter nu se apropie de corp. Pentru o clipă nu făcu nimic. Apoi ştiu că trebuia să iasă de acolo.

Scoase o batistă şi şterse mânerul uşii, o închise şi se îndepărtă, încercând să-şi ţină stomacul sub control.

Lua-te-ar dracu', Wally! spumegă Henderson. *Aveam nevoie de tine. Şi să mori aşa – din cauza unei supradoze.* Finalitatea morţii era clară pentru el şi în acelaşi timp neaşteptată. Dar convingerile lui vor rămâne, îşi spuse Henderson, în timp ce mergea pe jos spre casă. Cel puţin acestea nu muriseră, va avea el grijă de asta.

Călătoria dură toată noaptea. De fiecare dată când camionul lovea o hârtoapă, oasele şi muşchii îşi strigau protestul. Trei dintre oameni erau răniţi mai grav decât el, doi dintre ei zăceau inconştienţi pe podea, iar el, cu mâinile şi picioarele legate, nu putea face nimic pentru ei. Totuşi, exista şi o oarecare satisfacţie. Fiecare pod distrus pe care trebuiau să-l ocolească era o victorie pentru ei. Cineva lupta, cineva îi lovea pe ticăloşii ăştia. Câţiva oameni îşi şopteau lucruri pe care paznicul din spatele camionului nu le putea auzi prin zgomotul motorului.

Robin se întrebă unde mergeau. Cerul noros îi interzicea punctele de reper ale stelelor, dar o dată cu răsăritul se lămuri încotro se afla estul şi era evident că se îndreptau spre nord-vest. Erau prea mici speranţele pentru a afla adevărata destinaţie, zâmbi trist Robin, dar apoi decise că, de fapt, speranţa era ceva fără limite.

Kelly era uşurat că se terminase. Nu găsise nici o satisfacţie în moartea lui Walter Hicks. Fusese un trădător şi un laş, dar ar fi trebuit să existe o cale mai bună. Era bucuros că Hicks decisese să-şi ia singur viaţa, pentru că nu era deloc sigur că l-ar fi putut ucide cu un cuţit – sau în alt mod. Dar Hicks îşi meritase soarta, nu avea nici o îndoială în această privinţă. *De fapt, fiecare îşi are soarta pe care o merită.*

Kelly îşi împachetă hainele într-o valiză suficient de mare pentru a le conţine pe toate, o duse la maşina pe care o închiriase şi cu asta îşi luă adio de la apartament. Trecuse de miezul nopţii când se îndepărtă din nou spre sud, în centrul zonei periculoase, pregătit pentru ultima acţiune.

Pentru Chuck Monroe lucrurile intraseră pe un făgaş normal. Răspundea încă de spargeri şi de tot felul de alte crime, dar măcelărirea plasatorilor se sfârşise în districtul lui. Pe de o parte se gândea că era păcat şi admise acest lucru în faţa altor poliţişti la prânz – în cazul lui, masa de la trei dimineaţa, căreia habar n-avea cum să-i spună.

La volanul maşinii, Monroe străbătea circuitul lui obişnuit de patrulare, tot căutând lucruri care ieşeau din obişnuit. Remarcă faptul că două persoane necunoscute puseseră stăpânire pe locul lui Ju-Ju. Trebuia să le afle poreclele, poate chiar să pună un informator să-i verifice. Poate că cei din centru, de la Narcotice, vor începe să pună lucrurile în mişcare. Cineva o făcuse, chiar dacă pentru scurt timp, admise Monroe, îndreptându-se spre vest, spre marginea zonei lui de patrulare. Indiferent cine naiba o fi fost. Un vagabond. Asta îl făcu să zâmbească în întuneric. Numele neoficial aplicat cazului părea foarte potrivit. „Omul Invizibil”. E uluitor că ziarele nu aflaseră chestia asta. Noaptea plictisitoare explica astfel de gânduri. Era recunoscător pentru ea. Oamenii stătuseră până târziu să-i urmărească pe Orioles ciocănindu-i pe Yankees. Învăţase că adeseori putea urmări delincvenţa stradală prin echipele sportive şi activităţile lor. Orioles se aflau în cursa pentru şefie şi intenţionau s-o ducă până

la capăt, bazându-se pe bâta lui Frank Robinson şi pe mănuşa lui Brooks Robinson. Chiar şi gangsterii iubeau base-ball-ul, îşi spuse Monroe, mirat de ciudăţenia constatării, dar acceptând-o ca pe un fapt. Asta era cauza nopţii plictisitoare şi pe el nu îl deranja. Îi dădea o şansă să patruleze şi să observe, să înveţe şi să gândească. Fi ştia acum pe toţi obişnuiţii străzii şi învăţa să identifice ce era diferit, s-o privească aşa cum ar face-o un poliţist experimentat, să decidă ce să verifice şi pe lângă ce să treacă. Învăţând toate astea va reuşi să prevină unele crime, nu doar să reacţioneze la ele. Era o artă care nu se însuşea prea repede, zâmbi în sinea lui Monroe.

Limita vestică a zonei lui era o stradă orientată nord-sud. O latură a străzii îi aparţinea lui, cealaltă unui alt poliţist. Se pregătea să vireze pe această stradă când văzu un vagabond. Persoana părea cumva familiară, deşi nu era unul dintre cei pe care Monroe îi scuturase cu câteva săptămâni mai devreme. Obosit de statul în maşină şi plictisit de inactivitate – nu avusese decât o singură citaţie de trafic toată noaptea – trase pe dreapta.

— Hei, stai pe loc, simpaticule.

Silueta continuă să se mişte încet, nesigur. Poate că îi era frică de un arest pentru beţie publică, deşi, după cum arăta, părea a fi un obişnuit al străzii, al cărui creier era permanent afectat de nopţile lungi în care se îndopase cu băutură ieftină. Monroe îşi strecură bastonul în inelul de la centură şi se grăbi să-l ajungă. Era doar la cincisprezece metri, dar se părea că bietul ticălos bătrân era surd; nici măcar nu auzi ţăcănitul tocurilor lui de piele pe trotuar. Mâna lui coborî pe umărul vagabondului.

— Ţi-am spus să te opreşti imediat.

Contactul fizic schimbă totul. Umărul acesta era solid, puternic şi încordat. Monroe pur şi simplu nu era pregătit pentru el, prea obosit, prea plictisit, prea relaxat, prea sigur de ce văzuse şi, deşi creierul lui îi transmisese imediat *Omul Invizibil,* corpul lui nu era pregătit pentru acţiune. Chiar înainte ca mâna lui să aibă intenţia de a coborî spre pistol, Monroe se pomeni că lumea i se roteşte sălbatic în faţa ochilor, dreapta-jos devenind stânga-sus, arătându-i-se cerul, apoi trotuarul şi din nou cerul, dar de data asta panorama stelelor era obturată de un pistol.

— De ce dracu' nu ai putut să stai în blestemata aia de maşină? întrebă furios omul.

— Cine...

— Tăcere!

Pistolul lipit de fruntea lui asigură tăcerea. Mănuşile

chirurgicale fură cele care-l trădară şi-l forţară pe ofiţer să vorbească.

— Iisuse.

Era o şoaptă respectuoasă.

— Tu eşti…

— Da, sunt. Acum ce dracu' fac cu tine? întrebă Kelly.

— N-o să mă milogesc.

Numele omului era Monroe, văzu Kelly pe ecusonul acestuia într-adevăr, nu părea genul care să implore îndurare.

— Nu trebuie s-o faci. Întoarce-te, acum!

Cu un pic de ajutor, poliţistul se execută. Kelly îi trase de la centură cătuşele şi i le fixă pe încheieturile mâinilor.

— Relaxează-te, ofiţer Monroe.

— Adică?

Omul îşi păstrase vocea egală, câştigând astfel admiraţia celui care-l capturase.

— Adică nu am de gând să ucid nici un poliţist.

Kelly îl ridică în picioare şi-l împinse înapoi spre maşină.

— Asta nu schimbă nimic, simpaticule, îl avertiză Monroe, având grijă să-şi păstreze vocea scăzută.

— Mai spune. Unde-ţi ţii cheile?

— Buzunarul lateral din dreapta.

— Mulţumesc.

Kelly le luă, în timp ce îl aşeza pe ofiţer pe bancheta din spate a maşinii. Un ecran o despărţea de cea din faţă pentru a împiedica pasagerii în stare de arest să-l enerveze pe şofer. Porni repede maşina de patrulare şi o parcă pe o alee.

— Mâinile sunt în regulă? Nu te strâng prea tare cătuşele?

— Mda, mă simt al dracului de bine aici, în spate.

Poliţistul tremura acum, mai mult de furie, îşi dădu seama Kelly. Era de înţeles.

— Linişteşte-te. Nu vreau să păţeşti ceva. O să încui maşina. Cheile vor fi undeva, într-un canal.

— At trebui să-ţi mulţumesc? mârâi Monroe.

— Nu ţi-am cerut asta, nu?

Kelly simţea un impuls copleşitor să se scuze pentru că-l necăjea.

— Mi-ai uşurat sarcina. Data viitoare să fii mai atent, ofiţer Monroe.

Propria lui uşurare îl determină aproape să izbucnească în râs în timp ce se îndepărta repede prin spatele maşinii. *Slavă Domnului,* dar nu pentru toate, murmură el, îndreptându-se din

nou către vest. Încă îi verificau pe beţivi. Sperase că în ultima lună se plictisiseră să o facă. Încă o complicaţie. Kelly avu grijă să rămână cât mai mult posibil în umbră şi pe alei.

Era faţada unei prăvălii, exact cum îi spusese Billy şi confirmase Burt, un magazin dezafectat, cu case părăsite la dreapta şi la stânga. Oameni atât de vorbăreţi, în împrejurările date. De pe partea opusă a străzii, Kelly fixa imobilul. În ciuda parterului părăsit, la etaj se zărea o lumină. Uşa din faţă, reuşi el să vadă, era sigilată cu o încuietoare mare din bronz. Probabil că şi cea din spate era încuiată. Ei, putea să aleagă o cale dificilă... sau pe cealaltă cale dificilă. Undeva, un ceas marca trecerea timpului. Poliţiştii aveau, probabil, un sistem de raportare la intervale regulate de timp. Şi chiar dacă nu, mai devreme sau mai târziu, Monroe va primi un apel care să-l trimită să dea jos din copac pisoiul cuiva, iar sergentul lui va începe rapid de tot să se întrebe unde dracu' era şi apoi poliţiştii vor fi peste tot, căutându-l pe cel care lipsea – o treabă care va fi făcută cu atenţie şi amănunţit. Asta era o posibilitate la care Kelly nu voia să se gândească şi pe care aşteptarea nu o va schimba în bine.

Traversă sprinten strada, ieşind pentru prima oară din anonimat în public, atâta cât era, cântărind riscurile şi descoperind că acul balanţei se stabilise în dreptul nebuniei. Pe de altă parte, întreaga acţiune fusese încă de la început o nebunie, nu-i aşa? Mai întâi verifică bine strada, în căutarea trecătorilor. Nu era nimeni. Kelly scoase Ka-Bar-ul din teacă şi se ocupă de chitul din jurul geamului fixat în centrul vechii uşi de lemn. Poate că spărgătorii nu aveau suficientă răbdare, poate că erau doar tâmpiţi – sau mai inteligenţi decât era el în clipa aceea, îşi spuse Kelly, folosind ambele mâini pentru a îndepărta chitul. Îi trebuiră şase minute, toate sub un stâlp de iluminat stradal aflat la mai puţin de trei metri, înainte de a reuşi să scoată geamul, tăindu-se de două ori în timp ce o făcea. Kelly înjură în surdină, privind la tăietura adâncă din palma stângă. Apoi se strecură pe o parte prin deschidere şi se îndreptă spre partea din spate a clădirii. Fusese un magazin mic, abandonat acum, probabil din cauză că însuşi cartierul era pe moarte. Ei, ar fi putut să fie mai rău. Duşumeaua era prăfuită, dar nu aglomerată. În spate se aflau nişte scări. Kelly auzi zgomotele de la etaj şi urcă, folosind calibrul 45 pe post de deschizător de drumuri.

— A fost o petrecere frumoasă, scumpo, dar acum s-a terminat, spuse o voce masculină.

Un hohot cinic, urmat de scâncetul unei femei.

— Te rog… doar nu vrei să…

— Îmi pare rău, scumpo, dar aşa stau lucrurile, spuse o altă voce. Mă ocup eu de intrare.

Kelly coborî precaut pe coridor. Şi aici podeaua era liberă şi murdară. Duşumeaua de lemn era veche, dar fusese recent…

— A scârţâit?

— Ce-a fost asta?

Pentru o clipă infimă, Kelly îngheţă, dar nu avea nici timp, nici loc unde să se ascundă şi ţâşni pe ultimii cinci metri, apoi plonjă înăuntru şi se rostogoli cu pistolul bine înfipt în mână.

Erau doi bărbaţi, amândoi la douăzeci şi ceva de ani – de fapt doar două siluete, îi transmiseră ochii, în timp ce mintea lui filtra fleacurile şi se concentra doar la ceea ce conta pentru moment: mărime, distanţă, mişcare. Unul se întindea după pistol, în timp ce Kelly se rostogolea încă şi chiar îl scosese din centură, înainte ca două gloanţe să-i pătrundă în piept şi unul în cap: Kelly îşi deplasă arma spre celălalt, încă înainte ca primul corp să se prăbuşească…

— Iisuse Cristoase! Gata! Ajunge!

Un revolver mic, cromat, căzu la podea. Din partea frontală a clădirii răsună un strigăt puternic, pe care Kelly îl neglijă, în timp ce se ridica în picioare cu pistolul fixat asupra celuilalt bărbat, ca şi cum ar fi fost legat de acesta printr-o tijă de oţel.

— Or să ne omoare.

Era o voce surprinzător de firavă, înspăimântată, dar rostind cu dificultate cuvintele din cauza a cine ştie cărui drog pe care-l folosea.

— Câţi? întrebă răstit Kelly.

— Doar ăştia doi, or să ne…

— Nu cred, o asigură Kelly, stând în picioare. Tu cine eşti?

— Paula.

Kelly îşi ţinu ţinta în bătaia armei.

— Unde sunt Maria şi Roberta?

— În camera din faţă, îi răspunse Paula, încă prea dezorientată pentru a se întreba cum de le ştia numele.

Celălalt bărbat vorbi în locul ei.

— Sunt inconştiente, amice, nu vezi?

Hai să discutăm, încercau să spună ochii lui.

— Tu cine eşti?

Există ceva într-un calibru 45 care-i face pe oameni să vorbească, fără să ştie cum arată ochii din spatele cătării, îşi

spuse Kelly.

— Frank Molinari.

Un accent şi realizarea faptului că de fapt Kelly nu era poliţist.

— De unde eşti, Frank? Tu, stai liniştită! îi ordonă Kelly Paulei, făcându-i un semn cu mâna stângă.

Ţinea arma nemişcată, cu ochii măturând locul, iar urechile căutând zgomotul pericolului.

— Philadelphia. Ei, omule, putem discuta, nu?

Tremura, iar ochii i se abăteau mereu la arma pe care tocmai o lăsase să cadă, întrebându-se ce dracu' se întâmplă.

De ce se ocupă cineva din Philadelphia de treburile murdare ale lui Henry? Mintea lui Kelly lucra cu toată viteza. Doi dintre oamenii de la laborator aveau acelaşi accent. Tony Piaggi. Sigur, legătura Mafiei cu Philadelphia...

— Ai fost vreodată la Pittsburgh, Frank?

Întrebarea apăruse cumva de la sine.

Molinari îşi alese ipoteza cea mai probabilă. Nu era şi cea bună.

— Cum de ştii asta? Pentru cine lucrezi?

— Ai ucis-o pe Doris şi pe tatăl ei, aşa-i?

— A fost un contract, omule, ai îndeplinit vreodată un contract?

Kelly îi dădu singurul răspuns posibil şi din camera din faţă răsună un alt strigăt când el îşi retrase la piept braţul cu pistolul. Avea nevoie de timp pentru a se gândi. Ceasornicul continua să marcheze trecerea timpului. Kelly se apropie şi o ridică pe Paula în picioare cu o smucitură.

— Doare!

— Hai să dăm de prietenele tale.

Maria era doar în chiloţi şi prea drogată ca să vadă ceva. Roberta era conştientă şi înspăimântată. Nu voia să le privească, nu acum. Nu avea timp. Kelly le adună şi le obligă să coboare scările şi să iasă. Nici una nu avea pantofi, iar combinaţia de droguri cu pietrişul şi sticla de pe trotuar le făcea să meargă şchiopătând, scâncind şi plângând. Kelly le îmbrâncea mârâind, obligându-le să înainteze mai repede, temându-se de apariţia vreunei maşini în trecere, o chestie suficientă pentru a-i distruge tot ce făcuse. Viteza era vitală şi îi fură necesare zece minute, la fel de nesfârşite ca goana lui, în timp ce cobora dealul de la SENDER GREEN, dar maşina de poliţie se afla tot acolo unde o lăsase. Kelly descuie portiera din faţă şi le spuse femeilor să intre. Minţise în privinţa cheilor.

— Ce dracu'! obiectă Monroe.

Kelly îi dădu cheile Paulei, care părea cea mai capabilă să conducă. Cel puţin era în stare să-şi ţină capul ridicat. Celelalte două se îngrămădiră în dreapta, având grijă să-şi ţină picioarele departe de radio.

— Ofiţer Monroe, aceste doamne te vor conduce la circumscripţia ta. Am nişte instrucţiuni pentru tine. Eşti gata să le asculţi?

— Parcă am de ales, tâmpitule?

— Ai chef să ne jucăm de-a care e mai puternic sau vrei nişte informaţii bune? întrebă Kelly, cât mai rezonabil posibil.

Două perechi de ochi sobri se aţintiră asupra lui. Monroe îşi înghiţi cu dificultate mândria şi dădu din cap.

— Dă-i drumul.

— Sergentul Tom Douglas este cel căruia i te vei spovedi – nimeni altcineva, doar el. Doamnele astea sunt în rahat până în gât. Vă pot ajuta să rezolvaţi câteva cazuri importante. Nimeni, doar el – asta-i important, în regulă?

Rasoleşte-o şi ne întâlnim din nou, îi comunicară ochii lui Kelly.

Monroe înţelese toate mesajele şi dădu din cap.

— Da.

— Paula, tu conduci, nu te opri sub nici un motiv, indiferent ce spune el, ai înţeles?

Fata dădu din cap. Îl văzuse omorând doi oameni.

— Daţi-i drumul!

De fapt, era prea plină de droguri pentru a conduce, dar era tot ce se putea face. Maşina de poliţie se târî înainte, ştergând un stâlp telefonic la jumătatea aleii. Apoi dădu colţul şi dispăru. Kelly inspiră adânc, întorcându-se spre locul unde se afla propria lui maşină. Nu o salvase pe Pam. Nu o salvase pe Doris. Dar le salvase pe acestea trei şi pe Xantha, periclitându-şi viaţa, uneori fără intenţie, dar în mod necesar. Era aproape suficient.

Dar nu tocmai.

Cele două camioane trebuiră să urmeze o rută chiar mai ocolită decât fusese planificat şi nu ajunseră la destinaţie decât după-amiază. Era închisoarea Hoa Lo. Numele însemna „locul focurilor de gătit" şi reputaţia ei era binecunoscută americanilor. Când camioanele opriră în curte şi porţile fură asigurate, bărbaţii fură lăsaţi să coboare. Din nou i se desemnă fiecărui om câte un paznic individual, care îi conduse în interior. Li se permise câte o înghiţitură de apă şi nimic altceva, înaintea repartiţiei în celulele

individuale împrăştiate în jur, iar Robin Zacharias şi-o găsi imediat pe a lui. De fapt, nu era o schimbare prea mare. Găsi o porţiune de podea mai frumoasă şi se aşeză, obosit de călătorie, sprijinindu-şi capul de zid. Trecură câteva minute până când auzi ciocănitul.

Tuns şi ras, şaizeci de cenţi.

Tuns şi ras, şaizeci de cenţi.

Ochii lui se deschiseră. Trebuia să gândească. Prizonierii de război utilizau un cod de comunicare pe cât de simplu, pe atât de vechi, un alfabet grafic.

A B C D E
F G H I J
L M N O P
Q R S T U
V W X Y Z

tap-tap-tap-tap-tap pauză tap-tap.

5/2, descifră Robin, noutatea momentului luptându-se cu oboseala. *Litera W. O.K., pot să fac asta.*

2/3,3/4,4/2,4/5..

Tap-tap-tap-tap-tap-tap... Robin întrerupse secvenţa pentru a răspunde.

4/2,3/4,1/2,2/4,3/3,5/5,1/1,1/3

Tap-tap-tap-tap-tap-tap 1/1,3/1,5/2,1/1,3/1,3/1 v4/*Wallace? Al? Trăieşte?* Tap-tap-tap-tap-tap-tap.

— CUM O DUCI? îşi întrebă el prietenul de cincisprezece ani.

— REZIST, veni răspunsul, urmat, pentru concetăţeanul lui din Utah de:

1/3,3/4,3/2,1/5,1/3,3/4,3/2,1/5,5/4,1/5

Arată-te, arată-te, Dumnezeul meu...

Robin icni şi, în loc să audă ciocăniturile, auzi corul, muzica, semnificaţia ei. Tap-tap-tap-tap-tap-tap.

1/1, 3/1, 3/1, 2/4, 4/3, 5/2,1/5, 3/1, 3/1,1/1, 3/1, 3/1, 2/4, 4/3,5/2,1/5,3/1,3/1

Robin Zacharias închise ochii şi înălţă mulţumiri Domnului pentru a două oară în ziua aceea şi tot pentru a doua oară în mai mult de un an. Până la urmă fusese un prost să creadă că eliberarea nu ar putea veni. Locul acesta părea unul ciudat pentru sosirea ei şi împrejurările erau şi mai stranii, dar în celula de alături se afla un coreligionar mormon şi corpul lui se cutremură, în timp ce mintea recepţiona cel mai iubit dintre

imnuri, al cărui ultim vers nu era deloc o minciună, ci o afirmaţie.

Totul e bine, totul e bine.

Monroe nu ştia de ce fata asta, Paula, nu-l asculta. Pedală pe vocea raţiunii, apoi încercă un ordin urlat, dar ea continua să conducă, urmându-i totuşi indicaţiile, de-abia târându-se pe străzile matinale cu cel mult cincisprezece kilometri pe oră şi cu toate astea rămânând rareori pe banda ei şi atunci cu mare dificultate. Le trebuiră patruzeci de minute. Rătăci de două ori drumul, încurcând dreapta cu stânga şi odată, când una din femei vomă pe fereastră, opri de-a binelea maşina. Încet-încet, Monroe ajunse să-şi dea seama ce se întâmplă. Era efectul unei combinaţii de lucruri, dar mai ales al faptului că avusese timpul necesar să se gândească.

— Ce a făcut? întrebă Monroe.

— E-e-ei voiau să ne omoare, la fel ca pe celelalte, dar i-a împuşcat *el!*

Iisuse, îşi spuse Monroe. Asta era.

— Paula?

— Da?

— Ai cunoscut pe cineva cu numele Pamela Madden? Capul ei se mişcă lent în sus şi în jos, în timp ce se concentra din nou asupra drumului. Secţia de poliţie se vedea deja.

— Dumnezeule, şopti poliţistul. Paula, întoarce la dreapta, în parcare, bine? Trage în spate… bravo… opreşte chiar aici, bine!

Maşina se opri cu o zguduitură şi Paula începu să plângă jalnic. Nu putea face nimic, decât să aştepte un minut sau două până trecu ce fusese mai rău şi Monroe începu să se teamă acum pentru ele, nu pentru el.

— O.K., acum lasă-mă să ies.

Deschise portiera din dreptul ei, apoi pe cea din spate. Poliţistul avea nevoie de ajutor ca să se ridice şi ea i-l dădu instinctiv.

— Cheile maşinii, pe inel e şi o cheie de la cătuşe, poţi să mă eliberezi, domnişoară?

Îi trebuiră trei încercări înainte ca mâinile lui să fie libere.

— Mulţumesc.

— Sper că ai un motiv serios, mârâi Tom Douglas. Firul telefonului trecea peste faţa soţiei lui, iar apelul o trezise şi pe ea.

— Domnule sergent, sunt Chuck Monroe, Cartierul de Vest. Am

trei martori pentru crima de la „Arteziană”.

Făcu o pauză.

— Şi cred că am încă două cadavre la activul „Omului Invizibil”. Mi-a spus că trebuie să vorbesc numai cu dumneavoastră.

— Ha?

Faţa detectivului se crispă în întuneric.

— Cine ţi-a spus?

— „Omul Invizibil”. Vreţi să veniţi aici, domnule? E o poveste lungă, spuse Monroe.

— Nu mai vorbi cu altcineva. Cu nimeni, ai înţeles?

— Aşa mi-a spus şi el, domnule.

— Ce e, scumpule? întrebă Beverly Douglas, la fel de trează ca şi soţul ei.

Trecuseră deja opt luni de la moartea unei fete triste, numită Helen Waters. Apoi Pamela Madden. Apoi Doris Brown. Acum va pune mâna pe ticăloşi, îşi spuse Douglas, neştiind că se înşela.

— Ce faci aici? o întrebă Sandy pe silueta care stătea lângă maşina ei, cea pe care o reparase.

— Îmi iau rămas-bun pentru un timp, spuse încetişor Kelly.

— Cum adică?

— Va trebui să plec. Nu ştiu pentru cât timp.

— Unde?

— Nu pot să-ţi spun.

— Iar Vietnam?

— Poate. Nu sunt sigur. Sincer.

Pur şi simplu nu era timp pentru asta, ca şi cum ar fi fost vreodată, îşi zise Sandy. Era devreme, trebuia să fie la serviciu la şase şi jumătate şi, deşi nu era în întârziere, pur şi simplu nu avea la dispoziţie minutele care îi trebuiau pentru ce trebuia spus.

— Ai să te întorci?

— Dacă vrei, da.

— Vreau, John.

— Mulţumesc, Sandy… Am eliberat patru, îi spuse el.

— Patru?

— Patru fete, ca Pam şi Doris. Una este pe Coasta de Est, celelalte trei sunt aici în oraş, la o secţie de poliţie. Asigură-te ca cineva să aibă grijă de ele, bine?

— Da.

— Indiferent ce auzi, mă voi întoarce. Te rog să mă crezi.

— John!

— N-avem timp, Sandy. Am să mă întorc, promise el, îndepărtându-se.

Nici Ryan şi nici Douglas nu purtau cravată. Amândoi sorbeau cafea din ceşti de polistiren, în timp ce băieţii de la laborator îşi făceau din nou treaba.

— Două în corp, unul în cap, le raportă un tânăr poliţist. Tipul lasă întotdeauna ţinta moartă. Asta e o treabă de profesionist.

— Unul adevărat, îi şopti Ryan partenerului său.

Era un calibru 45. Trebuia să fie. Nimic altceva nu producea astfel de ravagii – şi, în plus, pe podeaua de stejar se aflau şase tuburi de bronz, fiecare încercuit cu creta pentru fotografii.

Cele trei tinere se aflau într-o celulă a secţiei din Cartierul de Vest, permanent supravegheate de un ofiţer în uniformă. El şi Douglas vorbiseră câteva clipe cu ele, suficient pentru a afla că îşi găsiseră martorii împotriva unui anume Henry Tucker, asasin. Nume, descriere fizică, nimic altceva, dar infinit mai mult decât aveau cu câteva ore înainte. Mai întâi vor verifica propriile dosare în căutarea numelui, apoi registrul naţional al infractorilor de la FBI şi la urmă strada. Vor verifica înregistrările de la circulaţie pentru un permis pe acest nume. Procedura era extrem de simplă şi, având numele, vor pune mâna pe tip, poate curând, poate nu. Dar mai aveau în faţa lor şi cealaltă mică problemă.

— Amândoi din afara oraşului? întrebă Ryan.

— Philadelphia, Francis Molinari şi Albert d'Andino, confirmă Douglas, citind numele de pe permisele de conducere. Cât eşti dispus să pariezi...?

— Fără pariuri, Tom.

Se întoarse ridicând o fotografie.

— Monroe, chipul ăsta ţi se pare cunoscut?

Ofiţerul de patrulare luă mica fotografie şi o privi în lumina săracă a apartamentului de la etaj. Clătină din cap.

— Nu chiar, domnule.

— Cum adică? Ai stat faţă-n faţă cu chipul ăsta.

— Avea părul lung şi pete pe faţă, iar când am fost aproape am văzut mai mult ţeava Coltului. Prea repede, prea întuneric.

Era complicat şi periculos, ceea ce nu era neobişnuit. Patru automobile erau parcate în faţă şi el nu-şi putea permite să facă vreun zgomot – dar, în acelaşi timp, era cel mai sigur mod de acţiune. Stătea pe spaţiul limitat, oferit de pervazul unei ferestre

zidite, întinzându-se după cablul telefonic. Kelly spera, că nimeni nu folosea telefonul în timp ce el ataşa rapid firele pe care le adusese. Odată terminată treaba, sări jos şi începu să meargă spre nord, în spatele clădirii, târând după el colacul de cablu de comunicaţii. Dădu coltul, lăsând bobina să-i atârne în mâna stângă, ca un coşuleţ pentru picnic, apoi traversă strada puţin circulată, mergând neglijent, ca un obişnuit al locului. Încă o sută de metri şi coti din nou, intrând în clădirea părăsită şi căţărându-se la postul lui de observare, unde lăsă restul de cablu. Apoi se întoarse la maşină şi luă restul echipamentului de care avea nevoie, inclusiv credinciosul lui flacon de whisky umplut cu apă de la robinet şi o provizie de batoane Snickers. Pregătit, se puse pe treabă.

Carabina nu era reglată cum trebuia. Deşi părea o nebunie, modul de acţiune cel mai practic era să folosească drept ţintă clădirea. În poziţia şezând duse arma la umăr şi cercetă peretele pentru un loc adecvat. Acolo, o cărămidă decolorată. Kelly îşi controlă respiraţia; luneta era reglată pentru mărirea maximă şi apăsă încet pe trăgaci.

Tirul cu această carabină avea ceva ciudat. Calibrul 22 cromat este un glonţ de dimensiuni mici şi, inevitabil, puţin zgomotos, iar cu amortizorul complicat pe care-l construise auzi pentru prima oară în viaţa lui *pingggg*-ul muzical al cocoşului lovind percutorul, o dată cu sunetul înăbuşit al împuşcăturii. Noutatea senzaţiilor aproape că-l împiedică pe Kelly să audă zgomotosul *zbang* al impactului glonţului cu ţinta. Glonţul ridică un norişor de praf, cinci centimetri la stângă şi doi centimetri şi jumătate deasupra punctului său de ochire. Kelly modifică ajustarea lunetei Leupold şi trase din nou. Perfect. Mânui închizătorul şi introduse trei cartuşe în magazie, reglând din nou luneta la o mărire completă.

— Ai auzit ceva? întrebă obosit Piaggi.

— Ce anume?

Tucker îşi ridică privirea de la munca lui.

Trecuseră mai mult de douăsprezece ore de când făcea munca asta de salahor de care crezuse că scăpase pentru totdeauna. Nu era nici măcar la jumătate, în ciuda celor doi „soldaţi” veniţi din Philadelphia. Nici asta nu-i plăcea lui Tony.

— Parc-ar fi căzut ceva, îşi dădu cu părerea Tony, scuturându-şi capul şi întorcându-se la muncă.

Singurul lucru bun care putea fi spus despre povestea asta era

că, atunci când le-o va relata asociaţilor săi de pe coastă, va atrage respectul lor. Un om serios, Anthony Piaggi. Când totul se duce dracului, trece chiar el la treabă. Îşi face livrările şi se achită de obligaţii. Poţi să te bazezi pe Tony. O reputaţie care merita să fie câştigată, chiar dacă preţul era acesta. Era un gând ferm, care dură aproape treizeci de secunde.

Tony spintecă încă o pungă, sesizând mirosul rău, chimic, fără să-l recunoască. Pulberea albă şi fină fu răsturnată în bol. Urmă lactoza. Amestecă cele două elemente cu o lingură, învârtind uşor. Era sigur că trebuia să existe o maşină pentru genul ăsta de operaţiuni, dar era probabil prea mare, ca acelea utilizate în marile brutării. Mintea lui protesta mai ales din cauză că aceasta era o muncă pentru trepăduşi. Totuşi, trebuia să facă livrarea şi nu era nimeni care să-i ajute.

— Ce zici? întrebă obosit Henry.

— Las-o baltă.

Piaggi se concentră asupra sarcinii lui. Unde dracu' erau Albert şi Frank? Ar fi trebuit să fie aici acum vreo două ore. Credeau că erau deosebiţi pentru că mierleau oameni, de parcă treaba asta era cu adevărat importantă.

— Bună ziua, domnule locotenent.

Sergentul care răspundea de evidenţa probelor din depozit era un fost ofiţer de circulaţie a cărui motocicletă cu ataş fusese făcută zob într-un accident rutier. Asta îl costase un picior şi-l trimisese la munca administrativă, ceea ce-i convenea sergentului. Ca 6 bonificaţie la sarcinile funcţionăreşti, care absorbeau poate trei ore de muncă adecvată într-un schimb de opt ore, sergentul se procopsise cu un birou personal, la care-şi ronţăia covrigii în timp ce frunzărea ziarul. I se spunea pensionare la locul de muncă.

— Ce-ţi face familia, Harry?

— Bine, mulţumesc. Cum te pot ajuta?

— Trebuie să verific numerele de înregistrare pentru drogurile pe care le-am adus săptămâna trecută, îi răspunse Charon. Cred că s-ar putea să se fi amestecat etichetele. Oricum, ridică el din umeri, trebuie să le verific.

— O.K., aşteaptă un minut şi o să…

— Citeşte-ţi ziarul, Harry. Ştiu unde să caut, îl asigură Charon bătându-l pe umăr.

Regula oficială era că nimeni nu hoinărea prin camera asta fără o escortă oficială, dar Charon era locotenent şi Harry avea un picior mai puţin, iar proteza îl deranja, ca de obicei.

— Frumoasă împuşcătură, Mark, se adresă sergentul spatelui locotenentului! *Ce dracu',* îşi spuse el, *Mark l-a mierlit pe tipul care avusese marfa.*

Charon privi şi ascultă cu atenţie, încercând să descopere o altă persoană care ar fi putut să fie acolo, dar nu era nimeni. O să-l plătească gras pentru asta. Vorbeau despre mutarea operaţiunii, nu? Adică s-o ia de la capăt şi să bată străzile, hăituind plasatorii... mă rog, nu era chiar aşa de rău. Avea o grămadă de bani în bancă, suficienţi ca s-o facă fericită pe fosta lui nevastă, să le dea o educaţie cum trebuie celor trei puşti ai lui şi să rămână ceva şi pentru el. Probabil că va obţine curând şi o promovare pentru munca pe care o făcuse, arestând mai mulţi distribuitori de droguri... asta era.

Cele zece kile pe care le luase din maşina lui Eddie Morello se găseau într-o cutie de carton etichetată, aşezată pe al treilea raft, exact acolo unde trebuia să fie. Dădu jos cutia şi controlă, ca să fie sigur. Fiecare dintre cele zece pungi de câte un kilogram trebuia să fie deschisă, analizată şi resigilată. Tehnicianul de laborator care se ocupase de treaba asta îşi trecuse doar iniţialele pe etichete, iar acestea erau uşor de falsificat. Charon se scotoci în cămaşă şi în pantaloni, scoţând pungile de plastic cu zahăr pudră tare avea aceeaşi culoare şi consistenţă cu heroina. Numai secţia lui avea dreptul să se ocupe de această probă şi el putea controla asta. Peste o lună va trimite un referat recomandând distrugerea probei, deoarece cazul era închis. Căpitanul lui îl va aproba. Conţinutul va fi aruncat la canal, în prezenţa martorilor, iar pungile de plastic vor fi arse şi nimeni nu va şti nimic, niciodată. Cu siguranţă, părea destul de simplu. În trei minute se îndepărta deja de rafturile cu probe.

— Ţi-a ieşit socoteala?

— Da, Harry, mulţumesc, spuse Charon, fluturând mâna în semn de salut la ieşire.

— Cineva să răspundă la blestematul ăla de telefon, mârâi Piaggi.

Oricum, cine dracu' suna aici?

Unul din tipii din Philadelphia se apropie de telefon, zăbovind cât să-şi aprindă o ţigară.

— Mda?

Omul se întoarse.

— Henry, e pentru tine.

— Ce dracu’?

Tucker se duse la telefon.

— Bună, Henry, rosti Kelly.

Conectase un telefon de campanie la linia telefonică a clădirii, deconectând-o în acelaşi timp pe aceasta de la lumea exterioară. Stătea acolo, lângă instrumentul cu husă de postav, după ce sunase la capătul celălalt doar învârtind manivela. Părea destul de primitiv, dar pentru el era ceva familiar, care-l făcea să se simtă bine… şi funcţiona.

— Cine-i acolo?

— Mă cheamă Kelly, John Kelly, răspunse el.

— Şi cine-i John Kelly?

— Patru dintre voi au ucis-o pe Pam. Tu eşti singurul care a mai rămas, Henry, îl lămuri vocea. Pe ceilalţi i-am lichidat. Acum e rândul tău.

Tucker se întoarse şi cercetă camera cu privirea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească vocea acolo. Era un fel de farsă sinistră pe care i-o juca vreunul din ceilalţi?

— Cum ai obţinut numărul ăsta? Unde te afli?

— Suficient de aproape, Henry, îi răspunse Kelly. Te simţi bine acolo, cu prietenii tăi?

— Uite ce e, nu ştiu cine eşti…

— Ţi-am spus cine sunt. Te afli acolo cu Tony Piaggi. Noaptea trecută te-am văzut în restaurantul lui. Apropo, cum a fost cina? A mea a fost grozavă, îl ironiză vocea.

Tucker rămase cu mâna încleştată pe telefon.

— Şi ce dracu’ ai de gând să faci, băiete?

— N-o să te sărut pe amândoi obrajii, băiete. L-am aranjat pe Rick, l-am aranjat pe Billy, l-am aranjat pe Burt şi acum o să mă ocup de tine. Fă-mi o favoare, dă-mi-l pe domnul Piaggi, ceru vocea.

— Tony, mai bine ai veni aici, gâfâi Tucker.

— Ce e, Henry?

Piaggi se împiedică de scaun când se ridică. *Era atât de obosit de toate astea. Ticăloşii ăia din Philadelphia ar face bine să aibă banii pregătiţi.*

Henry îi întinse receptorul.

— Cine e?

— Tipii ăia doi din şalupă, cei pe care i-ai dat lui Henry. I-am lichidat. În dimineaţa asta i-am terminat şi pe ceilalţi doi.

— Ce dracu-i asta?

— Imaginează-ţi singur.

Convorbirea se întrerupse. Piaggi se uită la partenerul lui şi, pentru că de la telefon nu putea obţine un răspuns, se hotărî să-l obţină de la Tucker.

— Henry, ce dracu-i asta?

Bun, să vedem ce se întâmplă. Kelly îşi permise o înghiţitură de apă şi un Snickers. Era la al treilea nivel al clădirii. Un fel de depozit, construit din beton armat, un loc bun în care să te afli când explodează bomba. Problema tactică era una interesantă. Nu putea să intre în forţă. Chiar dac-ar fi avut o mitralieră – nu avea – patru împotriva unuia însemna prea puţine şanse, mai ales când nu ştiai ce se afla în spatele uşii. Încercă o altă cale. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar de la postul lui putea acoperi fiecare uşă a clădirii. Ferestrele din spate erau zidite. Singurele căi de ieşire se aflau sub supravegherea lui şi erau situate la doar o sută de metri; spera că tipii vor încerca să le folosească. Kelly duse carabina la umăr, dar îşi ţinu capul ridicat, măturând cu privirea la stânga şi la dreapta, într-un ritm constant, cu răbdare.

— El este, spuse Henry cu o voce scăzută, aşa încât ceilalţi să nu-l poată auzi.

— Cine?

— Tipul care i-a eliminat pe toţi plasatorii ăia, tipul care l-a lichidat pe Billy şi pe ceilalţi, tipul care ne-a distrus laboratorul de pe navă. El este.

— Ei, cine dracu' e el, Henry?

— La dracu', nu ştiu!

Vocea era mai stridentă acum şi celelalte două capete se înălţară. Tucker îşi recăpătă controlul.

— Zice că vrea să ieşim.

— A, grozav – ce ne aşteaptă?

— Stai puţin.

Piaggi ridică receptorul, dar nu auzi tonul.

— Ce dracu'?

Kelly auzi bâzâitul şi ridică la rândul lui receptorul.

— Da, ce este?

— Cine dracu eşti?

— Tony, da? De ce a trebuit s-o ucizi pe Doris, Tony? Nu reprezenta nici un pericol pentru tine. Acum va trebui să te lichidez şi pe tine.

— Eu nu...

— Ştii ce vreau să spun, dar îţi mulţumesc că i-ai adus aici pe cei doi din Philadelphia. Voiam să mă ocup şi de asta, dar nu mă aşteptam să am ocazia. Presupun că deja au ajuns la morgă.

— Încerci să mă sperii? întrebă bărbatul la linia telefonică.

— Nu, încerc doar să te ucid, îi răspunse Kelly.

— La dracu'!

Piaggi trânti receptorul.

— Zice că ne-a văzut la restaurant, omule. Zice că era chiar acolo.

Pentru ceilalţi doi era clar că ceva era în neregulă. Acum îşi ridicaseră privirile, mai ales din curiozitate, dar deveniră neliniştiţi când îşi văzură superiorii într-o stare de agitaţie. Despre ce dracu' era vorba?

— Cum putea să ştie... ah! spuse Piaggi, vocea lui pierzându-se într-o şoaptă. Da, ei mă cunoşteau, nu-i aşa...? Iisuse!

Exista doar o fereastră cu geam transparent, celelalte fiind închise cu cărămizi de sticlă. Fuseseră preferate blocuri cu latura de zece centimetri, pentru că lăsau să pătrundă lumina, iar vandalii nu le puteau face zob chiar aşa de uşor. De asemenea, împiedicau pe oricine să privească afară. Unica fereastră cu geam transparent avea o cremalieră care permitea panourilor să se deschidă sub un unghi, în partea superioară. Biroul ăsta fusese probabil instalat de un tâmpit de administrator care nu voia ca secretarele lui să-şi piardă timpul privind pe fereastră. Ei bine, ticălosului i se îndeplinise dorinţa. Piaggi deschise fereastra – mai bine zis încercă să o facă. Cele trei panouri mobile se deplasară doar la patruzeci de grade, apoi mecanismul se blocă.

Kelly îl văzu mişcându-se şi se întrebă dacă ar fi cazul să-şi anunţe prezenţa într-un mod mai direct. Mai bine nu, mai bine să aibă răbdare. Aşteptarea devine dură pentru cei care nu ştiu ce se întâmplă.

Se făcuse ora zece într-o dimineaţă senină, cu un soare de vară târzie. Pe O'Donnell Street, la doar o jumătate de cvartal, circulau camioane şi treceau chiar şi câteva maşini particulare, ocupându-se de treburile lor. Poate că şoferii lor vedeau clădirea înaltă, abandonată, în care se afla Kelly, întrebându-se, ca şi el, de ce-o fi fost construită, vedeau cele patru maşini parcate în faţa fostei clădiri a serviciului de transport rutier şi poate că se întrebau dacă nu cumva afacerea asta se deschidea din nou; dar,

chiar dacă o făceau, nu meritau decât un gând trecător, din partea unor oameni care aveau de lucru. Drama se juca şi doar actorii o ştiau.

— Nu văd absolut nimic, spuse Piaggi, lăsându-se pe vine ca să poată privi pe fereastră. Nu-i nimeni prin preajmă.

Ăsta-i tipul care i-a lichidat pe plasatori, îşi spuse Tucker, în timp ce stătea departe de fereastră. *Cinci sau şase. L-a omorât pe Rick cu un nenorocit de cuţit...*

Tony alesese clădirea. Fusese sediul unei mici companii de transport rutier ai cărei proprietari avuseseră ghinion, deşi îşi jucaseră cărţile cu grijă. Perfect, apreciase Piaggi, aproape de autostrăzile importante, o parte liniştită a oraşului, activitate redusă a poliţiei, doar o clădire anonimă, în care se desfăşurase o activitate oarecare. Perfect, apreciase şi Henry când o văzuse.

Ce să zic, perfect...

— Lasă-mă să mă uit.

Nu era momentul să dea înapoi. Henry Tucker nu se considera un laş. Luptase şi ucisese şi nu doar femei. Îi trebuiseră ani ca să se lanseze şi prima parte a procesului nu decursese fără vărsare de sânge în plus, nu putea acum, în faţa lui Tony şi a celor doi „soldaţi”, să dea dovadă de slăbiciune.

— Nimic, fu el de acord.

— Hai să încercăm ceva.

Piaggi merse la telefon şi-l ridică. N-avea ton, ci doar un hârâit.

Kelly se uită la telefonul de campanie, ascultând zgomotul pe care-l făcea. Nu-l ridică, lăsându-i să aştepte. Deşi situaţia tactică se derula în timpul gândit de el, opţiunile lui erau totuşi limitate. Să vorbeşti, să nu vorbeşti. Să tragi, să nu tragi. Să acţionezi, să nu acţionezi. Nu avea decât trei variante de bază pentru a atinge efectul dorit şi trebuia să-şi aleagă cu grijă acţiunile. Bătălia asta nu era una fizică. Ca şi cele mai multe dintre bătălii, era o problemă de inteligenţă.

Se încălzea. Ultimele zile calde înainte ca frunzele să înceapă să-şi schimbe culoarea. Deja douăzeci şi şapte de grade, poate că va trece pentru ultima dată de treizeci şi două. Îşi şterse transpiraţia de pe faţă, urmărind clădirea, ascultând bâzâitul, lăsându-i să transpire şi din altă cauză decât căldura zilei.

— Rahat, mârâi Piaggi, trântind jos receptorul. Voi doi!

— Da? răspunse cel mai înalt, Bobby.
— Faceţi o plimbare în jurul clădirii...
— Nu, îl întrerupse Henry. Şi dacă-i afară? Prin geamul ăsta nu poţi să vezi absolut nimic. Ar putea să fie chiar lângă uşă. Are rost să riscăm?
— Ce vrei să spui? întrebă Piaggi.
Tucker patrula prin cameră, respirând ceva mai repede decât de obicei, comandându-şi să gândească. *Eu cum aş face-o?*
— Ticălosul taie linia telefonică, ne sună, ne bagă în sperieţi şi după aia stă şi aşteaptă afară.
— Ce ştii despre tipul ăsta?
— Că a ucis când distribuitori şi patru din oamenii mei...
— Şi patru dintr-ai mei, dacă nu minte.
— Aşa că trebuie să fim mai deştepţi decât el, nu? Tu cum ai proceda?
Piaggi căzu pe gânduri. El nu omorâse niciodată. Pur şi simplu nu avusese ocazia. El era mai mult mintea din spatele afacerii. Totuşi, când fusese cazul, brutalizase oameni, administrase câteva bătăi înspăimântătoare şi asta se întâmplase destul de recent, nu? *Cum aş proceda eu?* Ideea lui Henry era logică. Stai ascuns, aşa ca după un colţ, într-o alee şi-i laşi să se uite în altă parte. Uşa cea mai apropiată, cea pe care o folosiseră, se deschidea spre stânga şi-ţi puteai da seama de asta de afară, după locul unde erau balamalele. Avea de asemenea calitatea de a fi cea mai apropiată de maşini şi, pentru că ele erau singurul lor mijloc de scăpare, probabil că el se aştepta ca asta să fie uşa pe care o vor folosi.
Da.
Piaggi se uită spre partenerul lui. Henry privea tavanul. Panourile acustice fuseseră scoase de pe tavan. Chiar acolo, în acoperişul plat, se afla o uşă de acces. Era închisă cu un zăvor simplu, pentru a împiedica intrarea spărgătorilor. Se va deschide uşor, poate chiar fără zgomot, spre acoperişul plat pe care se turnase smoală şi pietriş. Un tip ar ajunge uşor acolo şi s-ar putea deplasa până la margine, ca să privească în jos şi să-l lichideze pe cel care aştepta acolo, lângă uşa din faţă.
Da.
— Bobby, Fred, veniţi încoace, ordonă Piaggi.
Îi puse la curent cu situaţia tactică. Între timp, ghiciseră că se întâmplă ceva deosebit de grav, dar nu era poliţia – asta ar fi fost culmea ghinionului, îşi spuseră ei – şi certitudinea că nu era vorba de caralii îi făcu să se simtă uşuraţi. Amândoi aveau

revolvere. Amândoi erau isteţi şi Fred ucisese o dată, rezolvând o mică problemă de familie în cartierul de pe malul râului din Philadelphia. Cei doi împinseră un birou sub uşa de acces. Fred era dornic să demonstreze că era un tip serios şi în felul acesta să-i câştige favorurile lui Tony, care de asemenea părea un tip serios. Se urcă pe birou. Nu era suficient. Puseră un scaun pe birou şi asta îi permise să deschidă uşa şi să privească pe acoperiş.

Aha! Kelly îl zări pe bărbatul care stătea acolo – de fapt, se vedeau doar capul şi pieptul lui. Carabina se înălţă şi marcajul în cruce de pe lunetă îi găsi faţa. Aproape că apăsă pe trăgaci. Ce-l opri fu modul în care omul se sprijinea cu mâinile de cadrul uşii, felul în care privea în jur, cercetând acoperişul plat, înainte de a se deplasa mai departe. Voia să urce acolo. *Ei bine, cred că o să-l las,* îşi spuse Kelly, în timp ce un trailer trecu huruind pe alături, la o distanţă de cincizeci de metri. Omul se săltă pe acoperiş. Prin dispozitivul de ochire telescopic, Kelly văzu revolverul din mâna lui. Bărbatul se ridică în picioare, privind peste tot în jur şi apoi se deplasă foarte încet spre faţada clădirii. De fapt, nu era o tactică proastă, întotdeauna e bine să faci o recunoaştere mai întâi… *aha, la asta s-au gândit,* îşi zise el. Păcat.

Fred îşi scosese pantofii. Pietrişul mărunt, de dimensiunea unor boabe de mazăre, îi rănea picioarele, la fel ca şi căldura radiată de smoala lipicioasă de sub pietre, dar era obligat să nu facă zgomot – şi, în plus, era un tip dur, aşa cum aflase odată cineva pe malul râului Delaware. Mâinile lui strângeau ferm mânerul pistolului cu ţeavă scurtă. Dacă ticălosul era acolo, o să tragă drept în jos. Tony şi Henry vor târî corpul înăuntru şi vor turna apă ca să spele sângele, apoi se vor întoarce la treabă, pentru că era o livrare importantă. Jumătatea drumului. Fred era acum foarte concentrat. Se apropie de parapetul de pe margine, cu picioarele înainte, cu corpul lăsat pe spate, până când degetele îmbrăcate în şosete atinseră bordura joasă de cărămizi care se înălţa deasupra liniei acoperişului. Apoi, repede, se aplecă înainte, cu pistolul îndreptat în jos spre… nimic. Fred cercetă în sus şi-n jos faţada clădirii.

— Rahat!

Se întoarse şi strigă:

— Aici nu-i nimeni!

— Ce?

Capul lui Bobby se ridică în deschidere să privească, dar Fred verifica acum maşinile în căutarea unei persoane ghemuite acolo.

Kelly îşi spuse că răbdarea era aproape întotdeauna răsplătită. Gândul acesta îi dădu puterea să lupte împotriva surescitării care apărea întotdeauna când aveai o ţintă în cătare. Imediat ce vederea lui periferică prinse mişcarea de la trapa din acoperiş, aduse arma la stânga. O faţă albă, de vreo douăzeci de ani, ochi întunecaţi privind spre celălalt, un pistol în mâna dreaptă. Acum, doar o ţintă. Mai întâi el. Kelly centră crucea la rădăcina nasului şi apăsă încet pe trăgaci.

Zbang. Capul lui Fred se răsuci când auzi un zgomot moale şi dur în acelaşi timp, dar, când o făcu, nu se văzu nimic. Nu desluşise decât zgomotul ăsta moale şi totodată ascuţit, dar acum se auzea şi un zăngănit, ca şi cum scaunul lui Bobby alunecase de pe birou şi acesta se prăbuşise pe podea. Nimic altceva, dar, fără vreun motiv aparent, pielea de pe ceafă îi îngheţă. Se retrase de la marginea acoperişului, măturând cu privirea orizontul plat, pe cât de repede îşi putu roti capul. Nimic.

Arma era nouă şi închizătorul încă puţin cam ţeapăn, constată Kelly, în timp ce băga pe ţeavă al doilea cartuş. Mută ţeava armei spre dreapta. Doi pentru preţul unuia singur. Capul tipului de pe acoperiş se rotea acum cu rapiditate. Frica i se întipărise pe chip. Ştia că era în pericol, dar habar n-avea de unde va veni şi de ce natură va fi. Apoi omul începu să se deplaseze înapoi spre trapă. Nu puţea să permită asta. Kelly ochi cu vreo cincisprezece centimetri mai în faţă şi apăsă din nou pe trăgaci. *Pinggggg.*

Zbang! Zgomotul impactului fu mult *mii* puternic decât sunetul înăbuşit al împuşcăturii. Kelly elimină cartuşul tras şi băgă un altul pe ţeavă când o maşină se apropie de O’Donnell Street.

Tucker privea încă faţa lui Bobby, când capul îi fu ridicat brusc de o bufnitură care trebuia să însemne că încă un corp se prăbuşise, zgâlţâind traversele de oţel ale acoperişului.

— O, Dumnezeule…

37
Supus judecăţii supreme

— Arăţi mult mai bine decât ultima dată, domnule colonel, îl complimentă amabil Ritter în rusă.

Ofiţerul de pază se ridică şi ieşi din sufragerie, lăsându-i pe cei doi singuri. Ritter avea o geantă pe care o aşeză pe măsuţa de cafea.

— Te hrănesc bine?

— Nu am de ce să mă plâng, răspunse Grişanov prudent. Când pot să mă întorc acasă?

— În seara asta, probabil. Aşteptăm ceva.

Ritter deschise geanta. Asta îl nelinişti pe Kolea, dar nu lăsă să se vadă. Pe cât ştia el, înăuntru putea fi şi un pistol. Deşi condiţiile captivităţii fuseseră civilizate şi avusese conversaţii prieteneşti cu gazdele lui, se afla pe pământ străin, sub controlul inamicilor. Constatarea îl trimise cu gândul la un alt om aflat într-un loc foarte îndepărtat, într-o situaţie asemănătoare, dar în cu totul alte condiţii. Diferenţele îi măcinară conştiinţa si-l făcură să-i fie ruşine pentru teama lui.

— Ce anume?

— Confirmarea că oamenii noştri sunt în închisoarea Hoa Lo.

Rusul îşi coborî capul şi şopti ceva ce Ritter nu înţelese. Grişanov îşi ridică privirea.

— Vestea asta mă bucură.

— Ştii ceva, te cred. Schimbul tău de scrisori cu Rokossovski este edificator.

Ritter îşi turnă nişte ceai din ceainicul de pe masă, umplându-i şi ceaşca lui Kolea.

— M-aţi tratat corect.

Grişanov nu ştiu ce altceva ar putea să adauge şi tăcerea îl apăsa.

— Avem multă experienţă în comportarea amabilă cu oaspeţii sovietici, îl asigură Ritter. Nu eşti primul care stă aici. Călăreşti?

— Nu, nu m-am urcat niciodată pe un cal.

— Hm.

Geanta era aproape plină cu hârtii, văzu Kolea, întrebându-se ce erau Ritter scoase două cartoane noi şi o tuşieră.

— Îmi dai mâinile, te rog?

— Nu înţeleg.

— N-ai de ce să fii îngrijorat.

Ritter îi luă mâna stângă, îi acoperi cu tuş buricele degetelor, presându-i-le pe rând, câte unul, în căsuţele potrivite de pe un carton, apoi pe celălalt. Procedura fu repetată la mâna dreaptă.

— Gata, nu te-a durut, nu? Poţi să te speli pe mâini, e mai bine acum, până nu se usucă vopseaua.

Ritter strecură un carton în dosar, în locul celui care fusese îndepărtat. Pe celălalt îl puse deasupra. Închise geanta, iar apoi duse cartonul vechi la cămin, unde îl aprinse cu bricheta. Arse repede, adăugându-se grămezii de cenuşă lăsată de focurile pe care gazdele le aprindeau cu plăcere, la fiecare două nopţi. Grişanov se întorcea cu mâinile curate.

— Tot nu înţeleg.

— Nu-i nimic care să te îngrijoreze. M-ai ajutat într-o problemă, asta-i tot. Ce-ai zice să luăm prânzul? Apoi ne putem întâlni cu un concetăţean de-al tău. Te rog, simte-te ca acasă, tovarăşe colonel, spuse Ritter pe un ton cât se poate de blând. Dacă ai tăi respectă târgul, în circa opt ore vei fi în drum spre casă. Corect?

Mark Charon venea din nou aici, fără tragere de inimă, precaut, cu toate că era posibil ca laboratorul să fi fost în funcţie mai devreme. Mă rog, nu va dura mult. Îşi parcă Fordul în faţa clădirii, ieşi şi se îndreptă spre uşă.

Era încuiată. Trebui să bată. Tony Piaggi o deschise cu o smucitură; avea un revolver în mână.

— Ce-i asta? întrebă Charon alarmat.

— Ce-i asta? întrebă în şoaptă Kelly.

Nu se aşteptase ca maşina să vină de-a dreptul lângă clădire şi tocmai introducea încă două cartuşe în încărcător când omul parcă şi ieşi. Carabina era atât de rigidă, încât avu dificultăţi la reintroducerea încărcătorului şi, când reuşi să o facă, silueta se mişca prea rapid pentru o împuşcătură. Drace. Sigur, nu ştia cine era. Fixă luneta la puterea maximă şi examină maşina. Caroserie ieftină… o antenă radio suplimentară… maşină de poliţie? Lumina reflectată îl împiedica să vadă interiorul. La naiba, făcuse o mică greşeală. Se aşteptase la un răgaz, după ce-i doborâse pe cei doi de pe acoperiş. *Niciodată să nu consideri ceva ca sigur, tâmpitule.* Mica eroare îi provocă o grimasă.

— Ce dracu’ se petrece? se răsti la ei Charon.

Apoi văzu cadavrul de pe podea, cu o gaură mică puţin deasupra şi la stânga ochiului drept, deschis încă.

— E el! E acolo, afară! se precipită Tucker.

— Cine?

— Cel care i-a lichidat pe Billy, Rick şi Burt...

— Kelly! exclamă Charon, întorcându-se să arunce o privire uşii închise.

— Îl cunoşti? întrebă Tucker.

— Ryan şi Douglas îl urmăresc... vor să pună mâna pe el din cauza unui lanţ de asasinate.

Piaggi mormăi:

— Lanţul s-a mai lungit cu doi. Bobby aici, Fred pe acoperiş.

Se opri din nou lângă fereastră. *Trebuie să fie chiar peste drum, acolo...*

Charon îşi scosese pistolul, fără nici un motiv aparent. Pungile cu heroină păreau acum neobişnuit de grele şi le scoase din haine, aşezându-le pe masă, cu celelalte, împreună cu bolul, plicurile şi capsatorul Activitatea aceasta puse capăt capacităţii lui actuale de a întreprinde altceva decât să caşte ochii la cei doi.

Chiar atunci sună telefonul. Tucker ridică receptorul.

— Te distrezi, labagiule?

— Te-ai distrat cu Pam? întrebă rece Kelly. Ia zi, cine-i prietenul tău? continuă el pe un ton mai amabil. E poliţistul pe care-l aveţi pe statul de plată?

— Crezi că ştii tot, nu?

— Nu, nu tot. Nu ştiu de ce un bărbat se excita omorând fete, Henry. Vrei să-mi spui tu? întrebă Kelly.

— Du-te-n pastele mă-tii!

— Nu vrei să ieşi şi să mă trimiţi acolo? Într-acolo te îndrepţi şi tu, iubiţel.

Kelly speră că Tucker nu făcuse praf telefonul, atât de tare îl trântise. Pur şi simplu nu înţelegea jocul şi asta era foarte bine. Dacă nu ştiai regulile, nu puteai să te aperi eficient. În vocea lui se simţea o umbră de oboseală, ca şi-n cea a lui Tony. Cel de pe acoperiş avusese cămaşa descheiată; examinând corpul prin lunetă, Kelly văzu că era şifonată. Pantalonii aveau creţuri la genunchi, ca şi cum omul stătuse toată noaptea pe un scaun. Fusese doar un tip neglijent? Nu părea, decise Kelly după câteva secunde de gândire. *Sunt obosiţi, sunt speriaţi şi nu cunosc jocul.*

Minunat. Avea apă şi ciocolată şi toată ziua la dispoziţie.

— Dacă ştiai numele ticălosului ăsta, cum se face că... la dracu'! înjură Tucker. Mi-ai zis că-i doar un pierde-vară bogat, eu *am spus* că-l pot lichida în spital, ţi-aduci aminte, dar nu!... Ai insistat să-l las dracului în pace!

— Linişteşte-te, Henry, interveni cât putu de calm Piaggi.

Asta de-afară e un tip foarte serios. Mi-a lichidat şase oameni Şase! Iisuse. Nu-i momentul potrivit să intri în panică.

— Trebuie să analizăm situaţia, bine?

Tony îşi frecă ţepii aspri de pe faţă, concentrându-se şi calculând.

— Are o carabină şi e în clădirea aia mare, albă, de peste drum.

— Vrei să mergi până acolo şi să-l lichidezi, Tony?

Tucker arătă spre capul lui Bobby.

— Uite ce-a făcut aici!

— Ai auzit vreodată de întuneric, Henry? Afară, chiar deasupra uşii, este un bec.

Piaggi se duse la tabloul de siguranţe, verifică eticheta de pe partea interioară a uşii şi deşurubă siguranţa adecvată.

— Nu ne poate împuşca pe toţi. Dacă ne mişcăm suficient de repede, s-ar putea să nu împuşte pe nici unul.

— Şi marfa?

— Putem lăsa un tip aici, care s-o păzească. Aducem oameni ca să-l urmărească pe ticălosul ăsta şi ne terminăm treaba, O.K.?

Era un plan viabil, îşi spuse Piaggi. Tipul celălalt nu avea toate cărţile. Nu putea să tragă prin pereţi. Aveau apă, cafea, iar timpul era de partea lor.

Cele trei poveşti erau aproape identice, atât cât putea spera, având în vedere circumstanţele. Le interogaseră separat, imediat ce îşi reveniseră suficient din prostraţia produsă de pilule pentru a putea vorbi, iar starea lor de agitaţie nu făcuse decât să uşureze lucrurile. Numele, locul unde se întâmplase, felul în care ticălosul ăla de Tucker îşi livra acum heroina în afara oraşului, ceva ce spusese Billy despre felul în care duhneau pungile – confirmat de „laboratorul" percheziţionat pe Coasta de Est. Avea acum numărul unui permis de conducere şi o posibilă adresă a lui Tucker. Adresa putea să fie falsă – o situaţie deloc improbabilă – dar aveau marca maşinii şi, pornind de la aceasta, obţinuseră un număr de înregistrare. Avea tot ce-i trebuia, sau

cel puţin era suficient de aproape, încât să poată trata ancheta ca pe ceva care se apropia de sfârşit. Era timpul să aştepte şi să lase lucrurile să evolueze de la sine. Avertismentul general era difuzat chiar acum. La următoarea serie de informări operative numele Henry Tucker, maşina lui şi numărul ei de înregistrare vor fi aduse la cunoştinţa ofiţerilor din patrule, care erau adevăraţii ochi ai forţei poliţieneşti. Puteau să aibă noroc foarte repede, să-l prindă, să-l pună sub acuzare, să-l judece şi să-l scoată din circulaţie pentru totdeauna, chiar dacă Curtea Supremă avea proasta inspiraţie să-i refuze sfârşitul pe care-l merita viaţa lui. Ryan eră pe cale să pună mâna pe ticălosul ăsta inuman.

Şi totuşi…

Şi totuşi, Ryan ştia că se afla cu un pas în urma altcuiva. „Omul Invizibil" folosea acum un calibru 45 fără amortizor; schimbase tactica, alegea uciderile sigure, rapide… nu-i mai păsa de zgomot… Vorbise cu ceilalţi înainte de a-i lichida şi ştia probabil mai mult decât el. Acea pisică periculoasă, pe care i-o descrisese Farber, era afara, pe stradă, vânând probabil în plină zi, iar Ryan nu ştia unde.

John T. Kelly, ajutor-şef de boţman, Forţele Navale ale Statelor Unite, SEALS. Unde dracu' eşti? Dacă aş fi în locul tău… unde aş fi? Unde m-aş duce?

— Mai sunteţi acolo? întrebă Kelly, când Piaggi ridică telefonul.

— Da, omule, luăm o gustare. Vrei să ni te alături?

— Am mâncat calmari noaptea trecută la restaurantul tău. N-au fost răi. Mama ta i-a gătit? se interesă blând Kelly, întrebându-se ce răspuns va primi.

— Aşa-i, confirmă amabil Tony. O reţetă veche de familie, străbunica mea a adus-o din Europa.

— Ştii, mă surprinzi.

— Cum aşa, domnule Kelly? întrebă politicos omul, cu vocea acum mai relaxată.

Se întrebă ce efect va avea ea la celălalt capăt al firului.

— Mă aşteptam să încerci să ajungem la o înţelegere. Oamenii tăi au făcut-o, dar nu am fost amator, îi spuse Kelly, permiţând să-i apară în voce iritarea.

— Aşa cum am spus, vino-ncoace şi putem sta de vorbă la masă.

Legătura se întrerupse.

Excelent.

— Gata, asta ar trebui să-l pună pe gânduri pe nemernic. Piaggi mai turnă o cană cu cafea. Băutura era acum veche, groasă şi râncedă, dar era atât de încărcată de cofeină, încât mâinile lui rămâneau nemişcate numai cu un efort de concentrare. Dar se simţea complet treaz şi vioi. Îi privi pe ceilalţi doi, zâmbind şi dând încrezător din cap.

— Păcat de Cas, se adresă inspectorul prietenului său.

Maxwell încuviinţă.

— Ce pot să spun, Will? Nu era un candidat prea bun pentru pensionare, nu? Nu mai avea rude, nici aici, nici acolo. Era viaţa lui şi, într-un fel sau altul, se apropia de sfârşit.

Nici unul din cei doi bărbaţi nu dorea să discute despre ce făcuse soţia lui. Poate că, peste un an-doi, vor putea să vadă poetica simetrie a pierderii celor doi prieteni, dar nu acum.

— Aud că ţi-ai depus şi tu dosarul, Dutch.

Inspectorul Academiei Navale a Statelor Unite nu înţelegea. Se vorbea ca de un lucru sigur de numirea lui Dutch la comanda unei flote în primăvara viitoare. Zvonurile încetaseră doar cu câteva zile înainte şi nu înţelegea de ce.

— Aşa e.

Maxwell nu putea să-i spună de ce. Ordinele – formulate ca o „sugestie” – veniseră de la Casa Albă prin Comandantul Operaţiunilor Navale.

— Am stat destul, Will. E timpul pentru un pic de sânge proaspăt. Noi, tipii din cel de-al doilea război mondial... mă rog, cred că e timpul să cedăm locul.

— Sonny e bine?

— Sunt bunic.

— Bravo lor!

Cel puţin auzise şi o veste bună, când intră amiralul Greer, îmbrăcat, ca niciodată în uniformă.

— James!

— Frumos birou de director, observă Greer. Bună, Dutch.

— Ia să vedem ce mi-a atras atenţia voastră, ştabilor?

— Will, o să-ţi furăm un velier. Ai ceva frumos şi confortabil, care să poată fi condus de doi amirali?

— Aveţi de unde alege. Vrei unul de opt metri?

— Ar fi perfect.

— Păi, o să sun Departamentul de Practică Marinărească şi-o să-i pun să vă pregătească unul.

Se leagă, îşi spuse superintendentul. Amândoi fuseseră prieteni cu Cas şi, când spui adio unui marinar, o faci pe mare. Dădu telefonul, iar ei îl părăsiră.

— Ţi s-au terminat ideile? întrebă Piaggi.

Vocea lui prezenta acum o încredere sfidătoare. Centrul de greutate se deplasase vizavi, îşi spuse el. De ce să nu consolideze situaţia?

— Nu mi se pare că aveţi vreuna despre care să merite să vorbim. Voi, nemernicilor, vă temeţi. De lumina soarelui. Ia să vă dau eu puţină lumină! mârâi Kelly. Priviţi.

Puse jos receptorul şi ridică uşor carabina, ochind fereastra.

— *Poc.*

— Tâmpit nenorocit! se răţoi Tony în receptor, deşi ştia că legătura era întreruptă. Vedeţi? Ştie că nu poate ajunge la noi. Ştie că timpul e de partea noastră.

Două ochiuri de geam se sfărâmară, iar apoi împuşcăturile se opriră. Telefonul sună. Tony îl lăsă să sune o vreme, înainte de a răspunde.

— Ai ratat, frecangiule!

— Nu mi se pare că pleci undeva, tâmpitule!

Strigătul fu suficient de puternic ca Tucker şi Charon să audă zgomotul receptorului de la trei metri.

— Cred că-i timpul s-o iei la goană, domnule Kelly. Cine ştie, poate că nu te prindem. Poate-o să te prindă poliţia. Aud că te urmăresc şi ei.

— Voi sunteţi cei din capcană, ai uitat?

— Aşa zici tu, omule.

Piaggi închise din nou, demonstrând cine avea avantajul.

— Cum te simţi, tovarăşe colonel? întrebă Voloşin.

— A fost o călătorie interesantă.

Ritter şi Grişanov stăteau pe treptele lui Lincoln Memorial, ca doi turişti obosiţi după o zi caniculară, cărora li se alăturase un al treilea prieten, sub ochiul atent al unui paznic aflat la zece metri distanţă.

— Şi prietenul tău vietnamez?

— Ce? întrebă uşor surprins Kolea. Care prieten?

Ritter surâse.

— A fost doar o mică manevră din partea mea. Vedeţi, trebuia să identificăm scurgerea.

— M-am gândit eu că era opera ta, observă acru generalul KGB.

Era o capcană atât de evidentă şi căzuse drept în ea. Aproape. Îi zâmbise norocul şi Ritter probabil că nu ştia.

— Jocul continuă, Serghei. O să plângi pentru un trădător?

— Pentru un trădător, nu. Pentru unul care crede în cauza unei lumi paşnice, da. Eşti foarte inteligent, Bob. Ai procedat bine.

Poate că nu, îşi zise Voloşin, *poate nu chiar atât de adânc în capcană cum crezi tu, tânărul meu prieten american. Ai acţionat prea rapid. Ai reuşit să-l ucizi pe puştiul ăsta, Hicks, dar nu şi pe CASSIUS. Eşti impetuos, tinere prieten. Ai calculat greşit şi de fapt nu o ştii, nu-i aşa? E vremea afacerilor.*

— Şi oamenii noştri?

— Aşa cum am stabilit, sunt cu ceilalţi. Rokossovski confirmă. Mă credeţi pe cuvânt, domnule Ritter?

— Da, te cred. Foarte bine, există un zbor Panam de la Dulles la Paris în seara asta la opt şi cincisprezece. Îl voi aduce acolo, dacă doreşti să-l conduci. Poţi să pui pe cineva să-l aştepte la Orly.

— De acord.

Voloşin se îndepărtă.

— De ce m-a lăsat aici? întrebă Grişanov, mai degrabă surprins decât alarmat.

— Domnule colonel, fiindcă are încredere în cuvântul meu, aşa cum şi eu am încredere într-al lui.

Ritter se ridică.

— Avem câteva ore de omorât.

— De omorât?

— Scuză-mă, e o expresie idiomatică. Avem câteva ore la dispoziţie. Ţi-ar plăcea să faci o plimbare prin Washington? La Smithsonian se găseşte un eşantion de rocă lunară. Habar n-am de ce, dar oamenilor le place să-l atingă.

Cinci treizeci. Acum soarele îi bătea în ochi. Kelly trebuia să-şi şteargă mai des faţa. Supraveghind fereastra parţial distrusă, nu vedea nimic, cu excepţia unei umbre ocazionale. Se întrebă dacă ei se odihneau. Asta nu-i convenea. Ridică telefonul de campanie şi învârti manivela. Din nou îl făcură să aştepte.

— Cine întreabă? întrebă Tony.

El era cel mai grozav dintre ei, îşi spuse Kelly şi, într-adevăr, e aproape la fel de bun pe cât se crede. De fapt, era păcat.

— Restaurantul tău livrează şi pentru acasă?

— Ne e cam foame, nu? Poate că vrei să ajungi la o înţelegere cu noi.

— Ieşi şi putem vorbi despre asta, replică Kelly.

Răspunsul fu un clic.

Aşa cum trebuie, zâmbi Kelly, urmărind deplasarea umbrelor pe podea. Bău restul de apă şi mâncă ultimul baton de ciocolată, cercetând din nou zona în căutarea unor schimbări. Hotărâse de mult ce avea de făcut. Într-un fel, ei deciseseră în locul lui. Din nou ticăia un ceas, apropiindu-se de un timp zero care era flexibil, dar finit. Putea s-o lase baltă dacă era nevoie, dar, la drept vorbind, nu avea cum. Îşi verifică ceasul. Avea să fie un lucru periculos, iar trecerea timpului nu putea schimba situaţia mai mult decât o făcuse. Ei erau treji de cel puţin douăzeci şi patru de ore, probabil mai mult. Îi înfricoşase şi-i lăsase să se obişnuiască treptat cu frica. Acum credeau că au o carte bună, exact cum îndrăznise să spere că vor crede.

Kelly se retrase cu spatele înainte pe podeaua de ciment, părăsindu-şi echipamentul. Nu mai avea nevoie de el, indiferent cum evoluau lucrurile. În picioare, îşi scutură hainele şi verifică Coltul automatic. Un cartuş pe ţeavă, şapte în încărcător. Îşi întinse un pic oasele şi apoi ştiu că nu mai putea întârzia. Coborî scările şi scormoni în buzunar după cheile de la Volkswagen. Maşina porni, în ciuda neaşteptatei temeri că s-ar putea să nu o facă. Lăsă motorul să se încălzească, în timp ce urmărea traficul de pe strada din faţa lui, orientată nord-sud. O traversă în viteză, înfruntând mânia zgomotoasă a unui şofer ce se îndrepta spre sud, dar încadrându-se perfect în circulaţia de la ora aceea de vârf.

— Vezi ceva?

Charon fusese cel care sugerase că unghiurile îi interziceau lui Kelly să vadă prea bine în clădirea lor. Până la urmă s-ar putea să încerce să traverseze şi doi dintre ei puteau să acopere fiecare câte o latură a clădirii albe. Ştiau că se afla încă acolo. Îl puseseră în dificultate. Nu se gândise la toate, fu de părere Tony. Era destul de isteţ, dar nu chiar atât de isteţ, iar când va fi întuneric şi vor fi umbre, îşi vor face mutarea. O să meargă. Un calibru 22 nu ar putea străpunge caroseria unei maşini, dacă ajungeau până la ea, dar dacă-l luau prin surprindere puteau să...

— Doar trafic pe partea opusă.

— Nu te apropia prea mult de fereastră, omule.

— Poţi să fii sigur, rânji Henry. Şi livrarea?

— Avem un proverb în familie – mai bine mai târziu decât niciodată, înţelegi?

Charon era cel mai neliniştit dintre cei trei. Poate doar din cauza drogurilor. *Cam târziu să te gândeşti la asta.* Ar putea fi o cale de ieşire din povestea asta?

Banii pentru marfa livrată de el erau chiar acolo, lângă birou. Avea un pistol.

Să moară ca un criminal? Îi privi pe cei doi aflaţi la stânga şi la dreapta ferestrei. Ei erau criminalii. El nu făcuse nimic ca să-l ofenseze pe Kelly. Mai bine zis, nimic care să fi ajuns la cunoştinţa lui. Henry era cel care-o omorâse pe fată şi Tony cel care comandase moartea celeilalte. Charon era doar un copoi necinstit. Pentru Kelly asta era o problemă *personală.* Nu era un lucru greu de înţeles. Uciderea lui Pam în modul acela fusese brutală şi prostească. Îi spusese asta lui Henry. Ar putea ieşi din povestea asta ca un erou, nu-i aşa? A primit un pont şi a mers la sigur. Un schimb de focuri spectaculos. Ar putea chiar să-l ajute pe Kelly. Şi nu se va mai amesteca niciodată, niciodată, în ceva de genul ăsta. Băga banii în bancă, îşi obţinea avansarea şi, cu ce ştia, distrugea organizaţia lui Henry. După chestia asta n-ar mai avea ce să-i facă, nu? Nu trebuia decât să ia telefonul şi să *discute* cu omul. Cu excepţia încă unui amănunt..

Kelly viră la stânga, merse spre vest un cvartal, apoi din nou la stânga, îndreptându-se spre sud către O'Donnell Street. Mâinile lui transpirau acum. Înăuntru erau trei tipi şi trebuia să fie foarte, foarte bun. Dar era bun şi trebuia să termine treaba, chiar dacă treaba respectivă putea să-l termine la rându-i. Opri maşina la un cvartal distanţă, ieşi, încuie şi merse pe jos restul drumului până la clădire. Celelalte firme din zonă erau închise acum, numărase trei care lucraseră toată ziua, total străine de ce se petrecea... într-un caz, chiar peste drum.

Ei, ai planificat cum trebuie chestia asta, nu?

Mda, Johnnie, băiete, dar asta a fost partea uşoară.

Mersi Rămase chiar acolo, la colţul clădirii, privind în toate direcţiile. Mai bine pe partea cealaltă. Merse până la colţul cu telefonul şi instalaţia de alimentare cu curent electric, folosind acelaşi semipervaz pe care-l folosise şi înainte, întinzându-se după parapet şi făcând tot posibilul pentru a evita cablurile electrice.

O.K., acum trebuie doar să traversezi acoperişul fără să faci

nici un zgomot.

Pe smoală şi pietriş?

Exista o alternativă pe care nu o luase în considerare. Kelly se ridică în picioare pe parapet. Avea cel puţin douăzeci de centimetri lăţime, îşi zise. Era linişte în timp ce înainta ca un dansator pe sârmă spre deschiderea din acoperiş, întrebându-se dacă era posibil ca ei să utilizeze telefonul.

Charon era obligat să-şi facă repede mutarea. Se ridică, privindu-i pe ceilalţi şi întinzându-se destul de teatral înainte de a se apropia de ei. Îşi scosese haina; avea cravata slăbită şi pistolul lui cu cinci focuri se afla pe şoldul stâng. Împuşcă-i pe ticăloşi şi apoi vorbeşte la telefon cu tipul ăsta, Kelly. De ce nu? Erau *gangsteri,* nu? De ce trebuia să moară el pentru ce-au făcut ei?

— Ce faci, Mark? întrebă Henry, fără să vadă pericolul, prea concentrat asupra ferestrei. *Bine.*

— Am obosit de atâta stat.

Charon îşi trase batista din buzunarul de pe şoldul drept şi-şi şterse faţa cu ea în timp ce măsura unghiuri şi distanţe, apoi se apropie de telefonul în care stătea singura lui speranţă. Era singura lui şansă de a ieşi din afacerea asta.

Lui Piaggi nu-i plăcu privirea din ochii lui.

— De ce nu stai jos să te relaxezi? În curând o să fim destul de ocupaţi.

De ce se uită la telefon? De ce se uită la noi?

— Linişteşte-te, Tony, O.K.? spuse Charon cu o voce provocatoare, întinzând mâna la spate pentru a pune batista la loc.

Nu ştia că ochii îl trădaseră. Mâna lui nici nu atinsese revolverul, când Tony ochi şi îi trase un glonţ în piept.

— Te crezi deştept, ai? îi spuse Tony omului pe moarte.

Apoi observă că dreptunghiul alungit de lumină al deschizăturii de pe acoperiş avea o umbră în cadrul lui. Piaggi se uita încă la umbră când aceasta dispăru, înlocuită de o pată de-abia prinsă de vederea lui periferică. Henry se uita la cadavrul lui Charon.

Împuşcătura îl făcu să tresară – ideea evidentă era că îi fusese destinată – dar era deja angajat şi sări în gaura pătrată. Era ca un salt cu paraşuta. *Ţine picioarele lipite, genunchii îndoiţi, spatele drept, rostogoleşte-te la contactul cu solul.*

Căzu rău. Era o podea din plăci de gresie pe beton, dar picioarele preluară cea mai mare parte a şocului. Kelly se rostogoli imediat, întinzându-şi braţul. Cel mai apropiat era Piaggi. Kelly ridică pistolul, prinzându-i pieptul în cătare şi trăgând de două ori, apoi schimbând punctul de ochire şi lovindu-l sub bărbie.

Schimbă ţintele.

Kelly se rostogoli iar, antrenat să facă aşa din contactele cu soldaţii nord-vietnamezi. Uite-l. În clipa aceea timpul se opri. Henry îşi scosese pistolul şi ochea. Ochii lor se întâlniră şi pentru ceea ce păru o eternitate se priviră, vină tor şi pradă. Apoi Kelly îşi aminti primul la ce era bună imaginea din cătare. Degetul lui apăsă pe trăgaci, expediind un glonţ bine ochit în pieptul lui Tucker. Coltul îi săltă în mână şi creierul lui lucra acum atât de rapid, încât văzu închizătorul alunecând înapoi, ejectând tubul gol de bronz, apoi ţâşnind înainte pentru a introduce un altul pe ţeavă, chiar în clipa în care tensiunea din încheietura mâinii lăsă pistolul să coboare la loc, iar glonţul acesta se duse şi el în pieptul omului. Tucker fusese dezechilibrat de mişcarea de întoarcere. Fie că alunecase pe podea, fie că impactul celor două gloanţe îi distrusese echilibrul şi-l doborâse pe planşeu.

Misiune îndeplinită, îşi spuse Kelly. Cel puţin dusese o treabă până la capăt, după toate eşecurile acestei veri sterpe. Se ridică în picioare şi se apropie de Henry Tucker, aruncându-i pistolul din mână cu o lovitură cu piciorul. Ar fi dorit să-i spună ceva feţei încă vii, dar nu mai avea cuvinte. Poate că Pam se va odihni mai liniştită acum, dar mai probabil că nu. Nu aşa se petreceau lucrurile, nu? Morţii erau duşi, nu ştiau şi nici nu le păsa de ceea ce lăsau în urmă. Probabil. Kelly nu prea avea habar cum stăteau lucrurile, deşi se întrebase destul de des. Dacă morţii trăiau încă pe suprafaţa acestui pământ, atunci asta se întâmplă în minţile celor care şi-i aminteau şi pentru această amintire îl omorâse pe Henry Tucker şi pe ceilalţi. Poate că Pam nu se va odihni mai liniştită. Dar el o va face. Kelly văzu că Tucker părăsise această viaţă, în timp ce el medita, examinându-şi gândurile şi conştiinţa. Nu, nu exista remuşcare pentru lichidarea acestui om şi nici pentru eliminarea celorlalţi. Kelly asigură pistolul şi privi prin cameră. Trei oameni morţi şi cel mai bun lucru care se putea spune era că nu se număra printre ei. Merse până la uşă şi ieşi. Maşina se afla la un cvartal distanţă, iar el mai avea o întâlnire şi o viaţă căreia să-i pună capăt.

Misiune îndeplinită.

Iahtul era unde îl lăsase. Kelly îşi parcă maşina o oră mai târziu, scoţându-şi valiza. Închise maşina cu cheile înăuntru, pentru că şi ea era unul din lucrurile pe care nu le va mai vedea vreodată. Drumul prin oraş şi în port fusese în mod fericit lipsii de orice gânduri – doar o acţiune mecanică, manevrând maşina, oprind la câteva stopuri pe roşu, trecând pe verde la alte câteva, îndreptându-se spre mare sau spre Golf, unul din puţinele locuri unde se simţea ca acasă. Ridică valiza, ieşi din doc îndreptându-se spre *Springer* şi urcă la bord. Totul părea în regulă şi în zece minute va fi departe de tot ce ajunsese să asocieze cu acest oraş. Kelly culisă uşa spre salonul principal şi încremeni când mai întâi mirosi fumul, iar apoi auzi o voce.

— John Kelly, nu-i aşa?

— Cine eşti?

— Emmet Ryan. L-ai întâlnit pe partenerul meu, Tom Douglas.

— Ce pot face pentru dumneata?

Kelly îşi lăsă valiza pe punte, gândindu-se la Coltul care i se bălăngănea la şold, ascuns de sahariana descheiată.

— Ai putea să-mi spui de ce ai ucis atâţia oameni, sugeră Ryan.

— Dacă eşti sigur că eu am făcut-o, atunci ştii şi de ce?

— Adevărat. Pentru moment, îl caut pe Henry Tucker.

Nu-i aici, nu-i aşa?

— Atunci poate că mă ajuţi tu?

— Intersecţia dintre O'Donnell cu Mermen ar putea fi un loc bun unde să cauţi. Nu pleacă nicăieri, îi spuse Kelly detectivului.

— Ce-ar trebui să fac cu tine?

— Cele trei fete de azi-dimineaţă sunt…

— Sunt în siguranţă. Vom avea grijă de ele. Tu şi cu prietenii tăi v-aţi descurcat excelent cu Pam Madden şi Doris Brown. Nu-i vina ta că nu a mers. Mă rog, poate doar un pic.

Ofiţerul şovăi.

— Ştii, trebuie să te arestez.

— Centru ce?

— Pentru crimă, domnule Kelly.

— Nu.

Kelly clătină din cap.

— Crimă este numai atunci când mor oameni inocenţi.

Ochii lui Ryan se îngustară. De fapt, vedea doar silueta omului pe cerul care începuse să se îngălbenească în spatele lui. Dar auzise ce spusese şi parţial dorea să fie de acord.

— Legea nu spune aşa.

— Nu-ţi cer să mă ierţi. Nu o să-ţi mai dau bătaie de cap şi nu merg la nici o închisoare.

— Nu te pot lăsa să pleci.

Dar Kelly văzu că nu-şi scosese arma. Ce însemna asta?

— Ţi l-am dat înapoi pe ofiţerul Monroe.

— Pentru asta îţi mulţumesc, recunoscu Ryan.

— Nu omor oameni pur şi simplu. Am fost antrenat să o fac, dar undeva trebuie să existe un motiv. Am avut un motiv suficient de bun.

— Poate. Ce crezi c-ai realizat? întrebă Ryan. Problema drogurilor nu o să dispară.

— Henry Tucker nu va mai ucide alte fete. Am realizat asta. Nu m-am aşteptat niciodată să fac mai mult, dar am lichidat această afacere cu droguri.

Kelly făcu o pauză. Mai era ceva ce omul acesta trebuia să ştie.

— În clădirea aceea se află un poliţist. Cred că era corupt. L-au împuşcat Tucker şi Piaggi. Toate c-ar putea ieşi un erou din povestea asta. Se află tot acolo şi o groază de marfă. În felul ăsta nu o să arate prea rău pentru departamentul tău. *Şi mulţumesc Domnului că nu a trebuit să omor un poliţist – chiar unul rău.* O să-ţi mai spun ceva. Ştiu cum introducea Tucker marfa în ţară.

Kelly îi explică rapid.

— Nu pot să te las să pleci pur şi simplu, spuse din nou detectivul, deşi cumva dorea să fie altfel.

Dar nu era posibil şi nu ar fi procedat aşa, pentru că şi viaţa lui avea reguli.

— Poţi să-mi dai o oră? Ştiu că vei continua să mă urmăreşti. O oră. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Cererea îl luă prin surprindere pe Ryan. Era împotriva a tot ce reprezenta el – pe de altă parte, la fel erau şi monştrii pe care omul acesta îi omorâse. *Îi datorez ceva... aş fi rezolvat cazurile acestea fără el? Cine-ar fi vorbit pentru morţi. Şi, în plus, ce-ar putea tipul să facă – unde-ar putea merge? ... Ryan, te-ai ţicnit?* Da, poate că o făcuse...

— Ai ora pe care ai cerut-o. După asta pot să te recomand unui avocat bun. Cine ştie, unul bun te-ar putea scoate basma curată.

Ryan se ridică şi se îndreptă spre uşă laterală, fără să privească înapoi. Se opri la uşă doar o secundă.

— Ai cruţat când ai fi putut ucide, domnule Kelly. De-asta o

fac. Ora ta începe acum.

Kelly nu-l urmări plecând. Apăsă starterele motoarelor, încălzindu-le. O oră ar trebui să fie de ajuns. Ieşi în grabă pe punte, molând parâmele, lăsându-le ataşate de bintele de pe chei şi, când se întoarse în salon, motoarele erau gata de drum. Cuplară imediat şi Kelly viră ambarcaţiunea, îndreptând-o spre ieşirea din port. Imediat după ce ieşi din bazinul iahturilor împinse până la capăt manetele, aducându-l pe *Springer* la viteza maximă de douăzeci şi două de noduri. Cu canalul pustiu, Kelly cuplă pilotul automat şi se grăbi să facă pregătirile necesare. Tăie colţul la Bodkin Point. Trebuia să o facă. Ştia pe cine vor trimite după el.

— Paza de Coastă, Thomas Point.

— Aici Poliţia Municipală Baltimore.

Sublocotenentul Tomlinson preluă apelul. Proaspăt absolvent al Academiei Pazei de Coastă de la New London, era aici pentru a căpăta experienţă şi, deşi îl depăşea în grad pe subofiţerul care conducea staţia, atât tânărul, cât şi bărbatul matur înţelegeau cum stăteau lucrurile. Avea doar douăzeci şi doi de ani, suficient de tânăr ca baretele aurii de ofiţer să-şi păstreze luciul iniţial, aşa că era timpul să i se încredinţeze o misiune, îşi spuse Paul English, dar numai pentru că Navlositorul va fi cel care va conduce de fapt lucrurile. Patruzeci-Unu-Bravo, sora navei mari de patrulare a staţiei, era încălzită şi gata de plecare. Tânărul sublocotenent ieşi în fugă, ca şi cum era posibil ca nava să plece fără el, spre amuzamentul lui English. La cinci secunde după ce flăcăul îşi pusese vesta de salvare, Patruzeci-Unu-Bravo se îndepărtă huruind de doc, virând spre nord, chiar înainte de farul de la Thomas Point.

Tipul nu mi-a lăsat nici un pic de libertate de manevră, oftă Kelly, când văzu cuterul apropiindu-se dinspre tribord. Ceruse o oră şi o oră primise. Kelly fu gata să dea drumul radioului pentru un salut de despărţire, dar asta nu ar fi fost corect şi era păcat. Unul din motoare se încingea cam tare, dar asta nu era o problemă pentru că, oricum, nu se va mai încinge multă vreme.

Era un fel de cursă, dar exista şi o complicaţie, un cargou francez de dimensiuni mari care ieşea în mare, chiar în locul unde trebuia să ajungă Kelly şi în curând va fi prins între el şi Paza de Coastă.

— Ei, iată-ne, spuse Ritter, dându-i liber paznicului care-l

urmase toată după-amiaza ca o umbră.

Scoase un bilet din buzunar.

— Clasa întâi. Băutura e pe gratis, domnule colonel.

Reuşiseră să evite controlul paşapoartelor cu ajutorul unui apel telefonic anterior.

— Mulţumesc pentru ospitalitate.

Ritter chicoti.

— Da, guvernul Statelor Unite te-a plimbat cu avionul trei sferturi din drumul în jurul lumii. Cred că Aeroflotul se poate ocupa de ce-a mai rămas.

Ritter făcu o pauză şi continuă pe un ton oficial.

— Comportarea ta cu prizonierii noştri a fost corectă, în măsuţa în care au permis-o împrejurările. Îţi mulţumesc pentru asta.

— E dorinţa mea ca ei să ajungă cu bine acasă. Nu sunt oameni răi.

— Nici tu nu eşti.

Ritter îl conduse spre poartă, unde un vehicul enorm de transfer aştepta să-l ducă până la un Boeing 747 nou-nouţ.

— Întoarce-te cândva. O să-ţi arăt mai multe din Washington.

Ritter îl privi urcând şi se întoarse spre Voloşin.

— Un om bun, Serghei. Povestea asta îi va periclita cariera?

— Cu ce are el în cap? Nu cred.

— Splendid, rosti Ritter, îndepărtându-se.

Performanţele lor erau mult prea apropiate. Cealaltă ambarcaţiune avea un mic avantaj, pentru că ea conducea cursa şi astfel era capabilă să aleagă, în timp ce cuterul ar fi avut nevoie de un spor de viteză de o jumătate de nod, pentru a nu se apropia atât de încet. Era o chestiune de îndemânare şi, chiar şi aici, diferenţa dintre ei doi era de-o mustaţă. Oreza îl urmări pe celălalt cum îşi făcea ambarcaţiunea să alunece de-a curmezişul siajului cargoului, folosind-o de fapt ca pe un surf, făcând-o să se prelingă pe frontul valului generat de navă şi plutind spre babord, câştigând astfel un avantaj momentan de, poate, o jumătate de nod. Oreza era obligat să-l admire. Nu putea face nimic altceva. Omul îşi dirija de fapt ambarcaţiunea la vale, ca într-o glumă contrară legilor vânturilor şi valurilor. Dar nu era nimic distractiv în asta, nu? Nu, dacă te gândeai la bărbaţii înarmaţi cu pistoale încărcate care stăteau în jurul timoneriei. Său asta trebuia să-i facă unui prieten.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Oreza, rotind un pic

timona la tribord. Fiţi atenţi la armele alea afurisite!

Ceilalţi membri ai echipajului din timonerie îşi închiseră tocurile şi încetară să-şi pipăie armele.

— E un tip periculos, spuse omul din spatele lui Oreza.

— Nu, nu este, pentru noi!

— Şi toţi oamenii pe care i-a...

— Poate că ticăloşii o meritau!

O mică accelerare şi Oreza alunecă înapoi la babord. Ajunsese să mături cu privirea valurile în căutarea locurilor liniştite, deplasând uşor ambarcaţiunea de patrulare de doisprezece metri şi jumătate când la dreapta, când la stânga, pentru a folosi hula de suprafaţă, câştigând astfel câţiva preţioşi metri în urmărirea lui, exact la fel cum făcea şi celălalt. Nici o cursă pentru Cupa Americii, în largul Newportului, nu fusese vreodată la fel de palpitantă ca aceasta şi, în sinea lui, Oreza îl blestema pe celălalt pentru că scopul cursei era atât de pervers.

— Poate-ar trebui să laşi...

Oreza nu-şi întoarse capul.

— Domnule Tomlinson, crezi că altcineva ar putea să cârmească nava mai bine decât mine?

— Nu, subofiţer Oreza, răspunse sublocotenentul pe un ton oficial.

Oreza pufni.

— Ce-ar fi să chemăm un elicopter de la Marină? întrebă neconvingător Tomlinson.

— Pentru ce, domnule? Unde crezi că se duce, în Cuba? Am de două ori mai mult combustibil decât el, o jumătate de nod în plus la viteză şi e doar la trei sute de metri în faţă. Fă socoteala, domnule. În douăzeci de minute suntem lângă el oricum, indiferent cât de bun este.

Tratează-l cu respect, ar fi vrut să adauge Oreza.

— Dar e periculos, repetă sublocotenentul Tomlinson.

— O să-mi încerc norocul. Uite...

Oreza îşi începu alunecarea spre babord, plutind în siajul cargoului, utilizând energia generată de navă pentru a câştiga viteză.

Interesant, aşa procedează un delfin... asta mi-a adus un nod întreg în plus la viteză şi coca mea e mai potrivită pentru asta decât a lut în ciuda a tot ce ar fi trebuit să simtă, Manuel Oreza zâmbi. Tocmai învăţase ceva nou despre mânuirea ambarcaţiunilor, o favoare din partea unui prieten pe care încerca să-l aresteze pentru crimă. Pentru uciderea unor

persoane care meritau să fie ucise, îşi reaminti el, întrebându-se ce vor face avocaţii în povestea asta.

Nu, trebuia să-l trateze cu respect, să-l lase să-şi alerge cursa cât putea de bine, să-şi încerce şansa la libertate, chiar dacă era condamnat. Să faci mai puţin însemna să-l înjoseşti pe om şi, admise Oreza, să te înjoseşti tu însuţi. Când se alegea praful de toate, rămânea onoarea. Era poate ultima lege a mării şi Oreza, ca şi cel pe care-l vâna, era un om al mării.

Parcă-i simţea răsuflarea în spate. Navlositorul era un bun cârmaci şi, din cauza asta, tot ce plănuise i se părea şi mai riscant. Kelly încercase tot ce ştia. Planarea lui *Springer* în diagonală, de-a curmezişul siajului navei, era cel mai inteligent lucru pe care-l făcuse vreodată pe apă, dar blestematul ăla de cuter al Pazei de Coastă îl copiase la indigo, cu toate că etrava lui intra mai adânc în apă. Amândouă motoarele lui *Springer* erau acum la limită, încingându-se din ce în ce mai tare, iar blestematul ăla de cargo mergea un pic prea repede. De ce n-a putut Ryan să aştepte încă zece minute? se întrebă Kelly. Dispozitivul de control pentru încărcătura pirotehnică era lângă el. La cinci secunde de la conectare, tancurile cu combustibil ar exploda, dar asta nu făcea nici două parale pentru un cuter al Pazei de Coastă la două sute de metri în urma lui.

Şi-acum, ce fac?

— Abia am câştigat douăzeci de metri, notă Oreza cu satisfacţie şi părere de rău în acelaşi timp.

Kelly nici măcar nu se uita înapoi, remarcă Navlositorul. Ştia. Trebuia să ştie. *Doamne, ce bun eşti,* încercă să-i transmită telepatic timonierul-şef, regretând toate înţepăturile la care îl supusese, dar era convins că şi Kelly înţelesese că erau doar glume, aşa, ca între doi oameni ai mării. Conducând cursa în felul acesta, îl onora şi el pe Oreza. Sigur că avea arme acolo şi ar fi putut să tragă şi să-şi hărţuiască urmăritorii. Dar nu o făcuse şi Oreza ştia de ce. Ar fi violat regulile unei astfel de curse. Va alerga cursa cât va putea mai bine şi, când va fi timpul, va accepta înfrângerea şi amândoi vor avea de împărţit atât mândria, cât şi ruşinea, dar fiecare va avea încă respectul celuilalt.

— Curând se va întuneca, îl atenţionă Tomlinson, destrămând reveria subofiţerului.

Pur şi simplu băiatul nu înţelegea, era doar un proaspăt

absolvent. Poate că va învăţa într-o zi. Cei mai mulţi o făceau şi Oreza spera că Tomlinson va învăţa ceva din lecţia de astăzi.

— Nu suficient de repede, domnule.

Oreza cercetă rapid restul orizontului. Cargoul sub pavilion francez ocupa poate o treime din suprafaţa apei, atâta cât putea vedea. Era o cocă uriaşă, înălţându-se mult deasupra apei, strălucind din cauza vopselei proaspete. Echipajul ei n-avea idee despre ce se petrecea. O navă nouă, îşi notă în minte subofiţerul şi umflătura de la prova producea două valuri frumoase pe care cealaltă ambarcaţiune le folosea pentru a aluneca înainte.

Soluţia cea mai simplă şi mai rapidă era să atragă cuterul în spatele lui, în bordul tribord al cargoului, apoi să traverseze pe la prova şi, în final să arunce ambarcaţiunea în aer... dar... mai exista o cale, o cale mai bună...

— Acum!

Oreza roti cârma cu vreo zece grade, alunecând spre babord şi câştigând cincizeci de metri, aparent într-o clipă. Apoi inversă cârma, sări peste un alt brizant de un metru şi jumătate şi se pregăti să repete manevra. Unul din marinarii mai tineri chiui într-o izbucnire de entuziasm.

— Vezi, domnule Tomlinson? Avem o formă a cocii mai potrivită pentru acest lucru decât a lui. Ne poate depăşi la mustaţă într-o mare calmă, dar nu pe hulă. Noi suntem făcuţi pentru asta.

Două minute înjumătăţiseră distanţa dintre ambarcaţiuni.

— Oreza, eşti sigur că vrei să se termine cursa asta? întrebă sublocotenentul Tomlinson.

Până la urmă nu-i chiar aşa de tâmpit, nu? Mă rog, era ofiţer şi se presupunea că ofiţerii trebuiau să dea dovadă de inteligenţă din când în când.

— Toate cursele au un sfârşit, domnule. Există întotdeauna un învingător şi un învins, sublinie Oreza, sperând că prietenul lui va înţelege şi el.

Navlositorul scotoci în buzunarul cămăşii după o ţigară şi o aprinse cu mâna stângă, în timp ce dreapta – de fapt, numai vârfurile degetelor – mânuia timona, făcând ajustările fine pe care le cerea acea parte a creierului lui care citea şi reacţiona la fiecare cută de pe suprafaţa apei. Douăzeci de minute, îi spusese lui Tomlinson. Fusese pesimist. Mult mai curând, era sigur.

Oreza mătură din nou cu privirea suprafaţa. Erau o mulţime de

nave în larg, cele mai multe îndreptându-se spre port şi nici una nu realiza că lângă ele se desfăşura o adevărată întrecere. Cuterul nu-şi aprinsese girofarurile poliţiei. Lui Oreza nu-i plăceau chestiile astea; erau o insultă la adresa profesiei sale. Când un cuter al Pazei de Coastă a Statelor Unite trage lângă tine, n-ar trebui să fie nevoie de avertizări poliţieneşti, îşi spuse el. În plus, cursa asta era o chestie particulară, văzută şi înţeleasă doar de profesionişti, aşa cum trebuia să fie, pentru că spectatorii degradau întotdeauna lucrurile, îi distrăgeau pe jucători de la joc.

Se afla acum în dreptul cuplului maestru al cargoului şi Navlositorul înghiţise momeala... aşa cum trebuia să se întâmple, surâse Kelly. La dracu', dar bun mai e tipul ăsta. Încă o milă şi l-ar fi ajuns, reducând posibilităţile lui Kelly la zero, dar acum, văzând prova umflată, ştia ce va face. Un membru al echipajului privea în jos de pe punte, ca în prima zi cu Pam, iar stomacul i se strânse pentru o clipă când îşi aminti. Trecuse atâta vreme, se petrecuseră atâtea lucruri între timp. Procedase bine sau rău? Cine va judeca? Kelly clătină din cap. O să-l lase pe Dumnezeu să facă asta. Kelly privi în urmă, pentru prima dată în această cursă, măsurând distanţa şi văzând că celălalt era al dracului de aproape.

Ambarcaţiunea de doisprezece metri şi jumătate se lăsase pe pupa, înclinată poate la cincisprezece grade, coca de pescaj ridicat tăind prin siajul agitat. Se legăna la stânga şi la dreapta într-un arc.. De douăzeci de grade, cu motoarele mari huruind în felul lor deosebit. Şi totul se afla în mâinile lui Oreza – telegrafe şi timonă, la vârfurile degetelor lui îndemânatice, în timp ce ochii lui cercetau şi măsurau. Prada lui făcea exact la fel, storcând fiecare rotaţie din motoarele lui, folosindu-şi măiestria şi experienţa. Dar atuurile lui erau mai puţine decât ale Navlositorului şi, chiar dacă era păcat, aşa stăteau lucrurile.

Chiar atunci Oreza văzu faţa celuilalt, privind pentru prima oară în urmă.

E timpul, prietene. Hai acum, hai să terminăm în mod onorabil. Poate c-o să ai noroc, o să ieşi după un timp şi vom putea din nou să fim prieteni.

— Hai, opreşte motoarele şi virează la tribord, ordonă Oreza aproape fără să ştie că vorbise şi fiecare om din echipajul lui gândea exact acelaşi lucru, bucuroşi să ştie că ei şi căpitanul lor citeau lucrurile în acelaşi fel.

Fusese doar o cursă de o jumătate de oră, dai era genul de poveste marinărească pe care şi-o vor aminti pentru întreaga lor carieră.

Capul omului se întoarse iar. Oreza se afla acum doar la o jumătate de navă în urmă. Putea citi cu uşurinţă numele de la pupa şi nu avea nici un sens şă întindă coarda până la ultimul metru. Asta ar strica cursa. Ar demonstra o josnicie a spiritului care nu avea ce căuta pe mare. Aşa procedau proprietarii de iahturi, nu profesioniştii.

Apoi Kelly făcu ceva neaşteptat. Oreza înţelese primul şi ochii lui măsurară distanţa o dată şi încă o dată, apoi a treia oară şi, de fiecare dată, răspunsul fu acelaşi. Se întinse repede după radio.

— Nu încerca! răcni Navlositorul pe frecvenţa de urgenţă.

— Ce? întrebă repede Tomlinson.

Să n-o faci! strigă mintea lui Oreza, dintr-o dată singură într-o lume pitică, citind gândurile celuilalt şi revoltându-se la ideea pe care o descoperea. Ăsta nu era un mod de a pune capăt lucrurilor. Nu era nici o onoare în asta.

Kelly cârmi uşor spre dreapta pentru a prinde ralul de prova, ochii lui urmărind extremitatea înspumată a etravei cargoului. Când veni momentul potrivit, puse cârma banda. Radioul emise o serie de sunete ascuţite. Era vocea Navlositorului şi Kelly zâmbi auzind-o. Ce tip cumsecade era. Viaţa ar fi aşa de pustie fără oameni ca el.

Springer se bandă la tribord din cauza forţei întoarcerii radicale, apoi se bandă şi mai mult datorită micului dâmb de apă ridicat de prova cargoului. Kelly se agăţă cu mâna stângă de timonă şi întinse dreapta spre butelia cu oxigen în jurul căreia fixase şase centuri cu greutăţi. *Iisuse,* îşi zise el instantaneu, când *Springer* se înclină cu nouăzeci de grade, *n-am verificat adâncimea. Şi dacă apa nu-i suficient de adâncă – o, Doamne... oh, Pam...*

Ambarcaţiunea viră brusc la babord. Oreza urmări totul de la mai puţin de o sută de metri, dar distanţa putea la fel de bine să fi fost o mie de mile, având în vedere ajutorul pe care îl putea da, iar mintea lui văzu ce avea să se întâmple înainte ca realitatea s-o ajungă din urmă: deja înclinat puternic spre dreapta din cauza virajului brusc, iahtul cu motor se înălţă pe valul de prova, ondulat, al cargoului şi, aşezat travers pe acesta, se răsturnă

complet, coca lui albă dispărând instantaneu sub etrava înspumată a cargoului.

Nu era modul în care să moară un marinar.

Patru-Unu-Bravo dădu înapoi cu toată viteza, apoi se opri, puternic legănat de trecerea siajului navei. Imediat opri şi el motoarele, dar îi trebuiră două mile pentru a se opri şi, între timp, Oreza şi cuterul lui scotoceau deja prin resturile naufragiului. Reflectoarele se aprinseră în întunericul care se lăsa şi ochii marinarilor de pe cuterul Pazei de Coastă erau întunecaţi.

— Paza de Coastă Patruzeci-Unu, Paza de Coastă Patruzeci-Unu, aici velierul U.S. Navy, la travers babord de voi, putem să vă ajutăm cu ceva, terminat.

— Am putea folosi nişte ochi în plus, velierul. Cine-i la bord?

— Doi amirali, cel care vorbeşte este aviator, dacă asta vă este de ajutor.

— Sunteţi bineveniţi, domnule.

Era încă viu. Pentru Kelly era o surpriză, la fel de mare cum ar fi fost şi pentru Oreza. Apa era suficient de adâncă pentru ca el şi butelia lui de aer să plonjeze douăzeci de metri până la fund. Se luptă să-şi fixeze butelia pe piept, în turbulenţa violentă a navei care trecea pe deasupra capului său. Apoi se strădui să se îndepărteze înot din calea motoarelor şi a echipamentului greu a ceea ce fusese cu câteva secunde mai devreme un iaht scump. De-abia după două sau trei minute acceptă faptul că supravieţuise acestei judecăţi supreme. Privind retrospectiv, se miră cât de nebun fusese pentru a-şi asuma un astfel de risc, dar simţise nevoia ca de data asta să-şi încredinţeze viaţa unei judecăţi superioare lui, pregătit să accepte consecinţele, oricare ar fi fost ele. Şi judecata îl cruţase. Kelly putea să vadă spre est coca cuterului Pazei de Coastă... iar la vest silueta întunecată a unui velier; să dea Domnul să fie cel care trebuia. Kelly scoase patru din centurile cu greutăţi de pe butelie şi înotă spre velier cu dificultate, pentru că butelia era fixată invers.

Capul lui ieşi la suprafaţă în spatele velierului care ţinea la capă, suficient de aproape pentru a putea citi numele. Plonjă din nou. Îi trebui un minut pentru a ieşi iar la suprafaţă în bordul vestic al velierului de opt metri.

— Hei!

— Iisuse, tu eşti? strigă Maxwell.

— Aşa cred.

Ei, nu chiar. Mâna lui se întinse în sus. Decanul aviaţiei navale se aplecă peste bord şi ridică corpul învineţit şi îndurerat pe punte.

— Patruzeci-Unu, aici velierul, acum la vest de voi... nu prea arată bine, domnilor.

— Mi-e teamă că ai dreptate, velierule. Poţi să pleci dacă vrei. Cred că noi vom mai sta un timp, spuse Oreza.

Fusese frumos din partea lor să patruleze suprafaţa apei timp de trei ore – un ajutor preţios din partea a doi amirali. Ba chiar îşi manevrau aproape cum trebuia velierul. Altădată ar fi dus gândul mai departe şi ar fi făcut o glumă apropo de măiestria marinărească a celor din Forţele Navale. Dar nu acum. Oreza şi Patruzeci-Unu-Bravo vor continua căutarea toată noaptea, descoperind doar rămăşiţe.

Se stârni vâlvă mare în ziare, deşi faptele prezentate în articole nu păreau logice. Detectivul-locotenent Mark Charon, acţionând pe baza unei informaţii în timpul liber – şi care în urma unui schimb de focuri se afla în concediu administrativ, nici mai mult, nici mai puţin – dăduse peste un laborator de pregătire a drogurilor şi îşi pierduse viaţa în confruntarea armată care urmase, îndeplinindu-şi datoria, nu înainte de a pune capăt vieţilor a doi traficanţi importanţi. Evadarea a trei tinere femei, care coincisese cu acest eveniment, avusese drept rezultat identificarea unuia dintre traficanţii decedaţi ca fiind un asasin deosebit de brutal, ceea ce explica, poate, zelul eroic al lui Charon şi închisese un număr de cazuri într-un mod pe care reporterii criminalişti îl găseau mult prea convenabil pentru poliţie. În pagina şase se găsea un apt divers despre un accident de navigaţie!

Trei zile mai târziu, o funcţionară de la arhiva din St. Louis îl sună pe locotenentul Ryan ca să-i spună că dosarul lui Kelly fusese returnat, dar că nu ştia pe unde circulase. Ryan îi mulţumi pentru efort. Închisese cazul acesta, o dată cu restul şi nici măcar nu încercă să caute cartoteca lui Kelly în arhiva centrală a FBI-ului, făcând astfel inutilă substituirea de către Bob Ritter a amprentelor unei persoane care probabil că nu va mai vizita vreodată Statele Unite.

Singurul lucru care-l tulbura enorm pe Ritter era o convorbire telefonică izolată. Dar chiar şi criminalii aveau dreptul la o convorbire telefonică şi Ritter nu dorea să-i pună beţe în roate lui

Clark în aşa ceva. Cinci luni mai târziu, Sandra O'Toole demisionă şi se mută pe litoralul Virginiei, unde preluă un etaj întreg al spitalului universitar din zonă, pe baza unei strălucite recomandările din partea profesorului Samuel Rosen.

EPILOG

12 februarie 1973

— Suntem onoraţi că ni s-a oferit. Prilejul de a ne servi ţara în împrejurări grele, spuse căpitanul Jeremiah Denton, încheind cu: „Dumnezeu să binecuvânteze America” – o declaraţie de treizeci şi patru de cuvinte, care găsi un puternic ecou la Baza Clark a Forţelor Aeriene.

— Ce ziceţi de asta, se extazie comentatorul, împărtăşind naţiunii evenimentul la care lua parte, aşa cum, eră plătit să o facă. Chiar în spatele căpitanului Denton se află colonelul Robin Zacharias, din Forţele Aeriene. Este unul din cei cincizeci şi trei de prizonieri despre care, până de curând, nu aveam nici o informaţie, împreună cu…

John Clark nu mai ascultă restul. Se uită la televizorul aşezat în dormitor, pe măsuţa de toaletă a soţiei sale, la faţa unui om aflat la jumătate de lume distanţă, un om de care fusese apropiat fizic şi încă şi mai ataşat spiritual, nu cu mult timp înainte. Îl văzu pe om îmbrăţişându-şi soţia, după aproape cinci ani de despărţire. Văzu o femeie îmbătrânită de grijă, dar întinerită acum de dragostea pentru soţul ei pe care-l crezuse mort. Kelly plânse împreună cu ei, nedezlipindu-şi privirea de pe chipul bărbatului pe care-l ştia doar din fotografii, simţind şi anticipând bucuria care avea forţa să înlocuiască durerea, indiferent cât de mare fusese. Strânse mâna lui Sandy atât de tare, încât aproape că o strivi, până când ea i-o aşeză pe pântecele ei, ca să simtă mişcarea fiului ce li se va naşte în curând. Telefonul sună din nou şi Kelly fu furios că i se tulbura plăcerea momentului, până când auzi vocea.

— Sper că eşti mândru de tine, John, se auzi glasul lui Dutch Maxwell. Se întorc toţi douăzeci. Voiam să fiu sigur că vei afla asta. Fără tine nu ar fi fost posibil.

— Mulţumesc, domnule.

Clark puse receptorul în furcă. Nu mai era nimic de spus.

— Cine a fost? întrebă Sandy, ţinându-i mâna în acelaşi loc.

— Un prieten, răspunse Clark, ştergându-şi ochii, în timp ce se

întorcea să-şi sărute soţia, dintr-o altă viaţă.

Cuprins

„În felul cum ne face accesibile cunoştinţele despre ingineria şi electronica militară, Tom Clancy nu are deocamdată nici un rival de temut.“

Houston Chronicle

John Kelly, alias domnul Clark, este nu doar un fost membru al brigăzilor SEAL, ci şi un veteran marcat de traumele Vietnamului. În plină criză familială, el se pregăteşte să-şi revizuiască trecutul şi să facă ordine în propriile gînduri. Numai că Pentagonul are alte planuri pentru el. Aşa se face că temutul combatant de odinioară pleacă din nou în junglă, pentru a salva un grup de prizonieri de război ascunşi într-o tabără nordvietnameză. Prins între două misiuni – cea pe care singur şi-a asumat-o şi cea impusă de oficialităţile militare americane – Kelly se vede confruntat cu o serie de duşmani în faţa cărora cel mai mic pas greşit este fatal. El are ocazia să constate că oamenii nu se nasc, ci devin periculoşi şi că de obicei primejdia cea mai mare vine de unde te aştepţi mai puţin.

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-133-5
9 789735 761332